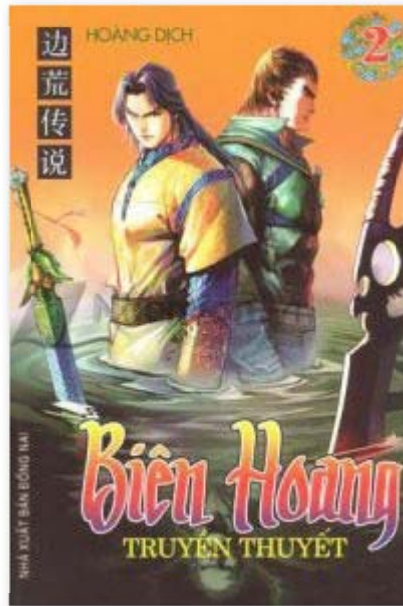

Huỳnh Dị

Biên Hoang Truyền Thuyết - Tập 2

MỤC LỤC

1. Nan vong cựu ái
2. Thù thị Hoa Yêu
3. Nhân quả tuần hoàn
4. Hoa Yêu sính uy
5. Tử lý đào sinh
6. Ác quán mẫn doanh
7. Dụ nhân đề nghị
8. Tránh trát cầu tồn
9. Vãng sự như yên
10. Trích huyết vì minh
11. Nhất phiên hảo ý
12. Đại họa lâm đầu

13. Thấu triệt nhập vi
14. Địch hữu nan phân
15. Thệ sư Bắc thượng
16. Sát nhân diệt khẩu
17. Đại Ngụy di thần
18. Thù thị nội gian
19. Chỉ hứa thắng lợi
20. Chân tình đối thoại
21. Chiến vân mật bố (2)
22. Thống nhất Biên hoang
23. Các triển cơ mưu
24. Biên hoang chi chiến
25. Vạn chúng nhất tâm
26. Kỳ khai đắc thắng
27. Tối cao thống soái
28. Binh pháp nữ thần
29. Dĩnh Thủy trung phục
30. Dĩnh Thủy chi chiến
31. Trừ danh chi nhật
32. Xảo ngộ ngọc nhân
33. Hậu hữu truy binh
34. Chiến hòa chân tình
35. Chiến cốc nhiệm vụ
36. Cao hàn chi cách
37. Nhất niệm chi gian
38. Các thi mưu pháp
39. Thù dữ tranh phong
40. Thù chủ Dĩnh hà
41. Hồng đăng cao huyền
42. Quân sự thiên phần
43. Thắng lợi quan kiện
44. Chiến trường tửu lệnh
45. Thỏ lộ tâm thanh
46. Âm sai dương thác
47. Trần Hoàng chi chiến
48. Quyển sùng bất tái
49. Tâm hữu linh tê
50. Tư bốn đại kế
51. Nam nhân chi nặc
52. Đấu tranh nội tâm
53. Thủ Nhất Chi Gian
54. Kiếp Hậu Trọng Phùng
55. Hồi 55
56. Hồi 56
57. Hùng tài vĩ lược
58. Chích Tranh Triều Tịch
59. Kiến lập hồ tín
60. Sanh li tử biệt
61. Phản công đại kế (Kế hoạch phản công)
62. Chích Khiêm Đông Phong
63. Biên Hoang Hành Động
64. Mật Mưu Phản Công
65. Các Hoài Quý Thai
66. Lạt Sát Xảo Kế
67. Phản Công Tiên Tịch
68. Đầu Thạch Vấn Lộ
69. Linh Hoạt Ứng Biến
70. Ứng Biến Kế Hoạch

71. Chung Lâu Thứ Sát
72. Thất Nhi Phục Đắc
73. Công Thành Thân Thối
74. Tiên Phong Bộ Đội
75. Nam Bắc Tranh Hùng
76. Mật Mưu Tạo Phản
77. Nhạn Môn Bình Thành
78. Biên Hoang Tác Dụng
79. Tạ huyền Quy Thiên
80. Bảo Mệnh Linh Phù
81. Xảo Ngộ Cổ Nhân
82. Dĩ Độc Công Độc
83. Thác Bạt Chi Chủ
84. Hoài Bích Kỳ Tội
85. Dĩ Yêu Trị Yêu
86. Tội Hậu Nhất Kỳ
87. Tâm Sanh Cự Ý
88. Liệu Dịch Như Thần
89. Đại Cự Dĩ Định
90. Sưu Hồn Tà Thuật
91. Chân Tình Đối Thoại
92. Đạo Môn Quái Kiệt
93. Nhưng Thị Bằng Hữu
94. Hỏa Kiếp Thủy Độc
95. Duy Nhất Xuất Lộ
96. Nhục Thê Giao Dịch
97. Tương Kế Tụu Kế
98. Hữu Ích Hoang Ngôn
99. Nhập Thành Chi Kế
100. Nhập Thành Chi Kế

Hồi 1

Nan vong cựu ái

Trong lúc Yến Phi đi qua Biên Thành khách sạn, trên đường phố không một bóng người qua lại, chỉ có các chiến sĩ Dạ Oa tộc đầu chít khăn màu hoàng kim hay võ sĩ mang huy hiệu bang phái khác. Lệnh giới nghiêm được ban hành hiệu lực cho đến khi trời sáng. Đến khi phương đông xuất hiện tia sáng bình minh đầu tiên, Dạ Oa tộc hoàn nguyên thành Hoang nhân hay đệ tử một bang phái nào đấy, Dạ Oa tộc không tồn tại dưới ánh sáng ban ngày. Người ngoài có thể thấy lạ, nhưng Biên nhân đã sớm coi đây là chuyện thường, có thể Biên Hoang Tập là địa phương độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Biên Thành khách sạn bị bao vây trùng trùng, hành động truy tìm được tiến hành từng bừng nhộn nhịp.

Yến Phi đương nhiên biết vì sao lại chọn Biên Thành khách sạn làm mục tiêu kiểm tra đầu tiên, bởi vì đó là kế hoạch truy tìm do bọn chàng xây dựng lúc ở trong lầu của Kỳ Thiên Thiên, do đích thân Phương Hồng Sinh tổng chỉ huy phân phó hành động.

Chàng bảo trì bản thân ở cảnh giới dung hợp Âm thần Dương thần, cảm giác tâm tĩnh hòa cùng đất trời, không ngừng nâng cao phát triển mãi lên.

Yến Phi tới trước đại môn của Biên Thành khách sạn, võ sĩ giữ cửa đều hướng về chàng làm lễ chào hỏi.

Từ "Tham đồng khế" chàng lĩnh hội được sự phân biệt Âm thần Dương thần, đại khái mà nói, Âm thần thuộc về thức thần, suy nghĩ cảm nhận của người bình thường đều dùng đến thức thần; còn Dương thần chính là nguyên thần theo cách nói của Đạo gia, ẩn tàng ở nơi nào đấy tận đáy sâu của tâm linh, nằm bên ngoài suy

ngỉ cảm nhận của thức thần. Chỉ có khi thức thần buông bỏ mọi ngã chấp, phản bản quy nguyên, thông qua tầng tầng lớp lớp tu luyện công phu mới có thể tiếp xúc với Dương thần. Dầu vậy cũng chỉ khi kết thành kim đan, Âm thần Dương thần mới có thể kết thành một thể.

Yến Phi không rõ mình đã kết thành Kim đan hay chưa, chỉ cảm thấy bản thân chính đang bước trên con đường đó, lại theo đường tắt mà đi, còn về chuyện tương lai có thể thành tiên đạo hay không chàng không để ý.

Tiếng gió chợt động, một người từ mái nhà đối diện hạ xuống bên cạnh Yến Phi, nguyên là Quý Lợi Vương Phí Chánh Xương y đang ở trên cao giám thị hoạt động tìm kiếm đại quy mô.

Yến Phi đang chuẩn bị tiến vào khách sạn, đánh dừng bước nhìn khuôn mặt thần sắc ngưng trọng của Phí Chánh Xương, chào hỏi: "Phí lão bản khỏe chứ?".

Phí Chánh Xương đi thẳng tới sát Yến Phi, trầm giọng nói: "Chúc lão đại không thể tham dự hành động Trừ Yêu đêm nay".

Yến Phi nhíu mày: "Không có ý sao được?".

Phí Chánh Xương nói: "Ta vừa được tin, Chúc lão đại luyện công gặp sự cố, tính mệnh chỉ còn sớm tối, người đánh y bị thương nghiêm trọng đến thế sao?".

Yến Phi hết sức ngạc nhiên nhớ lại ánh mắt đầy thù hận của bang chúng Hán bang sáng nay, trái tim như trầm hẳn xuống, lắc đầu: "Tuy là không nhẹ, nhưng thương thế nghiêm trọng như vậy quả thực là kỳ quái".

Phí Chánh Xương thở dài: "Ở thời điểm sóng gió bão bùng thế này, chuyện Chúc lão đại đúng là phát sinh bất ngờ, Biên Hoang Tập tương lai lại càng bất ổn. Hiện Trình Thương Cổ đã chạy về Hán bang tổng đàn để coi còn làm gì được không".

Yến Phi nhíu mày: "Hay là bị người ám toán? Ví dụ như có liên quan đến Đồ Phụng Tam?".

Phí Chánh Xương nói: "Theo lý thì không liên quan đến người ngoài, Chúc lão đại gặp sự cố tại Trung Nghĩa đường, xung quang có cao thủ canh giữ, nghe nói không thấy địch tung. Người đầu tiên phát hiện là Hồ Bái, khi ấy Chúc lão đại vẫn còn tỉnh táo sai Hồ Bái đi tìm Đồ Tiên".

Yến Phi thờ phì một hơi: "Như vậy đích xác là luyện công có vấn đề rồi!".

Chàng cảm thấy đau khổ, tuy nói Chúc lão đại tự chuốc lấy tai họa, nhưng hai ngày qua chính chàng cũng tìm mọi cách phản kích Chúc lão đại, đẩy y vào tình trạng trùng trùng bất an.

Phí Chánh Xương hằm hằm nói: "Tâm tình không tốt, đại kỳ luyện công, Chúc lão đại là người thông minh sao xử sự ngu xuẩn như thế?".

Đúng là họa vô đơn chí.

Yến Phi nói: "Ta muốn tới thăm Chúc lão đại, Phí lão đại có thể đưa đường dẫn ngõ được không?".

Phí Chánh Xương nói: "Ngày mai ta sẽ tìm Đồ Tiên thông báo giúp người một câu, hiện giờ tầm nã Hoa Yêu mới là chuyện khẩn yếu, Thiên Thiên tiểu thư đang đợi người ở Chung lâu, bọn ta còn phải sưu tra một tòa Cách Hương Châu dịch điểm ở Tây đại nhai, nếu ở đây không có kết quả người có thể gia nhập đội ngũ ở đó".

Cách Hương Châu dịch điểm là lữ quán lớn nhất do người Hồ phương Bắc dựng nên, đặt tên là Biên Thành khách sạn. Thông thường lữ khách chỉ đến ở các lữ quán do bản tộc mở ra, bất quá Hoa Yêu tinh thông ngôn ngữ các tộc, cứ đến ở lữ xá nào y ưa thích.

Yến Phi liếc nhanh Biên Thành khách sạn một cái, gật đầu: "Hẹn gặp lại!".

Nói rồi triển khai thân pháp, lướt nhanh về phía Dạ Oa tử.

Lưu Dụ toàn lực bôn tẩu trên cánh đồng hoang lạnh, theo vết chân ngựa đuổi theo tuần mã.

Đuổi theo gần mười dặm, dấu chân ngựa đột nhiên biến thành loạn xạ, phương hướng cũng thay đổi.

Lưu Dụ ngấm ngấm cảm thấy không ổn, lại gần một thân cây lớn quan sát kỹ càng, thầm nghĩ nếu đoán không lầm, con ngựa đáng thương đã bị địch nhân bắn chết, thế mới phù hợp với những vết chân hoảng loạn tạo ra trước khi chết.

Mảnh rừng trên ngọn đồi nhỏ nhìn ra bốn phía tới tận đường chân trời xa xăm, nhưng lại không thấy địch tung.

Lưu Dụ ngồi xuống một cành cây ẩn mình sau đám cành lá rậm rạp, cảm giác an toàn hơn một chút. Lúc này hẳn cần được yên tĩnh suy nghĩ kỹ về tính huống kỳ dị hiện thời. Vốn dĩ chính mình bố trí cạm bẫy, ngược lại gã có cảm giác bản thân đã rơi vào bẫy của người khác, không nắm được hành động của địch nhân, hoàn toàn bị động.

Việc con ngựa thất tung là một triệu chứng bất thường, nếu không thể xoay chuyển tình thế, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ đầu của gã.

Yến Phi tiến vào Chung lâu, Kỳ Thiên Thiên đang tựa cửa sổ ngắm nhìn Cổ Chung trường vắng vẻ không người, thần sắc băng khuâng buồn rầu. Chàng cảm giác hiện tại đang chiếm cứ tâm tư nàng không phải là bản thân mình, mà là người đã khiến nàng phải đau buồn rời bỏ Kiến Khang.

Ý nghĩ này khiến chàng thất vọng. Ái tình của nàng giống như con dao hai lưỡi, đã khiến nàng bị thương, còn khiến chàng đau đớn. Mấy ngày gần đây trước sức quyến rũ của nàng, chàng đã dần quên đi nỗi đau quá khứ. Nhưng đêm nay lúc này trông thần sắc nàng, lại khiến chàng nhớ lại tình cảnh thời điểm ly khai tộc nhân, dần bước vào sa mạc vô tận cách biệt loài người, bầu bạn chỉ có vàng dương nóng bỏng cùng cát vàng mênh mông, ngoài cơn khát cháy họng không còn gì hết, không gia đình, không bằng hữu, đất trời mênh mông chỉ còn duy nhất một mình cô độc.

Kỳ Thiên Thiên cuối cùng cũng phát hiện thấy chàng, khuôn mặt xinh đẹp quay qua, cố gắng làm ra vui vẻ, nhẹ nhàng nói: "Anh tới rồi sao?".

Yến Phi suýt nữa quay mình bỏ chạy, càng xa càng tốt, chạy đến chân trời góc biển vĩnh viễn không quay về, vĩnh viễn không gặp lại nàng. Nhưng đương nhiên chàng không làm thế, đánh đề cho ý nghĩ đó lướt qua trong đầu, mong giảm đi đôi chút nỗi oán hờn trong lòng.

Ài! Vì sao ái tình cứ mãi đau khổ như vậy! Biểu hiện của nàng khiến bản thân chàng cõi lòng đứt đoạn, chàng hiểu sở dĩ mình lâm vào tình cảnh này, là bởi đã chìm sâu trong biển tình, chỉ cần một cơn sóng nhỏ cũng không chịu đựng nổi.

Hốt nhiên chàng phát giác mình đã ở bên thân mình thơm ngát đẹp đẽ của nàng, dõi theo ánh mắt nàng ra ngoài song, cả khu vực Dạ Oa tử tuy đóng cửa ngưng hoạt động, nhưng toán bộ đèn đuốc vẫn chói sáng, thiếu lời ca tiếng nhạc êm đềm của Biên Hoang thành địa, không gian hiu quạnh không một bóng người thật tịch mịch cô liêu, giống như tâm tình chàng lúc này.

Kỳ Thiên Thiên khẽ nói bên tai chàng: "Sao không nói gì? Anh có tâm sự gì ư?".

Yến Phi rất muốn nói vì nàng có tâm sự nên ta mới có tâm sự, nhưng đương nhiên không thể nhẩn tâm ném hòn đá này xuống giếng, đang khi nàng đầy ưu tư sao nỡ gây thêm thương tổn, liền hít sâu một hơi thở nói: "Lên thêm hai tầng nữa là một trong Biên Hoang tứ cảnh "Chung lâu vọng viễn", cao nhất ở Biên Hoang Tập, là nơi tốt nhất để ngắm nhìn Biên Hoang Tập".

Kỳ Thiên Thiên bất giác cặp mắt xuống, xả toán bộ tâm sự, ríu rít nói: "Lên trên đã là đại hồng chung, lại còn có thể lên thêm một tầng lầu nữa ư? Thiên Thiên nhất định phải mở rộng tầm mắt mới được".

Yến Phi đang muốn nói.

Bụp!

Một cụm khói màu phát phơ bay lên bầu trời Tây đại nhai, tỏa ra sắc hồng rực rỡ.

° ° °

Giang Văn Thanh, Trình Thương Cổ và Hồ Bái rời khỏi phòng ngủ của Chúc lão đại trở lại thính đường.

Hồ Bái cung kính: "Huynh đệ bên dưới vẫn chưa biết chuyện lão đại gặp nạn, thuộc hạ nên xử lý như thế nào?".

Trình Thương Cổ chăm chú nhìn gã, trầm giọng nói: "Người là quân sư của lão đại biết rõ sự vụ trong bang hơn ta, có đề nghị gì?".

Hồ Bái trầm ngâm: "Chuyện đó còn phải xem lão đại có khởi sắc hay không, nếu lão đại trong ít ngày có thể phục nguyên, chúng ta có thể nói thác lão đại bế quan liêu thương. Nhưng nếu giả thiết lão đại sau một thời gian ngắn không có biến chuyển tốt hơn, lúc đó sẽ rất rắc rối chuyện xảy ra, chúng ta cần có người tạm thay chức lão đại để ổn định lòng quân"

Gã quanh co một vòng, hẳn muốn biết Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ liệu có thuật hồi thiên hay không, bởi vì nếu hai người cao minh đến mức có thể cải tử hoàn sinh, gã chỉ có hai lựa chọn, một là cuốn gói chuẩn cho xa, thứ hai thực thi độc thủ nắm lấy sinh mệnh Chúc lão đại.

Giang Văn Thanh nhìn Trình Thương Cổ, lão này vẻ mặt khó khăn, hiển nhiên không muốn kế thừa vị trí Chúc lão đại.

Giang Văn Thanh ngẫm thờ dài, thầm nghĩ cái này kêu bằng họa trong tay áo, so với Đồ Phụng Tam còn khó đối phó hơn nhiều, quay về Hồ Bái: "Hồ quân sư tùy tiện mượn cớ gì thông báo với nghị hội đêm nay Chúc lão đại không tham dự hành động, khi nào trở về chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng".

Hồ Bái thầm đoán nàng ta cố ý tách mình ra, để khuyến khích Trình Thương Cổ kế vị Chúc lão đại, hiển nhiên bọn họ không hứng thú với tình huống của Chúc lão đại, ngầm ngầm hoan hỉ, giả bộ lo âu linh mệnh đi ra.

Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ tới chiếc bàn giữa sảnh đường ngồi xuống, Trình Thương Cổ nhăn tít cặp lông mày nói: "Thật kỳ quái! Lão Chúc đích xác bị Yến Phi đả thương, nhưng thương thế còn chưa nghiêm trọng đến mức vận công liêu thương mà tẩu hỏa nhập ma. Tuy nhiên cũng rất khó nói, từ lúc Yến Phi trở lại, y mọi chuyện đều không được ưng ý, luyện công sẽ rất dễ gặp họa".

Ánh mắt Giang Văn Thanh nhìn theo Hồ Bái ra khỏi cửa, hỏi: "Hồ Bái là người như thế nào?".

Trình Thương Cổ nói: "Gã là công thần của Hán bang, năm đó Chúc lão đại cầm đầu một tiểu bang hội ở Kiến Khang, được đại ca giúp đỡ đến Biên Hoang Tập tranh giành thiên hạ, ta thì sau đó nhận lệnh đại ca tới giúp đỡ Chúc lão đại khuếch trương sự nghiệp, Hồ Bái luôn luôn trung thành với Chúc lão đại, đứng ra thì không có vấn đề gì".

Giang Văn Thanh hốt nhiên mắt lóe hàn quang, lạnh lùng: "Người này vô bực rất chắc chắn, hoặc giả không đơn giản như bên ngoài. Hơn nữa gã là người thứ nhất phát hiện sự việc ly kỳ trên người Chúc thúc thúc, có câu không thể không có tâm phòng người, chúng ta dù gì cũng phải đề phòng gã".

Trình Thương Cổ đồng ý: "Cẩn thận là hơn hết, bất quá nếu ta tạm quyền bang chủ, không thể không trọng dụng gã".

Giang Văn Thanh trầm giọng nói: "Để gã làm bang chủ thì sao nhỉ? Đối với việc Chúc thúc thúc ta không dám kỳ vọng gì, chỉ sợ đến Đại La kim tiên cũng khó cứu mạng, chỉ còn coi y thôi thóp được đến khi nào thôi".

Trình Thương Cổ ngạc nhiên: "Chẳng phải người hoài nghi gã có vấn đề sao?".

Giang Văn Thanh ung dung nói: "Hiện tại khó khăn nhất ở Biên Hoang Tập là ngồi lên cái ghế Hán bang lão đại, chúng ta để cho Hồ Bái hai lựa chọn, thứ nhất là để gã thay thế Chúc thúc thúc chủ trì Hán bang, thứ nhì là để Đại Giang bang thôn tính Hán bang, xem gã chọn đường nào".

Trình Thương Cổ không hiểu nói: "Nếu gã chọn đường thứ nhất, mà đích xác là gã có vấn đề, há chẳng phải mất trắng Hán bang vào tay gã sao?".

Giang Văn Thanh coi thường: "Gã ta tài đức đến đâu chứ? Đâu đến lượt gã làm gì thì làm? Tôi muốn coi gã có lộ đuôi chồn hay không? Có nhị thức và tam thức ở đây, dựng gã lên hay phế đi hoàn toàn trong tay chúng ta mà".

Trình Thương Cổ ngạc nhiên: "Văn Thanh tựa hồ nhận định gã có quan hệ với sự cố của Chúc lão đại phải không?".

Giang Văn Thanh sát cơ tràn ngập, nói: "Chúc thúc thúc tuy không nói được, nhưng vừa rồi ta truyền chân khí giúp ông ấy hồi tỉnh một lát thấy thần ông ấy chưa đầy phần hạn oán độc, đến giờ ta còn chưa quên. Mà khi ấy là lúc Chúc thúc thúc phải tới Chung lâu phó hội, tại sao bỗng lại quay ra luyện công, đã không hợp tình lại càng không hợp lý. Hồ Bái có thể lừa ai, nhưng không lừa được ta. Nếu ta không để gã ta nắm quyền cao chức trọng trong bang, không có chứng cứ mà hạ thủ giết gã, e lòng người không phục, vừa rồi đã không để gã sống mà đi ra".

Trình Thương Cổ nói: "Nếu gã đủ khả năng dùng thủ pháp độc đáo tạo ra thương thế của lão Chúc giống như tẩu hỏa nhập ma, người này võ công cao hơn nhiều so với thân thủ hần để lộ ra, đã thế chẳng ngại gì mà không xuất thủ thử thách, tức khắc có thể biết rõ".

Giang Văn Thanh vẻ cười cười bình tĩnh nói với giọng êm ái: "Khi còn chưa hiểu rõ gã từ đâu đến, chúng ta không nên khinh cử vọng động, nếu gã đích xác là gian tế trà trộn vào Hán bang, chính gã lại rất có giá trị lợi dụng".

Trình Thương Cổ ngậy người nhìn nàng ta, thầm nghĩ so với mình lão luyện giang hồ còn lợi hại hơn nhiều. Chẳng trách Giang Hải Lưu yên trí để nàng ta chỉ huy trọng binh tới Biên Hoang Tập, cùng các nhân vật tối xuất sắc trên thiên hạ tranh hùng đấu thắng.

° ° °

Lưu Dự ẩn trong đám cành lá rậm rạp trên cao giám sát động tĩnh gần xa.

Sóc Thiên Đại chặn đường tập kích làm loạn hết cả dự kiến của gã, khi ly khai Biên Hoang Tập, gã đã định ra lộ tuyến và chiến lược dùng khoải mã vượt qua Biên Hoang, trong đó Dĩnh Thủy mới là mấu chốt trong kế hoạch.

Thế nhưng Sóc Thiên Đại lại buộc gã vì chuyện đuổi theo chiến mã rời khỏi lộ tuyến đã định, nếu không có những trang bị chủ yếu dùng để đối phó địch nhân nằm trên lưng ngựa chẳng thà đi bộ còn hơn phải mạo hiểm đuổi theo chiến mã như vậy. Quyết định này hiển nhiên sai lầm, con ngựa hiện giờ chắc đã rơi vào tay địch nhân, gã cũng giống như bị phế mất một nửa võ công, không có cách nào ứng dụng kỹ thuật xích hầu đối phó địch nhân nữa, cái gì dụ địch, lừa địch, hãm địch, sát địch đủ loại thủ đoạn đều vô phương thi triển, có thể bảo vệ được cái mệnh nhỏ nhoi này cũng đã đủ để tạ ơn trời đất rồi, đừng nói đến chuyện đối phó Đồ Phụng Tam.

Đột nhiên giấu mình trên cây là biện pháp duy nhất để gã giành lấy quyền chủ động, lấy tĩnh chế động coi xem ai nhẫn nại hơn ai, địch nhân không thể chờ đợi mãi mãi được, hơn nữa còn phải đề phòng gã quay đầu trở về Biên Hoang Tập.

Nghĩ đến đây, phía Nam xuất hiện địch tung, đầu tiên chỉ là mấy nhân ảnh trong bóng đêm, tiếp đó giống như u linh từ minh phủ xông lên nhân gian, gần trăm đại hán mình mặc dạ hành, tay cầm đao thương tên nỏ, lần lượt xông tới, dưới ánh trăng xuyên qua cây rừng gây nên cảm giác đầy khủng bố.

Lưu Dụ thầm kêu má ối, hiển nhiên sự can thiệp không phải lúc của Sóc Thiên Đại đã đẩy gã vào vòng vây của địch nhân, rơi vào tình huống đáng sợ nhất.

Kế hoạch ban đầu là mượn cớ lực chiến mã, mượn không gian mệnh mông của Biên Hoang, mượn hình thế Dĩnh Thủy và cả đồng trang bị pháp bảo để vượt qua địch nhân ngăn trở, bây giờ nếu địch nhân theo riết không buông, gã có vô số phương pháp ngăn trở. Hiện tại đương nhiên mọi cách đều không ổn.

Lưu Dụ không dám động đậy, sờn gai ốc nhìn địch nhân qua lại dưới gốc cây.

Chợt có người hô: "Dừng!".

Dưới chân toàn địch nhân, lúc này chỉ cần có người phát hiện ra, chắc chắn gã không thoát khỏi tử mệnh.

Lại có tiếng chân từ hướng đông vọng đến, Lưu Dụ giật mình, biết địch nhân còn một đám đông theo vết mình mà đến. Bất giác ngẫm kêu may mắn, nếu không phải trước đây phát hiện tình huống tuần mã lòng lên như điên có biến chuyển kịp thời ẩn thân, chắc chắn sẽ rơi vào trùng vây đối phương, khi đó cho dù có thể quay đầu chuyển thân, cũng không thoát được cảnh tránh hồ phía sau, rước lang phía trước.

Địch nhân từ phía đông mau chóng tiến lại gần, cũng dừng lại hội họp dưới gốc cây. Trong đám đó hai người xem ra đầu lĩnh tới bên gốc thương nghị, một người ngạc nhiên: "Cô đại nhân cuối cùng không chặn được tiểu tử đó sao?".

Lưu Dụ nghe vật ngơ ngác, thiên hạ không nhiều người họ Cô, gac chỉ biết duy nhất một người là tâm phúc của Tư Mã Đạo Tử, Cô Thiên Thu, lập tức cảm thấy hồ đồ.

Tên họ Cô hung dữ nói: "Tiểu tử này cơ trí linh hoạt phi thường, chẳng những biết kịp thời đổi hướng, lại còn dùng thốt mã không người đánh lừa chúng ta, khiến bọn ta chỉ giết được một con súc sinh. Kỳ quái là trên lưng ngựa lại có các đồ vật dường như cơ hồ dùng để trốn tránh truy binh, tựa như trước đó đã biết sẽ bị người chặn đường truy tung, sự việc rất khả nghi. Người của Việt đại nhân các vị cũng chộp vào khoảng không hay sao?".

Lưu Dụ rót cuộc khẳng định được bên dưới hai người, một là Cô Thiên Thu, một là Việt Nha, đều là người của Tư Mã Đạo Tử, không phải là người do Đồ Phụng Tam phái đến, ít nhất cũng hiểu Tư Mã Đạo Tử đang dòm ngó Biên Hoang Tập.

Việt Nha thờ dài: "Khả năng để gã chuẩn mất rồi, lúc đó chỉ cần gã đi thêm nửa dặm, chúng ta sẽ dễ dàng giết chết gã, không hiểu vì sao lại để gã phát giác".

Lưu Dụ hít vào một hơi khí lạnh, không oán trách Sóc Thiên Đại nữa mà còn cảm kích ả.

Cô Thiên Thu lạnh lùng: "Chúng ta đã bố trí thiên la địa võng trên đường gã về Quảng Lăng, gã càng đi thêm về phía Nam, càng khó thoát khỏi tay chúng ta, cứ để gã nhất thời đắc ý đã làm sao. Đi thôi!".

Lưu Dụ khắp người nổi da gà nhìn theo địch nhân đi khuất sau rừng cây hắc ám phía Nam, ngẫm hồ không hay, nếu truy theo gã chỉ có đám Đồ Phụng Tam, càng tới Quảng Lăng, càng thêm an toàn, hiện giờ lại có chuyện khác, vì Nam phương cũng là địa bàn của Tư Mã Đạo Tử.

Bất quá gã lại không hề tức giận, ngược lại đầu chí lại thêm cao, nhảy xuống mặt đất, âm thầm lướt sau địch nhân mà đi.

Hồi 2

Thùy thị Hoa Yêu

Yến Phi và Kỳ Thiên Thiên tiến vào Cách Hương Châu dịch điểm, Mộ Dung Chiến và Xa Đình đón hai người dẫn vào thực đường, đám Trác Cuồng Sinh mấy phần tử cốt cán của Trừ Yêu đoàn ai nấy thần sắc ngưng trọng, mỗi người đứng một nơi, chỉ có px đang ngồi, mặt mũi phồng đỏ, tay liên tục vuốt mũi, tình trạng rất khổ sở, hai mắt mở ra không nổi.

Yến Phi liếc mắt đã biết Phương Hồng Sinh gặp sự cố, bất quá không rõ có chuyện gì xảy ra.

Trác Cuồng Sinh nói: "Hoa Yêu ở đây".

Cơ Biệt hung hãn nói: "Bọn ta đã bao vây chặt cả dịch điểm này, khi nào Phương tổng tuần tỉnh lại chính là lúc khí số Hoa Yêu đã tận".

Yến Phi nhìn Mộ Dung Chiến, hần ngằm đưa mắt ra hiệu cho chàng, thần tình rất cổ quái ám muội.

Kỷ Thiên Thiên đến bên Phương Hồng Sinh, dịu giọng nói: "Phương tổng tuần gặp chuyện gì?".

Nét mặt Phương Hồng Sinh hơi biến động, trả lời: "Ta bị người ám toán".

Hồ Lô Phương ở phía sau nói: "Sự tình xảy ra như thế này, Phương tổng tuần bước vào đây, lập tức bắt được khí vị Hoa Yêu, chứng thực Hoa Yêu từng qua lại đây, bọn ta lập tức phản chấn tinh thần, trước tiên trùng trùng bao vây, sau đấy đuổi hết khách trọ về phòng, không để người nào đi lại, sau khi bố trí xong, bắt đầu tìm kiếm từng phòng".

Phí Chánh Xương thở dài tiếp lời: "Dịch điểm chia thành Đông, Bắc, Tây tam viện, lấy thực đường làm trung tâm, mỗi viện ước có năm chục gian khách phòng. Bọn ta bắt đầu từ Đông viện, nào ngờ vừa tiến vào một gian phòng trống liền gặp phải một làn độc khí cường liệt ập đến, Phương tổng tuần đi đầu lập tức hứng chịu. Bọn ta đành đưa ông ấy ra đây, bây giờ tình trạng đã tốt hơn trước rất nhiều, bộ dạng khi đó đáng sợ lắm".

Sầm!

Hách Liên Bột Bột vỗ bàn, mắt tóe hung quang: "Hoa Yêu thật gian xảo, trước đấy phòng độc vào trong phòng, rồi đóng kín cửa để độc khí không tỏa ra ngoài, lúc bọn ta mở cửa liền bị nhiễm độc".

Trác Cuồng Sinh trầm giọng: "Tài ứng biến của người này không thể coi thường được, hơn nữa thân thủ cao minh phi thường, tuy nhiên cũng dễ lộ hành tung, hành động phóng độc của hần hần là sau khi chúng ta bắt đầu phong tỏa dịch điểm, vì vậy hiện giờ đã là cá trong lưới, chỉ còn xem chúng ta thu lưới bắt con cá lớn này như thế nào thôi".

Kỷ Thiên Thiên lần lượt liếc nhìn Yến Phi và Mộ Dung Chiến, mắt lộ thần sắc dị dạng.

Yến Phi hiểu rõ vì sao Mộ Dung Chiến và Kỷ Thiên Thiên cùng lộ thần sắc cổ quái, nhân vì sự tình không đơn giản như bề ngoài, vắn đề là Hoa Yêu cho rằng Phương Hồng Sinh chỉ là một kẻ bịp bợm mạo nhân trên giang hồ, không biết ông ta là một nửa hóa thân của Phương tổng tuần, cũng có khứu giác linh mãnh y như thế, do vậy lám sao hần có thể mạo hiểm đi trước một bước ngấm ngấm phóng độc. Trừ Yêu đoàn là tập hợp tối tinh nhuệ của Biên Hoang Tập, người người thân kinh bách chiến kinh nghiệm dày dặn, sau khi bao vây dịch điểm lập tức chặn hết đường ra lối vào, buộc mọi người về phòng, sau đó lần lượt sưu tra từng phòng. Trong tình hình này chỉ có nội gian trong Trừ Yêu đoàn mới có cơ hội biết nên phóng độc ở đâu, mới dễ dàng đắc thủ.

Kỷ Thiên Thiên nhìn Yến Phi, ánh mắt chàng trước tiên liếc qua Xa Đình và Hách Liên Bột Bột, sau đó dừng lại ở Mộ Dung Chiến, hần lắc lắc đầu, người ngoài sẽ cho là hần cảm thán về hành động phát sinh biến hóa, riêng Yến Phi hiểu hần ám thị không phải do Xa Đình và Hách Liên Bột Bột làm, rõ ràng hần luôn luôn giám thị hai người này.

Hồng Tử Xuân rầu rĩ ngồi xuống nhìn Phương Hồng Sinh tuy đã bỏ tay khỏi mũi nhưng vẫn thờ hần hần, mắt vẫn không mở ra được, nói: "Phương tổng tuần! À! Phương tổng tuần! Giờ ông cảm thấy thế nào?".

Phương Hồng Sinh nói: "Mũi rất đau, đầu nhức như búa bổ, tuy nhiên so với lúc mới hít phải độc khí đã khá hơn rất nhiều rồi!".

Trác Cuồng Sinh nói: "Khi đó ta ở bên cạnh Phương tổng tuần cũng hít phải khí độc, may mà lập tức bế khí, chỉ khó chịu một chút. Hoa Yêu phóng ra độc khí này chắc hần chỉ nhằm đối phó Phương tổng tuần, độc tính chỉ là loại thường, nhưng làm mũi đau ghê gớm, khứu giác của Phương tổng tuần linh mãnh gấp trăm lần bọn

ta, hậu quả tự nhiên nghiêm trọng gấp hàng trăm lần".

Cơ Biệt kéo một chiếc ghế: "Thiên Thiên tiểu thư xin mời ngồi xuống đây".

Kỷ Thiên Thiên duyên dáng ngồi xuống, đảo mắt một lượt nói: "Dịch điểm hiện giờ có bao nhiêu khách trọ?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Gần hai trăm gian khách phòng có ba trăm hai mươi mốt khách trọ, trừ đi năm mươi hai vị nữ khách, chúng ta cần phải tra xét hai trăm sáu mươi chín người".

Cơ Biệt gượng cười: "Nếu chỉ có vài chục người, bọn ta tuyệt sẽ không ngồi đây chờ Phương tổng tuần phục nguyên, theo quy củ lệnh giới nghiêm đến lúc trời sáng phải triệt tiêu, chúng ta cũng khó lòng hạn chế sự tự do của lũ khách. Nếu không mất mấy ngày đừng mong kiểm tra tử tế được".

Kỷ Thiên Thiên chép miệng: "Lại có nhiều khách trọ đến thế ư?" Mắt liếc nhìn Yến Phi.

Yến Phi đứng tựa cửa, một bên là Mộ Dung Chiến, hẳn ta cũng đang nhìn Yến Phi.

Phí Chánh Xương nói: "Nếu chỉ tùy tiện hỏi han mà phát hiện ra thân phận Hoa Yêu thì chẳng đến lượt chúng ta đối phó hẳn, vì vậy nếu đêm nay Phương tổng tuần không hỏi phục được, chúng ta chỉ còn cách chấp nhận thất bại thôi".

Hạ Hầu Đình cũng đang ngưng thần nhìn Yến Phi, thấy vẻ mặt chàng an nhàn hơn hết, lại còn nhắm mắt dưỡng thần, không nhin được hỏi: "Yến Phi người nghĩ khác sao?".

Bổng dưng ánh mắt mọi người đều bị Yến Phi hấp dẫn vì thần thái không tầm thường của chàng.

Yến Phi chợt mở to hồ mục, linh quang lấp lánh, nhìn Cơ Biệt, khẽ cười: "Ai là người đề nghị bắt đầu tìm kiếm từ Đông viện?".

Cơ Biệt ngạc nhiên, nét mặt không vui, bởi vì Yến Phi mở mắt ra là nhìn mình, nhú mày nói: "Đương nhiên là do Phương tổng tuần phát hiệu lệnh".

Phương Hồng Sinh khở sở nói: "Ta theo mùi vị mà bắt đầu từ Đông viện".

Hồng Tử Xuân ngạc nhiên hỏi: "Yến Phi người không phải hoài nghi việc phóng độc do người mình làm chứ? Bao che Hoa Yêu thì có lợi gì chứ?".

Yến Phi vẫn khoanh hai tay trước ngực, ung dung nói: "Ta đang suy tính từng khả năng, giả thiết Hoa Yêu là một trong những lũ khách ở Đông viện, chúng ta có thể thu hẹp phạm vi điều tra còn một phần ba, nếu lại giới hạn trong số nam giới độc thân, mục tiêu lại càng giảm thiểu".

Kỷ Thiên Thiên hân hoan nói: "Đúng!".

Hồ Lôi Phương vỗ đùi: "Đúng! Lý lẽ đơn giản này vì sao nhất thời không nghĩ ra, để ta tìm Ba Lý".

Ba Lý là lão bản của dịch điểm.

Mộ Dung Chiến vội nói: "Bọn ta là người đồng tộc, để ta kiểm gã hỏi cho rõ".

Nói xong không cần biết Hồ Lôi Phương đồng ý hay không, lập tức đi ra.

Yến Phi và Kỷ Thiên Thiên ngằm khen hẳn cơ cảnh, xem ra lý do của Mộ Dung Chiến đang hoàng, nhưng hai người lại hiểu rõ vì Yến Phi đã hoài nghi Cơ Biệt giữ trò quỷ, Cơ Biệt và Hồ Lôi Phương có quan hệ mật thiết, do vậy cố nhiên hẳn không để Hồ Lôi Phương có cơ hội ly khai.

Hồ Lôi Phương trầm giọng nói: "Nếu Yến Phi người hoài nghi trong số chúng ta có người lộng quỷ tại sao không nói ra, nếu không chỉ sợ đêm nay vất vả công toi".

Yến Phi chậm chậm nhìn lướt qua mọi người diêm dăm nói: "Có nội gian hay không hiện giờ không phải là

lúc xử trí, đúng là có người giả trá, mục đích không phải để bao che Hoa Yêu mà chỉ muốn tiếp tục gây hoang mang", ngừng lại một chút tiếp tục: "Hiện tại quan trọng nhất là bắt Hoa Yêu vì dân trừ hại. Hoa Yêu đêm nay ác giả ác báo, khó tránh tử kiếp".

Tiếp đó ngược nhìn lên xà nhà, song mục lóe thần quang, ung dung nói: "Hoa Yêu đang ở đây, chỉ cần chúng ta dùng thủ đoạn phi thường, lần lượt tìm kiếm, Hoa Yêu chắc sẽ phải lộ đuôi chồn, ngày tàn của hắn đã đến".

° ° °

Lưu Dụ phục trong rừng già quan sát địch nhân hội hiệp với một cánh quân khác có ước chừng hai trăm người ngựa, đoạn đều bỏ ngựa đi vào rừng.

Gã áp tai xuống đất nghe ngóng thăm dò phương hướng, phát giác khi đến bờ phía Tây Dĩnh Thủy tiếng chân liền biến mất, thăm nghĩ trên sông tất phải có đội thuyền với ít nhất năm chiếc thuyền lớn, bằng không làm sao chứa nổi hơn bốn trăm người, ngầm hô thật nguy hiểm, nếu như mình theo lộ tuyến cũ mà đi men bờ sông theo hướng Nam, chắc chắn không tránh khỏi bị đối phương hai đường thủy lục chẹn đường. Thật ra là chuyện gì đây? Chẳng lẽ Đồ Phụng Tam và Tư Mã Đạo Tử đã kết thành bè cánh? Tuy nói là trong đấu tranh quyền lực bằng hữu có thể thành tử địch, địch nhân thành bằng hữu, không gì là không thể, nhưng mà Tư Mã Đạo Tử và Hoàn Huyền như thủy hỏa bất dung, tuyệt đối không có khả năng hóa giải, Tư Mã Đạo Tử cũng không thể vì đối phó Tạ Huyền mà bắt tay Hoàn Huyền. Dã tâm của Hoàn Huyền đối với ngôi báu ai ai cũng biết, Tạ Huyền thì kế thừa truyền thống gia đình luôn luôn ủng hộ triều đình, Tư Mã Đạo Tử sẽ chỉ lợi dụng Huyền nợ kiềm chế Huyền kia, không ngu đến mức tự hủy trường thành. Đã như thế, càng không nghĩ ra làm sao thủ hạ Đồ Phụng Tam lại biến thành người của Tư Mã Đạo Tử.

Phải làm gì đây! Coi tình thế hiện tại an toàn về đến Quảng Lăng đã là hồng phúc tề thiên, nói gì đến chuyện giết địch. Đối phương đã bố trí thiên la địa võng trên đường về Quảng Lăng chỉ đợi gã đâm đầu vào.

Hay là gã quay về tây, đảo một vòng ngoạn mục, đến đại giang rồi theo hướng nam về Quảng Lăng? Biên Hoang mệnh mông, gã thạo đường, dù cho Tư Mã Đạo Tử huy động toàn bộ quân mã Kiến Khang, cũng giống như mò kim đáy biển, làm sao chặn được gã".

"Hi!".

Lưu Dụ quay đầu nhìn sang, lập tức hít một hơi thở sâu, ngầm hô bắt diệu.

° ° °

Yến Phi chấp tay sau lưng đi trước, theo sau là Kỷ Thiên Thiên, Mộ Dung Chiến, Hách Liên Bột Bột, Xa Đình, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Trác Cuồng Sinh, Hạ Hầu Đình, Phí Chánh Xương một đám cao thủ Trừ Yêu đoàn theo hành lang Đông viện mà đi, hai bên phòng xá dãy nọ tiếp dãy kia hiện ra trước mắt, trên cao có một đám chiến sĩ cung tên sẵn sàng canh giữ.

Chỉ mình Phương Hồng Sinh lưu lại thực đường cúng mấy hảo thủ bảo hộ nghiêm mật.

Mộ Dung Chiến tay cầm danh sách khách trọ nói: "Đình Mão phòng".

Yến Phi ung dung đứng lại cánh cửa treo tấm biển Đình Mão, không chần chờ đưa tay gõ cửa.

Cộc! Cộc! Cộc!

Đám Mộ Dung Chiến tản khai xung quang, chuẩn bị sẵn sàng, với thực lực bọn họ liên hợp, lại giả như đồng tâm hiệp lực, dù là đối thủ cao minh như Mộ Dung Thủy, Tôn Ân cũng khó lòng thoát thân.

Kỷ Thiên Thiên di chuyển tới bên cạnh Mộ Dung Chiến, chúng nhân biết nàng kém kinh nghiệm giang hồ, bất giác đều có chút khấn trương.

Mộ Dung Chiến quay lại nhìn, thấy không ít người thò đầu thò cổ ra nhìn trộm, hét to "Bọn ta đang tra án, tốt nhất đừng ngó trộm, bằng không sẽ coi là đồng đảng, tặc nhân".

Những kẻ thù đầu coi nhiệt náo lập tức rút cổ đóng cửa.

"Kẹt!".

Một trung niên nho sinh mở cửa phòng, mặt xanh lét run rẩy, vốn muốn nói vài câu khách khí, hốt nhiên phát giác bảy tám cặp mắt trừng trừng nhìn mình, sợ hết hồn: "Đại gia! Không phải tôi!".

Mộ Dung Chiến, Hồng Tử Xuân, Trác Cuồng Sinh mấy người nhìn thấy hấn yếu bóng vía như vậy, đồng thanh cười phá lên.

Chỉ có Yên Phi vẫn nhẹ nhàng lễ mạo, mỉm cười nói: "Làm phiền rồi! Đúng không phải người!".

Rồi lại tiếp tục đi.

Trác Cuồng Sinh đuổi theo tới bên chàng, không hiểu: "Người nhìn một lần là đủ hay sao, dù gì cũng nên hỏi đôi câu chứ?".

Hồng Tử Xuân nói: "Ta còn cho là lão ca người sẽ xuất thủ để thử thách chứ?".

Yên Phi lập tức dừng lại, chờ mọi người dừng cả lại đằng sau, trầm giọng: "Hành động của chúng ta càng mau lẹ, càng gây áp lực lớn đối với Hoa Yêu, khiến hấn cảm thấy chúng ta đã sẵn chủ kiến, chỉ xông thẳng tới chỗ hấn. Yên tâm! Chuyện khác ta có thể không ổn, nhưng nhìn người lại không nhìn lầm".

Hạ Hầu Đình thở dài: "Không tín nhiệm người không được! Giờ Dần đến rồi, nếu không tìm thấy Hoa Yêu ở Đông viện, lại hai viện kia với hơn trăm phòng".

Phí Chánh Xương gượng cười: "Nếu Hoa Yêu không phải độc thân như dự đoán, chúng ta lại phải bắt đầu từ đầu".

Mộ Dung Chiến đưa danh sách lên đọc: "Đình Mão rồi đến Canh Ngọ, cũng là nam tử độc thân, người này còn thiếu hai ngày tiền phòng".

Bình!

Cửa phòng mở tung, một tráng hán vốn dĩ như hung thần ác sát, mày rậm mắt lồi, lúc này có rúm người sợ hãi van xin: "Các vị đương gia tha mạng, tiểu nhân lập tức nộp tiền phòng".

Lần này Kỷ Thiên Thiên cũng không nhịn cười nổi, những người khác lại càng cười lớn hơn, không khí khẩn trương dịu hẳn lại.

Mộ Dung Chiến nhìn gã từ trên xuống dưới, bật cười: "Là tại ta không tốt, nói thừa một câu".

Yên Phi vẫn vẻ bất cần đời khẽ cười nói: "Huynh đài về phòng đi, tiền phòng để đến mai sẽ thu".

Để tên đó ngơ ngác đứng cửa, cả bọn tiếp tục đi.

Yên Phi đột nhiên gia tăng cước bộ, theo hành lang tiến về phía Đông.

Mộ Dung Chiến kinh ngạc kêu lên: "Yên huynh! Người để sót Tân Mùi, Giáp Tuất, Ất Hợi, Đinh Sửu. Ài! Lại còn Mậu Dần, Kỷ Mão".

Yên Phi bỗng nhiên dừng bước trước gian phòng treo biển Nhâm Ngọ, song mục thần quang lấp lánh, tựa như muốn nhìn xuyên qua cửa phòng xem tình hình bên trong.

Ánh mắt Mộ Dung Chiến rời khỏi tập danh mục nhìn sanh Yên Phi, hiện lên thần sắc kinh dị, tựa như nghĩ tới điều gì đó, im lặng không nói.

Hách Liên Bột Bột chăm chú nhìn Yên Phi, mắt lóe tinh quang, hiển nhiên đang nghĩ đến cử chỉ bất thường

của Yến Phi, muốn đoán xem vì sao dường như chàng có thể làm được việc người khác không thể làm, tựa như thuần bằng cảm giác có thể tìm ra Hoa Yêu.

Trong đám này Kỳ Thiên Thiên biết rõ năng lực của Yến Phi nhất, biết chàng đang phát huy bản lĩnh thông huyền của mình, khiến Hoa Yêu không trốn vào đâu được.

Không cần đợi bọn họ hạ lệnh, võ sĩ canh giữ trên các mái nhà lập tức toàn thân giới bị, tinh táo chờ sự tình phát triển.

Nếu người trong phòng đúng là Hoa Yêu, đương nhiên không phải chuyện tầm thường, ai cũng biết Hoa Yêu nhiều năm gây tội ác không ai chế trụ được, chắc chắn pháp bảo đầy mình, tinh thông kỹ thuật đột vây, ẩn tàng, chạy trốn.

Tiếng gió vụt động, Mộ Dung Chiến tiện tay vút bỏ tờ danh mục, cả người bay bổng lên mái nhà, khiến bầu không khí khẩn trương lại càng thêm căng thẳng, tựa như một sợi dây cung tùy lúc có thể đứt phụt làm đôi.

Trong sự chờ đợi của mọi người, Yến Phi đưa tay đẩy cửa đoạn lùi hai bước.

"Ai vậy?".

Chúng nhân đều bất ngờ, chỉ có Yến Phi và Mộ Dung Chiến là ngoại lệ, nhân vì giọng nói uốn éo vọng ra đích thị là của nữ nhân.

Kỳ Thiên Thiên tức thời lo lắng cho Yến Phi, vì giả như Yến Phi bộ điệu như vậy mà lại tìm nhầm người, sẽ khiến cho mọi người không còn ai tin tưởng chàng nữa.

Tuy nhiên khi nàng quay sang nhìn mọi người, lại phát giác cả đám lão giang hồ không một ai lộ vẻ cười cợt, nàng là người thông tuệ lập tức tỉnh ngộ, chính vì Hoa Yêu có hàng ngàn vạn hóa thân, kể cả dịch dung thành nữ nhân, nên mới có thể luôn luôn tránh được bị phát giác.

"Ui da".

Cửa phòng mở tung.

Một vị cô nương trẻ tuổi bước ra, thân hình cao ráo ăn mặc theo lối Tiên Ti tộc, dáng vẻ thùy mị e ấp, ánh mắt ngại ngùng, một tay sửa lại tấm trường bào mới khoác lên, một tay chằm chằm làm duyên vuốt lại mái tóc, chau mày nhìn kỹ Yến Phi, rồi lần lượt nhìn sang mọi người, đến khi trông thấy Kỳ Thiên Thiên, ánh mắt bỗng vụt sáng.

Hiển nhiên dù là thân nữ tử, cũng bị vẻ rạng rỡ của Kỳ Thiên Thiên gây xúc động.

Từ Kỳ Thiên Thiên đến những người khác đều cảm thấy ngạc nhiên, nữ tử này từ mái tóc đen nhánh đến cặp chân trần, mỗi tác mỗi tác đều là nữ nhân thực sự, yểu hậu phẳng lì không thấy trái cổ đặc trưng cho nam giới. Hơn nữa ả chỉ mặc sơ sài chiếc áo trong mềm mại, thân hình uyển chuyển phập phồng, ẩn ước nhìn thấy chẳng những không che giấu vũ khí gì, lại còn là một nữ tử bất lực yếu đuối tuyệt không có đến nửa phần thần thái tu mi, càng chẳng giống người biết võ công.

Hạng nữ nhân đơn độc đến Biên Hoang Tập kiếm tiền không ít, đa số đều đến thanh lâu ở Dạ Oa tử bán thân, mong kiếm được món tiền kha khá.

Mộ Dung Chiến là người duy nhất đã xem danh mục, biết người trọ trong phòng là nữ tử độc thân cũng cảm thấy hết sức thất vọng, không ngờ Yến Phi tựa như trong lòng sẵn có chủ kiến lại đụng đầu phải cái đinh lớn này.

Ai này ngờ ngác nhìn, không một lời hỏi han.

Nữ tử nọ, quay lại nhìn Yến Phi, ngạc nhiên nói: "Đêm khuya rồi! Đánh thức nô gia có chuyện gì?".

Kỳ Thiên Thiên thở dài, lần đầu tiên niềm tin vào linh giác thông huyền của Yến Phi bị dao động, không biết

rồi chàng sẽ thu thập tàn cục ra sao.

Bất ngờ đối với mọi người, Yến Phi thông dong: "Bọn ta nhầm! Cô nương cứ đóng cửa tiếp tục giấc ngủ, xin thứ tội quấy nhiễu!".

Nữ nhân trợn mắt nhìn Yến Phi, do dự một chút rồi mới từ từ đóng cửa.

Đúng lúc cửa phòng vừa đóng, bất ngờ lại phát sinh sự tình.

Yến Phi rút kiếm ra không một tiếng động. Điệp Luyện Hoa lóe lên như điện chớp chém thẳng vào cánh cửa.

Kình khí mãnh liệt lập tức khiến cánh cửa gỗ giống như củi mục tan ra thành từng mảnh nhỏ.

Kỷ Thiên Thiên kinh hãi hô lên một tiếng, muốn ngăn cũng không kịp.

Những người còn lại thấy đều lo sợ một màn kịch thảm tuyệt nhân hoàn, không ngờ Yến Phi vốn ôn hòa bình dị lại đem toàn lực xuất thủ với một vị cô nương ngây thơ vô tội, ra tay vùi hoa dập liễu.

Hồi 3

Nhân quả tuần hoàn

Lưu Dự từ rừng cây lúp xúp bay vọt lên, chậm rãi phủi phủi những thân cỏ bám trên người, quay về mỹ nữ đang duyên dáng mỉm cười đứng cách đây một trượng cười hề hề: "Khéo làm sao! Nhậm đại thư định đến Quảng Lăng chứ gì?" Ta cũng đang muốn tới đó, mọi người kết bạn thì tốt quá".

Tiêu Dao Đế hậu Nhậm Thanh Thị nét mặt tương như hoa nhìn đi nhìn lại gã, phì cười: "Thật là biết nhìn xa trông rộng, bảo sao Tạ Huyền coi trọng ngươi, chỉ tiếc y không đoán được ngươi là một tên đoản mệnh quỷ, cũng không đoán được ngươi không biết tự lượng, ngươi cho rằng đêm nay tránh được tử kiếp sao?".

Đoạn lại cười hì hì nói: "Nói cho nô gia hay đi, ngươi làm cách nào mà biết có mai phục chứ?".

Gã biết quá rõ nữ tử này gian hoạt lợi hại, không biết ả đang nói thật hay không thật, có khi chỉ tiện miệng nói chơi để kéo dài thời gian chờ Nhậm Dao tới liên thủ thu thập gã. Hẳn là ả ngày từ Biên Hoang Tập đã bám riết gã, chẳng những trông thấy gã bị nữ thích khách Như Nhiên tộc phục kích, mà còn dùng thủ pháp nào đấy thông tri cho người của Tư Mã Đạo Tử tới chặn đường gã, nói tóm lại một sự kiện rất đơn giản của ả cũng có thể biến hóa mê ly, khó phân chân giả.

Trong khi tâm niệm gã đang chớp nhoáng chuyển động, một tiếng hừ lạnh đập vào màng tai, lập tức nhận ra âm thanh Nhậm Dao, rất cổ quái là không cảm giác được thanh âm từ phương hướng nào truyền lại, giống như tự phát sinh từ trong trống tai, không biết Nhậm Dao tàng thân nơi nào. Lần đầu tiên gã chứng kiến kỹ thuật truyền âm nhập nhĩ như vậy, mới hay sự lo ngại của Yến Phi tuyệt không phải là quá đáng.

Gã kiên trì quan sát động tĩnh bốn phía, biết rằng nếu Nhậm Dao cố ý ẩn náu, nhìn cách gì cũng vô ích.

Nhậm Thanh Thị gân cổ thật đáng yêu: "Nói đi! Tại sao bỗng nhiên biến thành tên câm thế?".

Trong lúc nói, hốt nhiên ngón tay thò ra ngoài tay áo đưa xuống dưới, ngọc chỉ duỗi ra trở về hướng tây bắc, bàn tay mau chóng đẩy ra va lền, giống như chỉ thị cho gã phương hướng chạy trốn, giục gã lập tức đào tẩu.

Lưu Dự chợt cảm thấy hồ đồ, đương nhiên không dám tin nhiệm ả, làm sao mà biết được ả có phải cố ý chỉ điểm tử lộ cho mình, hay là mình đột vây theo hướng ngược lại mới rơi vào cạm bẫy, cũng có thể chỉ muốn mình phân tâm để thi hành quỷ kế gì khác.

Chậm rãi đưa tay ra sau, thò tay vào túi đeo sau lưng lấy ra sợi dây móc câu, rất bình tĩnh nói: "Phía Nhậm hậu bao nhiêu người sao chẳng hiện thân đi, có chuyện gì cũng có thể giải quyết một lần cho xong, mọi người đều đỡ tốn thời gian".

Một tràng cười vang từ trên cao phía sau dội lại, chính là thanh âm Nhậm Dao đứng trên một ngọn cây ở cách đây ba trượng đằng sau, bật cười: "Là ai đang to mồm không biết thẹn? Cứ phải coi có kết quả mới rõ ràng, bất quá Nhậm huynh ít nhất cũng có một điểm không sai, ấy là Lưu Dụ đêm nay sẽ không dễ dàng mất mạng như vậy. Đặc biệt là ở nơi đất hoang rừng vắng, trong một màn đêm đen kịt như thế này".

Từ phía bên phải truyền đến một giọng nói the thé: "Đâu ngờ Tạ Huyền trăm ngàn chọn lựa lại kiếm được một truyền nhân ngu ngốc thế này, để Vương Quốc Bảo ta coi người khó giết như thế nào?".

Lưu Dụ quay đầu lại nhìn, hơn chục nhân ảnh xuất hiện trong rừng, mau chóng tiếp cận, người dẫn đầu chính là Vương Quốc Bảo, còn lại toàn cao thủ nhất lưu, thực lực như vậy dù không có Nhậm Thanh Thị và Nhậm Dao cũng thừa sức thu thập gã.

Tuy nhiên gã không hề thấy sợ hãi, đêm nay gã đã quyết đối phó Đồ Phụng Tam và số đông thủ hạ, luận thực lực cũng không thấp hơn địch nhân đang ở đối diện, vì vậy dù là kẻ địch nào gã vẫn tin có thể đột vây đào tẩu.

Gã quyết định chờ tất cả địch nhân hiện thân mới đột vây, không phải vì tự phụ, mà vì muốn biết rõ tình hình đối thủ, kỹ thuật sử dụng dây móc câu kỳ diệu và song thủ minh mẫn của gã trong rừng cây hắc ám có thể phát huy uy lực tối đa.

Nhậm Thanh Thị nổi giận quát: "Ngu ngốc!".

Song tự bay lên, để lộ cặp trủy thủ sắc xanh lấp lánh.

Lưu Dụ không hiểu câu này có phải mắng mình không chịu đào tẩu hay không, nhưng không rảnh nghĩ đến điều đó, thân hình bay vọt lên.

Chỉ cần phạm phải bất kỳ sai lầm nào, hoặc giả phán đoán nhầm một chút, ngày nay sang năm chắc chắn sẽ là ngày giỗ đầu của gã.

Gió động tứ bề, trước mặt là Nhậm Thanh Thị, sau lưng là Nhậm Dao, bên phải là Vương Quốc Bảo cũng đâm thủ hạ đồng thời nhảy vọt lên không, đồng loạt công tới.

° ° °

"Đang! Đang!"

Yến Phi từ trong cánh cửa bị phá nát lùi lại, Diệp Luyến Hoa vẫn trở vào nữ tử trong phòng.

Nữ nhân này mặt đầy sát khí, ánh mắt lấp lánh từ dị, độc ác và điên cuồng nhìn chăm chăm vào Yến Phi, trên tay không biết từ lúc nào đã có thêm một cặp Hộ tỷ bằng thép chỉ dài nửa thước, vẻ yếu nhược khi trước không còn tý nào.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn, không ngờ đối phương cao minh nhường ấy, chẳng những chống được một đòn sấm sét của Yến Phi, lại còn bức bách Yến Phi thoái lui ra ngoài.

Đám người Hồng Tử Xuân, ai nấy đều chấn động tinh thần, ào ào dịch chuyển, chặn hết mọi ngã đường ra, võ sĩ canh gác xung quanh cũng ùn ùn chạy tới, mau chóng hình thành vòng vây, chỉ cần đối phương đủ bản lĩnh xông ra khỏi phòng, lập tức được chào đón bằng một trận mưa kinh tiễn.

Chỉ mình Yến Phi biết rõ, tự chàng cố ý thoái lui, bởi vì đối phương vẫn mang hình dạng nữ nhi không hơn không kém, bất quá hình dạng này không duy trì lâu được, chàng tính toán nếu dùng nội công tà dị đổi hình dạng từ nam thành nữ buộc phải hao tổn chân nguyên, giống như Xúc cốt công thuộc ngoại gia công phu, trong lúc phóng tay chiến đấu tất phải lộ nguyên hình.

Chính là chàng muốn đối phương lộ nguyên hình Hoa Yêu.

Trong lòng đồng thời cũng minh bạch, chẳng trách với bản lĩnh đặc biệt của Phương Hồng Đò, cũng vô phương bắt hấn quy án, vì hấn chẳng những có thể hóa thành nữ nhân, lại còn có thể xức hương liệu át đi

mùi vị thân thể, bất quá lại không ngờ rằng còn có một nửa kia của Phương tổng tuần, cho nên lần này tại Biên Hoang Tập trăm lần kín một lần hở, mới không dùng đến hương liệu.

Ai nấy đều mắt mở trừng trừng nhìn ả, trừ Kỳ Thiên Thiên, không một ai biết Yến Phi làm thế nào xác định ả chính là do Hoa Yêu biến thành.

Nữ tử cười the thé: "Người muốn làm gì đây?".

Trác Cuồng Sinh di chuyển tới bên cạnh Yến Phi, cười nói: "Chẳng gì cả, chỉ muốn coi thân thể cô nương, kiểm tra xem rốt cuộc là nam hay nữ thôi?".

Hồng Tử Xuân ở một bên Yến Phi, cũng cười nói: "Ta là người thương hương tiếc ngọc nhất, cô nương nếu cảm thấy đông người không tiện, có thể để mình ta kiểm tra, bảo đảm nhẹ nhàng thỏa đáng, nếu chân thân cô nương đích xác là nữ nhân, cô nương qua đêm với người ta lấy bao nhiêu bạc, ta sẽ tặng cô nương bấy nhiêu".

Kỳ Thiên Thiên thầm nghĩ, nếu như ả ta từ đầu không che giấu vũ công, cho dù thân thủ cao minh đủ cự lại Yến Phi, không người nào hoài nghi là do Hoa Yêu biến thành. Bất quá vừa rồi ả lại làm về yếu ớt vô lực, lúc này lại biến đổi như thế mới khiến người ta sinh nghi, đương nhiên không khách khí với ả, thậm chí còn vũ nhục đến cùng cực. Kỳ Thiên Thiên nghe những lời này, vì bản thân là nữ nhi đương nhiên rất khó chịu, nhưng mà nếu thực sự ả là Hoa Yêu chịu nhục nhã như thế cũng đáng.

Những người khác còn muốn nói, Yến Phi đã cười một tràng dài, mọi người đang chờ xem bước tiếp theo sẽ làm gì, Yến Phi lại bật cười: "Đúng là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt". Đồng thời phát huy kiếm khí trời chặt đối phương.

Nhân thân nữ tử lại biến thành trấn định và lãnh khốc, từ từ di chuyển đôi Hộ tý kháng cự với kiếm khí, lắc đầu nói: "Người là ai? Ta không hiểu người đang nói gì".

Cho đến lúc này ngoại trừ ánh mắt, ả vẫn từ đầu đến cuối là nữ nhân không lộ chút sơ hở, khiến cho mọi người cảm giác khó lòng hạ thủ, đành dùng ngôn ngữ dò xét.

Yến Phi rất bình tĩnh nói: "Người cho rằng giết chết Phương Hồng Đồ rồi là không còn ai buộc người vào pháp luật ư? Nào ngờ chính vì người hạ thủ sát hại Phương Hồng Đồ mới hãm thân cảnh này, đó chẳng phải là trong cũi u minh vẫn có người chủ tể hay sao?".

Trừ Kỳ Thiên Thiên và Mộ Dung Chiến, còn lại mọi người đều u u mê mê không hiểu Yến Phi đang nói gì, Phương Hồng Đồ chẳng phải đang sống sờ sờ trong thực đường hay sao? Làm sao mà bị Hoa Yêu hại mạng? Ngay cả Mộ Dung Chiến và Kỳ Thiên Thiên cũng không hiểu tại sao lúc này Yến Phi lại tự tiết lộ bí mật của Phương Hồng Đồ, việc này có gì hay.

Đồng tử nữ nhân co rút lại, tinh quang lóe lên, giọng lạnh lùng: "Cái gì Phương Hồng Đồ với nô gia liên quan gì, chớ có ngậm máu phun người".

Yến Phi ung dung: "Ta ngậm máu phun người hay không có thể biết ngay lập tức, Phương Hồng Đồ chính vì phát hiện người có thể biến thành nữ nhân, lại dùng thủ đoạn lấy hương liệu át đi khí vị mới bị người sát hại. Nhưng người lại không biết rằng Phương Hồng Đồ là do hai người hợp thành, ông ta còn một vị huynh đệ song sinh cũng có khẩu giác linh mẫn giống hệt như thế. Chính vì có ngộ nhận này mà người không tiếp tục xúc hương liệu che giấu, còn dám lưu lại lữ điểm coi nhiệt náo, vì thế mới hãm thân vào tử địa, như thế không gọi là lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt thì gọi là gì?"

Mộ Dung Chiến và Kỳ Thiên Thiên đều ngậm khen hay, Yến Phi tiết lộ chuyện này đúng vào thời khắc quan trọng, không những làm người khác có cảm giác lừa dối nghị hội, mà ngược lại biến thành biện pháp chiếu lược, gây áp lực với Hoa Yêu, khiến hần cảm thấy có một lực lượng thần bí nhân quả tuần hoàn.

Đột nhiên Hoa Yêu sắc mặt biến đổi hẳn, song mục tràn ngập vẻ tàn ác.

"Đinh! Đinh! Đang! Đang!"

Mọi người kể cả Kỳ Thiên Thiên đồng loạt rút binh khí tùy thân.

Yến Phi hét lớn: "Phương tổng tuần mau lại đây, coi Hoa Yêu còn thủ đoạn gian xảo gì nữa?".

Mộ Dung Chiến và Kỳ Thiên Thiên lại hô tuyệt, giả như trước đó hành vi phóng độc không phải do Hoa Yêu thực hiện, đương nhiên hẳn không biết Yến Phi đang dùng thủ đoạn.

"Đừng!".

Hoa Yêu cuối cùng cũng lộ đuôi cáo, hai tấm Hộ tý thoát thủ bắn ra ngoài, đồng thời xoay tít một vòng, không biết dùng thủ pháp gì phóng ra từng đợt từng đợt khói đen kịt, mau lẹ trùm kín không gian khách phòng, lại thấu qua cửa sổ cửa lớn lan tỏa ra ngoài.

Yến Phi cười ha hả, Điện Luyến Hoa nhanh như điện chớp chém thẳng vào đôi Hộ tý vừa xạ tới.

Hồi 4

Hoa Yêu sính uy

Ba phía đông nam bắc trùng trùng đao quang kiếm ảnh, lợi hại cả là kiếm khí lăng lệ và tụ ảnh ngập trời từ phía sau công tới, bao vây trói chặt gã.

Nhậm Dao và Nhậm Thanh Thị hiển nhiên là rất tinh thông chiến thuật liên thủ tấn công, phối hợp không chừa một kẽ hở, căn bản không để gã có cơ hội thoát thân.

Lưu Dụ cảm thấy rõ địch nhân đã quyết giết mình, nếu ở trong hoàn cảnh khác chắc chắn bất hạnh rồi, may sao đêm nay lại là vùng rừng hoang đồng vắng dưới ánh trăng mờ ảo gã đã chọn lựa kỹ càng, hà huống còn có sợi câu sáo rất thiện dụng.

"Véol!".

Câu sáo từ trong ống sắt trong tay tả Lưu Dụ bắn vọt ra, bay tới cắm phập vào một thân cây lớn phía Tây Nam cách đó chừng mười trượng, đây là đồ do thợ khéo ở bắc phương chế tạo thành, đầu câu hình dáng độc đáo xảo diệu, giống như một chiếc đinh ba, ở giữa là một mũi dùi nhọn hoắt, hai bên có hai móc câu, chỉ cần cắm vào mục tiêu là có thể mượn lực di chuyển.

Về phương diện này Lưu Dụ từng được huấn luyện đặc biệt, hồi đó theo lệnh Lưu Lao Chi, chư tướng Bắc Phủ binh chọn ra một đội hảo thủ trình sát, tiếp thụ một khóa huấn luyện dùng câu sáo vượt rừng rậm, gã là một người trong số đó, sau nửa năm huấn luyện cực kỳ nghiêm túc, trong số hơn ba trăm người tham dự huấn luyện chỉ có mười ba người thông qua mọi bài thi, trong đó Lưu Dụ là người đứng đầu, cũng nhờ đó lọt vào mắt xanh của Lưu Lao Chi. Từ đó về sau không ngừng rèn luyện, cho đến mấy năm gần đây võ công tính tiến mới bỏ không dùng, e rằng đồ vật này bị coi là bàng môn tà đạo sẽ gây trở ngại cho võ công tiến triển. Nhưng đêm nay gã hiểu rõ, giữ được tính mạng hay không đều phải nhờ vào vật đó.

Mạnh mẽ mượn lực, Lưu Dụ đang vọt thẳng lên biến thành bay ngang, tránh khỏi thế công của Nhậm Thanh Thị, Nhậm Dao ở phía sau lập tức biến chiêu, đạp chân vào một thân cây đổi hướng đuổi theo không rời, linh xảo như thần.

Hơn mười cao thủ do Vương Quốc Bảo cầm đầu lập tức bị bỏ xa.

Lưu Dụ bấm cơ quan trên ống sắt thu câu sáo lại, mau lẹ gia tốc, mạo hiểm tránh được luồng kiếm kinh Nhậm Dao chém tới, dùng xảo kinh giật lưỡi câu thoát khỏi thân cây, thuận thế đạp vào thân cây bay ngược trở lại, thân hình vẫn cách mặt đất chừng hai trượng nhắm thẳng vào Nhậm Dao xả xuống một đao.

Trong rừng rậm tối tăm, mọi sự đều trông vào thính giác cảm ứng, uy lực của đôi tay linh mẫn của gã càng có cơ hội phát huy đến độ lâm ly.

"Đang!".

Lưu Dụ vốn đã dự mưu, toàn lực xuất thủ, Nhậm Dao đang lúc biến chiêu bị động, ứng phó một cách miễn cưỡng, bị hậu bối đao của Lưu Dụ đánh bật qua một bên.

Câu sách lại bắn ngược lên nhằm vào cảnh ngang của cây đại thụ cách đó một trượng, gã trước tiên bay lên chững một trượng rồi mới lách mình tránh khỏi công thế của Nhậm Thanh Thị, lại mượn câu sách bay về phía trên đầu của đám Vương Quốc Bảo.

Lưu Dụ có cảm giác say sưa tự do tự tại, tùy ý ngoa du trong chốn rừng đêm, không phải gã định chui vào lưới rập, mà là muốn lợi dụng tình thế địch đông ta ít, tạo nên cục diện địch ta khó phân, ở giữa thủ lợi.

"Nha!".

Lưu Dụ tổng khi địch nhân vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, từ trên cao hạ xuống, lần lượt quét sang hai bên tả hữu, hai địch nhân lập tức trúng chiêu, một bị chém đứt tay trái, người kia bị một vết thương trên lưng sâu tới hai tấc.

Gã không quản địch nhân thụ thương chạy trốn thế nào, tiếp theo hạ xuống sát đất lại bắn câu sách ra, liền đó thân hình bay là là mặt đất, lướt theo hướng Tây.

Phía trước tiếng hô hoán liên thanh, hiển nhiên đám thủ hạ Vương Quốc Bảo trận thế đại loạn, bản thân lại có cảm giác an toàn, nếm trải tư vị cực kỳ nhàn nhã đã an nhiên thoát thân từ trong nguy hiểm cực kỳ.

Kinh khí từ trên ép xuống, Lưu Dụ mượn câu sách tăng gia tốc độ.

"Bùng!".

Phía sau bùn đất bắn lên tung tóe, hai chưởng của Nhậm Thanh Thị đánh xuống tạo thành một hố bùn sâu hoắm, Lưu Dụ chỉ vừa kịp lướt qua chừng một thước.

Câu sách thu về trong ống, Lưu Dụ hạ xuống mặt đất, chạy thẳng vào rừng cây lúp xúp cạnh đó.

Cành lá bay tung, ngư kiếm của Nhậm Dao chém tới, bị một đao Lưu Dụ đánh bật ra, người y đã lại vọt lên không. Đúng lúc đó lại một địch nhân ôm kiếm xông tới, Lưu Dụ chẳng buồn nhìn cứ thuận theo cảm giác tự nhiên mà thành của cặp linh thủ quét ngược lại một đao.

"Đang!".

Cánh tay tê dại, huyết khí dâng trào, Lưu Dụ ngẫm hồ lợi hại. Người kia cũng bị hấn đánh bật qua một bên, nguyên là Vương Quốc Bảo.

Lưu Dụ thâm kêu không hay, lúc này từ phía vang lên tiếng hô giết, mình bị Vương Quốc Bảo chặn đường, đột vây không thành phải hạ mình xuống, bốn phía đều là địch, vô phương sử dụng câu sách. May sao gã lâm nguy bất loạn, sử thiên cân trụ mau lẹ hạ xuống đất, chớp mắt nhìn rõ vị trí và lộ tuyến Nhậm Thanh Thị và Nhậm Dao hai đại cao thủ truy đến, Hậu bối đao hóa thành một luồng tinh quang bắn về phía đông nam.

Đây chính là cái hay của chiến thuật lấy ít địch nhiều, không phải cố kỵ bất kỳ điều gì.

Binh khí chạm nhau không ngừng, gã áp sát địch nhân trao đổi bảy tám chiêu, chém bị thương một tên, bản thân cũng trả giá bằng một vết đao ứa máu trên vai trái, cũng may được lớp áo da trâu che chắn và vận kinh tá lực, bằng không đã bị thương đến gân cốt rồi.

Nhậm Dao, Nhậm Thanh Thị, Vương Quốc Bảo bị nhân thủ bên mình ngáng trở, đành trơ mắt nhìn Lưu Dụ thoát khỏi vòng vây, phá không vọt lên.

Lưu Dụ có cảm giác như chim sổ lồng, biết rõ với thực lực Nhậm Dao, Nhậm Thanh Thị, Vương Quốc Bảo ba người mà cứ tiếp tục kéo dài trận đấu, dù có dây câu trợ lực cũng vẫn chỉ có kết cục thảm bại, liền sinh tâm đào tẩu.

"Vèo!".

Câu sách lại bắn ra.

Thế bay của Lưu Dụ vừa tận, lại vọt lên một ngọn cây cách mặt đất năm trượng.

Lưu Dụ hạ mình xuống một cành cây, bắn ra câu sách, tiếp tục lao về phía nam.

"Bằng vào chút kỹ thuật cón con ấy mà định sánh cường sao?".

Trống tai Lưu Dụ nghe lũng bùng câu nói trào lộng của Nhậm Dao, ngẫm hồ không hay, bất quá không còn làm gì được, mắt mở to nhìn Nhậm Dao như một con chim lớn dang không từ đám cành lá rậm rạp bên trái, một kiếm chém thẳng vào dây câu sách vừa buông ra.

Lưu Dụ lập tức thất thế rơi xuống.

o o o

Đình! Đình!

Hai tám Hộ tý bị đánh bật đi, nhưng cũng khiến chàng chững lại một chút, cánh tay cầm kiếm lại một lần nữa hơi có cảm giác tê dại, tà công của Hoa Yêu quả thật lợi hại.

Yến Phi xông vào đám hắc vụ mịt mù, tâm linh lại trong sáng hơn lúc nào hết, cảm nhận rõ Hoa Yêu chẳng những chưa xuất thủ toàn lực, mà còn chuẩn bị chiêu thức tối hậu, đó mới chính là chiêu thức trí mạng.

Lập tức dừng lại.

Tuy mắt không thấy gì, tâm thần lại cho chàng thấy Hoa Yêu đã xuyên qua cửa sổ lao đi, đồng thời một ngọn roi quất lại, đầu roi nhắm thẳng vào huyệt mi tâm chàng bắn tới không một tiếng động, trong mang khói đen mịt mù thật là một chiêu thức cực kỳ âm hiểm độc ác, khẳng định Hoa Yêu đáng mặt hảo thủ dụng roi bạc đại sư, tiên pháp xuất thần nhập hóa, tùy tâm sở dục.

Chợt Yến Phi có cảm giác bên ngoài không có một ai ngăn nổi Hoa Yêu, điều này không có nghĩa là Hoa Yêu bản lĩnh cao hơn hẳn đám Hách Liên Bột Bột, Mộ Dung Chiến, mà vì khói đen đã lan tỏa ra tận hành lang hậu viện, Hoa Yêu giống như một loài sáu hung hãn tận dụng lợi thế vùng trong đám bùn lầy nước đọng, người nhiều hay ít cũng chẳng làm gì được hắn.

Hắn thậm chí có thể thừa cơ làm thương tổn đến Kỳ Thiên Thiên, khả năng này rất lớn, chính là bởi vì Hoa Yêu rất sung sướng thấy người khác đau khổ, vui hoa dập liễu chính là niềm đam mê của hắn.

Hai ý niệm này chớp nhoáng theo nhau lướt qua trong đầu chàng, vì chàng hốt nhiên dừng bước, đầu roi chỉ thiếu nửa tấc là lấy mạng chàng, Hoa Yêu nhân cơ hội xuyên song cửa vọt đi.

Thủ đoạn và bản lĩnh ứng phó vây công của Hoa Yêu thực nằm ngoài suy đoán của chàng, biến hóa không ngừng, nếu lần này để hắn lọt lưới sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội tiêu diệt hắn.

Chính trong sát na ấy, Yến Phi tỉnh ngộ, nhớ lại thời điểm đầu roi tiếp cận gần nhất huyệt mi tâm, chàng có cảm giác cừu hận cháy bỏng trong lòng hắn, đến mức hắn còn quyết thề giết chết Kỳ Thiên Thiên để tiết hận rồi mới chịu đột vây thoát thân, chính vì trong lòng đã có cảm giác, mới biến thành những ý nghĩ như vậy.

Đúng vào thời điểm chàng cảm nhận được cơ hội duy nhất có thể ra đòn đánh chết Hoa Yêu, bên ngoài đã vang lên hai tiếng la thảm thiết.

Không ai ngăn nổi Hoa Yêu, riêng chàng là ngoại lệ sao?

o o o

Lưu Dụ ném mạnh chiếc ống rồng trong tay về phía Nhậm Dao, đạp chân lên một cành cây mượn lực

bay xéo đi về hướng tây bắc chưa bị địch nhân bao vây, chỉ có tiến vào rừng rậm mịt mù mới có thể lợi dụng những pháp bảo còn lại trong túi để qua mắt địch nhân, hiện tại đến thời gian lấy ra yên vụ đạn cũng không có, nhân vì Nhậm Thanh Thị đã lướt tới toàn lực xuất thủ.

Bị Nhậm Dao phá mất câu sách giống như bị phá mất bản lĩnh đặc ý, một khi bị đối phương ngăn chặn hình thành thể bao vây, gã tất phải chết.

Nhậm Dao cười một tràng dài, nhẹ nhàng tránh qua ám khí của Lưu Dụ, cũng bắt chước Lưu Dụ đập lên thân cây mượn lực, nhưng lại không bay về phía Lưu Dụ mà hướng lên biến mất trong đám cây lá rậm rạp.

Lưu Dụ có dự cảm hết sức bất tường, gã không còn thời gian để phán đoán mưu mô của Nhậm Dao, biết rõ nếu mình không thoát khỏi Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo đang truy tới sau lưng như hình với bóng thì mọi chuyện chẳng còn gì để nói.

Trong chớp mắt, gã đã lợi dụng rừng cây rậm rạp nhiều lần thay đổi phương hướng tiến sâu vào mật lâm, khoảng cách với hai kẻ truy theo từ khoảng cách một trượng đã cách xa thành bảy tám trượng.

Lưu Dụ lăn mình trên mặt đất thò tay ra sau lưng nắm lấy pháp bảo che mắt địch, đột nhiên từ phía trên cành cây lá cây bắn xuống như mưa bão mang theo kinh khí mãnh liệt, chẳng những ảnh hưởng đến thị lực mà còn ảnh hưởng đến thính giác và cảm giác thân thể gã.

Vừa kịp hô không hay, kiếm khí đã chụp lên đầu lên cổ.

Vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, cặp linh thủ của Lưu Dụ phát huy tác dụng cứu chủ thần hiệu, căn bản gã không kịp nghĩ cách ứng biến, cũng không có thời gian nghĩ đến hậu quả, chỉ kịp văng mình về phía trước, Hậu bối đao quát thẳng lên trên.

"Keng!".

Lưu Dụ tiếp một chiêu kiếm toàn lực của Nhậm Dao, bị đối phương chấn động huyết khí sôi trào, mắt nổ đom đóm, lập tức phun ra một búng máu tươi, đồng thời mượn lực lăn sang một bên.

Với lực lượng của Nhậm Dao mà cũng bị Lưu Dụ trong khi lăn mình sang bên phản kích một đao cực kỳ chuẩn xác, thân mình tà tà bay ngang qua hạ xuống đất, hoàn toàn ngoài suy đoán của y cho rằng tất giết được Lưu Dụ. Y là cao thủ cấp tông sư không hề vội vã, mũi chân điểm lên mặt đất tiếp tục truy theo, kiên quyết không buông tha địch nhân.

Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo đã theo cách đó năm trượng, với thân thủ của bọn họ khoảng cách đó chớp mắt là tới.

"Hự!".

Lưu Dụ kinh hãi phát giác thân mình va vào một thân cây, đường đi bị cản trở, hối cũng chẳng kịp, cũng chẳng kịp nghĩ có phải trời hại mình hay không, từ mặt đất bay vọt lên.

Nhậm Dao cười ha hả: "Nhậm mỗ tới đòi mạng đây".

Thoáng cái trước mắt tràn ngập kiếm khí kiếm ảnh, Lưu Dụ rốt cuộc cũng được thưởng thức uy lực công phu ngự kiếm của Nhậm Dao.

Lưu Dụ không còn gì để mất, triển khai thủ pháp đồng quy ư tận, Hậu bối đao vung cao chém xuống một nhát như sấm sét vào vùng kiếm khí dày đặc nhất.

。 。 。

Mộ Dung Chiến và hơn mười võ sĩ đứng trên nóc nhà, tầm nhìn hoàn toàn bị khói mù ngăn cách, yên vụ đạn lợi hại như thể lần đầu gã trông thấy, tuy có thể khẳng định không có độc, nhưng lại lan tỏa rất nhanh, di động cũng không tan. Hoa Yêu tối thiểu ném ra năm trái đạn, khói đen mịt mù trùm kín cả khu vực, ta địch khó phân, Hoa Yêu thì như cá gặp nước.

Bên dưới tình hình cực kỳ hỗn loạn, Mộ Dung Chiến tuy nhìn không thấy nhưng lại nghe rất rõ, trong các khách phòng bốn phía vang lên những tiếng kêu la hốt hoảng, Trác Cuồng Sinh và Hạ Hầu Đình đồng thanh quát lớn, Hạ Hầu Đình thì quát chiến sĩ khẩn trương chiếm lĩnh vị trí, Trác Cuồng Sinh thì lệnh cho trú khách lui vào trong phòng, lại còn hô to khói đen tuy không độc, nhưng đao kiếm lại vô tình.

Không một mũi tên nào có thể bắn ra trong tình huống này.

Tiếng la thảm vang lên.

Với khả năng của Mộ Dung Chiến mà cũng không hiểu Hoa Yêu dùng vũ khí gì đã thương người mình, vì tiếng la tựa hồ từ vị trí cách ba trượng, có khả năng địch thì triển ám khí.

Bất quá hắn đã biết rõ vị trí Hoa Yêu, không nói một lời nhảy xuống, mã đao hóa thành một vầng đao quang mạnh mẽ công về hướng Hoa Yêu. Kinh khí mãnh liệt khiến yên vụ dày đặc tựa hồ cũng tản đi đôi chút.

Chưởng phong cuồng bạo ập đến trước ngực.

Mộ Dung Chiến sinh ra cảm giác thật thống khoái, trong hoàn cảnh giờ tay không thấy rõ năm ngón tay như thế này, mọi thứ đều dựa vào khí cơ giao cảm, đối với hắn tựa như một thứ kích thích và khiêu chiến chưa gặp bao giờ. Thời khắc này đao khí của hắn đã trói chặt Hoa Yêu, chính là bản thân đang giương cao ngọn cờ chính nghĩa vì Biên Hoang Tập trừ hại, hạ quyết tâm bất kể chịu thương tổn đến đâu trong mấy chiêu này lấy mạng Hoa Yêu, để chia xẻ quân bình với công lao khám phá thân phận Hoa Yêu của Yên Phi.

Đao thế càng thêm mạnh mẽ, toàn lực xuất thủ.

Bỗng dưng hắn tỉnh ngộ, địch nhân hắn sử dụng binh khí mềm như nhuuyến tiên, đầu roi đã lượn một vòng điểm sau ót mình, trong đám khói mù mịt mà tính chuẩn như vậy quả thực khó tin.

Mộ Dung Chiến ngẫm hồ bất lợi, khi đó đầu còn cổ đã thương địch, tả chưởng vỗ xuống dưới, đồng thời lướt sang bên phải hồi đao chém ngược trở lại.

"Bình!".

Hai chưởng đụng nhau. Kinh đạo của Mộ Dung Chiến quá nửa dùng để ngăn trở trường tiên đối phương, làm sao chống nổi chưởng kinh cuồng mãnh của địch, kêu lên một tiếng đau đớn, khí huyết trời ngược ngã lẩn ra phía sau.

Trong khi Mộ Dung Chiến nhảy xuống đánh nhau với Hoa Yêu, Hách Liên Bột Bột và Cơ Biệt cùng nắm được vị trí của Hoa Yêu, bọn họ ngay lúc thân phận Hoa Yêu lộ ra đã nhảy qua mái nhà trần giữ cửa sổ phía sau khách phòng. Tiếng động khi Hoa Yêu xuyên song nhảy ra không giấu được tai họ.

Hai người đều xuất thủ toàn lực, Hoa Yêu như cá trong lưới, tuy hành động Trừ Yêu là tất cả cùng làm, nhưng người nào giết chết hắn vẫn xuất chúng hơn cả, chẳng những trở thành anh hùng của Biên Hoang Tập, có thể lột mắt xanh của Kỳ Thiên Thiên, thậm chí tên tuổi lưu danh sử sách, vinh quang đường ấy há có thể bỏ qua?

Hai người không phân trước sau cùng xuất thủ, Hách Liên Bột Bột đao phát ra như trường giang đại hải công vào chính diện; Cơ Biệt thì trường kiếm như chớp kích vào mé hữu.

Lúc này khói đen đã khuếch tán ra cả một khu vực rộng hàng chục trượng, dâng cao tới ba trượng, che kín hoàn toàn phòng xá nhà cửa, hơn chục ngọn đuốc chìm trong đám khói mờ mịt không chiếu sáng được bao nhiêu, tình trạng hết sức quỷ dị.

"Vù vù vù vù!".

Hốt nhiên Hách Liên Bột Bột phát giác Hoa Yêu trực diện bắn ra bốn viên đạn, không dám nghĩ nhiều vội đao gạt ra, ngờ đâu đạn đụng vào đao nổ tung, một luồng khí cay xè ập đến, đang còn lo có độc hay không, kinh khí từ bên dưới đã xô đến, Hách Liên Bột Bột hoang mang vỗ ra một chưởng.

Bùng!

Tả chương đụng với một cước Hoa Yêu kích tới, Hách Liên Bột Bột loạng choạng bật ngược ra đằng sau. Từ khi y xuất đạo tới nay chưa bao giờ để đối phương chính diện bức lui, tuy biết địch nhân lợi dụng mê vụ ứng biến lấy trường chế đoản, nhưng cũng có thể thấy Hoa Yêu thật sự cao cường, chẳng trách có thể tung hoành thiên hạ không ai làm gì được.

Cơ Biệt cũng chẳng hơn gì, kiếm thế thi triển còn chưa hết, còn đang muốn gia tốc phát kinh vượt qua khoảng cách đến gần năm thước đột kích Hoa Yêu đang mãi đối phó Hách Liên Bột Bột, phía sau bỗng nghe gió rít âm âm.

Cao Ngạn vừa nghĩ đến nguy hiểm tiên đã không kịp biến chiêu đánh vội vã ngưng thế công, xoay người lướt ra ngoài, lại cố vận công lên vai chịu đựng một tiên của đối phương.

Vai trái đau đớn như lửa đốt, Cơ Biệt không tự chủ được thân hình xoay quanh một vòng ngồi phệt xuống, vội la to: "Hoa Yêu có trường tiên, tản ra".

Phía hành lang Kỳ Thiên Thiên, Trác Cuồng Sinh, Phí Chánh Xương, Hồng Tử Xuân mấy người phân tán đứng trên đường chặn hướng đi ra khách phòng, không dám di động.

Trong tình huống khói mù che phủ, nhất thiết chỉ bằng thính giác và cảm ứng hành động.

Phía bên kia không ngừng truyền lại tiếng kêu đau đớn và kinh hãi, rõ ràng bên mình chẳng những không tóm được Hoa Yêu, mà còn liên tiếp thất lợi.

Yến Phi từ lúc xông vào trong phòng không thấy ra, đương nhiên bọn họ không nghĩ rằng Yến Phi vô dụng đến mức bị Hoa Yêu đánh chết, chỉ cho rằng chàng đã xuyên qua cửa sổ đi ra.

Nhưng mà với Yến Phi, Cơ Biệt, Mộ Dung Chiến, Hách Liên Bột Bột và hơn chục cao thủ liên thủ vẫn chẳng làm gì được một tên Hoa Yêu, chỉ cần tình hình này truyền đi lập tức sẽ khiến võ lâm thay đổi đánh giá về bản lĩnh của hắn.

Đột nhiên phía trên khách phòng liên tiếp có tiếng la thảm, Trác Cuồng Sinh kêu lớn: "Coi chừng! Hoa Yêu tới bên này rồi!".

Có tiếng gió động, Hồng Tử Xuân và Trác Cuồng Sinh đồng thời bay vọt lên chặn đường Hoa Yêu.

Hồi 5

Tử lý đào sinh

Lưu Dụ thấp thoáng cảm thấy Ngự Long kiếm của Nhậm Dao nhanh hơn mình một chút xú, bộ pháp kỳ dị, khiến cho một đao của mình vốn đáng lẽ có thể chém trúng mặt y, cuối cùng chỉ có thể cùng lắm là đánh trúng vai trái của y, còn Ngự Long kiếm của đối phương tất sẽ rạch đứt yết hầu của gã.

Kết quả đó không phải là nhìn ra mà là cảm thấy được, mà là bằng vào cảm giác của linh thủ, trên sự thật hiển nhiên trước mắt kiếm khí kiếm ảnh như bài sơn đảo hải, hư thực khó phân, chỉ có linh thủ của gã mới có thể nhận thức được chi tiết tỉ mỉ, không bị địch nhân làm mê hoặc.

Lúc này đầu óc Lưu Dụ trống không, trống không là vì tuyệt vọng, tất cả đều coi như xong, xảo kế tính tâm hoàn toàn trôi theo dòng nước, nói gì tới lý tưởng vĩ đại thống nhất Nam Bắc.

Lưu Dụ không toan tránh né vì biết làm như vậy là bất trí nhất. Gã chỉ hy vọng trước khi bị giết làm được một chút gì đó, tốt hơn hết đương nhiên là đồng qui ư tận, ít ra cũng phải đánh trọng thương Nhậm Dao.

Lưu Dụ thoái lui lưng đập mạnh vào cành cây, mượn phản lực cải biến hình thế, đao thế chém xuống đầu Nhậm Dao, chỉ có kỳ chiêu như vậy mới có thể tranh thủ bù đắp cho chút xú hơn kém giữa song phương, khi

kiếm của địch lấy mạng mình, Hậu bối đao của mình cũng đồng thời chém trúng cổ vai của y.

Nhậm Dao hiển nhiên không tưởng được gã có kỳ pháp mượn cành cây đằng sau để biến chiêu, lại vì thế chủ động đã hoàn toàn nằm trong tay y, đương nhiên không ngu xuẩn để gã liều chết đắc thủ. Y cười lạnh một tiếng, liền ngưng ngang, kiếm thế biến hóa, sửa đổi thủ pháp vút thẳng đương đầu một đao chém xuống, y nắm chắc có thể chấn lui Lưu Dụ về chỗ cũ, tiếp đó chỉ cần khai triển kiếm thế, có thể nội trong vài chiêu lấy mạng Lưu Dụ mà mình không bị tổn hại.

Thời khắc nhón kề bên duyên sinh tử, chuyện làm cho hai người đang hăm mình trong kịch chiến không liệu tưởng được đột nhiên phát sinh hoàn toàn không có dấu hiệu dự báo trước, một đạo hắc ảnh từ trên trời lao xuống, xoáy lốc như bong vụn, tốc độ kinh hồn đến mức cực điểm. Tựa hồ như Nhậm Dao và Lưu Dụ vừa cảm ứng được có người bên trên cao ba trượng tuốt ngọn cây, người đó đã lao xuống khoảng không đằng sau Nhậm Dao, kinh khí ngàn ngạt áp xuống đầu, cho dù Lưu Dụ không phải đưa đầu hứng chịu cũng cảm thấy được áp lực kinh hoàng đó, như đang đi ngược hướng gió bão, cất bước cũng khó lòng làm nổi.

Nhậm Dao càng không phải nói đến, kinh khí của kẻ đánh lên ụp ép lên đầu y không đơn thuần đã khóa cứng y, còn như tảng đá khổng lồ vạn cân đè nén đến mức y huyết khí lâng lâng rần rần, giống như hăm mình vào cơn mộng thần trí tỉnh táo mà lại không động đậy được.

Bằng vào võ công của y, bất luận người đến cao minh tới cỡ nào, y dù sao cũng có lực để phản kích, ít ra cũng có thể tránh né chống đỡ, khơi khơi vào giây phút đó, vì để giết Lưu Dụ, y đã dụng tận toàn lực, một đao Lưu Dụ chém tới y càng không thể không lý tới, do đó có thể thấy được sự cao minh của kẻ địch, chọn cơ hội tốt nhất, thành linh đột kích.

Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo còn cách xa tới ba trượng, mắt thấy hình thế kịch biến đột ngột, nhất tề la hoảng, bất quá khó lòng ngăn trở chuyện sắp diễn ra.

Nhậm Dao hét dữ một tiếng, xoay tay quạt một chưởng lên trên, Ngự Long kiếm đã vút trúng Hậu bối đao của Lưu Dụ, lại vì phải phân tách một nửa lực đạo ứng phó kẻ đột tập từ trên trời giáng xuống, không còn đủ sức để chấn lui Lưu Dụ.

Lưu Dụ lúc này có hai chọn lựa, một là lạc tĩnh hạ thạch, lợi dụng Nhậm Dao hờ hang trầm trọng mà tặng bối một cước, chọn lựa kia là thừa cơ đào tẩu.

Nhậm Dao toàn thân kịch chấn, mắt tai miệng mũi đều trào máu.

Người đó trước hết dùng chân đã điểm trúng một chưởng phản kích lên trên của Nhậm Dao, vụt hạ mình sau lưng Nhậm Dao.

Lưu Dụ liền đổi chủ ý, vì gã đã nhìn thấy hình tượng của kẻ đánh lên, biết không những Nhậm Dao chết chắc, nếu mình còn chưa chạy, nhất định cũng không giữ được cái mạng quên. Không dám do dự, xoay một vòng, phóng nhanh ra ngoài.

"Bình bình bình bình!" tiếng kinh khí bộc phá không ngừng vang lên, kẻ đột tập liên tục mấy chưởng như chớp giật vồ lên lưng Nhậm Dao, mỗi một chưởng đều làm cho Nhậm Dao phún một vòi máu tươi, đến lúc chưởng thứ năm cuối cùng đã phá hết chân khí hộ thể của Nhậm Dao, tổng Nhậm Dao bay văng khỏi mặt đất, đầu đập lên thân cây hồi nãy Lưu Dụ dựa mình, nhũn người gục ngã, bậc tôn sư một đời đã chết ngang trái như vậy trong hoang lâm.

Lưu Dụ lúc này đã xông ra được cỡ một trượng, chợt một đạo kinh khí xộc tới sau lưng, Lưu Dụ kêu không hay, biết mình chỉ cần xoay người lại ứng chiến là bị người đó rượt kịp, tới lúc đó thì đường hòng sống sót, lèn nghiền chặt răng, cong lưng lên, trong lòng thầm khấn Cao Ngạn không phải là nói xạo, trông mong cái túi hành trang trên lưng quả là có công năng có thể hóa giải nội gia chân khí.

"Bùng!" Lưu Dụ phún một ngụm máu tươi, mượn lực gia tốc, như mũi tên "vèo" một tiếng xuyên mình qua giữa hai thân cây cổ thụ.

Người đó vốn đã đuổi sát tới, mắt thấy sắp rượt kịp Lưu Dụ, lại vì Lưu Dụ vượt ngoài ý liệu của y, chịu hừng một quyền cách không, sai lầm trong dự đoán, để cho Lưu Dụ cách xa cả ba trượng.

Nhậm Thanh Thị phát ra một tiếng rú kinh thiên động địa, điên dại xộc tới gần kẻ giết chồng, quát lên: "Tôn Ân nạp mạng đi!".

Một tràng cười của Thiên Sư Tôn Ân lọt vào tai Lưu Dự, gã kinh hãi phát giác tiếng cười không ngừng thu hẹp khoảng cách với gã, hiển thị Tôn Ân đang rượt theo gã, ngầm than tiêu rồi.

Túi hành trang của Cao Ngạn quả có kỳ hiệu, nếu không một chiêu hồi nãy của Tôn Ân dứt khoát đã lấy mạng gã, bất quá vẫn khó chịu phi thường, làm cho thương thể trước đây của gã càng nặng hơn, ngũ tạng lục phủ xáo trộn cả lên.

Bất quá, có thể may mắn trốn thoát khỏi kiếm của Nhậm Dao đã kích thích đầu chí cầu sinh của gã, đồng thời nghĩ đến Tôn Ân không những muốn giết Nhậm Dao, còn muốn giết mình, giết cả đám bên Nhậm Thanh Thị, Vương Quốc Bảo.

Chiến lược của Tôn Ân cao minh phi thường, tức tốc truy sát mình không tha, dẫn dụ bọn Nhậm Thanh Thị rượt theo, y liền có thể quét sạch cả đám một lần.

Nghĩ đến đây, đã có kế sách.

° ° °

Lúc Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân nghênh đánh Hoa Yêu từ trên mái nhà lao xuống, đều ngấm ngầm đề phòng trường tiên lúc dài lúc ngắn lúc cương lúc nhu biến hóa vô cùng của đối phương, bọn họ tuy không phải là cao thủ nhất đẳng, nhưng cũng là lão giang hồ, tuy không trao đổi ý tưởng, nhưng đều biết giữa sương khói mịt mù như vậy, muốn đối phó loại vũ khí như vậy, phương pháp duy nhất là để một người mình bám sát nhuyển tiên của hắn, hạn chế hoạt động của hắn, người kia liền có thể nắm chắc vị trí của hắn, tấn công mạnh.

Trác Cuồng Sinh vẫn còn trên thình không đã cảm thấy được Hoa Yêu đang bộc phát từ trên xuống, liền trấn định tinh thần, hai tay sẵn sàng, một mặt phòng bị đường roi của hắn, mặt khác chuẩn bị có thể xuất thủ quật ngược bất cứ lúc nào, lý tưởng nhất đương nhiên là đánh hắn vắng trở lên trên mái ngói, có thể cùng người mình bên kia tiền hậu giáp kích.

Đang đợi chính diện va chạm, đột nhiên Hoa Yêu giữa không trung quật dờn đi, đổi sang lao về phía Hồng Tử Xuân, thân thể kinh người đến cực điểm, hoàn toàn buông thả, bộ dạng như đồng quy u tặc.

Trác Cuồng Sinh kinh hãi, lẽ nào Hoa Yêu có sở năng hơn người, có thể tùy ý cải biến phương hướng giữa trời, cái càn làm cho gã không hiểu nổi là roi của Hoa Yêu thật ra đâu mất rồi? Hồng Tử Xuân bên kia hiển nhiên nào ngờ có biến hóa như vậy, không kịp đề phòng vội lạng không lộn một vòng, xoay mình hai chân quay như bánh xe đá liên hoàn về phía Hoa Yêu.

Trác Cuồng Sinh linh quang vụt bừng lên, cuối cùng đã khám phá ra, quát vang: "Lão Hồng cẩn thận, là quỷ kế thế chỗ!". Lúc này mũi chân của gã đã điểm đến bên vành mái ngói, nào dám do dự, xoay vụt người lại, thuận theo cảm giác hạ xuống phía sau Hoa Yêu huy chưởng vỗ ra, nếu gã tính toán không sai, cái gã đánh trúng không phải là không khí, mà là nhuyển tiên của Hoa Yêu.

Hoa Yêu dùng nhuyển tiên quán lấy võ sĩ bên mình, lại dùng võ sĩ đó thay chỗ hắn, từ trên mái ngói hạ xuống, điều đó giải thích được Hoa Yêu hắn làm sao có thể giữa không trung chuyển hướng một cách ly kỳ, hiện tại lại bất chấp an nguy của mình lao về phía Hồng Tử Xuân.

Hồng Tử Xuân sắp đá trúng Hoa Yêu, đang cảm thấy kỳ quái trong lòng, nghe Trác Cuồng Sinh nhắc nhở, lập tức sức tỉnh, thu hồi phần lớn lực đạo.

"Bình bình!". Hai cước trước sau đá trúng kẻ lao đến, lại không phải muốn lấy mạng đối phương, mà vừa hay đã ngược đối phương về lại trên nóc, chứng tỏ công phu cước lực của Hồng Tử Xuân.

Trác Cuồng Sinh cũng chém trúng nhuyển tiên, chỉ tiếc chỗ chém trúng chỉ là đầu ngọn roi đang vùn vụt rút về, làm người ta tức tối làn ngọn roi ngầm chứa kình đạo xảo diệu kéo ra ngoài, khiến cho gã không những

có cảm giác thất tán khí lực, còn bị đối phương thuận thế dẫn kéo tiếp tục rơi về phía phải, xảo hợp ngăn trở lộ tuyến bay lên của Hồng Tử Xuân.

Hai đại cao thủ chặn đường nhau, tiêu tán thế công.

Tiếng gió phành phạch bên trên, tựa như Hoa Yêu xông ra khỏi mái nhà, lao về phía mái hành lang.

Mộ Dung Chiến đón lấy võ sĩ bên mình được Hồng Tử Xuân tổng văng lên, phát giác đã đi đời, kinh hãi quát lớn: "Mau hộ tổng Thiên Thiên tiểu thư thoát khỏi hiểm địa".

Cơ Biệt, Hách Liên Bột Bột lúc này cũng đến trên mái nhà, liền có cảm giác bối rối mơ hồ, Hoa Yêu có thể đã nhảy lên mái hành lang, cũng có thể là một "thể thân" khác. Sự cao minh của Hoa Yêu thật vượt ngoài ý liệu của mọi người.

Kỷ Thiên Thiên tuy không nhìn thấy tình huống, lại biết rõ bên mình đã liên tiếp thất lợi, tay chân luống cuống, cũng biết mình có thể trở thành mục tiêu tiết giết của Hoa Yêu, lo chăm chú đề phòng, Hạ Hầu Đình, Xa Đình, Phí Chánh Xương đồng thời vây bọc bảo vệ nàng.

Phí Chánh Xương dời sang đường khác, thấp giọng: "Thiên Thiên tiểu thư đi bên này".

Chỉ cần thoát ra khỏi vùng khói mờ mịt, ít ra mọi thứ có thể phục hồi như thường, bọn họ cũng có thể nắm lại thế chủ động đề kháng hay phản kích.

Kỷ Thiên Thiên vừa cất bước ngọc, tiếng gió rít liền vang lên.

Hạ Hầu Đình quát lớn một tiếng, huy đao quét qua.

Kỷ Thiên Thiên cảm thấy không ổn, từ đầu tới giờ ngọn roi của Hoa Yêu sử xuất một cách không hơi không tiếng làm người ta không đề phòng được, đâu có giống hiện tại uy thế vùn vụt, cứ như sợ không ai biết vị trí của hắn, rõ ràng là mưu kế giáo hoạt làm địch mê hoặc.

Trên sự thật người tại trường không ai không có cùng ý nghĩ với Kỷ Thiên Thiên, vấn đề là giữa vùng sương khói nồng nặc thò tay ra cũng không thấy được, dưới tình huống không biết vị trí thật của Hoa Yêu ở đâu mà mờ, không ai có thể có chọn lựa nào khác.

Mộ Dung Chiến, Cơ Biệt và Hách Liên Bột Bột từ mái ngói lướt xuống, xông tới chỗ tiếng roi vang lên.

Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân trước sau rượt theo, nhưng khi lao tới đã trễ một chút xíu.

Hạ Hầu Đình ngênh chiến trường tiên của Hoa Yêu, Xa Đình và Phí Chánh Xương tả hữu bảo vệ Kỷ Thiên Thiên chạy ra ngoài vùng khói mù về phía hành lang.

Toàn hình thể méo mó hết, tất cả mọi người đều bị Hoa Yêu dắt mũi, tiêu diệt Hoa Yêu hiện giờ không còn là chuyện cấp bách nữa, cái khẩn cấp là làm sao để bảo vệ Kỷ Thiên Thiên không để Hoa Yêu làm hại.

Hạ Hầu Đình một đao chém hụt vào khoảng không, kinh hãi phát giác một roi vốn thanh thế hung hãn đã tựa như độc xà về ổ biến thành không hơi không tiếng, đang định há miệng cảnh cáo Hoa Yêu còn đang ở trên mái hành lang, Phí Chánh Xương và Xa Đình đồng thời hét liên thanh, không cần đoán cũng biết bọn họ đang bị Hoa Yêu đột tập.

Kỷ Thiên Thiên không rõ lưỡng đại cao thủ kề cạnh mình đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết tiếng roi bên trên gào rít, liền gia tốc lướt tới trước.

Thời khắc hung hiểm như vậy, nàng không còn sợ hãi lo lắng gì nữa, chỉ biết nếu nàng có thể lấy mình làm mồi, dẫn dụ Hoa Yêu rượt theo ra ngoài vùng khói đặc, hay chỗ hơi khói mỏng bớt, bọn họ liền có thể nắm lại chủ động.

Dưới hình thế này, trừ những cao thủ cấp lãnh tụ đầu đàn ra, đám võ sĩ đều không giúp ích được gì.

Thình lình nàng phát giác nàng chỉ còn có một mình, chạy thục mạng trên hành lang, khói mù dần dần lạt bớt, hiển nhiên sắp có thể thoát khỏi vùng mù mịt.

Bỗng một luồng kinh khí âm hàn tới cùng cực giống như một bức tường đổ ụp tới trước mặt.

Kỷ Thiên Thiên quát khê một tiếng, người lao theo kiếm, không chút sợ hãi nghênh kích cao thủ ẩn hình đằng trước.

° ° °

Lưu Dụ điểm nhẹ chân trên mặt đất, búng người lên, lúc này Tôn Ân tựa như muốn biểu diễn thân pháp kinh thể hải tặc của mình, chỉ nội trong nháy mắt khoảng cách giữa hai người đã thu ngắn còn khoảng một trượng, bỏ rơi Vương Quốc Bảo và Nhậm Thanh Thị tới ngoài năm trượng, nếu để tình huống như vậy tiếp tục phát triển, tới khi Tôn Ân mẫn thối xong Lưu Dụ, bọn chúng vẫn còn chưa đuổi tới, trừ phi tài nghệ của Lưu Dụ có thể chống đỡ hơn mười chiêu của Tôn Ân.

Lưu Dụ không cần liếc mắt cũng cảm thấy được Tôn Ân truy tới, trong lòng cực kỳ kinh hoàng, sự lợi hại của Tôn Ân hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của gã, sợ rằng tất cả mọi người trước mắt có hợp lại cũng không đấu lại y, mà gã càng dám khẳng định Tôn Ân đã quyết định chủ ý, muốn giết hết những người ở đây, tránh cho chuyện y đánh chết Nhậm Dao tiết lộ ra ngoài.

Mình lại là kẻ y muốn giết trước hết.

Ở phương Nam, có thể làm Tôn Ân cố kỵ chỉ có một người, người đó là Tạ Huyền, mà mình lại là kẻ Tạ Huyền tuyển chọn, cho nên Tôn Ân tuyệt không thể buông tha cho mình.

Hai cột khí từ lòng bàn chân xộc đến, đập về phía yếu huyệt Dũng tuyền hai bên người gã.

Nếu bị đánh trúng, Lưu Dụ nhất định ngũ tạng vỡ nát, liền cười dài một tiếng, búng khối cảnh ngang, phóng về phía một cây đại thụ hướng tây.

Tôn Ân như quỷ mị xuất hiện chỗ cảnh cây nơi gã mới búng mình, râu tóc phần phật, đôi hàng long mày từng cọng dựng đứng, song mục thần quang bắn như làn chớp, cách không đánh một chiêu, đập ra một dòng khí rượt sát lưng Lưu Dụ còn đang bay bổng trên không.

Lưu Dụ giống như đã sớm biết y sẽ đánh ra một chiêu như vậy, lộn một vòng, dùng tư thế thông dong ưu mỹ phi thường, hai chân điểm trên đầu cành cây tạt ngang thân thể bắn đi, tránh được chỉ phong có thể đoạt mạng tiêu hồn gã.

Trên sự thật, Lưu Dụ đã sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, thầm kêu nguy quá. Gã căn bản không tưởng được động tác của Tôn Ân có thể vùn vụt như vậy, chỉ là tấu xảo gã muốn thi triển thuật nhào lộn Xích Hào độc đáo của mình, lại may mắn tránh khỏi một chiêu tàn sát của Tôn Ân.

Lưu Dụ song cước đạp chỗ đầu cành cây mềm yếu đến mức không chịu nổi, đè cả cành oằn xuống, đang sắp gãy gọn, Lưu Dụ vận khí hăng nhẹ người, cành cây đỡ bớt áp lực, búng phản lực trở lại, bắn Lưu Dụ lên trời, Lưu Dụ xảo diệu mượn lực, thừa thế đổi phương hướng bay xéo lên, vọt xa Tôn Ân đuổi sát tới cành cây mà gã vừa nhún chân, Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo toàn tốc đuổi theo đã thu ngắn cự ly với Tôn Ân.

Thuật này gã học từ loài linh hầu, lần đầu gã tiến hành nhiệm vụ trinh sát, thấy loài linh hầu trong vùng rừng sâu nhún nhảy như bay, lợi dụng tính đàn hồi của cành cây, đến đi cứ như không trong biển rừng, chợt phát ra ý tưởng sáng chế một công pháp kỳ dị mệnh danh là Linh hầu khiêu (nhảy). Để học thành thuật pháp này, gã đã từng đạp gối vô số cành cây té ngã đau điếng bảy tám lần, đến khi gã nắm bắt được cách nhảy, công phu khinh thân hăng nhẹ người của gã đã tiến bộ hơn xa.

Lúc Tôn Ân đập lên cành cây gã nhún hồi nãy, Lưu Dụ đã vọt ngoài ba trượng, cười dài: "Thiên Sư trúng kế rồi!".

"Rắc!" cành cây Tôn Ân mới đạp chân lên gãy làm hai đoạn, thì ra Lưu Dụ khi búng người đã gài chút thủ

đoạn, Tôn Ân lâm nguy không loạn, thò tay nắm lấy một cành ngang khác bên trên, lộn một vòng lên, "vù" một tiếng rượt theo Lưu Dụ.

Chỉ hơi trì hoãn như vậy, Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo cuối cùng đã đuổi đến.

Lưu Dụ lên một cành cây đại thụ khác, búng ngược trở lại, rút Hậu bối đao ra, chém thẳng về phía Tôn Ân.

Tôn Ân cười dài: "Muốn chết!" Song thủ hóa thành ngàn vạn bóng chưởng, nghênh đón Hậu bối đao của Lưu Dụ.

Hai người lảng không tương ngộ, Lưu Dụ thi triển bản lãnh lần đề bên trên, Hậu bối đao sinh ra biến hóa vi diệu, trong một sát na chém ra hai đao, bằng vào linh thủ bữa vô trong chưởng ảnh mờ mịt.

"Bình! Bình!"

Đao chưởng giao kích.

Lưu Dụ rên khẽ một tiếng, tà tà bắn đi, bị chưởng lực kinh hồn của Tôn Ân đánh gần trào máu, cả cánh tay tuy tê dại, cuối cùng vẫn giữ được mạng.

Gã có thể trước sau ngăn được hai chưởng Tôn Ân toàn lực xuất thủ, thật đã đủ để tự hào.

Tôn Ân mượn lực lảng không vọt lên, lại như mũi tên bắn về phía Lưu Dụ đang nặng nề rơi xuống thảm cỏ, không để cho gã có cơ hội hít thở.

Lưu Dụ thể chất kỳ dị hơn người thường, trước khi khí huyết hồi phục lại như thường, vừa chạm đất đã lặn một vòng tránh ra.

"Oành!" Cây cỏ bắn tung, quyền kinh cách không của Tôn Ân đập mạnh vào chỗ gã rơi xuống, chỉ cách một li là đã có thể lấy mạng Lưu Dụ.

Song đoàn nhận của Nhậm Thanh Thị, trường kiếm của Vương Quốc Bảo cũng đồng thời tấn công về phía Tôn Ân.

Tôn Ân buông một tràng cười, hai ống tay áo phất phật, song thủ trong tay áo lúc quyền lúc chưởng, lúc vồ lúc chém, tiêu sái hóa giải thế công mãnh liệt của lưỡng đại cao thủ, còn tự do tràn trề dư lực.

Lưu Dụ từ dưới đất búng lên, thành thật mà nói, gã đã bị kỳ công cái thế của Tôn Ân đánh cho hoảng hồn, lúc này hy vọng nhất là cao bay xa chạy. Nhưng lý trí nói cho gã biết Tôn Ân có thể thoát thân rượt theo bất cứ lúc nào, tạo hiện tại cục diện như cũ, mình cần đợi đám thủ hạ của Vương Quốc Bảo chạy tới, gã mới có cơ hội bỏ trốn.

Nghiến răng, người và đao hợp nhất xông bắn tới chỗ ba người giao chiến không ngừng.

Vừa hay lúc này Tôn Ân một ống tay áo quần lên kiếm của Vương Quốc Bảo, kéo Vương Quốc Bảo lạng qua một bên, tay kia của y phất về phía Nhậm Thanh Thị, thi triển thủ pháp khiến cho người ta khó tin nổi, búng tay trên dưới bắn trúng vào hai lưới trủy thủ của Nhậm Thanh Thị, làm cho công thể ào ạt bất chấp phòng thân của Nhậm Thanh Thị vụt tan biến.

Tôn Ân thoát thân ra, bộc phát về phía Lưu Dụ.

Lưu Dụ thảm la nguy quá, Hậu bối đao lập tức chém bít đường Tôn Ân, lợi dụng đối phương kinh khí còn chưa hồi phục, khó toàn lực đối phó gã.

"Bình!" Lưu Dụ cùng Tôn Ân bay ngang nhau, quyền đao giao hoán, ai cũng không đã thương được ai,

Nhậm Thanh Thị chấn chính lại tay chân, không lý gì tới Lưu Dụ, bay bên trên Tôn Ân, song đoàn nhận như mưa rào rải rắc xuống người Tôn Ân.

Lưu Dự liến xoay tay tung một đao, chém nhanh lên lưng Tôn Ân, giúp sức một đao cho Nhậm Thanh Thị.

Vương Quốc Bảo cũng vùng kiếm đánh tới, hẳn luôn tự thị mình giỏi, cả Tạ Huyền cũng không để trong mắt, đêm nay lại liên tiếp thất bại, cừu hận đối với Tôn Ân đã lấn át lý trí từ sớm, trước mắt gấp rút nhất là phải thu thập Tôn Ân, đầu rảnh để lo tới Lưu Dự, kiếm hóa thành một đao cầu vòng, vọt thẳng tới đệ nhất nhân của Ngoại Cửu phẩm cao thủ.

Tiếng hò hét bốn bề vang lên, đám thủ hạ của Vương Quốc Bảo cuối cùng đã đuổi tới.

"Bình!" Tôn Ân xoay tay vỗ trúng Hậu bối đao của Lưu Dự, chấn gã bayvút ra trước, bất quá chính là hợp với tâm ý của Lưu Dự.

Lúc này không chạy thì còn đợi lúc nào? Tôn Ân thật quả là đáng sợ!

Hồi 6

Ác quán mẫn doanh

Yến Phi dám khẳng định công phu khinh thân của Hoa Yêu không kém bất cứ một ai tại đương trường, bao gồm cả chàng.

Sự giao hoạt, chiến thuật, lòng can đảm và thủ đoạn của Hoa Yêu đều cao minh đến mức vượt ngoài ý liệu của mọi người, giả như bọn những cao thủ trọng tâm của Trừu Yêu đoàn này không có cách lưu giữ hần, hẳn rất có khả năng vượt qua trùng trùng vây khốn, an nhiên rời khỏi Biên Hoang Tập. Cái có thể uy hiếp hần nhất là tiền thủ bố phòng ở nơi rộng trống trong đêm trăng, dưới tính hướng đó, tác dụng của yên vụ đạn tuyệt không thần hiệu như ngay bây giờ.

Phải biết Biên Hoang Tập người Hồ người Hán hỗn tạp, bản lãnh cưỡi ngựa bắn tên của Hồ nhân không phải ngờ vực. Một khi Hoa Yêu để cho đội chiến sĩ Dạ Oa tộc vây chặn, đối đầu với kinh tiễn, Hoa Yêu sẽ hăm thân vào hiểm cảnh, đặc biệt là sau trận chiến Phì Thủy, cây cối bốn bề Biên Hoang Tập đã bị chém chặt sạch, căn bản không có vật yểm hộ.

Cho nên cách làm thông minh nhất của Hoa Yêu là bắt được con tin, mà mục tiêu của hần chính là Kỳ Thiên Thiên, chỉ cần có thể lôi Kỳ Thiên Thiên cùng chạy trốn, ai ai cũng vì vậy phải kỵ hiểm, có thể triệt để tiêu trừ sự uy hiếp của cung tên. Gian sát Kỳ Thiên Thiên cũng có thể làm cho tà ma này tiết hận bị vây đánh, khiến cho Biên Hoang Tập vĩnh viễn hổ thẹn, tạo thành đả kích không thể bù đắp đối với bọn họ.

Cho nên chàng một mực canh gần Kỳ Thiên Thiên, lẳng lặng chờ đợi thời cơ vọt lóe lên là chớp tắt.

Hiện tại cơ hội cuối cùng đã đến.

Đang lúc Hoa Yêu trên nóc hành lang dùng trường tiên từ xa đánh Phí Chánh Xương và Xa Đình, làm cho hai người sinh ra cảm giác rối rắm, tưởng lầm Hoa Yêu Hoa Yêu toàn lực công kích phía bọn họ, trên sự thật hẳn lại triển khai thân pháp, ở bên trên lao về phía Kỳ Thiên Thiên, lại lộn xuống hành lang chính diện cắt chặn, khi đó chàng phóng tới sau lưng Kỳ Thiên Thiên, tấn nhập cảnh giới thông huyền của Kim Đan, toàn lực xuất thủ.

o o o

Lưu Dự toàn tốc phóng như bay trong rừng sâu, không lo giữ sức gì nữa, tuy biết rõ sẽ khiến cho nội thương càng nặng, cũng không để ý gì nhiều tới.

Giây phút chạy khỏi chiến trường, gã nghe thấy ít nhất chớ hai tiếng la thảm lâm tử giọng đàn ông, chỉ không biết Vương Quốc Bảo có phải là một trong số.

Võ công của Tôn Ân có thể dùng "cực kỳ đáng sợ" để hình dung, cũng không có từ ngữ nào khác sát nghĩa hơn.

Gã không biết bọn Nhâm Thanh Thị có thể ngăn trở Tôn Ân được bao lâu, chuyện thông minh nhất trước mắt

là chạy càng xa càng tốt, chạy tới khi không còn đi nổi nữa.

o o o

Sự chú ý của Kỳ Thiên Thiên hoàn toàn tập trung đằng trước, lòng đang ngấm ngấm đề phòng nguy hiểm tiềm xuất quỷ nhập thần của đối phương, Trừ Yêu đoàn tuy đông đảo, hơn nữa không thiếu cao thủ, nhưng cảm giác của nàng giờ phút này lại giống như cô độc tác chiến trong mật thất tối đen đóng kín, không ai giúp được mình, mà vị trí của địch nhân cũng không có cách nào xác định nắm bắt.

Khi âm hàn xộc tới mặt, liền có một điểm kinh khí vùn vụt đâm tới chỗ yếu hại sau ót, Kỳ Thiên Thiên thảm kêu không hay, kinh hải biến chiêu, xoay tay chém một kiếm.

Ngay lúc này, nàng cảm thấy Hoa Yêu đã gần kề trong thước tắc, hồn phi phách tán vội né ngang, bội kiếm đã bị nguy hiểm tiên linh hoạt biến hóa như độc xà quần lấy.

Một luồng khí kinh âm hàn không thể nào kháng cự lại liền theo kiếm xâm nhập kinh mạch, một nửa người tê dại đi, Kỳ Thiên Thiên nghĩ cũng không nghĩ, rú lên: "Yến Phi!".

Bên phòng khách vang tiếng quát tháo bốn bề, lại là nước xa không cứu được lửa gần.

Thình lình, Kỳ Thiên Thiên cảm thấy một bàn tay mạnh mẽ kéo eo mình, khi thảm than tiêu rồi, thanh âm của Yến Phi vang kề bên tai: "Thiên Thiên an tâm".

Một đạo chân khí từ bàn tay của Yến Phi trút vào trong người, Kỳ Thiên Thiên tâm trí tinh thần liền hồi phục như thường, mau chóng vận kinh nắm giữ bội kiếm.

Chuyện càng kỳ diệu hơn đã xảy ra, gió lốc chợt bốc lên, lấy bọn họ làm trung tâm, xua dạt ra bốn phía, bao nhiêu sương khói mù mịt đậm đặc bị tạt ra ngoài, tầm mắt theo đó không ngừng khuếch triển, minh nguyệt trên trời lại hiện ngân quang, khung cảnh rõ rệt.

Hoa Yêu chung quy đã hiện hình.

Hắn đã cởi áo ngủ khoác trên mình, để lộ y phục dạ hành bó sát người màu lam xám, tóc dài lòa xòa, che đầy quá nửa dung mạo, bất quá vẫn có thể nhìn thấy hắn còn giữ dung mạo nữ tính thoa son trét phấn, chỗ khác biệt chỉ là xương gò má nhô cao còn hai hốc mắt lõm xuống, phối hợp với dị quang tà ác phong cuồng bắn ra từ đôi mắt của hắn, làm cho người ta khó mà giữ được ấn tượng lúc mới gặp hắn.

Thân thể của hắn biến hóa dữ hơn, đường cong kỳ ảo lồi lõm đã biến mất vô ảnh vô tung, không để lại chút dấu vết, toàn thân không còn chút xíu thịt mỡ dư thừa, giống như hổ báo tràn trề động lực bạo tĩnh, vẫn còn đi chân không.

Sau lưng hắn đeo một cái túi nhỏ, không lạ gì này giờ hắn tung đủ loại vũ khí yên đạn không ngừng.

Hắn lúc này đã cách xa Kỳ Thiên Thiên và Yến Phi cỡ một trượng, hữu thủ cầm trường tiên quán vào trường kiếm của Kỳ Thiên Thiên, hiện ra thần sắc kinh ngạc.

Kỳ Thiên Thiên vừa nhìn thấy "chân thân" của hắn, tay Yến Phi đã rời khỏi eo thon của nàng, Điệp Luyến Hoa vụt nở một vùng tinh quang, tốc độ kinh hồn lao đánh về phía Hoa Yêu.

Hoa Yêu quát lớn một tiếng, buông roi thoát vội, hai tay hóa thành trăm ngàn chưởng ảnh, nghênh đón một chiêu lôi đình vạn quân, áp ủ chực chờ đã lâu của Yến Phi.

Gió rít vù vù hai bên tả hữu, các đại cao thủ trước sau kéo đến.

Hai bóng người vừa hợp lại phân, Hoa Yêu loạng choạng hai bước, tựa như muốn té ngã, lập tức hồi phục lại thể cân bằng, phóng người lên, bất quá Kỳ Thiên Thiên đã nhìn thấy một vết màu bên ngực trái của hắn đang không ngừng lan rộng, hiển nhiên đã bị Yến Phi đâm trúng một kiếm.

Chỉ có người tham gia vạch trần và vây đánh Hoa Yêu mới cảm nhận sâu sắc đâm được hắn như vậy không

phải dễ.

Yến Phi tuy bị Hoa Yêu phản thủ quất một chưởng trúng vai trái, lại vận công hóa giải đại bộ phận công lực của hắn, chỉ là huyết khí hơi đảo lộn, nội phủ hơi chấn động, nếu không ráng chịu như vậy, cũng không thể nào đánh trọng thương Hoa Yêu. Kiếm của chàng còn chưa đến gần, đã bị chân khí hộ thể của Hoa Yêu phản bắn ra, bất quá Kim Đan chân khí tiên nhiệt hậu hàn của chàng đã làm cho Hoa Yêu kinh mạch chịu thương thể nghiêm trọng.

Yến Phi tuy bị chấn lùi, nhưng lùi rất có đường lối, thẳng đến trước người Kỳ Thiên Thiên, đề phòng Hoa Yêu lâm nguy cần ngược, lần thứ nhì xuất thủ tấn công Kỳ Thiên Thiên.

Bóng người nhoáng lên, đao quang rùng rục, một người từ trong vùng khói đậm xông ra, tà tà xông qua đi sau tới trước, nhằm ngay chỗ Hoa Yêu, uy thế hùng dũng không thể nào ngăn chặn, chính là Mộ Dung Chiến.

Hoa Yêu quát dữ một tiếng, lâm nguy bất loạn, xoay tay rút trong túi ra một đoản thiết côn bụi bằng cánh tay người, toàn lực phản kích.

Tiếng đao côn giao kích lừng không vang lên, kinh khí bay bắn, trong chớp mắt hai người đã giao hoán mấy chiêu, bay ngang nhau giữa thình không.

Hoa Yêu phản thủ quét thêm một côn về phía Mộ Dung Chiến, Mộ Dung Chiến hừ lạnh một tiếng, tụu thế dùng chuôi đao hung hãn quất thẳng vào giữa đoản thiết côn của Hoa Yêu, Hoa Yêu rung mình kịch liệt, vệt hả miệng phun ra một ngụm máu, mặt mày méo mó đáng sợ, hiển nhiên đang chịu đau đớn tột cùng.

Yến Phi ngăm khen Mộ Dung Chiến, chiến lược quả cao mình cực kỳ, chiêu nào chiêu nấy ép đều ép Hoa Yêu tỷ thí nội kinh, hiển nhiên biết rõ Hoa Yêu thân mạng nội thương.

Hoa Yêu hừ khan một tiếng, mượn lực "vù" một cái, đổi hướng trở ngược lại chỗ khói mù, lướt trên không cách chỗ Yến Phi và Kỳ Thiên Thiên về phía bên phải khoảng hai trượng.

Kỳ Thiên Thiên giật mình, vụt đẩy lưng Yến Phi đằng trước, đề phòng chàng rượt theo Hoa Yêu.

Yến Phi uốn hông: "Yên tâm đi!".

"Bình!". Hoa Yêu vừa núp trong sương khói, phun máu bay ngược lại trong tầm nhìn hai người, toàn thân vang lên thanh âm xương gãy, tay chân quờ quạng mất đi không chế, văng bịch xuống đất.

Mộ Dung Chiến lúc này hạ mình xuống đất, nhìn Hoa Yêu từ trên trời rơi xuống, thần thái thông dong tra đao vào vỏ.

"Rềng!".

"Bình!". Hoa Yêu nặng nề rơi xuống sát chân Mộ Dung Chiến.

Hách Liên Bột Bột thần thái hiên ngang như ma thần từ từ hiện hình ngoài rìa khói mù, khẽ xoa quyền đầu, cho thấy chính quyền đầu đó đã đoạt đi mạng của Hoa Yêu đã từng tung hoành thiên hạ, không ai có thể chế ngự.

Bọn Hồng Tử Xuân chia nhau chạy đến, trước sau hạ mình bên cạnh thi thể của Hoa Yêu ác quán mãn doanh, chịu trừng phạt ở Cách Lý Châu dịch điểm trong Biên Hoang Tập.

Yến Phi cuối cùng đề nén được huyết khí dâng trào, quay đầu liếc nhìn, Kỳ Thiên Thiên vẫn siết chặt bội kiếm, hoa dung thâm đảm, hiển thị vẫn còn đang thờ dòn đập. Chàng nhẹ nhàng hỏi nàng: "Không có gì chứ?".

Kỳ Thiên Thiên lung tung: "Thiên Thiên lần đầu tiên mắt thấy có người bị đánh chết".

Võ sĩ từ bốn phương xông tới, biểu tình tuy hãi sợ, đều vì có thể đánh chết Hoa Yêu mà vui mừng hả dạ, che

lấp nổi kinh hoàng.

Yến Phi theo Kỳ Thiên Thiên đến chỗ thi thể Hoa Yêu, ai ai cũng không khỏi mắt tự chủ nhìn về Kỳ Thiên Thiên, không biết nàng sẽ luận công ban thưởng làm sao.

Cơ Biệt khinh khinh giơ chân đá Hoa Yêu một cái: "Thiên hạ không ngờ có tà công cải biến cơ thịt như vậy sao? Quả là chưa từng nghe thấy, thật đại khai nhãn giới!"

Trác Cuồng Sinh phân phó võ sĩ bên cạnh: "Mau đi thỉnh Phương tổng tuần đến, để cho gã nghiệm minh chân tướng Hoa Yêu, bọn ta liền có thể giải trừ lệnh giới nghiêm, đồng thời đem tin Hoa Yêu chết công cáo thiên hạ".

Yến Phi liếc nhìn Hách Liên Bột Bột, vừa hay đối phương cũng đang nhìn sang chàng, hai người mục quang va chạm.

Hách Liên Bột Bột mỉm cười: "Ta tay lạnh cảm được xôi nóng, nếu không phải Yến huynh và Mô Dung huynh liên tiếp đã thương Hoa Yêu, bức hấn chạy vào vùng khói đặc, kết quả có thể đâu phải như vậy".

Thanh âm cửa sổ mở vang đây đó, hiển thị bọn lữ khách không cảm được lòng hiếu kỳ, đang thay nhau thò đầu ra dòm ngó.

Hồ Lôi Phương chăm chú nhìn Yến Phi, trầm giọng nói: "Yến huynh sao lại có thể có ý thức giống như chiêm bốc tiên tri khám phá quỹ kế hành tung của Hoa Yêu vậy? Hắn còn chưa hiện thân mà Yến huynh đã có thể khẳng định Hoa Yêu đang ở trong khách phòng đó, hơn nữa còn bỏ qua những lữ khách khác!".

Hồng Tử Xuân gật đầu: "Hoa Yêu còn chưa lòi đuôi, nhìn đi nhìn lại cũng thấy là nữ nhân, không có một chỗ hở nào, Yến huynh sao lại có thể khẳng định hắn là Hoa Yêu như vậy?".

Yến Phi đã sớm biết mọi người sẽ không bỏ qua cho chàng chuyện này, mục quang quét qua chùng nhân, ai ai cũng hiện ra thần sắc chăm chú lắng nghe, đáp lời: "Có lẽ là Hoa Yêu sát nghiệt quá nặng, làm cho ta cảm ứng được sát khí của hắn, hoặc có lẽ là lực lượng của oan hồn, khiến cho ta sinh ra cảm ứng, chính ta cũng không rõ".

Mọi người lộ ra thần sắc bán tín bán nghi, Kỳ Thiên Thiên lại biết chàng nói cho qua.

Võ sĩ càng lúc càng đông, vây kín tới mức nước cũng không chảy ra được

Bỗng đám võ sĩ bên kia hành lang chia nhau nhường đường, Phương Hồng Sinh mặt đỏ bừng chạy tới, thẳng đến bên thi thể của Hoa Yêu, toàn thân run rẩy, như đã quên luôn cái mũi đang gặp khó chịu, ngây ngốc nhìn Hoa Yêu dưới chân.

Ai ai cũng im lặng nín thở, chờ xem gã phản ứng ra sao, còn lo gã nói đây không phải là Hoa Yêu thì thật ô hô ai tai.

Phương Hồng Sinh đột nhiên thấp sút xuống, thì ra đầu gối đã quỳ xuống đất, tiếp đó bộ mặt dê hiện ra thần tính cổ quái phi thường, miệng môi không ngừng mấp máy rung động, dưới sự chờ đợi của đám đông thỏn thức: "Đại ca! Tôi cuối cùng đã báo thâm cừu cho huynh rồi!".

Nói xong khóc rống lên.

Mọi người tời giờ mới hiểu thần tình cổ quái hồi nãy của gã là ráng nhịn nén nước mắt và và nổi kích động trong lòng.

Toàn trường hoan hô như sấm, chấn động toàn dịch điểm.

Khói mù bắt đầu tản mát, hiện ra bầu trời đêm thoáng rộng.

Yến Phi ngửa nhìn trời sao, thầm nghĩ Hoa Yêu một trường phong bạo cuối cùng đã thành quá khứ, những nội ưu ngoại hoạn của Biên Hoang Tập lại nổi gót mà đến, chàng có thể chịu nổi không?

Lưu Dụ ngã ngựa xuống đất, không ngừng thở hổn hển.

Gã chạy vào một gian nhà bỏ hoang trong hoang thôn, vốn có ý vượt qua hoang thôn, đến chỗ kín trong khu rừng rậm bên kia nghỉ ngơi dưỡng thương, nào ngờ vừa vào thôn đã không còn cầm cự được nữa, chỉ còn nước lê lết trốn vào gian nhà đổ nát này, còn hơn là ngã nhào bên ngoài.

Gã bất luận về thể lực hay chân khí đều đã mức đèn dầu khô cạn, ngực ê ẩm cực kỳ, khó chịu phi thường, lúc này nếu đụng phải địch nhân, chỉ có đưa cổ ra chịu chém.

Võ công của Tôn Ân thật quả đáng sợ, là người gã đầu tiên gặp mà khiến cho gã sợ hãi, cho dù Tạ Huyền cũng không bằng, Mộ Dung Thùy cũng không bằng. Bằng vào thực lực trước mắt của Yến Phi, có lẽ có năng lực liều mạng với y, thủ thắng lại tuyệt không có khả năng. Không lạ gì Tôn Ân mấy chục năm nay ngồi vững trên bảo tọa Nam phương đệ nhất cao thủ.

Cho đến giờ phút này, gã vẫn chưa tỏ đã xảy ra chuyện gì.

Đối phó cạm bẫy của Đồ Phụng Tam, sao lại biến thành Nhậm Dao và Vương Quốc Bảo thay nhau bao vây công kích gã, càng không rõ Tôn Ân sao lại đột nhiên từ trên trời giáng xuống, nắm bắt cơ hội nhất cử giết chết Nhậm Dao.

"A" Lưu Dụ khạc ra một ngụm máu, lồng ngực trái lại thư thả hơn nhiều, miễn cưỡng ngồi dậy, rút Hậu bối đao sau lưng ra, gát trên đùi ngồi xếp bằng.

Đầu óc của gã vẫn đang rối rắm, đây là hiện tượng thân thể mệt mỏi quá mà ý chí tàn mạt, khổ là biết rõ như vậy, đầu óc vẫn có hơi không chịu sự khống chế của mình.

Đột nhiên mắt tối sầm lại, Lưu Dụ ngẫm kêu không hay, nếu không chống cự nổi cơn hôn mê, có thể bệnh chứng xấu đối với công lực của gã.

Đang thất kinh, gã trấn định tinh thần, kéo lợi chút ý chí còn lại, khốn khổ chi trì.

Một hồi sau gã lại hồi phục thần trí, phát giác mồ hôi đầm dề, biết mình đã tránh qua sự phát tác của nội thương lần này, thần trí tỉnh táo lại.

Hiện tại chỉ cần an tọa tĩnh dưỡng, điều khí hành tức một canh giờ, bằng vào thể chất hơn người và nội công căn cơ vững chắc của gã, chắc có thể khôi phục lại năng lực chạy trốn.

Liền nhắm mắt, tiến vào vùng trời đất kinh mạch nội khí vận hành.

Không biết bao lâu sau, có lẽ chỉ là một hai khắc, chợt có cảm giác kỳ dị, đang định mở mắt, cổ đã bị lưới binh khí băng hàn ép vào yết hầu, yếu huyết sau lưng bị khống chế, mất hết lực lượng ngã ra sau, nếu không phải đối phương một tay nắm vai gã, khẳng định đã chống bốn vó lên trời.

Hơi hướm nữ tính tràn đầy mũi.

Thanh âm của Sóc Thiên Đại vang lên tai: "Người cũng có ngày hôm nay! Đây là kết quả đa đoan tác ác cầu người, khiến cho ai ai cũng phẫn nộ vùng dậy công kích. Ông trời có mắt, để cho người lọt vào tay ta, ta sẽ bắt người muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không được, chịu hết khổ hình mới tiết hết nỗi hận trong lòng ta".

Lưu Dụ thầm kêu oan uổng, lại nói không ra hơi.

Sóc Thiên Đại thấy gã không còn sức phản kháng, dòi trường kiểm ra, tàn độc hỏi: "Người còn gì để nói nữa?".

Lưu Dụ đằng hắng hai tiếng, vừa hồi phục lại năng lực nói chuyện, biết phủ nhận căn bản không có tác dụng gì, cái túi hành trang của mình là bằng chứng vững như núi, cười khổ: "Cô nương nhìn thấy ta bị người ta

vây đánh?"

Thanh âm của Sóc Thiên Đại như lạnh giá đường tên rít qua kẽ răng: "Đương nhiên nhìn thấy, nếu không sao có thể rượt đến đây, người cũng tài ghê, chỉ tiếc chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của bản cô nương đâu".

Lưu Dụ hỏi: "Người biết bọn chúng là ai không?".

Sóc Thiên Đại lạnh lùng: "Ta không rảnh".

Lưu Dụ than: "Nếu người không cho ta cơ hội biện bạch thật ta không phải là Hoa Yêu mà là Lưu Dụ của Bắc Phủ binh, có khác gì để cho Hoa Yêu có thể tiếp tục tiêu điều pháp ngoại?".

Sóc Thiên Đại trầm mặc một hồi, tiếp đó trầm giọng: "Bọn chúng là ai?"

Lưu Dụ đoán nàng là bởi chứng kiến bọn Nhậm Thanh Thị xoay ngược lại liên thủ với gã đối phó với Tôn Ân cho nên sinh ra nghi hoặc, vì vậy chịu nghe gã nói.

Gã liền nói: "Có một người trong số đó là Thiên Sư Tôn Ân, bên kia là người của Kiến Khang Tư Mã Đạo Tử, thử hỏi bọn chúng làm sao lại lao sư động chúng đi đối phó với Hoa Yêu! Ài! Những thứ đồ này ta có thể giải thích".

Câu cuối cùng là vì gã phát giác nữ cao thủ Nhu Nhiên kia đang kiểm tra túi hành trang của mình, lòng kêu tiêu rồi.

Quả nhiên Sóc Thiên Đại biến đổi thái độ, giận dữ quát: "Vật chứng ở đây, còn dám狡辯? Để ta lập tức cắt đứt gân chân gân tay của người, cho người ngoan ngoãn thụ hình".

Lưu Dụ khổ não đến mức xem chút là phải tự tận trước, chỉ tiếc lại làm không được.

Sóc Thiên Đại đứng dậy, Lưu Dụ mất sức đỡ, té ngựa ra sau.

Kiểm quang nhoáng lên, trường kiếm của Sóc Thiên Đại vút nhanh về phía chân phải của gã.

Hồi 7

Dụ nhân đề nghị

Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!"

Sáu tiếng chuông du dương vang lên từ Lầu chuông, giải trừ lệnh giới nghiêm cho Biên Hoang Tập. Bất quá hiện tại còn cách lúc trời sáng chưa đến nửa canh giờ, Dạ Oa tử lại đang nghỉ làm, Dạ Oa tộc muốn thừa cơ hội cuồng hoang cũng chỉ còn nước đợi đến đêm.

Trên sự thật tin tức Hoa Yêu bó tay bị diệt giống như cơn lốc khuếch tán từ dịch điểm, người nghe không có là không vui mừng hết cỡ, cùng chia xẻ niềm vinh quang Biên Hoang Tập trừ hại cho thế gian.

Yến Phi cùng Kỷ Thiên Thiên cưỡi ngựa quẹo vào Đông đại nhai, phi về phía doanh trại.

Phương Hồng Sinh bị Trác Cuồng Sinh chiếm lấy, mười mấy ngày sắp tới, Phương Hồng Sinh sẽ trở thành cột trụ của Thuyết Thư quán, cơ hội cho Phương Hồng Sinh phát tài như vậy, Yến Phi đương nhiên không cản trở.

Kỷ Thiên Thiên không nhịu được liếc sang Yến Phi, ôn nhu hỏi: "Yến lão đại có phải đang phiền não gì đó trong tâm?".

Yến Phi đang lo cho Lưu Dụ, lại sợ Cao Ngạn ra ngoài Tập thám sát địch tình gặp nguy hiểm, nghe tiếng điềm điềm đáp: "Không bị người ta ghen tỵ tài hèn, ta nên cao hứng mới đúng".

Một đội võ sĩ Dạ Oa tộc hai mươi mấy người đang chặn con đường trước mắt, nghe thấy tiếng chuông giải trừ lệnh giới nghiêm, đang nghị luận rầm rì, lại thấy Yến Phi cùng giai nhân tuyệt sắc đi đến, nhất tề chào hỏi.

Yến Phi vui vẻ thốt: "Màn thịt được Hoa Yêu rồi".

Chúng nhân Dạ Oa tộc lập tức mừng rỡ như điên, hò reo rần rờ, toàn thể nhảy vọt lên lưng ngựa, phi về hướng Đông môn, dọc đường lớn tiếng báo hỉ, chấn động đường trường.

Kỷ Thiên Thiên cảm nhận được nỗi hoan lạc của bọn họ, vui vẻ thốt: "Tấm lòng của Kỷ lão đại quả nhiên khác hẳn người ta, bất quá Thiên Thiên lại không phục trong lòng, Hoa Yêu bị tru diệt, luận công lao bất kể nhìn từ phương diện nào cũng đều phải cân nhắc Yến Phi anh. Nhưng Trác Cuồng Sinh lại khơi khơi đè ép công lao của anh xuống, đem vinh dự đánh chuông giải trừ lệnh giới nghiêm cấp cho Hách Liên Bột Bột, mà lại được Phí Chánh Xương, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Xa Đình, Hồ Lôi Phương năm người hòa nghị, chiếm đại đa số ghế bầu, người khác có muốn đề nghị cũng không có cách".

Thanh âm mở cửa lớn cửa sổ không ngừng lọt vào tai, dân chúng không ngừng từ trong phòng xá hàng quán ủa ra, may là đường ngựa vẫn còn khai thông không bị cản trở.

Yến Phi khẽ cười, cười không một chút miễn cưỡng, điềm đạm thốt: "Vo lại kêu là chính trị, chỉ giảng lợi ích hậu quả, không giảng chân lý. Biểu hiện của ta đã khơi dậy sự cảnh giác trong lòng người, nếu để vinh dự diệt trừ Hoa Yêu rơi lên mình ta, Yến Phi ta sẽ khó lòng bị áp chế, cho dù là Mộ Dung Chiến cũng không muốn thấy xuất hiện tình huống như vậy. Nàng xem xem, ai không biết chuyện Phương tổng tuần giả là chuyện quỷ quái bên trong, nhưng lại không có ai đi truy cứu điều tra. Đó là vì kẻ bọn họ tối kỵ nhất hiện tại là ta, sợ ta thế vào chỗ Chúc lão đại, đó là chính trị".

Chàng khẽ thúc vào bụng ngựa, cười nói: "Bọn ta chạy mau đi!".

Kỷ Thiên Thiên cười duyên dáng: "Bất luận người ta nhìn anh ra sao, Yến Phi là anh hùng hảo hán vĩ đại nhất trong lòng Thiên Thiên. Được bọn ta tỷ thí mã thuật xem".

° ° °

"Lưu Dụ" kiểm bèn vừa chạm chân liền ngưng lại.

Bất kể là ai, cũng bất luận đối phương kêu la gì, sợ rằng vẫn không có cách nào ngăn trở Sóc Thiên Đại hạ thủ cắt đứt gân chân của gã, duy chỉ có hai chữ đó mới nảy sinh hiệu lực.

Lưu Dụ cũng không biết nên cao hứng vì may mắn hay là than thở xui xẻo, vì kẻ hô hoán tên gã ở bên ngoài lại là cái bùa đòi mạng của gã, với tình huống hiện tại của gã, chỉ còn nước đợi bị lột thịt.

Gã nằm dưới đất nhắm mắt cười khổ: "Nhậm đại tiểu thư còn khỏe ghê, ta còn nghĩ Tôn Ân đã đưa người về trời, cùng đi đường hoàng tuyền với Nhậm để quân cho có bạn chứ".

Nhậm Thanh Thị ngoài cửa trầm giọng: "Người đừng hòng chọc ta, tâm tình của ta chưa bao giờ bức tức như vậy! Nói không chừng sẽ bắt chết tất cả giết chết người trước cho hả giận".

Lưu Dụ cảm thấy song thủ của Sóc Thiên Đại nắm lấy vai gã, đẩy gã ngồi dậy, ngón tay thần tốc điểm lên lưng gã, từng tia từng tia chân khí tổng vào trong mình, lập tức toàn thân nhẹ nhõm, không những giải khai được huyết đạo bị chế ngự, tựa hồ còn hồi phục lại chút khí lực, liền kinh ngạc hỏi: "Nhậm đại tiểu thư có phải thương tâm đến phát điên không? Người muốn giết ta thì sao phải cố kỵ nhiều lời như vậy? Người đem lý lẽ nào là đến đưa ta một đoạn đường?".

Sóc Thiên Đại kề sát tai gã thấp giọng: "Coi như người mạng lớn! Ta đi đây".

Lưu Dụ cảm thấy nàng như một làn khói từ bỏ đi ra cửa sau, cũng không biết nên tức hay nên cười, nữ cao thủ Nhu Nhiên kia, cả một câu "xin lỗi" cũng keo kiệt, lại "thấy chết không cứu" quăng bỏ gã lại.

Nhậm Thanh Thị xuất hiện trước cửa, thần tình như tượng gỗ, lạnh lùng thốt: "Coi như ta nặng lời, ta có thể rượt theo người đến đây, Tôn Ân tự nhiên cũng làm được, người vẫn chưa thoát li khỏi hiểm cảnh. Chỉ cần

nhìn dấu chân bên ngoài là biết liền, người nội thương phát tác, cầm cự không nổi phải vào gian nhà này liệu thương".

Lưu Dụ thò tay nắm cán Hậu bội đao, lòng nghĩ may mà cô gái Nhu Nhiên chịu chút trách nhiệm chữa thương, tổn hao chân nguyên trợ thương cho gã, làm cho chân khí trong người gã dần dần tích tụ, thương thể chuyển biến theo hướng tốt. Chỉ cần dần dà thêm vài khắc, nói không chừng sẽ có đủ sức liều mạng. Gã mỉm cười: "Tôn Ân nếu tìm đến cửa, ta đương nhiên sống không nổi, bất quá lại chắc chắn rằng Nhậm đại tiểu thư người cũng sẽ theo bồi tiểu đệ cùng thượng lộ. Nhậm đại tiểu thư sao không tiếp tục bỏ trốn, mặc ta tự sinh tự diệt ở đây?".

Nhậm Thanh Thị không ngờ không tức giận chút nào, thừ người nhìn gã một hồi, chợt bước tới hay bước, ngồi xuống cách gã nửa trượng, dựa giọng: "Đây không phải là lục tranh cái hạm hực, bọn ta hiện tại mệnh vận cùng cộng, hợp thì lực cường, phân thì lực nhược, cũng chỉ có liên thủ mới có hy vọng ly khai Biên Hoang"

Tiếp đó lại nhẹ nhàng thốt: "Thương thể của người có nặng dữ không, có thể thượng lộ chứ?".

Lưu Dụ lập tức sinh giới tâm, chăm chăm nhìn ả: "Người cũng vậy, không nhẹ hơn Nhậm đại tiểu thư, cũng không nặng hơn Nhậm đại tiểu thư. Ài! Nhậm đại tiểu thư sau khi chọn chồng vẫn không đổi thói quen, lượn một vòng còn đến thăm thành xem ta có năng lực cầm đao liều mạng không, động thủ thì động thủ đi! Làm người ta có lúc phải gọn ghẽ một chút".

Nhậm Thanh Thị hiện ra thần tình khổ não, cho dù hoa dung tái nhợt thảm đạm, vẫn tràn trề hiệu ứng mỹ nữ xinh đẹp hơn người: "Coi như người ta trước đây vạn lần không phải đi! Lần này quả là có thành ý hợp tác, hơn nữa không phải là kẻ quyền nghi nhất thời mà kết thành liên minh. Mục tiêu của ta là hủy diệt Tôn Ân, làm cho gia phá nhân vong, thân bại danh liệt".

Lưu Dụ ngưng thị nhìn ảnh: "Nhậm đại tiểu thư người lười thơm hương sen, cũng đừng hồng thuyết phụ ta, vì ta quá rõ mọi thủ đoạn lừa dối của người, tuyệt không tha cho ta đến Quảng Lăng vạch trần âm mưu của Mạn Diệp phu nhân với Tà gia".

Nhậm Thanh Thị nhìn lại gã, trầm mặc một hồi, bình tĩnh nói: "Đây chính là cái ta bạo dạn mặt dày đề xuất kết minh với người, còn nhớ hồi nãy ta đã từng chỉ người phương hướng đào tẩu thoát thân không? Ta một mực phản đối đại ca giết chết người, từng gây một trận với y, chỉ tiếc lời trung khó lọt tai, y còn bị Tôn Ân dùng thủ đoạn bí ẩn nhất hại chết".

Lưu Dụ cau mày: "Đại ca?".

Nhậm Thanh Thị biểu hiện biểu tình cay đắng, liếc nhìn đêm trăng bên ngoài, mục quang quay lại đến trên mình Lưu Dụ, dựa giọng: "Ta là muội tử mà y nhận nuôi, cũng là hoàng hậu y khâm định. Bất quá tất cả đã hết, một chút huyết mạch hoàng tộc trực hệ cuối cùng của Tào thị đã bị Tôn Ân hủy diệt, phong lưu Tam quốc chung quy đã không còn dấu vết. Hiện tại ta chỉ hy vọng báo thâm cừu đại hận này cho đại ca, những chuyện khác không còn liên hệ trọng yếu nữa".

Lưu Dụ cảm thấy chân khí trong người sau một phen ngấm ngầm điều tức cuối cùng đã vận chuyển giữa kinh mạch, thể lực cũng đang mau mắn hồi phục, chỉ cần thêm một khắc nữa là có thể tự mình xem muốn đánh hay muốn chạy, thản nhiên nói: "Hy vọng lời người nói là lời nói thật, người có phải muốn ta che giấu chuyện Mạn Diệp phu nhân cho người?".

Nhậm Thanh Thị than: "Đại ca vừa đi, Tiêu Dao giáo lập tức tan rã ly khai, khó thành sự nữa, bất quá Mạn Diệp vẫn là một con cờ hữu dụng phi thường bày bố bên Tư Mã Diệp, có thể leo lái quyết định của tên ngu Tư Mã Diệp. Nếu người chịu thành liên minh với ta, ả có thể giúp người thăng chức trong Bắc Phủ binh, tới lúc Bắc Phủ binh thao khống trong tay người, có thể giúp ta giết chết Tôn Ân, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ta, sau đó đường ai nấy đi. Ta sẽ thoái ẩn giang hồ không can thiệp vào chuyện của người nữa".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Lời này người nên nói với Huyền soái mới đúng, hay là muốn ra làm trung gian xỏ kim kéo chỉ đó, bất quá xem phần quen biết, người tốt hơn hết là thủ tiêu chủ ý định đó đi, vì Huyền soái sẽ không hợp tác với người đâu".

Nhậm Thanh Thị nói: "Không cần che giấu ta! Tạ Huyền sở dĩ chịu rời bỏ Kiến Khang là vì thân mang thương thể nghiêm trọng, trên sự thật đại ca cùng y giao thủ ở Biên Hoang đã phát giác y thụ thương không nhẹ, cho nên đại ca liều lượng bại câu thương để đánh nặng thương thể của y. Tôn Ân ở bên ngoài Minh Nhật tự đã phát giác cái giá trầm trọng họ Tạ phải bỏ ra để giết chết Trúc Bất Quy, làm cho vết thương của y càng ghê gớm hơn! Tiêu Dao khí của đại ca khó trị dứt căn, Yến Phi là kỳ tích duy nhất khiến người ta không hiểu nổi. Tạ An đã vào những năm tháng nền tàn, tuổi tác gần tận, sự hiền hách của Tạ gia sắp thành quá khứ. Người ta để ý trước mắt là Lưu Dụ người. Ài! Còn muốn người ta nói sao đây? Lợi dụng Tôn Ân hiện tại đi truy sát Vương Quốc Bảo và đám thủ hạ chiến sĩ của hắn, bọn ta có thể thừa khi trời sáng, đi thêm một đoạn, hiện tại chỉ có ta có thể giúp cho người an toàn đến Quảng Lăng, bỏ qua cơ hội này người không những không giữ được tính mạng, mà còn cô phụ kỳ vọng của Tạ Huyền đối với người".

Lưu Dụ trầm giọng: "Bọn người thật ra có quan hệ gì với Tôn Ân? Y tại sao chịu nói cho bọn người biết chuyện có liên quan đến Huyền soái?".

Nhậm Thanh Thị vụt kích động, lại liền bình phục, điềm đạm đáp: "Cho đến đêm nay, bọn ta và Tôn Ân vẫn là quan hệ đồng bọn kết minh, tin tức người đi Quảng Lăng là do y thông tri cho bọn ta biết, không ngờ y lại ôm ấp ác tâm. Ta và đại ca gây lộn cũng là vì ta phản đối y giết chết người, còn đề xuất đổi lại đi kết minh với người".

Lưu Dụ có hơi không hiểu: "Người coi ta là kẻ khờ à? Biết rõ các người có dã tâm xưng hoàng xưng đế, còn muốn làm chuyện không thể nào, giúp các người che giấu chuyện Mạn Diệu?".

Nhậm Thanh Thị nói: "Vì ta biết Lưu Dụ người là người ra sao, người có dã tâm thống nhất thiên hạ như đại ca, bất quá nếu tình thế y theo trước mắt mà phát triển, người cùng lắm là một kiêu tướng trong Bắc Phủ binh, ngôi vị thống soái tuyệt không đến phiên người ngồi lên. Trừ phi Tạ Huyền có thể sống dai, còn thì không tuyệt không thể xảy ra".

Lưu Dụ bần thần nhìn ả, lòng nghĩ mình có phải là người như ả hình dung không, miệng lại nói: "Nhưng lúc người hợp sức với chúng vây đánh ta, lại không nói tay chút xíu nào!".

Nhậm Thanh Thị nhún vai: "Đại ca đã ra quyết định, người lại không chịu y theo ám thị của ta mà bỏ chạy, ta chỉ còn nước toàn lực chấp hành. Ài! Bất quá mọi việc đã thành quá khứ, ta hiện tại không hy vọng nhất là thiên hạ lọt vào tay Tôn Ân, anh linh của đại ca trên trời tất khó mà an nghỉ, sau này ta làm chuyện gì đều là ân tống ta báo đáp cho y!".

Lưu Dụ bắt đầu có hơi tin tưởng thành ý của ả, trầm giọng: "Các người không phải đang hợp tác với Tư Mã Đạo Tử sao? Tại sao lại khơi khơi muốn chọn ta, nếu người giết người diệt khẩu, đâu có lo chuyện Mạn Diệu tiết lộ ra?".

Nhậm Thanh Thị nghiêm mặt: "Ta đối với Tư Mã hoàng tộc và hào môn Nam phương không có một chút hảo cảm, Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo khó thành đại khí, Tư Mã Đạo Tử chịu hợp tác với bọn ta, một nguyên nhân là muốn thông qua bọn ta để khống chế Biên Hoang Tập, hiện tại chuyện này có nói tới cũng không cần nói. Bọn ta đối với Tư Mã Đạo Tử chỉ còn lại con cờ Mạn Diệu. Còn giết người cũng không thể diệt khẩu, vì còn có Yến Phi đã biết về chuyện Mạn Diệu, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu ta phản đối đại ca giết người".

Lưu Dụ ngây ngốc nhìn nàng, trong lòng rối rắm trăm bề.

Nhậm Thanh Thị nói tiếp: "Thử tưởng tượng tình huống hỗn loạn sau khi Tạ Huyền qua đời mà xem, Bắc Phủ binh quần long vô thủ, Hoàn Huyền hăm hè dục động, Tôn Ân tất liền khởi nghĩa ở Hải Nam, Bắc Phủ binh với sự xung đột quyền lực giữa hai cánh quân lo Lưu Lao Chi và Hà Khiêm dẫn đầu, dưới tình huống như vậy, quyền lực sẽ lọt vào tay Tư Mã Diệu, nếu để cho Tư Mã Đạo Tử nói chuyện, Lưu Dụ người có thể giữ được mạng là may lắm rồi, còn nói gì tới chuyện khác. Tin ta đi, chỉ cần người chịu gạt đầu, ta có thể thề độc không bán đứng người. Nhưng sau khi người nắm được binh quyền, cần phải bắt sống Tôn Ân, để cho ta tận tay giết y báo thù cho đại ca".

Lưu Dụ đang định đáp lời, tiếng xé gió như xa mà gần, hiển thị có người đang toàn lực lướt vào hoang thôn, hơn nữa không có chút ý che giấu hành tung, vì căn bản không sợ lộ mặt.

Nhậm Thanh Thị từ chỗ ngồi, búng lên lọt vào lòng gã.

Lưu Dụ thất kinh, thân thể mềm mại thơm tho đã ép sát, đầu óc lập tức hồ đồ, không biết nên xô ả ra hay là ôm chặt ả, không biết chọn lựa nào mới chính xác.

° ° °

Đồ Phụng Tam độc tọa trong nội đường, cau mày không nói gì.

Đêm nay vốn là thời cơ tốt để y triển khai đại kế chinh phục Biên Hoang Tập, lại để cho sự kiện Hách Trường Hanh đảo loạn, lệnh giới nghiêm bức y thủ tiêu mọi hành động đã tính trước.

Âm Kỳ lúc này đang ngồi bên cạnh y, cười khở: "Có hai tin tức quan trọng, tôi cũng không rõ là tin tốt hay tin xấu?".

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Hoa Yêu có phải đã bị làm thịt?".

Âm Kỳ tịnh không ngạc nhiên, vì bên Đông đại nhai không ngừng truyền đến tiếng pháo nổ và tiếng hoan hô, một khi không phải kẻ điếc, đương nhiên biết Biên nhân đang ăn mừng Hoa Yêu bị diệt.

Gã nói: "Kẻ giết Hoa Yêu không phải là Yến Phi, mà là Hách Liên Bột Bột, người này không những vì vậy mà danh chấn thiên hạ, Hung Nô Thiết Phất Bộ của gã cùng đó mà trở thành kẻ được lợi lớn nhất từ sự kiện Hoa Yêu".

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một hồi, điềm đàm thốt: "Người này không những thủ đoạn cao minh, hơn nữa tâm ngoan thủ lạt, thi hành chút thủ đoạn là thôn tính được Yết bang, chỗ hờ duy nhất là Hoa Yêu thật lòi ra, đại náo một trường phong ba, hiện tại còn trở thành đại anh hùng của Biên Hoang Tập. Bất quá ta thấy, sự tình không phải đơn giản như vậy".

Âm Kỳ ngạc nhiên: "Ý của lão đại là thăm án Du Oánh, kẻ hành hung là gã chứ không phải Hoa Yêu?".

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Đây là sự thật người qua đường đều thấy, Hoa Yêu chưa từng thử qua tác án liên tục trong mấy canh giờ, càng chưa từng gây án ban ngày. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra kỳ dị khác thường, chỉ có một giải thích, kẻ gian sát Du Oánh là Hách Liên Bột Bột, cũng chỉ có Hung Nô bang mới biết rõ tầm quan trọng của Du Oánh trong lòng Trường Cấp Lực Hành. Nếu ta không đoán lầm, Trường Cấp Lực Hành và thủ hạ của lão đã bỏ thầy ở nơi nào đó trong vùng Biên Hoang, lão cũng bị người ta dụ bỏ Biên Hoang Tập, Hách Liên Bột Bột có lắm phương pháp làm cho Trường Cấp Lực Hành lọt vào bẫy, phải hỏi chính gã mới biết rõ được".

Âm Kỳ vui mừng nói: "Như vậy hình thế đối với bọn ta có lợi phi thường, chỉ cần bọn ta khuấy chọc thêm, Biên Hoang Tập khẳng định đã loạn càng thêm loạn".

Đồ Phụng Tam nói: "Chiếu theo sở liệu của ta, Hách Liên Bột Bột có chuẩn bị kỹ càng mà đến, kế hoạch chu tường, Biên Hoang Tập ai cũng đấu không hơn gã. Mục tiêu thôn tính của gã sẽ là Phi Mã hội của Thác Bạt tộc, Yến Phi càng là người đầu tiên gã muốn giết".

Chợt hiện ra nụ cười tự tin, thốt: "Gã cũng vì vậy mà trở thành đồng bạn có tư cách hợp tác nhất với bọn ta, chỉ có liên thủ cùng bọn chúng, bọn ta mới có thể đi trước một bước nắm lấy quyền khống chế Biên Hoang Tập trong tay, trước khi nhân mã của Mộ Dung Thùy hay Tạ Huyền đến nơi".

Âm Kỳ nhú mày: "Lão đại muốn đổi sách lược lấy Mộ Dung Chiến làm đối tượng hợp tác?".

Đồ Phụng Tam đáp: "Đây là tùy cơ ứng biến, Mộ Dung Chiến bị Kỳ Thiên Thiên làm mê man thần hồn điên đảo, không lo gì tới đại thù và sỉ nhục của bản tộc, còn hợp tác khấn mật với Yến Phi trong chuyện đối phó Hoa Yêu, đã biến thành rất không thể trông cậy vào được. Trái lại Hách Liên Bột Bột vì muốn thành công, bất chấp thủ đoạn, mà gã bề ngoài tuy sức ảnh hưởng tăng mạnh, lại cũng trở thành đối tượng bị ngờ vực để ý tới nhất, rất cần viện thủ, bọn ta chính là cơn mưa kịp thời của gã, có lợi cho cả hai, tất sẽ thành, ta cần phải lập tức đi báỉ phỏng gã".

Âm Kỳ gật đầu: "Lão đại nói rất phải, Hách Liên Bột Bột tay chân còn chưa ổn định, quả rất cần kẻ hòa nhịp như bọn ta"

Đồ Phụng Tam nói: "Còn cái tin không biết tốt hay xấu còn lại có liên quan đến phương diện nào?".

Âm Kỳ cười khổ: "Nghe đồn Chúc lão đại luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, không ngồi dậy nổi, cho nên vắng mặt trong hành động vây đánh Hoa Yêu".

Đồ Phụng Tam ngậy người: "Có chuyện này sao? Sao lại có thể được?".

Âm Kỳ than: "Bọn ta điều tra nhiều nơi, tin tức quả là như vậy, Chúc lão đại không những hôn mê bất tỉnh, mà còn có thể mất mạng bất cứ lúc nào, Trình Thương Cổ vội vã chạy đến tổng đàn, mãi đến bây giờ còn chưa ra?".

Đồ Phụng Tam lộ thần sắc khó tin, cau mày: "Có phải trá thuật của Biên Hoang công tử, làm cho Chúc lão đại không cần phải công khai lộ mặt, khiến cho bọn ta không có cách nào hạ thủ?".

Âm Kỳ nói: "Rất khó nói, bất quá tính cách hiếu thắng của Chúc lão đại chắc không thể ru rú trong ổ như vậy. Nhưng cũng rất khó nói, vì có tiểu tử Tổng Mạnh Tề can thiệp".

Đồ Phụng Tam thở dài một hơi: "Chuyện này vẫn nên tra xét cho kỹ thêm một bước, nếu là sự thật, bọn ta cần coi lại bộ thực, thay đổi kế hoạch".

Tiếp đó hỏi: "Hách Trường Hanh có động tĩnh gì không?".

Âm Kỳ đáp: "Hắn một mực ở trong Lạc Dương lâu của Hồng Tử Xuân, không bước ra ngoài nửa bước".

Đồ Phụng Tam nhíu mày: "Người này khiến cho ta khó lường nhất, đầu đầu nhất là cho đến nay vẫn không rõ thực lực của hắn, hắn giao hảo với Yến Phi càng làm cho người ta vô đầu bứt tai, bọn ta nhất định phải giám sát hắn nghiêm mật nhất".

Âm Kỳ nói: "Tuân lệnh!".

Đồ Phụng Tam từ từ đứng dậy, thần tình đắm chìm nghĩ ngợi, chợt lại nói: "Mặt Mộ Dung Thùy có tin gì không?".

Âm Kỳ hoang mang đứng dậy, cúi đầu cung kính: "Thám tử còn chưa có hồi báo!".

Đồ Phụng Tam cười khổ: "Biên Hoang Tập quả là đại phương quái dị không tầm thường, Biên Hoang ngàn dặm ranh giới, phải đi tới đâu tìm kiếm bộ đội co rúc ẩn náo hành tung, chẳng khác nào mò kim đáy biển. Hiện tại mọi người chỉ còn nước tranh thủ thời gian, xem xem ai có thể rút giải độc đặc trước, người rải binh canh gác trong phạm vi hai chục dặm bốn bề Biên Hoang Tập cho ta, nếu hình thế không đúng, lập tức triệt tẩu, không chịu lỗ kém".

Hồi 8

Tránh trát cầu tồn

Lúc đó Lưu Dự đang nghĩ nếu Nhậm Thanh Thị dùng phương pháp làm cho mình không có cách nào cự tuyệt mà giết chết mình, gã sẽ chết không nhắm mắt.

Gã không phải là không nghĩ tới một đao cắt đứt yết hầu của ả, chuyện đó cũng rất tiện lợi, bởi Hậu bối đao đang gát trên đùi gã, linh thủ của gã nhất định có thể làm thỏa đáng, bất quá Tôn Ân đang ở trong thôn, như Nhậm Thanh Thị nói, không cần biết là gã có vui thú hay không, bọn họ tất phải ngồi một thuyền qua sông, hy vọng có thể an toàn lên bờ bên kia. Sau khi lên bờ có phải tiếp tục đánh sống đánh chết hay không, là chuyện tương lai.

Gã lại nghĩ đến Tiêu Dao giáo tà công dị thuật liên miên không ngớt, nói không chừng Nhậm Thanh Thị có

một thứ thủ pháp có thể kích thích tiềm năng trong thân thể mình, làm cho mình biến thành kẻ điên sức mạnh vô cùng, bất chấp sinh tử quán quít Tôn Ân, ả liền có thể an nhiên cao bay xa chạy. Bất quá cách đó tất cần gã không đề phòng mới thì triển được, như hiện tại gã nắm chắc nếu phát hiện không thỏa đáng, liền đồng quy ư tận với ả, cho dù gã không mẫn thật được ả, ít ra cũng có thể đánh trọng thương ả. Lại có Tôn Ân đã đến, đâu có khác gì mình tận tay giết ả.

Lúc Nhậm Thanh Thị ôm lấy cái cổ cứng chắc của gã, song thủ của gã cũng ôm chặt ả, song chưởng án lên chỗ yếu hại trên lưng gã, chỉ cần thả chút kinh lực, bảo đảm có thể tiễn ả về miền Tây thiên.

Môi thơm của Nhậm Thanh Thị vượt ngoài ý liệu của gã lần tới miệng gã, vào thời khắc chết người gã không kịp kháng nghị cũng không dám phát ra bất cứ thanh âm phản đối nào, ép sát gã, nhả làn hơi thơm, kịch liệt triển miên, làm cho gã lập tức sinh ra cảm giác mê người tan hồn nát cốt. Đặc biệt là dưới sự uy hiếp chết chóc của Tôn Ân, thời gian không thích hợp nhất như vậy, tiến hành câu kéo thân mật nam nữ với đối thủ mỹ lệ thích hợp nhất, kích thích kỳ lạ, làm cho gã chợt quên đi tất cả.

Sự nóng bỏng của Nhậm Thanh Thị tuyệt không phải đơn thuần, trực giác của gã cảm thấy được trong đó bao gồm nỗi đau xót bi ai của ả đối với cái chết của Nhậm Dao, nếu nói ả hy sinh sắc tướng đến mê hoặc gã, chỉ bằng nói ả mượn hành vi dị thường này, có thể nói là hiến dâng môi thơm cho nam nhân ả không ưa thích, để tiết hết bi thương và mất mát trong lòng ả.

Gã liền sinh ra một cách nghĩ khác, vì sau khi đôi môi chín mọng của Nhậm Thanh Thị dán vào môi gã, đầu lưỡi bắt đầu tổng sang từng luồng chân khí, không những làm cho chân khí trong mình gã vận chuyển không ngừng, còn dẫn chân khí của gã về lại trong người ả, âm dương điều hòa, tuần hoàn không ngừng, công lực của gã mau chóng hồi phục.

Cũng không biết bao lâu sau, mới tách rời.

Nhậm Thanh Thị thờ khe khẽ dựa vào lòng gã, thuần phục như cừu non, môi thơm ghé bên tai gã dịu dàng thốt: "Ta trước khi vào đã xóa hết dấu vết dưới đất, phải giả theo dấu chân của người tạo bố cục như người chạy ra ngoài thôn, nhưng bằng vào sự cao minh của Tôn Ân sẽ rất mau mẫn phát giác là ta bày trò quỷ, sẽ quay lại bất cứ lúc nào".

Lưu Dự phát giác mình có hơi quên mất Tôn Ân, lúc này được ả đề tỉnh, như sự tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, quay về hiện thực lãnh khốc nguy hiểm.

Không biết sao, đầu óc của gã đặc biệt linh hoạt, song thủ ôm ả chặt cứng, tìm môi ả nếm một lần nữa, sinh ra khoái cảm đọa lạc phạm tội, một tay cầm đao, tay kia vòng qua eo ả, từ dưới đất búng lên, thấp giọng: "Bọn ta có qua có lại, để ta quây quần y, người kiếm thời cơ đột tập, y không nghĩ tới ta có đồng bọn, càng có nằm mộng cũng không tưởng được người đó là Nhậm đại tiểu thư người, bọn ta ít ra có hai, ba thành cơ hội, còn hơn là như thú săn y rượt bắt".

Nhậm Thanh Thị toàn thân mềm mại dính sát người gã, ngẩng đầu nhìn gã yêu kiều hỏi: "Người không sợ ta bỏ rơi người sao?".

Lưu Dự thần nhiên: "Cũng không có cách nào, mọi sự phải xem ý chỉ của ông trời".

Nhậm Thanh Thị vui vẻ thốt: "Người tướng tá khôn phải dễ nhìn, nhưng lại có khí phái nam tính phi thường, làm cho người ta thương mến".

Lưu Dự nghe được câu cuối không cảm được rung động trong lòng, thầm nghĩ nữ nhân có lẽ là động vật kỳ quái nhất, có thể vào thời khắc sinh tử ép sát mi mảy mà còn tính toán đánh giá xem nam nhân có dễ nhìn hay không.

Tiếng gió lại cận kề.

Lưu Dự vỗ nhẹ vào lưng ả, trầm giọng: "Đi đi".

o o o

Lúc Đồ Phụng Tam từ cửa sau len lén ra đi, Yến Phi và Kỷ Thiên Thiên vừa cưỡi ngựa lướt qua ngoài cửa lớn của Thích Khách quán.

Yến Phi bề ngoài thoang thả như không, thần thái không để bất cứ sự tình gì trong tâm, trên sự thật lại là tâm tình phức tạp, đầy dẫy ý niệm thoáng qua óc, mỹ nữ bên cạnh, Biên Hoang Tập tình thế hiện thời phản phúc bất an, lúc nào cũng có thể có tai họa binh biến giáng lâm, kết hợp thành một thứ cảm giác khác thường, hình thành sự tương phản mạnh mẽ không hòa hợp với Biên dân đang càng lúc càng tụ tập đông đảo trên Đông đại nhai cuồng ca nhiệt vũ, làm cho hoan lạc bị bao phủ trong bụi mù không tiêu tán, tương lai không có ai có thể lần mò được, bao gồm cả Yến Phi chàng. Tự biết Đồ Phụng Tam không trúng kế, chàng liền cảm thấy lọt vào thế hạ phong, Hách Liên Bột Bột trong một đêm trở mình thành đại anh hùng của Biên Hoang Tập, càng khiến cho chàng mất đi sự nắm chắc đối với tương lai, chàng phảng phất đã nghĩ thấy khí vị thất bại, mà chàng căn bản không có năng lực cải biến.

Chỉ tiếc chàng còn phải đem ngàn vạn tâm tư rối rắm tụ vầy lại, giả bộ dạng tự tin, vùng vẫy tìm sống dưới tình huống bất cứ lúc nào cũng có thể lật thuyền lọt mình vào sóng gió biển dã, mãi cho đến giây phút ngã gục hoàn toàn. Đối với sinh tử của mình chàng không để trong lòng, nguyện vọng duy nhất là có thể giúp chủ tì Kỷ Thiên Thiên không bị làm hại, còn bọn Bàng Nghĩa hay người của Thác Bạt tộc, bọn họ đã gởi mình làm Hoang nhân, đó là tâm lý mỗi một người bước vào Biên Hoang Tập nên phải chuẩn bị. Đối với chàng mà nói, chỗ khác biệt của chủ tì Kỷ Thiên Thiên là chàng đưa bọn họ đến Biên Hoang Tập, Yến Phi chàng tất cần phải gánh nhận trách nhiệm.

Kỷ Thiên Thiên ghim ngựa thu cương, vui vẻ nói: "Về đến nhà rồi!".

Yến Phi theo nàng quẹo vào khu trũng kiến chất đầy gỗ, liền phát giác một người từ chỗ cái bàn tròn lớn Bàng Nghĩa tinh chế đứng dậy hoan nghênh, hai bên là Bàng Nghĩa và Tiểu Thi.

Chàng thấy Kỷ Thiên Thiên liếc nhìn, phát giác gương mặt yêu kiều của nàng không còn một giọt máu, môi thơm khế run, đôi mắt đẹp bắn ra thần sắc mâu thuẫn phức tạp.

Thình lình, chàng đã biết kẻ đợi bọn chàng là ai.

° ° °

Lưu Dụ hiện thân trước cửa, nhìn Tôn Ân lướt qua trước mắt, tâm thần tĩnh như mặt nước lặng.

Tôn Ân vẫn mang thần thái tiên phong đạo cốt, siêu nhiên vượt hẳn chúng sinh, không những không giống như đang truy sát địch nhân, cũng không giống đi đêm, chỉ giống cao nhân huyền môn hạng danh sỹ đột nhiên nổi nhả hứng dạ du, bộ dạng an nhàn tình cờ đi ngang chỗ này.

Y tập kích giết chết Nhậm Dao, đã thương Lưu Dụ, đại phá liên quân Vương Quốc Bảo và Nhậm Thanh Thi, khí độ luôn luôn tiêu sái thanh thoát, phảng phất như thần tiên. Chỉ xem bề ngoài, tuyệt không liên tưởng nổi y là lãnh tụ tối cao của thế tộc bản thổ Nam phương lấy đạo thuật đem tất cả các thế lực bản thổ phản đối, thế tộc kiều ngụ và Tư Mã hoàng triều liên kết dưới đại kỳ Thiên Sư đạo của y, trở thành uy hiếp lớn nhất của Kiến Khang.

Lưu Dụ biết con người trước mắt là người đáng sợ nhất ở phương Nam, Tà An nếu mất đi, sự đoàn kết của Nam triều sẽ tan rã, lực lượng luôn áp chế Tôn Ân sẽ không còn tồn tại, Tôn Ân sẽ biến thành một cơn bão như thả ra từ âm phủ, hủy diệt sự phồn hoa của Kiến Khang.

Thiên Sư đạo không những khiêu chiến chính quyền hiện nay, hơn nữa phản động đối kháng cao môn và nền văn minh lấy Phật giáo làm chủ, sức phá hoại không phải bất cứ một ai có thể tưởng tượng được.

Giờ phút này, Lưu Dụ vụt có một ý tưởng kỳ dị: trời cao đã chủ định gã và Tôn Ân là tử địch, không cho một chút xúi đất để xoay trở. Nếu đêm nay có thể may mắn giữ mạng chạy thoát, chỉ là một khởi điểm đấu tranh của bọn họ.

Vì mong thành công, gã tất cần phải bắt chấp thủ đoạn.

Tạ Huyền sở dĩ chọn gã làm người kế thừa, chính là vì gã có tính tình và đặc chất mà Tạ Huyền khiếm

khuyết, thêm vào gã có xuất thân tầng lớp thấp kém, không có sự liên lụy cổ kị của danh môn đại tộc. Như đề nghị của Nhậm Thanh Thị, bất kể có lợi tới cỡ nào đối với Tạ Huyền, ông ta sẽ ngang nhiên cự tuyệt, còn Lưu Dụ gã ít ra sẽ dẫn đo tận tường, cho đến giây phút này vụt phát ra quyết định.

Tôn Ân chấp hai tay sau lưng, thông dong đi đến trước mặt gã cách khoảng một trượng, định thần nhìn gã, mỉm cười: "Gan dạ lắm! Thể chất tốt đến mức làm cho bản nhân ngạc nhiên, không trách gì Tạ Huyền để ý ngươi".

Trong bóng tối trước khi trời sáng, dưới ánh trăng ôn nhu, đôi mắt của Tôn Ân loang loáng vẻ ngạo thị chúng sinh, tràn trề dị quang trí tuệ, tựa như nắm chắc tình đời, không có một chuyện gì có thể qua mắt đánh lạc hướng y nữa.

Lưu Dụ lại biết đó chỉ là ảo giác. Ngay cả Tôn Ân cũng đâu biết Sốc Thiên Đại đã từng dung nội lực trị thương cho gã hồi nãy, đâu biết Nhậm Thanh Thị đã dùng lưỡi thơm dẫn khí, còn có Nhậm Thanh Thị đang ngấm ngấm núp bên cạnh. Những chuyện đó đủ để chứng minh Tôn Ân bất luận đạo thuật võ công cao minh đến cỡ nào, vẫn chỉ là người như gã chứ không phải là thần. Một khi là người tất có nhược điểm và chỗ hở của người, ý tưởng này làm cho gã cảm thấy tất cả chiến lược, bộ thự đã nghị định trước khi mình đạp chân tới cửa khẩu có cơ hội thành công rất lớn.

Gã điềm đạm cười: "Ta quyết ý tử chiến, có phải cũng quá ngoài ý liệu của Thiên Sư?".

Thiên Sư Tôn Ân khoe miệng hiện ra một tia cười khinh thị, liền khuếch triển, hiện thành một tràng cười dài ngửa mặt lên trời, một hồi sau y với bộ pháp kỳ dị, mau chóng tựa như không phân cách thời gian, xuất hiện trước mặt Lưu Dụ xa khoảng năm thước, hai ống tay áo phất ra, một ống quét bên tai trái của gã, ống kia nhắm mắt quật tới, linh cơ xảo diệu đến mức hoàn toàn không một chút dấu vết đục đẽo chạm trổ.

Lưu Dụ chợt trời đất xoay chuyển, giống như bỗng nhiên mê man trong mê cung thời gian và không gian, mất đi cảm giác quan hệ chân thực về vị trí hoàn cảnh, đất trời chỉ còn lại tự ảnh và kinh khí hoàn toàn bao trùm lấy gã.

Lưu Dụ thầm kêu lợi hại, biết tinh thần của đối phương đang khóa chặt, khống chế tâm thần của mình, làm mình phát sinh ảo tưởng, bất quá gã tâm chí kiên định cực kỳ, vội phòng thủ tâm thần, thuần bằng vào cảm giác của linh thủ, cái đó tuyệt sẽ không lừa gạt bội phản lại gã.

Một đao bừa ra.

Ảo tượng bóng tay áo tiêu tan, hai ống tay áo công kích tới, gã lại cảm giác được đang đứng giữa ngưỡng cửa, Hậu bối đao chém vào giữa hai ống tay áo, chẻ gấp lên mặt Tôn Ân, chiêu số hoàn toàn là cùng chết với địch.

Tôn Ân hừ lạnh một tiếng, chợt biến chiêu, hai ống tay áo quán lấy Hậu bối đao của gã, đao thế lập tức biến mất, khó tiến tới một phân một tấc.

Lưu Dụ kêu không hay, biết nếu để Tôn Ân tự kinh nhả lực, mình chắc chắn chịu không nổi, đang lúc lâm nguy hiển lộ tâm cơ, cố hết sức rút đao lại.

Tôn Ân cười dài: "Tiểu tử không biết trời cao đất dày, để ta tiễn ngươi thượng lộ!".

Lưu Dụ rút đao không nổi, chân khí đáng sợ của Tôn Ân lần lượt theo đao ủa đập thẳng qua.

Vừa đối mặt như vậy là liền bị hãm vào cục diện hoàn toàn chịu trận, cho dù Lưu Dụ trước khi động thủ đã có kế hoạch tối cao đối với Tôn Ân, vẫn có cảm giác bị đánh thành linh trở tay không kịp.

May là gã có hậu thuẫn, không ngã lòng, quát lớn một tiếng, buông đao, thoái nhanh vào trong nhà.

Việc này ngoài sở liệu của Tôn Ân, "vù" một tiếng tự thị mình tài cao gan lớn, không một chút do dự rượt vào trong nhà, đồng thời bắt đầu đề phòng.

Lưu Dụ thầm nghĩ chỉ sợ người không rượt vào, càng thoái nhanh hơn, tự lực vào tầm lưng rộng.

Tôn Ân Hậu bối đao đã lọt vào tay, thấy Lưu Dụ toàn lực lùi lại lấy lưng xô đập về phía một cây cột của gian nhà sắp đổ sụp, lập tức thấu hiểu, râu tóc dựng đứng, giấn dữ quát: "Gan thật!".

Thuận tay quăng Hậu bối đao ra, nhằm ngực Lưu Dụ phóng vút tới, nhanh như chớp giật, dùng hết toàn thân công lực, thật có đủ uy thế kinh hồn có thể rách đất phà trời.

Đang lúc Lưu Dụ đối đầu với Nhậm Thanh Thị, gã đã quan sát thông thấu gian nhà đổ nát này, đó là thói quen Xích hậu đó giờ, hết sức lợi dụng hoàn cảnh để làm phương tiện ẩn náu hoặc bỏ chạy, cho nên nghĩ ra đại kế đánh sập nhà, chế tạo cơ hội đánh lén cho tốt nhất cho Nhậm Thanh Thị. Lý tưởng nhất đương nhiên là mần thịt Tôn Ân, cho dù không làm được, có thể đã thương được y cũng đã đạt được mục đích. Bất quá lại không nghĩ tới vừa gặp mặt đã bị đoạt lấy Hậu bối đao trước giờ chưa từng ly thân, càng không tưởng được đao của mình trái lại trở thành uy hiếp lớn nhất đối với mình.

Một đôi linh thủ của gã có mười phần nắm chắc kẹp trúng Hậu bối đao, lại không có tới nửa thành nắm chắc có thể ngăn đỡ được "ám khí" Tôn Ân đã toàn lực lên, cái đáng giận nhất là gã không thể né sang một bên, nếu vậy đại kế đánh đổ nhà của gã sẽ liền tiêu tán.

Khẩn cấp sinh trí, vô đao đeo trên lưng liền lọt vào tay, song thủ trước sau nắm chắc, nghênh đón Hậu bối đao, đó không những đánh cá sinh mệnh, còn muốn đánh cá một đôi linh thủ của gã, xem có năng lực bảo vệ chủ nhân hay không.

"Rèng!" Hai hồ khẩu của Lưu Dụ đồng thời rách toét, ngực như bị chùy nặng đánh trúng, phun máu ngập ngựa.

Bất quá cuối cùng đã tiếp được một chiêu vốn phải giết cho được của Tôn Ân.

"Oành!" Cột nhà gãy đoạn, nhờ có túi hành trang bảo vệ lưng, không bị bầm dập xương cốt.

Mái nhà vốn đã lác lư muốn sập, bụi bặm mù trời kéo theo vô số miếng ngói rớt xuống đầu Tôn Ân.

Lưu Dụ chừng như bị đao tổng đi bay ra ngoài nhà, tư thế quái dị, "nghĩa cử tặng đao" của Tôn Ân không những giúp gã tăng tốc đập vào cột, còn khiến cho mái nhà đổ rầm rầm uy thế.

Tôn Ân quát dữ một tiếng, hai ống tay áo phất múa, xoay vòng vòng lên trên, gạch vụn gỗ nát bắn tung tóe, kinh khí kinh người của y theo vòng xoay của hai ống tay áo giống như cơn lốc xoáy vô hình phá vệt mái nhà cột nhà đang đổ về phía y, tung người bay lên.

Lưu Dụ mặt vẫn đang quay về phía gian nhà đang nghiêng đổ, trong lòng là lớn, nếu Nhậm Thanh Thị muốn xuất thủ, đây là cơ hội duy nhất.

Tôn Ân bất luận quăng đao hay phá nhà đi ra, đều là toàn lực thi hành, lại không tưởng được có cao thủ như Nhậm Thanh Thị đang ẩn núp bên cạnh, sức chú ý đã bị gạch đá đổ xuống và khói bụi làm phân tán che đậy, lúc này không đột tập thì còn đợi gì nữa.

Bất quá nếu Nhậm Thanh Thị lén lút bỏ đi, đương nhiên mọi sự khỏi nói nữa. Lưu Dụ gã khó lòng trốn chạy một mình, bất luận gã tự phụ tới cỡ nào, đối đầu với Tôn Ân không khác nào châu chấu cán xe.

Gã thấp thoáng cảm thấy Nhậm Thanh Thị sẽ không rời bỏ gã mà đi, lòng tin tựa hồ mù quáng đó đến từ sự đoán, từ lý tính, hay vì ôm ấp hôn hít sản sinh quan hệ nam nữ vi diệu, chính gã cũng không rõ.

"Bình!" Lưu Dụ lưng đập vào một bức tường đã đổ phân nửa, trượt xuống dưới.

Bóng người nhoáng lên.

Trong bóng tối trước rạng đông, Nhậm Thanh Thị với tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó bắt kịp, từ góc cây sau nhà bắn ra, bắt theo Tôn Ân vừa thoát thân khỏi vùng gỗ ngói tan nát, lẳng không tương ngộ.

Tôn Ân hiển thị bất ngờ không kịp phòng bị, bất quá y không hổ danh Nam phương đệ nhất cao thủ, cho dù ở

thể lực cũ vừa tiêu hết, lực mới còn chưa phát, vẫn quát dữ một tiếng, song thủ sinh suất vạn ngàn tụ ảnh, miễn cưỡng nghênh đỡ Nhậm Thanh Thị.

Nhậm Thanh Thị rú lên: "Yêu đạo nạp mạng đi!".

Song đoản nhận nở vụt điện quang băng hàn loang loáng dưới ánh trắng, phá nhập vào tụ ảnh của Tôn Ân, hoàn toàn bắt chấp thân mình, liều mình quyết chết cùng địch nhân.

"Bình!" Lưu Dụ ngồi phịch trên bụi cỏ bò dưới đất sát chân tường, nhất thời quên hết đau đớn, quên luôn lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, quên cả khí huyết nhộn nhạo không ngừng, cũng quên mất cách hít thở, ngây ngốc nhìn hai người đang kịch đấu quyết tử giữa bầu trời đêm cách gã hai trượng.

Tiếng binh khí giao kích với tụ phong vùn vụt vnao vọng, hai đạo nhân ảnh lướt qua lướt lại.

Tôn Ân hạ mình về hướng hoang thôn, Nhậm Thanh Thị lảng không xoay mình về bên gã.

Lưu Dụ trợn tròn mắt, chỉ thấy Nhậm Thanh Thị hoa dung ảm đạm, suối tóc lò xoà, cả đôi mắt đẹp cũng nhắm lại, hiển thị cái giá phải trả không rẻ, thương thể đã nặng lại càng nặng hơn.

Lưu Dụ lòng kêu không hay, cố sức búng người lên, lại phun ra một ngụm máu, ngực không còn ê ẩm, người cũng nhẹ nhàng đi.

"Rềng!" Lưu Dụ rút Hậu bối đao ra, tay kia giắt vỏ đao sau lưng, lăn dưới đất xông ra.

Nhậm Thanh Thị lướt qua bên trên gã.

Tôn Ân hạ mình trước ngôi nhà sập.

Lưu Dụ mượn sự yểm hộ che khuất của ngôi nhà đổ, đến vị trí góc nhà.

Tôn Ân liền hiện hình.

Lưu Dụ không nói tiếng nào, Hậu bối đao toàn lực đánh ra, chém thẳng lên ngực Tôn Ân.

Tôn Ân rõ ràng đã thụ thương, hơn nữa chân nguyên đã tổn hao cực kỳ, phản ứng cũng chậm chút xíu, đến khi mũi đao gần lồng ngực mới có phản ứng, rống lên một tiếng, hai tay từ trong tay áo thò ra, khép lại làm đao, hung hãn chém về phía địch.

"Bình! Bình!" Bàn tay cầm đao của Lưu Dụ như bị tảng đá ngàn cân giã hai lượt, chấn động đến mức đao kinh làm gã tản mát, cánh tay tê rần, mất hẳn độ chuẩn xác.

Một tiếng "hừ" tức giận, Tôn Ân thoái nhanh ra sau, mũi đao đâm phập vào vai trái của y cỡ một tấc rồi mới ngưng, vút văng một vùng máu thịt.

Lưu Dụ cũng bị chấn động đến mức như điều đứt dây bay ra sau, loạng choạng mấy đợt, cuối cùng đứng vững lại.

Nhậm Thanh Thị bên cạnh y lắc lư muốn té.

Lưu Dụ biết đây là thời khắc cứu mạng, ôm lấy eo thon của Nhậm Thanh Thị, rướn người lên, nhằm khu rừng phía đông hoang thôn cắm đầu chạy.

Nhậm Thanh Thị sức tỉnh, vẫn yếu ớt vô lực, ghé bên tai gã nói: "Đi về hướng Dĩnh Thủy đi, đó là sinh lộ duy nhất của bọn ta".

Hồi 9

Vãng sự như yên

Yến Phi tuốt ngoài bảy tám trượng liếc một cái, lập tức hiểu tại sao Kỳ Thiên Thiên lại nặng tình với người này, bất luận từ góc độ nào mà nhìn, đối phương đều là một nam nhân tràn trề mị lực, sức hấp dẫn của gã là hoàn chỉnh mà thâm sâu, dưới bề ngoài anh vĩ tựa như có hàm ẩn vô cùng tận đợi mình đi khai quật phát hiện. Lúc này đôi mắt của gã ngập đầy thần sắc trầm uất có thể làm cho bất cứ một ai động tâm, làm cho Yến Phi tưởng tượng đến biến hoá của nhân thân của gã dưới những tình huống khác và sức biểu đạt gần như khiến cho người ta không có cách nào kháng cự, sức cảm nhiễm mãnh liệt đến mức cả tim gan cũng mọc ra cho mình xem.

Cho dù dưới tình huống rầy rà như vậy, nhưng vẻ phong lưu tiêu sái, khí chất lãng tử độc đáo đặc thù tràn trề tính phản ngược không một chút hải sợ ái tình khiến cho hiện thân của gã không những không làm cho người ta cảm thấy đột ngột, hơn nữa còn tạo cho người ta cảm thấy chỉ như vậy mới có thể hiển hiện sự phóng túng chí tình chí tính của gã, không ai có thể cản trở gã đi tranh đoạt ái tình của trái tim.

Yến Phi tự hỏi mình chưa từng gặp một ai dưới tình huống chưa nói qua bất cứ một lời nào, chỉ thông qua động tác ngồi và đứng đã biểu đạt diễn dịch tận tình tận ý dạt dào của nội tâm như vậy, chàng chung quy đã minh bạch tại sao Kỳ Thiên Thiên từ lâu đã có ý rời bỏ Kiến Khang, cái ngày gặp phải gã, lập tức dâng trào tư vị động lòng lãng tích thiên nhai, cao bay xa chạy theo gã.

Nàng muốn lén lút chạy khỏi Kiến Khang, chính là vì nàng biết rõ mình không có cách kháng cự lại gã.

Ý tưởng đó làm cho chàng cảm thấy phiền muộn, tựa như tất cả mọi "nỗ lực" đối với Kỳ Thiên Thiên đều đã biến thành không còn bất cứ ý nghĩa thực chất gì nữa, chàng thậm chí không dám nhìn phản ứng của Kỳ Thiên Thiên đối với gã.

Thanh âm êm tai của Kỳ Thiên Thiên lại đang vang lên bên tai chàng, giọng nói bình tĩnh vượt ngoài ý liệu của chàng: "Người đứng đó, đừng động đừng nói gì, ta phải đi thương lượng với lão đại của ta trước đã".

Người kia hiện ra thần sắc ngạc nhiên, hiển nhiên ngàn tưởng vạn đoán đều không tính tới Kỳ Thiên Thiên có ứng đối như vậy.

Bàng Nghĩa và Tiểu Thi ngồi chung cũng ngẩn người, muốn nói lại không nên lời.

Yến Phi nhin không được nhìn sang Kỳ Thiên Thiên, nàng nở nụ cười mê hồn đón mục quang của chàng, yêu kiều thốt: "Yến lão đại có thể tản bộ nói chuyện chứ?".

Nói xong giật ngựa quay đầu, nhắm một đồng gỗ chát cao như núi chằm chằm dong ngựa.

Yến Phi hướng về phía chiến sĩ Bắc Kỳ Liên canh phòng bốn bên gật đầu: "Đa tạ các vị giúp đỡ, các người có thể về rồi!"

Nói xong truy theo sau ngựa của Kỳ Thiên Thiên.

° ° °

"Vù"! Lưu Dụ mượn lực đàn hồi của cành cây vọt lên, hạ xuống một cành khác ngoài ba trượng, đó là tuyệt kỹ quen dùng của Lưu Dụ, không những có thể di chuyển linh hoạt như bay trong rừng rậm, kỳ diệu nhất là có thể tùy ý cải biến phương hướng, cho dù kẻ khinh công thân pháp hơn xa gã cũng phải bị gã bỏ rơi.

Nhậm Thanh Thị tỉnh dậy, tay chân giống như điều hâu bắt gà bám chặt lưng gã, bất kể bọn họ có ôm ấp đi tâm hay không, ít ra vào giờ phút này bọn họ cùng ngồi chung thuyền qua sông, cùng chung mệnh vận.

Tiếng gió vùn vụt sau lưng, Lưu Dụ ngẫm kêu nguy quá, nếu không phải trước một bước vọt lên ngọn cây, rồi lợi dụng sức đàn hồi của cành cây gia tốc, hiện tại đã sớm bị Tôn Ân rượt kịp.

Lúc này gã từ trên cao hạ xuống, lập tức muốn điểm chân trên cành cây, chợt ngực đau điếng, nội thương phát tác, vì dụng khí vận lực quá độ mà dẫn tới nước này, đang thảm than trời hại ta rồi, chân khí từ bên Nhậm Thanh Thị truyền vào yếu huyệt trên lưng.

Kinh lực của Lưu Dụ lập tức hồi phục, sử xuất cước phá vi diệu, điểm mũi chân lên cây, không bay xuống con đường đằng trước, trái lại bay xéo ra.

"Bình"! Cành lá rơi tả, Tôn Ân giống như một con ác ưng lao chúi xuống vồ thú săn, từ bên trái xông qua, thiếu chút nữa là đã cản đường bọn họ, hơn nữa nếu bọn họ không đổi phương hướng, bây giờ đã bị y rượt kịp.

Lưu Dụ ngẫm lau mồ hôi lạnh.

Chân khí của Nhậm Thanh Thị vẫn đều đều bất tuyệt dồn qua, thôi thúc chân khí trong mình gã lưu chuyển, dẫn đưa chân khí của gã về lại trong người nàng, mỗi một vòng vận chuyển, thương thế của hai người đỡ đi phần nào, thần diệu cực kỳ.

Đang lúc Lưu Dụ hạ mình xuống một thân cây khác, gã đã có lòng tin thập phần, lòng nghĩ nếu không bỏ rơi Tôn Ân trước khi trời sáng, tất nhiên khó thoát khỏi độc thủ, liền dồn sức lên mũi chân, mượn lực đàn hồi vọt mạnh như viên pháp, xông ra bên trên biển rừng, quẹo qua một khoảng cách gần bốn trượng, đầu nhắm phương hướng Dĩnh Thuỷ.

Lúc đó Tôn Ân cũng học theo gã vọt lên không bên trên rừng dày, gã liền vọt vào không gian tối đen của rừng rập trở lại, dùng thuật nhào lộn không ngừng cải biến phương hướng, bỏ rơi khắc tinh đáng sợ kia.

Bầu trời đêm sao thưa còn sót lại sắp rơi rụng, minh nguyệt đã giáng hạ vùng núi tây, Nhậm Thanh Thị biến thành nhẹ hồng như lông chim, không còn là gánh nặng nữa.

Lưu Dụ quay đầu liếc nhìn Tôn Ân đằng sau cách xa sáu trượng như con đại bàng vọt khỏi đỉnh rừng.

Lưu Dụ cười dài một tiếng: "Thiên Sư không cần phải đưa nữa!".

Gã sử Thiên Cân Truy lao xuống, lặn vào trong rừng.

° ° °

Kỷ Thiên Thiên giật cương dừng ngựa, quay lại mỉm cười: "Yến lão đại có chỉ thị gì không?".

Yến Phi kinh ngạc, mỗi lần lúc Kỷ Thiên Thiên nhớ tới người đó đều lộ ra thần tình ruột gan đứt đoạn, muốn bỏ mà khó rời, khơi khơi người đó từ Kiến Khang truy thẳng tới đây, hiện thân trước mắt nàng, nàng lại thông dong đến mức khiến người ta khó tin.

Thật ra chuyện là gì đây? Yến Phi đứng bên cạnh nàng, chăm chú quan sát ngọc dung như hoa của nàng, quả thật phát giác không ra bất kỳ tư thái che giấu gì, cau mày: "Ta có thể có chỉ thị gì chứ?".

Kỷ Thiên Thiên nhún vai: "Anh là lão đại mà! Người dưới có nghi nan, anh đương nhiên có trách nhiệm không thể ngồi yên, có đúng không?".

Yến Phi trái tim không khỏi nhảy nhót lên, tuy vẫn chưa thể nắm bắt được tâm lý của nàng, bất quá còn tốt đẹp hơn nhiều so với nàng vừa gặp người kia lập tức thần hồn điên đảo, đoán: "Nàng muốn ta có chỉ thị trên phương diện này, không sợ ta giả chuyện công mà tiếp chuyện tư sao?".

Kỷ Thiên Thiên cười "hắc" một tiếng: "Chính là muốn xem anh có giả công lo tư không? Yến lão đại của tôi, anh có biết chỗ hấp dẫn Kỷ Thiên Thiên nhất của mình là chỗ nào không? Anh có hứng thú nghe nhịp tim của ta không?".

Yến Phi lòng kêu mẹ ơi, Kỷ Thiên Thiên quả là mỹ nhân biết quyến rũ nhất, giờ phút như vậy vẫn có thể đùa cợt vui chơi với mình, bất quá cũng không thể thừa nhận tâm tình của mình có thể chuyển biến tốt, giỡn hớt: "Bản nhân đang rửa tai lắng nghe, hy vọng có thể biết thêm chút ít về sự cứng cổ của mình".

Kỷ Thiên Thiên liếc chàng, che miệng cười nói: "Cứng cổ? Sự hình dung đó không phải là quá đáng. Nói cho anh biết! Người ta thường thức nhất ở anh đích thị là sự kinh ngạc vui mừng vượt ngoài ý liệu mà anh không ngừng mang đến cho người ta, có thể làm cái người khác không thể làm, giống như anh đột nhiên xuất chiêu

đối với Hoa Yêu, Thiên Thiên không có cách nào đoán ra được, đó chỉ là một ví dụ. Biết mà! Người ta thật sự rất thích nói chuyện với anh, vì lời nói của anh độc đáo đặc thù lại có đầu óc, không có cách nào dự đoán biết trước được, không giống như người khác lời nói không chút hàm ý, qua qua lại lại toàn là khuôn sáo".

Yến Phi cười khở: "Nàng hình như càng dẫn càng đi xa đó!".

Kỷ Thiên Thiên vui vẻ: "Sao lại dẫn xa? Tôi muốn nghe lời nói thành thật của anh mà! Nói cho tôi biết! Giả như gã là Từ Đạo Phúc, người ta nên làm sao? Anh có thể không được phép có mặt xung quanh lúc nói chuyện với gã".

Yến Phi ngưng vọng nhìn nàng một hồi: "Lập trường bất đồng, có lối nhìn bất đồng, nàng muốn nghe là góc độ Yến Phi hay là góc độ Yến lão đại?".

Kỷ Thiên Thiên không có một chút xú thần thái khốn khó vì tình, tựa như có thời gian bất tận, hứng chí tươi tắn ngẩng nhìn bầu trời sắp rạng sáng, đáp: "Nghe hát đương nhiên là phải nghe hết bài mới có thể tận hứng, mau nói hết cho Thiên Thiên nghe đi".

Yến Phi bắt đầu cảm thấy Kỷ Thiên Thiên đang dùng phương thức của nàng để biểu thị tâm ý với mình, còn có hiệu lực hơn so với dùng ngàn ngôn vạn ngữ giải thích với nàng về quan hệ hiện thời của nàng và đối phương.

Chàng thông dong thoát: "Đứng trên lập trường của Yến Phi, ta sẽ để cho nàng theo tâm nguyện mà chọn lựa. Tình cảm rất khó phân đúng sai, nàng yêu ai thì yêu người đó, chỉ cần đại tiểu thu nàng cao hứng là được, không cần lý gì tới tiểu đệ".

Kỷ Thiên Thiên chăm chăm hăm hực nhìn chàng, cau mày: "Lập trường của Yến lão đại thì sao?".

Yến Phi phá trời phá đất hiện ra nụ cười giảo hoạt đáng hận, đến gần làm như nghiêm trọng: "Yến lão đại đương nhiên là chuyện khác, có thể hoàn toàn không tránh né kỳ hiềm nói với nàng, nếu lão ca gã là Từ Đạo Phúc, mỹ nhân Thiên Thiên của bọn ta ngàn vạn lần không được để gã lừa, bởi gã không những là tên vô sỉ chuyên săn người khác phái làm trò vui, hơn nữa còn kéo nàng quán quỵện vào vòng tranh đấu ở Nam phương giữa thế tộc địa phương và thế tộc kiều ngự, sắc thái tôn giáo Thiên Sư đạo càng làm cho sự tình thêm phức tạp. Đối với Yến lão đại mà nói, Thiên Sư đạo chỉ là giáo phái tà ác vừa ngu dân vừa lợi dụng dân, là kẻ có dã tâm lợi dụng sự bất mãn của người địa phương đối với ngoại lai chế tạo ra mầm mống phản loạn, bất kể là Tôn Ân, Lư Tuần hay Từ Đạo Phúc, đều là lũ hảo nhân hữu hạn".

Kỷ Thiên Thiên thờ phào một hơi, nhắm đôi mắt đẹp trên lưng ngựa từ từ nói: "Lời nói của Yến lão đại mới là lời nói thật Thiên Thiên muốn nghe, Thiên Thiên đối với tôn giáo tuy có hứng thú học biết, lại kính nhi viễn chi, không muốn giáo nghĩa của bất cứ một thứ tôn giáo nào biến thành gông cùm của tư tưởng, xiềng xích của tinh thần".

Tiếp đó mở tròn mắt, chớp chớp hướng về phía chàng: "Nếu gã không phải là Từ Đạo Phúc thì sao?".

Yến Phi cuối cùng đã minh bạch Kỷ Thiên Thiên hỏi này sao lại không để cho đối phương có cơ hội nói chuyện, là vì tránh cho Yến Phi từ thanh âm phán đoán ra gã có phải là lão Từ, như vậy trò chơi trước mắt không có cách nào tiến hành, trong lòng trào dâng tư vị động lòng khó tả, mỉm cười đáp: "Càng đơn giản, hỏi cho rõ gã sao lại phải lừa gạt nàng về thân phận, rồi mới quyết định có nên lấy đó mượn miệng thỉnh gã cắt đi, đó là lập trường chung của Yến lão đại và Yến Phi".

Kỷ Thiên Thiên cười "hắc" một tiếng duyên dáng, háy chàng một cái, đáp ứng: "Biết rõ rồi!".

Quất ngựa quay trở về doanh trại.

o o o

Lưu Dụ đuổi sau lưng Nhậm Thanh Thị, xuyên qua một cánh rừng thưa bờ tây Dĩnh Thuỹ, toàn tốc lướt về phía Dĩnh Thuỹ.

Sắc trời đã bắt đầu hừng sáng, sự uy hiếp của Tôn Ân còn chưa giải trừ, nếu cách chạy trốn của Nhậm

Thanh Thị chỉ là bơi qua bờ bên kia, tiền đồ của bọn họ vẫn chưa thể lạc quan, vì nội khí của hai người đã gần sát tuyệt cảnh đèn dầu khô cạn.

Nhậm Thanh Thị xuyên qua vùng cây cỏ, Dĩnh Thủy giắt giang đằng trước, Xà hiết mỹ nhân vừa chôn chồng đó chạy vào chỗ cây cỏ rậm rạp bên bờ, biến mất không thấy đâu.

Lưu Dụ không còn đường lựa chọn nào khác, gã đã nghe thấy tiếng xé gió của Tôn Ân cỡ ngoài mười mấy trượng từ xa đến gần, hiển thị đối phương đang phân đầu hết hơi sức còn lại, gia tốc đuổi theo.

Giây phút gã vệt tản cây cỏ, một chiếc thuyền buồm nhỏ dài khoảng hai trượng đang yên ắng đỗ bên bờ, Nhậm Thanh Thị chém đứt giây cột thuyền, còn nhắc mái chèo, gắng gượng đẩy một tảng đá bên bờ.

Thuyền buồm trôi ra lòng sông.

Nhậm Thanh Thị rít lên: "Mau lên thuyền!".

Không cần ả phân phó, Lưu Dụ vui mừng nhìn ra vọt mình lên, nhắm hướng khoang thuyền.

Nhậm Thanh Thị chạy tới đuôi thuyền, khua chèo xuống nước, nước bắn tung toé, thuyền buồm lập tức hoạt động, thuận theo dòng nước trôi đi, dạt xuống phương Nam.

"Bịch" một tiếng, Nhậm Thanh Thị ôm chèo té ngòi xuống, không ngừng thở hổn hển, cả khí lực để nói chuyện cũng mất hết.

Lưu Dụ lại bận kéo buồm, không nhìn ả.

Thể hình cao to làm cho người ta rung mình run rẩy của Tôn Ân xuất hiện bên bờ, thuyền buồm đã sớm thuận dòng trôi ra hai mươi mấy trượng, mau chóng gia tăng khoảng cách giữa song phương.

"Bình"! Buồm căng gió, tốc độ càng lẹ.

Lưu Dụ yếu ớt ngã xuống.

Giọng nói của Tôn Ân xa xa truyền tới: "Hôm nay coi như các người mạng còn chưa đứt, còn lắm duyên nợ, hy vọng hai vị vẫn phước lớn mạng lớn!".

° ° °

Kỷ Thiên Thiên hát bàn đạp xuống ngựa, để Bàng Nghĩa dắt ngựa cho nàng. Họ Bàng dùng ánh mắt ra dấu với Yến Phi, như kêu chàng cố hết sức, tựa hồ không thấy Yến Phi được phần hơn.

Yến Phi sau khi giao ngựa cho Bàng Nghĩa, theo Kỷ Thiên Thiên đến bên bàn, mới phát giác Kỷ Thiên Thiên ra dấu ngăn người kia phát ngôn, trong lòng trào dâng cảm giác hoang đường.

Biểu hiện của người đó cũng vừa hay, không lộ một chút xúy nghi hoặc đối với Kỷ Thiên Thiên hay đồ kỵ đối với Yến Phi, đôi mắt ra thân tình trầm uất tự trách mình, lại thông dong như không, nhíu mày lại vẫn dễ nhìn làm sao.

Nếu gã thật là Từ Đạp Phúc, quả là bề ngoài kim ngọc, mặt trong hủ bại.

Tiểu Thi ngây ngô bất an nhìn tiểu thư của ả, hiển nhiên biết rõ vị trí khó xử của Kỷ Thiên Thiên, vì ả là người rõ nhất mối quan hệ trong quá khứ giữa Kỷ Thiên Thiên với người này.

Kỷ Thiên Thiên ngồi vào cái ghế do Yến Phi kéo ra cho nàng, ngưng vọng nhìn cự tình nhân, đôi mắt đẹp chăm chú, thần thái bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy khác lạ.

Chiến sĩ Bắc Kỳ Liên xung quanh doanh trại đã triệt tẩu toàn thể, Đông đại nhai hồi phục lại sự yên tĩnh, Dạ Oa tộc không thuộc vào thế giới ban ngày, bọn Trịnh Hùng vẫn còn ngủ vui chưa tỉnh, bất cứ một ngày nào đối với Biên Hoang Tập mà nói, bắt đầu như vậy cũng là quá dị thường.

Yến Phi thông thả ngồi xuống bên cạnh Kỷ Thiên Thiên, đặt Điệp Luyến Hoa lên mặt bàn, cùng người kia bốn mắt giao tra, người kia hiện ra biểu tình bất lực, biểu thị vì Kỷ Thiên Thiên có lệnh, không dám nói chuyện, tựa như một đứa bé phong lưu tiêu sái.

Yến Phi thăm thò dài, chàng ít ra có tám thành tin chắc người đó là "Yêu hầu" Từ Đạo Phúc, trong thiên hạ có thể thật sự gọi là cao thủ đầu có nhiều, mà người trước mắt khẳng định là một, giống như Hách Liên Bột Bột hay Đồ Phụng Tam, làm cho chàng không có cách nào vừa gặp là nhìn thấu, dạng cao thủ đó, không thể tùy tiện thâm nhập dò xét được.

Chàng thật ra hy vọng gã là Từ Đạo Phúc, hay là hy vọng gã không phải là Từ Đạo Phúc? Nếu Kỷ Thiên Thiên chịu nổi lại tình xưa với gã, Yến Phi chàng có phải có thể từ biến tình lúc nào cũng có thể chết đuối mà thoát khổ được vui, hay là ôm hoạ đắm chìm?

Mắt Kỷ Thiên Thiên, đã kích đối với chàng có phải còn nghiêm trọng hơn so với đã kích thất tình ở Trường An? Yến Phi chợt phát giác hạnh phúc khoái lạc sau này của chàng hoàn toàn quan hệ đến diễn biến sự tình trước mắt.

Thanh âm của Kỷ Thiên Thiên vang lên, tựa như xa xăm cuối trời, lại như gần sát bên tai, dịu dàng hỏi: "Người có phải Từ Đạo Phúc không? Chỉ cần đáp phải hoặc không".

Yến Phi, Tiểu Thi và người kia đồng thời kinh ngạc, Yến Phi và Tiểu Thi là vì câu hỏi trực tiếp của Kỷ Thiên Thiên, khô gọn sắc bén vượt ngoài ý liệu, còn người kia lại không nghĩ tới Kỷ Thiên Thiên hỏi như vậy, càng không thể tưởng tượng được Kỷ Thiên Thiên vạch trần thân phận thật sự thẳng mặt".

Người đó bần thần dựa lưng vào ghế, lộ nụ cười khổ não có thể làm bất cứ một ai sinh ý tội nghiệp, nụ cười bất lực sinh ra tình cảm có thể tha thứ cho gã, cúi đầu hỏi: "Ta che giấu Thiên Thiên là có nỗi khổ, đầu lâu của ta là một trong những vật triều đình Kiến Khang muốn có nhất. Trên sự thật ta đã phản bội lại lệnh sư phụ không cho phép phân thân vì tư tình nam nữ, nhưng lại không thể nào kềm lòng được. Từ Đạo Phúc ta hôm nay đến đây không phải cầu xin Thiên Thiên về lại bên mình ta, chỉ là hy vọng có thể thú nhận với Thiên Thiên. Nếu để tất cả sự tình trùng diễn trở lại, ta vẫn sẽ che giấu thân phận, vì ta sợ Thiên Thiên sẽ chịu ảnh hưởng gièm pha tai tiếng của bọn cao môn Kiến Khang đối với bọn ta, chối từ ta từ xa, lúc đó sinh mệnh của ta sẽ vì vậy mà khiếm khuyết một đoạn hồi ức mỹ lệ vĩnh viễn hối hận. Lời nói của ta hôm nay đến đây đã hết, nói ra rồi ta lập tức cảm thấy thư thả rất nhiều".

Liền đứng dậy, mục quang quay sang Yến Phi, vui vẻ thốt: "Vị này chắc là Yến huynh, rất cảm kích người đã chiếu cố Thiên Thiên, càng không hy vọng bọn ta sẽ trở thành địch nhân, bất quá nếu theo sự phát triển hình thể hiện thời, tựa hồ mệnh vận không thể như nguyện ý được".

Ngưng một chút lại than: "Đi đi! Dẫn Thiên Thiên đi đi! Trì hoãn nữa thì cơ hội ly khai cũng sẽ mất".

Nói xong không đợi Kỷ Thiên Thiên nói gì, thản nhiên bỏ đi, cao giọng hát ca: "Gian nhân bất tại hư, thủ thủ dục thủy dữ? Sào cư tri phong hàn, huyết xử nhận âm vũ; bất tăng viễn biệt ly, an tri mộ trù lữ?".

Giọng ca hoang hàn bi tráng, tràn trề một thứ khí vị thể lương túy tửu cao ca và lưu luyến thiên nhai, quả là cảm động phi thường.

Tiểu Thi đôi mắt lập tức đỏ lên.

Yến Phi da đầu ngứa ra tê tái, bắt đầu minh bạch Kỷ Thiên Thiên sao lại vì gã mà thần hồn điên đảo, người này không những văn võ toàn tài, hơn nữa có trực giác linh mãnh vượt qua người thường đối với nữ tính, vừa thấy Kỷ Thiên Thiên sẽ vì gã là Từ Đạo Phúc mà lập tức hạ lệnh đuổi khách, trước mắt tất cả đều biến thành không thể vấn hồi, là liền tiên phát chế nhân, biểu diễn một phen, lại tiêu sai ra đi, làm cho Kỷ Thiên Thiên càng quên không được gã.

Kỷ Thiên Thiên dõi theo gã, thần tình ngây ngô, hiển nhiên không đỡ nổi "công thể tình yêu" của Từ Đạo Phúc.

Yến Phi trong lòng cười khổ.

Đối thủ ở Biên Hoang Tập hết, người này tới người nọ, hết chuyện này tới chuyện nọ càng khó xử lý, ngày tháng như vậy thật ra là lạc thú hay là khổ sai? Chẳng thật không rõ.

Chàng ngênh đón mục quang của Kỳ Thiên Thiên.

Đôi mắt đẹp của Kỳ Thiên Thiên thần thái dần dần hiển hiện, khoe môi hé một nụ cười, tiếp đó khuyếch tán như sóng dợn lẫn lẫn, hoá thành tiếng cười "hắc" yêu kiều, mang chút ấm áp tươi tắn thốt: "Anh hiện tại chắc biết rõ tôi sao lại yêu gã chứ! Bất quá mọi việc đã thành quá khứ, bởi tình lang thật sự của tôi đã xuất hiện, không còn hứng thu nghe lời nói láo mỵ lệ nữa".

Lại đưa mục quang nhìn ánh mặt trời dịu dàng của rạng đông đã dâng lên khỏi Dĩnh Thuỷ, diễm đạm thốt: "Gã chừng như đã quên giải thích chuyện hành thích cha nuôi lại đụng nhằm các anh, đó là cái tôi vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho gã".

Hồi 10

Trích huyết vi minh

Nhậm Thanh Thị đứng trên đầu thuyền, y phục và mái tóc tung bay lất phất theo gió sông, tựa như tiên hạ phàm.

Người hiểu rõ uẩn khúc trong lòng ả như Lưu Dụ đương nhiên sẽ không làm theo mong ước, cũng không quấy nhiễu, để cho ả một mình lặng lẽ đau buồn.

Lưu Dụ ngồi ở đuôi thuyền giữ lái, trong đầu dâng trào biết bao ý nghĩ. Dưới ánh ban mai nhu hoà, sương trắng che mờ toàn bộ khu bờ sông, ác mộng đêm qua với hoàn cảnh hiện tại như đã ở hai thế giới khác hẳn nhau.

Dòng sông yên tĩnh, gió sông phiêu phất, nước chảy êm đềm, trải qua một đêm vào sông ra chết, bỗng dưng cuộc đời có thêm ý nghĩa gì đấy mà trước giờ vẫn còn thiếu thốn. Sinh mệnh mới trân quý và quyến rũ làm sao, cũng mong manh làm sao! Chỉ cần đêm qua có chút biến hoá khác đi, người phơi xác đồng hoang sẽ là Lưu Dụ mà không phải Nhậm Đào.

Cánh buồm no gió đưa con thuyền lao vun vút thuận dòng Nam hạ, với tốc độ này, sau Ngọ có thể nhập Trường Giang, rút ngắn lộ trình tới Quảng Lăng được hai ba ngày.

Lưu Dụ không kèm được kêu qua: "Nhậm đại thư, nếu chúng ta gặp thuyền đội của Vương Quốc Bảo thì làm thế nào? Cứ xông bừa quay hay để người chào hỏi mà qua?".

Nhậm Thanh Thị tựa hồ không nghe gã nói gì, một lúc lâu sau đột nhiên xoay mình yếu điệu lướt tới, ánh mắt lạnh lẽo, khiến Lưu Dụ không có cách gì liên tưởng đến người con gái đêm qua gã từng ôm hôn nồng nhiệt.

May sao vẻ lạnh nhạt của ả không hề làm tổn thương gã chút nào, làm thân nam nhi đương nhiên hứng thú với nữ nhân mỹ lệ, nhưng đêm qua chỉ thuần túy hưởng thụ nhục dục, không chút tình ý. Lưu Dụ đã sớm trải qua tuổi thơ ngây, hướng hồ còn có ý không tín nhiệm đối phương, vì vậy mới không nguyện ý tiến thêm một bước trong quan hệ với nữ nhân độc như rắn rết này, tiếc là vận mệnh tựa hồ không thể tự do chọn lựa.

Nhậm Thanh Thị đến sát bên gã ngồi xuống, nói: "Trước tiên phải xem Vương Quốc Bảo có bị Tôn Ân giết chết không đã, nếu vẫn là Vương Quốc Bảo chủ sự, kẻ tham sống sợ chết như hắc tặc thiên nhiên sẽ lập tức rút lui. Tôn Ân xuất hiện, đại quân Thiên Sư đạo chắc cũng đã tiềm nhập Biên Hoang, chốn hiểm địa như thế đời nào Vương Quốc Bảo dám ở lại?".

Lưu Dụ không dừng được bắt đầu lo lắng cho bọn Yên Phi mấy người ở lại Biên Hoang Tập, hỏi: "Cơ hộ để Vương Quốc Bảo trốn thoát ra sao?".

Nhậm Thanh Thị nói: "Rất nhiều cơ hội, khi đó đám thủ hạ của Vương Quốc Bảo kịp thời xông đến, ta cũng nhân khi ấy thoát thân, mục tiêu của Tôn Ân lại không phải là Vương Quốc Bảo mà là Lưu Dụ người".

Lưu Dụ ngưng thần nhìn về phía trước, xung quanh tràn ngập mùi hương từ thân thể Nhậm Thanh Thị, nhớ lại đêm qua hành động nửa công nửa tư vương vấn triền miên, trong lòng dâng lên biết bao là ý vị. Cổ gượng cười nói: "Được Tôn Ân coi trọng như vậy, Lưu Dụ này thật lấy làm vinh dự".

Nhậm Thanh Thị vẻ mặt vô cảm, nhạt giọng nói: "Y coi trọng Tạ An, hoặc là Tạ Huyền, tuyệt không phải ngươi, bởi vì đến nay ngươi vẫn chưa thanh khí, quá lắm thì là một gã chân dài chạy nhanh. Tôn Ân có hứng thú với ngươi, là vì nếu có thể mang đầu ngươi về Quảng Lăng".

Nhậm Thanh Thị lộ vẻ phẫn hận, hàm hừ: "Tin tức do Tôn Ân cung cấp, bọn ta tuy nghĩ y muốn mượn tay bọn ta giết người, ngờ đâu y còn có âm mưu đen tối!".

Lưu Dụ liếc nhìn ả, thầm nghĩ có biểu hiện còn hơn không có biểu hiện gì, dù là biểu hiện đau đớn phẫn nộ, cũng khiến ả giống người hơn, bản thân mình dù bị bắt buộc phải hợp tác cũng dễ chịu hơn một chút, đồng thời đối với Đồ Phụng Tam cảm tức nghiêng răng ken két, không ngờ người này cao minh đến thế, không cần phí chút khí lực đã đủ sai khiến bao nhiêu người đến giết mình.

Nghĩ tới đó bất chợt thờ dài: "Vương Quốc Bảo đã biết ta hiểu rõ chuyện Man Diệu phu nhân, liệu có chịu bỏ qua cho ta không?".

Nhậm Thanh Thị điềm đạm nói: "Hắn không biết gì, bọn ta không hề tiết lộ bất kỳ điều gì có liên quan đến chuyện này với hắn. Bất quá hắn còn muốn giết người hơn cả Tôn Ân, vì hắn đổ kị người, đổ kị quan hệ giữa người với Tạ Huyền, hơn nữa người không nhưng là người ngoài, mà còn thuộc tầng lớp thấp kém hẳn vẫn coi thường. Vương Quốc Bảo luôn hy vọng Tạ An coi trọng, sở dĩ hắn phải dựa vào Tư Mã Đạo Tử, chính là vì muốn chứng minh giá trị của hắn với Tạ An".

Lưu Dụ nghe mà phát sợ, hắn chưa bao giờ suy xét tâm trạng Vương Quốc Bảo từ góc độ này, lần đầu tiên hiểu mình là cái gai trong mắt Vương Quốc Bảo.

Nhậm Thanh Thị tiếp tục: "Ngày ra đi Tạ An không còn lâu nữa, từ lúc Tống Bi Phong bị tập kích thụ thương, ông ta phát bệnh đến nay vẫn không khởi sắc, sau khi đến Quảng Lăng chỉ nằm trên giường bệnh. Tạ Huyền tuy bề ngoài không sao, bất quá chỉ từ sự vụ thường ngày toàn giao Lưu Lao Chi và Hà Khiêm phụ trách, là đủ biết nội thương của y khó lành, nếu không thì với tài năng và chí khí của mình đã thừa thế bắc phạt rồi. Tư Mã Diệu sao dám cản trở? Tin ta đi! Con đường duy nhất của ngươi là cùng ta trích máu ăn thề, kết thành liên minh, bằng không đến khi Tạ An, Tạ Huyền mất đi, kẻ đầu tiên Tư Mã Đạo Tử muốn hại chết chính là tiểu tử ngươi, chỉ có mồm mép Man Diệu mới có thể nói đỡ cho ngươi được. Hiện tại là cơ hội duy nhất của ngươi, trừ phi ngươi lập tức đào ngũ, nếu không chẳng sớm thì muộn tất sẽ chuốc lấy thảm tử".

Lưu Dụ hơi thở trở nên dồn dập, trầm giọng nói: "Man Diệu chịu nghe lời ngươi sao? Nghe Yến Phi nói tựa hồ ngươi với thị không mấy hoà hợp?".

Nhậm Thanh Thị hạ giọng: "Ngươi có biết quan hệ giữa Man Diệu và ta là thế nào không?".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Quan hệ gì?".

Nhậm Thanh Thị ghé sát tai gã, hơi thở như làn như xạ diệu giọng nói: "Là chị ruột của ta".

Lưu Dụ thất thanh: "Cái gì?".

Nhậm Thanh Thị lùi ra xa, bình tĩnh nói: "Ngươi tin thì tốt, mà không tin cũng chả có cách nào, hiện tại đến cả đi lừa dối người khác ta cũng chẳng còn hứng thú. Nhậm Dao có đại ân với tỷ muội ta, bọn ta cả đời này cũng không đền đáp nổi. Vì vậy huyết hải thâm cừu với Tôn Ân không thể không báo! Chuyện ta và ngươi kết minh, chỉ hạn chế ba người biết, cả Yến Phi ngươi cũng phải giấu".

Lưu Dụ nói: "Trong lòng ngươi, ta chỉ là một tên tiểu tốt, vì sao ngươi không thuận lý thành chương tiếp tục hợp tác với Tư Mã Đạo Tử mà lại chọn ta?".

Nhậm Thanh Thị tỏ vẻ coi thường: "Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo thì đáng cái gì? Chỉ bất quá là bàn đạp để chúng ta phát triển về phía Nam, bọn chúng căn bản không phải là đối thủ của Tôn Ân, dựa vào bọn

chúng khác nào tiếp tay Tôn Ân. Ở phương Nam chỉ có Kinh Châu và Bắc Phủ lương quân khả dĩ đối đầu với Tôn Ân, Hoàn Huyền đã tâm quá lớn, khiến Tư Mã Hoàng triều cố kỵ, ta càng không thể hợp tác. Duy nhất còn có người là người kế thừa được Tạ gia tuyển chọn kỹ càng, mới là trời xui đất khiến cùng ta hợp tác. Mà đây cũng là cơ hội duy nhất để người báo đáp Tạ Huyền".

Lưu Dự phát giác ý thức đối kháng Nhậm Thanh Thị không ngừng yếu đi, cũng hiểu rõ mình đang bước trên con đường vô cùng nguy hiểm, nếu chuyện này bị đưa ra công khai, Tạ Huyền và Yến Phi sẽ không tha cho gã, nhưng có chọn lựa khác hay sao? Gã hiểu rõ hơn ai hết sinh mệnh Tạ An và Tạ Huyền đều không thể kéo dài, một khi cây lớn đã đổ, lưỡng đại quân hệ Bắc Phủ xưa nay vốn bất hoà, quyền lực tự nhiên trở về tay Tư Mã Đạo Tử, kẻ nào có thể khống chế Tư Mã Diệu, người ấy có thể quyết định biến đổi nhân sự Bắc Phủ binh, vì vậy đề nghị của Nhậm Thanh Thị có tính cảm dỗ rất cao.

Nếu cự tuyệt Nhậm Thanh Thị, ngày nào Tạ Huyền ra đi, lập tức phải rời bỏ Bắc Phủ binh đến Biên Hoang làm một tên Hoang nhân. Trong tình thế hiện nay, cho dù Tạ Huyền có ý tài bồi gã thành lãnh tụ của Bắc Phủ binh, tuyệt không phải là chuyện có thể dễ dàng mau chóng thành tựu, mười năm cũng không phải là nhiều, lại còn phải không ngừng lập được quân công hiển hách.

Tính mệnh Tạ Huyền còn được bao lâu nữa?

Thanh âm Nhậm Thanh Thị lại vang bên tai: "Vô độc bất trượng phu, xưa nay lập thành đại nghiệp ai là người không bắt kẻ thù đoạn, tàn nhẫn độc ác? Đến lúc chia tay rồi, đồng ý hay không là ở một lời của người quyết định, Nhậm Thanh Thị ta có thể lập lời thề trung thành hợp tác với người".

Lưu Dự nghe giọng nói của mình yếu ớt: "Sau khi giết chết Tôn Ân, người tính làm gì?".

Nhậm Thanh Thị u oán: "Cõi lòng ta đã chết đêm qua, lý do duy nhất còn sống là vì báo phục Tôn Ân, kết liễu tâm nguyên rồi, ta muốn mai danh ẩn tích, tìm nơi sơn linh thủy tú vì Nhậm đại ca thủ mộ".

Lưu Dự giật mình, không tưởng tình cảm của Nhậm Thanh Thị đối với Nhậm Dao chuyên nhất và sâu sắc như vậy.

Gật đầu nói: "Được! Chúng ta trích huyết vi minh, bất quá đến khi Tôn Ân đền tội, bọn ta coi như không còn quan hệ gì".

。 。 。

Yến Phi ngã mình dễ chịu trên tấm lạng ghế rộng rãi kiên cố, hai chân bắt chéo gác lên bàn, bầu rượu để dưới chân ghế, bưng ly uống sạch mỹ tửu, sau đó đặt ly không lên bàn, phảng phất nhớ lại cảm giác thống khoái trong giấc mơ xưa.

Bàng Nghĩa vẫn như thường ngày ngồi ghé bên cạnh chàng lắm bả: "Hôm nay chỉ sợ không có ai tới làm việc, ta cũng giống như Thiên Thiên và Tiểu Thi muốn ngủ thêm một lát, nếu không sợ mở mắt không nổi. Tiểu Tử Cao Ngạn không biết cút đi đâu mất".

Yến Phi điềm đạm nói: "Cao tiểu tử đi thám thính địch tình, Biên Hoang Tập qua mỗi khắc lại thêm nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể đại họa lâm đầu, bọn ta phải định ra một kế hoạch ứng phó, nếu không đến khi chuyện xảy ra sẽ trở tay không kịp".

Bàng Nghĩa bị dọa khiếp hết cả buồn ngủ, hải hùng nói: "Không nghiêm trọng đến thế chứ?".

Yến Phi gượng cười: "Sự thực còn nghiêm trọng hơn cả ta tưởng tượng, trừ phi cả Biên Hoang Tập đoàn kết lại, tuy nhiên điều này lại không có khả năng, khi đối phó với Hoa Yêu, trong bọn đã có nội gian lộng quỷ, Hách Liên Bột và Đồ Phụng Tam đều là đầu mối hoả hoạn, Chúc lão đại lại bỗng nhiên tẩu hoả nhập ma, đều là triệu chứng không hay".

Bàng Nghĩa sờn cả gai ốc nhìn thấy đồng gỗ vật liệu, buồn bã nói: "Còn dựng lâu dựng các gì nữa chứ, người phải chăng muốn nói về chuyện đội quân Mộ Dung Thuý phái đến".

Yến Phi nhẹ nhàng nói: "Chuyện này cũng được kể luôn vào đó, nhưng Tôn Ân còn đáng sợ hơn, Từ Đạo

Phúc không vô duyên vô cớ xuất hiện ở Biên Hoang Tập, nếu nói gã thuần vì Thiên Thiên mà đến thì ta không tin".

Bàng Nghĩa kinh hãi: "Tôn Ân là người khó trêu nhất ở phương Nam, chúng ta phải làm sao mới được?".

Yến Phi không vừa ý nói: "Thông minh nhất là không trêu vào kẻ khó trêu nhất, nhưng trêu vào rồi thì cũng chẳng còn cách gì".

Tiếp đó thu chân lại để xuống gầm bàn, ngồi thẳng dậy, trầm ngâm: "Bất cứ ai muốn phát huy tác dụng của Biên Hoang Tập tất phải tìm đồng bọn hợp tác. Người phương Nam ắt cần người Bắc, người Bắc thì tìm người Nam, nếu không Biên Hoang Tập giống như bị liệt nửa thân; giả sử người Mộ Dung Thuỷ muốn tìm là Tôn Ân, thì đây chính là tin tức tồi tệ nhất đối với Biên Hoang Tập. Ài! Chỉ cần hai người bọn họ phân biệt phong toả thủy lục hai đường Nam Bắc, khi ấy Hoang nhân có muốn rút lui cũng không nổi, chỉ có thể phơi xác Biên Hoang, người phân biệt được rút lui và chạy trốn chứ?".

Bàng Nghĩa biến sắc: "Rút lui là thu thập của cải lên đường, chạy trốn thì chỉ có thể mang theo đồ tế nhuyễn tùy thân, hoặc là chẳng mang theo cái gì, chính xác là chạy trốn bằng bất cứ giá nào. Nếu hai thế lực này liên thủ, có thể chạy trốn lại là đại hạnh trong bất hạnh, sợ nhất là bọn chúng hốt nhiên ra tay chém giết, trốn cũng không thể trốn được!".

Yến Phi nét mặt vẫn tươi cười, ngả người vào thành ghế, đưa tay nhắc hồ rượu trên mặt đất, bỏ nắp nâng lên uống ừng ực hai ngụm lớn rồi đặt lên bàn, giơ tay áo lau miệng nói: "Nếu chúng ta không thể thống nhất Biên Hoang Tập trước khi địch nhân kéo đến, chúng ta sẽ đi đời cả lũ!".

Bàng Nghĩa đang lúc muốn nói, thấy Cao Ngạn xuất hiện trên Đông đại nhai, xuyên qua công trường xây dựng chạy tới.

° ° °

Lưu Dụ một mình một thuyền buồm xuyên qua màn sương mù lướt xuống phía Nam.

Nhậm Thanh Thị đã rời thuyền lên bờ, đến cả định đi đến đâu vị tân quả phụ vừa mới phải khóc chồng này cũng không nói ra nửa lời.

Lưu Dụ thờ dài, đã cùng với nữ nhân khó lường này kết thành liên minh, thực tại họa phúc không thể đoán được, trong lòng cảm thấy không thoải mái lắm, duy nhất an ủi là Tạ Huyền sở dĩ lựa chọn gã làm người thừa kế chính là vì gã không bị bao bọc bởi lớp vỏ cao môn thế tộc, hành sự có thể tùy tiện linh hoạt, thậm chí có thể bất chấp thủ đoạn, làm những việc cao môn đại tộc xấu hổ không dám làm. Ân ước cảm giác Nhậm Thanh Thị cũng giống mình, không có lựa chọn, thử hỏi Tạ Huyền hay Hoàn Huyền có đồng ý hợp tác với thị không? Mà để báo thù Tôn Ân, ngoảnh đi ngoảnh lại cũng chỉ có gã mới có thể giúp được ả, giả như gã cự tuyệt đề nghị của Nhậm Thanh Thị, cái người ả muốn giết chết nhất hẳn là gã để phòng chuyện Man Diệu bị tiết lộ, đương nhiên đây không phải là biện pháp tốt nhất, vì rằng còn có một người khác biết chuyện là Yến Phi.

Lại tiếp tục suy nghĩ sâu thêm, hoặc giả Nhậm Thanh Thị biết trong tình huống trước mắt không có cách đánh bại gã, vì vậy mới nghĩ ra cách này để nắm lấy mình, cái gì đấy trích huyết vi mình cũng chỉ là trò che mắt người, cũng để khỏi tiết lộ bí mật về Man Diệu, vì rằng đó chính là duy nhất ảnh hưởng mà Tiêu Dao giáo còn có được đối với chính quyền Nam phương. Hoặc giả hành động này chỉ là kế quyền nghi khi ả chưa có thời gian suy tính kỹ càng?

Nghĩ đến đây, Lưu Dụ gượng cười lắc đầu, thầm nghĩ trừ phi lập tức bỏ rơi mục tiêu thống nhất Bắc Nam, nếu không đành phải tiếp tục cuộc mạo hiểm này, coi xem liệu cuối đường hầm có ánh sáng hay không, hay là lại tiếp tục là tử lộ.

° ° °

Cao Ngạn thần sắc ngưng trọng ngồi xuống trước mặt hai người nói: "Tình thế rất không hay!".

Yến Phi thủng thẳng nói: "Không hay thế nào?".

Bàng Nghĩa thực sự hết sức bội phục Yến Phi, đầu óc y đã hoảng loạn từ lâu, không thể suy nghĩ bình thường được nữa, vậy mà chàng vẫn có thể ung dung bất kể trời sập, chỉ riêng điểm này đã không ai bằng rồi.

Cao Ngạn nói: "Ta về đến đã nửa giờ rồi, vì trước hết muốn làm rõ tình hình mới nhất ở Biên Hoang Tập rồi mới đến gặp Yến lão đại tổng hợp lại báo cáo".

Yến Phi quay sang nói với Bàng Nghĩa: "Lão Bàng người nên vào trướng ngủ đi một giấc".

Bàng Nghĩa gượng cười: "Ngủ được nữa mới kỳ chứ, Cao tiểu tử mau nói đi!".

Cao Ngạn nói: "Đêm qua lúc ta rời Tập, nghĩ đến Mộ Dung Thuý nếu muốn từ phía Đông Bắc tiềm nhập Biên Hoang Tập, cách tốt nhất là đi bộ xuyên qua Vu Nữ khâu, bằng không bất luận đi đứng kiểu gì cũng khó tránh khỏi con mắt thám tử các phương. Vì Biên Hoang bốn bề hoang dã không người, không thể giấu được. Cánh đồng Vu Nữ khâu nói chung dùng để chỉ miền Đông Bắc Biên Hoang, bờ Đông Dĩnh Thuý có một vùng rừng núi hoang nhấp nhô ngang dọc chừng vài chục dặm, ao hồ đầm lầy khắp nơi, đường đi khó khăn, bình thời không mấy người muốn bước chân đến, gặp lúc binh họa lại là phúc địa để trốn tránh".

Yến Phi và Bàng Nghĩa gật đầu đồng ý, nhận định này của Nam Ngạn rất thuyết phục mà lại rất đáng xem xét, lúc này Biên Hoang Tập người người cảnh giác, trinh sát kị binh có mặt bốn phía, nếu muốn giấu tai mắt người ta tựa hồ không thể làm nổi, hành quân qua Vu Nữ khâu tuy gian lao cực khổ, nhưng lại không phải không có khả năng. Cao Ngạn có thể chiếm vị trí đầu trong giới phong mai đồng đúc ở Biên Hoang Tập, quả nhiên có cân lượng.

Cao Ngạn tiếp tục: "Nói trắng ra, ta tuy nghĩ mình tinh thông kỹ thuật trinh sát, tuy nhiên trong đêm tối muốn ta đến Vu Nữ khâu thám sát thì chỉ lãng phí thời gian. Từ đây ta mới nghĩ Biên Hoang Tập đã có nội gian tiếp ứng Mộ Dung Bảo, tất nhiên phải bố trí nghiêm mật, nếu bất người của Mộ Dung Thuý nhắm mắt sờ soạng trong chỗ đầm lầy đó, lại phải bộ hành hơn mười dặm đường rồi mới bơi qua Dĩnh Thuý để đến Biên Hoang Tập, thì đúng là nói đùa".

Bàng Nghĩa vỗ bàn: "Đúng! Chỉ có một biện pháp tiếp ứng binh lính mau lẹ tới Biên Hoang Tập, chính là vượt qua Vu nữ hà".

Vu Nữ hà là con sông lớn nhất chảy qua vùng Vu Nữ khâu, tuy nhiên đáy sông nông cạn, lòng sông to nhỏ thay đổi bất thường, lại còn có thân cây, đá hộc cản trở không thể cho thuyền đi, chỉ có đoạn sông tiếp với Dĩnh Thuý là rộng rãi hơn, nhưng cũng không đủ sâu rộng cho thuyền lớn, chỉ có thể miễn cưỡng cho tiểu đĩnh di chuyển.

Yến Phi nói: "Người có phát hiện gì?".

Cao Ngạn đáp: "Trừ phi không cso một số bố trí mê hoặc, bằng không đừng mong che giấu lão tử, ta từ Vu Nữ hà tiến vào chừng nửa dặm, phát hiện một vùng cây cối bị đốn sạch, tuy nhiên ta vẫn chưa có cách nào tìm thấy đám bè gỗ hoàn chỉnh, nhưng đám khẳng định với số bè gỗ giấu đâu đó, người của Mộ Dung Thuý không cần ba canh giờ là đủ tới được bến thuyền Biên Hoang Tập".

Yến Phi khen: "Giả thiết rất đúng, nếu hiện tại quân mã của Mộ Dung Thuý đang xuyên qua Vu Nữ khâu, nhanh nhất là đêm nay bọn chúng mới chuyển quân xong, chúng ta ít nhất cũng có một ngày bố trí".

Bàng Nghĩa nói: "Hiện tại nên làm gì?".

Yến Phi quay sang Cao Ngạn nói: "Coi thần sắc người, có vẻ như tâm sự phiền não, phải chăng vì nắm được tin tức tình báo trọng đại mà mất hứng thú?".

Cao Ngạn rầu rĩ nói: "Yến lão đại pháp nhãn không sai, ta vừa trở về lập tức thủ hạ thông báo sớm nay có người truyền bá tin đồn, nói rằng lão đại chân chính của Phi Mã Hội là Thác Bạt Nghi mà không phải Hạ Hầu Đình, mà lũ quỷ đói Phi Mã Hội đó là vì muốn che giấu quan hệ mật thiết giữa Thác Bạt Khuê với Mộ Dung Thuý, còn về Yến lão đại người, ai! Người biết rõ ta muốn nói gì...".

Bàng Nghĩa giận dữ nói: "Tin đồn như thế ai thêm tin?".

Yến Phi thở dài: "Trong lúc lòng người hoảng loạn, bất luận tin đồn hoang đường đến đâu, cũng vẫn có người tin theo, huống hồ tin đồn ít nhất cũng chứa đến một nửa sự thật, càng dễ khiến người ta sinh nghi.

Quay sang nói với Cao Ngạn: "Người lập tức đi nói Hác Trường Hanh tới, ta có chuyện quan trọng cần thương lượng".

Cao Ngạn lĩnh mệnh đi ra.

Lúc này một cỗ xe ngựa hoa lệ từ Đông đại nhai rẽ sang bên phải, chậm chậm dừng lại trước doanh địa.

Hồi 11

Nhất phiên hảo ý

Lưu Dụ ngẩng người nhìn ra trước mắt, chút nữa thì không dám tin ở mắt mình, đoạn sông phía trước mấy cỗ đại thuyền gác mình lên ghềnh đá, lộ rõ vết tích bị đốt cháy, cột buồm nghiêng ngả tiêu điều, thân thuyền có chỗ bị đá bắn vỡ tung.

Trái tim Lưu Dụ lập tức đập thành thịch, không phải vì trận kịch chiến xảy ra đêm qua ở đây, mà vì lo cho Yến Phi, hối hận đã không kiên quyết ở lại Biên Hoang Tập kẻ vai chiến đấu với họ, vì rằng gã đã minh bạch toàn bộ kế hoạch thu thập Biên Hoang Tập của Mộ Dung Thuý.

Những chiếc thuyền đắm này thuộc về cánh Vương Quốc Bảo, trong khi bọn họ rút lui gặp phải đại quan Thiên Sư đạo, bị đánh tan tành, thuyền lật người chết.

Nếu đêm qua Thiên Sư đạo sau khi chiến thắng toàn lực tiến lên, hiện tại đã có thể tới cách không xa Biên Hoang Tập, xem ra đêm nay chính là thời gian Tôn Ân và Mộ Dung Thuý ước định liên thủ tiến vào Biên Hoang Tập. Từ thực lực của Tôn Ân mà suy đoán, Biên Hoang Tập không đủ năng lực kháng cự, hà huống trước mắt có hổ, sau lưng có lang, Biên Hoang Tập mỗi người một ý, lực lượng phân tán, tình hình càng đáng lo ngại.

Cuộc chiến này chưa cần đánh đã biết thắng bại thế nào rồi.

Trên đám đá ngầm ở bãi sông phía bên phải lại xuất hiện một đồng lớn những mảnh thuyền vỡ rải rác khắp nơi, đều là những bộ phận của chiến thuyền lớn, bên cạnh đó còn mấy thi thể nửa chìm nửa nổi lập lờ dưới sông.

Lưu Dụ ước tính, nếu muốn từ trên bờ tiêu huỷ đội thuyền của Vương Quốc Bảo, đạo quân của Thiên Sư đạo cần có ít nhất hai đến ba ngàn nhân mã, mà rất nhiều khả năng chỉ mới là một trong những cánh quân của Tôn Ân.

Thuyền tiếp tục lướt về phía nam, càng thấy nhiều chiến thuyền bị đánh đắm dạt sang hai bên bờ, để tránh tai mắt quân Kiến Khang và Bắc Phủ binh, quân Tôn Ân chỉ có cách vượt qua Đại Biệt Sơn, ngầm tiến vào Biên Hoang, sau đó chia thành nhiều đường hành quân, trong đó có một cánh quân sẽ men theo Dĩnh Thuỷ hành quân về đêm, tiếp được mệnh lệnh của Tôn Ân liền phục kích đội thuyền Vương Quốc Bảo. Nếu ước đoán không sai, tổng binh lực Tôn Ân tiến vào Biên Hoang Tập không dưới một vạn người.

Qua lần giao phong với Tôn Ân đêm rồi, có thể khẳng định trước mắt Yến Phi vẫn chưa phải là đối thủ của Tôn Ân, còn Tôn Ân nhất định sẽ không bỏ qua cho Yến Phi.

Gã gắng hết sức áp chế ý định quay đầu trở lại Biên Hoang Tập, hiểu rõ đó là chọn lựa ngu xuẩn nhất. Bản thân chẳng những nội thương chưa lành, chân nguyên tổn hao quá nặng, mất hai ngày nghỉ ngơi điều tức chưa chắc đã hồi phục lại.

Gã không muốn quay lại để chịu chết, chỉ muốn lưu lại tấm thân hữu dụng để tương lai vì bọn Yến Phi báo mối huyết thù này, chưa có khi nào trong lòng tràn ngập nỗi oán hận sâu và cảm giác bất lực như thế.

Trong chủ đường Thiết Phất bộ Hung Nô bang tổng đàn tại Tiểu Kiến Khang, Biên Hoang Tập.

Hách Liên Bột Bột tự thân tiếp kiến Đồ Phụng Tam, phân ngôi chủ khách ngồi bên chiếc bàn tròn lớn, hai người bốn mắt giao đầu, ánh mắt như những mũi tên người tiến ta lui, dò xét lẫn nhau.

Xa Đình không tham gia, võ sĩ dâng trà sữa dê lên xong liền thoái lui, chỉ còn hai người đối diện.

Hách Liên Bột Bột tùy tiện hớp một ngụm trà, thông thả nói: "Đồ huynh võ công cao cường, kiếm pháp siêu việt là chuyện ai cũng biết. Bất qua tình thế hiện thời ở Biên Hoang Tập lại không thể nhờ cái dũng của kẻ thất phu mà sánh cường. Ta chỉ muốn biết thực lực của Đồ huynh đến đâu mà tới cùng bản nhân thương lượng?".

Đồ Phụng Tam ngẫm hồ lợi hại trước câu nói huych toẹt ra của Hách Liên Bột Bột, đối phương cũng không phải lo mình không thấu lộ hư thực, nếu không Đồ Phụng Tam cũng không mặt mũi nào tiếp tục nói chuyện. Đối phương cũng biểu lộ chẳng coi mấy chục hảo thủ hiện tại ở Thích Khách quán của Đồ Phụng Tam vào đâu.

Uống một ngụm trà nhỏ, Đồ Phụng Tam ung dung nói: "Hách Liên huynh thẳng thắn, Đồ Phụng Tam ta cũng không tiện vòng vèo, theo ta tới đây có hai ngàn quân tinh nhuệ, trong số đó có năm trăm người đã lần lượt tiềm nhập vào trong Tập, còn lại một ngàn năm trăm người trú tại địa điểm bí mật bên ngoài, một khi nhận được tín hiệu có thể trong vòng một canh giờ tiến vào Biên Hoang Tập. Đám nhân mã này đã từng theo ta chinh chiến Lưỡng Hồ, trường kỳ tác chiến chống đối Nhiếp Thiên Hoàn, trải qua huấn luyện kỹ càng, bất luận thủy chiến hay lục chiến đều kinh nghiệm phong phú, hết sức dũng mãnh. Bằng thực lực như vậy đủ để cùng Hách Liên huynh đàm luận về chuyện có lợi cho cả hai bên rồi chứ?".

Hách Liên Bột Bột buồn tách trà, song mục lấp lánh thần quang, trầm giọng: "Vì có gì ta phải tín nhiệm Đồ huynh?".

Đồ Phụng Tam cười: "Đồ mỗ là loại người nào Hách Liên huynh tựa hồ vẫn chưa hẳn hiểu lắm. Đồ Phụng Tam ta tuy rằng có tiếng tâm ngoan thủ lạt, nhưng xưa nay chưa hề nuốt lời bội tín. Mọi người đều hiểu rõ, muốn khống chế Biên Hoang Tập tất phải có Nam Bắc lưỡng phương hợp tác mới được, bằng không Biên Hoang Tập chỉ là một toà hoang trấn. Đồ Phụng Tam có Hoàn Huyền hậu thuẫn tuy thời có thể thay thế Hán bang, Hách Liên huynh liệu có chọn được đối tác nào tốt hơn không?".

Hách Liên Bột Bột nhìn ra cảnh vật bên ngoài ánh dương quang sáng lạn, nhặt giọng nói: "Đồ huynh hiểu rõ tình thế Biên Hoang hiện nay chứ?".

Đồ Phụng Tam biết gã đã động lòng, thỉnh thỉnh nói: "Chúc Thiên Vân chết bất ngờ khiến Hán bang tình hình đại loạn, tuy có ngoại viện nhưng mà sau Phi Thủy quan hệ với các bang hội khác xấu đi nhiều, vì vậy mà hiện tại bị bức vào thế thủ, trong thời gian ngắn khó lòng mà làm được chuyện gì đáng kể, chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng thì Hán bang lập tức như mây tan khói toả ngay, khó lòng đứng chân ở đây được".

Hách Liên Bột Bột hừ lạnh một tiếng: "Về căn bản ta không để ý đến Chúc Thiên Vân, bất quá nếu muốn công nhiên đối phó Hán bang, lại không thể không tính đến Yển Phi. Người này tuy là địch nhân của Hán bang, nhưng sẽ tuyệt không ngồi yên coi người tiêu diệt Hán bang, khiến cho sự tình thêm phức tạp. Nhân vì đằng sau Yển Phi còn có Phi Mã hội chống lưng cho hắn, lại còn tử địch của người Hác Trường Hanh cũng không tự thủ bàng quan. Thực lực của Đồ huynh tuy đủ đánh tan Hán bang nhưng không đủ lật nhào cả Biên Hoang Tập".

Đồ Phụng Tam không trực tiếp đáp lời mà hỏi ngược lại: "Thứ cho Đồ mỗ đường đột, sớm nay có người tin đồn Phi Mã hội là chó săn của Mộ Dung Thuỳ, phải chăng là kỳ mưu diệu kế của Hách Liên huynh?".

Hách Liên Bột Bột bật cười: "Nếu ta phủ nhận tức là không coi Đồ huynh như bằng hữu. Cũng giống như Lưỡng Hồ bang là tử địch của Đồ huynh, Phi Mã hội chính là mục tiêu lần này ta muốn trừ. Không ai hiểu rõ quan hệ của tiểu tử Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Thuỳ như ta, mà Phi Mã hội lại còn là cái gai từ lâu trong mắt Bắc Kỳ Liên, hiện tại còn có thêm Yển Phi, nếu ta không khai đao với chúng thì tìm ai đây?".

Đồ Phụng Tam hoan hỉ nói: "Trước tiên ta sẽ dâng lên Hách Liên huynh một phần đại lễ, mang đầu Yên Phi lại cho Hách Liên huynh, coi như tín vật kết minh của chúng ta được chứ?".

Hách Liên Bột Bột mắt tròn trừng không chớp nhìn y, đầu tiên khoé miệng xuất hiện một nét cười, tiếp đó cười ha hả nói: "Đồ huynh quả nhiên hiểu chuyện dám chơi, nói bản nhân làm sao cự tuyệt đây?".

Sau đây lại ung dung nói: "Bất quá Đồ huynh là người mới tới còn chưa hiểu rõ về Biên Hoang Tập, đối với tình hình Bắc phương nhận thức còn khiếm khuyết, có thể nào bằng thực lực của người dễ dàng thao túng quyền lực ở Biên Hoang Tập sao?".

Đồ Phụng Tam khế cười: "Hách Liên huynh hơi quá lời rồi, ta vốn là người phương Nam, bất quá người Nam cũng có ưu điểm của người Nam, hơn nữa tình hình phương Nam ta nắm rõ như trong lòng bàn tay, vì vậy Hách Liên huynh đang lo về bộ đội của Mộ Dung Thuỷ, ta thì lại e ngại đại quân của Thiên Sư đạo".

Hách Liên Bột Bột mắt loé tinh quang: "Người muốn nói đến Tôn Ân?".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Chính là Tôn Ân, ngoài Hách Trường Hanh ra, bọn ta là người duy nhất hiểu rõ Tôn Ân hẳn phải bố trí người xung quanh đây. Hai tháng trước một vạn tinh binh của Tôn Ân bí mật ly khai căn cứ địa ở Hải Nam, sau đó tựa hồ biến mất tăm mất tích. Nếu ta không nhầm, đạo quân này đủ sức đập bằng Biên Hoang Tập thành bình địa, đúng ra là phải đang trên đường tới đây, thậm chí có thể đã có mặt ở bên ngoài rình mò, chỉ chờ mệnh lệnh của Tôn Ân".

Hách Liên Bột Bột thần sắc bất biến, chỉ khế nhíu mày, chậm rãi nói: "Người muốn nói Mộ Dung Thuỷ và Tôn Ân muốn liên thủ tiến công Biên Hoang Tập, điều đó khả năng không? Bọn họ tung hoành trời Nam đất Bắc, xưa nay không hề qua lại".

Đồ Phụng Tam từ tốn giải thích: "Trận Phì Thuỷ khiến tình thế Nam Bắc thay đổi hoàn toàn, Biên Hoang Tập đã trở thành mảnh đất mà bất luận các đại thế lực Nam phương Bắc phương nào đều muốn tranh giành. Mộ Dung Thuỷ muốn tìm đối tượng hợp tác, không có chọn lựa nào tốt hơn là Tôn Ân, đã có thể khuyến khích khí thế Thiên Sư đạo chấn động chính quyền Nam phương, lại có thể trói chân trói tay Tạ Huyền, khiến y vô pháp thừa thế Bắc phạt, như vậy Mộ Dung Thuỷ ung dung thống nhất Bắc phương, mọi chuyện đâu đấy rồi mới xua quân Nam hạ, thu thập cục diện đã bị Tôn Ân khuấy động tan tác. Đây chính là sách lược tối cao minh của Mộ Dung Thuỷ, ta và Hách Liên huynh hiện giờ đúng như cùng hội cùng thuyền, nếu có thể trung thành hợp tác mới có thể còn đường sống".

Hách Liên Bột Bột gật đầu: "Đồ huynh càng nói càng thuyết phục. Ta cũng nói thẳng với người, lần này theo ta chỉ hơn ngàn người, kể cả bang chúng trong Tập cũng không quá hai ngàn, thực lực cũng tương đương với Đồ huynh, cho dù chúng ta liên hợp lại, vẫn còn lâu mới đủ ứng phó với một phía Tôn Ân hay Mộ Dung Thuỷ, cuộc chiến thế này Đồ huynh có gì nắm chắc không?".

Đồ Phụng Tam nhìn thẳng vào mắt gã, mỉm cười nói: "Tạ Huyền trước Phì Thuỷ có dám nói chắc thắng không? Hiện giờ rõ ràng kẻ nào nắm được tình hình, lợi dụng hình thế, sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng. Ta đến tìm Hách Liên huynh là vì ta hiểu rõ thực lực của Hách Liên huynh hơn ai hết, huynh có thể trong hai ngày đưa Hung Nô bang trở thành thế lực ngang cơ với Phi Mã hồi, Bắc Kỳ liên và Hán bang, khiến ta phải rửa mắt mà trông".

Hách Liên Bột Bột lạnh lùng nói: "Đồ huynh tựa hồ còn ý gì?".

Đồ Phụng Tam thủng thẳng nói: "Thật tình như thế nào Đồ Phụng Tam ta không hứng thú để tâm đến, chỉ biết tuân theo nguyên tắc được làm vua thua làm giặc, Hách Liên huynh nếu không có biện pháp ứng phó Mộ Dung Thuỷ cũng sẽ không ở lại đất này. Hiện tại ta cần một lời hứa của Hách Liên huynh, còn lại mọi chuyện có thể thương lượng sau".

Hách Liên Bột Bột nhìn xoáy vào y, trầm giọng nói: "Người biết thân phận thực của Cơ Biệt chứ?".

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên nói: "Ta chỉ biết y mang danh hoa hoa công tử nổi tiếng ở Biên Hoang Tập, lại được coi là binh khí đại vương, ở phương Bắc rất được hoan nghênh, muốn gì được nấy".

Hách Liên Bột Bột hừ lạnh: "Y có thể che giấu ai nhưng không giấu được ta, sau lưng y chính là đệ nhất đại

bang phương Bắc Hoàng Hà bang".

Đồ Phụng Tam chấn động: "Có chuyện này sao?".

Hách Liên Bột Bột mỉm cười: "Có biết vì sao ta nói ra bí mật này với người không?".

Đồ Phụng Tam hoan hỉ vươn tay: "Vì lão ca người đã coi ta là chiến hữu đồng bọn, đúng không?".

Hách Liên Bột Bột giờ tay nắm chặt tay Đồ Phụng Tam, hai người trông nhau cười lớn.

Lưỡng đại kiêu hùng, rót cuộc kết thành minh ước.

° ° °

Cao Ngạn tiến vào Dạ Oa Tử giữa ban ngày, đêm qua đa số người Biên Hoang Tập ngủ không dậy giấc, vì vậy bây giờ tuy mặt trời đã lên đến ba con sào, trên đường phố vẫn còn vắng vẻ, các nhà hàng bên ngoài Dạ Oa Tử phần lớn vẫn chưa mở cửa, giới buôn bán bên trong Oa càng không cần phải nói.

Cao Ngạn chẳng những chân bước vội vã, mà trong lòng cũng hoang mang không biết làm sao nhân cơ hội gặp tiểu a đầu Tiểu Bạch Nhạn, phải nói thế nào để thị nhận thấy mình là nhân vật đáng nể? Lại làm thế nào để tiến hành theo đuổi thị? Làm thế nào thể hiện uy phong?

Hốt nhiên giật mình, dừng phát lại, hai tay vỗ mạnh vào trán.

Một ý tưởng mạnh bạo lướt qua trong đầu, khiến hắn bất giác có động tác kỳ quái, hắn chợt nghĩ đến một kế hoạch có thể tạo phúc cho Biên Hoang Tập hoặc giả có thể khiến giai nhân nhìn hắn với con mắt khác.

Hơi thở Cao Ngạn lập tức trở nên dồn dập, tiếp đó hô lên một tiếng kỳ quái, xoay mình chạy sang một phố nhỏ, lát sau đã tới một gian hàng nhỏ có gắn chiêu bài "Cổ vật xảo khí điểm", không chút ngần ngại, quen đường quen lối xục thẳng vào trong, đập mạnh mấy cái cọc, cọc, cọc, vào cánh cửa. Nhịp điệu và thời gian cách nhau theo đúng tín hiệu đã quy định.

Một lát sau cánh cửa mở ra, xuất hiện cặp mắt ngái ngủ của Tiểu Kha, gã dụi mắt: "Thì ra là lão đại, tôi...".

Cao Ngạn ngắt lời: "Ta không có thì giờ nghe người nói, những người khác đâu?".

Gian hàng này là đại bản doanh của thủ hạ Cao Ngạn, chuyên để buôn bán văn vật phương Bắc và những đồ mỹ nghệ tinh xảo, là sào huyệt bí mật để hắn tập trung nhân thủ, cũng là nơi nuôi sôngs mọi người mỗi lúc việc buôn tin bán tức không buôn sề.

Tiểu Kha đuổi theo sau hắn nói: "Bọn họ ra ngoài thám thính tin tức, lão đại có chuyện khẩn cấp gì mà trông có vẻ hốt hoảng thế?"

Cao Ngạn lập tức dừng bước, phần khởi nói: "Ta muốn đi phóng hỏa, nghe rõ không? Là đi phóng hỏa, người đi tìm cho ta công cụ để phóng hỏa, lại cả bảo bối hộ giáp cho ta. Hừ! Hách Liên Bột Bột giết chết Hoa Yêu thì sao chứ? Qua ngày hôm nay đại anh hùng Biên Hoang Tập chân chính sẽ là ta chứ không phải y, lần này nhất định khiến cho Tiểu Bạch Nhạn xiêu lòng vì ta".

Tiểu Kha ngây người nhìn hắn, có vẻ chẳng hiểu gì cả.

Cao Ngạn hét: "Còn không mau đi làm cho ta?".

Tiểu Kha đầy bụng nghi hoặc, lãnh mệnh đi ra.

° ° °

Bàng Nghĩa và Yên Phi rót cuộc cũng được chiêm ngưỡng phong thái Biên Hoang công tử Tổng Mạnh Tề, bất giác thầm khen nhân vật phong lưu tuấn tú thế gian hiếm thấy.

Tổng Mạnh Tề trang phục theo lối danh sĩ Giang Tả, khí chất cao quý không phải làm bộ mà có, chỉ có thể là khí chất Tiên thiên kết hợp với bồi dưỡng Hậu thiên mà thành.

Chẳng trách khiến Thiên Thiên động tâm.

Vừa bước xuống xe ngựa, Tổng Mạnh Tề rất lịch sự vòng tay thỉnh an hai người, lưng không đeo binh khí, nhưng tay cầm chiết phiến, hình dáng phong lưu tiêu sái.

Coi bề ngoài của y, rất khó có thể cho y là người bại hoại, chỉ có thể khiến người ta nghĩ đến ưu điểm của y.

Tổng Mạnh Tề hai mắt lấp lánh, hiên ngang sải bước đến trước mặt hai người, hân hoan nói: "Yến huynh khoẻ chứ! Đây hẳn là vị lão bản trù nghệ nổi danh Biên Hoang?".

Bàng Nghĩa vốn dĩ có địch ý với y, nhưng được y trực tiếp ca ngợi hết lời, cũng bất giác tăng gia hảo cảm, liên tục nói lời khiêm nhường, vội mời y ngồi xuống.

Tổng Mạnh Tề ung dung ngồi xuống, đón ánh mắt sắc bén của Yến Phi, cười nói: "Tiểu đệ đáng ra phải sớm đến chào Yến huynh, chỉ tiếc xưa nay chuyện gì cũng chậm trễ, Yến huynh lại là người quá bận rộn, may sao hôm nay tìm được cơ hội".

Yến Phi đang quan sát làn da còn mịn màng sáng sủa hơn nữ nhân của y, nghe vậy cười nói: "Tổng công tử lần này chắc không phải chỉ muốn tới gặp kẻ thô lỗ này chứ?".

Tổng Mạnh Tề có chút lúng túng trước ánh mắt thăm dò của chàng, nói: "Lần này Yến huynh đoán sai rồi! Tiểu đệ biết Thiên Thiên tiểu thư đã vào trường nghỉ ngơi, mới nhân cơ hội này tới thương lượng với Yến huynh một chuyện, nếu Bàng lão bản không để tâm, tiểu đệ hy vọng được nói chuyện riêng với Yến huynh mấy câu".

Bàng Nghĩa không đợi Yến Phi nói, vui vẻ đứng lên nói: "Tổng công tử nói thật đúng lúc, ta không thể giống Yến Phi mình đồng ra sắt được, lập tức phải vào ngủ một trận thống khoái, mời!".

Nói xong liền đi vào trong lều.

Đến khi doanh địa chỉ còn hai người, Tổng Mạnh Tề ung dung nói: "Tiểu đệ biết Yến huynh có hoài nghi về lai lịch của mình, tuy nhiên Yến huynh tin cũng được, không tin cũng được, hôm nay ta đến đây với thành ý".

Yến Phi thủng thẳng: "Tổng huynh với Giang Hải Lưu có quan hệ thế nào, nếu không chịu nói rõ, hôm nay chúng ta đàm thoại tới đây là dừng!".

Tổng Mạnh Tề ngạc nhiên nhìn chàng, chợt gật đầu cười: "Yến huynh thật tinh minh ngoài ý nghĩ của đệ. Yến huynh coi rất đúng, lần này đích xác tiểu đệ phụng mệnh Giang bang chủ tới đây hiệp trợ Chúc lão đại đối phó tình hình phức tạp ở Biên Hoang. Còn thân phận chân chính của ta, hy vọng Yến huynh có thể bỏ qua lần này".

Yến Phi cũng không muốn ép người quá, trầm khí nói: "Chúc lão đại luyện công tẩu hỏa nhập ma thật ra là chuyện gì vậy?".

Tổng Mạnh Tề ghé sát lại một chút nói: "Ông ta bị gian nhân sát hại".

Yến Phi ngạc nhiên: "Thế nào?".

Tổng Mạnh Tề gượng cười: "Chuyện xấu trong nhà không nói ra ngoài, xin Yến huynh giữ bí mật giúp, Chúc lão đại sợ khó qua khỏi đêm nay, khiến bọn ta hết sức đau đầu".

Yến Phi trầm giọng: "Kẻ nào ám toán ông ta?".

Tổng Mạnh Tề nói: "Đương nhiên là kẻ ông ta không đề phòng, việc này chúng ta sẽ tự xử lý, Yến huynh xin chớ lao tâm".

Ngừng một chút lại nói: "Lần này tiểu đệ chủ tâm đến, muốn đề xuất Yến huynh một lời chân thành, tranh thủ thời gian còn có thể, lập tức rời bỏ Biên Hoang Tập, Yến huynh không nghĩ cho mình, cũng nên nghĩ cho Thiên Thiên tiểu thư".

Yến Phi nhíu mày: "Tổng huynh vì sao lại quan tâm cho bọn ta thế?".

Tổng Mạnh Tề thở dài: "Thật không dám giấu, chúng ta vốn dĩ luôn coi Yến huynh là địch nhân, nhưng tình thế chuyển biến quá mau, Đồ Phụng Tam đến lại càng là tiếng chuông cảnh báo. Giang bang chủ đã hối hận không đứng về bên An Công, hiện tại việc duy nhất bọn ta có thể làm được là hy vọng con gái nuôi của An Công sẽ không bị cuốn vào đại họa của Biên Hoang Tập".

Yến Phi không có cách nào phân biệt y là một phen hảo ý hay là còn có mưu mẹo gì khác, nói: "Tổng huynh còn có tính toán gì? Chẳng lẽ các người cứ thế để cơ nghiệp Hán bang ở Biên Hoang Tập rơi vào tay kẻ khác sao?".

Tổng Mạnh Tề gượng cười: "Nếu thời vận không tới với ta, bảo lưu thực lực vẫn còn cơ hội vươn mình đứng lên. Trước hoàng hôn một đội thuyền của bọn ta sẽ tới Biên Hoang Tập, có thể theo đường tàu thủy mau chóng rút lui về phương Nam, đây hoặc giả là cơ hội toàn thân rút lui cuối cùng, chúng ta có thể cùng đi. Xin Yến huynh tin ta, nếu Tổng Mạnh Tề ta có lòng man trá, xin để ta không được chết an lành. Yến huynh hãy cân nhắc".

Nói xong đứng dậy cáo từ.

Hồi 12

Đại họa lâm đầu

Tâm tình Yến Phi dậy lên sóng to gió cả. Bất luận tiểu tử Tổng Mạnh Tề đó tâm hồn xảo kế hay có hảo ý, đề nghị của y chính là lựa chọn sáng suốt nhất. Biên Hoang Tập lại đã thành ra địa phương không thể lưu lại rồi. Nhưng làm sao chàng có thể bỏ Biên Hoang Tập mà đi, để cho những thế lực tàn ác Nam Bắc tiến vào chiếm đoạt? Chàng dám khẳng định có một ngày, chính như Kỷ Thiên Thiên đã nói, sẽ hối hận vì đã không tận lực vì Biên Hoang Tập. Trước lúc đại quân Phù Kiên tiến vào, chàng không hề do dự chọn cách ở lại, bởi vì khi đó chỉ có một thân một mình không phải lo ngại điều gì, hiện tại lại không thể không nghĩ đến chủ tử Kỷ Thiên Thiên. Điều khiến chàng khốn quẩn nhất là lúc này dù một phen thắng lợi cũng không nắm chắc, hơn nữa công việc quan trọng nhất chàng phải làm là khống chế toàn bộ Biên Hoang Tập ít nhất cũng cần một ngày một đêm, bất luận thành bại ra sao, chàng cũng sẽ lỡ mất cơ hội duy nhất rút lui theo thủy lộ. Bất giác nhìn ra xung quanh, hốt nhiên một cơn hoảng sợ ập tới quẩn chặt lấy chàng. Yến Phi cảm nhận sâu sắc bốn bề trùng trùng nguy cơ, trong Tập ngoài Tập không còn nơi nào an toàn, kể cả thánh địa Dạ Oa Tử cũng trực tiếp bị uy hiếp. Chàng phải làm gì đây? Sống hay chết chỉ là nhất niệm, bất kỳ quyết định nào của chàng đều biến thành quyết định sinh tử. Âm mưu nhằm vào chàng đang triển khai! Ai là người có thể tín nhiệm được? Tiếng chân đến gần, chỉ cần nghe qua chàng cũng biết là Thác Bạt Nghi, hần đưa tay nắm lấy cổ bình rượu rồi lại buông, ngày hôm nay đích xác không mấy thích hợp để uống rượu.

Thác Bạt Nghi ngồi xuống bên cạnh, ngửa mặt nhìn trời nói: "Hai ngày nữa xem ra vẫn không có mưa". Yến Phi nhìn hần, gượng cười: "Xin lỗi! Làm người bại lộ hành tung". Thác Bạt Nghi lắc đầu: "Không liên quan đến Đồ Phụng Tam, là do Hách Liên Bột Bột nói ra, tên này vừa đến Biên Hoang Tập đã làm mưa làm gió, chỉ mong thiên hạ đại loạn. Theo ta nghĩ thảm sự của con gái Trường Cáp Lực Hành là do gã hành hung chứ không phải do Hoa Yêu làm". Yến Phi gật đầu: "Người coi rất đúng, giả Hoa Yêu chắc chắn là gã, chỉ tiếc là không chứng cứ, bằng không chúng ta lập tức tìm gã rửa hận". Thác Bạt Nghi nhìn chàng, trầm giọng hỏi: "Người tính làm gì?". Yến Phi lướt qua một lượt các vấn đề trong đầu, nhưng vẫn không khẳng định được cái gì là mấu chốt và đáp án, thở dài: "Chúng ta có thể nào trong ngày hôm nay đoàn kết Biên Hoang Tập lại lần nữa không?". Thác Bạt Nghi không trực tiếp trả lời, hỏi ngược lại: "Đêm qua kẻ gian dùng thủ đoạn hại Phương Hồng Sinh là ai?". Yến Phi nói: "Đến tám phần khả năng là Cơ Biệt, ta đã sớm hoài nghi, tên này hành sự cẩn mật, tiếc là trăm lần cẩn thận cũng có một lần sơ sót, sáng qua hần không tới gặp Kỷ Thiên Thiên, chứng tỏ trước đó một đêm đã bí mật rời khỏi Biên Hoang Tập, lúc đầu còn cho hần đi gặp người của Mộ Dung Thùy, hiện tại đã biết hần ở Vu Nữ Hà đồn đốc chế tạo bè gỗ để cung cấp cho quân đội Mộ Dung Thùy theo đường thủy tiến vào Biên Hoang Tập". Thác Bạt Nghi biểu tình vẫn bình thường, trầm giọng nói: "Sự thực chuyện nội gian sớm đã cảnh báo có người hy vọng Hoa Yêu đủ sức thoát thân, khiến cho lòng

người sợ hãi, chuyện này còn gián tiếp tố cáo mọi người, đại quân Mộ Dung Thùy chẳng những trong thời gian ngắn sẽ đến, mà còn có người đủ phân lượng làm nội quỷ tiếp ứng". Ngừng một chút rồi hỏi: "Người nói Hô Lô Phương phải chăng là rắn một ở với Cơ Biệt?". Yến Phi nói: "Rất nhiều khả năng, Hách Liên Bột Bột tung tin đồn nhằm vào các người, có ảnh hưởng gì không?". Thác Bạt Nghi điềm tĩnh: "Nói nhiều thì không nhiều, nói ít cũng không ít. Chỉ coi xem có hay không có bang hội lấy đó làm danh nghĩa xuất sư đến công kích bọn ta, bất quá chuyện đó đã không còn quan trọng, ta đã quyết định lập tức triệt để rút lui để bảo toàn lực lượng". Yến Phi rùng mình, thất thanh nói: "Thác Bạt Nghi mà lại không chiến đã lui sao?". Thác Bạt Nghi lộ thần thái đau khổ và bất lực, buồn bã nói: "Đó là dặn dò của Tiểu Khuê trước khi bọn ta xuất phát tới Biên Hoang Tập, hiện tại bọn ta vẫn chưa nên chính diện xung đột với Mộ Dung Thùy. Ta đoán lần này cầm quân đến chín phần mười là Mộ Dung Bảo, con trai và là cánh tay đắc lực nhất của Mộ Dung Thùy. Tên này trí dũng song toàn, võ công chỉ đứng dưới Mộ Dung Thùy, thiện dụng chiến thuật mai phục đột kích. Nếu binh lực của hắn vượt quá vạn người, cho dù người động viên lực lượng tất cả bang hội trong Tập, muốn bảo vệ Biên Hoang Tập trống huếch trống hoác chỉ là vọng tưởng. Đi thôi! Mạng Thiên Thiên của người cùng đi với chúng ta, chậm trễ ắt không kịp". Trái tim Yến Phi như chìm hẳn xuống, Phi Mã hội là chỗ dựa cơ bản của chàng, nếu bọn họ cũng bỏ đi, cũng giống như đêm trước đánh bạc với Trình Thương Cổ thua sạch tiền bạc, muốn tiếp tục chơi nữa cũng không được. Thác Bạt Nghi gượng cười: "Ta biết tính người, nhưng ở lại là hành vi hết sức ngu xuẩn. Ở Biên Hoang Tập mọi người đều lo cho bản thân mình, hy vọng có người khác đi đầu, người muốn làm thằng ngốc, bọn khác chắc chắn sẽ miện nói đáp ứng, lại còn làm cho rắc rối thêm, nhưng đến phút cuối cùng người sẽ phát giác chỉ có một mình mình đối diện với tất cả. Đi! Cũng đừng khuyên ta, việc này ta cần phải theo lời dặn dò của Tiểu Khuê". Yến Phi nói: "Người định khi nào thì rút?". Thác Bạt Nghi nói: "Bọn ta đang thu thập hành trang, nhanh nhất là trước khi hoàng hôn xuống theo đường bộ rút lui, Mộ Dung Bảo xuyên qua Vu Nữ Khâu để đến Biên Hoang Tập, bọn ta sẽ tránh xa hướng đó". Tiếp đó vươn người đứng dậy, nói: "Trước khi mặt trời lặn, bọn ta sẽ ở tại dịch trạm chờ người, đừng cậy cái dũng của kẻ thất phu, cũng đừng vọng tưởng đoàn kết Biên Hoang Tập, số kẻ muốn hại chết người nhiều hơn số chân tâm muốn cùng người kẻ vai tác chiến nhiều". Nói xong vỗ vai chàng, cất bước đi ra. Yến Phi chợt cảm thấy vô cùng cô độc. Nếu tộc nhân thân thiết nhất của chàng đã ra đi, chàng sẽ bằng cái gì để thuyết phục người khác?

o o o

Hác Trường Hanh hân hoan đứng dậy nói: "Yến huynh cho gọi, ta lập tức đi gặp hắn". Thấy Cao Ngạn vẫn chưa có ý động thân, ngạc nhiên: "Cao huynh đệ còn có gì muốn nói sao?". Cao Ngạn thần thần bí bí nói: "Ta còn có chuyện quan trọng phải làm, không biết Thanh Nhã... hi...". Hác Trường Hanh bật cười: "Cao huynh đệ xin chờ chút, ta sẽ bảo nó ran gay". Nói xong đi ra ngoài. Cao Ngạn thấy tả hữu không có ai, hưng phấn đến mức muốn nhảy cẫng lên, rồi lại lẩm bầm tự nói với mình, sắp sẵn những điều sẽ nói với Tiểu Bạch Nhạn, trông hình dáng thật buồn cười. "Người đang làm gì thế?".

Cao Ngạn thất kinh, xoay tít một vòng, Tiểu Bạch Nhạn xinh đẹp khả ái đang đứng sau lưng hắn cười tươi. Làm sao mà đến nhanh thế? Trong lòng Cao Ngạn phân vân, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh cười góp: "Chỉ là thư giãn gân cốt. Hắc! Người hiện giờ có rảnh không, ta đưa người đi chơi?". Doãn Thanh Nhã bực tức nói: "Người lại nhàn rồi thế à? Người làm thủ tịch phong môi cái kiểu gì vậy, hiện giờ Biên Hoang Tập ai ai cũng khẩn trương đến chết, người thì cứ làm như trẻ con ham chơi ấy!". Cao Ngạn đang cần phản ứng như thế, thừa cơ áp lại gần hạ giọng nói: "Bọn chúng khẩn trương là vì bọn chúng không có biện pháp, ta nhẹ nhàng thoải mái vì đã có chủ ý, ui da! Thơm thật! Vừa tắm xong hay sao?". Doãn Thanh Nhã không vì thần sắc mê man của hắn mà giận dữ, ngược lại còn cố ý ưỡn bộ ngực nhỏ nhắn, cười tít mắt: "Tránh ra! Cần gì phải tắm xong mới thơm? Đừng có vòng vo, người có chủ ý quỷ quái gì? Mau nói ra bỗn cô nương nghe, để xem người ta có hứng thú theo người đi chơi không?". Cao Ngạn vẫn nhớ kỹ lời Yến Phi cảnh cáo, úp úp mở mở: "Thiên cơ bất khả lộ, nếu muốn trở thành nữ anh hùng Biên Hoang Tập thì mau theo ta!". Nói xong theo hướng cửa sau bước đi, lại cười hi hi nói: "Coi lưng ta mang cái gì, chuyện này ăn thịt hay ăn chay toàn trông vào bảo bối trong đó thôi!". Doãn Thanh Nhã còn đang nhìn nhìn chiếc bao nhỏ trên lưng hắn, Cao Ngạn đã mau lẹ tăng tốc chạy ra ngoài. Doãn Thanh Nhã hơi do dự, cuối cùng quyết định chạy theo hắn.

o o o

Yến Phi hé mở cửa lều, Kỳ Thiên Thiên vẫn đang ngon giấc, từ lúc rời khỏi Kiến Khang, nàng đi đường vất vả, đến Biên Hoang Tập sự vụ quá nhiều, ứng tiếp không ngừng, hôm qua cả đêm không ngủ, không được nghỉ ngơi đầy đủ chắc rất mệt mỏi. Yến Phi không muốn đánh thức nàng, nhẹ nhàng buông rèm xuống. "Yến Phi!". Yến Phi vội mở rèm trướng, Kỳ Thiên Thiên ôm chân ngồi dậy, xinh đẹp tươi cười nhìn chàng, giọng hài hước: "Thiên Thiên đã biết anh vào, cố ý giả vờ ngủ coi anh có bắt kẻ quy củ, nào ngờ chỉ liếc qua

một cái rồi trở gót đi ra, thật khinh người ta quá!". Câu cuối cùng hàm chứa hai ý, không biết là trách chàng chỉ liếc một cái, hay là trách chàng quá giữ quy củ. Thái độ của nàng thật khiến người ta quên hết phiền muộn. Yến Phi lại quay vào trong trướng ngồi xuống chiếu, con tim tràn ngập yêu thương, cho dù phải hy sinh tính mệnh cũng phải bảo vệ nàng an toàn tuyệt đối rời khỏi mảnh đất hung hiểm này. Kỷ Thiên Thiên ánh mắt nhu tình như nước đầm đìa nhìn chàng, nhẹ nhàng đưa lưng bàn tay quệt nhẹ lên mặt chàng, tha thiết nói: "Yến lang có điều gì phiền muộn? Cui huynh tâm sự trùng trùng, có việc gì làm chàng khổn khổn như vậy?". Toàn thân Yến Phi như tan chảy, một câu Yến lang coi như công nhiên thừa nhận chàng là người tình, cử chỉ tiếp xúc dịu dàng càng biểu đạt rõ tình ý của nàng. Yến Phi âu yếm nhìn mái đầu hạ thấp của nàng, những muộn phiền kể mọi chuyện ôm nàng vào lòng để thỏa dạ yêu thương, biết nàng sẽ vui sướng tiếp nhận, nhưng lại than thầm bây giờ đâu phải lúc thích hợp. đành miễn cưỡng phần chân tình thần, thấp giọng nói: "Tình thế hết sức không hay". Kỷ Thiên Thiên kinh hãi: "Có phải chuyện nội gian có tiến triển mới?". Yến Phi nói: "Đó chỉ là một. Cao Ngạn đã chứng thực quân Mộ Dung Thủy tùy lúc có thể đến Biên Hoang Tập, Từ Đạo Phúc xuất hiện hiển thị Tôn Ân cũng muốn can thiệp vào. Chúc lão đại thì bị gian tặc ám toán trọng thương nguy đến tính mệnh, Biên Hoang Tập đã bị hãm vào hiểm cảnh trong nguy ngoài khôn, phong vũ toi bời". Kỷ Thiên Thiên ngồi thẳng dậy, tấm chăn gấm trượt xuống, những đường cong quyến rũ kiêu hãnh lộ ra trước mắt Yến Phi, cất giọng ngây thơ nói: "Không sợ! Chúng ta có thể tụ tập lực lượng cả Biên Hoang Tập, trước thanh trừng nội gian, sau đối phó ngoại tặc, chỉ cần cùng nhau đoàn kết là đủ khiến địch nhân biết khó mà lui". Yến Phi gượng cười: "Sự tình mà đơn giản như thế thì tốt quá! Thực tế Biên nhân dù Mộ Dung Thủy hay Tôn Ân xâm nhập cũng chỉ đấu tranh vì lợi ích bang hội, còn thì ai là chủ Biên Hoang Tập không quan trọng, vì sinh ý vẫn làm như cũ, kiếm được tiền là được, không kiếm được nữa thì vứt đi bỏ đi". Kỷ Thiên Thiên phì cười, trợn mắt nhìn chàng, nói: "Vứt đi bỏ đi, huynh ăn nói thật cổ quái, nhưng người ta lại rất thích nghe. Yến lang phải coi thường tình thần đoàn kết của Hoang nhân? Giống như đối phó với Hoa Yêu đêm qua, Dạ Oa tộc vạn người như một, Hoang nhân đều vui vẻ hợp tác, chỉ cần duy trì được tinh thần ấy thì có việc gì mà không đối phó được?". Yến Phi nói: "Vi Hoa yêu ảnh hưởng đến yên ổn và phồn vinh của Biên Hoang Tập, còn Mộ Dung Thủy và Tôn Ân chỉ ảnh hưởng đến việc phân chia quyền lực, việc không liên quan Hoang nhân sẽ chẳng quản đến. Huống hồ nhiều năm nay họ đã quen với tình thế bấp bênh, ngày nọ đại quân Phù Kiên tiến vào chỉ có Hán nhân chạy trốn, lần này tình hình lại khác hẳn". Kỷ Thiên Thiên thoáng trầm ngâm, nhả mặt nói: "Nếu đã là các đại bang hội phải chịu thiệt hại, có sao chúng ta không thử liên kết họ lại, biết đâu có thể lật ngược được thế cờ?". Yến Phi nói: "Đấy chính là việc ta muốn đi làm thử, nếu trước hoàng hôn vẫn không có kết quả chúng ta phải lập tức ly khai". Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên: "Huynh té ra cũng đã tính đến chuyện ly khai sao?". Yến Phi trầm giọng nói: "Thiên Thiên có lẽ vẫn chưa rõ tình hình ác liệt đến mức nào, Phi Mã hội đã quyết định rút lui, Hán bang cũng tính toán tương tự. Cơ biệt và Hồ Lôi Phương nhiều khả năng là nội ứng của địch, còn lại lực lượng Bắc Kỳ liên, Hung nô bang, quân Kinh Châu của Đồ Phụng Tam, Hồng Tử Xuân, Phí Chánh Xương và Hác Trường Hanh, tình huống bên trong địch ta còn không rõ, không biết ai sẽ ngáng chân ai, Biên Hoang Tập chưa bao giờ rối loạn như thế, lực lượng cá nhân căn bản không có tác dụng, ta chỉ là tận lực hành động trong tình huống bất khả kháng mà thôi. Nhưng nếu Thiên Thiên chịu cùng Tiểu Thi đi trước, ta hoặc giả có thể phóng tay hành động, cố sức đến cùng". Thân hình mảnh dẻ của Kỷ Thiên Thiên khẽ run lên, ánh mắt kiên định, ngữ khí hết sức bình tĩnh, dịu dàng nói: "Yến Phi không đi, Kỷ Thiên Thiên cũng sẽ không đi". Tiếng vó ngựa vọng lại mỗi lúc một gần. Yến Phi ngẩn người nhìn nàng một lúc, gật đầu nói: "Lão Hác tới rồi! Hy vọng hán không chỉ là người có thể trông cậy, mà còn khả dĩ cho ta một đáp án chắc chắn".

° ° °

Từ Đạo Phúc ra roi thúc ngựa chạy nhanh, men theo Dĩnh Thủy phóng như điên như dại, tựa hồ muốn phát tiết nỗi oán hận trong lòng. Giao thông trên Dĩnh Thủy so với ngày thường thưa thớt hơn nhiều, chỉ thấy thuyền xuôi Nam, thuyền lên Bắc nửa chiếc cũng chẳng thấy. Lúc này Từ Đạo Phúc cách Tập hơn mười dặm, bỗng nhiên tách khỏi Dĩnh Thủy, phóng lên một ngọn đồi nằm khuất trong rừng. Vừa vào rừng cây, phía trên chợt có tiếng gió động, Từ Đạo Phúc không thèm nhìn lấy nửa con mắt, đến lúc người kia hạ xuống phía sau lưng ngựa, mới giật cương kèm ngựa phi chậm lại, trầm giọng nói: "Thân phận ta đã bị tiện nhân đó vạch trần rồi!". Lư Tuần giơ cao hai tay, xoay mình nhìn ra phía sau, khẳng định không có người theo dõi, mới lại ngồi thẳng người lại, kêu lên một tiếng kỳ quái, nói: "Không thể thế được, Kỷ Thiên Thiên đã ngã theo gã ngốc không biết sống chết đó sao?". Từ Đạo Phúc tiếp tục giục ngựa tiến vào rừng sâu, hăm hăm nói: "Không phải là Yến Phi thì còn ai? Ta chưa bao giờ mất mặt như thế, nhất định phải cho Yến Phi muốn chết không được, muốn sống cũng không xong, tiện nhân đó sẽ phải hối hận sinh ra là nữ nhân". Lư Tuần nói: "Người cứ như thế mà bỏ đi sao? Không có người giúp đỡ, đồng bọn của chúng ta sợ ứng phó không nổi". Từ Đạo Phúc giận dữ nói: "Không đi mà được ư? Nếu ta không làm bộ chỉ vì tiện nhân mà tới Biên Hoang Tập, chỉ sợ Yến Phi sinh nghi, có thể sẽ phá hoại đại kế của chúng ta. Ta ở đó hay không có gì khác chứ?". Lư Tuần đặt hai tay lên vai gã, thở dài: "Là do ta không tốt, nếu không phải là do ta hành thích Tạ An, Kỷ

Thiên Thiên làm sao đoán được người là Từ Đạo Phúc. Một khi đã nhận định người là người tiết lộ tin tức, dù rằng người có thủ đoạn thông thiên đối với nữ nhân, vẫn khó lòng vặn hỏi lòng dạ cô ta". Từ Đạo Phúc thúc ngựa leo lên đỉnh một ngọn đồi, dừng ngựa lại, hai người hai bên tả hữu nhảy xuống ngựa. Từ Đạo Phúc xoay người hướng về phía Biên Hoang Tập, về mặt bằng hoàng, hai mắt đau khổ và tuyệt vọng. Lư Tuần đến bên gã, nhìn kỹ rồi ngạc nhiên: "Coi người thất hồn lạc phách, không phải đã động chân tình với Kỳ Thiên Thiên chứ?". Từ Đạo Phúc gượng cười: "Ta bình sinh tuy chiếm hữu nữ nhân vô số kể, nhưng nữ nhân kiều diễm thiên sinh mị cốt như tiên nhân đó lần đầu tiên mới gặp, nói không động tâm là dối huynh, đặc biệt là còn chưa chạm được vào ả nữa". Lư Tuần cười: "Ả sớm muộn cũng là người của người, chỉ cần chúng ta phong tỏa xong, ả có thể bay đi đâu chứ?". Từ Đạo Phúc tựa như không muốn bàn luận về Kỳ Thiên Thiên nữa, trầm giọng nói: "Có gặp Thiên Sư không?". Lư Tuần nói: "Vừa gặp lão nhân gia người, Thiên Sư đã tiễn Nhậm Dao về hoàng tuyền, đáng tiếc nhất là để tiểu tử Lưu Dự chuồn mất". Nói xong lại hỏi: "Tình hình Biên Hoang Tập thế nào?". Từ Đạo Phúc đáp: "Hoa Yêu đã bị bọn Yến Phi liên thủ giết chết, không ngờ Hoa Yêu hoành hành thiên hạ lại lật thuyền nơi rãnh nước Biên Hoang Tập. Đánh chết Hoa Yêu tuy là Hách Liên Bột Bột, bất quá toàn là nhờ vào Yến Phi đã thương hấn từ trước". Lư Tuần gật đầu: "Người này tuyệt không giản đơn, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi mà vũ công kiếm pháp đều có đột biến, tuy nhiên cũng chính vì như vậy lại chuốc họa sát thân, Thiên Sư đã chuẩn bị chính tay giết hấn, khi Biên Hoang Tập lọt vào tay chúng ta, ngày tàn của Kiến Khang sẽ không còn xa". Từ Đạo Phúc nói: "Người của Đồ Phụng Tam có động tĩnh gì không?". Lư Tuần về coi thường: "Cái đó kêu là bọ ngựa bắt ve sâu đâu ngờ có chim sẽ đằng sau. Người của y ở ngoài Tập bị giám sát chặt chẽ, chỉ cần bọn chúng rời khỏi vị trí mai phục, ta sẽ khiến chúng toàn quân tan nát". Từ Đạo Phúc trầm giọng: "Đồ Phụng Tam xưa nay trí kế hơn người, huynh cho rằng y có trúng kế không?".

Lư Tuần cười ha hả: "Dù y trí cao như trời lặn này cũng khó tránh kiếp số, thủ đoạn của ta y nằm trong mộng còn không thấy. Hiện tại người mà chúng ta cần giết đầu tiên là y chứ không phải là Yến Phi, Thiên Sư đã chỉ định cho người xuất thủ đối phó". Từ Đạo Phúc gật đầu, sát cơ ngập tràn hai mắt: "Giết được y, ta lập tức nhảy lên vị trí đệ tam Ngoại Cửu Phẩm cao thủ, xin nói với Thiên Sư, Từ Đạo Phúc ta hết sức cảm kích người tài bồi". Song mục lấp lánh tinh quang, Lư Tuần đưa mắt nhìn những tia khói vẫn vờ trên bầu trời Biên Hoang Tập ở xa xa ngoài hai chục dặm, trầm giọng: "Phi Thủy đã thay đổi toàn diện tình thế Nam Bắc, cơ hội bao năm chúng ta khổ công chờ đợi chung quy đã tới, Thiên Sư đại quân sẽ dùng sự thật chứng minh, thiên hạ phải thuộc về người Nam chúng ta. Bọn người cao môn hủ bại trong tay Tạ An sẽ biến thành những kẻ bại trận, thiên hạ không có bất kỳ lực lượng nào có thể xoay chuyển mệnh vận này". Từ Đạo Phúc ngậm thờ dài, trong đầu lại hiện lên tám nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của Kỳ Thiên Thiên.

Hồi 13

Thấu triệt nhập vi

Cao Ngạn theo Bắc môn ra khỏi Tập, men theo Dĩnh Thủy chạy lên phía Bắc, Bạch Nhạn Doãn Thanh Nhã thông dong theo sau, thần thái nhẹ nhàng, mặc cho hấn xuất toàn lực cũng không có cách gì kéo giãn khoảng cách giữa hai người, khiến Cao Ngạn vốn tự cho là thân pháp cao minh cũng không thể không bội phục trong lòng.

Với Doãn Thanh Nhã, hấn càng nhìn càng yêu, lúc này cùng mỹ nữ đi làm một hành động kinh thiên động địa, trong lòng dấy ý thế nào chẳng cần phải nói.

Doãn Thanh Nhã đột nhiên tăng tốc, cùng hấn kề vai mà chạy, chau mày bức tức nói: "Rốt cuộc tên gốc nhà người định đem người ta đi đâu? Nếu không nói ra ta sẽ quay ngay về, sau này không thèm để ý người nữa đâu".

Giọng điệu nhõng nhẽo yêu kiều, chứa đầy tình thú tiểu phu thê đùa bỡn nhau khiến Cao Ngạn nghe xong tâm can mềm nhũn, lại nghĩ thấy làn hương thanh tân từ thân thể quyến rũ mê người của thị, phần chần nói: "Tiểu Thanh Nhã đừng sốt ruột, lần này nơi đến bảo đảm khiến nàng rất hứng thú, nói trước ra sẽ mất hết cả ý vị bất ngờ".

Doãn Thanh Nhã phùng mang trợn mắt: "Ít nhất cũng phải nói đi đến đâu. Hách đại ca không đồng ý cho người ta ra khỏi Tập đâu! Ta tuy không sợ huynh ấy, nhưng chỉ ngại sau này trước mặt sư tôn y nói lung tung! Cái trò đùa này không có phần người ta đâu".

Cao Ngạn cười hì hì: "Xong chuyện rồi bảo đảm Hác đại ca của nàng không trách gì nàng, lại còn cực lực tán dương là khác".

Doãn Thanh Nhã mau lẹ dừng bước.

Cao Ngạn lập tức vượt quá năm sáu trượng, rồi cuộc đánh nhượng bộ quay đầu lại nói: "Ta muốn đến Vu Nữ Khâu, phải tốc chiến tốc quyết, không được sai sót, mau đi!".

Doãn Thanh Nhã nghe thấy vậy hoa dung chợt khẽ biến, ngoan ngoãn theo sau Cao Ngạn.

o o o

Yến Phi giữ cương cho Hác Trường Hanh xuống ngựa rồi ngồi xuống bàn, Hác Trường Hanh nhìn căn lều ngủ của Kỳ Thiên Thiên, song mục lộ vẻ mơ màng.

Yến Phi đương nhiên không lấy làm lạ, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Kỳ Thiên Thiên tuyệt sắc khả ái mê người như thế, ai mà không có lòng yêu? Đối phương trông thấy mình từ bên trong lều bước ra, khó mà không sinh tâm đổ kỵ, tốt hơn hết là không giải thích gì, những chuyện như thế này càng giải thích càng hỏng.

Hác Trường Hanh nhìn Yến Phi, thần sắc đã trở lại bình thường, mỉm cười: "Không biết Yến huynh triệu ta đến có gì chỉ bảo?".

Yến Phi rất muốn uống rượu, nhưng lại không thể không áp chế ý định này, ngả người vào ghế thong thả nói: "Hác huynh đã từng nói Tôn Ân rất muốn giết ta, lại cũng đã nói biết rất nhiều chuyện ta không biết, rốt cuộc là cái gì?".

Hác Trường Hanh sững sốt cười nói: "Té ra Yến huynh vẫn nhớ lời tiểu đệ, phải chăng Yến huynh phát giác tình thế biến chuyển mới minh bạch tiểu đệ không hề tung tin thất thiệt, huynh đệ muốn biết nguyên do gì làm cho Yến huynh chuyển biến?".

Yến Phi trầm nghĩ lão giang hồ không then là lão giang hồ, luôn luôn nắm lấy chủ động, trước tiên coi thử tâm ý mình rồi mới chịu thấu lộ ít nhiều.

Nhún vai nói: "Hết sức đơn giản, bọn ta đã khẳng định quân đội Mộ Dung Thuý đích xác đang trên đường đến Biên Hoang Tập. Mà chỉ cần là Hoang nhân là hiểu muốn có được lợi ích Biên Hoang Tập, tất nhiên phải có lưỡng phương thế lực Nam Bắc hợp tác. Nam phương đủ tư cách hợp tác với Mộ Dung Thuý chỉ có vài người, Hác huynh là một trong số đó, còn lại là Đồ Phụng Tam và Tôn Ân. Vừa rồi gặp Từ Đạo Phúc khiến ta sinh lòng cảnh giới, vì vậy mới mời Hác huynh tới bàn chuyện".

Hác Trường Hanh lộ vẻ suy tư, hoặc giả vì chuyện Yến Phi đã gặp Từ Đạo Phúc mà trong lòng chấn động.

Yến Phi thuận miệng nói: "Cao Ngạn không cùng Hác huynh trở về sao?".

Hác Trường Hanh thủng thỉnh nói: "Hắn bảo cần nói chuyện với Thanh Nhã, vì thế ta đi trước một bước".

Yến Phi chửi thầm, tiểu tử này thật không biết trời cao đất dày là gì, cái lúc khẩn cấp sinh tử quan đầu vẫn không chịu quên đàn bà.

Hác Trường Hanh nhíu mày: "Yến huynh vì sao khẳng định được quân Mộ Dung Thuý đang ngày đêm tiến về Biên Hoang Tập? Tin tức này nếu là thực thì quan hệ, bọn ta tất phải tìm biện pháp ứng phó".

Yến Phi vẫn không dám tin tưởng hoàn toàn vào Hác Trường Hanh, đáp: "Hác huynh chắc từ Hồng lão bản biết chuyện nội gian giờ trò quỷ trong lúc đối phó Hoa Yêu. Chuyện này khiến ai nấy đều cảnh giác dự đoán tai hoạ sắp đến".

Hác Trường Hanh trầm ngâm một chút rồi nói: "Bọn ta với Tôn Ân thường có quan hệ qua lại buôn bán, tệ bang chủ tuy không hoan hỉ tác phong hành sự của ý, nhưng dưới sức ép của Hoàn Huyền và Đại giang bang, Tôn Ân là người duy nhất chịu giao dịch với bọn ta, bọn ta không có chọn lựa khác".

Yến Phi đã nghe hẳn nói về tình hình này, lấy làm lạ thấy hẳn lại nhắc lại, gật đầu: "Điều này ta hiểu rồi".

Hác Trường Hanh xoè tay nói: "Ta chính muốn nói với việc hợp tác xưa nay của bọn ta với Tôn Ân, lần này đến Biên Hoang Tập chia nhau một chén canh cũng là do lão đề xuất, cho là chỉ cần mọi người liên thủ khu trục Hán bang, chặt đứt gốc rễ của Đại Giang bang ở Biên Hoang Tập, không nghĩ là có dính dáng đến Mộ Dung Thuỷ, đâu ngờ chưa tới được Biên Hoang Tập đã có người tung tin đồn bọn ta kết minh với Hoàng Hà bang, hiện tại thực là tiến thoái lưỡng nan, rút chân ra không nổi".

Yến Phi nói: "Đây là chuyện thứ hai ta không hiểu rõ, Hác huynh chỉ cần đưa toàn độ bỏ đi là được, tối đa là về như cũ, có gì mà tiến thoái đều không xong?".

Hác Trường Hanh lộ ánh mắt sắc bén, trầm giọng: "Nếu có thể trở lại tình thế trước Phì Thuỷ, bọn ta đúng là có thể bảo trì nguyên trạng, đáng tiếc trận Phì Thuỷ đã thay đổi hết thảy, bao gồm cả tương quan lực lượng ở Nam phương".

Tiếp đó ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, chậm rãi nói từng tiếng một: "Trước Phì Thuỷ, Phù Kiên và Tạ Huyền đều trừng trừng nhìn vào Biên Hoang Tập, không ai chịu để đối phương thò tay vào. Nếu một bên nào đó tiến vào Biên Hoang Tập không khác nào tuyên chiến toàn diện. Phù Kiên tiến vào Biên Hoang Tập liền dẫn đến chiến dịch Phì Thuỷ, kết quả là thua chạy tan tác. Sau Phì Thuỷ, Tạ An bị bức lui về Quảng Lăng, Bắc Phủ bình và Kiến Khang quân khiên chế lẫn nhau, không còn sức mà khống chế Biên Hoang Tập. Vì vậy Mộ Dung Thuỷ rình đúng thời cơ phái binh Nam lai, một mặt dịch Nam Bắc, chực hòng Bắc phương, chỉ còn cách phủ phục xưng thần. Vì vậy Biên Hoang Tập không khác nào bàn đạp để Mộ Dung Thuỷ thống nhất phương Bắc, đối với Mộ Dung Thuỷ, chiến dịch này không được quyền thất bại".

Yến Phi hít hà một hơi, tâm tình nổi sóng, gật đầu nói: "Hác huynh nhận định rất thấu triệt, rất cao kiến".

Hác Trường Hanh mắt không chớp nhìn Yến Phi, tiếp tục: "Sự thực mọi người đều nhận thấy tình hình này, phương Bắc có thể tranh trường tranh đoản với Mộ Dung Thuỷ chỉ có huynh đệ Mộ Dung Xung, hoặc giải Diêu Trường còn có ngày tranh đua với y. Phù Kiên hiện tại chỉ còn thoi thóp, chỉ còn chờ xem bên nào không kiên trì được chịu mang ác danh khởi mưu soán vị. Chính vì uy thế của Mộ Dung Thuỷ mà Hoàng Hà bang và Nhậm Dao đua nhau dựa vào y, hy vọng kiếm chút lợi ích từ đó".

Yến Phi bất giác nghĩ tới Thác Bạt Khuê, bằng thực lực hiện nay của y còn chưa đủ tư cách là đối thủ của Mộ Dung Thuỷ. Vì vậy Thác Bạt Nghi nghe tin Mộ Dung Bảo kéo đến lập tức rút lui, không phải là vì khiếp sợ mà là sách lược sáng suốt nhất, mình làm sao nhẫn tâm kéo hẳn xuống nước?

Hác Trường Hanh nói: "Mộ Dung Thuỷ tuyệt sẽ không chấp nhận Bắc Phủ binh, Kiến Khang quân hoặc Kinh Châu quân cùng hẳn chia đều lợi ích Biên Hoang Tập. Chính là do nhận định như vậy mà tề bang chủ hạ quyết tâm phái ta đến Biên Hoang Tập thử vận khí, đâu ngờ sau khi đến Biên Hoang Tập mới biết bị người lợi dụng để che mắt kẻ khác, biến thành cái đích ngắm chung. Ta lại càng khẳng định đối tượng hợp tác Mộ Dung Thuỷ tuyển chọn là Tôn Ân, với dã tâm của Tôn Ân sẽ không để bọn ta cùng chia sẻ quyền lợi. Bọn ta đã không phải bằng hữu, đương nhiên sẽ là địch nhân của chúng".

Yến Phi không ngờ hẳn chịu chủ động tiết lộ mục đích đến Biên Hoang Tập và những chuyện phức tạp đằng sau chuyến đi này, càng thêm tín nhiệm hẳn: "Địch nhân hàng đầu của quý bang là Đại Giang bang, hoặc là Hoàn Huyền, nếu như Tôn Ân thay thế Hán bang, tổn thất lớn nhất là Đại Giang bang, Đồ Phụng Tam thì rút lui không kèn không trống. Quý bang hoặc giả có thể an toàn rút lui mà không bị tổn thất gì, vì sao Hác huynh phải lo tiến thoái lưỡng nan, rút chân không nổi?".

Hác Trường Hanh rầu rĩ nói: "Cái đó kêu là đến thì dễ mà đi thì khó, bọn ta xuất phát từ Động Đình hồ, có thể dễ dàng che giấu hành tàng, hiện tại đã lộ diện ở Biên Hoang Tập, nếu bỗng dưng rút lui, địch nhân sẽ dễ dàng nắm được thời gian và lộ tuyến của bọn ta, Đại Giang là phạm vi thế lực của Đại Giang bang và Hoàn Huyền, vượt qua Đại Giang thiên hiểm đâu phải dễ, chỉ có ở Biên Hoang Tập lập thế vững chắc, giữ liên hệ tốt với căn cứ địa ở Lương Hồ mới là con đường sống duy nhất. Ta còn hoài nghi Tôn Ân sau khi khống chế Biên Hoang Tập thì mục tiêu tiếp theo là Lương Hồ bang chúng ta, chiếm Lương Hồ để ngăn trở Hoàn Huyền, khi đó đối với Kiến Khang y có thể muốn làm gì thì làm".

Ngừng đôi chút rồi lại nói: "Ờ Biên Hoang Tập bọn ta không hề có bằng hữu, có chuyện rồi Hồng Tử Xuân sẽ

không còn đứng bên ta nữa. Đại Giang bang và Đồ Phụng Tam cũng không buông tha bọn ta, nếu không có Hoa Yêu làm mưa làm gió Biên Hoang Tập, sợ rằng chúng đã sớm thủ thập bọn ta. Hiện tại hình thế Biên Hoang Tập hỗn loạn và phức tạp bình sinh chưa hề thấy. Ta chịu thấu lộ lời phế phủ với Yến huynh, Yến huynh cần minh bạch tâm ý ta".

Yến Phi gượng cười: "Nếu người biết Phi Mã hội chuẩn bị triệt thoái, có khi đỡ được một phen miệng lưỡi?".

Hác Trường Hanh lắc đầu: "Đi dễ thế nào? Nếu ta đoán không lầm, Biên Hoang Tập không một bang hội nào có thể rút lui an toàn, nếu không hôm qua ta đã động thân rồi".

Yến Phi nhạt giọng nói: "Nhân mã của Mộ Dung Thuý và Tôn Ân chưa tới Biên Hoang Tập, ai sẽ công nhiên xung đột với Phi Mã hội? Chỉ cần tránh vào Biên Hoang, với khoái kỵ của Phi Mã hội đúng ra sẽ dễ dàng thoát thân".

Hác Trường Hanh nói: "Nguy hiểm nhất là thời khắc rời khỏi tập, Phù Kiên đã chặt sạch cây cối xung quanh, ngoài Tập không gì che chắn, chỉ cần cung cứng tên mạnh là đủ khiến Phi Mã hội thương vong nặng nề, Yến huynh có cho rằng như thế có lý không?".

Yến Phi không nghĩ chu tường như hấn, hoặc giả là đương cục giả mê, đêm trước mọi người còn liên thủ đối phó Hoa Yêu, chẳng lẽ hôm nay đã cùng nhau sống chết? Bất quá đó chính là điểm đặc sắc của Biên Hoang Tập, Hác Trường Hanh tuyệt đối không nói quá.

Thác Bạt Nghi hoàn toàn không phải là dễ trêu, hấn phải có sách lược thoái lui an toàn, vì vậy chàng chẳng nên quá lo lắng.

Trầm giọng hỏi: "Để công kích bọn họ là phải trả giá đắt, Mộ Dung Chiến sẽ chẳng mạo hiểm như vậy, những người khác càng không có lý gì mà làm như vậy".

Hác Trường Hanh ung dung nói: "Hách Liên Bột Bột thì sao?".

Yến Phi hít sâu một hơi nói: "Hách Liên Bột Bột đương nhiên muốn đả kích Thác Bạt tộc, bất quá thực lực của gã không đủ".

Hác Trường Hanh thở dài: "Yến huynh quá coi thường Hách Liên Bột Bột rồi, gã ta thân phận tôn quý là Hung Nô Thiết Phất bộ thủ lãnh, thân đến Biên Hoang Tập chỉ huy thủ hạ, là chuyện rất không tầm thường, với ý chí tất phải thành công. Cũng giống ta và Đồ Phụng Tam, bề ngoài tựa như lực lượng chẳng có gì, sự thực lại có những sắp đặt khác. Huống hồ sớm nay Đồ Phụng Tam và Hách Liên Bột Bột vừa thoả thuận kết thành liên minh, chỉ cần lực lượng của bọn họ liên hiệp lại là đủ xoay chuyển cả Biên Hoang Tập, không có bất kỳ bang hội nào có thể độc lực ứng phó".

Yến Phi ngờ ngác: "Từ đâu mà Hác huynh biết được những chuyện rất cơ mật như thế?".

Hác Trường Hanh nói như không: "Tệ bang với Kinh Châu Hoàn gia trường kỳ ác đấu, số trận đánh lớn nhỏ đếm không xuể, bọn ta sớm đã an bài được người của mình vào Kinh Châu quân. Đồ Phụng Tam vừa bí mật báỉ phỏng Hách Liên Bột Bột đương nhiên không giấu được tai mắt bên ta, còn từ chuyện sau đó y điều động nhân sự đoán ra y đã cùng Hách Liên Bột Bột kết minh".

Yến Phi có cảm giác bất ổn, Biên Hoang Tập tựa như đã rơi vào trạng thái mất điều khiển. Cơ Biệt và Hô Lôi Phương là một bọn, Hách Liên Bột Bột với Đồ Phụng Tam kết thành một khối, Hán bang tựa như rắn không đầu, Phi Mã bội tránh hoạ mà đi, còn mỗi Mộ Dung Chiến, Phí Chánh Xương và Hồng Tử Xuân tam đại thế lực, cho là chịu liên thủ với Hác Trường Hanh, biến thành cục diện tam phân. Nhưng mà ngoại địch còn chưa đến, Biên Hoang Tập chur hùng đã đấu đá từng bưng bên nào cũng tổn thương, tương lai há có thể lạc quan sao? Ngoại địch đã không dễ ứng phó, nội loạn lại không thể dẹp yên, Yến Phi không dừng được có cảm giác tuyệt vọng hữu tâm vô lực.

Liên hỏi: "Đồ Phụng Tam có hành động gì là chưa?".

Hác Trường Hanh nói: "Nhân mã của y ở bên ngoài Biên Hoang Tập luôn ở trạng thái sẵn sàng tiến vào Tập, y đã phái Bắc Kinh Lôi tới chỉ huy cánh quân này".

Hồi trước đáp ứng, Tạ An đến Biên Hoang Tập duy trì cục diện cân bằng giữa các thế lực, Yến Phi đã biết là việc không dễ làm, nhưng lại không ngờ sự tình phát triển ac liệt đến thế. Nhíu mày nói: "Nếu Mộ Dung Bảo và Tôn Ân giáp công Biên Hoang Tập, Hách Liên Bột Bột và Đồ Phụng Tam cũng tuyệt không yên lành, vậy thì bọn họ kết minh với mục đích gì?".

Hác Trường Hanh ung dung: "Ta biết rất rõ con người Đồ Phụng Tam người này bất chấp thủ đoạn để thành công. Y coi trúng Hách Liên Bột Bột là vì tên này đột nhiên mạo khởi, chẳng những trở thành đại anh hùng diệt trừ Hoa Yêu, thành nhân vật quan trọng ở Biên Hoang Tập, mà còn là kẻ có thực lực nhất ở đây. Thông qua Hách Liên Bột Bột, y có thể xâm nhập vào vòng quyền lực của Biên Hoang Tập, nếu như Biên Hoang Tập có thể đánh lui ngoại địch, y tiện thể cùng Hách Liên Bột Bột phân chia lợi ích Biên Hoang Tập. Tâm ý của y không khác gì Mộ Dung Thuý, Mộ Dung Thuý ủng hộ Tôn Ân là để kềm chế chính quyền Nam phương; Đồ Phụng Tam bồi dưỡng Hách Liên Bột Bột cũng để Mộ Dung Thuý có thêm đối thủ, khiến cho Mộ Dung Thuý trong thời gian ngắn vô phương thống nhất phương Bắc, đương nhiên như thế đối với Hoàn Huyền chỉ có lợi mà không có hại".

Yến Phi thầm nghĩ Hác Trường Hanh có khả năng là người nhận thức rõ ràng nhất tình thế phát triển ở Biên Hoang Tập, đối với phương hướng và động tĩnh của nhân mã các lộ đều hiểu rõ mồn một. May mà đường như hần không phải là địch nhân, ngược lại kỳ này sẽ rất tệ, hiện tại dù sao cũng còn có một tuyến sinh cơ.

Yến Phi nói: "Hác huynh muốn nói Đồ Phụng Tam sẽ thông qua Hách Liên Bột Bột đoàn kết lực lượng Biên Hoang Tập cùng chống ngoại địch?".

Hác Trường Hanh thờ dài: "Chính là như thế, Đồ Phụng Tam muốn lợi dụng Hách Liên Bột Bột tới thay thế vị trí Yến huynh, trở thành nhân vật có ảnh hưởng nhất Biên Hoang Tập".

Yến Phi cười khò: "Từ đâu mà ta có ảnh hưởng gì được?".

Hác Trường Hanh nói: "Chỉ vì Yến huynh khiêm tốn nên mới để Hách Liên Bột Bột chiếm tiện nghi, Biên Hoang Tập tới giờ luôn luôn dõi theo bước chân Yến huynh mà đi".

Yến Phi nhớ lại tin đồn sớm nay được phát tán khắp Biên Hoang Tập liên quan đến việc Phi Mã hội là chó săn của Mộ Dung Thuý, nhiều khả năng là Đồ Phụng Tam làm ra, vì vậy càng tin tưởng hơn vào nhận định của Hác Trường Hanh.

Thờ dài: "Đồ Phụng Tam nhân quan độc đáo, thủ đoạn cao minh, không phí một binh một tốt đã đứng vững chân ở Biên Hoang Tập, lại càng hiểu rõ tác dụng của tin đồn".

Hác Trường Hanh cười nói: "Tin đồn với người thông minh đâu có gì, thiên hạ ai chả biết Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Thuý ngoài mặt hoà hợp, trong lòng đổ kỵ. Yến huynh vẫn là người có ảnh hưởng nhất ở Biên Hoang Tập. Hách Liên Bột Bột tiếng tăm xấu, gã kiến lập ở Thống Vạn nền chính trị hết sức bạo tàn, người người đều biết".

Hồi 14

Địch hữu nan phân

Đồ Phụng Tam một mình ngồi trong nội đường, trầm mặc không nói.

Âm Kỳ tới ngồi bên y, ngạc nhiên: "Lão đại vì sao mà tâm sự trùng trùng? Không phải mọi sự đều thuận lợi sao?".

Đồ Phụng Tam thầm nghĩ nếu như Âm Kỳ biết trong lòng mình đang nghĩ đến Kỳ Thiên Thiên, sợ nàng bị hại trong cơn bão chiến loạn này thì không biết gã sẽ có cảm tưởng gì?

Nhẹ thờ dài, rũ bỏ tâm tình nói: "Có tin tức gì về Chúc lão đại không?".

Âm Kỳ nói: "Nghe nói tình trạng Chúc lão đại rất tồi tệ, Hán bang trên dưới lòng người hoang mang không ai

còn lưu luyến Biên Hoang Tập, coi tình hình có thể triệt thoái bất cứ lúc nào".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Hán bang nếu bỏ đi, Phí Chánh Xương nhất định sẽ đi theo, như thế mới hợp lý".

Âm Kỳ không hiểu nói: "Lão đại có phải đã phát giác có những chuyện không hợp tình hợp lý phải không?".

Đồ Phụng Tam nhìn gã, hai mắt lấp lánh, trầm giọng nói: "Bất hợp lý là ở Hách Liên Bột Bột, nếu không phải gã đánh giá thấp Mộ Dung Thuý thì là tự tin quá mức. Tựa như gã không thèm để ý đến quân đội Mộ Dung Thuý, ngược lại lại ra sức tìm cách tiêu diệt Phi Mã hội. Ta cố ý thử gã, đề xuất để bọn ta ám sát Yến Phi, chẳng những gã không phản đối mà còn rất ủng hộ, như thế chẳng phải bất hợp lý là gì?".

Âm Kỳ cảm thấy hồ đồ nói: "Bất luận là Thác Bạt Khuê hay Hách Liên Bột Bột nếu muốn làm chủ Trung Nguyên, đều phải đập lên xác đối phương, không có cách nào khác. Bọn họ chính là tử địch trời đã định sẵn rồi. Hách Liên Bột Bột thừa cô công kích Phi Mã hội mới là hợp lý. Mà Yến Phi đã thành đệ nhị đầu lĩnh của Thác Bạt tộc, Hách Liên Bột Bột đương nhiên sẽ không mong hắn tiếp tục sống nữa, có chúng ta ra sức thay cho gã, chẳng phải là điều gã mong mỏi sao?".

Đồ Phụng Tam lắc đầu: "Nếu người muốn hiểu rõ đời ta, cần phải ở vị trí của Hách Liên Bột Bột mà xem xét sự tình. Hách Liên Bột Bột là người hiểu binh pháp lại có hùng tâm tranh đoạt thiên hạ, mọi chuyện tất phải có cách nhìn bao quát, nếu không đã chẳng có được thành tựu như ngày hôm nay. Để ta nói cho người rõ hơn, Thác Bạt Khuê hùng tài đại lược, thâm mưu viễn虑, Hách Liên Bột Bột có thể trở thành tối đại kinh địch ngăn cản y Nam hạ, bản thân không thể là hạng hữu dũng vô mưu".

Âm Kỳ gượng gạo: "Tôi vẫn chưa hiểu rõ, chỉ cần thủ cước đủ nhanh, chớp thời cơ chính xác, thêm vào bọn ta trợ lực là có thể một đòn đánh bại Phi Mã hội, các bang hội khác sẽ chỉ tự thủ bàng quan không ai can thiệp".

Đồ Phụng Tam thủng thẳng: "Nếu đêm nay đại quân Mộ Dung Thuý và Tôn Ân tiến vào thì sao?".

Âm Kỳ tắc họng không nói gì được, thầm nghĩ nếu Hách Liên Bột Bột thật sự muốn đánh bại Phi Mã hội, dù rằng thương vong không nhiều, tuy nhiên chắc chắn sẽ sức cùng lực tận, khó mà ứng phó với một trường đại chiến lấy ít địch nhiều nữa".

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "Trong tình hình này bất luận là Hách Liên Bột Bột hay Đồ Phụng Tam ta, cho đến những lãnh tụ bang hội khác nữa, điều đầu tiên là phải toàn lực cầu tồn chứ không phải thoả mãn ý thích trước mắt, trừ phi gã căn bản không sợ liên quân Mộ Dung Thuý và Tôn Ân".

Âm Kỳ chấn động: "Lão đại muốn nói gã mới chính là tay chân của Mộ Dung Thuý?".

Đồ Phụng Tam thở dài: "Ta không khẳng định, gã còn tiết lộ với ta Cơ Biệt là người Hoàng Hà bang, hiển nhiên muốn lợi dụng Cơ Biệt để đánh lạc hướng, nhân vì với mưu lược của Mộ Dung Thuý, không thể không có bố trí từ trước ở Biên Hoang Tập, thông qua một kẻ có gốc gác ở Biên Hoang Tập để tiếp thu Biên Hoang Tập, chắc hẳn đã tính toán từ đầu. Như vậy có thể làm giảm thấp nhất tổn hại đối với Biên Hoang Tập. Hoang nhân có một thói quen là chỉ cần không tổn hại đến sinh ý thì không ai buồn đi đánh nhau với ai".

Lần này đến lượt Âm Kỳ trầm ngâm suy nghĩ.

Đồ Phụng Tam nói: "Bọn ta cần phải có quyết định trong thời gian ngắn nhất, quyết định này ảnh hưởng trực tiếp đến thành bại của cả chuyến đi, kẻ bại chẳng những trắng tay mà còn phải bồi thêm tính mệnh. Trước khi đến Biên Hoang Tập, ta và Nam Quận công không hề nghĩ tình thế Biên Hoang Tập lại phát triển ác liệt đến mức độ này, thật là vượt xa dự liệu của chúng ta".

Âm Kỳ nói: "Trong lúc lão đại đi gặp Hách Liên Bột Bột, tôi nhận được tin báo Tổng Mạnh Tề và Hác Trường Hanh trước sau đến gặp Yến Phi, Tổng Mạnh Tề chỉ nói mấy câu, Hác Trường Hanh bàn bạc với Yến Phi hơn hai khắc thời gian".

Đồ Phụng Tam không kèm được: "Còn Kỳ Thiên Thiên?".

Âm Kỳ liếc nhìn y đáp: "Kỳ mỹ nhân luôn ở trong lều, Yến Phi ở trong nói mấy câu với nàng ta, giữa chừng

Hách Trường Hanh chợt đến, Kỳ mỹ nhân vẫn ở lại bên trong".

Đồ Phụng Tam phát giác bản thân không hề thấy ganh tị với Yến Phi, ngược lại còn hy vọng Yến Phi có thể bảo hộ Kỳ Thiên Thiên, không để nàng bị hại. Nhận định này khiến y cũng thấy kỳ quái, từ xưa đến nay, y không bao giờ để bất kỳ cá nhân nào ảnh hưởng đến việc thực hiện chính sự, chỉ tính đến quan hệ lợi hại mà thôi.

Âm Kỳ hỏi: "Ta nên đối đãi thế nào với Hách Liên Bột Bột? Nếu bọn ta nhìn lầm gã là người của Mộ Dung Thuý, chẳng những mất một đồng minh quan trọng mà còn có thêm một cường địch".

Đồ Phụng Tam hiện vẻ suy tư, chậm rãi nói: "Thời điểm Hách Liên Bột Bột đến Biên Hoang Tập phải chăng trùng hợp dị thường? Tựa như cùng với Mộ Dung Thuý phối hợp rất kín kẽ, vừa đến Biên Hoang Tập liền xảy ra huyết án Du Oánh, nếu không phải Hoa Yêu thật xuất hiện, gã còn có thể tiếp tục đóng giả Hoa Yêu làm cho người người hoảng loạn, tạo ra tình thế tốt nhất để Mộ Dung Thuý tiến vào Biên Hoang Tập, nếu không phải Yến Phi đưa Kỳ Thiên Thiên trở về Biên Hoang Tập đúng lúc thích hợp, sợ rằng các bang hội ở đây đã rối hết cả lên, chưa đánh đã thua".

Âm Kỳ biết trong lòng y còn do dự chưa quyết, nói với mình mà tựa hồ đang tự phân tích tình thế, chẳng bằng nói y thương nghị với mình, cùng nhau sắp xếp lại suy nghĩ rồi mới đưa ra quyết định sinh tử.

Gật đầu nói: "Hách Liên Bột Bột là một bạo quân giấu đầu hở đuôi, nghe nói ở Thông Vạn gã cưỡng bức vào cung đối xử tàn tệ tới hàng nghìn nữ nhân. Tới Biên Hoang Tập gian sát vài nữ nhân chẳng có gì đáng kể, có thể nhiều loạn Biên Hoang Tập đối với gã còn là niềm vui".

Đồ Phụng Tam vỗ bàn: "Nói rất đúng! Nếu người là Mộ Dung Thuý, muốn chọn chó săn, giữa Thác Bạt Khuê và Hách Liên Bột Bột, người sẽ chọn ai?".

Âm Kỳ giật mình: "Đương nhiên là cái gã thất nhân tâm đó rồi, mà căn bản cũng không lo gã an nhiên tự tại, đến khi thỏ chết mổ thịt chó săn lại có thể khiến người người thoả lòng".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Đúng vậy! Xưa nay ta luôn không minh bạch vì sao Mộ Dung Thuý chịu buông thả địch nhân lợi hại nhất của Thác Bạt Khuê là Quật Đốt, sau đó lập tức Quật Đốt đầu hàng Hách Liên Bột Bột, thì ra mọi việc đều do Mộ Dung Thuý an bài xảo diệu, là vì y nhìn thấu tiềm lực của Thác Bạt Khuê nên mới ám trợ Hách Liên Bột Bột để kèm chế Thác Bạt Khuê".

Âm Kỳ nhíu mày: "Chẳng lẽ Hách Liên Bột Bột không biết mình bị Mộ Dung Thuý lợi dụng?".

Đồ Phụng Tam tựa như chuyện gì cũng biết, ngả người vào ghế, uể oải vươn người nói: "Đương nhiên là biết, còn biết hơn bất cứ người nào. Bất quá lại không có quyền lựa chọn. Ngày nào gã còn chưa chinh phục Thác Bạt tộc xưng hùng Mạc Bắc, ngày đó còn chưa thể Nam hạ Trung nguyên tranh đoạt thiên hạ. Gã cũng hiểu rõ chỉ cần Thác Bạt Khuê còn đây, Mộ Dung Thuý sẽ chưa đụng đến gã. Lần này Mộ Dung Thuý chịu để gã ăn chia thành quả ở Biên Hoang Tập, chính là muốn để gã an tâm".

Âm Kỳ minh bạch Đồ Phụng Tam chung quy cũng đưa ra phán đoán, khẳng định Hách Liên Bột Bột là người của Mộ Dung Thuý, nói: "Cơ Biệt phải chăng bị gã vu hại?".

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Cơ Biệt là người Hoàng Hà bang hay không không quan trọng, theo ta cũng có nhiều khả năng hẳn là gian tế Hoàng Hà bang, sự thực Yến Phi cũng đang hoài nghi Cơ Biệt. Hách Liên Bột Bột tiết lộ thân phận hẳn đối với tình hình phát triển chỉ có rất ít ảnh hưởng nhưng là đề thủ tín với ta. Hừ! Hách Liên Bột Bột khả năng có ý khác, không muốn để Cơ Biệt chia sẻ quyền lợi với gã".

Âm Kỳ nói: "Cơ Biệt và Hô Lôi Phương quan hệ luôn mật thiết, có phải đều là người của Mộ Dung Thuý không?".

Đồ Phụng Tam lắc đầu: "Hô Lôi Phương không phải là bộ hạ Mộ Dung Thuý, kẻ đứng sau lưng hẳn là Điều Trường, trong quá khứ Điều Trường với Mộ Dung Thuý cùng phụng sự Phù Kiên, nói cho dễ nghe thì là đồng sự, khó nghe thì là cá mè một lứa. Chính là bọn họ ra sức xúi giục Phù Kiên Nam hạ, dẫn đến thất bại Phì Thuý, cũng là bọn họ liên thủ kéo Phù Kiên trở về, khiến Phù Kiên vô pháp trừng chỉnh quân đội, ổn định lại cục diện, tiếp tục chiến đấu. Hai bên đều đầy dã tâm, việc thành rồi không còn khả năng hợp tác, trừ phi

trong đó một bên chịu thần phục đối phương, nhưng tình huống này đương nhiên sẽ không xảy ra".

Âm Kỳ nói: "Lão đại có định tranh thủ lôi kéo Hồ Lôi Phương về bên mình không?".

Đồ Phụng Tam thở dài: "Ở Biên Hoang Tập không ai tin nhiệm ta, Hách Liên Bột Bột chỉ là có ý riêng".

Âm Kỳ nói: "Nếu lão đại không làm, há chẳng phải chúng ta đã bị hãm vào tình cảnh khốn cùng, có nguy cơ toàn quân bị tiêu diệt rồi còn gì?".

Đồ Phụng Tam nhìn lên xà nhà, chậm rãi nói: "Tình hình còn ác liệt hơn người tưởng tượng, Hách Liên Bột Bột nói lần này số người theo gã đến đây chỉ có hơn một ngàn, thêm vào người của Hung Nô bang và Yết bang quy thuận ở Biên Hoang Tập tổng cộng không đến hai ngàn. Hừ! Ta dám khẳng định gã hoàn toàn đối trá. Với thân phận nhất tộc chỉ chủ của gã sao lại sợ hốt như thế được, ta đoán binh lực của gã ít nhất là năm ngàn người, đủ sức khắc chế Biên Hoang Tập, mới dám ngông nghênh như thế. Vừa đến đã giả làm Hoa Yêu, dùng thủ đoạn sấm sét khiến cả Biên Hoang Tập kinh hoàng. Biên Hoang hoang vu không người kéo dài mấy trăm dặm, một cánh quân năm ngàn người muốn ẩn thân dễ không".

Âm Kỳ không hiểu: "Cho dù không có vấn đề nội gián, lực lượng Biên Hoang Tập đoàn kết toàn bộ lại sợ cũng không quá năm ngàn người, hà huống các bang hội còn cố kỵ lẫn nhau! Hiện tại người của Mộ Dung Thuý, Tôn Ân, Hách Liên Bột Bột và Cơ Biệt cộng lại kéo tới đã vượt quá hai vạn nhân mã, thế có phải là giết gà dùng dao mổ trâu không?".

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "Mọi việc phải nhìn xa hơn một chút mới được, đầu tiên phải thấy quyết tâm của địch nhân không chỉ là muốn tiếp thu Biên Hoang Tập, mà còn muốn một mẻ lưới quét sạch mọi thế lực phản đối. Quan trọng hơn là sau khi khống chế còn phải giữ vững Biên Hoang Tập, đủ để ứng phó với Bắc Phủ binh, Kinh Châu quân hoặc Kiến Khang quân toàn diện phản kích. Biên Hoang Tập hiện đã trở thành cứ điểm chiến lược quan trọng nhất trong thiên hạ, Hoang nhân thì chẳng cần biết ai chủ sự, chỉ cần tiếp tục kiếm được tiền là xong. Ai có khả năng nắm được Biên Hoang Tập, người ấy có thể muốn gì có nấy, làm mưa làm gió trực tiếp ảnh hưởng đến thành bại của công chuyện thống nhất thiên hạ".

Âm Kỳ hỏi: "Bọn ta có nên nghĩ đến chuyện lập tức bỏ đi không?".

Ánh mắt Đồ Phụng Tam rơi vào gã cực kỳ sắc bén, dần từng câu từng chữ: "Nam Quận công mang Biên Hoang Tập phó thác cho ta, làm sao ta có thể chưa đánh đã lui. Biện pháp cầu tồn duy nhất của bọn ta hiện tại không phải là trốn vào rừng hoang, mà là giống như Tạ Huyền ở Phì Thuỷ, dấn thân vào đất chết để tìm cái sống. Bọn ta cần phải phân rõ địch ta, đặt ra các phương án linh hoạt ứng phó với tình huống hiện tại của Biên Hoang Tập".

Âm Kỳ cảm thấy trái tim như chìm xuống, gượng cười nói: "Bọn ta còn có thể làm gì?".

Đồ Phụng Tam trở lại bình tĩnh lạnh lùng nói: "Chỉ có một người có thể giúp chúng ta xoay chuyển tình thế?".

Âm Kỳ ngạc nhiên, hiển nhiên không đoán được đó là ai.

Đồ Phụng Tam nói: "Người đó chính là Yến Phi".

Âm Kỳ ngạc nhiên: "Yến Phi?".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Chính là Yến Phi. Hắn không những khiến Hách Liên Bột Bột phải lo sợ, mà còn được Hoang nhân tôn trọng. Hách Trường Hanh tận lực thuyết phục hắn, chính vì biết rõ tác dụng của hắn, vậy mới trở hết tài miện lưới tranh thủ tín nhiệm của hắn".

Âm Kỳ nói: "Yến Phi chịu tin bọn ta sao?".

Đồ Phụng Tam nói: "Ta sẽ lấy thành ý đối đãi với hắn. Ta sẽ không trực tiếp tới tìm hắn, tốt nhất là bố trí thành ra hắn chủ động đến tìm ta trút hận mới dễ dàng qua mắt Hách Liên Bột Bột".

Âm Kỳ đứng lên nói: "Rõ rồi! Tôi lập tức đi thu xếp việc này".

Lưu Dụ tựa hồ mê man điều khiển chiếc thuyền buồm, trong lòng bàng hoàng, cảm thấy biết bao cô độc.

Gã từ nhỏ từng trải vô số khổ cực vì binh hoang chiến loạn. Người khác sợ nhập ngũ, riêng gã lập chí tòng quân, muốn tự mình nắm lấy vận mệnh mình.

Chiến dịch Phì Thủy mang lại cơ hội tốt nhất để tự biểu hiện, để cho gã vượt sang một giai đoạn hoàn toàn mới của cuộc đời, nhưng hiện tại chỉ còn thấy hổ thẹn tự trách và hối hận, mọi thành tựu tựa như hoa trong gương, như trăng đáy nước, không có chút ý nghĩa thực chất nào.

Đỉnh mình ước với Nhậm Thanh Thị là vì không còn lựa chọn nào khác, tuy nhiên lại càng khiến cho tâm tình gã chìm sâu hơn nơi đáy vực.

Nếu gã biến thành một kẻ vì thành công không lựa thủ đoạn, Tà gia sẽ coi gã thế nào? Yến Phi sẽ đối đãi với gã ra sao? Bản thân gã sẽ coi gã thế nào? Trùng trùng tâm ý lần lượt xô đến khiến gã cảm thấy toàn thân vô lực, không chỉ thân thể đau đớn, mà còn vì tâm linh thất lạc.

Tại thời điểm này, gã hoàn toàn mất hết đầu chí.

Trước đây gã hiểu rõ bước đường thống nhất thiên hạ trường kỳ và gian khổ, nhưng vẫn luôn duy trì ý chí tự cường, phấn đấu không mệt mỏi, đưa gã từ từ từng bước hướng về mục tiêu. Vậy mà thời khắc này lại cảm giác mọi sự đều phí công toi, chỉ giống như một con thiêu thân lao vào lửa, chẳng những lực bất tòng tâm, mà còn tự rước lấy diệt vong.

Tâm lý tuyệt vọng mất mát bám chặt gã.

Rời Kiến Khang đến Biên Hoang Tập với bao hùng tâm tráng chí, bao nhiêu tâm sức tài năng đề xuất kế hoạch hoàn toàn thất bại. Chiến hữu ở Biên Hoang Tập đối diện với vận mệnh khủng khiếp, gã hoàn toàn vô năng ra sức.

Dòng sông đưa gã tới đại giang, nhưng trôi theo dòng nước chỉ có thân thể gã, linh hồn gã đã bay về Biên Hoang Tập.

Tất cả đều mang ý vị thất bại, thất bại triệt để.

Gã mất đi đầu chí tranh đoạt thiên hạ, mất đi lòng tự tin vào bản thân. Nếu trong thuyền có một vò Tuyết Giản Hương, chắc gã đã mượn rượu quên sầu, để rồi quên đi mọi thứ.

Chưa bao giờ gã cảm thấy suy kiệt đến thế.

Sương mù bắt đầu tan, phía trước xuất hiện gần chục chiếc thuyền ba buồm, gã lại tựa như không trông thấy gì, cũng chẳng đề phòng gì.

Tốt nhất đây là chiến thuyền của Vương Quốc Bảo, gã có thể chiến đấu đến giọt máu cuối cùng để xả hết nỗi niềm phẫn hận, tìm kiếm một kết thúc có ý nghĩa cho cuộc đời này.

Giang Văn Thanh đưa tay vuốt mắt Chúc Thiên Vân, bình tĩnh nói: "Chúc thúc thúc yên tâm mà đi, bọn ta sẽ đòi lại công đạo để người chết được nhắm mắt!".

Chúc lão đại vừa trút hơi thở cuối cùng, thi thể đặt trên giường, đại biểu một thời của Biên Hoang Tập có kết cục như vậy, y không những đã lãnh đạo Hán bang vượt qua tai họa Phì Thủy mà còn xây dựng Hán bang lớn mạnh hơn trước nhiều.

Trực Phá Thiên đứng phía sau Giang Văn Thanh cùng với Phí Chánh Xương, Trình Thương Cổ.

Trực Phá Thiên thở dài: "Y vốn có thể cầm cự thêm ít ngày, chỉ tiếc vô pháp bài tiết uất hận trong lòng nên mới ra đi sớm như thế".

Trình Thương Cổ giao tình nhiều năm rất sâu với Chúc Thiên Vân, buồn rầu nói: "Văn Thanh chuẩn bị đối phó thế nào với Hồ Bái? Ta đã nhớ ra một danh sách những người mấy năm nay do Hồ Bái tuyển mộ và an bài vào những vị trí trọng yếu trong bang".

Phí Chánh Xương ngạc nhiên: "Không phải bọn ta định để cho Hồ Bái chọn lựa hoặc là tiếp nhận chức bang chủ hoặc để chúng ta thôn tính Hán bang hay sao?".

Giang Văn Thanh điềm đạm nói: "Chúng ta đã quyết định rút lui, cũng không cần cố kỵ gì nữa. Bất quá Hồ Bái đã có gan giết chủ, chắc chắn không phải là người dễ trêu vào, bọn ta trước tiên cứ để gã lấy làm đắc ý, trước khi rời Biên Hoang Tập mới thi hành thủ đoạn đối phó gã".

Trình Thương Cổ nói: "Sau lưng gã đương nhiên có kẻ chống lưng, nếu gã kiên quyết không chịu theo chúng ta ly khai, Hán bang sẽ rơi vào cục diện phân liệt".

Giang Văn Thanh trầm ngâm nói: "Chúng ta thay đổi sách lược, lập tức cử hành tang lễ cho Chúc thúc thúc, khi đó để nhị thúc tạm quyền bang chủ, tới lúc đó sao để Hồ Bái không vâng mệnh triệt thoái?".

Trực Phá Thiên gật đầu: "Đúng! Hồ Bái sai lầm ở chỗ giả truyền tâm ý Chúc lão đại, vì vậy Trình công thuận lý thành chương ngồi lên vị trí bang chủ, không ai có thể phản đối".

Phí Chánh Xương nói: "Văn Thành thực quyết định triệt thoái rồi sao? Nếu vậy bao nhiêu nỗ lực của chúng ta trước đây coi như đổ hết xuống sông xuống bể rồi".

Giang Văn Thanh buồn bã nói: "Đây là lựa chọn ta không muốn nhất, nhưng nghĩ đi nghĩ lại kết luận vẫn là thời thế đã qua. Bất luận là Hồ Bái có bị tru diệt hay không, Hán bang phân liệt đã thành định cuộc. Hơn nữa chúng ta còn chưa rõ kẻ nào đứng đằng sau Hồ Bái, điều đó đối với chúng ta vô cùng bất lợi".

Trình Thương Cổ nói: "Nếu mà bọn ta có thể dùng khoái đao trăm loạn ma, trước hết gọi Hồ Bái đến giết chết lập tức, sau rồi mới diệt trừ hết thế lực của gã, liệu có còn cơ hội không?".

Giang Văn Thanh nói: "Bọn ta có thể tiến hành thỏa đáng trước khi thuyền đội đến hay không vẫn còn chưa biết chắc, nhưng mà trước tiên trừ nội gian như vậy đủ khiến chúng ta rối loạn rồi, còn làm sao mà chu toàn trước địch nhân thực lực hơn hẳn ta?".

Ai nấy đều không biết trả lời ra sao.

Đúng lúc này, thủ hạ vào báo có Yến Phi cầu kiến.

Chúng đều ngạc nhiên.

Giang Văn Thanh hỏi thủ hạ: "Hắn nói muốn gặp ta?".

Thủ hạ gật đầu: "Yến Phi nói rõ muốn tới gặp Tống Mạnh Tề, đi theo hắn còn có chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên".

Giang Văn Thanh trầm ngâm một lát rồi thở phào một hơi, hân hoan nói: "Yến Phi bắt đầu tín nhiệm ta rồi!".

Trực Phá Thiên nhắc nhở: "Tiểu thư thận trọng một chút, nói cho cùng Yến Phi vẫn là người của Tạ Huyền, là địch chứ không phải là bạn của chúng ta".

Hai mắt Giang Văn Thanh sáng rực lên, bình tĩnh nói: "Lúc thế này lúc thế kia, Biên Hoang Tập hiện giờ không phải là Biên Hoang trước đây, bằng hữu có thể biến thành địch nhân mà địch nhân cũng có thể trở thành bằng hữu".

Tiếp đó nói với thủ hạ: "Đưa họ vào Trung Nghĩa đường! Ta muốn một mình tiếp họ!"

Thệ sư Bắc thượng

Yến Phi rời khỏi tổng đàn Hán bang, trong lòng bối rối hoang mang, không nắm chắc được tới một chút xú tương lai.

Đầu óc chàng bỗng hiện lên cái đêm mưa gió bão bùng bảy năm về trước, Mộ Dung Văn kéo người đột tập doanh trại của bọn họ. Trước đó một khắc chàng còn ở trong trường nhìn mẹ hiền vá áo cho mình, đèn đuốc trong trường đặc biệt ấm áp, yên ả trong gió mưa, sau một khắc đã biến thành địa ngục nhân gian.

Mẹ chàng cầm đao xông ra ngoài trường, một đám người như sói như hổ đang quát ngựa chém giết tới chỗ bọn họ. Người đàn bà trong lều bên cạnh ôm đứa bé vừa mới tròn một tháng tuổi ra khỏi chần gối ấm êm, bị địch nhân tàn độc như sài lang từ trên ngựa cúi xuống nắm lôi đầu tóc, đại đao nhuộm máu quét xuống cổ nàng ta.

Mẫu thân kéo chàng đào tẩu sang hướng bên kia, chân đạp lên mình tộc nhân ngã trên vũng máu. Tình cảnh khủng bố đó có phải sẽ trùng diễn ở Biên Hoang Tập hay không, chàng thật không dám tưởng tượng.

Mộ Dung Văn đã cải biến đời chàng, đoạt đi sinh mệnh của người mẹ chàng thương yêu nhất. Trước trường đại đồ sát đó, chàng chưa từng có cừu hận không hóa giải được với người ta. Cho nên bất luận Thác Bạt Khuê biến thành tâm ngoan thủ lạt đến cỡ nào, chàng tuyệt không thể ngạo nhiên trách cứ y, vì chàng đã từng trải qua tao ngộ của Thác Bạt Khuê, minh bạch cừu hận trong lòng y.

Bắt đầu từ cái đêm bi thống khó quên đó, Thác Bạt tộc kết thâm cừu đại hận với Mộ Dung Tiên Ti tộc do bọn huynh đệ Mộ Dung Văn, Mộ Dung Vĩnh cầm đầu. Biện pháp giải quyết chỉ có một, là lấy máu và tử vong đi rửa sạch thù oán.

Nhưng dưới tình huống độc đặc của Biên Hoang Tập, chàng lại phải đi thuyết phục Thác Bạt Nghi và Mộ Dung Chiến kẻ vai tác chiến. Làm như vậy có phải là quyết định sáng suốt hay không, chàng thật không rõ.

Sự thấu hiểu sự vụ của Kỳ Thiên Thiên là chuyện làm chàng cảm thấy an ủi nhất trước mắt, sau khi nàng rõ tình huống, liền cùng Tiểu Thi theo chàng đi gặp Tổng Mạnh Tề, ở lại tổng đàn Hán bang phụ trách chuyện bảo vệ, nếu có chuyện, chàng liền có thể cùng bọn Bàn Nghĩ, Cao Ngạn và chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên theo Tổng Mạnh Tề dùng thủy lộ triệt thoái.

Trực giác của chàng cảm thấy Tổng Mạnh Tề có thành ý, cho dù nghĩ trên quan hệ lợi hại. Đại Giang Bang vì Đồ Phụng Tam xuất hiện ở Biên Hoang Tập mà sắp lâm vào thế quyết liệt với Hoàn Huyền, tuyệt không dám khinh thị con gái nuôi của Tạ An. Cho nên chàng an tâm để Tổng Mạnh Tề chiêu cố chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên.

Chàng còn có một ý tưởng, Biên Hoang Tập giờ này phút này nguy cơ bốn bề, Yến Phi chàng trở thành mục tiêu của chúng nhân nhắm vào, giả như mình có họa bất trắc, chỉ có Tổng Mạnh Tề có đủ năng lực giúp chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên an nhiên quay về phương Nam.

Bàn Nghĩ từ nơi trùng kiến chào hỏi lớn tiếng chạy đến chỗ chàng, nắm lấy cương ngựa.

Yến Phi ngạc nhiên: "Chuyện gì vậy?"

Bàn Nghĩ thở hì hục đáp: "Âm Kỳ hồi nãy đến tìm người, sau khi biết người đã đi Hán bang, kêu ta chuyển lời lão Đồ muốn gặp người, còn bảo chứng là không có ác ý".

Yến Phi ngạc nhiên: "Người tin Đồ Phụng Tam?"

Bàn Nghĩ cười khỏ: "Sợ rằng ông trời mới có đáp án".

Yến Phi dõi mắt nhìn danh trại, cau mày: "Tiểu thư kia vẫn chưa về?"

Bàn Nghĩ tức giận: "Cao Ngạn không có đàn bà thì thôi, có đàn bà là hư hỏng hồ đồ, quên hết chuyện chính".

Yến Phi than: "Chuyện đàn bà không thành vấn đề, sợ nhất là hấn xảy ra chuyện. Ài! Hiện tại Biên Hoang Tập không còn là địa phương an toàn nữa, ta và Tống Mạnh Tề đã nói chuyện rồi, gã sẽ phái người đến chuyên chở mấy cái hòm rương của Thiên Thiên, người và đám huynh đệ cũng đến Hán bang tị nạn đi!"

Bàng Nghĩ nói: "Ta luôn có chút hoài nghi về Tống Mạnh Tề".

Yến Phi than: "Chúc lão đại đã đi rồi".

Bàng Nghĩ ngáy người: "Đi đâu?"

Yến Phi ngửa nhìn bầu trời trong veo: "Đi Tây thiên".

Bàng Nghĩ biến sắc ngậm miệng.

Yến Phi nói: "Chúc lão đại bị ám toán mà chết, chính là tỏ ra Biên Hoang Tập bất cứ một ai cũng có thể gặp ách vận tương tự, lần này tình huống của Biên Hoang Tập so với lúc trận chiến Phì Thủy còn hung hiểm hơn gấp bội hơn nữa, bề ngoài tuy bình tĩnh như thường, bên trong lại ngấm ngầm trào cuộn nơi nơi, địch ta khó phân. Nếu có chọn lựa, ta cũng không kêu Thiên Thiên đến Hán bang, không có Chúc lão đại, tác phong của Hán bang sẽ triệt để cải biến, kẻ nói chuyện là Đại Giang bang".

Bàng Nghĩ gật đầu: "Ta hiểu!".

Yến Phi thò tay vỗ vỗ cái đầu đang đau dần, miễn cưỡng hé cười: "Ta biết tâm tình của ngươi, Đệ Nhất Lâu vừa bắt đầu trùng kiến, nháy mắt lại xuất hiện tình huống này, bất quá tục ngữ có câu hể núi còn xanh, đâu sợ thiếu củi đốt. Trước khi Phù Kiên đến bọn ta không phải cũng tuyệt vọng như hiện tại sao? Xem xem bọn ta hiện tại lại đang ở đây! Có thể biết sự phát triển của thế sự khó lòng định liệu, quan trọng nhất là giữ lấy cái mạng quèn, để tìm cho mình một cơ hội khác".

Bàng Nghĩ buồn bã gật đầu, hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

Yến Phi đưa mắt nhìn Đông đại nhai người bộ hành càng lúc càng đông: "Ta phải đi tận hết mọi nỗ lực, hy vọng Đệ Nhất Lâu của ngươi có thể trùng kiến đúng hẹn".

Bàng Nghĩ ngăn người: "Ngươi không tính đi phó ước với Đồ Phụng Tam?"

Yến Phi hừ lạnh: "Y muốn bày tỏ bố cục trường giết chết ta, thời gian quý giá như vậy, ta nào có tâm tình đi đùa cợt với y".

Bàng Nghĩ buông cương, Yến Phi thúc bụng ngựa, phóng đi.

° ° °

Lưu Dụ thần tình cứng đờ, hoàn toàn không lý gì tới đối phương hô hoán kêu gã dừng thuyền, muốn cặp sát thuyền.

Tiếng xé gió rào rạt, sáu bảy cọng dây quăng lên đầu cánh buồm nhỏ của thuyền gã, ba cọng câu dính chặt vào buồm.

Tay Lưu Dụ rời khỏi bánh lái thuyền, chuẩn bị bạt đao ứng địch, gã ngay cả phản ứng xung động, liếc nhìn địch nhân cũng mất đi, chỉ hy vọng phún máu, bất luận là máu của địch nhân hay là máu mình, chỉ có phún máu mới có thể làm giảm nhẹ nỗi thống khổ trong lòng. Kỳ quái là đối phương không bắn tên về phía gã.

Một thanh âm hùng tráng từ trên thuyền bên kia truyền xuống: "Bản nhân là Giang Hải Lưu của Đại Giang bang, bằng hữu trước hết xin thứ tội bọn ta mạo phạm, không biết bằng hữu có phải từ Biên Hoang Tập đến không?"

Lưu Dụ ngược nhìn, tâm địa chết nửa phần vụt bừng lên ngọn lửa hy vọng.

Nội đường dịch trạm của Phi Mã hội, Yến Ph, Thác Bạt Nghi và Hạ Hầu Đình ba người ngồi quanh bàn thương nghị.

Hai người lắng nghe Yến Phi phân tích tình thế hiện thời, Hạ Hầu Đình hừ khế: "Hách Liên Bột Bột và Đồ Phụng Tam nếu muốn lợi dụng lúc bọn ta triệt tẩu mà đột tập, khẳng định sẽ phải trả một cái giá nghiêm trọng, thời khắc đón đầu thế lửa như vậy, chuyện trọng yếu nhất là bảo toàn thực lực, bọn chúng làm vậy đâu có hợp lý".

Thác Bạt Nghi trầm giọng: "Bọn ta có thể tin nhiệm Hác Trường Hanh không?"

Yến Phi cười khỏ: "Tín nhiệm hán hay không tin nhiệm hán, thuần túy là một chọn lựa, ta thật không có cách lần dò hư thực về hán".

Hạ Hầu Đình nói: "Nếu chọn cùng hán kẻ vai tác chiến, mà hán lại có lòng khác, đâu khác gì tự chuốc họa. Nói trắng ra, cách làm thông minh nhất hiện tại của bọn ta là không tin bất cứ một ai, đó là phương pháp duy nhất có thể nắm chắc mệnh vận của mình. Bọn ta biết quan hệ giữa người Mộ Dung Chiến không tệ, nhưng đừng quên hán thủy chung là địch nhân của bọn ta, lúc đại chiến đằng sau ngáng chân bọn ta, cho dù kết quả có thể đánh lui ngoại địch, nhưng bọn ta cũng sẽ thương vong nặng nề, không còn cách nào bảo trì ưu thế ở Biên Hoang tập".

Thác Bạt Nghi nói: "Bọn ta đã sớm thương thảo về mỗi một khả năng, tổng kết tối hậu vẫn là lợi dụng còn có thể ly khai mà triệt tẩu toàn diện, nếu có Hách Liên Bột Bột, bọn ta sẽ dẫn đo đề nghị của người, hiện tại chỉ hy vọng có thể bảo toàn thực lực".

Yến Phi than: "Ta còn có gì để nói nữa chứ?"

Thác Bạt Nghi đôi mắt bắn ra thần tình chân thành: "Tiểu Phi! Đi đi! Mộ Dung Bảo bất kể là binh pháp hay võ công đều được chân truyền của Mộ Dung Thủy, từ nhỏ đã theo cha chinh chiến, cho dù bọn ta vạn người đồng tâm đối đầu chính diện với gã, vẫn không có một chút cơ hội thắng, huống hồ hiện tại ai ai cũng ôm ấp quỷ kế, ai ai cũng không tin nhiệm người khác. Người không nghĩ cho mình, cũng nên nghĩ cho Kỷ Thiên Thiên của người chứ".

Yến Phi trong lòng xáo xào hai lượt "Kỷ Thiên Thiên của ta", cười khỏ: "Ta có một thứ cảm giác rất bất tường, là Biên Hoang Tập xem ra bình tĩnh, nên sự thật lại đã bị phong tỏa cách biệt hết, người thường vào ra không có vấn đề, nhưng đại quy mô triệt tẩu như bọn người, sẽ đụng phải sức mạnh khổng lồ".

Thác Bạt Nghi mỉm cười: "Tiểu Phi an tâm, bọn ta đã phái bộ đội đi đầu dò đường, sau khi khẳng định lộ tuyến an toàn rồi mới khởi hành, các bang hội khác đang dưới sự giám sát nghiêm mật của bọn ta, không có bất cứ một di động nào có thể qua mắt được bọn ta".

Yến Phi hỏi: "Có tin tức của thám tử truyền về không?"

Hạ Hầu Đình đáp: "Cũng sắp rồi! Bộ đội tiên phong đã khởi trình sáng sớm hôm nay, trong một canh giờ chắc có hồi báo".

Yến Phi đứng dậy: "Chúc các người thuận buồm xuôi gió".

Thác Bạt Nghi nắm tay chàng, quan tâm thốt: "Nói thật với ta, người tính làm sao?"

Yến Phi buồn bã: "Ngoại trừ chạy càng xa càng tốt, ta còn có tuyển chọn gì khác chứ?"

° ° °

Trong thương sảnh, Lưu Dụ hóp một ngum trà nóng, nhìn Giang Hải Lưu bên kia bàn: "Tình thế là vậy đó".

Giang Hải Lưu ngồi kề, đứng sau lưng lão là mười mấy nhân vật lãnh tụ của Đại Giang bang bao gồm Tịch Kính và Hồ Khiếu Thiên, ai ai sắc mặt cũng ngưng trọng, không tưởng được tình huống ác liệt đến như vậy.

Chỉ trong một chuyên Nhậm Dao bị Tôn Ân đánh chết cũng đã đủ oanh động võ lâm Nam Bắc.

Tôn Ân là kẻ Nam phương sợ nhất, chiếm cứ đảo Hải nam bao năm nay, hoàng triều họ Tư Mã không làm khó dễ được, Tạ Huyền lại cần tụ tập đại binh trông về mặt Bắc ứng phó Phù Kiên, để cho Tôn Ân thừa cơ không ngừng ăn lần các thành trấn duyên ngạn. Lần này y hiện thân ở Biên Hoang, chính là dấu hiệu làm phản đại quy mô, là chuyện ai ai cũng không dám bỏ qua.

Giang Hải Lưu trầm ngâm: "Bọn ta không gặp thuyền đội thủy sư của Vương Quốc Bảo, xem như vậy, bọn chúng chắc đã toàn quân bị diệt".

Tịch Kính sau lưng lão nói: "Chiều theo tình báo của bọn ta, bên Vương Quốc Bảo tổng cộng có tám chiến thuyền, ước độ hai ngàn binh tướng, nếu Thiên Sư quân có thể làm cho bọn chúng toàn quân chìm đắm, thực lực tất không dưới vạn người, hơn nữa trang bị đầy đủ".

Chín chiến thuyền Đại Giang bang tiếp tục ngược nước lên phía Bắc, qua mỗi một khắc, Lưu Dụ càng tiếp cận Biên Hoang Tập càng sinh cảm giác làm cho tươi tỉnh hẳn.

Sau khi biết được gã là Lưu Dụ, Giang Hải Lưu đối với gã khách khí mà thân thiết, hiển thị Giang Hải Lưu quyết tâm tu bổ lại quan hệ hiện đang rạn nứt với Tạ Gia.

Hiện tại mục tiêu của Lưu Dụ và Giang Hải Lưu là một mục tiêu nhất trí, làm sao có thể đột phá sự phong tỏa Biên Hoang Tập của Tôn Ân, chi viện cho Biên Hoang Tập đang bị cô lập.

Lưu Dụ hỏi: "Chiến sĩ theo đại dương gia lần này có bao nhiêu người?".

Giang Hải Lưu đáp không do dự: "Không tính số chèo lái, chiến sĩ có thể dùng tới có khoảng hai ngàn bảy trăm người. Lưu đại nhân có đề nghị gì?".

Lưu Dụ đáp: "Phương pháp duy nhất đột phá vòng vây của Tôn Ân là bỏ thuyền lớn đi thuyền nhỏ lên đất liền, rồi tập trung lực lượng chờ đêm tới phá mở tuyến phong tỏa của Thiên Sư quân, như vậy tất có thể làm cho Thiên Sư quân rối loạn chân tay, nói không chừng có thể biến chuyển toàn hình thế".

Bọn Giang Hải Lưu ai nấy sắc mặt cũng lộ vẻ khó coi.

Lưu Dụ đương nhiên hiểu thấu ý tưởng của bọn họ, theo đường thủy Bắc thượng là biện pháp đợ nhọc mệt là mua mẫn nhất, hơn nữa tiến có thể công thoái có thể thủ, lúc tất yếu có thể xuôi thuyền theo thủy lộ triệt tẩu. Đề nghị của Lưu Dụ gã lại là xả lảng một bàn, đục đáy chìm thuyền, kiên trì tới phút phân thắng bại.

Tình huống nếu trùng diễn trận chiến Phì Thủy, Bắc Phủ binh tất cần tử thủ phòng tuyến cuối cùng Phì Thúy, bọn họ phải cùng Biên Hoang Tập tồn vong.

Hồ Khiếu Thiên nói: "Hình thế hiện tại thấy rõ là Tôn Ân và Mộ Dung Thùy hai bên đại quân giáp kích Biên Hoang Tập, nếu Biên Hoang Tập có hiểm địa có thể thủ, kế sách của Lưu đại nhân có lẽ có thể làm, hiện tại lại tựa như chui đầu vô lưới".

Lưu Dụ than tức trong lòng, thầm nghĩ là nếu là Tạ Huyền, tất sẽ lập tức tán đồng chiến lược của gã.

Không có chiến tranh nào là không cần mạo hiểm, chiến tranh lấy ít đánh đông càng cần phải bằng vào kỳ binh địch nhân không tưởng được mà xuất kỳ chế thắng, không có phương pháp nào khác.

Tận nỗ lực cuối cùng: "Nếu ta là Tôn Ân, sẽ phong tỏa thủy đạo đến Biên Hoang...".

Tịch Kính ngắt lời gã: "Tôn Ân chắc không nghĩ tới bọn ta sẽ kéo rốc Bắc thượng, sau khi đánh tan thuyền đội của Vương Quốc Bảo sẽ dời sức chú ý tập trung lên Biên Hoang Tập, không gài trọng binh ở Dĩnh Thủy, mà bọn ta phải có tâm dự phòng. Lúc tất yếu có thể cắt đứt Thiên Sư quân với trên bờ, theo thủy lục hai lộ phản công địch nhân, như vậy mới vạn vô nhất thất".

Người sau lưng Giang Hải Lưu ai cũng gật đầu, biểu thị đồng ý.

Lưu Dụ thăm than đó không phải là kỳ binh.

Giang Hải Lưu tổng kết: "Ta hiểu được sách lược của Lưu đại nhân, bắt quá bọn ta thiện nghệ nhất là thủy chiến, nếu bỏ trường mà thủ đoản, hậu quả khó lường, bọn ta quyết định từ thủy lộ bức thẳng Biên Hoang Tập, chỉ cần đột phá vòng phong tỏa của Tôn Ân, thủy lộ dưới sự khống chế của bọn ta, hoặc tiến hoặc lui là do bọn ta quyết định".

Lưu Dụ chìm đắm hẳn, sinh ra cảm giác quay về tìm chết, bắt quá lại mau chóng bình tĩnh, vì đại cục đã định.

° ° °

Yến Phi thần tình hoảng hốt rời khỏi dịch trạm, đang nghĩ nghị có nên đến Lạc Dương Lâu tìm Hác Trương Hanh hay là nên đi Tây đại nhai bàn bạc vài ba câu với Mộ Dung Chiến, một đội kỵ sĩ đã lao tới trước mặt, thì ra là Hồ Lô Phương và mười mấy thủ hạ, xem ra là đi đến dịch trạm.

Hồ Lô Phương từ xa kêu lên: "Thật tình cờ! Ta vừa đến doanh trại tìm người, tìm không ra nên chỉ còn nước đi tới đây thử vận may."

Yến Phi giật ngựa đi song song với Hồ Lô Phương, thủ hạ của gã theo sau, trong lòng sinh ra cảm giác lãng phí thời gian. Nếu còn chưa có quyết định chạy trốn, chàng có thể vui vẻ dạo một vòng với Hồ Lô Phương, thăm dò hư thực của gã.

Hồ Lô Phương ngạc nhiên nhìn chàng, đối với sự lãnh đạm của chàng lộ ra thần sắc không hiểu, hỏi: "Yến huynh có tâm sự gì?".

Yến Phi bực dọc nhìn gã, vút thẳng vào đề: "Trong lòng Hồ Lô huynh nội gian là ai?".

Hồ Lô Phương sa sầm nét mặt, im lặng một hồi, than dài: "Đây chính là một trong những nguyên nhân ta đến tìm ca lão người, ta đang hoài nghi Cơ Biệt".

Yến Phi ngạc nhiên đưa mắt nhìn gã, lòng nghĩ lẽ nào gã đang sử khổ nhục kế, cố ý bán đứng Cơ Biệt để vút hết nghi vấn về mình?

Hồ Lô Phương thờ thẩn nhìn phía trước, thốt: "Thành thật mà nói, ta luôn luôn lưu ý đến gã, vì lão Cơ luôn luôn có qua lại làm ăn với Hoàng Hà bang, gã có thể qua mắt người khác, lại không qua mắt được ta".

Yến Phi nhíu mày: "Ý của người là...".

Hồ Lô Phương nhìn sang chàng, trầm giọng: "Đêm hôm qua sau khi đến dịch điểm, trước khi cái mũi của Phương tổng tuần đụng tai kiếp, gã chợt biến mất bóng dáng, mà gã luôn luôn là cao thủ tinh thông dụng độc, người nói coi ta nghĩ sao? Sáng sớm ngày hôm trước gã vắng mặt trong buổi họp nhiệt não chào hỏi Thiên Thiên tiểu thư, càng làm cho người ta khó hiểu, giải thích duy nhất là gã căn bản không có mặt trong Biên Hoang Tập".

Yến Phi trong lòng cuộn cuộn sóng gió, lẽ nào Hồ Lô Phương không phải hát cùng một nhịp với Cơ Biệt, không lẽ lời tố giác Hác Trương Hanh của gã không phải là giả tạo? Hồ Lô Phương nói tiếp: "Kỳ quái nhất là sau khi diệt trừ Hoa Yêu, gã là kẻ đầu tiên đề nghị để Hách Liên Bột Bột được vinh dự đánh chuông giải trừ giới nghiêm, mà ai cũng biết công thần thật sự là Yến Phi người, sau chuyện này ta và Mộ Dung Chiến đều bất bình cho người".

Yến Phi tâm niệm chớp nhoáng, lại không biết nên nói gì mới phải.

Hồ Lô Phương lại nói: "Hách Liên Bột Bột chủ động đề nghị cử hành Chung lâu hội nghị, quyết định cử hành vào lúc chính Ngọ, nghe nói Phi Mã hội đã chuẩn bị triệt tẩu, có phải có chuyện đó không?".

Yến Phi không đáp lời, hỏi ngược: "Chúc lão đại đã đi, người có biết không?".

Hồ Lô Phương cau đôi mày rậm, lo lắng trùng trùng: "Vừa mới nhận được tin tức, lúc y còn có rất nhiều người hận không giết được y, đến lúc y thật sự ra đi, lại giống như mất đi cái gì đó, thật rất mâu thuẫn. Hiện

tại ở Biên Hoang Tập ai ai cũng hoảng sợ, một ngày dài như một năm, ai ai cũng không biết hồi sau sẽ xảy ra chuyện gì".

Yến Phi hỏi: "Người chuẩn bị kiên trì ở lại chứ?".

Hồ Lôi Phương thở dài một hơi, đáp: "Thật không giấu gì người, ta đã hoang mang quá rồi, mới muốn tìm đến người để thương lượng".

Yến Phi vụt thốt: "Bọn ta lập tức đi tìm Mộ Dung Chiến, hẳn có lẽ có ý kiến khác". Liền quát ngựa đi trước.

Hồ Lôi Phương rượt theo sau chàng, kêu lên: "Mộ Dung Chiến đã đi gặp Trác Cuồng Sinh, người đi sai đường rồi!".

Yến Phi liền thu cương, bọn Hồ Lôi Phương cũng chia nhau ghìm ngựa, người đi đường sợ sệt dòm ngó, không khí càng thêm phần khẩn trương mưa bão sắp ụp đến.

Hồ Lôi Phương nói: "Ta hồi nãy có nói chuyện với Mộ Dung Chiến, hẳn nói người và hẳn đều không tin Hách Liên Bột Bột, cho nên muons tìm Trác Cuồng Sinh hỏi cho rõ, xem gã có phải đã thuyết phục Trác Cuồng Sinh đồng ý triệu mở hội nghị không".

Lòng Yến Phi sống động trở lại, giả thiết Hồ Lôi Phương không phải là nội gian, bọn họ tăng thêm cơ hội an định được bên trong. Bất quá một vấn đề khác lại vì vậy mà xuất hiện, Hác Trường Hanh thật ra là hào hùng trung can nghĩa đảm, hay chỉ là kẻ đại gian đại ác bề ngoài giả vẻ thiện lương?

Hồi 16

Sát nhân diệt khẩu

Chín chiếc thuyền Đại Giang bang nối đuôi nhau ngược dòng lên hướng Bắc, thương sảnh còn lại hai người Lưu Dụ và Giang Hải Lưu ngồi đối diện nhau, người khác phụng mệnh đi chuẩn bị đột phá sự phong tỏa của Thiên Sư quân.

Giang Hải Lưu tự tin mỉm cười: "Ta biết Lưu đại nhân đang lo ngược dòng tác chiến, bất lợi bên ta, lại sợ đối phương kịp thời bố trí chướng ngại ngăn sông, có đúng không?".

Lưu Dụ lắc đầu: "Đại dương gia tung hoành Trường Giang, thủ hạ tướng lĩnh toàn là uống nước sông khôn lớn, tự nhiên là có phép leo lái ngược nước ngược gió, phá hủy chướng ngại vật, ta nào lo phương diện này".

Giang Hải Lưu ngạc nhiên: "Thì ra Lưu đại nhân có lối nhìn khác, xin lắng nghe tường tận".

Lưu Dụ trầm nghĩ dưới cái danh nổi như cồn đâu phải là hạng bất tài, Giang Hải Lưu tuy đã quyết định phương thức tác chiến, nhưng vẫn dè dặt thủ hạ di, để cho mình nói hết những gì muốn nói, sau đó lại bày cách nói cời mối nghi hoặc của mình, tỏ sự tôn trọng của lão với Lưu Dụ.

Lão xem trọng mình như vậy, đương nhiên không phải là vì thân phận thấp hèn của gã trong Bắc Phủ binh, mà là biết được mình là kẻ Tôn Ân và Tạ Huyền để trong mắt, muốn tu bổ quan hệ với Tạ gia, đương nhiên cần khoản đãi mình cho tốt.

Đó có lẽ là một ảnh hưởng tối hậu cho cơ hội thành bại lần này.

Lưu Dụ nói thẳng: "Thiên Sư quân chuẩn bị sung túc, binh lực to tát, xem bọn chúng dễ dàng đánh tan thủy sự của Vương Quốc Bảo, không dễ một chiếc thuyền nào lọt ra, có thể đoán biết bọn chúng có phương pháp tác chiến hoàn thiện tập kích từ trên bờ".

Giang Hải Lưu gật đầu: "Ta hoàn toàn đồng ý, bất quá đối phó Vương Quốc Bảo Thiên Sư quân tấn công bất ngờ không kịp phòng bị, cho nên dễ dàng đắc thủ, còn bọn ta may mắn được Lưu đại nhân báo tin, có chuẩn bị tham chiến, ai thắng ai bại, còn chưa biết được".

Lưu Dụ nói: "Điều đó ta hiểu rõ, chỉ là tình huống trước mắt nếu chính diện đối kháng, thật bất lợi cho bên ta. Ưu thế Bắc thượng của đại dương gia chuyển này toàn là nhờ không tiết lộ một chút xú phong thanh, khiến cho người ta không liệu tưởng được, cho nên là một nhánh kỳ binh có thể xoay chuyển cục thế, một khi chính diện xung kích với địch nhân, đã đánh mất đi hiệu quả của kỳ binh. Dĩnh Thủy có dòng có thể theo dõi, Biên Hoang bao la khó thể quan sát, nếu có thể bắt đúng thời gian, trấn thủ cứ điểm ngoài Biên Hoang Tập, lúc địch nhân phát động liền đột tập, ta có long tin có thể lấy yếu thắng mạnh, đánh tan bộ đội của Tôn Ân".

Giang Hải Lưu nhìn gã một hồi, mỉm cười thốt: "Lá gan của Lưu đại nhân rất lớn, lại trí dũng song toàn, vấn đề ở chỗ bọn ta quen thủy chiến, lục chiến không phải là tài của bọn ta, đối diện với địch nhân thế mạnh như vậy, muốn bọn ta bỏ thuyền thâm nhập lên bờ hành quân tác chiến, có khác gì quăng ngư nhân lên đất liền, căn bản không phát huy được ưu điểm bản sắc, tâm lý và sĩ khí đã sớm thua thiệt. Bọn ta cũng không hoàn toàn thiếu sót kinh nghiệm đánh trên bộ, nhưng chỉ giới hạn chiến sự quy mô nhỏ, đụng chạm bang hội, lại không phải như trận chiến đại quy mô trước mắt, hơn nữa binh lực địch nhân đông gấp mấy lần bên ta. Lưu đại nhân minh bạch điểm này, đương nhiên hiểu được ta không thể không theo quyết định này".

Lưu Dụ trong lòng trào dâng cảm xúc, lại là nhắm vào chính mình, thầm nghĩ mình cuối cùng vẫn chưa là tài liệu thông soái, chưa thể nào dẫn đo tính toán đặc tính của mỗi một loại binh chủng, đổi lại là Tạ Huyền, không cần Giang Hải Lưu nói ra, đã hiểu Giang Hải Lưu không thể không có quyết định như vậy.

Tập quán rất khó lòng thành linh sửa đổi, Đại Giang bang xưng hùng Trường Giang, thiện nghệ thủy chiến, cho dù công kích mục tiêu trên bờ, cũng tất yếu có chiến thuyền phối hợp, lúc nào cũng có thể quay về sông nước. Nếu vứt đi thuyền của họ, có khác gì người Hồ tinh thông cưỡi ngựa bắn tên mà phải xuống ngựa đi bộ, sức chiến đấu, lòng tin, sĩ khí đều bị ép bức yếu nhược.

Đáng tức nhất là sự hạn chế về mặt này của Đại Giang bang làm cho gã không thể tận tình phát huy binh pháp mưu lược, đối với trận chiến sắp lọt vào, gã không còn nắm chắc nữa.

Giang Hải Lưu thân thiết thốt: "Không giấu gì Lưu đại nhân, lần này bọn ta Bắc thượng tới Biên Hoang Tập không phải là không tính toán đến Thiên Sư quân của Tôn Ân, chỉ là nhận được phi cấp truyền thư Hán bang cầu trợ, biết Mộ Dung Thủy sẽ dụng binh đánh Biên Hoang Tập, cho nên đã tính từ sớm vào lúc tình thế khẩn cấp triệt tẩu Chúc lão đại và người của y".

Lưu Dụ nghuê lão nói chưa hết lòng, ngạc nhiên hỏi: "Đại dương gia có chỉ thị gì, sao không nói thẳng ra?".

Giang Hải Lưu than: "Ta hiện tại bắt đầu minh bạch An công sao lại dồn sức dồn trí tài bồi Lưu đại nhân, hy vọng bọn ta sau này có cơ hội hợp tác".

Lưu Dụ biết lão từ lối suy luận của gã đã nhìn ra tài trí của Lưu Dụ gã, trong lòng lại nghĩ ngại liên miên, mệnh lệnh giết "Đại Hoạt Di Lạc" Trúc Pháp Khánh do Tạ Huyền phó thác, mình sợ rằng sẽ làm cho ông ta thất vọng, than: "Ta thật không có mặt mũi quay về gặp Huyền soái".

Giang Hải Lưu giạt mình: "Lưu đại nhân không ngờ đã đoán được chuyện toan tính trong lòng ta?".

Lưu Dụ gật đầu: "Đại dương gia muốn ta lập tức quay đầu về Quảng Lăng, truyền tin cho Huyền soái, có đúng không?".

Giang Hải Lưu nghiêm mặt: "Cho dù bọn ta có thể đột phá vòng phong tỏa đến được Biên Hoang Tập, vẫn không có cách nào ngăn chặn địch quân hăng hà sa số lai phạm từ lưỡng lộ Nam Bắc, người duy nhất trong thiên hạ có thể nghịch chuyển hình thế là Huyền soái, đúng lúc bọn ta có thể toàn lực phối hợp. Sau khi đến Quảng Lăng, xin đại nhân chào hỏi An công giúp ta, nói với ông ta Hải Lưu nguyện lãnh nhận bất cứ tội trạng gì".

° ° °

Dạ Oa Tử, Cổ Chung Trường, Lầu chuông.

Yến Phi và Hồ Lô Phương tất tả lên Lầu Chuông, leo lên thang lầu, thủ hạ của Hồ Lô Phương lưu lại bên ngoài lầu, hợp cùng thủ hạ của Mộ Dung Chiến.

Cách đằng xa bọn họ đã nhìn thấy hai người Mộ Dung Chiến và Trác Cuồng Sinh trên đỉnh Lầu chuông, tình huống cổ quái.

Hai người chạy suốt ba tầng, lên đến đỉnh Lầu chuông vinh danh một trong Biên Hoang Tứ Cảnh, từ đây có thể nhìn bao quát toàn cảnh Biên Hoang và vùng phụ cận, thị tuyến không bị hạn chế, hạn chế duy nhất là tận cuối vùng đất bằng.

Trác Cuồng Sinh ngồi dựa lan can, thần tình buồn rũ rượi, mùi rượu nồng, bên cạnh còn có một vò rượu ngã nghiêng, nắp vò mở toang, nhìn thấy y đã uống sạch không còn một giọt.

Mộ Dung Chiến mặt mày hồ nghi đang ngồi chồm hổm bên người y, xem ra đã nói hết nước miếng, lại không còn có cách nào có được đáp án.

Hô Lôi Phương ngạc nhiên: "Chuyện gì vậy?".

Mộ Dung Chiến buồn bã ngồi xuống đất, chìa tay: "E rằng phải hỏi ông trời mới được, lúc ta lên tới thì y đã có bộ dạng này, khóc rống rồi cười khì, khiến ta không khỏi vô đầu bút tai".

Yến Phi và Hô Lôi Phương đến trước mặt Trác Cuồng Sinh đang nhắm chặt mắt, thở hì hục, tự nhiên là quỳ xuống xem xét tình huống của y.

Hô Lôi Phương có lẽ nghĩ tới Cơ Biệt, hoài nghi hỏi: "Không phải bị người ta hạ độc chứ?".

Mộ Dung Chiến dịch đến bên cạnh gã, cười khò: "Độc gì khác khắng định là không có, lại khắng định là trúng tửu độc, một câu cũng không chịu nói. Ài! Biên Hoang Tập không biết có phải bị phù chú không, không có chuyện nào là bình thường cả".

Lại quay sang Yến Phi: "Người là đại tông sư uống rượu, có phương pháp nào giải rượu mau chóng nào không?".

Yến Phi cười khò hồi trả: "Phương pháp duy nhất là để y ngủ ba ngày ba đêm, tửu độc tự giải".

Vượt ngoài ý liệu của ba người, Trác Cuồng Sinh nghe Yến Phi nói chuyện lập tức giương đôi mắt tràn đầy những tia máu li ti, chăm chăm nhìn thẳng trước, la lên: "Có phải là Yến Phi đó không?".

Ba người người nhìn ta ta nhìn người.

Yến Phi thốt: "Phải! Ta đã đến! Thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy?".

Trác Cuồng Sinh rơi lệ thê lương: "Y đã chết rồi!".

Yến Phi đầu óc mù mờ: "Ai chết?".

Trác Cuồng Sinh giống như mất hết lực lượng, bất lực khò khè: "Y đã chết! Đại Ngụy xong rồi!".

Yến Phi giật nảy mình, trong lòng bắt đầu có chút manh mối mơ hồ.

Mộ Dung Chiến phát giác thần sắc của chàng có điểm khác lạ, hỏi: "Người lão Trác chỉ là ai?".

Yến Phi thò tay nắm lấy tay Trác Cuồng Sinh, trầm giọng: "Tính lại chút đi, có phải là Nhậm Dao đã chết không?".

Đến phiên Mộ Dung Chiến và Hô Lôi Phương kinh hãi nhìn nhau, bằng vào năng lực và uy danh của Nhậm Dao, y không đến tìm mình gây phiền hà là tốt phước lắm rồi, một người như vậy không ngờ lại chết đi, hơn nữa lại là chuyện nội trong một đêm ngắn ngủi, chứng tỏ sự tình không phải tầm thường.

Trác Cuồng Sinh vụt ngồi bật dậy, xoay tay nắm lấy song thủ của Yến Phi, đôi mắt tựa say mà không say, gào lên: "Y đã chết, Đại Ngụy cũng xong rồi, mọi thứ đều xong rồi".

Chợt lại như nhìn thấy người lại, nhìn Yến Phi rít qua kẽ răng: "Người... người không phải là Yến Phi, người lừa ta!".

Liền buông tay dựa lại lan can, lắc đầu: "Ta đối không đúng với người, đêm đó ở Dạ Oa Tứ ta cố ý cản trở người".

Mộ Dung Chiến mất kiên nhẫn, quát lên: "Mau tỉnh lại, tên tửu quỷ hồ đồ người".

Yến Phi đứng dậy đi đến bên lan can, nhìn xuống dưới, đám chiến sĩ đang ngược nhìn lên, hiển nhiên bị tình huống bên trên làm hoảng hốt, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Yến Phi quát xuống: "Mau bưng một thau nước lạnh đến cho ta".

° ° °

Cao Ngạn dẫn Doãn Thanh Nhã đi xuyên qua rừng cây, trước mắt sáng lên, thoáng trống hẫng, thì ra cây cối bốn bề đều bị chặt xuống hết, mắt tiêu không thấy bóng dáng.

Vu Nữ Hà đang thả mình đằng trước.

Tiếng côn trùng rả rích, tràn trề không khí an ninh tiêu dật.

Doãn Thanh Nhã nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Cao Ngạn, thì thào: "Ai chặt hết cây vậy?".

Cao Ngạn đắc ý dương dương: "Đợi đã, đợi ta tìm ra địa điểm cất giấu bè gỗ, hỏa thiêu hết, bọn ta có thể về Biên Hoang Tập công cáo thiên hạ".

Miệng nói tay lại rút một ống đồng đựng dây móc câu ra, bấm nút.

"Vù" một tiếng, móc câu bắn ra, tà tà bay bám trên một cành đại thụ bên trái cách gần ba trượng, cười khà khà một tiếng, lao mình đi.

Doãn Thanh Nhã ngẩng nhìn hẫng, nhăn mũi: "Người đi đâu đó, nhảy lên cành cây để cười ha?".

Cao Ngạn leo tèo ba lượt lên đến chỗ cao nhất có thể đặt chân, lắc lư nhìn trái, ngó phải, đáp lời: "Đây gọi là trình sát địch tình. Khà! Có rồi! Không thấy có bất cứ nhóm địch nào, bọn ta có đủ thời gian ghi công lập nghiệp. Sách vở có ghi chép, đây gọi là hỏa thiêu bè liên hoàn. Khà! Còn không để ta tìm thấy được sao".

Dây móc lại bắn ra, người bay xuống, theo dây vọt vào rừng cây.

Doãn Thanh Nhã nhẹ nhàng nhún chân, từ dưới đất rượt theo sát.

Cao Ngạn từ trên cao hạ xuống, xảo hợp bên cạnh Vu Nữ Hà, chỉ thấy bè gỗ xếp đồng giống như mấy trăm quả đồi hai bên bờ, ước lượng ít nhất cũng sáu bảy trăm cái bè lớn, mỗi bè có thể chứa hai chục người, có thể đưa vạn quân theo thủy lộ thần tốc, đâm thẳng vào Biên Hoang Tập.

Nơi này cách khu rừng chặ gỗ nửa dặm, không lạ gì đêm hôm qua tìm ráo riết không có thu hoạch.

Cao Ngạn rùng mình, thầm nghĩ muốn tạo ra số bè gỗ nhiều như vậy, cho dù kéo rốc cả ngàn nhân thủ, sợ rằng cũng cần mấy ngày trời.

Lẩm bẩm: "Con mẹ nó, để ta thiêu sạch dã tâm của lão tử người".

Nói còn chưa dứt, sau lưng đau điếng kịch liệt, thấp thoáng cảm thấy một đôi tay đập mạnh lên cái túi sau lưng, ý niệm vừa vụt qua, một sức mạnh không thể kháng cự đã tông hẫng rời khỏi mặt đất, bay về phí Vu Nữ Hà.

Cao Ngạn miệng mũi trào máu, té vào lòng sông, còn không quên la lên: "Thanh Nhã mau chạy! Đừng lo cho

ta!".

"Bình!"

Nước bắn tứ phía.

Cao Ngạn chìm vào lòng sông.

Doãn Thanh Nhã xuất hiện bên bờ, mục quang chăm chăm nhìn Cao Ngạn chìm đắm dưới đáy nước, môi thơm khẽ run, đôi mắt thần thờ, tự như muốn tiếp tục truy sát, có lẽ muốn bồi thêm một chưởng hay một kiếm, cuối cùng đá vụn một cước, thốt: "Có biến thành quỷ cũng đừng đến tìm ta, người ta vốn không muốn giết người".

Nói xong bay lướt đi.

Hồi 17

Đại Ngụy di thần

Nước mức từ trong giếng lạnh như băng dội lên mặt Trác Cuồng Sinh, khiến cho y giật bắn mình, đầu tóc bê bối, toàn thân ướt đầm.

Yến Phi quát lớn: "Mau tỉnh dậy!". Thuận tay quăng cái thùng nước, thùng lặn lông lốc, phát ra tiếng rền rĩ, càng thêm cảm giác hỗn loạn.

Trác Cuồng Sinh vụt mở tròn đôi mắt bị nước lạnh đập vào, tinh quang loang loáng.

Mộ Dung Chiến giơ tay nắm đôi vai y, lắc lắc: "Mau tỉnh lại! Bọn ta không có thời gian đâu!".

Hô Lôi Phương quỳ một bên y, vội vàng thốt: "Ông trời cứu giúp, người còn phải chủ trì Chung lâu nghị hội".

Trác Cuồng Sinh toàn thân giật nảy, tựa hồ đã nhận ra có chuyện gì xảy ra, từ từ nhắm mắt lại.

Yến Phi thốt: "Buông y ra!".

Mộ Dung Chiến biết Trác Cuồng Sinh đã tỉnh, nói lỏng tay chờ xem.

Mặt mày Trác Cuồng Sinh bình phục lại, quần áo bốc hơi nước pha lẫn mùi rượu, từ lợ lạt thành nồng nặc.

Ba người trao đổi ánh mắt, đều khó lòng che giấu thần sắc kinh ngạc. Bởi y hiện đang vận công hiển thi công lực bức ép rượu ra, thật vượt xa thân thủ lúc y đối phó với Hoa Yêu.

Trong nháy mắt, toàn thân Trác Cuồng Sinh bao trùm trong hơi mù bốc cuộn không ngưng, y phục đắm nước biến thành khô ráo, như có kỳ tích.

Trác Cuồng Sinh lại giương mắt, chút hơi rượu cuối cùng theo khói nước tan hết, sắc mặt bình tĩnh ngồi dậy, mục quang quét qua ba người, không còn bộ dạng say mềm túy lúy.

Ba người nhìn y đợi chờ, nhất thời không biết nên nói gì.

Trác Cuồng Sinh ngằm nhìn bị trí mặt trời, sau đó mục quang nhìn xuống dưới sân, buồn bã thờ dài một hơi: "Các người đi đi! Tất cả đều đã xong".

Yến Phi quỳ trước người y, bình tĩnh hỏi: "Người là ai?".

Trác Cuồng Sinh nhìn chàng, khóe miệng hiện một nụ cười khổ não, tự hỏi tự đáp: "Ta là ai? Ài! Trước ngày hôm nay, ta là trung thần của Tào Ngụy hoàng triều, hiện tại lại không còn là gì hết, như cô hồn dã quỷ không chốn dung thân".

Lại thê lương thốt: "Đế quân đã chết, chút hương hỏa huyết mạch cuối cùng của Tào Ngụy đã đoạn tuyệt, ta cũng không còn hy vọng".

Hô Lô Phương mà Mộ Dung Chiến nhìn nhau, dần dần minh bạch.

Yến Phi trầm giọng: "Bằng vào kiếm thuật võ công của Nhậm giáo chủ, ai có bản lĩnh giết được y?".

Trác Cuồng Sinh song mục tràn ngập sát cơ, giọng nói lại tựa như không phải là chuyện liên quan tới mình, hồ hững thốt: "Là Tôn Ân, ta hồi này vừa nhận được phi cấp truyền như thế của Đế hậu. Đi đi! Trì hoãn sợ không kịp".

Mộ Dung Chiến trầm giọng: "Có thể nói rõ một chút không?".

Trác Cuồng Sinh giống như biến thành một người khác, không còn là "Biên Hoang danh sĩ" tiêu dao tự tại, vui đùa không sợ sệt mà bọn họ quen thuộc nữa, thần thái càng lúc càng lãnh tĩnh, liếc Mộ Dung Chiến: "Hiện tại ta không còn có bất cứ chuyện gì trọng đại phải che giấu lừa gạt các ngươi nữa, phong quang của Đại Ngụy hoàng triều đã tan thành mây khói theo cái chết của Đế quân, không thể phục hồi! Đế hậu còn muốn ta tiết lộ kế hoạch đối phó với Biên Hoang Tập của Mộ Dung Thùy và Tôn Ân cho các ngươi biết. Các ngươi muốn tính sổ với ta cũng được, sao cũng được, mọi việc đều tùy ý các ngươi".

Hô Lô Phương cười khổ: "Giờ đâu phải là lúc nói mấy chuyện đó?".

Trác Cuồng Sinh trầm ngâm một hồi thở ra một hơi, tựa như là muốn phát tiết gánh nặng trầm trọng trong lòng: "Ta biết các ngươi đang hoài nghi kẻ trong bóng tối ra tay đêm hôm qua là Cơ Biệt, trên sự thật các ngươi có thể đã trách lầm gã, đọc do ta hạ, nguyên nhân không cần ta nói ra và các ngươi chắc minh bạch được!".

Bọn Yến Phi nghe nói nhìn nhau, không nói nên lời. Bất quá cảm thấy Trác Cuồng Sinh có thành ý bộc bạch, nếu không sao lại chịu bộc lộ bí mật mình mới là nội gian.

Cái chết của Nhậm Dao đã biến đổi Trác Cuồng Sinh triệt để.

Mộ Dung Chiến nhin không được hỏi: "Ngoại trừ quý giáo ra, còn có ai biết được người là nội ứng của Tiêu Dao giáo ẩn tàng ở Biên Hoang Tập?".

Trác Cuồng Sinh song mục bắn ra thần sắc đau xót, lắc đầu: "Trừ vài người Đế quân Đế hậu ra, không ai biết được bí mật của ta. Đại Ngụy có đại ân với dân tộc ta, vì sự phục hưng của Đại Ngụy, ta có thể hy sinh bất cứ cái gì, bao gồm cả bán đứng người ta thích và tán thưởng, bất quá tất cả đều đã thành quá khứ. Về lại lịch xuất thân thật sự của ta, xin đừng truy vấn nữa, theo cái chết của Đế quân, tất cả đều đã thành quá khứ".

Yến Phi hỏi: "Cơ Biệt có phải là người bên Mộ Dung Thùy không?".

Trác Cuồng Sinh mục quang dời về phía chàng, than: "Có phải như vậy hay không, sợ rằng chính gã cũng không rõ. Ta không dám đáp người là vì có thể gã rất có thể chỉ là một vật tế thần gây chú ý chuyển dời thị tuyến".

Hô Lô Phương nói: "Người sao lại không ngừng thúc bọn ta đi, bọn ta lẽ nào không có tới một chút xú cơ hội?".

Trác Cuồng Sinh từ từ đứng dậy, quay mặt ra lan can, quét một vòng cảnh sắc Biên Hoang Tập đầy thâm tình, thở dài một hơi: "Người có nghi vấn đó là vì người căn bản không rõ đang đối diện cái gì! Để ta nói cho người biết! Đêm nay hai đại cự đầu Nam Bắc Mộ Dung Thùy và Tôn Ân sẽ gặp mặt cắt máu giao kết ở Lầu Chuông mà bọn ta đang đứng đây, ngày nào song phương còn chưa thể thống nhất Nam Bắc, sẽ chia đều lợi ích Biên Hoang Tập, rõ chưa?".

Cả Yến Phi, ba người đồng thời biến sắc.

Mộ Dung Chiến thất thanh: "Kẻ cầm quân là Mộ Dung Thùy chứ không phải là Mộ Dung Bảo?".

Trác Cuồng Sinh vụt xoay người lại, song mục thần quang lấp lánh, tóc dài buông xõa không có gió mà tựa như phát động, từ từ từng tiếng: "Sự thật chính là như vậy, các người tuyệt không có cơ hội, cho dù Tạ Huyền suất binh tự mình đến cũng khó trùng diễn được chiến tích Phi Thủy. Chuyển này Mộ Dung Thùy và Tôn Ân quyết chí lấy được Biên Hoang Tập, các người nếu đề kháng chỉ có thể biến thành châu chấu không tự lượng sức chặn xe. Đi đi! Lợi dụng còn một chút xíu cơ hội, mau chạy thoát đi!".

Yến Phi ráng đè nén tin xấu đang cuồn cuộn trào dâng trong lòng: "Người có tính toán gì cho mình?".

Trác Cuồng Sinh chua chát: "Ta còn có gì để tính? Ta đã biến thành không còn sở hữu, mất đi mọi ý nghĩa sống còn, chỉ có thể chọn giữa khuất nhục cầu sống hay chết một cách quang vinh. Ta chịu không che giấu những chuyện đó, chính là biểu thị ta đã buông thả hết, không còn cố kỵ gì nữa. Ta sẽ ở đây nhẫn nại đợi Tôn Ân, tìm cơ hội quyết tử chiến với y, báo đáp ân sủng của ĐạiNgụy đối với tộc ta".

Ba người nghe nói nổi da gà, chỉ một Mộ Dung Thùy đã không có bất cứ một ai ứng phó nổi, sợ rằng trong thiên hạ cũng không có ai có thể thắng được y, bất kể đơn đả độc đấu hay chính diện giao phong thiên quân vạn mã.

Trác Cuồng Sinh thở dài: "Đi đi! Đây là lời khuyên duy nhất của ta, ở lại Biên Hoang Tập chỉ có đường chết mà thôi".

Mộ Dung Chiến vụt lắc đầu: "Ta nếu không đánh mà thoái, dâng Biên Hoang Tập lên cho Mộ Dung Thùy, vẫn là đường chết. Cho dù tộc nhân của ta không trị ta bằng tử tội, nhưng Biên Hoang Tập đã lọt vào tay Mộ Dung Thùy, đoạt đi động mạch giao dịch của bọn ta với phương Nam, Bắc phương còn có chỗ nào để tộc ta dung thân?".

Trác Cuồng Sinh thù người nhìn hấn, chùng như mãi đến lúc này mới nhận thức được hấn rõ ràng, gật đầu: "Không tưởng tượng được Mộ Dung Chiến có thể coi cái chết như sự thường, bất quá kẻ dưới của người có chịu theo người hy sinh một đường hay không?".

Mộ Dung Chiến thông dong: "Ta nếu sợ chết, đã không đến Biên Hoang Tập. Thủ hạ của ta ai ai cũng chịu bán mạng cho ta, đó không cần phải nghi ngờ. Huống hồ chiến tranh là vô thường nhất, trước trận chiến Phi Thủy, ai nghĩ được trăm vạn đại quân của Phù Kiên, danh tướng như mây, không ngờ lại địch không lại tám vạn Bắc Phủ binh mồn mồn của Tạ Huyền".

Trác Cuồng Sinh liếc Yến Phi, lại dời sang Hô Lôi Phương, Họ Hô Lôi không đợi y hỏi dò, cười khỏ: "Ta đã ngửi thấy mùi vị bại vong, chỉ tiếc ta cũng không có đường chọn lựa như Mộ Dung đương gia, tệ chủ từng có nghiêm lệnh, ta liều chết bảo vệ lợi ích ở Biên Hoang Tập, cho đến một binh một tốt cuối cùng, cùng Biên Hoang Tập tồn vong".

Yến Phi trong lòng kích động, đại họa trước mắt, mới nhìn ra Mộ Dung Chiến và Hô Lôi Phương là hảo hán tử thà chết chứ không chịu khuất phục.

Mộ Dung Thùy với Tôn Ân lưỡng đại cao thủ đỉnh cao của Nam Bắc, kết thành liên minh, giáp công Biên Hoang Tập, đâu phải là chuyện cười! Tạ Huyền kẻ trong thiên hạ kẻ duy nhất có tư cách chu toàn với bọn chúng lại đang mang nội thương, không còn cách nào thân hàng phụng bồi.

Bất kể Mộ Dung Chiến và Hô Lôi Phương tự phụ tới mức nào, hay xưng vương xưng bá ở Biên Hoang Tập làm sao, đối đầu với bậc đại gia võ học và binh pháp uy chấn thiên hạ như Mộ Dung Thùy hay Tôn Ân, cũng tự biết rõ mình với người, cho nên rõ ràng phải khen thưởng chí khí, đặt sống chết ra ngoài.

Yến Phi đồng thời nghĩ đến Mộ Dung Thùy không những thân hành cầm quân, có hành quân bí mật, xuyên vượt gò đất Vu Nữ mà đến, không phải là sợ quân hùng Biên Hoang Tập nghe phong thanh sớm một bước, bởi cho dù có biết thì đã sao? Căn bản là đâu có sức đề kháng. Cái Mộ Dung Thùy muốn che giấu là hai đại thế lực quân sự của huynh đệ Mộ Dung Vĩnh và Diêu Trường ở Bắc phương, sợ bọn họ một khi biết được chuyện này sẽ bất chấp tất cả đến gây rối, vì vậy cũng có thể nhìn ra tính trọng yếu của Biên Hoang Tập trong việc thống nhất Nam Bắc.

Chàng nên làm sao?

Chàng không đi, Kỳ Thiên Thiên cũng sẽ không đi.

Chợt cảm thấy mục quang của Mộ Dung Chiến, Hồ Lô Phương và Trác Cuồng Sinh toàn bộ đang tập trung lên mình chàng.

Yến Phi thầm thở dài một hơi, nghênh đón mục quan của ba người, cuối cùng chăm chú nhìn Trác Cuồng Sinh trầm giọng hỏi: "Hác Trường Hanh thật ra là người bên nào?"

Trác Cuồng Sinh than: "Quân tử cũng có điểm yếu của quân tử, Yến Phi người quá chân thật! Lương Hà bang cùng Thiên Sự đạo luôn luôn cứu giúp ủng hộ nhau, phối hợp làm ăn. Bên Nhiếp Thiên Hoàn vì để đánh sập Hoàn Huyền, bên Tôn Ân vì để công hãm Kiến Khang, bọn chúng vẫn lợi dụng lẫn nhau. Hác Trường Hanh tên đại gian đại ác đó, nói không chừng còn đáng sợ hơn so với Đồ Phụng Tam."

Yến Phi cảm thấy sống lưng phát lạnh, Hác Trường Hanh nếu thật là người như vậy, Cao Ngạn đi lâu rồi chưa về, có phải quan hệ với hắn không?

Thanh âm của Mộ Dung Chiến vang bên tai chàng: "Tình huống của Yến Phi người khác biệt với bọn ta, không tất yếu phải ở lại chờ chết, chi bằng lập tức cùng Thiên Thiên chạy khỏi Biên Hoang lánh họa!"

Yến Phi giật mình sức tỉnh khỏi cơn mê, nghênh nhãn thần thương cảm bất lực của Mộ Dung Chiến, nhất thời trăm mối nghĩ ngợi đan thất trong đầu, lắc đầu: "Nếu để Mộ Dung Thùy và Tôn Ân chia nhau Biên Hoang Tập, chư hùng Bắc phương phải cúi đầu xưng thần với Mộ Dung Thùy, Nam phương càng đại họa lâm đầu, trước mắt là cơ hội duy nhất bọn ta có thể cản trở bọn chúng tàn ác, bỏ qua sẽ vĩnh viễn không có ngày quay về".

Hồ Lô Phương quát khẽ: "Hảo hán tử!"

Yến Phi trong lòng cười khở, từ lời nói của bọn họ, có thể nhìn ra sự khác nhau giữa Mộ Dung Chiến và Hồ Lô Phương. Kẻ trước ái mộ Kỳ Thiên Thiên, không muốn để nàng bị kéo lôi vào mưa bão của một trường đại chiến tiếp sau trận chiến Phì Thủy, cố sức khuyên mình dẫn Kỳ Thiên Thiên bỏ chạy. Còn Hồ Lô Phương lại chỉ xem thành bại, thêm một phần lực lượng tốt hơn là thiếu.

Trác Cuồng Sinh phấn chấn tinh thần: "Không ngờ có nhiều người tâm ý tương đồng với ta, bọn ta chắc có một chút sinh cơ".

Mộ Dung nghiêm mặt: "Xin Yến huynh nghĩ kỹ đề nghị của tiểu đệ".

Yến Phi nhìn sang hắn, trầm giọng: "Ta sẽ tận lực khuyên Thiên Thiên ra đi, bất quá ta quyết định ở lại, cùng ba vị kẻ vai tạc chiến, không hối hận lời nói".

Mộ Dung Chiến muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì nữa. Hắn cùng Yến Phi luôn luôn là địch không phải bạn, tộc nhân có thâm thù không thể giải khai với Yến Phi, nếu không phải dưới tình huống đặc thù ở Biên Hoang Tập như vậy, tuyệt không có khả năng trở thành chiến hữu cùng chung sinh tử.

Hồ Lô Phương nói: "Hiện tại bọn ta đại khái chỉ có nửa ngày để chuẩn bị nên làm sao đây?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Trước tiên bọn ta phải phân rõ địch ta trong Biên Hoang Tập, nhận định ai là địch nhân, lập tức hạ thủ diệt trừ, cho dù giết lắm người cũng không quá lắm, vì bọn ta căn bản không có thời gian đi phân biện hay chứng thực".

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Đúng! Nếu khêu chọc làm đối phương cảnh giác, kháng cự ngoan cường, cho dù bọn ta có thể thủ thắng, cũng không tránh khỏi tổn thất".

Yến Phi tuy biết rõ chuyện bọn họ nói là đạo cầu sinh duy nhất, vẫn không khỏi do dự, vì chàng không phải là hạng người đó, cứ như Hác Trường Hanh mà nói, mình mộ mục xưng huynh xưng đệ theo hắn, cùng thương lượng đại kế, còn chưa chứng thực hắn có quỷ kế trong lòng hay không, sao có thể bằng vào lời nói bên Trác Cuồng Sinh mà hạ độc thủ?

Chàng nói: "Chuyện này bọn ta cần phải cẩn thận phi thường, như không thận trọng diệt trừ bằng hữu, chỉ làm yếu đi lực lượng của bọn ta".

Hô Lô Phương nói: "Chuyện đó là đương nhiên. Hiện thời trong Biên Hoang Tập, kẻ ta không tin nhiệm nhất là Hách Trường Hanh và Hách Liên Bột Bột, với ự xảo quyệt của bọn chúng, bọn ta không thể nắm được bất kỳ chứng cứ gì chứng minh bọn chúng là nội gian, cho nên chỉ còn nước nghĩ cách diệt trừ bọn chúng".

Mộ Dung Chiến hừ lạnh: "Bắt cướp trước hết phải bắt tướng, chi bằng lợi dụng lúc mở Chung lâu nghị hội, Hách Liên Bột Bột không phòng bị, đánh chết gã trong Lầu chuông, sau đó lại dùng thủ pháp sấm sét không kịp bùng tai, nhất cử đào tận gốc Hung Nô bang, như vậy là cách làm trực tiếp nhất, các vị có ý kiến gì không?".

Trác Cuồng Sinh gật đầu: "Trước đây bọn ta còn chưa quyết liệt với Tôn Ân, bọn ta đã sớm hoài nghi Hách Liên Bột Bột là người bên Mộ Dung Thùy, vì thời gian gã vào Tập xảo hợp phi thường, tựa như phối hợp với Mộ Dung Thùy mà đến. Cho dù gã không phải là chó của Mộ Dung Thùy, chỉ bằng vào thủ đoạn gã đối phó Trường Cáp lão đại, đủ để xử chết rồi".

Yến Phi gật đầu: "Ta dám khẳng định gã là Hoa Yêu giả".

Nếu lời nói này nói ra trước trận chiến tru trừ Hoa Yêu, bảo đảm ai ai cũng không khỏi gãi đầu, hiện tại lại không có ai hoài nghi lời nói của chàng.

Trác Cuồng Sinh nói: "Tốt! Hách Liên Bột Bột là mục tiêu đầu tiên của bọn ta, Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt thì sao? Có nên diệt trừ luôn trong Chung lâu nghị hội không?".

Hô Lô Phương lập tức đau đầu, than: "Ài! Cơ Biệt! Thật rất khó nói".

Yến Phi trầm nghĩ nếu kẻ làm chó cho Mộ Dung Thùy không phải là Cơ Biệt mà là Hách Liên Bột Bột, vậy người làm bè gỗ cho Mộ Dung Thùy chắc chắn là họ Hách Liên, lại nghĩ sâu thêm nữa, muốn trong một đoạn thời gian ngắn ngủi hoàn thành một số lượng lớn bè gỗ cung cấp cho đại quân của Mộ Dung Thùy ứng dụng, sợ rằng phải dùng trên ngàn nhân thủ mới thành. Cơ Biệt tuy là đại hào ở Biên Hoang, thủ hạ cũng không quá số hai ba trăm mồn mồn, nếu điều hết nhân thủ đi hành sự, đã sớm gây cảnh giác, cho nên mọi người rất có thể đã luôn luôn nhìn lầm về gã, sự đoán đo của Hô Lô Phương là có lý.

Tại sao mình luôn luôn không nghĩ kỹ về tình huống của Cơ Biệt? Chỉ vì gã từng ly khai Biên Hoang Tập mà tin chắc rằng gã là nội quỷ? Có phải vì sự sợ sệt trong lòng, cho nên muốn tìm mục tiêu tiết sợ?

Chàng nói: "Ta còn có một chuyện muốn cho các vị biết, đêm hôm qua Cao Ngạn dò thám gò đất Vu Nữ, phát giác có một vùng rừng cây mới bị chặt sạch, vì đang đêm tối, Cao Ngạn còn chưa tìm ra bè gỗ đã về báo cho ta hay".

Ba người đồng thời động dung.

Trác Cuồng Sinh nói: "Ta tuy biết Mộ Dung Thùy đêm nay sẽ đến, lại không nghĩ tới lộ tuyến hành quân của y là xuyên vượt gò đất Vu Nữ, vì nếu muốn qua gò đất mà đến, tất cần phải đi bộ trăm dặm đường, còn không có cách nào đem chiến mã đến".

Mộ Dung Chiến vui vẻ: "Cao Ngạn đang ở đâu? Chỉ cần bọn ta đi trước một bước phá hoại hết bè gỗ, ít ra có thể bắt Mộ Dung Thùy chậm chân hai ngày".

Yến Phi lại lo cho Cao Ngạn, thốt: "Sau khi ta kêu hắn đi mời Hách Trường Hanh đến nói chuyện, hắn đi mãi không thấy về, Hách Trường Hanh nói hắn đi tìm Doãn Thanh Nhã nói chuyện".

Bọn Trác Cuồng Sinh biến sắc.

Yến Phi cười khở: "Hách Trường Hanh chắc không gan như vậy, cho dù hắn là nội gian, vẫn chưa đến lúc đã thảo kinh xà, có lẽ Cao Ngạn tên tiểu tử này đang mê gái, để ta lập tức đi tìm hắn".

Mộ Dung Chiến thốt: "Thời gian càng lúc càng cấp bách, bọn ta tất cần phải lập tức hạ quyết định, rồi chia

nhau hành sự".

Hồ Lôi Phương nói: "Đợi lúc mở hội nghị, bọn ta mặt đối mặt với Cơ Biệt sẽ chất vấn, xem đáp án của gã rồi hãy tùy cơ ứng phó, lúc tất yếu có thể bắt sống gã, rồi từ từ khảo vấn, làm sao gã không nói thật được?".

Mộ Dung Chiến gật đầu đồng ý: "Đối với Hồng Tử Xuân cũng có thể dùng thủ pháp như vậy".

Trác Cuồng Sinh nói: "Giả như mọi sự đều suông sẻ, sau Chung lâu nghị hội tính làm sao?".

Mộ Dung Chiến đáp: "Bọn ta có thể tranh thủ kéo Đồ Phụng Tam về bên bọn ta, đó cũng là cơ hội giữ mạng duy nhất của Đồ Phụng Tam".

Yến Phi rung động: "Hồi nãy Hác Trường Hanh có nói với ta Đồ Phụng Tam sáng sớm hôm nay đã từng đi bàn bạc với Hách Liên Bột Bột, hơn nữa còn kết thành liên minh".

Trác Cuồng Sinh hừ lạnh: "Hác Trường Hanh nói gì làm sao mà tin được? Chuyện này cả bọn ta cũng không có ai biết được, hẳn là người ngoài mới vừa mò đến sao lại có thể nắm chắc như vậy, còn như là biết được kế hoạch bọn chúng âm mưu vậy".

Giờ phút này Yến Phi đã quyết tâm phải tìm rõ Hác Trường Hanh là người ra sao: "Bên Đồ Phụng Tam để ta xử lý, vì y đã từng tìm ta nói chuyện, ta lại vì hoài nghi có bẫy rập mà không đi phó hội".

Trác Cuồng Sinh trầm ngâm: "Các vị vẫn chưa đáp câu hỏi của ta, sau Chung lâu nghị hội sẽ làm sao?".

Ba người trao đổi ánh mắt, đều cảm thấy không nói gì được.

Trác Cuồng Sinh ngửa nhìn bầu trời, từ từ thốt: "Phương pháp duy nhất là lần thứ nhì đoàn kết Biên Hoang Tập lại, hiện thời Biên Hoang Tập chỉ có một người có sức hiệu triệu như vậy. Người đó đương nhiên không phải là ta, cũng không phải Yến Phi".

Mộ Dung Chiến giật bắn mình: "Kỷ Thiên Thiên!".

Hồi 18

Thù thị nội gian

Tất cả bình tĩnh, tựa như không có chuyện gì phát sinh, chiếc thuyền nhỏ thuận gió thuận dòng xuôi tới Đại Giang.

Lưu Dụ ngồi ở đuôi thuyền cầm bánh lái, nỗi đau xót bất lực trong lòng tuyệt không thể dùng bút mực hình dung được. Gã thậm chí có chút thống hận mình, hận mình sao không cự tuyệt đề nghị của Giang Hải Lưu, kiên trì theo đội vào Biên Hoang Tập tìm chết.

Mình có phải thật là thứ người như Nhâm Thanh Thị nhận định không? Gã chưa từng cảm thấy mâu thuẫn như vậy, gã phải tranh đấu với một "Lưu Dụ" khác đang dần dần vùng lên trong lòng, một "Lưu Dụ" gã không quen, lại khẳng định là một bộ phận của chính mình, cái "gã" đó tuyệt không dùng tính cảm để hành sự.

Thuyền buồm quẹo qua một khúc sông đằng trước. Theo trí nhớ di thẳng thủy đạo sông dài mười mấy dặm tiếp đó, thuyền buồm của gã có thể gia tốc lèo lái, thêm trăm dặm là lọt vào Đại Giang.

Đoạn sông này đặc biệt rộng rãi, gã có thể dễ dàng quay đầu về Biên Hoang Tập. Sẵn có Giang Hải Lưu đi đầu hấp dẫn sự chú ý của địch nhân, gã có thể kiểm địa điểm thích hợp bỏ thuyền lên bờ, lén lút tiềm nhập lại Biên Hoang Tập, cùng Yến Phi kháng cường địch.

Đây là cơ hội cuối cùng. Tim gã thỉnh thoảng nháy nhót, hơi thở cấp xúc hần. Trước mắt khoảng mở rộng, thuyền nhẹ quẹo qua khúc sông. Lưu Dụ chợt toàn thân giật bắn, ngây ngốc nhìn đằng trước.

Tận cuối đoạn sông dài, bóng thuyền trùng trùng. Lưu Dụ "a" lên một tiếng đứng dậy, da đầu rợn sợ, căng

mắt quan sát. Trong giây phút cao tốc điện quan hỏa thạch, gã đã biết Giang Hải Lưu đã sớm bại lộ hành tung, thuyền đội này đuổi theo sát rạt, đâu phải ngẫu nhiên xuất hiện, mà là muốn tiêu diệt Đại Giang bang từng hùng cứ Đại Giang.

Gã là Xích hậu xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh, bằng vào hình dáng hạm đội của đối phương nhận ra là chiến thuyền Xích Long tung hoành Lương Hồ, thứ chiến thuyền này hình dạng như rồng, đầu thuyền thành hình đầu rồng, miệng rồng há rộng, tựa như muốn nuốt trọn thuyền địch, thân như xích long vùng vẫy sông nước, là cội rễ Lương Hồ bang dựa vào để trấn nhiếp hai hồ Động Đình, Bà Dương. Nhìn sơ đã thấy hơn mười chiếc, hơn nữa còn chưa thấy đằng đuôi đội, theo như vậy, Lương Hồ bang đã dốc toàn lực kéo đến, quyết chí cho được. Thanh thế như vậy, đương nhiên là Nhiếp Thiên Hoàn thân hành đốc sư. Lòng Lưu Dự chìm hẳn.

Lần này tráng cử chinh phục Biên Hoang Tập thất bại triệt để, Giang Hải Lưu cho dù có thể đột phá sự phong tỏa của Thiên Sư quân, lại là đến thì dễ mà đi thì khó. Trong lòng vụt tỉnh ngộ. Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn đã kết thành liên minh, liên thủ từ thủy lực lưỡng lộ xâm phạm Biên Hoang Tập.

Sau khi đã chiếm Biên Hoang Tập, lưỡng đại thế lực sẽ nối tiếp nhau công nhiên tạo phản. Hoàn Huyền sẽ bị trói buộc ở Kinh Châu, còn Tôn Ân liền công đã Kiến Khang, hâm Nam triều chia năm xẻ bảy vào tai kiếp ghê gớm nhất sau khi dời xuống phương Nam.

Tình huống của Biên Hoang Tập càng không dám tưởng tượng, vì Yến Phi đối với Hác Trường Hanh miệng ngoác xảo ngôn đang tin tưởng không nghi ngờ. Giờ phút này so với bất cứ giờ phút nào khác càng làm cho Lưu Dự có xung động muốn quay lại Biên Hoang Tập! Tiếc là gã hiểu đã bỏ qua cơ hội.

Bằng vào tình huống trước mắt gã, nếu đi đường bộ sợ chưa tới mười dặm đã phải động chạm vết thương thổ huyết, còn trên sông gã tuyệt không nhanh bằng Xích Long chiến thuyền cả chục cả trăm tay chèo. "Reng!" Lưu Dự rút Hậu bối đao ra, không chút do dự một đao đâm vào đáy thuyền, vận công nạo vít, nước sông lập tức theo lỗ hổng tràn vào.

Gã nghiêng người, lao vào dòng sông, trong lòng quyết chí, cuối cùng sẽ có một ngày gã phải tính món nợ máu trả bằng máy này với Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn.

° ° °

Yến Phi rong ruổi rời khỏi Chung lâu, trong lòng bối rối. Chàng nên đi tìm Hác Trường Hanh hay là nên đi phó ước với Đồ Phụng Tam? Hay quay về Hán bang gặp Kỷ Thiên Thiên mà chàng muốn gặp nhất, thuận đường đề xuất cảnh cáo với Tống Mạnh Tề? Chàng thật khó nghĩ.

Thăm thờ dài một hơi, đi về phía Lạc Dương Lâu. Hiện tại chỉ còn cách khoảng nửa canh giờ là đến giờ Ngọ khai mở Chung lâu nghị hội, mà chuyện chàng phải làm lại nhiều như vậy, chỉ có thể án theo tính cấp bách của sự tình mà quyết định, bởi trực giác của chàng cảm thấy Cao Ngạn đã xảy ra chuyện, cho nên trước hết đi tìm Hác Trường Hanh ngừa bài. Chiếu theo lý, Hác Trường Hanh không có lý do hạ độc thủ với Cao Ngạn, trừ phi bị khám phá âm mưu, không thể không theo đà làm đại, trong lòng rung động, thấp thoáng đã nắm bắt được manh mối mờ hồ của sự tình, khơi khơi lại không có cách cụ thể nói ra.

Mình thật ra bị gì đây? Vụt sức tỉnh, chàng biết là bởi Kỷ Thiên Thiên ảnh hưởng đến Kim Đan đại pháp linh dị của chàng. Nếu vẫn giữ thần thái hoảng hốt mơ hồ như vậy, đêm nay khẳng định không giữ được cái mạng quèn, còn nói gì tới bảo vệ chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên.

Thất thểu xuống ngựa, đang định lên mấy bậc đá gỗ cửa lớn của Lạc Dương Lâu đang đóng chặt, một đám người đẩy cửa ủa ra, đi đầu chính là Hồng Tử Xuân. Thần sắc của y ngưng trọng, nhìn thấy Yến Phi song mục hẳn ra thần tình khản trương, ra dấu cho đám thủ hạ đứng yên tại chỗ, mình thì đi xuống bậc cấp, kéo cánh tay Yến Phi, trầm giọng:

"Tình huống không hay phi thường, bọn ta đến bên kia nói chuyện".

Buông tay Yến Phi, đi bằng qua đường xe ngựa. Yến Phi sinh ra cảm giác bất tường phi thường, theo sau người y, thẳng đến đường đi bộ bên kia. Cả Dạ Oa Tử người đi bộ tuyệt tích, trống trống không không, không khí đè nặng, chán ngán khó chịu.

Hồng Tử Xuân đứng yên, quay người lại, thấp giọng:

"Hắc Trường Hanh không nói gì mà bỏ đi, ta đang định đi tìm các người báo cho biết, nào ngờ người đã đến ngoài cửa".

Yến Phi hít một hơi thật sâu, trấn định tâm thần, hỏi:

"Người thật ra có quan hệ gì với hần?".

Hồng Tử Xuân làm bầm, chửi đồng:

"Con bà hần! Bất quá là quan hệ làm ăn. Tiểu tử đó rất biết nói năng, cho nên Hô Lôi Phương tuy đã từng cảnh cáo ta, ta vẫn ko để trong lòng. Ta mắng mừaì tám đời tổ tông hần, dám lợi dụng ta để che giấu cho hần".

Yến Phi cau mày:

"Người sao biết hần không phải tẩu xảo đi ra ngoài mà không phải là không cáo biệt?".

Hồng Tử Xuân nhìn chàng, cười khở:

"Thành thật mà nói, ta luôn luôn đang giám thị hần, không phải là ta hoài nghi gì hần, chỉ là cẩn thận đề phòng theo lệ. Sáng sớm hôm nay người phái Cao Ngạn đến tìm hần, tiếp đó hần đến doanh trại đi gặp người, Cao Ngạn dẫn Doãn Thanh Nhã ra khỏi tập, không biết đi đâu".

Lại hỏi: "Người biết Cao ngạn đi đâu chứ? Cao Ngạn còn mang trên lưng cái túi chứa đầy đồ".

Yến Phi tim co thắt lại, trầm giọng hỏi:

"Tiếp đó thì sao?".

Hồng Tử Xuân định thần nhìn chàng một hồi đáp lời:

"Tiếp đó Hắc Trường Hanh quay về, sau một canh giờ thì Doãn Thanh Nhã một mình về, lại không thấy Cao Ngạn. Sau khi ta nhận được báo cáo, sinh ra cảm giác bất an khả nghi, đến tìm Hắc Trường Hanh nói chuyện, mới phát giác lầu phòng trống không, hai tên thủ hạ giám thị hần còn bị điểm huyết ngã gục. Ài! Là ta quá dễ dàng tin người".

Yến Phi đương nhiên không thể trách y, vì mình cũng bị Hắc Trường Hanh lừa, nỗi lo trong lòng đối với Cao Ngạn càng hóa thành tuyệt vọng, không rõ lời nói đó của Hồng Tử Xuân có phải là nói láo để tự tháo gỡ, nhất thời tâm can rối tung lên. Cái rõ ràng duy nhất là Hắc Trường Hanh biết âm mưu của mình bại lộ, cho nên lập tức trốn đi.

Nghĩ đến đây, chàng lập tức tỉnh ngộ. Hồng Tử Xuân nói:

"Chuyện này tất có liên quan đến Cao Ngạn, hơn nữa hần khẳng định dữ nhiều may ít, nếu không Hắc Trường Hanh đâu có lập tức bỏ trốn sau khi Doãn Thanh Nhã quay về".

Yến Phi bần thần nhìn y một hồi, gật đầu:

"Người nói đúng, nguyên nhân Cao Ngạn rước họa là hần phát hiện bí mật Mộ Dung Thùy tiến quân đến Biên Hoang Tập, hần rời khỏi Biên Hoang Tập là muốn đi phá hoại làm chậm bước đại quân của Mộ Dung Thùy xâm nhập, đáng tiếc lại không có báo cho ai biết rõ, dẫn theo ả ác nặc kia đồng hành, chạm phải họa bất trắc".

Hồng Tử Xuân biến sắc:

"Làm sao đây? Ta thật hoàn toàn không biết rõ ý đồ thật sự của Hắc Trường Hanh".

Yến Phi đè nén nỗi đau khổ và bất lực trong lòng, trước trận chiến Phì Thủy, quan hệ giữa chàng và Cao Ngạn tuy mật thiết, vẫn chỉ là sự ưa thích giữa bằng hữu, nhưng trải qua bao thử thách sau này, lại làm cho chàng và Cao Ngạn kiến lập giao tình thâm hậu cùng cực, hiện tại mất đi hảo hữu, nỗi thê lương tiếc trong tâm có thể tưởng tượng được. Chàng nói:

"Tình thế càng lúc càng khẩn cấp, theo tin tức mới nhất của bọn ta, Mộ Dung Thùy và Tôn Ân đêm nay sẽ thân hành đốc quân xông vào Biên Hoang Tập, nói thật với ta, người có tính toán gì?"

Chàng thổ lộ tình huống cho y biết là muốn xả láng một vág để làm rõ Hồng Tử Xuân là địch hay bạn. Nếu y với Hắc Trường Hanh cùng một ổ rắn, tự nhiên còn rõ hơn về bố trí của Mộ Dung Thùy và Tôn Ân so với chàng, nhưng nếu y thật sự là kẻ bị lừa, Yến Phi liền có thể từ phản ứng của y mà có phán đoán chính xác.

Hồng Tử Xuân sắc mặt tái mét, giật nảy mình:

"Không phải thật đó chứ?"

Yến Phi cười khò:

"Ta sao phải hù người? Sự hưng phấn tru trừ Hoa Yêu còn chưa qua, hình thể đã xoay vut đi, sự ly khai của Hắc Trường Hanh là dấu hiệu nghiêm trọng nhất, hiển lộ Hắc Trường Hanh không những kết minh cùng Hoàng Hà bang, hơn nữa là người của bên Mộ Dung Thùy và Tôn Ân, nếu không phải vì Cao Ngạn mà âm mưu bại lộ, bọn ta còn phải bị hấn gạt đến mức lộn mòng mòng".

Hồng Tử Xuân thở dài thườn thượt, nghiêm mặt:

"Mộ Dung Thùy và Tôn Ân bất cứ thực lực bên nào cũng đủ để nghiền nát Biên Hoang Tập. ta phải lập tức bỏ trốn, Yến Phi người cũng đi đi! Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn".

Yến Phi đại để có thể khẳng định Hồng Tử Xuân chắc không phải là bên Hắc Trường Hanh, nếu không sẽ biểu thị muốn ở lại, nói ngon lành đẹp để là muốn đoàn kết nhất trí với mọi người kháng cự đại địch, rồi vào xóc bột nội bộ lực lượng phản kháng của Biên Hoang Tập. Bất quá vẫn chưa hoàn toàn an tâm, cố làm như không hiểu:

"Hồng lão bản người ở đây chỉ lo làm ăn, đâu có ngồi ịch chia của như mấy bang hội, chuyện đổi người đến chắt đâu có ảnh hưởng đến nghề nghiệp của người, người hà tất phải đi đâu?"

Hồng Tử Xuân chột như già sụp đi mười năm, buồn bã thốt:

"Nếu bất cứ một ai ôm áp thứ ý tưởng đó, tất nhiên sao làm đến mức cùng cực. Mộ Dung Thùy là người ra sao? Ta không mấy rõ, đối với Tôn Ân lại biết tường tận. Bởi chính ta vì y mà chạy trốn đến Biên Hoang Tập, y đối với người ngoài Thiên Sư đạo thủ đoạn tàn nhẫn ra sao, người không có cách nào tưởng tượng được! Bằng vào tác phong của y, không những sẽ chiếm lấy chuyện làm ăn của ta, hơn nữa tuyệt sẽ không buông tha ta, y không cho phép bất cứ một ai chia phần lợi ích của y. Nếu ta không sai, y sẽ kiếm cách bức tất cả Hán nhân chuyển tín ngưỡng theo Thiên Sư của y, nghĩ tới là thấy sợ làm sao rồi".

Yến Phi vỗ vai y:

"Có hứng thú theo ta đến Bắc môn dịch trạm một chuyến không? Có lẽ người sẽ phát giác đào tẩu là cách làm ngu xuẩn nhất".

Hồng Tử Xuân mặt mày cuối cùng cũng đã không còn một giọt máu, nói không ra lời.

。 。 。

Hán bang, Trung Nghĩa đường. Giang Văn Thanh, Phí Chánh Xương và Trình Thương Cổ đang ngồi thương lượng chi tiết triệt thoái trung đường, Trục Phá Thiên thần sắc ngưng trọng tất tả đến, trầm giọng:

"Hò Bái đã triệt thất tung, người của bọn ta lục khắp Biên Hoang Tập vẫn không có cách nào tìm ra gã, tặc tử

này cảnh giác phi thường".

Giang Văn Thanh điềm nhiên:

"Gã không phải là quá cảnh giác, chỉ vì Chúc thúc thúc chết sớm hơn hai ba ngày so với dự tính của gã, gã không kịp chuẩn bị tiếp thu Hán bang, biết đâu không lại bọn ta, cho nên phải đi, còn đồng đảng của gã?".

Mọi người sinh ra cảm giác chuyện gì cũng không qua mắt được nàng, cách nhìn của nàng đối với mỗi sự kiện luôn thấu triệt và thâm nhập hơn bọn họ. Trục Phá Thiên đáp:

"Thất tung cùng với gã chỉ có mười mấy tâm phúc thân tín của gã. Bất quá ta vẫn không hiểu nổi thêm hai ba ngày hay bớt hai ba ngày có gì khác biệt? Trừ phi gã là người bên Mộ Dung Thùy, nếu thời gian Chúc lão đại mất mạng đối với gã đâu có ý nghĩa gì đáng nói".

Trình Thương Cổ thốt:

"Văn Thanh muốn chỉ là ngày nào Chúc lão đại chưa chết, vẫn chưa tuyển ra bang chủ, nhưng Chúc lão đại lại đột ngột cầm cự không nổi, Hồ Bái biết bọn ta sẽ không để cho gã làm bang chủ, càng sợ bọn ta hạ thủ sạch gọn, gã trước mắt vẫn thiếu vài ngày để chuẩn bị, thí dụ như đang đợi viện binh, cho nên không thể không trốn".

Giang Văn Thanh thần sắc ngưng trọng, trầm giọng:

"Hy vọng ta đã đánh giá gã quá cao, giả như quả là gã xuất thủ hại chết Chúc thúc thúc, ta khẳng định gã là cao thủ nhất đẳng, bởi ta không có cách từ thủ pháp gã hại chết Chúc thúc thúc nhìn ra kẻ hở, từ đó mà gián tiếp suy đoán ra sự cao minh thâm sâu không để lộ của gã. Gã không phải vì sợ bọn ta mà trốn đi, trên sự thật đó là sách lược thông minh nhất đối với hình thế trước mắt, khiến bọn ta mất đi mục tiêu đả kích, còn người của gã tìm phục trong bang lại có thể tiếp tục phân hóa Hán bang, gã không cần giả bộ quyết định theo bọn ta triệt thoái, Hồ Bái con người này không đơn giản, kẻ chống lưng cho gã càng không phải là thiện nam tín nữ, hơn nữa ít nhiều gì có quan hệ với Mộ Dung Thùy hoặc Tôn Ân".

Phí Chánh Xương nhíu đôi mày rậm:

"Hình thế Biên Hoang Tập chưa từng phức tạp ám muội như vậy, bọn ta nên ứng phó làm sao?".

Giang Văn Thanh đáp:

"Hiện tại bọn ta quan trọng nhất là triệt thoái về canh phòng, không chế tuyệt đối tổng đàn và bến tàu, đề phòng bất kỳ đột tập nào. Ài!".

Trình Thương Cổ cau mày:

"Văn Thanh sao lại thờ dài?".

Giang Văn Thanh mục quang nhìn sang Trục Phá Thiên:

"Ngoài Tập có tung tích địch nhân không?". Trục Phá Thiên cười khở: "Biên Hoang Tập là địa phương làm cho thám tử đầu đầu nhất, sự vào ra của bất cứ bộ đội nào bên nào cũng như là cảnh không người, không để hé một chút xú phong thanh, chỉ cần tùy tiện tìm chỗ rừng rậm hoặc sơn dã tàng ẩn, muốn tìm bọn chúng cứ như mò kim đáy biển. Bọn ta đã phát hết nhân thủ ra, lục lọi các nơi nội trong phương viên hai chục dặm quanh Biên Hoang Tập, vẫn không phát hiện gì hết".

Trình Thương Cổ trầm giọng:

"Nếu ta là Tôn Ân hay Mộ Dung Thùy, sẽ đưa bộ đội tàng ẩn ở nơi cách Biên Hoang Tập ngoài ba chục dặm, đêm đến mới dùng khoái mã tràn tới Biên Hoang Tập, nội trong hai canh giờ là đến Biên Hoang Tập. hình thế quả là không hay phi thường".

Giang Văn Thanh nói:

"Tình huống thủy đạo thì sao?".

Trực Phá Thiên đáp:

"Giao thông thủy đạo Nam Bắc khẳng định đã bị cắt đứt, bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, không còn thuyền từ phương Nam hay phương Bắc đến Biên Hoang Tập từ sáng sớm hôm nay, sợ rằng người muốn theo Dĩnh Thủy rời khỏi Tập sáng sớm hôm nay ai ai cũng không dám vọng động, ở yên chờ biến động. Hiện tại người người trong Biên Hoang Tập đều sợ sệt, không ít người đã chạy vào Biên Hoang tỵ nạn, bất quá số lượng vẫn hữu hạn, hy vọng bang chủ có thể đột phá vòng phong tỏa thủy đạo Nam phương, nếu không bọn ta chỉ có thể theo đường bộ triệt thoái".

Giang Văn Thanh thở dài:

"Biên Hoang Tập ngoài sáng, Biên Hoang trong tối, giả như địch nhân thiết trí thám tử ở Biên Hoang Tập, có thể nắm rõ tất cả mọi tiến thoái của các bang hội, lại thông tri cho địch nhân ngoài Tập chuẩn bị có hành động thích đáng nhất, cho nên lộ tuyến an toàn duy nhất để bọn ta thoái lui là Dĩnh Thủy, trên mặt sông ai ngăn trở được Lưỡng đầu thuyền của Đại Giang bọn ta?".

Lưỡng đầu thuyền của Đại Giang bang cùng tề danh với Xích Long thuyền của Lưỡng Hồ bang, cùng được coi là chiến thuyền có năng lực tác chiến đáng sợ nhất trong thiên hạ. Đầu đuôi đều có bánh lái, trước sau bốn phía chuyển động như nhau, linh hoạt hơn xa loại chiến thuyền bình thường. Đại Giang bang còn bồi dưỡng ra một đội đồng thủy thủ lèo lái thứ chiến thuyền này, xung địch đột vây không có chi là bất lợi. Phí Chánh Xương thấp giọng:

"Giả như cách dùng thủy lộ triệt tẩu không thông, bọn ta có nên theo kế dùng đường bộ triệt tẩu không?".

Một sự trầm mặc giáng lâm, ai ai cũng cảm thấy tâm tình trầm trọng, sinh ra cảm giác buồn chán vô kể khả thi. Nếu tình huống như Giang Văn Thanh chỉ ra, triệt thoái bằng đường bộ có khác gì dâng cơ hội tốt để phục kích đột tập cho địch nhân đang thông dong bố trí rình mò ngoài Tập. Địch nhân đối với thực lực bên mình rõ như chỉ tay, bọn họ đối với địch nhân lại không biết gì hết, trận này làm sao mà đánh? Giang Văn Thanh nghĩ ngợi một hồi, hỏi:

"Bọn ta hiện tại trong tay có bao nhiêu thuyền?".

Trình Thương Cổ đáp:

"Có hai chiếc Lưỡng đầu thuyền, ngoài ra loại giang thuyền vận tải hàng hóa thông dụng lớn nhỏ có bảy chiếc, rồi còn mười hai chiếc sa thuyền đáy ngang mũi cao dùng để vận binh".

Giang Văn Thanh từ từ thốt:

"Từ đường bộ triệt tẩu khẳng định là tìm chết, bất kể thủy đạo hình thế ác liệt tới cỡ nào, vẫn là sinh lộ duy nhất cho bọn ta. Không cần biết cha có thể đến kịp thời không, bọn ta cần phải triệt thoái trước hoàng hôn, dùng hai chiếc Lưỡng đầu thuyền đi tiên phong, bảy chiếc sa thuyền đi kèm đó, giang thuyền bố trí cuối cùng. Lúc cần thiết đổ bộ lên đất hoang tản ra chạy, luôn tốt hơn là chui đầu vào thiên la địa võng của địch nhân trên bộ".

Trực Phá Thiên cau mày:

"Hình thế có phải thật sự ác liệt như vậy không?".

Giang Văn Thanh nói thẳng:

"Có thể còn xấu hơn so với tưởng tượng của bọn ta. Yển Phi nói đúng, sự xuất hiện của Từ Đạo Phúc đã gõ hồi chuông tang cho các đại bang hội ở Biên Hoang Tập. Khơi khơi Hác Trường Hanh lại vào giai đoạn này hiện thân ở Biên Hoang Tập, ta càng sợ Lưỡng Hồ bang và Thiên Sư đạo đã kết thành liên minh, hơn nữa toàn lực kéo đến. Nếu không phải bọn ta đã sớm có chuẩn bị, e rằng muốn chạy cũng chạy không được".

Trình Thương Cổ nói:

"Giả như Yến Phi có thể đoàn kết các bang hội chủ yếu trong Tập, bọn ta có nên liều mạng góp sức không? Nếu Tạ Huyền nghe phong thanh, y khẳng định không ngồi yên".

Giang Văn Thanh cười khở:

"Bọn ta có thể cầm chừng được bao lâu?".

Mọi người không nói lời nào. Giang Văn Thanh song mục bắn ra thần sắc thống khổ:

"Việc tranh đoạt quyền khống chế Biên Hoang Tập, bọn ta đã tuyệt đối thất bại. Chuyện duy nhất có thể làm hiện tại là làm sao lo hết cách giới hạn tổn thất đến mức độ thấp nhất".

Ngưng một chút lại than:

"Sai lầm lớn nhất của bọn ta là không nghĩ tới Tôn Ân kết thành liên minh cùng Mộ Dung Thủy, hiện tại muốn toàn thân mà thoái, thật khó hơn lên trời, tất cả chỉ trông vào an bài của ông trời".

Thủ hạ vào báo Mộ Dung Chiến muốn gặp Tống Mạnh Tề.

Hồi 19

Chỉ hứa thắng lợi

Phi Mã hội Bắc môn dịch trạm không khí khẩn trương, bắt đầu từ sáng sớm chiến sĩ của Phi Mã hội một mực ở trong trạng thái giới bị, tất cả các hàng quán tiệm từng lớn nhỏ đều đình chỉ giao dịch.

Đại dịch trạm là nơi tập trung binh lực, thủ vệ sâm nghiêm, mọi cửa ra vào đều có bày bố chướng ngại, trên cao bố trí tiễn thủ.

Yến Phi dẫn Hồng Tử Xuân vào chủ đường Dịch trạm gặp Thác Bạt Nghi toàn thân võ trang, họ Thác Bạt thần sắc ngưng trọng, đối với việc Yến Phi giờ phút như vậy còn dẫn người ngoài vào trọng tâm của Phi Mã hội, bề ngoài tuy nhìn không ra có gì dị dạng, nhưng Yến, Hồng hai người đều khẳng định lòng hẳn có nghi hoặc.

Yến Phi tuy hiểu Hồng Tử Xuân biết rõ Thôi Bắc Hải mới là kẻ chủ sự thật sự của Phi Mã hội, vẫn theo lệ giới thiệu hai người.

Sau khi ngồi xuống, Yến Phi mào đầu: "Hách Liên Bột Bột có phải hoàn toàn không có dị động?".

Thác Bạt Nghi giật mình: "Người đoán hay là nhận được tin gì?".

Yến Phi đáp: "Đương nhiên là đoán. Ta đã mất Cao Ngạn, ít ra đã biến thành nửa người vừa điếc vừa mù. Bất quá may sao ông trời còn chưa hoàn toàn bỏ rơi bọn ta, ta đã rõ tình huống trong ngoài Biên Hoang Tập".

Thác Bạt Nghi liếc nhìn Hồng Tử Xuân, trầm giọng: "Cao Ngạn xảy ra chuyện gì?".

Yến Phi giải thích ngắn gọn, sau đó nói: "Tạm thời không nên hỏi căn nguyên tin tức của ta, hiện tại đã rõ Mộ Dung Thủy và Tôn Ân sẽ thân hành đốc sư xâm phạm Biên Hoang Tập, mà Thiên Sư đạo cùng Lương Hồ bang cùng chung một mũi, Hách Liên Bột Bột rất có thể là chó săn của Biên Hoang Tập. Nội gian lúc đối phó Hoa Yêu đêm hôm qua không phải là Cơ Biệt mà là người khác, còn về Cơ Biệt thật ra là người bên nào, hy vọng đợi đến khi vào nghị hội sẽ vạch trần ra".

Thác Bạt Nghi hỏi: "Người có thể khẳng định tình báo của người tuyệt đối chính xác?".

Yến Phi cười khở: "Có tám chín phần chuẩn xác, hiện tại bất cứ một hành động nào cũng không mấy khác

lắc xí ngẫu, càng có khả năng thua trắng tay, bọn ta đã hăm vào đồ cực không đồ không được. Ta có thể đoán Hách Liên Bột Bột không có động tĩnh là vì nghĩ đến chủ lực quân của gã chắc tiềm phục mặt bắc Biên Hoang Tập, cho nên không cần lao sư động chúng trong Tập, dẫn đến đả thảo kinh xà".

Hồng Tử Xuân nhin không được, hỏi: "Thác Bạt huynh không phải chuẩn bị triệt thoái sao? Sao lại gia tăng bố trí dịch trạm, tựa như đề phòng địch nhân đến công đả?".

Thác Bạt Nghi nhìn y một hồi, cuối cùng mục quang dời sang Yến Phi.

Yến Phi gật đầu: "Cái Hồng lão bản hiện tại quan tâm nhất là có thể chạy nạn tránh họa hay không, vì y từng bị Tôn Ân ép hại, biết rõ Tôn Ân sẽ tru trừ tác phong khác biệt mình".

Thác Bạt Nghi lộ thần sắc hoài nghi, cau mày nhìn Hồng Tử Xuân: "Gốc tích của Hồng lão bản không phải ở Lạc Dương sao?".

Hồng Tử Xuân chua chát: "Nếu ở Lạc Dương theo gió theo dòng, đâu cần phải đến Biên Hoang Tập? Bắc phương bài xích người Nam, Nam phương bài xích người Bắc, thiên hạ chỉ có Biên Hoang Tập không lý gì tới mình là người Nam hay người Bắc. Ta đối với phương Nam đã sớm không còn trông mong nhớ nhung gì nữa, nghĩ Bắc phương Phù Kiên thống nhất sẽ có khí tượng mới, nào ngờ đâu có tốt đẹp gì, vì vậy mới đến Biên Hoang Tập, mới có chút thành tích, bỗng đâu đại họa lâm đầu. Thiên hạ tuy lớn, nhưng vùng đất an lạc cuối cùng có thể dung thân này chung quy cũng phải mất".

Thác Bạt Nghi trầm ngâm một hồi lâu, chợt thốt: "Thám tử bọn ta hôm nay phái ra năm đường, chiếu theo ước định nên dùng phi cáp hồi báo tình huống trước đây một canh giờ, nhưng hiện tại lại như trâu đất lọt biển, không có bên nào có tung tích, Hồng lão bản nên dẫn đo lại".

Quay sang Yến Phi hỏi: "Không còn hoài nghi Hô Lôi Phương nữa ?".

Yến Phi đáp: "Đã là Hách Trường Hanh quả là có vấn đề, Hô Lôi Phương đâu phải nói láo làm mê hoặc người ta, lý do có sức thuyết phục nhất không cần hoài nghi gã là nếu Mộ Dung Thùy vào làm chủ Biên Hoang Tập, Khương tộc của gã sẽ lâm vào ách vận diệt tộc".

Thác Bạt Nghi trầm giọng: "Bọn ta nên ứng phó làm sao?".

Bằng vào tài trí của hần, vẫn bắt lực nói ra câu này, có thể biết hần đã mất phương hướng.

Yến Phi nghiêm mặt: "Với hùng tài đại lược của Mộ Dung Thùy, thâm mưu viễn lược của Tôn Ân, toàn lực xâm lăng Biên Hoang Tập là hành động trù tính từ lâu, tuyệt không đơn giản chỉ vì chiếm lãnh Biên Hoang Tập mà thỏa mãn. Trước tiên bọn chúng muốn đào tận gốc rễ tất cả các thế lực ở Biên Hoang Tập, không cho phép bất cứ bên nào còn cơ hội quật khởi, càng quan trọng hơn là trường kỳ hùng bá Biên Hoang Tập, kềm chế Bắc Phủ binh, Mộ Dung Thùy có thể thông dong thống nhất Bắc phương, còn Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn có thể chia nhau hai châu Dương Kinh. Bọn ta hiện tại hoàn toàn không còn đường rút lui, sinh cơ duy nhất là trước hết thống nhất đoàn kết Biên Hoang Tập, rồi toàn lực chống địch, coi như dồn mình vào tử địa mà tìm sống".

Thác Bạt Nghi mặc nhiên không nói gì, nghĩ ngợi triền miên, nhai nghiền đề nghị của Yến Phi.

Hồng Tử Xuân sắc mặt tái nhợt ngáy ngốc nhìn Yến Phi, nhãn thần trống trống không không.

Yến Phi đứng dậy nói: "Ta còn phải đi gặp Đồ Phụng Tam, bọn ta không còn thời gian do dự nữa, đợi đến Chung lâu nghị hội sẽ là lần đầu địch ta đánh tay đôi".

"Bình"!

Thác Bạt Nghi vỗ một chưởng lên mặt bàn, vụt thốt: "Được! Ta và mọi người cùng tiến cùng thoái, cho dù quyết chiến đến chết, cũng phải bắt địch nhân trả một cái giá trầm trọng".

Hồng Tử Xuân chợt thấp giọng, lăm bằm một hơi tặc tưu, sau đó chùng như biến thành một người khác: "Đúng! Chết cũng phải chết giống như hần tử, chuyện này cũng phải tính đến ta!".

Yến Phi chấn động trong lòng, quay sang Hồng Tử Xuân: "Phiền Hồng lão bản lập tức thông tri với Trác danh sĩ, nói cho y biết Phi Mã hội đã gia nhập liên minh kháng địch của bọn ta, quyết định lúc Chung lâu hội nghị triệu mở sẽ tiên hạ thủ vi cường, quét sạch nội gian, chuyện này khẩn yếu, xin Hồng lão bản thân hành truyền thư miệng".

Hồng Tử Xuân lên tiếng lãnh mệnh, ngang nhiên đi, giống như biến thành một người khác.

Yến Phi nhìn Thác Bạc Nghi đang ngồi thờ người nhìn chàng, trầm giọng: "Hôm nay phải làm phiền lão ca người thân hành ra mặt, ta chỉ muốn biết y đi đâu? Gặp người nào?".

Thác Bạc Nghi không hỏi han không nghĩ ngợi rượt theo.

Giang Văn Thanh ra ngoại đường tiếp kiến Mộ Dung Chiến, theo nàng đón khách có Trình Thương Cổ và Phí Chánh Xương, họ Phí bề ngoài không phải là người của Hán bang, bất quá hiện tại tình thế nguy cấp, Mộ Dung Chiến ngay lúc này lại vẫn tất tả đến gặp, khẳng định là có đại sự thương thảo, cho nên bọn họ không còn tính toán tới vấn đề tiết lộ bí mật.

Mục quang sắc bén của Mộ Dung Chiến tập trung lên Giang Văn Thanh, thốt: "Xin thứ cho Mộ Dung Chiến ta hỏi thẳng một câu, nghe Yến Phi nói Tống huynh là người của Đại Giang bang, lại không biết có quan hệ ra sao với Giang bang chủ?".

Giang Văn Thanh biết đối phương không phải nhận ra mình là sai, bởi lẽ nàng ra gặp khách, chỉ cần không phải là người mù, tất biết nàng là người chủ sự. Mộ Dung Chiến hỏi như vậy chỉ là muốn thăm dò thành ý của mình, nàng hướng sang Trình Thương Cổ gật đầu thị ý. Trình Thương Cổ đáp thay: "Mộ Dung đương gia đã hỏi, bọn ta nào dám chậm trễ, Mạnh Tề là cao đồ duy nhất của Giang bang chủ, là người kế thừa của Đại Giang bang".

Mộ Dung Chiến cau mày: "Thì ra là vậy, xin thứ cho ta thô thiển không thông, chỉ nghe nói giang bang chủ có một cô con gái như hoa như ngọc, lại chưa từng nghe Giang bang chủ có môn sinh đặc ý".

Phí Chánh Xương mỉm cười: "Mộ Dung đương gia chưa nghe qua danh gia Mạnh Tề mới là hợp lý. Bởi Giang bang chủ đặt kỳ vọng sâu xa đối với Mạnh Tề, hết sức tài bồi, trừ chính mình bồi dưỡng căn cơ cho y, còn đưa y đi khắp các nơi theo danh sư học nghệ, để tránh cho Mạnh Tề trước khi thành tài bị cừu gia đụng chạm, cho nên luôn luôn không tuyên dương ra ngoài, đến hai năm gần đây mới triệu Mạnh Tề về xử lý bang vụ".

Mộ Dung Chiến cho dù có nghi hoặc, cũng không thể lần nhân, chào đón: "Ta lần này đến gặp chư vị là có chuyện quan trọng liên quan đến sự tồn vong của các bang hội ở Biên Hoang Tập muốn phụng bảm, thay mặt Yến Phi, Hồ Lô lão đại và Trác quán chủ nói chuyện với các vị".

Giang Văn Thanh song mục tinh quang loang loáng, trầm giọng: "Mộ Dung đương gia chắc biết bọn ta quyết định triệt tẩu, lẽ nào còn có lựa chọn thông minh khác?".

Mộ Dung Chiến thầm kêu lợi hại, Tống Mạnh Tề lời nói này bề ngoài không có gì, cốt lõi lại ép hẳn có cách nào không đặt tiền lên bàn bạc, nếu không sao có thể thuyết phục đối phương?

Hắn thở dài một hơi: "Nhậm Dao đã bị Tôn Ân giết".

Giang Văn Thanh, Trình Thương Cổ và Phí Chánh Xương ba người nghe thấy đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời.

Mộ Dung Chiến giải thích: "Biên Hoang danh sĩ Trác Cuồng Sinh của bọn ta luôn luôn là con cò trọng yếu Tiêu Dao giáo bố trí ở Biên Hoang Tập, đến đêm hôm qua vẫn trung thành cẩn cẩn đối với Nhậm Dao, cho nên tự tay hạ thủ đối phó với cái mũi linh của Phương tổng tuần. Lúc y nhận được thư truyền của "Yêu hậu" Nhậm Thanh Thị, toàn thân sục ngã, cuối cùng đã thổ lộ thực tình với bọn ta, chỉ ra đêm nay Mộ Dung Thùy và Tôn Ân sẽ thân hành đốc sư tiến công Biên Hoang Tập. Yến Phi khẳng định hiện tại Biên Hoang Tập đã lọt vào thiên la địa võng của địch nhân, không có người một bang hội nào có thể trốn thoát ra. Ta lần này đến gặp các vị, hy vọng trước khi Chung lâu hội nghị triệu mở được nghe ý hướng của các vị. Hợp lại tất sức

mạnh, phân chia tất sức yếu, bọn ta nếu có thể đoàn kết nhất trí, thì chết kháng địch, nói không chừng còn có một chút sinh cơ".

Trí dũng song toàn như Giang Văn Thanh, nghe thấy Mộ Dung Thùy thân hành đến Biên Hoang Tập, nhất thời cũng bán loạn tay chân, bản thần nhìn hấn.

Mộ Dung Chiến nói: "Theo lời của lão Trác, Tôn Ân sẽ cắt đứt giao thông thủy lục mặt Nam, giả như bọn ta không đoán lầm, Lương Hồ bang và Thiên Sư đạo đã kết thành minh hữu, không cần ta chỉ ra các bị chắc cũng biết rõ bọn chúng tuyệt không dung cho quý bang toàn thân thoái lui. Bất cứ một ai muốn uy hiếp Kiến Khang, tất cần phải khống chế thượng du Đại Giang, mà quý bang chính là cây đinh trong mắt Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn".

Trình Thương Cổ hỏi: "Yến Phi đã đi đâu?".

Mộ Dung Chiến không cảm được thờ dài một hơi ngấm ngấm, Trình Thương Cổ hỏi như vậy, hoặc giả là vì thân phạn siêu nhiên của Yến Phi, hoặc là vì kiếm pháp tài tình của chàng, hay là vì tính cách không tranh giành với nhân thế của chàng, nhưng bất kể là nguyên nhân nào, điều hiển hiện là Yến Phi là người được tín nhiệm nhất ở Biên Hoang Tập, không có chàng, Biên Hoang Tập căn bản không có cách đoàn kết lại. Trác Cuồng Sinh nói đúng, Yến Phi thêm vào Kỷ Thiên Thiên, phối hợp tuyệt diệu để hiệu triệu Biên Hoang Tập vạn chúng đồng tâm.

Hắn đáp: "Y phải liên tiếp đi gặp ba người, là Hác Trường Hanh, Thác Bạc Nghi và Đồ Phụng Tam, ba vị chắc rõ chuyện này là sao chứ?".

Ngưng một chút lại nói: "Biên Hoang Tập hiện tại ngoài buôn trong giữ, lúc nào cũng có thể bộc phát đại chiến, tất cả cần giải quyết trong Chung lâu nghị hội. Bọn ta phải trước hết khống chế tuyệt đối Biên Hoang Tập, mới có tư cách đàm luận chuyện khác".

Giang Văn Thanh điềm điềm hỏi: "Chiếu theo tính toán của các người, địch nhân thực lực ra sao?".

Mộ Dung Chiến đáp: "Bờ Nam Bắc đang trong cục thế phân chia loạn lạc động chạm nhẹ là phát tác đại chiến, cho nên Mộ Dung Thùy hay Tôn Ân đều không thể kéo róc trọn ổ tới. Tình huống của Tôn Ân ta không rõ, nhưng lại dám khẳng định binh lực Mộ Dung Thùy có thể điều động sẽ không kém một vạn. Từ đó mà suy đoán, binh lực của Tôn Ân cũng phải tương đương, nếu không liên minh của bọn chúng sẽ mất đi sự quân bình".

Phí Chánh Xương lạnh xương sống: "Biên Hoang Tập có Hán bang là người đồng thể mạnh nhất, bất quá binh lực có thể dùng tới vẫn chưa quá một ngàn, như binh lực của quý Liên cũng chỉ cỡ sau bảy trăm, vậy đã là cầm đầu các bang hội Bắc phương rồi, cho dù liên hợp tất cả mọi người lại cũng chỉ năm sáu ngàn người, mà thực lực của địch nhân gấp bốn lần bọn ta, trận này làm sao có thể đánh?".

Mộ Dung Chiến thông dong thốt: "Trận chiến Phì Thủy thì sao? Tôn Ân với tám vạn binh đánh tan trăm vạn đại quân Phù Kiên, chính đã hiển thị bàn luận về chiến tranh là bàn về tài năng và mưu lược của bậc tướng lãnh. Bọn ta đã có kế hoạch toàn thể, đối với hình thế Biên Hoang bọn ta càng rành rọt và hiểu biết hơn xa địch nhân. Giả như bọn ta đoàn kết nhất trí, đồng tâm kháng địch, lúc đánh không xong mới tính chạy hết, có cơ hội nhiều hơn là bọn ta chia rẽ ai nấy tự do. Thời gian không còn nhiều, dám xin ba vị lập tức hạ quyết định".

Trình Thương Cổ và Phí Chánh Xương mục quang không khỏi nhìn sang Giang Văn Thanh, nàng mặt mày trắng tái, một hồi sau gật đầu: "Được! Bọn ta và Mộ Dung dương gia kẻ vai tác chiến, có chết cũng không hối".

Mộ Dung Chiến phấn chấn tinh thần: "Ta lập tức đem kế hoạch tổng thể dâng lên, sau đó ta muốn đi gặp Thiên Thiên, thỉnh an hỏi thăm nàng".

° ° °

Yến Phi đến ngoài cửa lớn của Thích Khách quan, trong lòng trăm mối tơ vò. Bọn họ biết rõ không thể mà vẫn làm, quăng bỏ sinh tử đi đánh một cuộc chiến không có khả năng thắng.

Mộ Dung Thùy và Tôn Ân là đạo tông sư võ học đứng đầu Nam Bắc, hai người còn là thống soái vô địch tung hoành sa trường, kinh nghiệm chinh chiến phong phú đến mức không còn có thể phong phú hơn được nữa. Thủ hạ ai ai cũng chịu liều chết cho bọn họ, nhân số lại gấp bội tổng số binh lực của các bang hội trong Biên Hoang Tập. Trận này chưa đánh cũng biết thắng bại.

Mộ Dung Thùy và Tôn Ân không phải là Phù Kiên, Dĩnh Thủy cũng không phải là Phì Thủy, Biên Hoang Tập càng thiếu vắng một Tạ Huyền, nếu Lưu Dự chưa đi còn miễn cưỡng có thể leo trèo.

Nghĩ đến đây, trong lòng chợt rung động, tựa hồ nắm bắt được gì đó, khơi khơi lại không có cách nào nói rõ ra được.

Kỷ Thiên Thiên lại làm sao lo đây? Nàng đang ở tuổi tác hoàng kim tươi thắm, giống như một đóa hoa nở rộ, chàng làm sao nhẫn tâm để nàng theo mình tìm chết?

Không!

Trận này chàng nhất định phải thắng, mà muốn thắng trận này, chàng trước hết cần có lòng tin thập phần như Tạ Huyền, thông dong mà trừ hoạch.

Vì Kỷ Thiên Thiên, chàng tuyệt không thể thua.

Yến Phi đột nhiên toàn thân bình tĩnh trở lại, tiến vào cảnh giới tất cả như giai không, mọi âu lo ưu phiền hoàn toàn buông bỏ khỏi đầu óc, giống như một kiếm thủ đối diện cường địch, tâm thần không có một chút xú kế hở.

Yến Phi liền gia tốc, quẹo qua bình phong, lọt mình vào trong Thích Khách quán mới thành lập hôm qua đã tức thì kinh động toàn Biên Hoang Tập.

° ° °

Giang Văn Thanh dẫn Mộ Dung Chiến tiến vào đình viên ở giữa những kiến trúc của tổng đàn Hán bang được mệnh danh là "Dĩnh Viên", chỉ lục giác đình trên ao sen trong vườn nói: "Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi đang thưởng hoa trong đình, Mộ Dung đương gia xin tự tiện, thứ cho Mạnh Tề không thể theo".

Nói xong xoay mình đi ra.

Mộ Dung Chiến thầm khen y biết ý, Kỷ Thiên Thiên trong đình vẫy tay với hân biểu thị hoan nghênh.

Mộ Dung Chiến trong lòng chợt trào dâng cảm giác thần hồn tan nát. Yến Phi quả có tư cách được Kỷ Thiên Thiên hơn so với hắn, không phải vì chàng thắng hắn trên tất cả mọi phương diện hoặc chiếm tiện nghi quen biết nàng sớm hơn hắn, mà là mệnh vận của mình đan dính vào sự tồn vong của tộc nhân, khiếm khuyết sự nhân du tự do tự tại của Yến Phi, cho dù đêm nay không chết, Kỷ Thiên Thiên theo Mộ Dung Chiến hắn tuyệt không thể có bao nhiêu ngày tháng tốt đẹp.

Nghĩ đi nghĩ lại, đôi chân lại dẫn hắn đến chỗ Kỷ Thiên Thiên.

° ° °

Hai luồng mục quang rừng rực đồng thời rơi trên mình Yến Phi.

Yến Phi thông dong mỉm cười, cất bước đi tới cái bàn giữa đại đường của Thích Khách quán Đồ Phụng Tam và Âm Kỳ đang ngồi, thốt: "Đồ huynh và Âm huynh không phải đang đợi ta sao? Hiện tại trong Biên Hoang Tập e rằng không có mấy ai có tình tự ngồi chơi".

Đồ Phụng Tam và Âm Kỳ đứng dậy hoan nghênh, không hiển thị bất kỳ ý thù địch gì, họ Đồ vui vẻ thốt: "Đương nhiên là đặc biệt chờ đợi cung hầu đại giá, trên sự thật lúc Yến huynh rời khỏi Bắc môn dịch trạm, bọn ta đã đoán Yến huynh đi ngang qua có thể sẽ vào ra mặt theo ước hẹn. Nếu Yến huynh đi ngang cửa không vào, bọn ta chỉ còn nước mạo muội thỉnh giá. Yến huynh, mời ngồi!".

Ba người ngồi xuống, Âm Kỳ ngồi một bên, để Yến Phi đối diện Đồ Phụng Tam, tạo thành hình chữ "phẩm".

Yến Phi trầm giọng: "Trong doanh trại của Đồ huynh khẳng định là có nội gian".

Âm Kỳ hơi ngạc nhiên, Đồ Phụng Tam vẫn âm trầm như không, điềm đạm thốt: "Chuyện này từ đâu ra?".

Yến Phi mỉm cười: "Đồ huynh sáng sớm hôm nay đến gặp Hách Liên Bột Bột là một chuyện cực kỳ bí mật, chuyện kết thành liên minh ngay cả bên quý vị cũng không phải ai ai cũng rõ, mà Hách Trường Hanh sáng sớm hôm nay lại rành rành khẳng định kể với ta, nói bên quý vị có người của hắn, Đồ huynh nghĩ chuyện này là sao?".

Âm Kỳ hiện thần sắc kinh hãi, nhìn sang Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam mục quang loang loang đĩnh đĩnh nhìn Yến Phi.

Yến Phi ngó Đồ Phụng Tam, lại liếc sang Âm Kỳ, cau mày: "Chuyện gì vậy? Có phải ta đã nói sai? Hay Hách Trường Hanh cố ý vu khống các người?".

Đồ Phụng Tam thở dài: "Chuyện này quả là có thật, cũng chính nhờ ta đi gặp Hách Liên Bột Bột, sau khi về càng nghĩ càng thấy thỏa đáng, cho nên muốn gặp mặt Yến huynh".

Âm Kỳ xen miệng: "Có phải Hách Liên Bột Bột đem chuyện này tiết lộ cho Hách Trường Hanh biết không?".

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Xác suất đó rất nhỏ, cho dù Hách Liên Bột Bột có chung một ổ răn với Hách Trường Hanh, nhưng người Bắc làm sao có thể tin nhiệm người Nam? Huống hồ là lập tức thông tri cho Hách Trường Hanh biết. Nếu ta là Hách Liên Bột Bột, làm gì cũng chừa một tay đối phó Hách Trường Hanh, nhất là dùng bọn ta kèm chế hoặc tổn hao thực lực của Hách Trường Hanh. Hừ! Hách Liên Bột Bột là người ra sao, ta còn rõ hơn rất nhiều người".

Chỉ cần nghe lời nói của y là biết Đồ Phụng Tam luôn luôn đang nghiêm mật giám sát Yến Phi, Đồ Phụng Tam chịu nhận thẳng đã kết thành liên minh với Hách Liên Bột Bột, chính là biểu thị y không còn là địch nhân của Yến Phi.

Đồ Phụng Tam sao lại có chuyển biến như vậy?

Yến Phi mục quang quét qua mặt hai người hai lượt, cuối cùng phát giác chỗ dị thường, ngạc nhiên hỏi: "Sắc mặt của Âm huynh sao lại đột nhiên biến thành khó coi như vậy?".

Âm Kỳ hiện ra biểu tình cay đắng, song mục thoáng qua thần sắc sợ sệt, khó khăn lắm mới nói được: "Bởi ta mới biết lão đại sáng sớm hôm nay đi gặp Hách Liên Bột Bột, người biết chuyện kết minh với gã chỉ có ba người là lão đại, ta và lão Bác. Ài! Âm Kỳ ta lại lọt vào vị trí bất lợi nhất, vì vết sẹo cũ trên mặt lão Bác chính là hành động đặc ý của Hách Trường Hanh, Yến huynh người nói coi sắc mặt ta có thể không khó coi hay sao?".

Yến Phi đã minh bạch, nhìn sang Đồ Phụng Tam, chỉ thấy song mục của y tinh quang loang loáng, tràn đầy sát cơ, lòng kêu không hay.

Hồi 20

Chân tình đối thoại

Mộ Dung Chiến ngồi xuống đối diện với gia nhân bên chiếc bàn đá, dù rằng đang lúc chiến trận nguy nan, vẫn không cảm được tâm tình say sưa ngây ngất. Thế giới bên ngoài với nhân gian tiên cảnh trước mắt không có chút quan hệ gì, chỉ tiếc sự việc hắn muốn nói với nàng chính lại là hiện thực tàn khốc ngoài đó, thật quả hết sức lạc điệu.

Tiểu Thi ngồi lánh ra bên ngoài tòa tiểu đình, Mộ Dung Chiến thầm nghĩ nếu đồng thời đánh sập hai chiếc

cầu gỗ nối liền tiểu đình với hai bờ, hần dễ dàng có thể "độc chiếm" Kỳ Thiên Thiên.

Đang lúc mơ màng, bên tai vang lên giọng nói du dương với Kỳ Thiên Thiên: "Nếu là đến để động viên ta bỏ đi một mình, Mộ Dung Dương gia tốt nhất hãy tiết kiệm thời gian, khỏi cần nói nữa".

Trong lòng Mộ Dung Chiến như có lửa đốt, chút cảm giác bông bột rất muốn ôm lấy nàng, nhưng lại không thể đè nén tâm nguyện này để khỏi phá hoại cơ hội lần đầu tiên được một mình nói chuyện với nàng, ngạc nhiên: "Thiên Thiên vì sao lại nghĩ đến chuyện này?".

Nữ nhân hần muốn có trước nay đều có được, chỉ hận hần lại hiểu rõ trái tim Kỳ Thiên Thiên đã gắn với Yến Phi. Nàng không chịu bỏ đi là vì Yến Phi chứ không phải vì hần, đây chính là sự thực vô tình.

Kỳ Thiên Thiên hoan hỉ nói: "Có lẽ Thiên Thiên hiểu lầm! Sợ người nghe tiểu tử Yến Phi xui khôn xui dại ú ớ tới đây tìm cách thuyết phục ta rời khỏi Biên Hoang Tập. Chắc gã hết cách thuyết phục ta nên đành nhờ người khác nói hộ".

Mộ Dung Chiến bật cười: "Té ra Thiên Thiên cũng ăn nói giống hệt Biên nhân. Ài! Thật không dối nàng, lúc đầu ta đúng là có ý ấy nhưng đã thôi ngay, hơn nữa còn ủng hộ Thiên Thiên ở lại".

Kỳ Thiên Thiên hân hoan nói: "Ta đang lo mình quá nhàn đây, có chuyện gì làm được mau phân phó đi".

Mộ Dung Chiến ngẫm hồ thẹn, Kỳ Thiên Thiên mới đích thực đặt chuyện sống chết ra ngoài. Với tuệ căn của nàng không thể không biết trận này rất ít khả năng chiến thắng. Hần nói: "Về mặt này xin được thừa lại sau, bất quá chuyện cấp thiết là sắp xếp cho Tiểu Thi tới chỗ an toàn để nàng khỏi kinh hãi".

Kỳ Thiên Thiên trầm ngâm một lát, nói khẽ: "Ta với Tiểu Thi tuy danh là chủ tỳ mà thực thân như tỳ muội, luôn luôn nương tựa vào nhau, chưa từng xa nhau, Thiên Thiên sợ rất khó thuyết phục nàng cam tâm tình nguyện ly khai".

Mộ Dung Chiến nói: "Tiểu Thi phải lập tức rời khỏi Biên Hoang Tập, nếu để đến sau khi Chung lâu hội nghị thì không đưa được nàng đi nữa đâu. Ta và Yến Phi đã nghĩ kỹ, để nàng ở lẫn lộn với Biên nhân sơ tán đến sơn khu phía đông nam Biên hoang, Bàng Nghĩa và đám huynh đệ của y cũng cùng đi, vì vậy Thiên Thiên không lo không có người chiếu cố nàng. Ngoài ra ta sẽ phân phó một số người giả làm Biên nhân, trực tiếp đưa bọn họ đến ngoài hai mươi dặm".

Kỳ Thiên Thiên sắc mặt hơi biến đổi nói: "Nghe Mộ Dung dương gia nói thì dường như Biên Hoang Tập đã bị vây hãm rồi, tình huống quả thật ác liệt thế sao?".

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Tình hình còn ác liệt hơn trong tưởng tượng, hiện tại đã chứng thực Mộ Dung Thùy và Tôn Ân thân hành đốc quân tới tấn công Biên Hoang Tập, thế bằng một mẻ lưới quét sạch các bang hội ở đây. Do tình thế đặc thù của Biên Hoang Tập, thám tử của địch có thể dễ dàng nắm được tình hình của các bang hội, bất cứ nhóm nào muốn rút lui chắc chắn sẽ không giấu được tai mắt chúng. Địch nhân ở bên ngoài Tập sẽ chặn đường phục kích các bang hội, nhưng đối với Biên nhân thì lại không quan tâm đến".

Kỳ Thiên Thiên nghe vậy mặt mũi âu sầu: "Thế chẳng phải mọi người muốn đi cũng không được sao?".

Mộ Dung Chiến lập tức bị kích khởi khí khái anh hùng, hừ lạnh: "Thiên Thiên yên tâm, bọn ta đâu phải đồ vô dụng, cũng không phải thứ người để cho Mộ Dung Thùy và Tôn Ân dọa dẫm, vốn dĩ đã có kế hoạch ứng phó. Yến Phi sẽ cùng chúng ta kề vai chiến đấu, quyết bảo trì tự do và phồn vinh cho Biên Hoang Tập. Mộ Dung Thùy và Tôn Ân đều không giống như bang hội thông thường đến đây, Mộ Dung Thùy sẽ biến Biên Hoang Tập thành một thành trấn của Yên quốc, còn Tôn Ân sẽ để giáo đồ yêu giáo của y độc chiếm Biên Hoang Tập, nếu chúng ta phân tích rõ những nguy cơ này, cộng thêm với ảnh hưởng của Thiên Thiên, không chừng có thể lại triệu tập Dạ Oa tộc và những Biên dân có chí khí đồng lòng chống cự, không phải là không có hy vọng".

Kỳ Thiên Thiên do dự nói: "Thiên Thiên khả dĩ có ảnh hưởng sao?".

Mộ Dung Chiến phấn chấn tinh thần nói: "Ảnh hưởng của Thiên Thiên khó mà lường hết được, thí dụ thế này: Mộ Dung Chiến ta từ bé đã quen nhìn mỹ nhân, mỹ nữ trong tộc chỉ cần giơ tay là có, nhưng trông thấy

nhân sắc khuynh quốc khuynh thành của Thiên Thiên vẫn không ngăn được thần hồn điên đảo. Thiên Thiên sớm đã khiến cả Biên Hoang Tập say mê, chỉ vì nàng không tự biết thôi".

Thiên Thiên hai má đỏ lựng, thần thái kiêu diễm khó tả, đôi mày khẽ rung, hơi giận dỗi nói: "Thiên Thiên tuy không phải chưa bao giờ được người tán tụng trước mặt, nhưng chưa ai thẳng thắn quá như Mộ Dung dương gia, người thừa cơ chơi gian khiến Thiên Thiên thật hổ thẹn trong lòng. Sắc đẹp của nữ nhân hư ảo như mây khói thoáng qua, có cái gì là quan trọng đâu, bề ngoài mỹ lệ không phải là thứ có thể dựa dẫm vào được".

Mộ Dung Chiến nói ra được sự ngưỡng mộ trong tâm cảm thấy vô cùng thống khoái, hân hoan tiếp: "Sắc đẹp bề ngoài đương nhiên khó lòng duy trì mãi, vẻ hấp dẫn cũng không thể vĩnh cửu, nhưng Thiên Thiên không phải chỉ có bề ngoài đẹp đẽ mà là trong ngoài đều hoàn mỹ. Ta đã từng gặp mỹ nữ vô số nhưng chưa từng trải qua cảm giác xúc động như khi đối diện với Thiên Thiên. Thứ cho ta mạo muội, nam tử Mộ Dung Tiên Ti tộc chúng ta tác phong xưa nay là vậy, trong đêm lửa trại mà gặp được nữ tử của lòng mình, sẽ đem lòng ái mộ biến thành tình ca trực tiếp hát vang cho đối phương nghe. Trước khi gặp Thiên Thiên, ta đã nghe nói Thiên Thiên sắc nghệ song tuyệt có thể điên đảo thiên hạ chúng sinh".

Kỷ Thiên Thiên giận dỗi nói: "Người còn chưa nghe qua mấy thứ kỹ nghệ nho nhỏ của người ta mà! Biết đâu nghe xong lại cực kỳ thất vọng, cảm giác hẫng sẽ như thế".

Mộ Dung Chiến cười: "Chính vì chưa nghe tiên âm diệu vận nên mới không cam tâm tử chiến sa trường. Đối với ta, Biên Hoang Tập trước đây thân xác đẹp đẽ mà khiếm khuyết phần hồn khiến ta cảm thấy bức xúc, phương giá Thiên Thiên sau khi đến Biên Hoang Tập lập tức bổ khuyết điều này. Đích xác người người đều có cùng tâm ý đó, Trác Cuồng Sinh là người hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai, vì vậy chỉ cần sau khi giết trừ nội gian Thiên Thiên gióng lên tiếng chuông thần thánh của Biên Hoang Tập, hiệu triệu tất cả những người có chí khí vì tự do và phồn vinh của Biên Hoang Tập, nhất hô vạn ứng".

Kỷ Thiên Thiên khẽ thờ dãi: "Vậy Thiên Thiên chỉ còn biết tận lực mà làm, nhưng Tiểu Thi giải quyết thế nào đây?".

Mộ Dung Chiến suy nghĩ rồi đáp: "Nói thật chắc sẽ không ổn, chỉ có cách dỗ dành nàng ta là mọi người chia nhau theo nhóm mà đi, hoặc nói là nếu hai người cùng đi cùng ở e rằng khó tránh con mắt soi mói. Có thể nói dối là vì Yến Phi cần phải đi cùng nhóm sau cùng để đoạn hậu, Thiên Thiên phải ở bên Yến Phi, vì vậy Tiểu Thi không biết võ công cần phải đi trước một bước. Hai cách nói này đều được, tùy Thiên Thiên chọn lựa".

Kỷ Thiên Thiên khổ não nói: "Ta không muốn dối muội ấy, nếu ta không chết đương nhiên không vấn đề gì, nhưng nếu Thiên Thiên không qua được lần này Tiểu Thi sẽ oán ta suốt đời".

Mộ Dung Chiến khẽ cười: "Vậy thì dứt khoát không lừa nàng ta nữa, bắt quá phải được Thiên Thiên toàn lực phối hợp".

Kỷ Thiên Thiên lộ vẻ hoài nghi, chăm chú nhìn Mộ Dung Chiến, cảnh giác: "Nói nghe coi".

Mộ Dung Chiến ừ ừ nói: "Yến Phi nói không sai, với đạo hạnh nông cạn của bọn ta đúng là không có cách gì thuyết phục nàng".

Kỷ Thiên Thiên hoan hỉ: "Dù sao ta cũng thật sự cảm kích sự quan tâm của Mộ Dung dương gia đối với ta và Tiểu Thi, chuyện Tiểu Thi ta sẽ tự lo".

Mộ Dung Chiến nghiêm mặt nói: "Xin nói với Tiểu Thi về quyết định của ta, đó là trước khi ta chết không kẻ nào có thể hại Kỷ Thiên Thiên".

Kỷ Thiên Thiên cúi đầu, dịu dàng nói: "Yến Phi không phải địch nhân của người sao?".

Mộ Dung Chiến nghe lòng đau nhói, hiểu rõ Kỷ Thiên Thiên ám thị đối với nàng Yến Phi mới là chân mệnh thiên tử. Hắn thờ dãi: "Ít nhất là trước lúc mặt trời mọc ngày mai, hắn sẽ là chiến hữu đồng sinh đồng tử của ta, bằng không trận chiến này chắc chắn sẽ thất bại. Thật không giấu nàng, ta đối với các huynh đệ của mình có lập trường không hoàn toàn giống nhau, ta cho rằng trước sinh tử tồn vong của dân tộc, những thù oán cá nhân nên đặt qua một bên; Yến Phi sẽ không tới tranh đoạt thiên hạ cùng bọn ta, còn nếu Mộ Dung Thùy

chiếm lĩnh Biên Hoang Tập sẽ chen cổ chúng ta, sớm muộn sẽ ngạt thở mà chết".

Kỷ Thiên Thiên ngập ngừng muốn nói, cuối cùng lại không nói gì.

Mộ Dung Chiến đoán Kỷ Thiên Thiên muốn hỏi vì sao Yến Phi không tự đến gặp nàng mà lại nhờ đến hắn, bất quá lại sợ tổn thương hắn, vì vậy mới không nói ra nghi vấn trong lòng. Hắn ngẫm thử dài: "Người của Hán bang sẽ đưa Thiên Thiên tới Chung lâu nghị hội. Sau hi Thiên Thiên thuyết phục Tiểu Thi xin báo cho Tống huynh, y tự sẽ có an bài thỏa đáng".

o o o

Bất ngờ đối với Yến Phi, Đồ Phụng Tam lại không xuất thủ với Âm Kỳ. Không phải chàng suy đoán vu vơ mà cảm nhận rõ ràng Đồ Phụng Tam đã ngưng chú công lực sẵn sàng xuất thủ, Âm Kỳ thì lại giống như chấp nhận số mệnh, không hề chuẩn bị phòng ngự, hoặc giả vì biết vô phương thoát chết dưới tay Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam nhìn Âm Kỳ ngạc nhiên: "Người không sợ ta hạ thủ với người sao?".

Âm Kỳ rầu rĩ nói: "Tôi theo người đã hơn mười năm, lão đại người nếu hoài nghi Âm Kỳ thì tôi còn có biện pháp gì? Nếu tôi cố gắng phản kháng, chẳng những vô ích mà ngược lại còn khiến lão đại càng khẳng định tôi là nội gian. Vì vậy tôi chột mắt hết đầu chí, không muốn phản kháng".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Không then là hảo huynh đệ của ta, vừa rồi ta chỉ định thử người, mà sự thực không mấy nghi ngờ, người với Lưỡng Hồ bang xưa nay không quan hệ, còn Bác Kinh Lôi tối thiểu cũng là tử địch của Lưỡng Hồ bang, có thể là đã an bài khổ nhục kế, vừa rồi chính hắn tự động xin đi thống lĩnh quân chi viện".

Âm Kỳ thở hắt ra một hơi, nhẹ hết cả người, hân hoan nói: "Đa tạ lão đại tín nhiệm".

Đồ Phụng Tam nói với Yến Phi: "Yến huynh thấy thế nào?".

Yến Phi cũng cảm thấy nhẹ nhõm cho Âm Kỳ, gật đầu: "Ta hoàn toàn đồng ý với Đồ huynh, nếu Bác Kinh Lôi đúng là người của Hác Trường Hanh, viện binh của các vị đã rơi vào hiểm cảnh".

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "May sao phát giác sớm, không chừng còn có thể phản nguy thành an, Yến huynh có cho là được không?".

Đầu óc Âm Kỳ đã trở lại linh hoạt, chen vào: "Sợ rằng nơi ẩn náu của quân ta đã bị địch nhân nắm được, cần lập tức nghĩ cách bỏ cứu".

Đồ Phụng Tam không trả lời gã, chỉ nhìn Yến Phi.

Yến Phi không trực tiếp đáp lời Đồ Phụng Tam mà hỏi: "Hách Liên Bột Bột rốt cuộc có cái gì không ổn đến mức khiến Đồ huynh phải tìm ta bàn chuyện?".

Đồ Phụng Tam thản nhiên: "Ta có lý do để hoài nghi, gã không hề để ý đến uy hiếp của ngoại địch, nhất quyết đòi hủy diệt Phi Mã hội và Yến Phi người, lại còn ước hẹn với ta vào lúc Chung lâu nghị hội tiến hành nhất cử chế phục mọi người, sau đó sẽ tiêu trừ những người chống đối, khống chế toàn diện Biên Hoang Tập. Vì vậy ta dám chắc gã là chó săn của Mộ Dung Thùy phái đến Biên Hoang Tập".

Yến Phi gật đầu: "Bọn ta cũng nghi thế, gã vừa đến Biên Hoang Tập liền mạo danh Hoa Yêu làm mưa làm gió, việc này chắc Đồ huynh đã biết mà sao vẫn muốn tìm gã bàn chuyện?".

Đồ Phụng Tam xòe tay gượng cười nói: "Ngoài gã ra còn ai chịu hợp tác với ta?".

Lại nói tiếp: "Sáng qua Yến huynh qua cửa không vào, vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý chịu nói chuyện với Đồ mỗ?".

Yến Phi nói: "Đồ huynh đã thẳng thắn ta cũng sẽ nói thực, bởi vì không còn thời gian nói chuyện đông dài.

Đầu tiên, theo tin tức mới nhất, Mộ Dung Thùy và Tôn Ân tự thân dẫn quân đến công kích Biên Hoang Tập, tiếp đó là thân phận Hách Trường Hanh bại lộ. Vì hẳn đặc biệt đề cập đến việc kết minh giữa Đồ huynh và Hách Liên Bột Bột, khiến ta cảm giác hoặc giả Đồ huynh không minh bạch bản thân bị người lợi dụng".

Âm Kỳ nói: "Hách Liên Bột Bột cố kỵ nhất là bọn ta chứ không phải Phi Mã hội, lý tưởng nhất là ta và các vị đấu nhau lưỡng bại cụt thương, chẳng những Hách Liên Bột Bột có thể bảo tồn thực lực mà còn có thể đợi đến lúc Mộ Dung Thùy và Tôn Ân không chế Biên Hoang Tập rồi tăng phần ăn chia quyền lợi ở đó".

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu từ góc độ này mà xét thì hẳn là Hách Liên Bột Bột có ý tiết lộ tin tức cho Hách Trường Hanh, rồi lại từ Hách Trường Hanh thông báo cho Yến huynh. Nhưng theo ta tình hình lại không hẳn như thế, Hách Trường Hanh đugns là từ tên nội gian trong bọn ta nắm được tin tức, sau đó thông báo cho Yến huynh hy vọng huynh liên kết các bang hội cùng với bọn ta và Hách Liên Bột Bột đấu nhau toại bởi khói lửa, đến khi hai bên thương vong nặng nề hẳn mới xông vào thu thập tàn cục".

Ngừng chút rồi tiếp tục nói: "Còn về phía Hách Liên Bột Bột, gã muốn mượn tay ta đánh bại Phi Mã hội. Sớm nay tán phát tin đồn chỉ rõ Phi Mã hội là tay chân của Mộ Dung Thùy, thực ra là để tạo lý do xuất quân chính đáng. Bắc Kỳ liên xưa nay thế bất lưỡng lập với Phi Mã hội đương nhiên sẽ vui mừng ngồi coi biến hóa. Đến khi đại quân Mộ Dung Thùy và Tôn Ân tới nơi gã lại khơi khơi mwor thành rước chúng vào, lúc ấy ai nấy chỉ còn cách ngồi mà đợi chết thôi".

Yến Phi nhẩn nại ngồi nghe, lúc này mỗi câu nói của Đồ Phụng Tam đều mang tính quyết định, nếu không nắm vững tình thế thì không thể ra được đối sách. Chàng gật đầu nói: "Đồng ý với Đồ huynh, bất quá Âm huynh nói cũng có lý, Hách Liên Bột Bột kiệt ngạo bất thuần tuyệt không cam chịu làm chó săn cho kẻ khác, gã sẽ thiết pháp trước tiên không chế Biên Hoang Tập chiếm lấy lợi ích tối đa, quân đội của Mộ Dung Thùy và Tôn Ân khó có thể ở lại lâu dài, biết đâu gã có thể trở thành kẻ ở đằng sau nắm quyền chi phối Biên Hoang Tập".

Âm Kỳ thấy Yến Phi ủng hộ nhận định của mình rất cảm kích.

Đồ Phụng Tam im lặng một lát, quay sang nhìn Yến Phi, nghiêm giọng nói: "Giả sử từ nay về sau Đồ Phụng Tam ta chịu hành sự theo quy củ Biên Hoang Tập, Yến huynh liệu có chịu coi ta là bạn không?".

Yến Phi thầm tán thưởng, Đồ Phụng Tam không những tài trí hơn người mà còn nhìn xa trông rộng.

Mọi người liên thủ kháng địch là vì thế thời phải thế, nếu không chàng cũng chẳng đến Thích Khách quán, Đồ Phụng Tam cũng sẽ không thành tâm tận ý đàm luận.

Vấn đề là ở chỗ hai bên vẫn không thể giải trừ ý niệm đề phòng đối phương, nhưng nếu sau này Đồ Phụng Tam thực sự chịu hành xử theo quy củ Biên Hoang Tập, không mang tác phong nghịch ngợm giả vờ ra áp dụng, sau khi đánh lui cường địch rồi chỉ nói đến làm ăn buôn bán mà bất biết bên ngoài mưa gió làm sao thì thật là quá tốt. Chàng trầm giọng nói: "Nếu Hoàn Huyền lệnh cho Đồ huynh thay thế Hán bang, Đồ huynh làm thế nào?".

Đồ Phụng Tam thông dong nói: "Tướng ở ngoài lệnh vua có thể không nghe, trừ phi Nam Quân công thân suất đại quân đến Biên Hoang Tập, hay là đã công hãm Kiến Khang, bằng không ta sẽ nói rằng Biên Hoang Tập cần phải bảo trì sự cân bằng các thế lực, một khi mất đi thế cân bằng này hậu quả sẽ không lường được. Cũng giống như Biên Hoang Tập nếu bị Mộ Dung Thùy và Tôn Ân xâu xé sẽ biến thành hung địa chiến sự liên miên, kết quả là cuối cùng chẳng ai kiếm được nửa phần lợi ích".

Nói xong chia hai tay cho Yến Phi, giọng khẩn thiết: "Đồ Phụng Tam ta tuy xưa nay có tiếng độc ác, nhưng chưa bao giờ sai lời. Ta đối với Yến huynh hết sức tán thưởng vì biết rõ Yến huynh sẽ không vì bất cứ ai mà bán rẻ Biên Hoang Tập. Hiện giờ chúng ta đều ở vào thế sinh tử tồn vong, chỉ có hoàn toàn tín nhiệm hợp tác mới cho chúng ta một con đường sống, Yến huynh có chấp nhận ta không?".

Yến Phi có cảm giác đang chơi đến con bài cuối cùng, nếu như chàng đã tin lầm Hách Trường Hanh lại làm tin vào Đồ Phụng Tam, khi đó thì chàng và bạn bè ở Biên Hoang Tập chẳng cần chờ Mộ Dung Thùy và Tôn Ân đến đã bị hãm vào thế vạn kiếp bất phục.

Nhưng chàng có được chọn lựa hay không?

Lập tức đưa hai tay nắm tay Đồ Phụng Tam.

Bốn bàn tay nắm chặt, rồi mới buông.

Hai người hân hoan nhìn nhau, phảng phất ý vị anh hùng trọng anh hùng.

Âm Kỳ hết sức phấn chấn nói: "Hiện giờ đến lúc Chung lâu hội nghị khai mở chỉ còn nửa canh giờ, chúng ta nên bố trí như thế nào?".

Đồ Phụng Tam hỏi: "Tin tức đêm nay địch nhân tấn công có bao nhiêu phần chuẩn xác?".

Yến Phi suýt nữa thì buột ra chuyện Trác Cuồng Sinh, lại đề cập đến chuyện Cao Ngạn phát giác ở Vu Nữ Hà rất nhiều cây gỗ bị chặt, theo tình hình Cao Ngạn có lẽ đã bị sát hại.

Đồ Phụng Tam hiểu rõ rồi, gương cười nói: "Việc Tôn Ân giết chết Nhậm Dao, Yến huynh hẳn đoán được có liên quan đến ta, thực tình là do ta thông báo cho Tôn Ân muốn lão thay ta xuất thủ thu thập Lưu Dự...".

Yến Phi ngắt lời y: "Người hại ta, ta hại người, xưa nay chiến tranh không chưa thủ đoạn, Nhậm Thanh Thị trong thư bỏ câu gài Trác Cuồng Sinh không nhắc gì đến chuyện sinh tử của Lưu Dự, đương nhiên ta hy vọng gã người lành trời phù hộ. Hiện giờ chúng ta không rảnh để nghĩ ngợi vẩn vơ, việc cần nhất bây giờ là Đồ huynh xử lý quân đội ở ngoài Tập, chuyên Biên Hoang Tập để ta xử lý".

Đồ Phụng Tam hai mắt sáng lấp lánh nói: "Đã biết lộ tuyến hành quân của Mộ Dung Thùy, nếu Yến huynh có biện pháp không để Mộ Dung Thùy đúng hẹn giáp công Biên Hoang Tập, bọn ta có thể nghĩ ra một diệu kế đánh bại quân Tôn Ân".

Hồi 21

Chiến vân mật bố (2)

Kỷ Thiên Thiên thúc ngựa phóng ra khỏi tổng đàn Hán bang, cùng đi có Phi Chánh Xương, Trình Thương Cổ và hơn chục hảo thủ Hán bang.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Yến Phi dắt ngựa đứng hiên ngang bên đường mỉm cười chờ đợi.

Kỷ Thiên Thiên vui mừng hơn hờ, ánh mắt chăm chăm nhìn lại chàng. Yến Phi nhảy lên ngựa, sóng vai cùng đi với nàng về phía quảng trường.

Trình Thương Cổ và Phí Chánh Xương cho ngựa đi chậm lại theo sau.

Yến Phi ngoái lại cười với Trình Thương Cổ: "Thế nào cũng phải có một đêm trở lại đồ trường thỉnh giáo Đồ Tiên".

Trình Thương Cổ cười ha hả nói: "Bản nhân hân hạnh đón tiếp. Cuộc đời như một canh bạc, hiện giờ ta cảm giác so với ở trong đồ trường không khác chút nào".

Phí Chánh Xương cũng hân hoan nói: "Cờ bạc thắng thua là do vốn liếng và đồ thuật quyết định, trận này tiền bạc của chúng ta không được dư dật lắm, đành phải lấy kỹ thuật mà bổ cứu, đúng không?".

Yến Phi cười: "Vì vậy ta mới cố sức gom góp vốn liếng, may sao đối thủ lại tử tế giúp đỡ làm cho tiền bạc đáng phải mất đi lại trở về trong túi, hy vọng so với lần trước vận khí ta khá hơn một chút".

Kỷ Thiên Thiên nhìn thấy Yến Phi, tâm trí tựa hồ đang bồng bềnh trên mây từng không lập tức trở lại hiện thực, chàng cứ nhẹ nhõm như không khiến nàng cảm thấy không có chuyện gì đáng phải bận tâm.

Yến Phi ba người cười đùa đối đáp, thể hiện tinh thần võ sĩ thân kinh bách chiến coi chết như về, không vì địch nhân hùng mạnh mà khiếp sợ.

Tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau vọng đến, một đội nhân mã đông đảo phóng ra từ Hán bang, theo hướng ngược với bọn họ phi nhanh về phía Đông môn, hẳn là Tổng Mạnh Tề thân suất quân chủ lực y kế hoạch theo Đông môn tới bến thuyền.

Biên Hoang Tập là nơi thiên hạ tất phải tranh đoạt, bến thuyền là nơi Biên Hoang Tập tất phải tranh đoạt, chiếm được nơi ấy có nghĩa là khống chế được thủy vận.

Kỷ Thiên Thiên tưởng tượng tất cả các bang hội Biên Hoang Tập đều dốc hết lực lượng, so sánh thực lực thì bàn cờ chiến trận này đã thành định cục, chỉ còn phụ thuộc song phương nắm thời cơ tình thế điều binh khiển tướng, xuất kỳ chế thắng như thế nào để quyết thắng phụ.

Yến Phi nhìn nàng, ngạc nhiên: "Thiên Thiên khóc đấy à?".

Kỷ Thiên Thiên nũng nịu liếc chàng một cái, thở dài: "Tiểu Thi khóc quá làm muội nhịn không được cũng rơi lệ".

Yến Phi hỏi: "Đám Bàng Nghĩa mấy người cũng cùng đi chứ?".

Kỷ Thiên Thiên gật đầu: "Bọn họ muốn được chiếu cố Tiểu Thi đương nhiên sẽ cùng đi với muội ấy. À! Thuyết phục bọn họ thật chẳng dễ!".

Đồng đại nhai người qua lại vắng vẻ, không biết là do Biên nhân nhiều người đã rời Tập tránh họa hay là vì bọn họ thấy tình hình quá khản trương trốn hết trong nhà để khỏi cháy thành vạ lây.

Bất quá khi nhìn thấy Kỷ Thiên Thiên, ai nấy đều dừng chân ngấm nàng, ít ra vào thời khắc này cũng quên đi nguy cơ rình rập Biên Hoang Tập.

Yến Phi hỏi: "Nàng thuyết phục Tiểu Thi bằng cách nào?".

Kỷ Thiên Thiên bình tĩnh nói: "Thiên Thiên chưa bao giờ bảo muội ấy làm việc gì không nguyện ý, lần này là lần đầu tiên phá lệ, muội ấy chỉ khóc ròng, may mà là người hiểu sự. Ài!".

Tiếng vó ngựa lại vang lên, một đội kỵ sĩ từ con đường ngang phi ra, người dẫn đầu chính là Thác Bạt Nghi.

Hắn bận võ trang, khí thế tráng liệt quyết tử sa trường, đặc biệt khiến người ta cảm thấy ý chí bất khuất chiến đấu đến cùng của quần hào Biên Hoang Tập.

Thác Bạt Nghi trước tiên hướng về mọi người chào hỏi, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn Kỷ Thiên Thiên rồi tới bên Yến Phi, hơn mười chiến sĩ Thác Bạt tộc hòa vào đội ngũ Hán bang võ sĩ. Vào thời khắc này không còn phân biệt Hán Hồ, vì bảo vệ tự do bọn họ đều cùng đứng dưới ngọn cờ của Biên Hoang Tập.

Yến Phi nói: "Tình hình thế nào?".

Thác Bạt Nghi trầm giọng: "Các bang hội chủ yếu đang tập kết binh lực trong khu vực của mình, chỉ trừ có Yết bang vì Trường Cáp lão đại bỏ đi lực lượng không còn gì đáng nói".

Đoạn ghé lại gần nói: "Quả đúng như người dự đoán, Hồng Tử Xuân không đi báo tin giùm người mà trước tiên đến Hoa Chi Phủ của Cơ Biệt, ở lại đó một khắc mới chạy đến Chung lâu, đối với chuyện này người có liên tưởng gì không?".

Kỷ Thiên Thiên, Phí Chánh Xương và Trình Thương Cổ nghe thấy đều lưu ý đến câu chuyện của hai người.

Yến Phi trầm ngâm nói: "Điều đó biểu thị hai người cùng một phương gian tặc, hy vọng làm chó săn cho người hồng bảo trì quyền lợi sau này của Biên Hoang Tập, nhưng không ngờ tình huống phát triển đến thế này. Sự xuất hiện của Hách Liên Bột Bột cùng việc Mộ Dung Thùy và Tôn Ân thân đốc quân tới khiến hai người họ cảm thấy bị lợi dụng và bị bán đứng, hẳn bây giờ đang cảm thấy tiến thoái lưỡng nan".

Kỷ Thiên Thiên không hiểu: "Nếu bọn họ là nội ứng của địch, vì sao bỗng nhiên phải lo bị bán đứng?".

Phí Chánh Xương giải thích: "Bọn chúng chắc hẳn không nắm được toàn bộ cục diện. Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt có quan hệ với Lương Hồ bang và Hoàng Hà bang, sau lưng Hoàng Hà bang là Mộ Dung Thùy, thiên hạ ai cũng biết. Hồng, Cơ hai người vì chuyện Hoàng Hà bang và Lương Hồ bang kết minh, lại biết Mộ Dung Thùy quyết định đem binh tới Biên Hoang Tập, hiểu là đại thế đã mất, để cầu tồn đành quy thuận địch nhân. Tuy nhiên không ngờ Hách Liên Bột Bột trở mặt như vậy, không biết đạo hữu Tôn Ân cũng dây máu ăn phần, đến giờ cả bọn đều rất hoang mang. Ta cho rằng Yên Phi suy đoán tuy không đúng hẳn nhưng cũng không xa sự thật mấy".

Trình Thương Cổ tiếp lời: "Tôn Ân giết chết Nhậm Dao khiến bọn họ đều giật mình cảnh giác, rõ ràng Tôn Ân không muốn phân chia lợi ích với bất kỳ người nào, dù là minh hữu cũng không ngoại lệ. Thực lực của Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt còn lâu mới bằng Lương Hồ bang và Hoàng Hà bang, không đủ tư cách để mặc cả giá với Tôn Ân và Hách Liên Bột Bột, đã thế không cẩn thận có khi còn mất mạng, vì vậy hiện tại đương nhiên vô cùng khổ não".

Thác Bạt Nghi nói: "Bây giờ chúng ta nên xử trí họ ra sao?".

Yên Phi nhìn về phía Cổ chung trường, điềm đạm nói: "Có tin về Hác Trường Hanh không?".

Thác Bạt Nghi biết chàng vì chuyện Cao Ngạn mà vô cùng căm hận Hác Trường Hanh, nói: "Mang Hồng Tử Xuân ra tra hỏi hoặc giả cũng biết được đôi điều".

Kỷ Thiên Thiên thở dài: "Không ngờ Hác Trường Hanh lại bỉ ổi thế".

Trình Thương Cổ hỏi: "Hách Liên Bột Bột có bao nhiêu nhân mã?".

Thác Bạt Nghi hừ lạnh: "Hiện giờ ở Tiểu Kiến Khang gã có chưa đầy năm trăm người, căn bản không đáng kể, chỉ cần đề phòng người của gã trà trộn vào Tập hoặc là bố trí ở ngoài, thực lực có thể vượt xa dự liệu của chúng ta, nếu không gã dựa vào đâu mà không coi việc triệu tập Chung Lâu hội nghị ra gì hết?".

Phí Chánh Xương nói: "Hay là gã còn chưa biết việc gã làm chó săn cho Mộ Dung Thùy đã bị tiết lộ, cũng không ngờ Trác Cuồng Sinh là cơ sở của Tiêu Dao giáo ở Biên Hoang Tập, do y tiết lộ đại kế của Mộ Dung Thùy và Tôn Ân khiến mọi người đoàn kết lại".

Yên Phi thấp giọng nói: "Gã cũng không ngờ Đồ Phụng Tam hiểu cặn kẽ về gã như vậy".

Tiếp đó hướng về phía Thác Bạt Nghi nói: "Trận đầu giao phong quyết định Biên Hoang Tập thuộc về ai xảy ra ở ngoài Tập chứ không phải ở trong Tập, chính là trường ác đấu giữa Thác Bạt tộc chúng ta với Thiết Phát bộ, nếu để thua thì mọi chuyện chấm dứt cả. Người chẳng những phải ứng phó với địch nhân từ ngoài công đến, mà còn phải ứng phó với địch nhân trà trộn trong Tập".

Thác Bạt Nghi cười ha hả: "Yên tâm, chiến thuật thủ đoạn của Thiết Phát bộ ta quá quen thuộc rồi, tuyệt không để các ngươi thất vọng".

Rồi quát lớn: "Các huynh đệ theo ta!".

Đoạn chân kẹp lấy bụng ngựa dẫn thủ hạ phóng đi như gió, khí thế tung bừng.

Kỷ Thiên Thiên trong lòng đầy cảm xúc tiến vào khu vực Dạ Oa Tử, chợt hỏi: "Vì sao không thấy Cao Ngạn?".

Yên Phi thần sắc âm trầm nói: "Hắn có thể đã gặp bất trắc, bất quá hiện tại không phải là lúc bi thương, tình huyết Cao Ngạn có đổ xuống cũng sẽ không phí hoài đâu".

Thân hình mảnh dẻ của Kỷ Thiên Thiên chấn động, nói không ra lời.

Chiến tranh còn chưa kịp bắt đầu, nàng đã phải ném mùi tàn khốc của chiến tranh! Ngày mai khi vàng thái dương lên cao, bao nhiêu bạn hữu ở Biên Hoang Tập của nàng, kể cả bản thân nàng, những ai còn có thể sống sót?

Trác Cuồng Sinh đứng trên đỉnh Lầu chuông, chăm chú nhìn thảo nguyên hoang dã xa xa phía nam Biên Hoang Tập, Dĩnh Thủy nằm ở phía bên trái nước chảy xuôi dòng, không một bóng thuyền bè qua lại.

Chính tại mảnh đất hoang vu này, niềm hy vọng cuối cùng của Đại Ngự đã vĩnh viễn biến mất.

Điều khiến cho y khó chịu nhất là bao năm nỗ lực, vào lúc vừa mới có được chút thành tựu, bỗng nhiên một ván bài thua sạch bách, hơn thế nữa rõ ràng tình thế không thể nào thay đổi được.

Đã kích xảy ra sao quá bất thành linh, làm sao chấp nhận nổi?

Thời khắc nhận được thông báo của Nhậm Thanh Thị, y hoàn toàn suy sụp.

Hiện tại tỉnh táo trở lại, phảng phất như từ giấc mộng quá khứ tỉnh lại, tâm tình bình tĩnh đến độ bản thân cũng khó lòng tin được.

Nguyên nhân là ở Biên Hoang Tập.

Tình cảm của y đối với Biên Hoang Tập hết sức phức tạp.

Biên Hoang Tập giống như tự thân sinh ra, nhìn nó lớn lên và phát triển trong sự chăm chút vùi dưỡng của mình, biến thành nơi chốn đặc thù và hưng vượng nhất thiên hạ. Vậy mà y biết tự tay sẽ hủy đi đứa con tinh thần của mình, từ khi tập tự do nhất biến thành căn cứ bàn đạp để Tiêu Dao giáo tranh đoạt thiên hạ.

Bất quá mọi sự đã theo cái chết bất ngờ của Nhậm Dao mà thành ra quá khứ. Riêng y, ngoài Biên Hoang Tập chẳng còn nơi nào.

Nếu mất Biên Hoang Tập, cuộc đời không còn ý nghĩa.

Vì Biên Hoang Tập y sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, sống chết cùng với Biên Hoang Tập.

Đã quyết định như vậy, y cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, y sẽ không cần phải đau khổ vì đã lừa dối hay bán rẻ Biên Hoang Tập, sẽ dùng máu mình mà đền bù cho Biên Hoang Tập.

Âm thanh Hô Lôi Phương vang lên phía sau: "Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt tới rồi!".

Trác Cuồng Sinh nhíu mày: "Hách Liên Bột Bột và Xa Đình thì sao?".

Hô Lôi Phương nói: "Nếu người cũng không hiểu rõ tình hình như họ, có chịu mò đến không?".

Trác Cuồng Sinh xoay người lại, điềm đạm nói: "Họ đến hay không không có gì khác. Hách Liên Bột Bột sẽ phát giác triệu khai Chung Lâu đại hội đối với gã là một thiệt thòi lớn, Tôn Ân rồi cũng sẽ được ném quả báo phản bội của gã. Biên Hoang Tập chưa bao giờ đoàn kết như bây giờ, không ai biết rõ như ta Biên Hoang Tập là địa phương như thế nào. Đây chính là nơi anh hùng thiên hạ tụ tập, từ kẻ diễn trò đầu phố đến lãnh tụ bang hội, không ai không phải là người tinh anh trong đám tinh anh, bất kỳ kẻ nào không minh bạch tình huống hay coi thường Biên Hoang Tập đều sai lầm, đều sẽ phải trả giá đắt! Cho dù đối phương là Mộ Dung Thùy hay Tôn Ân cũng không ngoại lệ. Hách Liên Bột Bột thì đã là gì chứ?".

Hai chiếc Lưỡng đầu chiến thuyền từ bến thuyền Biên Hoang Tập xuất phát, ngược dòng đi lên phía bắc.

Giang Văn Thanh đứng trên mũi chiếc thuyền đi đầu, lạnh lùng quan sát tình thế hai bên bờ, nói: "Nếu ta không lầm, thượng du đã bị phong tỏa".

Trực Phá Thiên đứng sau lưng Giang Văn Thanh bực dọc nói: "Giờ thủ đoạn trên mặt nước với Đại Giang bang ta sẽ phải xoi quả đắng. Người phương Bắc không thiện thủy chiến, xem chừng họ không dám so độ

với ta trên mặt nước, cùng lắm là lợi dụng hai bên bờ sông để hành động, ngược lại nếu mọi người kéo tới Đại Giang giao phong thì thật là thống khoái phi thường".

Giang Văn Thanh chậm rãi nói: "Trực lão sư vĩnh viễn đầy tự tin".

Trực Phá Thiên gượng cười: "Thực ra lúc này ta lại không có chút tin tâm nào, dám đoán tiểu thư cũng không đủ tự tin, đúng không?".

Giang Văn Thanh hơi mềm lòng: "Trực lão sư có phải trách ta không chọn phương án rút lui không?".

Trực Phá Thiên lắc đầu: "Ta không cố ý trách tiểu thư. Nếu ta là người, chắc cũng lựa chọn như vậy, vì đó là sinh lộ duy nhất. Tôn Ân và Mộ Dung Thùy trận này quyết thắng bằng được, không đến thì thôi, đến thì chắc chắn sẽ đến với lực lượng hết sức hùng mạnh. Hơn nữa địa thế Biên Hoang Tập dễ công khó thủ, tệ nhất là đến giờ vẫn không biết ai là địch ai là ta, trận này không cần phải đánh đã biết chắc chắn là thua".

Giang Văn Thanh ngạc nhiên: "Nếu đã là như thế vì sao vừa rồi Trực lão sư lại nói ở lại chống địch là con đường sống duy nhất?".

Trực Phá Thiên liếc nhìn nàng, đặc ý: "Hóa ra cũng có chuyện Văn Thanh không hiểu rõ".

Giang Văn Thanh biết hẳn là người hiểu thắng, khẽ cười: "Văn Thanh không phải là thần tiên sống, xin Trực lão sư chỉ giáo".

Trực Phá Thiên phấn khởi nói: "Đối với ta mà nói, chết cách nào cũng chỉ là vinh quang hay không vinh quang mà thôi. Đã chết thì phải chết thật thống khoái, đặc biệt là lão trời già rất thích trêu người, mình càng mong chết, lão càng không để mình toại nguyện. Đã thế bọn ta chỉ có cách cầu được chết trong chiến đấu, coi chết sống như không, có lẽ còn có cơ hội tìm được đường sống. Huống hồ biết rõ là sẽ chết, đương nhiên là mong cái chết thật oanh liệt".

Giang Văn Thanh kính cẩn nói: "Lời nói này của Trực lão sư đạo lý rất sâu sắc".

Trực Phá Thiên thần nhiên nói: "Văn Thanh có thể coi như điều đó có được từ trí tuệ từng trải, Trực Phá Thiên ta mấy chục năm trời không biết bao lần vào sinh ra tử còn sống đến bây giờ, chính vì mỗi lần đều xác định tử chiến đến cùng, không bao giờ chịu thua. Văn Thanh thấy ta luôn luôn tự tin, chính là vì ta có tâm thái như vậy".

Giang Văn Thanh động tâm: "Đa tạ lão sư chỉ điểm. Đúng! Cái chết thì có gì không tốt chứ, điều quan trọng nhất là chết thật thống khoái".

Bỗng nhiên nàng có cảm giác không ổn, không phải là nàng chưa bao giờ cùng Trực Phá Thiên đối phó kinh địch, nhưng hẳn chưa bao giờ dùng đến những lời lẽ nghiêm trọng như lần này, hẳn là Trực Phá Thiên đã linh cảm thấy nguy cơ gì đấy.

Lại nói: "Địch nhân cũng không phải là không có sơ hở".

Trực Phá Thiên phấn chấn: "Xin tiểu thư chỉ điểm!"

Giang Văn Thanh suy tư nói: "Việc Hồ Bái thất tung khiến ta động linh cơ".

Trực Phá Thiên biết nàng thông tuệ hơn người, không dám ngăn trở luồng suy nghĩ của nàng. Từ khi Giang Văn Thanh xuất đạo đến nay, Trực Phá Thiên và Nhan Sấm hai người phụng mệnh Giang Hải Lưu thường xuyên trực tiếp giúp đỡ nàng, hết sức bồi dưỡng nàng làm người kế thừa Đại Giang bang.

Bề ngoài Trực Phá Thiên có vẻ luôn cậy sức tựa hồ hữu dũng vô mưu, sự thực không phải thế. Trực Phá Thiên có thể đảm đương vị trí của một trong tam đại Thiên của Đại Giang bang, há có thể là người như vậy. Chỉ bất quá võ công của hắn theo một đường lối riêng, coi cái chết là niềm vinh dự, coi dũng mãnh không sợ chết là tối cao tâm pháp, thực chất hắn nhìn xa trông rộng, đầu óc tinh tế, có thể Giang Hải Lưu mới phò thác trọng nhiệm trợ giúp Giang Văn Thanh.

Giang Văn Thanh nhìn về phí trước, ung dung nói: "Đằng sau Hồ Bái nhất định có kẻ đỡ lưng cho gã, không cần biết xuất thân của gã như thế nào, chỗ dựa của gã hẳn phải là một trong những thế lực sẽ tới Biên Hoang Tập lần này".

Trực Phá Thiên nói: "Nếu vậy không ngoài Mộ Dung Thùy, Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn ba người?".

Giang Văn Thanh nói: "Khả năng Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn rất ít, vì trước Phì Thủy họ bị Tạ An áp chế không cựa nổi, cầu tồn còn khó, làm gì còn rảnh rang mà nghĩ đến Biên Hoang Tập. Bọn họ làm gì cũng đều công toi, chỉ cần bọn ta cũng đủ cắt đường vận chuyển hàng hóa của họ rồi.

Trực Phá Thiên ngạc nhiên: "Chẳng lẽ lại là Mộ Dung Thùy?".

Giang Văn Thanh nói: "Chỉ cần coi Mộ Dung Thùy luôn ủng hộ người của Thác Bạt Khuê buôn bán số lượng lớn chiến mã ở Biên Hoang Tập, là đủ biết Mộ Dung Thùy đang thêm chảy nước miếng quyền lợi kinh người ở Biên Hoang Tập. Hán nhân ở phương Bắc đều biết rõ tầm quan trọng của Biên Hoang Tập, nếu không Nhậm Dao đã chẳng sai Trác Cuồng Sinh đến gây dựng cơ sở ở Biên Hoang Tập. Bắc phương có bốn đại thế lực người Hán, đó là Hoàng Hà bang, Di Lạc giáo, Tiêu Dao giáo và Thái Ất giáo. Hiện giờ Tiêu Dao giáo có thể bỏ qua, vậy thì Hồ Bái ắt phải thuộc về ba thế lực còn lại".

Trực Phá Thiên nói: "Tiểu thư suy đoán rất đúng, bất quá cho dù Hồ Bái là gian tế của ba thế lực đó trà trộn vào Biên Hoang Tập, thì sao lại coi là sơ hở của địch?".

Giang Văn Thanh phân tích: "Điều này biểu thị mâu thuẫn về lợi ích trong nội bộ địch nhân, chính vì Tôn Ân cũng nhìn ra điểm này nên mới hạ thủ giết Nhậm Dao tạo thành sự đã rồi, bức bách Mộ Dung Thùy không thể phân không chia lợi ích Biên Hoang Tập. Nhưng nếu Hồ Bái được Mộ Dung Thùy ủng hộ thành lập tân Hán bang, Mộ Dung Thùy sẽ chẳng cần đến Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn nữa, đó mới là sơ hở của đối phương".

Trực Phá Thiên thở dài: "Đúng là chỗ sơ hở, tiếc là sơ hở này chỉ xuất hiện sau khi bọn chúng công phá xong Biên Hoang Tập, còn bọn ta thì đã thành oan hồn của Biên Hoang Tập, làm gì còn cơ hội tính toán xem ai đoạt được nhiều quyền lợi nhất ở Biên Hoang Tập".

Giang Văn Thanh nói: "Nếu như bọn ta có thể khiến địch nhân công mãi không xong thì sao?".

Trực Phá Thiên gật đầu: "Nếu địch nhân không thành tâm đoàn kết, đương nhiên có lợi cho ta".

Giang Văn Thanh nói: "Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng, có quỷ thần xui khiến, chúng ta ngày càng nắm rõ tình hình địch hơn, chỉ cần thanh trừ mầm họa bên trong, chúng ta không phải là không có khả năng thắng".

Keng! Keng!

Từ vọng lâu trên đỉnh cột buồm, vang lên tiếng đồng la báo hiệu.

Hai người ngược mắt nhìn, người gác dùi tin hiệu báo cáo xuất hiện địch nhân ở thượng du cách đây năm dặm.

Giang Văn Thanh ra lệnh: "Cập bờ!".

Hành động lần này là do nàng chủ động đề xuất với Mộ Dung Chiến, có thể đánh thắng Hách Liên Bột Bột hay không phải trông vào cánh kỳ binh này

Hồi 22

Thống nhất Biên hoang

Mộ Dung Chiến thúc ngựa tới bên cạnh Kỳ Thiên Thiên, thủ hạ thì nhập vào đội ngũ chiến sĩ Hán bang, gần trăm người rầm rập phi về thánh địa Biên Hoang Tập Cổ Chung trường.

Dưới ánh dương quang chói lọi của mặt trời giữa ngọc, Chung lâu sừng sững nguy nga giữa quảng trường, nếu Cổ Chung Trường là thánh địa của Dạ Oa Tử thì Cổ Chung chính là thần vật trong thánh địa. Bất luận kinh qua bao nhiêu trận chiến cũng không người nào có gan đụng đến một hòn gạch của Chung lâu.

Lần này phải chăng là ngoại lệ?

Phía tây quảng trường tập trung gần ngàn chiến sĩ lập thành trận thế, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng xung trận, Kỳ Thiên Thiên chưa từng trải chiến trận thấy vậy bất giác thấp thỏm không yên, tim đập thình thịch.

Mộ Dung Chiến thần thái ung dung chào khắp lượt mọi người, quay sang Kỳ Thiên Thiên cười nói: "Đó là quy củ bất thành văn của Biên Hoang Tập, khi có một bang hội triển khai lực lượng, các bang hội khác lập tức cũng phải giới bị, khi đó chủ nhân các bang hội phải tới Chung lâu coi có thể giải quyết thông qua đàm phán không, nếu không lập tức động thủ võ đấu ngay tại Cổ Chung Trường để khỏi ngộ thương dân lành hay phá hoại nhà cửa hàng quán trong Tập".

Kỳ Thiên Thiên gật đầu: "Quy củ này thật không tồi! Những người kia là chiến sĩ bên nào?".

Mộ Dung Chiến nhìn đám chiến sĩ, điềm đạm nói: "Là chiến sĩ Khương bang và Bắc Kỳ liên bọn ta, số người tới đây đều là quân tinh nhuệ một người địch được mười người. Thời gian không còn nhiều, lần này chúng ta đến Chung lâu không phải để thương lượng mà để giải quyết vấn đề nội gian, quyết định ai sẽ làm chủ Biên Hoang Tập".

Lại nói với Yên Phi ở bên cạnh: "Tình hình thế nào?".

Yên Phi ung dung: "Mọi việc đều y theo kế hoạch. Xin yên tâm, chiến sĩ ở khắp nơi đều đã sẵn sàng chiến đấu".

Mộ Dung Chiến thở dài: "Duy nhất ta không yên tâm là tuyến phòng thủ ở phía Bắc, tiếc là không thể tự mình ra sức".

Yên Phi nhún vai: "Mộ Dung đương gia hình như quên phòng thủ Bắc môn là những mã tặc từng tung hoành Bắc phương, rất giỏi lấy ít thắng nhiều, Thác Bạt Nghi là thủ hạ xuất sắc nhất của Thác Bạt Khuê, là một chiến lược gia quân sự đánh trận thường như ăn cơm uống nước. Hách Liên Bột Bột xưa nay không làm gì được Thác Bạt tộc, hôm nay cũng sẽ không làm được gì".

Kỳ Thiên Thiên nghe bọn họ đối đáp như nói chuyện chơi, cảm thấy giữa hai người không còn chút địch ý nào, cục diện này lúc mới tới Biên Hoang Tập ai tưởng tượng được? Trong lòng nàng lúc này tràn ngập những tình cảm kỳ dị, pha trộn nỗi sợ hãi trước trận đại chiến sắp sửa nổ ra và tinh thần bất khuất đoàn kết chiến đấu của mọi người trong hiểm nguy. Thăm nghĩ lâm địch ung dung, đàm tiếu dụng binh hản cũng chỉ thế này thôi.

Trình Thương Cổ từ phía sau lên tiếng: "Ta vẫn không dám tin vào Đồ Phụng Tam".

Yên Phi nói: "Sự thực sẽ chứng minh tất cả, Đồ Phụng Tam là người thông minh tất hiểu hiện giờ sát cánh chiến đấu với chúng ta chính là con đường sống duy nhất. Chúng ta càng không thể không nắm lấy cơ hội này, mọi người đều không có quyền lựa chọn".

"Y a"!

Chiến sĩ ở Tây quảng trường đồng thanh hét lớn, giơ cao binh khí, sĩ khí bừng bừng.

Lúc mọi người đã phóng đến bên Chung lâu, đồng loạt xuống ngựa.

Cũng đúng lúc này, một đám đông chiến sĩ Hung Nô bang từ góc đông bắc tiến vào quảng trường.

Cuối cùng Hách Liên Bột Bột cũng đã đến.

Mộ Dung Chiến tới bên Yên Phi, hạ giọng nói: "Bất luận tình huống biến hóa thế nào, ta và người phụ trách

tiếp đãi Hách Liên lão huynh, chỉ cần mang đầu gã treo ngoài Bắc môn thị chúng, quân của gã sẽ không đánh mà tan".

Yến Phi cười khế: "Chuyện tốt như thế tiểu đệ sao dám phản đối".

Hai người nhìn nhau cười.

Đã quyết tử chiến, bọn họ sớm đã vứt bỏ mọi lo âu tính toán, dốc sức chiến đấu, dù chỉ còn một người cũng tuyệt không đầu hàng.

° ° °

Thác Bạt Nghi cùng thủ hạ phi tới Bắc môn, năm trăm chiến sĩ Thác Bạt Tiên Ti tộc đang tập trung chờ lệnh. Hạ Hầu Đình ra đón, cùng nhau phóng ngựa ra ngoài Bắc môn, tiến vào một khu rừng bị chặt trơ trụi rộng chừng nửa dặm, có tới hàng ngàn thân cây chỉ còn cao chừng hai ba thước trông rất quái dị, giống như một người lùn trung thành canh giữ ngoài vi Biên Hoang Tập.

Hạ Hầu Đình trở roi ngựa vào rừng cây bên cạnh, nói: "Quân của Hách Liên Bột Bột đã tiến tới bìa rừng, khi có lệnh chỉ cần nửa khắc là có thể xông vào Biên Hoang Tập. Theo thám tử hồi báo, binh lực của gã có khoảng năm ngàn người, đủ đập tan sức đề kháng của ta. Dẫu chúng ta có thể miễn cưỡng kháng cự, chúng vẫn có thể vòng qua tấn công Tây môn, nhân lực của Bắc Kỵ liên đã phải điều động một số đông thủ giữ Cổ Chung Trường, chỉ sợ so với bọn ta còn khó khăn hơn".

Thác Bạt Nghi bình tĩnh hỏi: "Các xe đá chuẩn bị xong chưa?".

Hạ Hầu Đình đáp: "Nhờ Khương bang và Bắc Kỵ liên hết sức giúp đỡ đã trưng thu được trong Tập bảy tám trăm cỗ xe".

Thác Bạt Nghi nói: "Lập tức bố trí hai trăm xe tạo thành phòng tuyến đầu tiên trong khu rừng trụi cây này".

Hạ Hầu Đình vội quay lại phân công thủ hạ tiến hành ngay, đoạn nhíu mày nói: "Tuyến phòng ngự đầu tiên cách xa tới hàng trăm bước, e khó hỗ trợ lẫn nhau?".

Thác Bạt Nghi đã có sẵn chủ ý, nói: "Phòng tuyến này chỉ là để che mắt địch nhân để quân ta ở bên cạnh ngầm động tay chân. Hách Liên Bột Bột đã không thể dùng ưu thế binh lực chớp nhoáng tấn công Biên Hoang Tập, vì gã không biết rằng Trác Cuồng Sinh đã tiết lộ kế hoạch tiến công của đối phương, kích thích đấu trí và quyết tâm đoàn kết của mọi người. Gã còn sai lầm ở chỗ có tư tâm muốn tiêu diệt Phi Mã hội ta, đem quân phong tỏa đường lui về Bắc buộc chúng ta chỉ còn cách quyết tâm tử chiến".

Từ phía sau vang lên tiếng xe lăn ngựa hí.

Hai người quay lại nhìn, một loạt xe ngựa chở đầy đá tảng từ Bắc môn tiến đến.

Thác Bạt Nghi mỉm cười: "Có lẽ không một Biên nhân nào tưởng tượng nổi Biên Hoang Tập điêu tàn hoang vu lại trở thành nơi quyết định thiên hạ sẽ rơi vào tay ai. Ngày mai khi mặt trời lên, chúng ta đại khái có thể biết được thiên hạ sau này sẽ là của Mộ Dung Thùy hay là của Thác Bạt Tiên Ti tộc".

° ° °

Trác Cuồng Sinh đứng bên cửa sổ lớn Nghị hội đường xem Hung Nô bang điều động quân ở phía đông nam quảng trường, có thể hình dung Tiểu Kiến Khang đang trong trạng thái cảnh giác cao nhất. Sự thực năm đại bang là Hán bang, Khương bang, Phi Mã hội, Bắc Kỵ liên và Hung Nô bang chia nhau khống chế Đông Tây Nam Bắc tứ môn và Tiểu Kiến Khang ở đông bắc năm đường ra của Biên Hoang Tập. Vì vậy dù là Hách Liên Bột Bột bị cô lập hoàn toàn, gã ta vẫn có thể tiến có thể công, lui có thể thủ.

Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt và Hô Lô Phương ngồi trên những chiếc ghế giành riêng cho họ chờ đợi hội nghị bắt đầu, Hồng, Cơ nét mặt chờ đợi, mắt hướng về tinh anh trước kia.

Trác Cuồng Sinh ngấm ngầm thở dài, quay lại ghế chủ tọa trầm giọng nói: "Hồng gia và Cơ công tử rất cuộc

tự nhận mệnh hay vẫn cho rằng Hung Nô bang đủ sức bảo hộ các vị?".

Cơ Biệt biến sắc nói: "Lão Trác nói câu này là có ý tứ gì?".

Hồ Lô Phương hừ lạnh: "Lão Trác không có ý gì đặc biệt, chỉ muốn thử coi các vị đã từ bỏ giấc mộng cầu an hay chưa? Để xem các vị chọn con đường chiến đấu vinh quang hay ngựa cổ đọi chết? Hai người chẳng phải mới là ngày đầu tiên xuất đạo, thừa biết Hoàng Hà bang và Lương Hồ bang đã bị đại quân Mộ Dung Thùy và Tôn Ân thay thế, cả một kế hoạch tiến công Biên Hoang Tập đã thất bại vì dã tâm của Hách Liên Bột Bột. Nếu vẫn cái kiểu gió chiều nào che chiều ấy không có lập trường, bất luận tình thế phát triển ra sao, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp".

Hồng Tử Xuân hoang mang nói: "Hồ Lô lão đại nhầm rồi, bọn ta không định dựa dẫm vào Lương Hồ bang hay Hoàng Hà bang, chỉ vì nhiều năm nay có quan hệ làm ăn qua lại nên mới đáp ứng với bọn họ đứng trung lập".

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Nếu địch nhân không chế được Biên Hoang Tập, còn có trung lập sao? Chung lâu nghị hội sắp cư hành, một trường huyết chiến không thể tránh khỏi. Biên Hoang Tập không phải là nơi giành cho những kẻ cơ hội, nếu bây giờ các vị không lập tức quyết định, đến khi đó sẽ chẳng ai còn hứng thú nói chuyện các vị nữa".

Có tiếng bước chân vang lên, Kỳ Thiên Thiên có Mộ Dung Chiến, Yến Phi, Phí Chánh Xương và Trình Thương Cổ đi theo tiến vào. Có mặt Kỳ Thiên Thiên, lập tức không khí hết sức khẩn trương dịu hẳn xuống.

Kỳ Thiên Thiên mỉm cười chào hỏi khắp lượt, ngồi xuống sau lưng Yến Phi.

Mộ Dung Chiến, Phí Chánh Xương và Trình Thương Cổ lần lượt vào chỗ ngồi, Trình Thương Cổ ngồi chỗ trước đây thuộc về Chúc lão đại.

Trác Cuồng Sinh nhìn Yến Phi hơi hốt nói: "Nếu không ai phản đối, Yến Phi người cứ ngồi vào vị trí của Hạ Hầu Đình, thay mặt y phát ngôn biểu quyết".

Yến Phi mỉm cười: "Ta được ngồi ở cái nơi dễ chịu thế này ư?".

Hồng Tử Xuân đột nhiên đứng lên, nghiêm giọng nói: "Nhân lúc Hách Liên Bột Bột chưa đến, ta muốn xác minh lập trường bản thân của các vị, Hồng Tử Xuân ta thề quyết cùng tiến cùng thoái với nghị hội, nếu có dị tâm xin cho ta phơi thây Biên Hoang".

Mộ Dung Chiến giơ ngón tay cái khen: "Ta không dám nói Hồng gia có phải có quyết định đúng đắn nhất hay không, nhưng dám khẳng định đó là quyết định của một nam tử hán đại trượng phu. Nếu muốn chết an lành thì đừng nên nhập giang hồ, lại càng không nên tới Biên Hoang Tập. Hiện giờ chúng ta không phải là không muốn bỏ đi, mà căn bản không có đường bỏ đi, chỉ còn cách tử chiến, đã quyết tâm là không quay đầu. Chỉ đơn giản thế thôi, Tôn Ân ý Cơ công tử thế nào?".

Kỳ Thiên Thiên cười nhìn Hồng Tử Xuân ngồi xuống lòng rất kích động. Mỗi người có bản lĩnh sống ở Biên Hoang Tập đều có biện pháp sinh tồn của mình, tới cũng được mà lui cũng được. Dưới sự uy hiếp to lớn của ngoại địch, Chung lâu nghị hội trở thành trung tâm hấp dẫn lực khiến mọi người đoàn kết lại. Bọn họ tuy mỗi bên có một mục tiêu, chỉ ít ở thời điểm này đều chiến đấu vì Biên Hoang Tập, vì tự do công lý mà cống hiến đến hơi thở cuối cùng.

Cơ Biệt trở thành đích nhắm của mọi người sắc mặt càng thêm nhợt nhạt, lộ vẻ khổ sở than dài: "Nếu ta nói không, các vị phải chẳng sẽ lập tức hạ thủ xử quyết tại hạ?".

Trác Cuồng Sinh nhạt giọng nói: "Mọi việc đều do Chung lâu nghị hội quyết định, người sẽ được biết kết quả biểu quyết".

Cơ Biệt lắc đầu: "Bọn ta không còn cơ hội, tình huống mặt Nam ta không rõ, nhưng mặt Bắc cũng biết được một hai điều. Ta biết vì ta không tham dự yến tiệc hoan nghênh Thiên Thiên tiểu thư nên các vị hoài nghi, sự thực là ta phải đi Trúc Lý sơn ở phía Bắc Biên Hoang Tập gặp bang chủ Hoàng Hà bang Hoàng Long Thiết Sĩ Tâm báo cáo tình hình. Chỉ cần với ba ngàn người đi theo Thiết lão đại, bọn ta đã không có bất kỳ cơ hội

nào rồi".

Ai nấy đều lo lắng, Mộ Dung Thùy quả nhiên tính toán chu toàn, thêm một cánh quân phối hợp như thế, nếu muốn chặn đường phục kích thật khó khăn.

Mộ Dung Chiến trầm giọng: "Trò bịp chặt cây đóng bè ở Vu Nữ Hà phải chăng là do người làm ra?"

Cơ Biệt ngạc nhiên: "Chuyện này ta không biết gì hết".

Trình Thương Cổ thần thái ung dung, dịu giọng nói: "Cơ thiếu gia là tâm phúc của Hoàng Hà bang lão đại, vì sao không kiên quyết chống đối? Lại tiết lộ tình báo quan trọng như vậy cho chúng ta?"

Cơ Biệt gượng cười: "Ta không phải là kẻ mới xuất đạo, Thiết lão đại không nói một lời về chuyện Tôn Ân có phần tham dự, ta còn chưa tỉnh ngộ mình bị lợi dụng thì hóa ngu ngốc lắm sao? Hách Liên Bột Bột xuất hiện đã khiến ta run sợ, gã tàn bạo có tiếng, nếu để gã đắc thế chỉ sợ muốn chết cũng không xong. Tôn Ân càng đáng sợ, kẻ nào không tuân theo chỉ có chết, Biên Hoang Tập rơi vào tay y không biết sẽ thành ra thế nào".

Kỷ Thiên Thiên vui mừng nói: "Nếu ai cũng nghĩ như Cơ công tử chẳng phải chúng ta có thể đoàn kết toàn thể Biên Hoang Tập hay sao?"

Hô Lô Phương hừ lạnh: "Hách Liên Bột Bột và Hách Trường Hanh tới đây là để phá hoại đoàn kết, đầu tiên Hách Liên Bột Bột giả làm Hoa Yêu gây tội ác, bắt ngờ vướng phải Hoa Yêu thật và Phương tổng tuần làm loạn tình thế, kế ấy không thành bèn nghĩ cách tung tin đồn Phi Mã hội là chó săn của Mộ Dung Thùy, làm cho lòng người hoảng hốt. Lại thêm tin tức thượng hạ du Dĩnh Thủy bị phong tỏa, từ sáng hôm nay Biên nhân không ngừng chạy trốn về hướng Tây, hiện giờ ở Biên Hoang Tập mười nhà chỉ còn một, số người lưu lại không biết ai là gian tế, vì vậy chúng ta chỉ còn trông vào bản thân mình thôi".

Trác Cuồng Sinh nói: "Tình hình chưa đến mức ác liệt như thế, vừa rồi mấy đầu lãnh Dạ Oa tộc đã tới gặp ta xin chỉ thị, ta đã giải thích rõ với họ, nói họ trở về lưu ý tiếng chuông, bọn họ đều là người tin cậy được, trong bọn họ cũng không để kẻ gian trà trộn vào được".

Mọi người đều phấn chấn, cảm thấy vai trò lãnh tụ tinh thần Dạ Oa tộc của lão đã đến lúc phát huy tác dụng.

Trác Cuồng Sinh cười: "Dạ Oa tộc là do lão điên này thành lập, đại bộ phận đều là Biên dân yêu mến Dạ Oa tử, người của các bang hội vì bang quy hạn chế nên chỉ chiếm thiểu số. Bọn họ còn sẵn lòng hy sinh để bảo hộ Thiên Thiên tiểu thư, theo ta tính nếu cộng thêm Dạ Oa tộc binh lực của chúng ta ít nhất cũng tăng thêm hai ngàn người".

Kỷ Thiên Thiên ngượng ngịu nói: "Trác quán chủ quá khen! Thiên Thiên đâu có khả năng hô hào mọi người như thế".

Cơ Biệt nói: "Thiên Thiên tiểu thư chớ tự coi mình thấp như thế, mọi người cũng giống như Cơ Biệt ta không nghe được giọng ca thần thánh của tiểu thư tuyệt không cam tâm chịu chết. Thật không dám giấu, khi tiểu thư chưa tới ta vẫn còn do dự bất quyết, gặp tiểu thư rồi tự nhiên trong lòng thấy hồ thẹn, phát giác mình uổng làm kẻ tiểu nhân".

Yến Phi nói: "Còn một việc xin nói với các vị, Đồ Phụng Tam quyết định đứng về bên chúng ta quyết tử bảo vệ Biên Hoang Tập, còn hứa nếu qua được kiếp nạn này, về sau sẽ hành sự theo quy củ Biên Hoang Tập. Binh lực của y ở cả trong ngoài tập lên tới hai ngàn ba trăm nhân mã".

Đám Hô Lô Phương chưa biết có việc này thầy đều kích động, sĩ khí dâng cao.

Cơ Biệt lập tức hai mắt sáng lóe, nói: "Như vậy chúng ta có nhiều cơ hội rồi!".

Hồng Tử Xuân ngạc nhiên: "Cơ hội gì?"

Mọi người đều nghi hoặc, bên mình bỏ đi Hung Nô bang và Yết bang, tổng binh lực chỉ có chừng ba ngàn, thêm cả Đồ Phụng Tam và Dạ Oa tộc vào nữa cũng không quá tám ngàn người, không bằng thực lực của một bên Tôn Ân hay Mộ Dung Thùy, lại còn Hách Liên Bột Bột, Hoàng Hà bang hoặc Lưỡng Hồ bang cần

phải tính vào đấy nữa.

Bất luận Đồ Phụng Tam linh lực tinh nhuệ đến đâu cũng không đảo ngược được tình thế.

Cơ Biệt nói: "Đánh tuy không thắng, nhưng phá vây chạy trốn thì dư sức, chỉ cần đánh bại Hách Liên Bột Bột thì cơ hội đảo tấu sẽ xuất hiện!".

Mộ Dung Chiến quay lại đưa mắt cho Yến Phi, đều ngẫm hồ không hay.

Cơ Biệt nói đúng, nếu đánh bại Hách Liên Bột Bột, vòng vây của địch nhân sẽ xuất hiện lỗ hổng, cùng lắm chỉ còn lại Hách Trường Hanh ẩn núp đầu đó, nhưng binh lực không đủ để ngăn bọn họ đào thoát về hoang sơn phía Tây. Biên Hoang Tập đương nhiên sẽ thất thủ, bất quá đối với Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt, mạng sống quan trọng hơn bảo vệ Biên Hoang Tập, kiếm đủ thì chuồn luôn là nguyên tắc sống của Biên nhân.

Kỷ Thiên Thiên nhíu mày nói: "Thế không phải là Biên Hoang Tập cũng xong luôn hay sao? Thế làm sao được?".

Cơ Biệt muốn nói lại dừng, đột nhiên có vẻ ngượng ngùng không nói gì.

Trác Cuồng Sinh hướng về Yến Phi: "Yến Phi muốn nói gì không?".

Kỷ Thiên Thiên thấp thoáng cảm thấy Yến Phi bằng thực lực đã vươn tới vị trí lãnh tụ quần hùng. Trong vụ Hoa Yêu, Yến Phi thể hiện bản lĩnh cao thâm khôn lường, hơn nữa tại Biên Hoang Tập chàng luôn luôn có vai trò rất quan trọng, tạo nên tư cách lãnh đạo của chàng.

Yến Phi thung thỉnh nói: "Bây giờ cần nhất là đồng tâm hợp lực đối phó với Hách Liên Bột Bột, nếu chỉ có gã mà cũng không diệt trừ nổi thì chẳng còn gì để nói nữa. Nếu ta thắng trận đầu sẽ được thêm vài canh giờ để bố trí, khi đó nếu ai muốn rời khỏi Biên Hoang Tập, bọn ta tuyệt không cản trở".

Đoạn cao giọng tiếp: "Đối với ta, Biên Hoang Tập là nơi duy nhất để an cư lập nghiệp, bất kỳ kẻ nào muốn đoạt nó, trước tiên phải hỏi Điệp Luyện Hoa của ta! Ta đã quyết định sống chết cùng Biên Hoang Tập, Đồ Phụng Tam và Thác Bạt Nghi cũng đều nói như vậy".

Reng!

Mộ Dung Chiến bật xuất bội đao, giọng cương quyết: "Ta công khai tuyên bố từ bỏ mọi thù oán riêng của bản tộc, kề vai tác chiến với Yến Phi đến cùng".

Trác Cuồng Sinh, Phí Chánh Xương, Trình Thương Cổ và Hồ Lô Phương cùng vung tay tán đồng.

Hồng Tử Xuân nhìn Cơ Biệt thở dài: "Ngoài Tập nguy cơ khắp chốn, ở đây ít nhất còn biết mình đang làm gì, có chết cũng đành hoàng, Hồng Tử Xuân ta quyết định ở lại. Hắn bất nhân thì ta bất nghĩa, Hách Trường Hanh đã bán đứng ta, hiện giờ ta chỉ muốn tóm được tên khốn đó".

Cơ Biệt ngơ ngác một lúc, nói: "Đúng! Nếu ta còn nghĩ đến chuyện may rủi, sao còn dám xưng là Binh khí đại vương ở Biên Hoang Tập?".

Trong lòng Kỷ Thiên Thiên dâng trào tâm sự, biết hành động vừa rồi của Yến Phi đã thành công đoàn kết tất cả các đại thế lực Biên Hoang Tập.

Tiếng chân bước trên thềm đá vang lên, Hách Liên Bột Bột cuối cùng cũng xuất hiện.

Hồi 23

Các triển cơ mưu

Giang Văn Thanh và Trục Phá Thiên triển khai thân pháp luân lách trong đám loạn thạch và cây rừng thưa thớt, vượt qua nhiều vọng gác cầu địch, ẩn mình trên một sườn núi cao quan sát Dĩnh Thủy từ xa, tránh

kinh động địch nhân trên đỉnh núi.

Chỗ này cách Biên Hoang Tập chừng mười dặm đường thủy, hai bên bờ Dĩnh Thủy ở đoạn thượng du này lập mấy bến thuyền tạm thời, gần năm chục chiếc thuyền mũi nhọn thả neo ở đó, mỗi chiếc dài bảy trượng rưỡi, hai buồm tám mái chèo.

Trên bờ dựng nhiều lều trại, ước tính địch nhân có chừng ba ngàn người, thực lực để để phong tỏa đoạn sông này, không cho bất kỳ thuyền bè nào qua lại.

Trực Phá Thiên trầm giọng: "Là Phá Lãng chiến thuyền của Hoàng Hà bang".

Giang Văn Thanh gật đầu.

Hoàng Hà bang tuy đứng đầu trong ba đại bang hoạt động trên sông nước trong thiên hạ, nhưng lại không phải là dương danh nhờ thủy chiến, nguyên nhân là nghề đóng thuyền ở phương Bắc thua xa phương Nam cả về kỹ thuật và quy mô, mặt khác Bắc phương Hồ tộc lấy cưỡi ngựa bắn cung làm chủ, không để ý đến việc luyện tập thuyền bè thủy chiến, lại thêm thợ đóng thuyền đã chạy hết về phương Nam, vì vậy Hoàng Hà bang chỉ có thể đưa tới đây những chiếc thuyền có tính cơ động không cao, mỗi chiếc có thể chứa được dăm chục người. Bất quá nếu chỉ để phong tỏa đường sông, bằng thực lực hiện giờ của họ thì thừa sức.

Trực Phá Thiên nói: "Chúng ta bỏ sót mất Hoàng Hà bang, không ngờ bọn chúng lại đi tiên phong mở đường cho Mộ Dung Thủy, hẳn từ đêm qua chúng mới thiết lập doanh trướng ở đó, chứng tỏ Trác Cuồng Sinh không nói hoảng, đích xác đêm nay Mộ Dung Thủy sẽ tiến công Biên Hoang Tập, bây giờ ta phải làm gì?".

Theo kế hoạch đã định, bọn họ phải đối phó với quân của Hách Liên Bột Bột, vì chủ lực của cánh quân này từ mạn bắc theo đường bộ tiến vào Biên Hoang Tập, nên binh lực còn lại phong tỏa đường sông không lớn, do vậy Giang Văn Thanh có thể lập kế đánh tan chốt phong tỏa này, sao đó đi vòng phía sau bộ quân của địch, nhân khi địch quân chú ý vào Biên Hoang Tập, tiền hậu giáp công phá địch, đương nhiên bây giờ kế này không thực hiện được nữa rồi.

Tình thế Biên Hoang Tập lập tức biến thành ác liệt, chẳng những quân của Hách Liên Bột Bột có thể toàn lực công phá Biên Hoang Tập, mà binh lực của Hoàng Hà bang lại trở thành mối uy hiếp nghiêm trọng khác. Nếu đúng vào lúc Hách Liên Bột Bột phát động tấn công Biên Hoang Tập, Hoàng Hà bang theo thủy lộ tiến vào đoạt lấy quyền khống chế bến sông, không những có thể hội quân với Tiểu Kiến Khang, mà còn có thể trực tiếp từ Tiểu Kiến Khang hoặc Đông môn tiến về thánh địa Biên Hoang Tập, đến lúc đó liên quân thế trận tan vỡ, buộc phải chiến đấu giáp lá cà trên đường phố, chẳng cần chờ đến khi Mộ Dung Thủy và Tôn Ân đến nơi thì Biên Hoang Tập đã mất hết khả năng kháng cự.

Giang Văn Thanh hiện tại phải phán đoán liệu Hoàng Hà bang thật ra có kế hoạch phối hợp tác chiến với Hách Liên Bột Bột hay không?

Trực Phá Thiên quay sang chăm chú quan sát bờ sông phía Tây, hai tai vểnh lên, hẳn là hẳn không những muốn dùng mắt nhìn mà còn vận công lực vào tai nghe ngóng.

Giang Văn Thanh biết hẳn kinh nghiệm tác chiến phong phú, cử động này hẳn không phải vô cớ, bèn kiên nhẫn chờ đợi.

Trực Phá Thiên hốt nhiên thở phào, nói: "Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, Thiết Sĩ Tâm giấu nhiều chiến mã trong rừng ở phía Tây doanh trại, hẳn để dành cho quân Mộ Dung Thủy sử dụng".

Sắc mặt Giang Văn Thanh càng thêm ngưng trọng, gật đầu: "Coi ra hành động công hãm Biên Hoang Tập của Hách Liên Bột Bột có lẽ Thiết Sĩ Tâm không biết thật".

Trực Phá Thiên đồng ý: "Lý là phải thế, mệnh lệnh của Mộ Dung Thủy hẳn là phải chờ đại quân của y tới, men theo Dĩnh Thủy chia hai đường thủy lục thẳng tới Biên Hoang Tập, còn Hách Liên Bột Bột là nội ứng mở cửa cho địch, nếu bên ta không phá được Hách Liên Bột Bột, kế này thực là vạn vô nhất thất".

Giang Văn Thanh nói: "Hách Liên Bột Bột to gan làm bừa, nhiều khả năng là bị Đồ Phụng Tam kích động, cho là có thể lợi dụng Đồ Phụng Tam ngu xuẩn, nhất loạt đè bẹp mọi lực lượng chống đối ở Biên Hoang Tập, đâu

biết chính vì thế mà để lộ âm mưu".

Trực Phá Thiên hỏi: "Ta nên làm gì?".

Đối mặt với kẻ địch hùng mạnh như vậy, vị mãnh tướng thân trải trăm trận này vẫn sinh ra cảm giác bị quan không biết phải quyết định thế nào.

Giang Văn Thanh nói: "Hiện tại chúng ta chỉ có một chọn lựa, đó là lấy nhanh đánh chậm, đánh tan đội thuyền chặn sông của Hoàng Hà bang, sau đấy chặn đánh bè gỗ của Mộ Dung Thủy thuận dòng trôi xuống. Thời gian rat ay phải thật chuẩn xác, tất phải sau khi mặt trời lặn mới có cơ hội thành công".

Trực Phá Thiên nhú mày: "Chẳng lẽ ta bỏ qua hành động giáp kích Hách Liên Bột Bột?".

Giang Văn Thanh thở dài: "Vì vậy ta mới nói không được lựa chọn, bây giờ phải lập tức phái người cưỡi thuyền nhẹ trở về thông tri cho Yến Phi, hẳn sẽ biết chúng ta định làm gì".

° ° °

Thác Bạt Nghi cưỡi ngựa đứng tại Bắc môn, đưa mắt nhìn quanh.

Bên cạnh hắn là Hạ Hầu Đình và Hán nhân tâm phúc Đinh Tuyên, xe chở đá đã bố trí thỏa đáng, tạo thành dãy chướng ngại dài dằng dặc.

Thác Bạt Nghi nói: "Tình hình Tiểu Kiến Khang ra sao?".

Đinh Tuyên đáp: "Ta đã phái người bí mật theo dõi sát hành động của Hách Liên Bột Bột, Tiểu Kiến Khang hiện giờ giới bị sâm nghiêm, chủ lực quân ước độ ba trăm người tập trung ở phía đông bắc Dạ Oa Tử, coi bộ muốn chi viện cho Hách Liên Bột Bột tham dự Chung lâu nghị hội".

Thác Bạt Nghi hướng sang Hạ Hầu Đình bên kia: "Việc sơ tán tiến hành thế nào?".

Hạ Hầu Đình nói: "Mọi chuyện đều thuận lợi, Bắc Kỳ liên phụ trách bảo hộ dân chúng di chuyển đến khu phía Tây".

Đinh Tuyên nói: "Người của Đồ Phụng Tam tập trung phía sau Thích Khách quán, hơn năm trăm người đều là quân tinh nhuệ ở Kinh Châu. Nếu bọn họ bội ước liên thủ với Hách Liên Bột Bột, bên ta muốn chống cự lấy một khắc cũng không xong".

Thác Bạt Nghi gượng cười: "Cần phải tin vào Đồ Phụng Tam, chắc y không ngu xuẩn như thế, trong tình hình hiện nay lực lượng của Đồ Phụng Tam là yếu tố quyết định thắng bại".

Hạ Hầu Đình nói: "Xe chở đá sắp đặt xong rồi! Ta có một trận xe đá dài chừng ngàn bộ, nhưng dưới ưu thế binh lực của đối phương, sợ không trụ nổi".

Thác Bạt Nghi nét mặt bình tĩnh nói: "Đó căn bản không phải là phòng tuyến để tử thủ, địch nhân chỉ cần vòng qua là không thể giữ được, huống hồ còn có địch nhân từ Tiểu Kiến Khang hợp công. Tuy nhiên nếu chúng cho rằng chúng ta dựa vào xa trận này để phòng ngự thì là trúng ý ta rồi".

Đoạn hạ giọng nói ra sách lược ngự địch, hai người không ngừng gật đầu.

Tiếng vó ngựa vang lên.

Ba người quay đầu nhìn, Âm Kỳ và hơn chục người phi nhanh đến.

Thác Bạt Nghi sai thủ hạ đánh tay làm hiệu, thẳm hạ quyết tâm, quay đầu ngựa phi tới nghênh đón Âm Kỳ.

° ° °

Bờ tây Dĩnh Thủy, khu vực bến thuyền.

Ba trăm thủ hạ dưới cờ Phí Chánh Xương chốt tại Đông môn, dưới sự chỉ huy của Nhan Sấm chất đầy đá học vào những hòm sắt lớn xếp thành chướng ngại vật ngăn chặn con đường nối thông Tiểu Kiến Khang và Đông môn, chỉ để lại một thông khẩu đủ hai ngựa đi qua, biện pháp này được kêu là "Trấn địa công", dùng để ứng phó với chiến lược xung kích đại quy mô của địch.

Cũng như ở các khu vực khác, tất cả các cao điểm đều được bố trí cung tiễn thủ.

Biên Hoang Tập hiện giờ giống như một thùng thuốc súng, chỉ cần đụng vào lập tức sẽ nổ tung.

Dĩnh Thủy lạnh lẽo vắng vẻ, thuyền bè bình thường tuy không thể theo đường sông ly khai, nhưng vẫn không thể tránh vào các chi lưu lánh họa. Hiện tại chỉ còn hơn chục chiến thuyền của các bang hội, trong đó có bảy chiếc là của Hán bang đều neo ở giữa dòng, bất cứ lúc nào cũng có thể chi viện cho người mình chiến đấu trên bờ.

Dây xích sắt giăng ngang sông phân chia rõ ràng hai khu vực, phía Nam do chiến thuyền Hán bang lo liệu, phía Bắc do thuyền đội của Phi Mã hội, Bắc Kỳ liên và Khương bang kết hợp phụ trách, cả một khu vực bến sông tuyệt đối không chế trong tay liên quân.

Xung quanh bến thuyền không một bóng người, chẳng ai dám lai vãng ở đó để cho tai họa giáng xuống đầu bất kỳ lúc nào.

Nhan Sấm đứng sau Trấn địa công cao ngang ngực chăm chú quan sát Tiểu Kiến Khang.

Vốn dĩ gã là một tay độc hành đại đao, một đời chứng kiến biết bao trường hung hiểm chưa từng biết sợ là gì, vậy mà lúc này cảm giác rất không ổn.

Bỗng dưng có tiếng vó ngựa dồn dập, một đội nhân mã từ Tiểu Kiến Khang phóng vọt ra, men theo quan đạo bên Dĩnh Thủy phi nhanh về phía Bắc.

Nhan Sấm ngậm hô không hay, biết là đã trúng kế, lập tức quyết định hét lớn: "Huynh đệ! Theo ta mau!".

Dẫn đầu ba trăm chiến sĩ đã sẵn sàng phi thân lên ngựa lao tới Tiểu Kiến Khang.

° ° °

Bên trong nghị đường.

Ai nấy nhìn đăm đăm ra cửa, hóa ra đâu phải là Hách Liên Bột Bột hay Xa Đình, mà là gã tiểu tử Tiểu Kha thủ hạ của Cao Ngạn, gã này mặt mũi hốt hoảng được hai võ sĩ dẫn vào, nói vội: "Chớ trúng kế địch, tôi thấy hai khắc trước Hách Liên Bột Bột đã lén rút khỏi Biên Hoang Tập, kẻ đến đây chỉ là giả, mục đích là để giam chân các vị ở đây!".

Mọi người đều biến sắc.

Yến Phi và Mộ Dung Chiến đồng thời nhảy vọt tới bên song cửa, nhìn về trận địa của Hung Nô bang.

Hô Lô Phương gấp gấp hỏi: "Người thấy gã đi theo hướng nào?".

Tiểu Kha đáp: "Theo hướng Tây, Cao lão đại phân công ta lưu ý đến gã, vì vậy ta luôn không rời mắt khỏi gã".

Trác Cuồng Sinh vỗ bàn: "Trúng kế!".

Yến Phi quyết định ngay: "Hách Liên Bột Bột vẫn tính sai một nước cờ, gã không ngờ Đồ Phụng Tam bội ước không phối hợp với gã, vì vậy ta vẫn có cơ hội lật ngược tình thế, chỉ cần mau chóng chiếm lĩnh Tiểu Kiến Khang, thanh trừ nội loạn, dù Hách Liên Bột Bột có tiến công vào cũng bị đánh lui.

Nói đoạn vỗ vai Mộ Dung Chiến: "Để nơi này bọn ta lo, người đi tìm Âm Kỳ".

Đoạn xuyên qua cửa sổ mà đi, một mình một kiếm lướt tới trận địa của Hung Nô bang ở Đông Bắc quảng trường.

Đại chiến cuối cùng đã nổ ra.

° ° °

Đồ Phụng Tam và hơn mười thủ hạ phi nhanh hơn nửa canh giờ mới đến nơi giấu quân ở một tiểu cốc.

Lính canh ngoài cốc cung kính chào đón, hiển thị vẫn còn chưa bị địch nhân công kích.

Khá lâu trước khi đến Biên Hoang Tập, Hoàn Huyền đã nhiều phen phái thám tử tới tận nơi trinh sát, cùng Đồ Phụng Tam thương nghị dùng hang động này làm căn cứ giấu quân bí mật.

Hang động này có ba cửa ra, xung quanh có núi non vây bọc, dễ thủ khó công, chỉ cần bố trí phòng ngự cẩn thận thì vài ngàn người có thể địch lại vài vạn địch nhân tấn công mãnh liệt.

Đồ Phụng Tam không muốn rời bỏ địa thế ưu việt này, nếu có thể giữ được chỗ này, bọn họ tiến có thể công thoái có thể thủ.

Đương nhiên nếu có nội gian thì lại là việc khác, lần này y thân chinh tới đây chính là để đoạt lấy quyền chỉ huy, Bác Kinh Lôi là thủ hạ đắc lực nhất của y, vì vậy chuyện này tất nhiên phải do y tự xử lý, không thể mượn tay thủ hạ làm để tránh xảy ra biến cố bất ngờ.

Đối với chuyện Yến Phi nhắc nhở khiến y phát hiện được nội gian, y rất cảm kích. Y tuy hành sự độc ác nhưng ân oán phân minh, không thêm làm chuyện bỉ ổi, chính vì vậy mới được Hoàn Huyền tín nhiệm và kính trọng. Hứa với Yến Phi nhất thiết theo quy củ Biên Hoang Tập hành sự chính là y hồi báo Yến Phi.

Bác Kinh Lôi nghe tin báo vội ra cửa nghênh đón, thần sắc kinh ngạc: "Kế hoạch thay đổi hay sao? Việc gì mà lão đại phải thân đến đây?".

Đồ Phụng Tam hừ lạnh, không trả lời thúc ngựa tiến vào trong cốc.

Lều trại trong hang tập trung ở góc Tây Nam, chỗ này mặt đất cao ráo lại có suối nước, sau khi dựng một trại lại thành ra trận địa vững chắc dễ dàng đối phó với địch quân lọt được vào trong cốc.

Bác Kinh Lôi cảm thấy đột ngột, kiên nhẫn thúc ngựa theo sau Đồ Phụng Tam phi đến doanh trại.

Chiến sĩ canh giữ một trại đồng thanh hô to hoan nghênh chủ nhân tới. Hai ngàn tinh binh trong cốc đã nhiều năm theo Đồ Phụng Tam Nam chinh Bắc chiến, coi Đồ Phụng Tam như thiên thần, Đồ Phụng Tam xưa nay cũng không bạc đãi chúng.

Trong những năm tháng chiến tranh này, có thể theo được một thống soái danh tiếng mới có thể lập thân, Đồ Phụng Tam chính là một vị thống soái vừa có uy danh vừa có thực lực.

Đồ Phụng Tam đi thẳng đến lều chủ soái, nhảy xuống ngựa kêu to: "Kinh Lôi theo ta". Đoàn tiến vào lều.

Bác Kinh Lôi kinh nghi bất định, nhưng không còn cách nào đành theo y vào trong.

Bên ngoài võ sĩ chia nhau canh giữ bốn phía, đều biết có chuyện không tầm thường.

Đồ Phụng Tam ngồi lên ghế chủ soái, bình tĩnh nói: "Ngồi đi".

Bác Kinh Lôi ngồi xuống bên cạnh hít sâu một hơi thở, không dám nhìn thẳng vào mắt Đồ Phụng Tam. Hắn cũng giống Âm Kỳ, biết rất rõ thủ đoạn và võ công của Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam đột nhiên mỉm cười, chậm rãi nói: "Kinh Lôi có biết Hác Trường Hanh đã bán đứng người không?".

Bác Kinh Lôi lập tức không kèm chế được, hơi thở trở nên dồn dập, run giọng nói: "Ta không hiểu lão đại người định nói gì?".

Đồ Phụng Tam thùng thảng: "Người không cần minh bạch, thần thái người đã tố cáo thân phận chân chính của người rồi".

Bác Kinh Lôi biến sắc: "Lão đại vạn lần chó trúng kế ly gián của địch, ta và Hác Trường Hanh oán thù sâu như bể, sao lại làm việc cho hắn?".

Đồ Phụng Tam bật cười: "Người để lộ đuôi rồi! Ta chỉ nói Hác Trường Hanh bán rẻ người, đâu có nói người làm việc cho hắn".

Bác Kinh Lôi luống cuống chân tay nói: "Oan uổng! Tôi hiểu sai ý tứ lão đại...".

Hốt nhiên bật người lên, quỳ phục dưới chân Đồ Phụng Tam, thề thốt: "Lão đại xin chó nghe lời kẻ khác nói xấu, Bác Kinh Lôi tôi trung thành với người, trời đất có thể chứng giám".

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: "Kinh Lôi không hứng thú nghe Hác Trường Hanh vu cáo người thế nào sao?".

Lúc này Bác Kinh Lôi không còn chút khí độ cao thủ tung hoành giang hồ nào, giống như một con trùng đáng thương, ngẩng đầu gượng cười hỏi: "Xin lão đại chỉ bảo".

Đồ Phụng Tam nói: "Hác Trường Hanh nói với Yến Phi chính hắn bí mật cài người vào quân ta, từ miệng người hắn biết ta và Hách Liên Bột Bột kết minh. Đây chẳng phải là bán rẻ người là gì? Hay chỉ là lão Hác đắc ý vô tâm nói ra?".

Lời nói này nửa thực nửa hư, nhưng quá nửa là thực, gần như hợp tình hợp lý. Theo lý mà nói, kiểu gì Yến Phi cũng mang chuyện đó ra nói với Đồ Phụng Tam, ai ngờ được là vì chuyện Cao Ngạn mà gian mưu của Hác Trường Hanh bại lộ, cuối cùng Yến Phi lại kết thành liên minh với Đồ Phụng Tam.

Bác Kinh Lôi run bắn toàn thân, thủ pháp đối phó với kẻ phản bội của Đồ Phụng Tam hắn biết rất rõ, chính hắn đã nhiều lần chấp hành mệnh lệnh của Đồ Phụng Tam xử cực hình tàn khốc đối với bọn này.

Đồ Phụng Tam cười: "Bác Kinh Lôi! Người có gì muốn nói nữa không?".

Bác Kinh Lôi gục đầu xuống đất tựa như muốn nói, đột nhiên bật dậy, nhảy xổ vào Đồ Phụng Tam, xuất ra song chỉ nhằm vào hai mắt Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam song mục lóe tinh quang ngửa người ra sau, chớp nhoáng đã đá ra hai phát, kinh lực mãnh liệt góc độ chuẩn xác, hiển nhiên đã có chuẩn bị.

Bình! Bình!

Hai cước lần lượt kích trúng giữa ngực, Bác Kinh Lôi bật ngược ra phía sau đụng rách tan vách lều, ngã ngửa ra bên ngoài.

Võ sĩ bên ngoài kinh hãi hô hoán, luống cuống không biết làm gì.

Đồ Phụng Tam ung dung đứng lên khoan thai bước ra, tới bên cạnh Bác Kinh Lôi, cúi đầu nhìn Bác Kinh Lôi đang trào máu miệng nói: "Vẫn chưa chết à! Sao kỳ quá vậy?".

Ánh mắt Bác Kinh Lôi lộ vẻ khùng khiếp, không biết đáp thế nào.

Đồ Phụng Tam khê cười: "May mà phản đồ là người mà không phải Tiểu Kỳ, bằng không chó tưởng lừa dối loại phản đồ như người. Niệm tình người theo ta nhiều năm, chỉ cần người nói rõ âm mưu của Hác Trường Hanh, chưa chừng ta cao hứng lên có thể mở cho người một con đường sống, nếu không ta có thể bảo đảm người sống khổn nạn đủ ba ngày ba đêm".

Bác Kinh Lôi nhổ ra một bùm máu, buồn bã nói: "Là ta có lỗi với người, ta có ẩn tình khó nói".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Nguyên người không phải kẻ ngu xuẩn như ta nghĩ. Người đâu! Mang hấn vào trường cho ta".

Thủ hạ y lệnh thi hành.

Đồ Phụng Tam quan sát bốn phía, tự nhủ: "Lão Hách, chiêu này của người tuyệt lắm, bắt quá lại biến thành xe dây tự trói, ta sẽ tương kế tựu kế cho người ném quả đấm, nhưng xin chớ trách ai, ông trời luôn luôn trêu người ta mà".

Hồi 24

Biên hoang chi chiến

Thời khắc Yến Phi xuyên song bay ra, toàn bộ tinh thể đã hiển hiện rõ ràng trước mắt, địch ta đều có khả năng thắng hay thua, đến tận lúc này song phương vẫn không thể xác định ai là người chiến thắng.

Mấu chốt là ở chỗ Xa Đình và Hung Nô bang của y có thể giữ được Tiểu Kiến Khang hay không.

Kế hoạch của Hách Liên Bột Bột có thể nói là không có chút sơ hở, mục tiêu của gã là trước khi Mộ Dung Thùy và Tôn Ân tới nơi tiến công chiếm lĩnh Biên Hoang Tập, bề ngoài thì tỏ ra vì Mộ Dung Thùy lập đại công, sau đó có thể nói là vì sự tình khẩn cấp không thể không tiên hạ thủ vi cường, thực tế là muốn lợi dụng trận này dương danh thiên hạ, tạo uy thế cho Hung Nô Thiết Phát bộ, đồng thời cũng muốn nâng cao mệnh giá của mình, tranh thủ kiếm thêm ít điểm khi phân chia lợi ích ở Biên Hoang Tập.

Mộ Dung Thùy đang lợi dụng Hách Liên Bột Bột kèm chế Thác Bạt Khuê sẽ không vì chuyện này mà bất hòa với Hách Liên Bột Bột, thậm chí để tỏ ra thấu hiểu nhân tình, sẽ tước giảm lợi ích của Tôn Ân để lấy lòng Hách Liên Bột Bột, một hành động nhất cử lưỡng tiện. Đối với Tôn Ân, Mộ Dung Thùy không thể không có ý đề phòng.

Đầu tiên Hách Liên Bột Bột tung tin đồn Phi Mã hội là tay chân của Mộ Dung Thùy, đã có thể di chuyển thị tuyến, lại có thể chia rẽ Biên Hoang Tập, khiến lòng người hoang mang, số đông Biên dân sẽ chạy trốn vong mạng. Đến khi cùng Đồ Phụng Tam kết thành liên minh, càng kiên quyết chiếm lấy Biên Hoang Tập, bèn ước định khởi sự với Đồ Phụng Tam vào lúc nghị hội khai mở, giao cho Đồ Phụng Tam tiêu diệt Phi Mã hội.

Kết minh với Đồ Phụng Tam không phải có ý tốt, mà lợi dụng Đồ Phụng Tam hãm Biên Hoang Tập vào vòng hỗn loạn, bất luận các bang hội khác phản ứng ra sao, bộ hạ của gã chỉ cần giữ được Tiểu Kiến Khang thì cũng không khác gì cầm một lưỡi dao nhọn và tâm tạng Biên Hoang Tập, làm tê liệt lực lượng kháng chiến.

Hách Liên Bột Bột cố ý phong tỏa giao thông thủy lục phía bắc Biên Hoang Tập để tạo ra ảo tưởng rằng quân của y sẽ tấn công Biên Hoang Tập từ phía Bắc, giam chân chủ lực của Phi Mã hội tại Bắc môn đại nhai, đã thuận lợi cho Đồ Phụng Tam đột kích, lại khiến Phi Mã hội không thể từ Bắc môn đại nhai tiến công Tiểu Kiến Khang.

Sự thực chủ lực của Hách Liên Bột Bột đã di chuyển sang phía Tây, vào lúc Đồ Phụng Tam phát động tập kích, bọn họ sẽ xuất thủ sấm sét đột phá tuyến phòng ngự của Bắc Kỳ liên, xông vào Biên Hoang Tập, trừ khử mọi thế lực phản kháng, bao gồm cả minh hữu Đồ Phụng Tam.

Nếu mọi chuyện xảy ra đúng ý nguyện của Hách Liên Bột Bột, gã rất có thể chỉ đánh một trận là thành công.

Biên Hoang Tập không giống các thành trấn lớn khác, bên trong không thành trì bảo vệ, xung quanh cũng không có tường thành kiên cố, tứ phía đều là đồng hoang, duy nhất có thể trông vào là Dĩnh Thủy hiểm trở. Ở đây nếu Hách Liên Bột Bột thi hành quỷ kế, thừa lúc Đồ Phụng Tam và Phi Mã hội quần nhau tại bờ xua quân từ phía Tây đột nhập vào Tập, binh lực của các bang hội bị giam chân ở Cổ Chung Trường, ở Tiểu Kiến Khang bị trong đánh ra ngoài đánh vào, lực lượng kháng chiến của Biên Hoang Tập chắc chắn sẽ hoàn toàn thất thế, để cho Hách Liên Bột Bột trở thành chúa tể Biên Hoang Tập tha hồ làm mưa làm gió.

May sao trời chẳng chiều người, còn gã thì quá coi thường đối thủ.

Người đầu tiên phát hiện vấn đề của gã là Đồ Phụng Tam, ban đầu hoài nghi thân phận gã, sau rút phần lại mình ước quay sang liên kết với Yến Phi.

Kẻ thứ hai là Hách Trường Hanh biết tình thế không ổn liền thừa cơ tiết lộ cơ mật của Hách Liên Bột Bột có ý mượn dao giết người, lại vì chuyện Cao Ngạn biết rằng giấy không gói được lửa lập tức chuồn mất, chẳng những khiến Hồng Tử Xuân hiểu rõ hắn đang lợi dụng mình, còn bị Yến Phi đoán ra trong đám thủ hạ của Đồ Phụng Tam có gian tế hắn cài vào, có thể nói là trộm gà không được lại còn mất nắm thóc.

Hoàn toàn bất ngờ đối với Hách Liên Bột Bột là Trác Cuồng Sinh bỏ tối theo sáng, thôi thúc cả Biên Hoang Tập đoàn kết lại. Hiện tại chỉ cần trừ diệt mối họa tâm phúc Tiểu Kiến Khang, liên quân Biên Hoang Tập sẽ có thể tập trung toàn lực ứng phó với Hách Liên Bột Bột.

Bấy nhiêu ý nghĩ lướt qua trong đầu Yến Phi như điện chớp, chàng điểm mũi chân xuống đất, nhanh như tên bắn xông vào trận địa Hung Nô bang ở góc Đông Bắc quảng trường.

Tên bay đầy trời nhằm vào Yến Phi đang lao tới.

Yến Phi rút Điệp Luyến Hoa khỏi vỏ, Kim Đan đại pháp toàn lực thi triển, tinh thần đề khởi đến cảnh giới thông linh tối cao xưa nay chưa từng có.

Nếu không thể làm cho thế trận Hung Nô bang đại loạn, liên quân Bắc Kỳ liên và Khương bang không thể phát huy toàn lực công vào Tiểu Kiến Khang phòng thủ rất kiên cố.

° ° °

Trong lúc Yến Phi bay ra ngoài, tất cả mọi người trong nghị đường đồng loạt đứng dậy.

Kỷ Thiên Thiên xúc động mãnh liệt, hành động anh hùng quyết đoán của Yến Phi thực sự khiến nàng cảm động.

Âm thanh Mộ Dung Chiến truyền vào tai nàng: "Hô Lô lão đại, Tiểu Kiến Khang giao cho người, ta phải lập tức tìm Âm Kỳ".

Kỷ Thiên Thiên quay ra nhìn, vừa kịp thấy thân ảnh hắn biến mất ngoài song.

Hồng Tử Xuân, Phí Chánh Xương, Cơ Biệt, Trình Thương Cổ lần lượt xuyên song nhảy ra, ai nấy đều lão luyện giang hồ, thời khắc khẩn trương quyết định sinh tử này, mọi người không cần đợi phân phó tự mình tiến hành việc phải làm.

Cuối cùng trong phòng chỉ còn Trác Cuồng Sinh, Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Kha, gã này định thần nói lời tạm biệt, đoạn cũng chạy đi.

Trác Cuồng Sinh đặc biệt bình tĩnh, mỉm cười với Kỷ Thiên Thiên: "Trên Quan Viễn Đài quan chiến là tuyệt vời nhất, thỉnh Thiên Thiên tiểu thư dời gót lên đó".

Kỷ Thiên Thiên hân hoan gật đầu.

Trác Cuồng Sinh nét mặt hài lòng nói: "Suốt đời ta chưa khi nào thấy thoải mái như lúc này, dù cho không qua được đêm nay, cũng cảm thấy đời này không còn gì hối hận, Biên Hoang Tập thực sự phải như thế này, vượt qua hết thảy tư lợi các phương, tất cả vì mục tiêu tự do thần thành, người người đoàn kết phấn đấu cho lợi ích cộng đồng, biến Biên Hoang Tập thành chốn địa đàng tiêu dao độc nhất vô nhị trên đời. Thiên Thiên tiểu thư xin mời!".

Kỷ Thiên Thiên cất bước đi theo bậc đá, bên ngoài Chung lâu vang dội tiếng hô hoán chém giết.

Tiếng vó ngựa rầm rập từ Dĩnh Thủy truyền tới, hiệu lệnh chiến đấu vang lên.

Thác Bạt Nghi hét lớn: "Bán mã tác1!". (Chăng dây bầy ngựa)

Chiến sĩ Phi Mã hội đã chuẩn bị đầy đủ lập tức thi hành, cứ mỗi nhóm hai người phụ trách mười sợi dây bầy ngựa, lấy các gốc cây đã bị chặt trơ trụi còn lại làm trụ, hơn một trăm tổ mau lẹ kết thành bầy ngựa trên khắp cánh đồng mênh mông phía tây bắc Biên Hoang Tập.

Sự thực Thác Bạt Nghi không nghĩ quân chủ lực Hách Liên Bột Bột lại từ phía Tây đánh vào, mà chỉ vì sợ địch nhân ở phía Bắc vòng qua thạch đầu xa trận đối lại thành tiến công từ phía Tây, "bán mã tác" trận lại là biện pháp ngăn chặn kỵ binh tấn công thực hiện thuận tiện và mau lẹ nhất, vì vậy mới một công đôi việc, biến ngoại vi Tây Bắc Biên Hoang Tập thành một trận địa "bán mã tác", nếu địch kỵ tiến công theo hướng này hẳn sẽ bị ngăn trở trọng thương vô số.

Trên các mái nhà cao, đều có cung thủ giương cung đặt tên, dưới mặt đất cũng có đông đảo cung thủ chuẩn bị sẵn sàng chi viện, cung hầu đại giá địch nhân, bất luận binh lực địch nhân hùng hậu đến đâu, nếu vọng tưởng dùng khoái kỵ xông vào, dưới sự phối hợp "bán mã tác" và xạ kích từ xa, chắc chắn sẽ tổn thương nặng nề. Chỗ cao minh của Thác Bạt Nghi chính là đợi đến lúc tối hậu khi địch nhân phát động tiến công toàn diện mới triển khai cạm bẫy này, tránh bị địch phát hiện từ sớm sẽ huy động bộ binh dùng dao thuấn phá trận.

Cùng lúc này hiệu lệnh chiến đấu vang lên trong khu rừng phía Bắc, hai toán quân địch xông ra, mỗi bên ước chừng là ba trăm người, một toán muốn từ Tiểu Kiến Khang triển khai, hội quân với Hung Nô bang đang men theo Dĩnh Thủy phi tới, toán quân kia phi vòng qua thạch xa trận từ mé Tây Bắc đánh tới.

Thác Bạt Nghi muốn reo lên vui mừng, biết rằng địch nhân đã trúng kế mình, hẳn không quan tâm đến toán quân từ Tiểu Kiến Khang xông vào Bắc đại nhai vì Hạ Hầu Đình sớm đã đem thạch xa phong bế dương đi, với thực lực Hung Nô bang, có thể bảo vệ Tiểu Kiến Khang đã giỏi lắm rồi, căn bản không cách gì đột phá phòng tuyến của họ.

Hà hướng còn có Âm Kỳ với năm trăm Kinh Châu quân tập kết ở đầu kia Bắc đại nhai, bất cứ lúc nào cũng có thể chi viện.

Kỵ binh địch từ mé Đông Bắc tràn ra, vẫn chưa phát hiện ra "bán mã tác", toàn tốc xông đến.

Thác Bạt Nghi ra lệnh một tiếng, tên bay như mưa rào chào đón địch kỵ.

Cổ Chung Trường tiếng hò hét rầm trời như thủy triều ập đến, chiến tranh tàn khốc tựa như sóng to gió cả trùm lấy Biên Hoang Tập, không chừa ra ngoài bất kể người nào.

Mộ Dung Chiến thúc ngựa phóng hết tốc lực từ Dạ Oa Tử đến, hô to: "Âm Kỳ đâu?".

Năm trăm quân của Âm Kỳ bố trí tại ngã ba Dạ Oa Tử gặp Bắc đại nhai, nghe nói biết chuyện bất thường, Âm Kỳ lướt tới nói: "Chuyện gì xảy ra? Thì ra là Mộ Dung dương gia".

Mộ Dung Chiến lần này là lần đầu gặp gã, may sao nhận ra gã qua hình tướng quái dị, nói: "Chủ lực của Hách Liên Bột Bột không phải là từ phía bắc mà là từ phía Tây tiến đến, chúng ta phải điều quân tới nghênh địch, không thể chậm trễ".

Âm Kỳ quyết định ngay: "Mộ Dung dương gia xin đi trước, bọn ta lập tức theo sau".

Mộ Dung Chiến đang ruột như lửa đốt, thấy người của gã đa phần là bộ binh, gạt đầu kêu tốt, thúc ngựa đi ngay.

Âm Kỳ ra một mệnh lệnh, năm trăm tinh binh toàn thể động viên chạy theo hướng Mộ Dung Chiến vừa phóng đi.

° ° °

Keng! Keng! Keng!

Mưa tên bắn tứ dụng vào màn kiếm quang bao quanh người Yến Phi đều đảo đầu bắn ngược trở lại địch trận, lập tức người ngựa ngã nhào, thể trận rối loạn.

Kiểm thuật lợi hại như vậy Hung Nô bang chúng tuy chưa nhìn thấy, nhưng đã nghe thấy, lúc này mới biết oai phong chấn nhiếp Hán bang của Yến Phi không phải do khoa trương.

Vù một tiếng, Yến Phi lướt tới cách tuyến đầu Hung Nô bang hai trượng, lại đằng không vọt lên, chớp mắt đã tà tà bay trên đầu đám địch nhân phía trước.

Trường mâu trường đao các loại thi nhau bổ tới."

Bất quá Yến Phi biết trận thế đối phương đã loạn, tuy buộc phải mạo hiểm, nhưng trong tình huống này lại là chiến thuật đúng đắn nhất, vì rằng địch luôn chú ý đến quân của liên quân tập trung ở Tây quảng trường, không ngờ Yến Phi từ Chung lâu lướt tới, trong lúc bọn họ vội vã giương cung lắp tên chàng đã tới, cách địch trận trong vòng năm trượng, chỉ cần vượt qua một đợt kinh tiền là có thể tiếp cận địch nhân, chỉ cần duy trì thêm một lát là liên quân có thể xông tới kịp, với ưu thế về binh lực bức đối phương chạy về Tiểu Kiến Khang đồng thời bám riết địch nhân truy kích.

Binh bại như núi lở, trong tình huống này địch nhân không thể giữ được Tiểu Kiến Khang.

Ai cũng biết vậy, vấn đề ở chỗ Yến Phi có thể duy trì trong đám hào thủ Hung Nô bang như lang như hổ đến khi ấy không?

"A"!

Mé Tây quảng trường tiếng hô như sấm, vó ngựa dồn dập, liên quân lao đến như tên bắn.

Trước mắt sáng bừng lên.

Từ trong trận một người lướt tới, tay khiên tay đao lừng không ngênh đón Yến Phi, lợi dụng lúc chàng phải đối phó phía dưới quyết dùng chiêu số lấy cứng đụng cứng, cho dù không thể đánh chết Yến Phi tại đương trường, nhưng có thể đánh bật chàng ra ngoài trận, khi đó kỵ binh sẽ phi đến như triều thủy nhấn chìm Yến Phi.

Yến Phi đưa chân điểm lẹ lên mũi nhọn một cây trường mâu vừa đâm xéo tới, mượn lực đổi hướng xông thẳng vào địch nhân lừng không tới.

Rầm!

Kẻ kia đao chém vào khoảng không, thuận bài bên tay trái bị Điệp Luyến Hoa chém trúng.

Người đó rú lên thê thảm, toàn thân như bị sét đánh cứ như thế rơi thẳng xuống, kỵ sĩ bên dưới bị hấn đụng phải ngã lăn trên mặt đất, trận thế đã loạn càng thêm loạn, chiến mã lồng lên chạy tứ tung.

Yến Phi biến mất trong ánh kiếm rợp trời hạ xuống địch trận, chưa xuống tới đất đã có hai người trúng kiếm ngã ngựa.

Yến Phi lăn mình dưới đất tránh khỏi hai mũi trường mâu đâm tới, đồng thời triển khai thể chém ngựa không chém người, sáu bảy thốt ngựa trúng kiếm nhảy dựng lên, đầu đón lao bừa đi đụng trái va phải, lập tức ảnh hưởng đến toàn thể kỵ mã khác, kỵ trận vốn vững chắc như thành đồng hóa thành đại loạn.

Keng!

Yến Phi từ mặt đất bắn vọt lên, đánh bật hai thanh mã đao, chọn đúng một con chiến mã mất chủ, nhấp nhô hai cái đã ngồi lên lưng ngựa, Điệp Luyến Hoa toàn lực thi triển, đầu tiên dùng trọng thủ pháp quét sang hai bên đánh hai người ngã lăn xuống ngựa, rồi cứ thế thúc ngựa xông tới.

Trận địch hoàn toàn tan vỡ.

o o o

Hô Lô Phương dẫn đầu gầm lên: "Chống cự là chết!".

Một ngàn chiến sĩ Khương bang và Bắc Kỳ lên như triều thủy giận dữ xô tới, Hung Nô bang chúng chịu đựng không nổi lập tức chạy trốn về phía Tiểu Kiến Khang.

Nhan Sấm hô to: "Dừng lại!".

Ba trăm chiến sĩ gò cương dừng lại, phân thành ba hàng ngang bên cạnh bờ Tây Dĩnh Thủy, chỉ cách cửa ra của Tiểu Kiến Khang chừng ngàn bộ.

Thủ hạ còn đang nghi hoặc, từ Tiểu Kiến Khang xông ra hơn trăm Hung Nô bang chúng rồi biến mất sau đám tường đồ, một đội cung tiễn thủ lại từ Tiểu Kiến Khang chạy ra bày trận nghênh địch, chấn chỉnh đội hình, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Nhan Sấm thầm kêu nguy hiểm, nếu chẳng phải kịp thời nghĩ đến đối phương dùng kế dụ địch, nhắm mắt xông bừa lên, nếu còn được một nửa nhân số không mất vào bờ Tây, cung tên và máy bắn đá đều sẵn sàng.

Bên địch tiếng tù và hiệu lệnh lại vang lên, tiễn thủ Hung Nô bang lùi vào Tiểu Kiến Khang, làm cho Nhan Sấm mất cơ hội bám đuôi địch truy kích.

Nhan Sấm ngấm ngầm thở dài, hy vọng duy nhất là Phi Mã Hội có thể đương đầu với địch nhân Bắc môn nội ngoại giáp công.

Nhan Sấm hét lớn: "Huynh đệ! Bỏ ngựa!".

Hiện tại chọn lựa duy nhất là phương thức bỏ ngựa tấn công Tiểu Kiến Khang, nhưng như vậy cũng không khác gì tham gia một cuộc chiến ác liệt và hung hiểm.

o o o

Mộ Dung Chiến phi nhanh vào Tây đại nhai kêu to: "Theo ta!".

Các chiến sĩ Tiên Ti Tộc từ trên các cao điểm nhao nhao nhảy xuống cùng đồng đội trông giữ nhai đạo theo sau Mộ Dung Chiến chạy như điên về phía Bắc môn.

Lực lượng bố trí ở Tây đại nhai không đến hai trăm người, chủ yếu không phải để tham gia chiến đấu mà để bảo hộ người già và trẻ em từ các khu chạy về đây.

Mé tây bắc có tiếng hò reo rầm trời, đúng như dự liệu của Mộ Dung Chiến, Hách Liên Bột Bột dùng một bộ phận binh lực phối hợp với Hung Nô bang ở Tiểu Kiến Khang, giam chân liên quân Biên Hoang Tập, rồi thừa cơ xông vào công phá cửa Tây, mới có thể tập trung binh lực công hãm Biên Hoang Tập. Họ Hách Liên chỉ không nghĩ là Đồ Phụng Tam lại bội ước đứng về phía địch nhân, lại càng không nghĩ rằng bọn họ thông qua Tiểu Kha nắm được lộ tuyến chủ công của gã.

Hơn năm chục chiến sĩ đứng bên ngoài Tây môn lạnh người nhìn địch nhân xuất hiện ở khu rừng cây bị chặt trụi, khí thế hùng hổ, đội ngũ chỉnh tề.

Mộ Dung Chiến dừng ngựa, không cầm được thở hắt một hơi.

Hắn trưởng thành trong chiến tranh, quen sóng gió chiến trường, đưa mắt nhìn một lượt phán đoán quân số đối phương không dưới sáu ngàn toàn kỵ binh, chia thành sáu đội, cờ xí bay tung, đúng là một đội quân tinh nhuệ tương xứng với địa vị thân phận của Hách Liên Bột Bột.

Mộ Dung Chiến ngoảnh nhìn về mé tây bắc Biên Hoang Tập, cảm thấy an ủi hơn một chút, đợt tấn công đầu tiên của địch nhân bị Thác Bạc Nghi đánh tan, để lại rất nhiều thớt ngựa vương bầy ngã gục và chiến sĩ tử thương, chạy tán loạn về phía Bắc.

Tuy nhiên vẫn không đủ để hấn yên tâm về thắng lợi, cho dù có thêm năm trăm quân của Âm Kỳ, trong khi những người khác chưa đến kịp, lấy bảy trăm người chống lại sáu ngàn tinh binh của Hách Liên Bột Bột đúng là châu chấu đá xe.

Tiếng vó ngựa vang lên.

Từ Tây môn chỉ có một cánh quân ba ngàn người không để hấn kịp thờ đã bắt đầu phát động thế công.

Đầu tiên là hai cánh kỵ binh tả hữu tiên phong chia theo hai hướng Bắc môn và Nam môn lao tới, rõ ràng muốn dùng ưu thế binh lực mở rộng phạm vi chiến trường khiến cho binh lực bên hấn vốn đã phân tán càng thêm yếu ớt.

Đội tiên phong của cánh quân ở giữa không nhanh không chậm thẳng theo Tây môn không có phòng tuyến chướng ngại chính diện bức đến.

Ba đội quân phía sau từ từ tiến tới.

Lúc này Âm Kỳ dẫn theo thủ hạ vừa đến bên Mộ Dung Chiến, thất kinh trừng mắt nhìn.

Dù có thể giữ được Tây môn, Nam môn với Khương bang chiến sĩ chỉ chừng trăm người làm thế nào ngăn được địch quân xung kích.

Huống hồ địch nhân còn có thể biến hóa linh hoạt lao qua tường đổ xông vào Biên Hoang Tập, lúc đó thì phòng tuyến Tây môn chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Mộ Dung Chiến nhìn lui về phía mình, rốt cuộc phát giác hàng trăm "bán mã tác" trong khu rừng trọc ngoài Tây môn, lập tức sinh ra hy vọng. Quay sang Âm Kỳ: "Chỗ này giao cho người!".

Đoạn hét to: "Bắc Kỵ liên chiến sĩ, theo ta!".

Cưỡi ngựa dẫn đầu phi về phía Nam, hai trăm chiến sĩ rượt theo sau.

Hồi 25

Vạn chúng nhất tâm

Kỷ Thiên Thiên theo Trác Cuồng Sinh lên đỉnh Chung lâu.

Lúc nàng đi qua tầng ba, chiến sĩ Hung Nô bang đã coi như bại chác, tới khi nàng lên đến Vọng viễn đài, chiến sĩ Hung Nô bang bắt đầu tan quy. Yển Phi, Hồ Lô Phương và các chiến sĩ bên bọn họ thế như chẻ tre xung sát đánh tan bên địch, giết thẳng vào Tiểu Kiến Khang.

Kỷ Thiên Thiên sinh ra cảm giác sợ hãi rừng mình, gần như bắt nấn đứng nhìn.

Chưa từng tiếp cảnh chiến tranh như vậy, máu tươi đang chảy thành dòng, mỗi một giây phút đều có người đang giết người hoặc bị giết.

Tất cả bừng sáng lên, đó là một thứ cảm giác không có cách nào hình dung, đó là một thứ bừng sáng dẫm máu khủng bố, là một thứ cảm giác trong chiến tranh mới có thể xuất hiện, mà cái đáng sợ nhất là mình bị cuốn hút vào, không đơn thuần là chiến tranh mà là tất cả mọi người và chuyện có quan hệ với Biên Hoang Tập, bởi lần đầu tiên nàng nhìn thấy Biên Hoang Tập, vừa gặp đã trao tình. Hơn nữa nàng còn chìm vào bể ái với đệ nhất kiếm thủ của địa phương kỳ diệu độc đáo nhất thiên hạ này, chưa từng có giây phút nào có thể làm cho nàng sinh ra ái cảm khắc cốt ghi tâm như thời điểm này. Nàng cũng cảm kích mỗi một người vì Biên Hoang Tập mà quyết chiến.

Trác Cuồng Sinh đón gió dựa vào lan can, đưa mắt nhìn bốn phía, thở dài: "Cái ngày này cuối cùng cũng đã đến. Lần đầu tiên ta bước chân vào Biên Hoang Tập, ta biết Biên Hoang Tập rồi sẽ có một ngày trở thành vùng đất quý thiên hạ anh hùng tranh đoạt, chỉ là không nghĩ tới tài nữ thủ tịch Tần Hoài hà thân hành tham

dự".

Từ chỗ đứng của Kỳ Thiên Thiên cao tới mười lăm trượng cúi nhìn xa gần, thu cảnh tượng chiến tranh lớn nhỏ khắp Biên Hoang Tập vào đáy mắt, thân hình yếu kiều không khỏi run lên nhẹ nhẹ.

Chiến sĩ bên Yên Phi và Hồ Lôi Phương khí thế hùng hực kịch chiến từng ngõ từng nhà trục xuất Hung Nô bang tan tác không còn đội ngũ trong Tiểu Kiến Khanh, bên đầu Tiểu Kiến Khanh thông ra bến tàu đã bị bộ đội của Nhan Sấm hoàn toàn ngăn cắt, bức đám chiến sĩ Hung Nô bang không còn lòng dạ nào lưu luyến chiến địa, bỏ ngựa chạy trốn theo chỗ tường đổ góc Đông Bắc, chiến cục Tiểu Kiến Khanh thắng bại đã định.

Chiến sự mặt Bắc sắp kết thúc, chiến sĩ Phi Mã hội của Thác Bạt Nghi trấn thủ ổn như Thái sơn, đánh tan sự xung phong liên miên của địch nhân, làm cho địch nhân khó lòng tiến tới nửa bước.

Nhưng tình huống mặt Tây lại khiến cho nàng kinh hồn táng đảm, đại quân chủ lực của địch nhân rõ ràng có ưu thế áp đảo, liên quân Biên Hoang Tập vì binh lực phân tán, binh lực có thể kéo ra đối kháng địch nhân ít ỏi đến mức đáng thương. Tuy bằng vào "bán mã tắc" đã đánh lui đợt công kích đầu tiên của địch nhân, nhưng đối phương lập tức trùng chỉnh trận địa, quân trung phong bỏ ngựa đi bộ, rành rành muốn trước hết phá trận "bán mã tắc" bên kia, rồi dùng kỵ binh tiến kích bao trời phủ đất, chỉ cần có thể đột phá bất kỳ một kẻ hở nào của phòng tuyến, liên quân Biên Hoang Tập sẽ tan tành sụp đổ.

Hiện tại tình huống phân minh, phần thắng bại sẽ quyết định qua trận chiến công phòng mặt Tây, chiến trường Tiểu Kiến Khanh và mặt Bắc không còn dính dáng gì tới nữa.

Kỳ Thiên Thiên dời đến lan can mặt Tây đài cao, lòng khẩn trương lo lắng, khó dùng lời bày tỏ.

Trác Cuồng Sinh đến bên cạnh nàng, không nói gì.

Kỳ Thiên Thiên hỏi: "Bọn ta có nên lập tức triệu tập hảo hán Dạ Oa Tộc đi chi viện không? Chậm trễ sợ không còn kịp!".

Trác Cuồng Sinh bình tĩnh thốt: "Bây giờ triệu tập hảo hán Dạ Oa Tộc e là thời cơ chưa chín muồi, phải xem Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt có thật sự đứng về phía bọn ta như lời nói của bọn họ không, nếu có bọn họ gia nhập, trấn thủ ổn định Tây tuyến, bọn ta có cơ hội đánh lui quân Hung Nô bang của Hách Liên Bột Bột".

Lại nói: "Xem kia! Phí Chánh Xương và Trình Thương Cổ bắt đầu điều động các chiến sĩ Hán bang thủ vệ dọc Đông đại nhai kia!".

Kỳ Thiên Thiên đưa mắt nhìn về phía Đông đại nhai, đại đội nhân mã Hán bang phi ra Đông môn, lần theo Dĩnh Thủy xuống hướng Nam, xem tình huống là muốn vòng qua Nam môn, đến tây lăng chi viện.

Chiến sĩ Khương bang đang tập kết ngoài Nam môn, chắc đang đợi Hán bang, hợp hợp nhất tề lao tới Tây lăng tác chiến.

Hai đội nhân mã hợp lại tuy có hơn ngàn người, nhưng cho dù thêm vào số chiến sĩ thì chết kháng địch ở Tây lăng vẫn không đến hai ngàn, so với đại quân sáu ngàn địch nhân, binh lực bạc nhược quá.

Kỳ Thiên Thiên nhin không được nổi lo lắng trầm trọng, than: "Chiến tuyến quá dài ! Nếu một khi bị phá một chỗ hở bên phòng bị khẳng định sẽ toàn quân tan rã, chỉ bằng tính toán lui vào trong Tập, mượn ưu thế quen thuộc hình thế trong Tập mà đánh từng nhà từng ngõ với địch nhân mới có cơ hội thắng".

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: "Không ngờ Thiên Thiên tiểu thư lại là trí giả biết việc binh, thật tình quả là vậy, cái gọi là binh bại như núi sụp, chính là nói tình huống này. Chỉ hận bọn ta có nỗi khổ khác, đàn bà con nít người già yếu ọt đều tụ tập ở Tây môn đại nhai, mà Hung Nô binh vừa Hách Liên Bột Bột đó giờ bạo ngược hung tàn tiếng xấu vang khắp gần xa, nếu để bọn chúng công nhập Tây môn, hậu quả không dám tưởng tượng, cho nên không thể không thử thủ kháng địch".

Kỳ Thiên Thiên nói: "Đã là như vậy, bọn ta càng không thể không xả láng một bàn, lập tức hiệu triệu hảo hán Dạ Oa Tộc, bọn họ biết được phải đối phó với quân Hung Nô tàn, tất chịu nỗ lực chiến đấu cho Biên Hoang Tập".

Trác Cuồng Sinh quan sát nàng như nhìn thấy một người khác, gật đầu: "Thiên Thiên tiểu thư nói đúng, ta nhất thời sơ hốt, không nghĩ đến không còn có thể trì hoãn, để bọn ta lập tức triệu tập Dạ Oa Tộc".

° ° °

Âm Kỳ đối diện tay đao tay thuẫn của địch nhân không ngừng bức tới gần, trong lòng lần đầu tiên trào dâng ý niệm lâm trận thoái rục, bất chấp tất cả mà chạy trốn.

Hai cánh kỵ binh của đối phương đã hình thành cục diện đối đầu với bộ đội của Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi, hỗ trợ nhau kèm chế, động độ không được, trọng nhiệm thủ Tây môn hoàn toàn rơi trên vai gã.

Đối phương dùng quân bộ phá trận "bán mã tắc", là hành động thông minh dễ dàng làm được, một khi thanh trừ xong chướng ngại, để ba ngàn kỵ binh đằng sau chính diện xộc vào phòng tuyến Tây môn, bọn họ khẳng định không cần được tới một khắc là đã phải đổ sập.

Âm Kỳ thắm thở dài một hơi, một lần nữa khẳng định trong tim không được thoái lui, quát lớn: "Bắn tên!".

Tiến thủ bố phòng ngoài Tây môn đã sớm căng dây cung nạp tên, nghe lệnh liền rút ra mấy trong mũi kinh tiễn xé gió, tuy có chút ít làm cho địch nhân hỗn loạn, đại bộ phận lại bị đối phương dùng khiên gạt văng.

Địch nhân nhất tề hò reo, đằng trước xếp thành ba hàng khiến mộc gia tốc đẩy tới, vượt qua "bán mã tắc", bức đến cách cửa Tây khoảng năm trăm bước, chiến sĩ cầm đao đằng sau hàng khiến mộc vung vẩy đao, chém đứt "bán mã tắc" cản đường.

Hách Liên Bột Bột như thiên thần thống lãnh tam quân hậu phương, theo bộ binh từ từ xô tiến tới cách ngàn bước, càng thêm áp lực.

"Vù vù" vang vang, bộ binh của địch bắn tên hoàn kích, bên này liền có mười mấy người trúng tên ngã gục.

Âm Kỳ vội vàng quyết định, trước khi bộ binh bên địch xông qua số Bán mã tắc cuối cùng, hạ lệnh toàn thể thoái vào trong Tây môn.

° ° °

Đồ Phụng Tam dẫn một ngàn Kinh Châu xuyên rừng vượt đồng đến một bên triền núi, từ chỗ này có thể dõi trông Biên Hoang Tập và vùng bình dã mặt Tây, còn thấp thoáng nghe được thanh âm giao chiến chém giết.

Tâm y lạnh cứng như bàn thạch, không phải là y không quan tâm đến sự an nguy của Biên Hoang Tập, mà trước mắt có chuyện trọng yếu hơn chờ xử lý.

Y từ miệng Bác Kinh Lô đã tường tận tình huống của địch nhân, nếu y dẫn quân theo lộ tuyết đã định ban đầu xông tới Biên Hoang Tập ứng viện, sẽ rơi vào cạm bẫy của Hắc Trường Hanh, bị bộ đội của hắn phục kích bao vây.

Hiện tại một nhánh một ngàn bộ đội kia của y đang đi ra khỏi các cốc nhỏ, đúng theo lộ tuyến bác Kinh Lô và Hắc Trường Hanh ước định tiến tới.

Nếu Hắc Trường Hanh làm bộ ngựa bắt ve sầu, thì y là chim sẻ đằng sau rình rập chờ chực.

Y rõ chiến thuật của Lưỡng Hồ bang như chỉ bàn tay, Hắc Trường Hanh làm mất đi thủy lợi, trong mắt y căn bản không đáng kinh sợ.

Y tuyệt không khinh địch, đó không phải là tập tính của y.

Đằng trước khoảng nửa dặm bụi bốc mù mịt, hiển thị đám thủ hạ dụ địch của y đang không ngừng tiếp cận điểm phục kích của địch nhân, lúc người của y tới con đường hẹp giữa hai gò đồi, người của Hắc Trường Hanh sẽ từ hai bên triền gò tấn công xuống, trước hết chia rẽ bộ đội bên mình, rồi chém giết từng nhóm một.

Đồ Phụng Tam lên tiếng hạ lệnh, thống lĩnh quân binh ẩn mình tiến về điểm phục kích.

o o o

Tiếng chém giết vang trời.

Tay mộc tay đao chia làm hai tổ, từ hai bên lao nhanh tới, lại nhượng đường khoảng giữa, để kỵ binh hậu phương công thẳng đến Tây môn.

Hai cánh quân tiên phong đồng thời phát động, chia nhau tấn công quân phòng thủ hai bên Tây môn của Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi.

Hung Nô quân mặt Bắc phối hợp tác chiến, giáp kích bộ đội của Thác Bạt Nghi.

Trận chiến bên công bên thủ mặt Tây toàn diện triển khai.

Âm Kỳ không còn đường lựa chọn, lớn tiếng: "Thoái lại một bước là chết chắc, bọn ta lên!".

Kinh Châu quân đồn nhau ra, ai ai cũng phấn đấu bất chấp thân mình nghênh kích địch nhân.

o o o

"Keng! Keng! Keng!".

Tiếng chuông triệu tập Dạ Oa Tộc vang vọng toàn Biên Hoang Tập, liên quân bên Biên Hoang Tập liền phản chấn sĩ khí, liều chết kháng địch.

Lúc này chiến sĩ của Yến Phi và Hồ Lô Phương vừa hợp lại với người của Nhan Sấm, hơn một ngàn người từ Tiểu Kiến Khanh kéo ra tiền tuyến, Tiểu Kiến Khanh giao cho chiến sĩ trên thuyền trên Dĩnh Thủy lên bờ thu thập tàn cục, thanh toán tàn dư còn lại của địch nhân đang kháng cự ngoan cố.

Yến Phi cưỡi chiến mã lên trước, chào hỏi Hồ Lô Phương và Nhan Sấm, không phóng về Tây môn đang cần tăng viện nhất, trái lại quẹo thẳng sang Bắc môn.

Hồ Lô Phương và Nhan Sấm là người trải qua trăm trận, liền minh bạch chiến lược của chàng.

Đây là sách lược cao minh vây Ngụy cứu Triệu, phải biết Hách Liên Bột Bột tấn công từ mặt Tây, tất cần dùng quân hai cánh kèm chế liên quân hai bên Nam Bắc, sau đó lại tập trung lực lượng đột phá phòng tuyến Tây môn.

Giả như bọn họ đến Tây môn giúp tay, liền trở thành lấy cưng dụng cứng, chỉ có thể hãm mình vào khổ chiến. Dưới ưu thế binh lực của địch nhân, từng đợt từng đợt xung phong hãm trận, binh lực ít ỏi của bọn họ chui vào ứng viện là chuyện vô bổ.

Nhưng nếu có thể trợ giúp chiến sĩ Phi Mã hội đánh tan cánh quân của đối phương, vòng vây Tây môn có thể không đánh mà giải, bởi quân Hung Nô tất cần kéo tới tiếp ứng, ứng phó liên quân từ mặt Bắc đến cắt đứt bộ đội công phá Tây môn của gã.

Khoảnh khắc đại đội nhân mã phi ra cửa Bắc, chiến sự bên Dĩnh Thủy đã hoàn toàn nằm dưới quyền khống chế của Phi Mã hội, phối hợp với bộ đội trên bờ, làm cho địch nhân khó lòng tiến tới nửa tấc.

Chiến trường góc Tây Bắc của Biên Hoang Tập đã đến giây phút khẩn trương giao chiến sập lá cà, Thác Bạt Nghi dẫn ba trăm chiến sĩ ngăn cản gần cả ngàn nhân mã của đối phương, vẫn không có vẻ thất bại.

Bọn Yến Phi, Hồ Lô Phương nhất tề kêu hay, nào dám do dự, roi quất khoái mã, phi ra chi viện.

o o o

Âm Kỳ vừa đâm chết hai tên địch, chiến sĩ xung quan vụt ngã gục, một đợt sóng kỵ binh địch lại tràn lên,

ép bức đến mức gã không thể không thoái lui, giật mình phát giác chiến sĩ phe mình đã bị bức thoái vào Tây môn lượt thứ nhì. Lòng kêu trời phụ ta rồi, chợt đằng sau tiếng quát sát sát vang lên, đại đội nhân mã phóng tới, dẫn đầu chính là Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt.

Âm Kỳ hoang mang quát lớn, ra lệnh, kêu thủ hạ lùi ra hai bên.

Tiến thủ phe gã trấn thủ ở lầu phòng trên cao phần chấn sĩ khí, dồn sức lực bắn tên như mưa nhắm kỵ binh của địch đang xông vào Tây môn, dữ dội đến mức đối phương người tứ ngựa nhào, hỗn loạn tơi bời.

Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt dẫn gần sáu trăm quân tràn trề sinh lực, lấy kỵ binh đối lại kỵ binh, chém giết thẳng ra cửa tây, lập tức đánh cho địch nhân bốn tẩu tử tán, ai lo phận nấy, đoạt lại quyền chủ động.

Kinh Châu lúc này chỉ còn lại hơn ba trăm, tác chiến dưới đất không đến hai trăm, nhưng ai ai cũng vẫn nỗ lực bất chấp thân mình, phối hợp với kỵ đội của Hồng Tử Xuân xông ra cửa Tây huyết chiến máu chảy thịt rơi, tình huống thảm liệt đến cực điểm.

° ° °

Mộ Dung Chiến dẫn hai trăm chiến sĩ đánh dai đánh dẳng với bên địch, dần dần không chi trì nổi, một ngàn quân của Trình Thương Cổ và Phí Chánh Xương ủa tới, liền ép binh Hung Nô lùi lại.

Tiếng trống trận bên địch vang lên, địch nhân hoang mang triệt thoái.

Mộ Dung Chiến phần hận bất chấp thân mình truy sát mấy chục trượng, e đối phương phái binh cứu viện, không dám đuổi tới cùng, thoái ngược lại cực Nam của mạn Tây.

Bộ binh kỵ binh công dã Tây môn đồng thời lùi lại, mặt đất úp đầy xác chết, tỏ lộ sự tàn khốc và vô tình của chiến tranh.

Bộ đội Hung Nô cực bắc của Tây lăng càng kém thế, bị liên quân Phi Mã hội, Bắc Kỵ Liên, Khương bang và phe Phí Chánh Xương tinh nhuệ nhất Biên Hoang Tập đánh tơi tữa, tử thương quá nửa, xú nửa là toàn quân vùi thân, cũng đánh tan tành lực lượng bộ đội uy hiếp Bắc môn mặt Bắc của quân Hung Nô.

Đại chiến Biên Hoang Tập cuối cùng đã kết thúc trận đầu bất lợi cho Hách Liên Bột Bột.

° ° °

Kỷ Thiên Thiên có hơi không dám tin vào mắt mình, nhìn người người không ngừng ủa vào Cổ Chung Trường, không những bọn họ đến mau mắn, một số rất đông không thuộc Dạ Oa Tộc, trong đó còn có đàn bà con gái.

Trác Cuồng Sinh bên cạnh cũng ngây người, thì thào: "Ta có phải hoa mắt nhìn lầm không ? Biên Hoang Tập không ngờ lại có ngày này".

Hơn hai ngàn dũng sĩ Dạ Oa Tộc có huấn luyện, thêm vào ngựa nhanh, đã sớm dàn trận chỉnh tề ở khoảng đất trống phía bắc Cổ Chung Trường, quay mặt hướng về Trác Cuồng Sinh và Kỷ Thiên Thiên trên Chung lâu.

Tráng nam tráng nữ khác tề hươu hai bên dũng sĩ Dạ Oa Tộc, toàn thể hợp lại cũng hơn năm ngàn người, nhất tề ngẩng đầu nhìn lên, đợi hai người nói.

Trác Cuồng Sinh biểu hiện phong thái của Biên Hoang danh sĩ, ngửa lên trời cười dài một tràng: "Hay! Biên Hoang Tập ta không ngờ có biết bao là người hiểu thấu đại thế, để Thiên Thiên tiểu thư nói cho các người biết bọn ta sao lại hiệu triệu các người đến".

Kỷ Thiên Thiên tim đập thành thích, trong mắt nàng giờ phút này, mỗi một gương mặt ngẩng nhìn nàng đều phát huy ánh sáng thần thánh vì bảo vệ Biên Hoang Tập mà quyết chiến, cảm thấy được sự tin tưởng không một chút xú nghi ngờ, không có một chút xú điều kiện đối với lời nói của nàng của bọn họ.

Thứ tín nhiệm đó đối với nàng là một gánh nặng trầm trọng, bởi nó khiến cho nàng cảm thấy gánh chịu trách nhiệm nhất định đối với mỗi một cá nhân bọn họ. Giây phút này nàng hiểu thấu nỗi thống khổ của người làm thống soái.

Chiến tranh là chuyện tàn khốc, trong số bọn họ có bao nhiêu người đến khi mặt trời mọc ngày mai vẫn có thể sống còn? Nàng hiện tại đang đẩy bọn họ lên chiến trường, có thể chỉ là kéo bọn họ đi tìm chết.

Bất quá Kỳ Thiên Thiên không còn lựa chọn nào khác, bọn họ cũng không có lựa chọn, mất đi Biên Hoang Tập, bọn họ mất đi nhà cửa đáng quý nhất, sau này thiên hạ không còn đất lành.

Kỳ Thiên Thiên dựa vào lan can, đôi mắt bắn ra thâm tình tựa biển sâu, dùng tiếng nói dễ nghe nhất thiên hạ: "Mỗi một câu nói hiện giờ của tôi đều là lời nói thật, bởi tôi không muốn lừa gạt các người, gây ảnh hưởng khiến các người quyết định sai lầm".

Có người trong rừng người lớn giọng: "Có chuyện gì vậy? Thiên Thiên tiểu thư cứ hết sức phân phó, bọn ta chịu đến đây là đã vứt bỏ sinh tử ngoài lề rồi".

Kỳ Thiên Thiên nhìn về phía chiến sĩ Dạ Oa Tộc vừa nói, không ngờ là thủ lĩnh của nhóm Thất công tử, Tả Khâu Lượng.

Mọi người rần rần phụ họa hoan hô, tâm tình kích động ngàn ngạt.

Kỳ Thiên Thiên trao đổi ánh mắt với Trác Cuồng Sinh, tiếp tục: "Kẻ hiện đang công thành là đạo quân Hung Nô Thiết Phất bộ do Hách Liên Bột Bột cầm đầu, nhưng gã chỉ là một trong số địch nhân của bọn ta, bọn ta nhận được tình báo đáng tin, Thiên Sư đạo phương Nam là Lương Hồ bang đêm nay sẽ cùng Yên quốc phương Bắc và Hoàng Hà bang liên thủ giáp công Biên Hoang Tập, Tôn Ân mà Mộ Dung Thủy thân hành thống lãnh binh lính, nếu các người vì vậy mà thoái lui, không ai trách cứ được các người".

Trác Cuồng Sinh ngẩn ngơ trợn trừng mắt há hốc miệng, vị tài nữ này quả có chỗ độc đáo đặc thù, đồng thời trong lòng trào dâng niềm kính phục, bởi sự bất nhún nhai lừa gạt bọn họ của nàng, cho dù có liên quan đến sinh tử của mình.

Quảng trường im lặng, tĩnh mịch, tựa hồ cả tiếng thở cũng dừng bật.

Bên dưới sợ không có tới một người nghĩ tới tình huống Biên Hoang Tập đối diện lại nghiêm trọng đến như vậy.

Thanh âm ngọt ngào của Kỳ Thiên Thiên còn âm vang mọi góc ngách của quảng trường.

Trác Cuồng Sinh chợt cảm thấy nhẹ nhõm vô bì.

Từ lúc ban đầu, y bị thu hút trong tư tưởng gia tộc trung thành với Đại Ngụy, không có giờ phút nào tính toán cho riêng mình, tất cả vì ý chí phục quốc, bất cứ một ai cũng có thể bị lợi dụng và hi sinh. Nhưng giây phút này, sâu tận trong chiến trường Biên Hoang Tập, y tựa như sức tỉnh khỏi cơn ác mộng, tìm về chính mình đã mất từ lâu, mà cái kéo y dậy chính là tâm tình cao thượng biểu hiện qua lời nói của Kỳ Thiên Thiên. Trác Cuồng Sinh dâng tràn nỗi hoan hỉ từ tận đáy lòng, không còn bất cứ gánh nặng gì trong lòng nữa, toàn Biên Hoang Tập và máu thịt của y như nổi lên lại, y càng kiên định hơn trong quyết định cùng tồn vong với Biên Hoang Tập, người khác có thể tự do lựa chọn, đây chính là chỗ Biên Hoang Tập khác biệt với địa phương khác.

Kỳ Thiên Thiên nói tiếp: "Chuyến này các thế lực mạnh mẽ nhất trong thiên hạ xâm phạm Biên Hoang Tập, không phải giống như sự tranh đấu giành địa bàn trong quá khứ giữa các bang hội mà là muốn biến Biên Hoang thành một tập thuộc hạ của bọn chúng, thậm chí còn biến dân cư thành tin đồ trung thành với chúng, Biên Hoang Tập lọt vào tay chúng, vĩnh viễn không thể hồi phục như xưa, càng không có ai có thể dự liệu bọn chúng sau khi vào Tập sẽ đối đãi với bọn ta ra sao. Cho nên hiện tại các đại bang hội đã vứt bỏ thành kiến, chỉ duy vì bảo vệ Biên Hoang Tập mà chiến đấu, nhưng ta lại khẩn thỉnh các vị nghĩ kỹ về quyết định chọn lựa liên quan đến sống chết này. Người chọn cùng sinh tử với liên quân bọn ta, xin dời sang mặt tây quảng trường. Những người còn lại ta hy vọng các người lập tức rời Biên Hoang Tập, cũng xin báo cho những người khác rằng bỏ đi là cách làm thông minh nhất, sau này xem tình huống phát triển ra sao rồi hãy

quyết định có nên quay về không".

Trác Cuồng Sinh giờ cao tay lớn tiếng: "Các người chắc đã nghe rõ Kỷ Thiên Thiên là người ra sao, hiểu được nàng nghĩ cho các người ra sao. Hiện tại có lẽ là cơ hội duy nhất để ly khai sang Biên Hoang Tập, chỉ cần vượt qua Dĩnh Thủy đi về hướng Đông, chắc có thể rời khỏi hiểm cảnh".

Chợt có người quát lớn: "Bọn ta nguyện ý tử chiến vì Kỷ Thiên Thiên!".

Tiếp đó những người khác nhất tề quát là, nhất tề hô vang, thanh âm chấn động toàn Cổ Chung Trường.

Hồi 26

Kỳ khai đắc thắng

Đại quân Biên Hoang Tập hội sư ngoài Tây môn, tổng binh lực tới hơn bốn ngàn người, sĩ khí ngút trời. Trải qua một phen huyết chiến, giữa bọn họ không còn phân chia bang hội phái hệ gì nữa, mà là chiến hữu đồng bạn quảng bỏ sinh tử ngoài lề, sát vai nỗ lực quyết chiến để bảo vệ Biên Hoang Tập.

Hách Liên Bột Bột trùng chỉnh trật tự quân đoàn, đếm tính binh lực chỉ còn lại hơn bốn ngàn, tương đương với thực lực liên quân Biên Hoang Tập.

Tiếng hò reo biểu hiện sự trung thành của Dạ Oa Tộc với Kỷ Thiên Thiên từ trọng tâm của Biên Hoang Tập thấp thoáng truyền ra, khích lệ chiến ý và sĩ khí của liên quân một cách hữu hiệu hơn hết.

Yến Phi, Mộ Dung Chiến, Hồ Lôi Phương và Trình Thương Cổ gò cương đứng ở tiền tuyến ngoài Tây môn, chiến sĩ hậu phương chia thành tám tổ, đại biểu tám thế lực Phi Mã hội, Bắc Kỳ Liên, Khương bang, Kinh châu quân, Hán bang, Phỉ Chánh Xương, Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt của Biên Hoang Tập.

Mộ Dung Chiến liếc nhìn trận dịch, trầm giọng: "Đối phương sĩ khí đã tan, bên ta khí thế phùng phùng, có nên thừa thắng truy kích, đụng đầu chính diện với Hách Liên Bột Bột, trừ khử đại họa không?".

Yến Phi đáp: "Đánh đương nhiên phải đánh, bất quá kẻ vội vã là đối phương mà không phải là bọn ta, Hách Liên Bột Bột cũng như bọn ta biết rõ hai ngàn tinh binh của lão Đồ bất cứ lúc này cũng có thể đánh tập hậu bọn chúng, chỉ cần bọn ta thủ chắc, có thể khiến cho bằng hữu Hung Nô của bọn ta lọt và đất vạ kiếp bất phục".

Hồ Lôi Phương gật đầu đồng ý: "Yến Phi nói đúng, mọi người đều mệt, bên dĩ dật đãi lao đương nhiên giành phần hơn".

Trình Thương Cổ nói: "Chính diện giao phong ở vùng đồng trống, kẻ chịu thiệt khăng định là bọn ta, bởi người Hung Nô từng trải chiến trận, lại chỉ trung thành với một người, không giống như bọn ta lần đầu hợp tác, trong sự phối hợp sẽ xuất hiện những vấn đề nhỏ có thể trở thành nhân tố dẫn đến thất bại".

Mộ Dung Chiến vui vẻ: "Ta bị thắng lợi làm mù mờ đầu óc, đúng! Chiến lược cao minh nhất chỉ bằng dựa lưng vào Tập phòng thủ vững chắc, tường thành tuy bị tàn phá, với sự yểm hộ của tiền thủ lại rộng rãi có dư".

Yến Phi nói: "Bọn ta còn phải kéo dài trận chiến, lui tránh vào trong tường đồ, bắt đối phương lọt vào trong khổ chiến tiến thoái không được, tới lúc Dạ Oa Tộc đến chi viện, toàn diện phản kích, tất có thể đánh tan địch nhân mà bên ta không bị thương vong trọng đại".

"Tùng! Tùng! Tùng!".

Tiếng trống trận bên địch vang vọng, tam quân tiền phương bắt đầu tiến tới.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, thần tình cổ quái.

Mộ Dung Chiến cười khò: "Bọn ta căn bản không có phương pháp chỉ huy bộ đội, không thể dùng tiếng trống

và tiếng tù và chỉ huy toàn quân công thủ tiến thoái như đối phương".

Trình Thương Cổ tiếp lời: "Bọn ta thiếu một vị thống soái ai ai cũng không dị nghị".

Hồ Lô Phương nói: "Chỉ còn nước dùng phương pháp truyền tin nguyên thủy nhất, chia ra đi thông tri cho mọi người".

Nói xong liền quay đầu ngựa bỏ đi.

Mộ Dung Chiến nói: "May là chưa xông pha ra giao phong, nếu không thật không biết kết quả ra sao".

Cũng quát ngựa ra đi.

Yến Phi và Trình Thương Cổ chia nhau hành sự.

o o o

Phi Mã hội Bắc Kỳ Liên một tổ, Hán bang là người của Hồng Tử Xuân, Phí Chánh Xương, Cơ Biệt một tổ, kéo ra hai cực Bắc Nam của Tây lăng, chiếm vị trí lúc nào cũng có thể ủng hộ Tây môn, theo hình thế có thể đột kích hai cánh của trận địch.

Kinh Châu quân của Âm Kỳ và chiến sĩ Khương bang của Hồ Lô Phương thoái sau tường đổ đến Bắc môn, bày ra chiến cục cổ thủ.

Bên địch tiếng tù và vang lên, tam quân đằng sau trận bắt đầu di động, quân tiên phong hai cánh kéo ra, lấy quân bên cánh đông mạnh khống chế liên quân.

Yến Phi thoái đến phía Tây môn, Hồ Lô Phương và Âm Kỳ quát ngựa đến hai bên chàng, dõi nhìn địch nhân không ngừng ép tới gần.

Hồ Lô Phương quay sang Âm Kỳ nói: "Bộ đội của Đồ lão huynh nếu có thể đến nơi ngay lúc này, phần thắng của bọn ta gia tăng hơn nhiều".

Âm Kỳ đang quan sát tình hình bên địch, nhìn thấy Hách Liên Bột Bột thân hành thống lĩnh trung quân đằng sau ép tới cách Tập cố một ngàn năm trăm bước rồi ghì cương dừng lại, hai cánh quân đằng sau tiếp tục tiến lên. Gã nghe tiếng liền tỏ ra tự tin tràn trề: "Hồ Lô lão đại an tâm. Đồ lão đại tinh thông binh pháp, không những có thể kịp thời xông đến, hơn nữa sẽ chọn giờ phút thích ứng nhất mà xuất kích, trợ giúp bọn ta đánh giết địch nhân trở tay không kịp, không còn mạnh giáp".

Yến Phi lại thầm thở dài một hơi, mọi người tuy bề ngoài xem tựa nhẹ nhàng trấn địch, trên sự thật không có ai là không tâm tình trầm trọng. Chỉ là quân lực một bên Hách Liên Bột Bột đã đủ uy hiếp sự tồn vong của Biên Hoang Tập, cho dù có thể đánh lui gã, đã cật lực phi thường, hơn nữa mọi phương diện tinh thần, thể lực đều tổn hao nghiêm trọng, làm sao ứng phó địch nhân mạnh mẽ khó đùng vào còn hơn xa Hách Liên Bột Bột.

Cho dù Biên Hoang Tập thành cao tường day, sợ rằng vẫn không có cách cản trở địch nhân tiến công, huống hồ Biên Hoang Tập thiếu sót chỗ hiểm trở, mà Mộ Dung Thủy lại là thống soái vô địch oai vọng khiến thiên hạ cực kỳ hãi sợ.

Liên quân Biên Hoang Tập thiếu vắng một hệ thống tác chiến hoàn chỉnh, không có thống soái chỉ huy, không có binh chủng yểm hộ, nói khó nghe một chút là quân ô hợp. May là ai ai cũng võ công cao cường, thân trải trăm trận, dựa vào kinh nghiệm chiến đấu giang hồ để bổ túc cho sự không đủ kinh nghiệm chiến trường.

Thủ lĩnh của bang hội nào phải là thống soái quân đội, hiện thời Biên Hoang Tập cần thiết nhất là một người có khả năng coi sóc thống lĩnh toàn cục như Tạ Huyền hay Thác Bạt Khuê, Lưu Dự e vẫn không đủ kinh nghiệm điều quân.

Hách Liên Bột Bột trận đầu thất lợi, lại mất đi sự nội ứng ngoại hợp của Tiểu Kiến Khanh và sự hô ứng của bộ đội phía Bắc, vẫn không sợ sự uy hiếp cật lực tấn công của Đồ Phụng Tam, chính là vì đã nhìn ra

nhược điểm của liên quân Biên Hoang Tập.

Đồ Phụng Tam có lẽ là người thích hợp làm tổng chỉ huy, bắt quá thời gian y đến Biên Hoang Tập còn ngần ngừ, ai ai lại đều biết y có dụng tâm bất lương, cho nên lấy oai vọng danh dự khó lòng phục chúng.

Bọn họ hiện tại đang trong hoàn cảnh xem xem chống được lúc nào hay lúc đó.

Nghĩ đến đây, chàng chợt động tâm: "Bọn ta đánh trong hẻm".

Hô Lôi Phương và Âm Kỳ ngạc nhiên nhìn nhau, đồng thời thất thanh: "Đánh trong hẻm?".

Yến Phi nói: "Đúng ra là đánh trên đường, bọn ta mở Tây môn, dụ địch tiến vào sâu, rồi tụ lại tiêu diệt chúng, dù sao còn hơn là tử thủ Tây môn và phòng tuyến tường thành sụp đổ mặt Tây, bởi giá như địch nhân tập trung binh lực ồ ạt theo kiểu sóng trào xung kích, bọn ta hoàn toàn bị hãm vào tình thế chịu đòn. Trái lại nếu để địch nhân tiến vào Tây đại nhai, bọn ta liền có thể tận tình phát huy võ công tuyệt kỹ, hơn nữa do đối phương bị hai cánh quân hai bên bọn ta kềm chế, sẽ không dám tập trung toàn lực công nhập Tây môn, bọn ta có thể chúng nhào vào một thì chém một, nhào vào hai thì chém hai".

Âm Kỳ gật đầu: "Kế hay! Thực lực của bọn ta quả không đủ để cứng đầu đón nhận công thế của địch nhân, như vậy trái lại có thể khiến cho địch nhân mất chỗ tiến thoái".

Hô Lôi Phương quay sang tả hữu phân phó: "Lập tức thông tri cho huynh đệ hai cánh".

Thủ hạ nghe lệnh liền ra đi.

Lúc này thành linh tiếng "sát sát" vang trời ngoài Tập, mấy trăm kỵ binh địch đến gần khoảng tám trăm bước hết sức lao tới, chiến sĩ bên địch khoe khoang tài nghệ trên lưng ngựa, hai hàng chiến sĩ phía trước dùng mộc cao bảo vệ cả người lẫn ngựa, ba hàng kỵ sĩ đằng sau giương cung lắp tên, đang dùng thế lôi đình vạn quân tập trung lực lượng ồ ạt phóng tới Tây môn.

Hai cánh quân tiên phong của địch cũng tiến vào chiến tuyến của liên quân hai bên Nam Bắc, khiến cho bọn họ không có cách nào ủng hộ phòng tuyến của Tây môn.

Trung quân đằng sau của Hách Liên Bột Bột lại xua tới lần nữa, hai cánh bộ đội phía sau đồng thời tiến tới, uy thế ngùn ngụt, tuyệt không tỏ lộ ảnh hưởng gì từ sự thất bại của trận đầu.

Yến Phi thầm nghĩ Hách Liên Bột Bột không thể không liều xả lạng một phen, lợi dụng bộ đội của Đồ Phụng Tam còn chưa kịp đến tiếp viện, chiến sĩ Dạ Oa Tộc còn chưa nhập chiến, nhất cử đánh tan phòng tuyến của liên quân, mà kế đánh hẻm của chàng chính là kế có thể thực hiện nhất đối phó lại chiến lược dựa vào sức mạnh của Hách Liên Bột Bột.

"Bắn tên!".

Chiến sĩ liên quân trấn thủ phòng tuyến Tây môn nhất tề bắn cả ngàn mũi tên về phía địch nhân.

Hô Lôi Phương rút cung lớn trên lưng, thủ pháp thuần thục rút tên từ trong túi tên giắt bên hông ngựa, bắn liên châu.

Tiếng trống rền vang, tiếng chém giết chấn động trong ngoài Tây môn Biên Hoang Tập, tuy có kỵ binh của địch nhân trúng tên rớt ngựa, nhưng đại bộ phận đều có thể dùng mộc dài gạt đỡ tên.

"Hự!".

Một chiến sĩ liên quân từ trên tường thành trúng tên rơi xuống, "bình" một tiếng phoi thây bên chân nhân mã phía địch.

Hô Lôi Phương bắt đầu cảm thấy mưu kế của Yến Phi có lý, bên địch tinh thông, kỵ chiến, dùng uy thế như vậy xung kích phòng tuyến, khẳng định bên mình sẽ chịu đòn chia tách tan tành, cho dù ngăn chặn được một lượt xung kích, lượt sau làm sao đây?

Hô Lôi Phương và Âm Kỳ chia nhau truyền lệnh, la lớn thuật ngữ để thủ hạ chiến sĩ hiểu rõ chiến lược.

Chiến sĩ trấn thủ Tây môn liền thoái sang hai bên, dựa vào lầu phòng hàng quán hai bên, còn có người leo lên mái nhà hay lui vào trong nhà.

Kỵ binh địch xem ra cứ bận bịu lao thẳng vào.

Bọn ba người Yến Phi và hai mươi mấy chiến sĩ ghìm ngựa thoái đến bên Tây môn, đợi gần ba trăm binh đối phương lọt vào trường nhai, Yến Phi quát lớn: "Các huynh đệ, bọn ta giết bọn chúng không để tên nào còn manh giáp".

Quất ngựa phóng tới trước, Điệp Luyến Hoa toàn lực thi triển, không ngờ không đụng phải trở ngại gì, bằng vào sức lực một mình chém giết giữa lòng địch như xắt rau.

Bọn Hô Lôi Phương nào dám chậm trễ, theo sau ngựa cùng chàng xung sát, cứng cỏi đánh đội hình địch nhân tán loạn.

Chiến sĩ trấn thủ sau tường đổ đồng thời bung ra, vọt ra ngoài thành giao chiến với địch.

Chiến tranh Tây tuyến toàn diện triển khai, chỉ còn đội quân của Hách Liên Bột Bột còn chưa chui vào chiến sự.

Hách Liên Bột Bột vốn mừng rỡ trong lòng, nghĩ người ở Tây môn vì cố thủ không nổi mà bị nhân mã bên mình đột phá, đến lúc phát giác quân mình bị cắt thành hai đoạn, bộ đội vào thành biến thành đơn độc tác chiến, mới biết không hay, hoang mang lãnh quân ồa tới Tây môn.

Lúc này chiến đấu trong Tây môn đã rõ thắng bại.

Do binh Hung Nô bị chặn ngoài Tây môn thực lực bạc nhược, không đến ba trăm, bị liên quân từ tường thành đổ ồa ra ép đánh, để bọn cao thủ như Yến Phi, Hô Lôi Phương và Âm Kỳ phân thân quay đầu đánh về trong Tập, địch quân nhập Tập biến thành mục tiêu bị vây diệt, chỉ một phía tiến thủ chỗ cao trên lầu phòng đã đủ làm cho bọn chúng thương vong nặng nề.

Liên quân hai cực Nam Bắc của Tây lăng vì đều biết chiến lược của Yến Phi, chỉ lo thủ mà không công, vừa có thể giảm bớt thương vong, lại có thể ủng hộ chi viện tuyến phòng thủ Tây môn bất cứ lúc nào.

Chìa khóa thắng bại quan hệ tới có thể nào ngăn chặn bộ đội Hách Liên Bột Bột thân hành thống lãnh không.

Bất chợt trên Tây đại nhai tiếng vó ngựa rầm rập, cả ngàn chiến sĩ Dạ Oa Tộc như mưa rào từ đường lớn lẫn ngõ hẻm lao ra, khí thế không thể nào ngăn cản nổi, chiến sĩ Hung Nô đã suy sụp không còn đội ngũ từ sớm lập tức bị đánh té ngựa lật nhào khỏi lưng ngựa, toàn bộ không còn sức đối kháng.

Yến Phi quát lớn: "Bọn ta xông ra Tây môn đi".

Hơn hai ngàn chiến sĩ do Dạ Oa Tộc từ một bên theo sát người bọn họ, nghe tiếng càng tăng thêm uy thế hùng dũng bất khả kháng, nhất tề hò reo, theo sau ngựa của bọn Yến Phi chém giết ra ngoài Tập, chính diện nghiền nát bộ đội của Hách Liên Bột Bột đang tận lực vọt tới.

Cũng cùng một lúc, tiếng tù và vang lên trong sơn lâm mặt Bắc ngoài Tập, Kinh Châu quân của Đồ Phụng Tam từ khu rừng thưa hầm hầm xông ra, cắt đứt đường sau của địch nhân.

Hách Liên Bột Bột thấy tình thế không hay, kéo đầu ngựa vọt về khu đất hoang hướng bắc bỏ chạy, chỉ tội thủ hạ của gã chạy không kịp, bị liên quân như nước thủy triều nuốt gọn tàn sát.

Trận đánh gian khó đầu tiên của Biên Hoang Tập, bởi chút sai lầm của Hách Liên Bột Bột mà toàn quân cuối cùng bị diệt, đây là kết quả chiến trận huy hoàng không ai dự liệu được, bất quá nguy cơ của Biên Hoang Tập chỉ vừa mới bắt đầu.

Lưu Dụ rùng mình hai lượt, ngã quy dưới đất, không ngừng thở hổn hển.

Nơi đây cách Dĩnh Thủy cả ba mươi mấy dặm, sau khi vội vàng lên đường, cả canh giờ, gã không còn chi trí chịu đựng được nữa.

Tự mình biết chuyện mình, gã không những nội thương chưa thuyên giảm, hồi sớm còn lặn dưới Dĩnh Thủy gần nửa dặm, thêm vào tâm tình uất ức chìm đắm, chạy bộ như vậy, khiến cho nội thương của gã càng trầm trọng, còn bị cảm nhiễm phong hàn.

Kể thông minh là tìm một địa phương trốn tránh gió mưa để trị thương, nhưng tâm tình của gã lại không cho phép gã làm như vậy.

Lòng của gã không có cách nào an tĩnh lại, tựa hồ có thể làm tổn thương mình trái lại làm cho gã giảm bớt cảm giác thống khổ và giải thoát.

Chết phút đi cho xong.

Ài!

Yến Phi cho dù chết chắc, Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi sao lại phải chịu mệnh vận đáng sợ này?

Lưu Dụ miễn cưỡng bò dậy, tiếp tục hành trình chạy tới Quảng Lăng.

Thuyền đội của Đại Giang bang lần theo Dĩnh Thủy lên phía Bắc, nếu y theo tốc độ hiện thời, có thể đến Biên Hoang Tập trước hoàng hôn.

Giang Hải Lưu chấp tay sau lưng đứng trên vọng đài, chỉ có thủ hạ đắc lực Hồ Khiếu Thiên đứng hầu bên cạnh, các đầu lĩnh khác đã phân tán qua các thuyền, có thể ứng phó bất kỳ nguy cơ tình hình xuất hiện nào.

Hồ Khiếu Thiên nói: "Hiện tại hành trình chỉ còn hơn hai canh giờ, Tôn Ân nếu muốn mai phục, chắc ở đoạn sông này".

Giang Hải Lưu thở dài: "Ta có phải đã đi sai một nước cờ không?".

Hồ Khiếu Thiên đầu óc mù mờ hỏi: "Ý lão đại là nước cờ nào?".

Giang Hải Lưu lắc đầu thở dài, tựa như không muốn nói tiếp, chợt lại nói: "Ta chưa từng hối hận quyết định của mình, nhưng không biết sao lại luôn luôn cảm thấy có phụ lòng An công".

Hồ Khiếu Thiên chưa từng thấy qua Giang Hải Lưu tràn trề cảm xúc như vậy, cảm thấy bất an, trầm giọng: "Lúc đó ai đoán được Tạ Huyền sẽ toàn thắng trong trận chiến Phì Thủy, nếu Kiến Khanh bị phá, Nam quận công sẽ thành hy vọng duy nhất của phương Nam, đổi lại là tôi, cũng sẽ bỏ An công mà chọn Nam quận công".

Giang Hải Lưu nhú mày: "Nhưng ta đã biểu thị lòng trung với Nam quận công, y sao lại bỏ ta mà giữ Đồ Phụng Tam?".

Hồ Khiếu Thiên trầm ngâm: "Có lẽ y chỉ tín nhiệm Đồ Phụng Tam thôi".

Giang Hải Lưu lắc đầu: "Điều đó không thể thành lý do, thế lực Đại Giang bang của bọn ta thâm căn cố đế ở Trường Giang, bất kể Đồ Phụng Tam ngon lành tới đâu, thủy chung không thể thay thế ta, y lại dùng Đồ Phụng Tam đến bài xích ta, không hợp lý".

Hồ Khiếu Thiên nghĩ ngợi, giật mình thốt: "Tôi đã minh bạch! Nam quận công sợ lão đại người có giao tình với Tạ gia, một khi có chuyện sẽ ngáng giò y".

Giang Hải Lưu lắc đầu: "Nếu luận về giao tình, ta và Tạ gia sao thâm sâu bằng uyên nguyên với Hoàng gia, ta là do Hoàn Ôn cha của Nam quana công một tay đề bạt lên, với Hoàn Xung lại như huynh đệ ruột thịt".

Hồ Khiếu Thiên bối rối, lắc đầu: "Quả là không hợp lý".

Giang Hải Lưu thở dài: "Vốn ta nghĩ không thông, không biết tại sao vừa nãy lại chợt hiểu rõ. Ài! Giang Hải Lưu ta thật là tri giác chậm chạp".

Hồ Khiếu Thiên kinh ngạc: "Lão đại nghĩ thông gì vậy?".

Giang Hải Lưu sắc mặt âm trầm, gằn từng tiếng: "Hoàn Huyền chợt dạ".

Hồ Khiếu Thiên ngạc nhiên: "Chợt dạ?".

Gió sông thổi xộc vào mặt, hai người y phục phấp phật. Dòng sông dài yên tĩnh an tường, bất quá chỉ thấy giao thông trên Dĩnh Thủy đã đoạn tuyệt, biết liền lộ số đường trước không tốt đẹp gì.

Giang Hải Lưu nói: "Ta vốn không hoài nghi đối với cái chết của Đại tư mã, đều là vì Hoàn Huyền luôn luôn đối với đại huynh kính trọng như thần minh, cho nên ta còn biện hộ cho y trước mặt An công. Nhưng tự Hoàn Huyền vượt ngoài sở liệu của mọi người hướng về triều đình cự tuyệt ngồi lên ghế Đại tư mã, lại tiếp thu binh quyền Kinh Châu, từ đó không ngừng xa rời ta, đến mức muốn đoạt đi sức ảnh hưởng của ta ở Biên Hoang Tập, ta nếu không sinh lòng nghi hoặc thì thật là ngu xuẩn".

Hồ Khiếu Thiên biến sắc: "Lão đại hoài nghi Đại tư mã không phải bị bệnh mà chết?".

Giang Hải Lưu từ từ thốt: "Người không cảm thấy được cái chết của Đại tư mã rất xảo hợp sao? Lúc đó triều đình không có hơi sức lại không dám lo chuyện Kinh Châu, Hoàn Huyền liền có thể giơ tay che trời, tự tung tự tác. Người khác không rõ y là người ra sao, nhưng làm sao qua mắt được ta. Đại tư mã hồi sinh tiền đã từng tận miệng nói với ta sợ rằng Hoàn Huyền khó lòng kiềm chế".

Hồ Khiếu Thiên nói: "Cho dù Đại tư mã bị Hoàn Huyền hại chết, nhưng chỉ có mình Hoàn Huyền biết, y xa rời bọn ta, đối với y có ưu điểm gì?".

Giang Hải Lưu trầm giọng: "Tục ngữ có câu giấy mỏng không kèm được lửa, ta với Đại tư mã quan hệ mật thiết, mà thủ đoạn Hoàn Huyền hại chết Đại tư mã không ngoài cách hạ độc. tỳ bộc trong nhà Đại tư mã hơn trăm người, dù sao cũng có chút tơ mạng nhện dẫu vó ngựa có thể truy tìm, Hoàn Huyền cũng không dám giết hết người trong phủ Đại tư mã, làm vậy có khác gì là phơi bày xấu xa. Khi có kẻ sinh nghi, người đầu tiên người ta muốn tìm để thương nghị chính là Giang Hải Lưu ta, cho nên Hoàn Huyền làm sao mà không cố kỵ đối với ta được?".

Hồ Khiếu Thiên thở ra một hơi, thấp giọng hỏi: "Vậy lão đại có tính toán gì?".

Giang Hải Lưu ngửa nhìn bầu trời trong lành, mắt dâng ánh lệ, buồn bã thốt: "Ta sao lại có thể sai lầm nữa cho được, ta phải điều tra cho rõ sự mờ mờ trong cái chết của Đại tư mã, nếu chứng thực cách nhìn của ta, ta sẽ bắt Hoàn Huyền nợ máu trả bằng máu. Hoàn Huyền đã phái Đồ Phụng Tam đến Biên Hoang Tập, y và ta ân thù nghĩa tuyệt, ta không còn ủng hộ y, nếu có bất cứ một ai có thể đả kích được y, ta sẽ tận lực phù trợ".

Hồ Khiếu Thiên nói: "Ở phương Nam, e rằng chỉ có bên Tả Huyền có thể ép giữ được y".

Giang Hải Lưu thốt: "Quả là như vậy, bọn Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo căn bản không phải là đối thủ của y, Tôn Ân tà ác khó lường, giúp họ Tôn chỉ là nuôi hổ mang họa. Cho nên ta đã thỉnh Lưu Dự thế ta truyền lời với An công, biểu thị với An công ý trung của ta. Nếu Tả Huyền có chí lật đổ Tư Mã Diêu, ta sẽ trung thành theo đuổi".

Hồ Khiếu Thiên trong lòng cuộn cuộn sóng dữ, Đại Giang bang bao năm nay khổng chế thủy vận Trường Giang, có tác dụng then chốt đối với các thế lực phương Nam, Giang Hải Lưu nếu quay đầu hướng về phía Tả gia, thêm vào Bắc Phủ binh của Tả Huyền, dưới hình thế bên này yếu bớt bên kia mạnh hơn, Hoàn Huyền

sẽ lọt vào thế kém.

Đội tuần vệ trên đỉnh cột buồm lớn tiếng cảnh cáo, biểu thị tiền phương có địch nhân.

Giang Hải Lưu trấn định tâm thần, phát ra mệnh lệnh, chín chiếc Lưỡng đầu thuyền đồng thời tiến vào trạng thái chiến tranh.

Hồi 27

Tối cao thống soái

Yến Phi lấy một cành cây thấp trụi ngoài Tây môn làm ghế, ngồi chờ người ra, trong lòng tràn ngập thương cảm.

Biên Hoang Tập nhiệt tâm đang dọn dẹp chiến trường, nếu không mai táng người chết, Biên Hoang Tập sẽ có dịch chứng phát sinh. Chiến sĩ liên quân ai ai cũng ngồi phịch xuống đất, hay dựa vào tường đổ, hoặc nằm ngã ra, cố sức tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, bởi một trường đại chiến khác đang cuộn cuộn đến từ lưỡng phương Nam Bắc.

Cuối cùng đã có không gian!

Ài! Cao Ngạn đã chết! Không! Cao Ngạn chắc vẫn chưa chết, bởi mình vẫn cảm giác được hắn, đây là một thứ linh giác không có tên, một thứ linh giác không thể dùng lý giải bình thường mà nói.

Lưu Dụ cũng không táng mạng qua tay Tôn Ân, bởi Lưu Dụ là kẻ kế thừa Tạ gia mà Tạ An biết nhìn người nhất thiên hạ đề bạt, cho nên khẳng định không thể là đoản mệnh quý. Hy vọng Tạ An chuyển này không tính lầm.

Yến Phi nghĩ đến bọn Bàng Nghĩa và Tiểu Thi rời khỏi Biên Hoang Tập, sâu sắc thể hội được sự đáng sợ của chiến tranh, nhưng cũng không có trò chơi nào khác kích thích hơn.

Chàng tuyệt không thể thua.

Thanh âm êm tai của Kỳ Thiên Thiên nhu tình tựa dòng nước lan man bên tai chàng: "Yến lão đại mệt quá à!".

Một thứ cảm giác mạnh mẽ đến mức không có cách biểu đạt chút xíu nào như thủy triều cuộn lấy tâm tình của Yến Phi, bất chợt tắt cả đều trong sáng hẳn, như vùi sâu cả trường đại chiến.

Sau khi vầng thái dương hạ mình, tử vong sẽ ở con đường trước mặt cung hầu các chiến sĩ bất khuất, chàng không còn thời gian lừa gạt mình nữa, lừa gạt mình rằng rễ tình mọt chưa sâu đối với Kỳ Thiên Thiên.

Gương mặt ngọc ngà khuynh quốc khuynh thành của Kỳ Thiên Thiên xuất hiện trước mắt, giữa chiến trường tràn ngập mồ hôi và máu đen, nàng giống như một đóa sen không nhuốm bụi bặm, thanh khiết ngồi tòa, vượt ngoài thù hận và chém giết.

Kỳ Thiên Thiên là một người ly kỳ, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã làm cho lòng chàng vốn lúc trước như cái giếng cổ ù lì bất chợt gợn sóng không ngừng, cảm giác đối với nàng theo ngày đêm ở cùng nàng lúc càng mãnh liệt. Chưa từng có giờ phút nào chàng cần nàng hơn so với giờ phút sau trận huyết chiến sinh tử, không chịu được trời đất hư hư đờn đờn không có nàng, chàng một mực đang khắc chế tình ái nóng bỏng đối với vị giai nhân này, nhưng thời gian không còn nhiều nữa, không còn bất cứ nhân lực nào có thể đè nén bờ đề tình cảm đã sớm sụp lở.

Kỳ Thiên Thiên cảm nhận được, thân hình yếu đuối khẽ run, nghênh đón mục quang thâm tình nồng cháy của chàng, tựa như không biết mình đang bị hàng ngàn đôi mắt lẳng lặng chú tâm, giờ bàn tay thon thả vuốt ve khuôn mặt chàng, môi xinh khẽ hé: "Tên khờ cuối cùng đã hết khờ rồi!".

Yến Phi có vẻ không chế không nổi xung động muốn ôm nàng vào lòng, nàng là hạnh phúc lớn nhất trong

tuyệt cảnh sắp ủa tới, một câu nói khe khẽ còn khiến cho chàng minh bạch tình cảm sâu sắc phức tạp vì điều giữa song phương hơn là ngàn ngôn vạn ngữ, một thứ hoan hỉ miên man trong lòng chàng, đồng thời càng thêm hận sức phá hoại tàn nhẫn bất nhân của chiến tranh.

Kỷ Thiên Thiên thu hồi bàn tay thon, hiện ra thần sắc bi thương, có vẻ không muốn mở miệng: "Thiên Thiên lần đầu tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của chiến tranh, một đoạn thời gian ngắn ngủi, tất cả đều khác biệt, pháp quy mà tất cả mọi người bình thời chấp hành không đổi hoàn toàn bị quăng bỏ, mỗi một người đều bị ép bức lột bỏ da mặt, lộ ra tình nguyên thủy, toàn lực đả kích đối thủ. Không trách cha nuôi mỗi lần đề cập tới chiến tranh đều biến thành bi thương mất mát".

Yến Phi hỏi: "Nàng có hối hận không?".

Kỷ Thiên Thiên bình tĩnh đáp: "Hối hận? Anh đã quên lời nói của tôi sao? Không đến mới thật là hối hận! Không có Biên Hoang Tập, không có Yến Phi, sinh mệnh của Thiên Thiên này làm sao xứng đáng để gọi là không thiếu sót? Con người sinh ra trên thế gian này, nhất định phải trải qua hỉ nộ ai lạc, sinh ly tử biệt, ai cũng không thể tránh khỏi. Hoan lạc đương nhiên là cái người ta khai khát, bất quá có hỉ tất có bi, như vậy mới có thể khiến cho con người khắc sâu toàn diện ý nghĩa thâm thúy của sinh mệnh. Thiên Thiên mất Kiến Khang, được Biên Hoang Tập, anh nói coi người ta có hối hận không?".

Yến Phi trong lòng kích động một trận, trên ái tình, Kỷ Thiên Thiên là kẻ dững, chàng lại là tên hèn yếu! Bất quá chàng cuối cùng đã sức tỉnh, đang định nói ra tình cảm trong lòng, Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Trác Cuồng Sinh đi đến chỗ bọn họ. Lời nói bồng chồn bên khóe miệng vụt nuốt về.

Ba người thần sắc ngưng trọng, xem ra không phải có tin tức gì tốt đẹp.

Nhìn thấy ba người bọn họ đi chung, Yến Phi sinh ra cảm giác cổ quái. Tình huống uyên thâm như vậy chỉ có thể xảy ra ở Biên Hoang Tập, địch nhân của hôm qua, có thể trở thành chiến hữu của hôm nay, cũng có thể ngược lại.

Kỷ Thiên Thiên mỉm cười ngênh tiếp ba người, thốt: "Các người chắc có chuyện quan trọng muốn thương lượng, Thiên Thiên còn phải quay về chiếu cố người thụ thương, xem xem có chỗ nào có thể giúp một tay không".

Nói xong cất bước ra đi.

Trác Cuồng Sinh, Mộ Dung Chiến, Đồ Phụng Tam và Yến Phi dỗi mắt tiễn nào tiễn vào Tây môn, rồi mới thu vén tâm tình đàm thoại, không khí có hơi dị dạng.

Mộ Dung Chiến nói: "Tổng Mạnh Tề phái người truyền tin về, người của Hoàng Hà bang tụ tập khoảng mười dặm thượng du Dĩnh Thủy, dùng chiến thuyền phong tỏa đoạn sông, lại chuẩn bị một đám chiến mã, hiển nhiên là chuẩn bị cho đại quân của Mộ Dung Thủy. Tổng Mạnh Tề nói y sẽ bày cách sau khi đêm đến đột tập Hoàng Hà bang, dùng hết biện pháp lần lừa bộ đội của Mộ Dung Thủy, làm cho chúng không thể phối hợp với Thiên Sư quân, Biên Hoang Tập phải trông vào bọn ta".

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Hiện tại tình huống của bọn ta không mấy xấu, Hách Liên Bột Bột chôn binh nhục danh, chắc không còn mặt mũi lưu lại đây, càng rất khó lòng gặp mặt Mộ Dung Thủy. Sự tổn thất binh lực liên khiến cho thế lực của gã yếu kém, cho nên gã còn phải đau đầu lo ứng phó huynh đệ của người Thác Bạt Khuê".

Ngưng một chút lại nói: "Hai ngàn chiến sĩ của Hắc Trường Hanh đã trúng kế phản phục kích của ta, thương vong nặng nề, tạm thời không có cách nào tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với Biên Hoang Tập, cho nên Biên Hoang Tập hiện tại đã hoàn toàn dưới sự khống chế của bọn ta".

Trác Cuồng Sinh đôi mắt sáng lên: "Giả thiết Tổng Mạnh Tề thật có thể làm chậm đường tiến của đại quân Mộ Dung Thủy, kẻ bọn ta cần ứng phó chỉ có Thiên Sư quân, bọn ta không phải hoàn toàn không có hy vọng thắng".

Yến Phi cười khở: "Cái bọn ta đối diện có lẽ không chỉ đơn thuần là Thiên Sư quân, còn có thể có đội chiến thuyền của Lưỡng Hồ bang, làm cho bọn ta không có cách nào chủ động xuất kích. Huống hồ bọn ta còn có

nhược điểm trí mệnh, là giữa các đội quân thiếu vắng một phương pháp đường lối chỉ huy mà ai ai cũng rõ và có thể nghe lời, còn chưa có một thống soái tối cao có thể chỉ huy toàn cục, đối diện với đại quân địch nhân có hệ thống chỉ huy hoàn thiện, khó lòng phát huy lực lượng. Nói khó nghe chút, bọn ta chỉ là một đám ô hợp, có thể đánh bại quân của Hách Liên Bột Bột là may rồi".

Lời nói của chàng trùng với tâm sự của ba người, mọi người trầm mặc hẳn.

Trác Cuồng Sinh như bỗng nghĩ tới gì đó: "Thành thật mà nói, Biên Hoang Tập chưa từng thiếu sót nhân tài, thấy chỉ luyện đan cũng có thể tùy tiện tìm ra người mấy hai chục người có khả năng. Xin thứ cho ta nói trắng ra, như Đồ lão huynh đây không những có năng lực thống lãnh quân binh, càng có kinh nghiệm phong phú về phương diện đó, chỗ duy nhất làm người ta do dự là Đồ lão huynh chưa kiến lập đủ thanh danh tiếng tăm làm chủ soái ở Biên Hoang Tập, sợ rằng khó phục chúng".

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Mọi người đúng là nên nói trắng nói thật ra hết, bởi không còn thời gian để nghe lời nói hoang dễ nghe. May mắn ta có thể phụ trách cái ghế phụ bên cạnh, ta nghĩ có tư cách làm thống soái nhất là Yến huynh, không ai có thể có dị nghị".

Mộ Dung Chiến còn rành rọt Trác Cuồng Sinh hơn Đồ Phụng Tam, nói: "Trác lão, người có phải đã có nhân tuyển khác?".

Trác Cuồng Sinh thần bí thốt: "Nếu không có người này, quả là không ai thích hợp ngồi vị trí đó hơn Yến Phi".

Ba người ngạc nhiên nhìn y, đều đoán không ra nhân tuyển trong tâm y là ai.

Giả như Trác Cuồng Sinh không có bối cảnh Tiêu Dao giáo, y vốn cũng là một nhân tuyển thích đáng.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Kỷ mỹ nhân của bọn ta thì sao?".

Ba người nghe nói ta nhìn người, người nhìn ta, không biết nên đáp làm sao.

Trác Cuồng Sinh hào khí ngút trời: "Biên Hoang Tập đó giờ là địa phương mở mang những ý tưởng kỳ diệu, Dạ Oa Tử, Cổ Chung Trường, Chung lâu nghị hội chỉ có thể xuất hiện ở Biên Hoang Tập. Thống soái tối cao của bọn ta đương nhiên cũng không thể theo cái lối so sánh thứ bậc mà làm. Kỷ mỹ nhân của bọn ta có cái lối riêng của nàng, để ta nói cho các người nghe! Nếu không phải nàng muốn hiệu triệu Dạ Oa Tộc, trận chiến với Hách Liên Bột Bột chưa biết ai thắng ai thua. Nàng vạch trần nói trắng ra nguy cơ của Biên Hoang Tập, trái lại đã thắng được sự ủng hộ của tất cả mọi người, không có tới một người thoái rục. Bọn ta không thể không thừa nhận Thiên Thiên tiểu thư của bọn ta đã trở thành tượng trưng của Biên Hoang Tập, ai ai cũng chịu quyết chiến vì nàng. Nàng là Biên Hoang Tập, Biên Hoang Tập là nàng".

Đồ Phụng Tam chấn động: "Lão Trác nói đúng, tình huống hiện tại của Biên Hoang Tập khẳng định là lẽ lối lãnh đạo tập thể, ai làm thống soái chỉ có ý nghĩa tượng trưng, dưới tình huống như vậy, không có ai có thể thích hợp hơn là Thiên Thiên tiểu thư".

Mộ Dung Chiến nhìn sang Yến Phi: "Người thấy sao?".

Yến Phi hiểu rõ sự đắn đo của Mộ Dung Chiến, nếu Kỷ Thiên Thiên làm chủ soái, khi hình thế chuyển xấu, nàng không thể đào vong trước được, bởi đó sẽ làm sụp đổ cả liên quân.

Chàng chịu đặt Kỷ Thiên Thiên lên vị trí như vậy sao?

Đồ Phụng Tam từng tiếng từng tiếng rõ rệt: "Thiên Thiên tiểu thư nếu lên ngôi vị thống soái tối cao, sẽ đưa đến vạn người đồng tâm, ai ai cũng phấn đấu quyết chiến đến cùng, như vậy bọn ta còn có mấy phần hy vọng thắng. Đồ Phụng Tam ta là người đầu tiên ở đây tuyên thệ trung thành hướng về nàng, đánh tới một binh một tốt cuối cùng, tuyệt không thoái lui".

Nói ra lời đó, toàn thân Đồ Phụng Tam nhẹ nhõm lại sinh ra cảm giác kỳ diệu chưa từng có, giống như cả đời mãi cho đến giây phút đó mới lần đầu tiên dùng tình cảm hành sự, cảm thấy nội tâm thoải mái hưng phấn cực điểm. Trước khi đến Biên Hoang Tập, nếu có ai dự đoán y sẽ nói mấy lời như vậy, làm ra quyết định như vậy, chính y là người đầu tiên không tin nổi.

Yến Phi, Trác Cuồng Sinh và Mộ Dung Chiến ngạc nhiên nhìn y, thần thái không dám tin vào tai mình.

Đồ Phụng Tam tự giải thích: "Chỉ có dồn thân vào tử địa mà tìm sống, bọn ta mới có cơ hội độ qua tai kiếp này, còn lại đều là lời vớ đũa".

Yến Phi còn nói gì được nữa, đứng dậy: "Nghỉ ngơi đủ rồi! Để bọn ta lập tức triệu mở Chung lâu nghị hội, quyết định mệnh vận Biên Hoang Tập".

° ° °

Giang Hải Lưu lên vọng đài trên cột buồm, dõi nhìn thượng du, lập tức biến sắc.

Đoạn sông có vấn đề kia, thủy đạo thu hẹp, hai bên bờ dần dần cao lên, hình thành một hình thể hẻm nước, nước chảy xiết cực kỳ.

Hai bên bờ thiết lập mười mấy lồi mọc trập chướng như quả đồi, một khi chém đứt dây cột, gỗ đá sẽ từ chỗ cao rơi vào lòng sông, chiến thuyền của lão sẽ không có đường chạy thoát. Nước xiết thêm vào gỗ đá, sức phá hoại không thể tưởng tượng được.

Giang Hải Lưu không còn đường lựa chọn, lập tức phát ra mệnh lệnh toàn đội lui về phía sau.

Giờ phút này lão cuối cùng đã sinh ra ý hối hận, hận mình không nghe theo lời khuyên của Lưu Dự.

Sự sắp xếp này của Tôn Ân cao minh phi thường, rõ ràng là muốn bức lão lên bờ quyết chiến, mà lão cũng chỉ có hai chọn lựa, một là mạo hiểm lên bờ, một là quay đầu về lại Đại Giang.

Lão thật ra nên quyết định sao đây?

° ° °

Lúc chiến thuyền của Đại Giang bang quay đầu thoái lại, Tôn Ân đang trên một đỉnh núi gần đó, quan sát toàn bộ quá trình.

Lư Tuần cung kính đứng sau lưng y.

Tôn Ân điềm đạm cười nói: "Giang Hải Lưu ở phương Nam quả là nhân tài, Đại Giang bang dưới sự lãnh đạo của lão phát cao có tiếng có màu, nếu lưỡng bang công bình quyết chiến, ta đánh giá cao Đại Giang bang hơn một chút. Xem xem chiến thuyền của bọn chúng điều động linh hoạt như vậy, giống như mười mấy con cá vùng vẫy sinh động, cho dù có lưới trong tay, muốn bắt bọn chúng vẫn không phải là chuyện dễ".

Lư Tuần khiêm tốn hỏi: "Ngụ ý của Thiên Sư xem chừng Giang Hải Lưu cuối cùng cũng đấu không lại Nhiếp Thiên Hoàn, đồ nhi ngu muội, có phải đã suy luận sai lầm ý tứ của Thiên Sư không?".

Tôn Ân nhìn chiến thuyền Đại Giang bang lèo lái theo hướng hạ du, thốt: "Người không nghe sai, Giang Hải Lưu và Nhiếp Thiên Hoàn tài trí tương đương, võ công cho dù không ngang ngửa thì cũng không hơn kém bao nhiêu. Nhưng Giang Hải Lưu lại thua xa Nhiếp Thiên Hoàn ở mức độ thâm mưu viễn虑, họ Nhiếp từ mười mấy năm trước đã bắt đầu khai triển bộ thự, ngày nay cuối cùng đã đến lúc thu hoạch, Giang Hải Lưu đại hạn đã đến, hy vọng lão trước khi chết có thể hiểu rõ mình đã sai lầm ở chỗ nào!".

Lư Tuần cười lạnh: "Bất quá Hắc Trường Hanh lại chịu lỗ ở Biên Hoang Tập, trước hết để người ta nhận ra thân phận, lại bị Đồ Phụng Tam tính trúng bộ thự của hắn, hao tổn binh tướng chạy về".

Tôn Ân song mục tinh quang loang loáng, trầm giọng: "Thật ra đã xảy ra chuyện gì? Bằng vào tay nghề của Hắc Trường Hanh, sao lại để thuyền mắc cạn trong rãnh, chuyện này không phải đã làm loạn kế hoạch của bọn ta sao?".

Lư Tuần thốt: "Đồ nhi lần này đến gặp Thiên Sư chính là muốn báo cáo hình thế hiện thời của Biên Hoang Tập cho Thiên Sư biết. Hắc Trường Hanh sở dĩ bị lộ, vấn đề phát sinh chính là Cao Ngạn, không biết sao bị

hắn biết lộ tuyến của đại quân Mộ Dung Thùy xâm lăng Biên Hoang Tập, còn muốn thiêu cháy hết bè gỗ giấu kín, may là thần xui quỷ khiến hắn rủ Doãn Thanh Nhã đồng hành, Doãn Thanh Nhã bị ép hạ thủ giết hắn, cho nên chuyện hai người cùng rời khỏi Tập không phải bí mật gì, Hắc Trường Hanh biết không ghìm được lửa, chỉ còn nước lập tức ly khai".

Tôn Ân cau mày: "Vậy thì có liên quan gì đến Đồ Phụng Tam?"

Lư Tuần đáp: "Đó là một chuyện khác, Đồ Phụng Tam không biết sao lại điều tra ra Bác Kinh Lôi là người của Hắc Trường Hanh, quay lại lợi dụng Bác Kinh Lôi bố bày cạm bẫy đối phó Hắc Trường Hanh, đánh tan nhân mã của Hắc Trường Hanh".

Tôn Ân tàn độc thốt: "Hay cho Đồ Phụng Tam".

Lư Tuần nói: "Biên Hoang Tập hình thế mất khống chế, Hách Liên Bột Bột đụng đầu với liên quân Biên Hoang Tập do Yến Phi dẫn đầu, quân Hung Nô thiếu chút là toàn quân vui thầy, Hách Liên Bột Bột bỏ hết chạy thực mạng, đem mấy trăm tàn binh trốn về Bắc phương. Chiến dịch này có ảnh hưởng then chốt quân binh thế lực Thác Bạt Tiên Ti và Thiết Phất bộ Hung Nô".

Tôn Ân nói: "Chuyện Bắc phương đã làm cho Mộ Dung Thùy đau đầu, Thác Bạt Khuê nếu vì vậy mà thành công thôn tính Thống Bạt, đối với bọn ta không phải hoàn toàn bất lợi. Phương diện liên quân Biên Hoang Tập thương vong ra sao?"

Lư Tuần đáp: "Bọn chúng chỉ hao tổn hơn ba trăm mạng, trong trận chiến kịch liệt như vậy, con số này thật là kỳ tích, đặc biệt là đối diện Thiết Phất bộ quen chinh quen chiến, Hách Liên Bột Bột không ngờ lại sai lầm. Từ điểm này có thể thấy kẻ có thể đứng được ở Biên Hoang Tập không có ai là hạng hư danh càn rỡ".

Tôn Ân mỉm cười hỏi: "Tiểu Tuần sợ ta khinh địch?"

Lư Tuần thầm giật mình, hoang mang đáp: "Đồ nhi nào dám, chỉ là lấy sự luận sự, hiện tại Biên dân đã chạy bảy tám phần, còn lại không tới một vạn, nhưng đều là đám cứng đầu lạnh lẽ, thêm vào liên quân, tổng số cỡ từ một vạn rưỡi đến một vạn tám, trong đó khoảng ba ngàn là đàn bà con nít và người già yếu, bất quá nếu số còn lại hoàn toàn đầu nhập vào trận chiến, vẫn có lực lượng phản kháng nhất định".

Tôn Ân hỏi: "Tình huống lương thực trữ bị của Biên Hoang Tập ra sao?"

Lư Tuần đáp: "Biên Hoang Tập luôn luôn trữ bị một số lượng lớn lương thực, các bang hội có lương thực độc lập, hiện thời đã có biết bao nhiêu là người bỏ đi, lương thực tự cung tự ứng trong thời gian ngắn khẳng định không thành vấn đề".

Tôn Ân thở dài: "Tình huống bọn ta không hy vọng thấy nhất cuối cùng đã xuất hiện! Biên Hoang Tập như là cát tẩn không ngờ lại đoàn kết lại. Biên Hoang Tập tuy không có chỗ hiểm trở, lại là địa phương vật tư dồi dào nhất thiên hạ, muốn binh khí có binh khí, muốn chiến mã có chiến mã, trận chiến đêm nay sẽ là một trận gian khổ".

Lư Tuần nói: "Nhưng bọn chúng lại có nhược điểm trí mệnh, là thiếu sót một lãnh tụ có thể lãnh đạo thế lực các bang, sự điều phối giữa các đội quân càng là vấn đề nghiêm trọng. Nói trắng ra, có đánh chết tôi thì tôi cũng không tin những kẻ như Đồ Phụng Tam, Yến Phi, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi có thể hợp tác không ngờ vực, cùng chung sinh tử. Chỉ cần bọn ta có thể lợi dụng khuyết điểm của chúng, dưới sự tiền hỷ giáp công, có thể khiến cho bọn chúng tiến thoái lưỡng nan, lo chạy giữ mạng".

Tôn Ân gật đầu: "Sự phân tích của Tiểu Tuần chính là chỗ yếu hại bọn chúng, không ủng hộ cho ta khổ tâm tài bồi. Chiến tranh không phải là giang hồ vũ đấu, bất kể bọn chúng dũng mãnh thiện chiến tới cỡ nào, đụng phải bộ đội từng trải qua huấn luyện chiến thuật nghiêm khắc, thủy chung chỉ là bọn ô hợp. Chúng càng không tưởng được Lương Hồ bang sẽ kéo rốc tới, chỉ cần bọn ta có thể khống chế Dĩnh Thủy, chúng trận này phải thua sạch sành sanh, Đại La Kim Tiên cũng không có cách vãn hồi thế kém, hướng hồ chỉ một tên tiểu Yến Phi mồn mồn. Hừ!"

Lư Tuần thờ người: "Tôi còn nghĩ Thiên Sư sẽ làm giống như đối với Nhậm Dao, nhất cử trừ khử đi Nhiếp Thiên Hoàn và Hắc Trường Hanh".

Tôn Ân cười khà khà: "Nhiếp Thiên Hoàn sao có thể giống như Nhậm Dao được, không có y thì tìm ai đi kèm chế Hoàn Huyền? Ta lần này chịu chia đều lợi ích Biên Hoang Tập với Nhiếp Thiên Hoàn là muốn phù trợ thanh thế của y, trừ khử Giang Hải Lưu, khiến cho giữa Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn không còn đất xoay chuyển. Đến khi Kiến Khang lọt vào tay Thiên Sư đạo bọn ta, ngày tháng tại thế của Nhiếp Thiên Hoàn cũng có thể đếm được".

Lư Tuần thán phục: "Thiên Sư tính toán không một kẽ hở, đồ nhi bộ phục đến mức phải vập đầu".

Tôn Ân mục quang quay sang hạ du Dĩnh Thủy: "Trước trận chiến Phi Thủy, ai đoán được sau trận chiến Nam Bắc có biến chuyển tốt đẹp cho ta như vậy, có thể thấy mệnh trời thật sự chiều theo ý Thiên Sư đạo bọn ta. Giang Hải Lưu nghĩ có thể bỏ thuyền lên bờ, theo đường bộ công kích hậu phương của bọn ta, nào ngờ đây chính là cái ta cố an bài, lúc lão phát giác hải bằng hữu của lão đang cung hầu ở hậu phương, có hối cũng không kịp. Khà khà...".

Tiếng cười dài của Tôn Ân xộc thẳng lên dải Ngân Hà, lãng đãng hồi vọng giữa hai bờ Dĩnh Thủy.

Tôn Ân giang rộng song thủ, quát cuồng dại: "Một thời đại mới sắp đến, thiên hạ sau này là thiên hạ của Thiên Sư đạo ta, không còn có ai có thể nghịch chuyển dòng chảy cuộn cuộn của mệnh trời nữa".

Hồi 28

Binh pháp nữ thần

A ! Thiên Thiên sao có thể đảm đương nhiệm vụ quan trọng như vậy?"

Nghị đường chưa từng nhiệt náo như vậy, tràn đầy anh hùng hảo hán các lộ của Biên Hoang Tập, ngồi ghế thủ tịch ngoại trừ Yến Phi, Kỷ Thiên Thiên, Mộ Dung Chiến, Hạ Hầu Đình, Phí Chánh Xương, Hồ Lôi Phương, Trình Thương Cổ, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Trác Cuồng Sinh ra, còn có những người chưa từng dự hội như Thác Bạc Nghi, Đồ Phụng Tam, Âm Kỳ.

Tiểu Kha vì lập được đại công, được coi là ngôi sao mới trong nghề phong môi kế vị Cao Ngạn, cũng được mời ngồi ghế.

Dạ Oa Tộc để Diêu Mãnh và Tả Khâu Lượng làm đại biểu, Nhan Sấm cũng theo Trình Thương Cổ ngồi ghế.

Còn có Đông Hách Hiên của Yết bang yêu cầu được dự hội, gã xếp hàng thứ ba trong Yết bang, lão đại Trường cấp Lực Hành sau khi bỏ đi, gã và hơn tám chục huynh đệ ở lại, sau đó thấy hoàn cảnh không đúng, đã trốn tránh, né ách vận bị Hách Liên Bột Bột tàn sát, cũng có tham dự trận chiến đánh tan Hách Liên Bột Bột.

Đề tài đầu tiên của nghị hội do Trác Cuồng Sinh đề xuất, là mời Kỷ Thiên Thiên ngồi lên ngai vị thống soái tối cao của Biên Hoang Tập.

Nghị đường liền yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng nghe được, mục quang của mọi người hoàn toàn tập trung lên mình Kỷ Thiên Thiên.

Kỷ Thiên Thiên má ngọc ửng hồng, làm cho nàng càng kiều diễm mê hồn, già già trẻ trẻ đều ngây ngốc nhìn.

Diêu Mãnh và Tả Khâu Lượng là người đầu tiên sức tĩnh khen hay.

Vượt ngoài ý liệu của đại đa số, kẻ tiếp đó lớn tiếng biểu thị tán đồng không ngờ lại là Đồ Phụng Tam, ngôn từ của y khẩn thiết: "Bọn ta hiện tại thật rất cần một chủ soái có thể thống lãnh Biên Hoang Tập, nếu không bọn ta chỉ là đám ô hợp, mà nhìn khắp Biên Hoang Tập, duy có đức vọng của tiểu thư nangf có thể phục chúng, lại không làm cho đầu lãnh của các phương sinh lòng nghi hoặc, nếu Biên Hoang Tập có thể vượt qua tai kiếp này, tất cả sẽ hồi phục như cũ, tiểu thư nàng cũng có thể lấy lại ngày tháng tiêu dao đàn cầm xướng ca".

Mục quang cầu trợ của Kỷ Thiên Thiên nhìn sang Yến Phi, họ Yến thắm thờ dài một hơi, giơ tay nói: "Yến Phi

tuyên thệ trung thành với tiểu thư".

Diêu Mạnh, Tả Khâu Lượng, thêm và Tiểu Kha lại lần thứ hai hò reo, trầm trồ khen hay.

Trên sự thật, ngoại trừ bản thân Kỷ Thiên Thiên ra, Trác Cuồng Sinh đã sớm thông tri cho các lãnh tụ khác biết chuyện này, ai ai cũng khen hay tán thành, bởi nàng là nhân tuyển không có tính chất tranh đua nhất, hơn nữa sau này sẽ không đem sự việc từng đảm đương ngôi vị thống soái tối cao mà phóng túng ngược ngạo tạo ra hậu quả bất lương. Thông qua nàng có thể danh chính ngôn thuận chỉ huy liên quân, tăng cường sự hợp tác của thế lực các phương, cho nên mọi người ai cũng đồng ý.

Kỷ Thiên Thiên thấy Yến Phi không đứng về phía nàng để giúp nàng chối từ, hơn nữa biết rõ thời gian và hình thế khẩn bách, còn có gì để nói nữa, chỉ còn nước đáp nhận.

Mọi người lập tức nhất trí thông qua.

Trác Cuồng Sinh nhường ngôi vị Nghị trưởng, để Kỷ Thiên Thiên gánh vác, đón nhận bảo tọa thống soái.

Trác Cuồng Sinh nghiêm mặt: "Thống soái Thiên Thiên tiểu thư đâu phải hữu danh vô thực, mệnh lệnh của nàng là mệnh lệnh tối cao, tất phải nhất nhất chấp hành. Nếu tự thấy mình làm không được như vậy, hiện tại xin lập tức thoái ra".

Mọi người trong lòng hiểu rõ, Kỷ Thiên Thiên chỉ là lãnh tụ trên danh nghĩa, bất quá tất cả chỉ lệnh trọng yếu sẽ thông qua nàng mà phát ra, khiến ai ai cũng biết cái gì cần tuân theo mà làm.

Đồ Phụng Tam vui vẻ nhìn Kỷ Thiên Thiên thốt: "Xin tiểu thư ra chỉ thị!".

Kỷ Thiên Thiên hiện ra biểu tình hoảng hốt thì ra nên để tôi nói, đôi mắt đẹp quét qua mọi người dịu giọng: "Bọn ta hiện tại nên làm sao?".

Đương nhiên không có ai có thể quở trách "chủ soái" không có chủ kiến như vậy.

Hồ Lôi Phương là người đầu tiên phát biểu ý kiến: "Kẻ bọn ta đối diện hiện tại là Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn phương Nam, Mộ Dung Thùy và Thiết Sĩ Tâm phương Bắc, chiếu theo tính toán của bọn ta, nhân mã hai phương thực lực tương đương, đều ở khoảng một vạn rưỡi cho đến hai vạn quân, tổng binh lực gấp bốn lần bọn ta, cho nên trận này tuyệt không dễ ứng phó".

Mộ Dung Chiến nói: "Bọn ta đã phái kỵ binh trinh sát, hy vọng có thể dò thám được vị trí của địch nhân, chiến lược bộ thư của bọn ta phải xem có thể nắm bắt động tĩnh của địch nhân hay không để sắp xếp".

Thác Bạc Nghi cau mày: "Nghe hàm ý trong lời nói của Mộ Dung đương gia, tựa hồ có ý chủ động xuất kích".

Mộ Dung Chiến bức dọc: "Bên địch thế mạnh, cho nên bọn ta cần dùng kỹ binh thủ thắng, lợi dụng ưu điểm bọn ta quen thuộc Biên Hoang, nếu có thể trên đường phục kích thành công bất cứ địch nhân phương nào, có thể giải trừ sự uy hiếp mặt đó, làm cho địch nhân không có cách nào đồng thời tiến công Biên Hoang Tập, bọn ta cũng không cần trong một trận phải ứng phó hai chiến tuyến".

Thác Bạc Nghi hiển nhiên bất mãn Mộ Dung Chiến giọng điệu có hơi hướm giáo huấn, hừ lạnh: "Mộ Dung Thùy luôn dùng kỵ binh mà nổi tiếng thiên hạ, binh pháp của Tôn Ân cũng quỷ biến khôn lường, bên ta là quân hỗn hợp, hiện tại chỉ cách khi trời tối hơn hai canh giờ, cho dù biết rõ lộ tuyến hành quân, cự ly xa gần của địch nhân, bọn ta kèm nhèm ấu tã xuất kích, một khi gặp nạn, Biên Hoang Tập khẳng định không bảo vệ được".

Mộ Dung Chiến sao để cho người ta bắt bẻ được, đang định phản bác, thanh âm động lòng ôn nhu uyển chuyển của Kỷ Thiên Thiên vang lên: "Hai người gây gổ gì đây! Địch nhân chưa đến mà mình đã hục hặc, làm vậy nữa thì nô gia không can vào chức thống soái này đâu".

Thác Bạc Nghi và Mộ Dung Chiến liền ngậm miệng.

Mọi người thấy đôi oan gia đó bị trách móc mà vẫn cam chịu, bắt đầu hoan hỉ cho quyết định để Kỷ Thiên

Thiên gánh vác vai trò thống soái, không những là hành động sáng suốt mà còn hay ho nữa.

Phải biết hạng Mộ Dung Chiến, Thác Bạc Nghi, Đồ Phụng Tam, ai ai cũng ngạo nghễ không tuân lời, sao chịu nghe theo lời người khác, duy có Kỳ Thiên Thiên là ngoại lệ.

Bởi nàng không thuộc về bất cứ thế lực bang hội nào, cho nên có thể vượt ngoài lợi ích quyền thế cách phương.

Hô Lôi Phương gật đầu: "Tiểu thư nói đúng, bọn ta cần đoàn kết nhất trí, cộng sức đối kháng ngoại địch".

Mọi người thầm nghĩ tuy là nói vậy, nhưng mỗi một quyết định đều dính dáng đến đại vấn đề sinh tử tồn vong, tự nhiên ai ai cũng có chủ trương, mà cái bọn họ khiếm khuyết là một lãnh tụ có thể làm ra chủ trương hay nhất.

Trình Thương Cổ nói: "Lời nói của Thác Bạc lão huynh và Mộ Dung đương gia đều có lý, lại đại biểu hai thứ chiến lược khác biệt hoàn toàn, bọn ta có thể xem sự biến hóa của hình thế mà linh hoạt sử dụng hỗn hợp".

Lời nói của y xem ra tựa không có bên nào phản đối, nhưng người mắt sáng đều biết y ngã về ý kiến của Thác Bạc Nghi, bởi thời gian càng lúc càng khẩn trương, xem được hình thế biến hóa ra sao thì đã sụp tối rồi, vậy thì còn thời gian đâu mà ra ngoài Tập đi đột kích địch nhân.

Cơ Biệt tựa như muốn nói, lại mấp máy không thành tiếng.

Kỳ Thiên Thiên hỏi: "Cơ công tử có gì muốn nói vậy?".

Lúc này những người khác mới phát giác sự kỳ dị của Cơ Biệt.

Yến Phi nhìn Kỳ Thiên Thiên, lòng nghĩ Biên Hoang Tập quả là không ai thích hợp làm thống soái hơn nàng. Thời giờ đại quân bên địch dồn ép, ai ai tâm tình cũng trầm trọng, ai ai cũng bồn chồn nghĩ ngợi, không rảnh chú ý người khác, cho dù phát giác Cơ Biệt có lời muốn nói, cũng không lý gì tới.

Cơ Biệt than: "Nói ra đừng mắng ta".

Kỳ Thiên Thiên nói: "Mỗi người đều có quyền biểu đạt ý kiến của mình, Cơ công tử xin cứ nói".

Cơ Biệt thấy mục quang của mọi người đều nhìn mình, lại do dự một hồi, thấp giọng: "Trận chiến đêm nay khả năng thắng thật không cao, bọn ta chắc nên có kế hoạch ứng biến đột vây đảo vong, tới lúc thật sự giữ không được Biên Hoang Tập, cũng có thể tận lực giữ được mạng nào hay mạng nấy".

Toàn Nghị đường im bật, bọn Tiểu Kha, Tả Khâu Lượng, Diêu Mạnh trẻ trung thần sắc không giấu nổi vẻ khinh khi.

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Cơ công tử có nghe qua cổ sự phá phủ trăm châu[v1] chưa? Nếu bọn ta không ôm quyết tâm cùng tồn vong với Biên Hoang Tập, trận nay chưa đánh cũng đã thua".

Hô Lôi Phương bực bội: "Muốn đi thì đi ngay đi, bắt quá thứ cho Hô Lôi Phương ta không phụng bồi".

Cơ Biệt buồn bã không nói gì, nhìn thần tình của gã là biết gã dự liệu được có phản ứng như vậy.

Hồng Tử Xuân lộ biểu tình thương hại, nhưng cuối cùng không nói giúp cho Cơ Biệt.

Phí Chánh Xương trầm giọng: "Lời nói của Hô Lôi lão đại tuy có hơi bực tức, lại không phải không có lý. Từ giờ cho đến khi mặt trời lặn, Biên Hoang Tập chắc con bình an vô sự, hơn nữa hiện tại bọn ta đã thành công thiết lập mạng lưới cảnh giới trong phạm vi mười dặm ngoài Biên Hoang Tập, một khi địch nhân tiếp vào phạm vi đó, bọn ta có thể lập tức biết được".

Ngưng một chút, giọng nói giòn tan, cường điệu tiếp: "Cho nên nếu muốn an toàn ly khai, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, phương hướng đảo tẩu tốt nhất là vượt qua Dĩnh Thủy, địch nhân hai bên đều không lý gì tới, mà cũng không có cách lý gì tới".

Trong Nghị đường im phăng phắc, mục quang của mọi người tập trung lên mình Cơ Biệt.

Cơ Biệt cười khổ: "Đừng nhìn ta, ta quyết định ở lại cùng vào sinh ra tử với chư vị. Các vị lão đại, lão bản, lão huynh chắc ngạc nhiên con người chỉ ưa phong hao tuyết nguyệt như ta sao lại dũng cảm như vậy, sự thật là vì ta có hục hặc với Thiết lão đại của Hoàng Hà bang, Bắc phương không còn chỗ cho ta dung thân, mất đi Biên Hoang Tập cũng như mất đi tất cả. Ài! Đã khó lòng quay đầu lại, muốn ta đi chỗ khác e dè trông chừng mặt mũi mấy tên thô鄙 đó, ngày tháng làm sao mà qua được".

Diêu Mạnh xen miệng: "Đã là như vậy, sao phải lo kế hoạch ứng biến? Bất quá Cơ đại thiếu gia người quả đã nói ra lời nói tận đáy lòng của người Dạ Oa Tộc bọn ta, không có sinh hoạt Dạ Oa Tử làm sao mà qua ngày được? Chỉ có ở Biên Hoang Tập, bọn ta mới không cần chịu đựng áp bức bóc lột thuế má nặng nề, không cần bị bắt vào quân đội làm chiến nô, không cần chịu sự hiếp đáp tranh đất giành nhà của bọn cao môn đại tộc, không cần chịu đựng làm nô dịch cho chính quyền ngu xuẩn hủ bại bất lực. Biên Hoang Tập là địa phương tự do nhất thiên hạ, bọn ta nguyện lấy sinh mệnh để bảo vệ nó".

Kỷ Thiên Thiên hỏi: "Yến Phi anh có muốn nói gì không?".

Yến Phi muốn mình lên tiếng để hội nghị có thể chuyển vào đề tài chính: "Thời gian không còn nhiều, mọi người đã quyết ý tử chiến, bọn ta chỉ bằng trước hết nghĩ xem đêm nay có thể xuất hiện những tình huống nào, sau đó nghị định kế sách ứng biến".

Hồng Tử Xuân nói: "Trận chiến hồi sớm ứng phó Hách Liên Bột Bột, Thạch xa trận của Phi Mã Hội kiến lập kỳ công, trận "bán mã tác" còn ngăn chặn được vòng tấn công mãnh liệt đầu tiên của đại quân chủ lực của Hách Liên Bột Bột, có thể thấy mấy chiến lược đó hữu dụng phi thường. Thừa lúc còn có chút thời gian, bọn ta có thể dàn xe đá và dây chằng ngựa đẩy tuyến phòng ngựa ra ngoài Tập, Biên Hoang Tập của bọn ta sẽ không còn là nơi không có chỗ hiểm trở nữa".

Hạ Hầu Đình nói: "Đề nghị của Hồng lão bản chất rất hữu dụng, bất quá nếu thủ không được Dĩnh Thủy, địch nhân vẫn có thể từ thủy lộ tràn thẳng vào, thâm nhập đất trung tâm của bọn ta, bất quá muốn phong tỏa Dĩnh Thủy lại là một chuyện rất khó làm".

Âm Kỳ thốt: "Kế mở cửa đón địch của Yến công tử cũng hay, nếu có thể lập phòng tuyến khác trong tập, cách này chắc có thể dùng".

Mọi người thay nhau người một câu ta một câu đề ra ý kiến, không ngừng có đề nghị mới được tung ra, có những cái không ngờ nổi, biểu hiện tràn trề sức tưởng tượng hư ảo.

Như Tả Khâu Lượng đề ra Hỏa loa trận, tập trung hết mấy ngàn con la lại, bắt chước Hỏa ngư trận của Điền Đan xộc vào trận địch, tuy ý tưởng kỳ quặc, lại không có ai dám nói không có cơ hội thành công.

"Bình! Bình! Bình!"

Nghị đường dần dần im ắng, mục quang của mọi người dời tới Trác Cuồng Sinh vừa ra sức vỗ bàn.

Trác Cuồng Sinh nghiêm mặt: "Ai ai cũng đã biểu đạt ý kiến, chỉ bằng để bọn ta nghe chỉ thị của Kỷ Thiên Thiên tiểu thư thống soái tối cao của bọn ta xem sao?".

Mọi người hơi ngạc nhiên, hiển nhiên trong lòng họ, Kỷ Thiên Thiên chỉ là lãnh tụ trên tinh thần, đâu cần đến nàng ra quyết định tối hậu.

Kỷ Thiên Thiên mặt ửng hồng, thần thái yêu kiều khả ái, tỏ rõ còn chưa quen làm lãnh tụ của chúng nhân.

Yến Phi nhìn sang Trác Cuồng Sinh, thấy đôi mắt y sáng ngời nhìn Kỷ Thiên Thiên, tràn đầy thần sắc chờ đợi, trong lòng rung động, lần đầu nghĩ đến Trác Cuồng Sinh chủ động nâng Kỷ Thiên Thiên lên vị trí này không phải chỉ đơn giản là dùng nàng làm sức thu hút giúp Biên Hoang Tập đoàn kết mà là thật sự hy vọng nàng có tài năng hơn người có thể chỉ huy đại cục.

Không ai hiểu thấu Dạ Oa Tử hơn Trác Cuồng Sinh, không ai hiểu rõ Biên dân hơn y, tất cả chuyện mạnh yếu

cứng mềm y đều rành như chỉ tay, y hồi nấy kiến nghị để Kỳ Thiên Thiên làm tổng chỉ huy, làm cho mọi người an tâm nghe lời, cái đó y đặt đúng, nhưng sao y nghĩ Kỳ Thiên Thiên có tài năng lãnh đạo quần hùng?

Đồ Phụng Tam tựa như ủng hộ Kỳ Thiên Thiên hơn hết, vui vẻ thốt: "Đương nhiên là đã đến lúc Thiên Thiên tiểu thư cho bọn ta huấn thị, nếu không thảo luận đến ngày mai cũng không có kết quả".

Nghị đường cười rộ lên, lại không có ai có thể nhờ vào mấy tiếng cười mà nhẹ nhõm bớt.

Chính vì hồi nấy lời nói của từng người đều có chút đạo lý, trái lại biến thành hoàn toàn mất đi phương hướng chính.

Kỳ Thiên Thiên đôi mày đẹp nheo nheo: "Chuyện mọi người thảo luận đều là làm sao đi đối phó địch nhân, lạ không có người nào đề cập tới liên quân của bọn ta, chừng như bất cứ chuyện gì sau khi nói ra là có thể làm được".

Mọi người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, Kỳ Thiên Thiên lời phê bình này cực kỳ thích đáng, tỏ ra tính cách và khả năng nhận định đặc biệt độc lập của Kỳ Thiên Thiên, tuyệt không phải ai nói gì cũng nghe theo.

Thác Bạc Nghi cười khở: "Bọn ta không phải không nghĩ tới vấn đề bản thân, chỉ là nghĩ trong thời gian hai canh giờ ngắn ngủi không có cách nào cải biến gì được, cho nên tránh không nói tới".

Kỳ Thiên Thiên thông dong nói: "Mọi sự lệ thuộc vào con người, phương pháp có đơn giản phức tạp, bộ đội cá biệt của Biên Hoang Tập không những đã trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc, hơn nữa đều là chiến sĩ tinh nhuệ đã vượt qua khả năng, lãnh tụ của bộ đội không ai không phải là người trí dũng song toàn, hiện thời chỉ khiếm khuyết một hệ thống chỉ huy có hiệu suất, nếu có thể bổ sung cho thiếu sót này, liên quân của bọn ta sẽ không thua kém bất kỳ nhánh bộ đội nào bên địch".

Mộ Dung Chiến kinh ngạc: "Thì ra Thiên Thiên còn tinh minh đường lối hơn cả bọn ta, thật khiến cho người ta khó tin".

Trác Cuồng Sinh cười dài: "Ta đã sớm lãnh giáo sự cao minh của Thiên Thiên tiểu thư".

Kỳ Thiên Thiên e thẹn: "Trước đây cha nuôi mỗi lần cùng Huyền soái đến Tần Hoài Lâu gặp Thiên Thiên luôn thích bàn luận binh pháp, nô gia nghe được nhiều, tự nhiên sinh ra hứng thú, có hỏi cha nuôi cho mượn binh thư, chỗ nào không rõ thì xin ông chỉ điểm, bất quá chỉ là ngồi nhà đàm binh hồi".

Ai nấy trong nghị đường đều phấn chấn tinh thần, nói vậy Kỳ Thiên Thiên là binh pháp gia do Tôn Ân và Tạ Huyền liên hợp dạy dỗ, có sự ủng hộ chứng thực, bọn cao môn đệ tử của tướng lãnh đương thời sau khi học thuộc lòng binh thư đâu thể nào xếp ngang bằng được.

Cơ Biệt nói: "Tiểu thư có cao kiến gì? Xin nói thẳng".

Âm Kỳ cười nói: "Thiên Thiên tiểu thư là thống soái tối cao, nói đương nhiên không cần khiêm kỵ gì".

Kỳ Thiên Thiên thốt: "Tôi nếu nói không đúng, các người đừng cười người ta".

Mọi người có vẻ như muốn ký vào đơn hứa sinh tử là không cười nàng, nhất thời tâm tình ai nấy đều kích động dâng trào.

Yến Phi thấy vọng lòng mừng rỡ, mị lực của Kỳ tài nữ mới thật là ngang dọc tung lượn, thắng xa Diệp Luyến Hoa của chàng.

Kỳ Thiên Thiên nói: "Nếu tính hết số người tác chiến với Hách Liên Bột Bột, tổng binh lực của bọn ta có khoảng một vạn ba ngàn người, trong đó có năm ngàn là Biên dân chưa trải qua thao luyện tác chiến, cho nên thực lực có thể chiến đấu của bọn ta chỉ có khoảng tám ngàn. Làm sao để chỉ huy liên quân các phương hợp lại, tôi nghĩ ra một phương pháp đơn giản có thể làm, là dùng đỉnh Lâu chuông làm đài chỉ huy, lợi dụng tiếng chuông và ánh đèn hiệu chỉ huy sự tiến thoái và chi viện giữa các nhánh bộ đội, như vậy không cần biết địch nhân theo phương hướng nào tấn công, bọn ta vẫn có thể linh hoạt ứng biến, không phải ứng phó địch nhân theo kiểu đầu đầu thì trị đầu, đau chân thì trị chân".

Đồ Phụng Tam hết sức vỗ tay, khen thưởng: "Quả là phương pháp thiết thực có thể làm được, sao bọn ta lại khơ khời không nghĩ đến".

Âm Kỳ tiếp lời: "Bờ nhìn khắp các thành trì trong thiên hạ, không có một nơi nào giống Biên Hoang Tập, chỉ cần đứng trên đỉnh Lầu chuông, xa gần đều thu vào tầm mắt được".

Trác Cuồng Sinh nói: "Lần này bọn ta đại thắng Hách Liên lão ca mà không bị thương vong trầm trọng toàn là nhờ Thiên Thiên tiểu thư nắm bắt toàn cục điều phối đúng lúc. Khi đó trong lòng ta còn nghĩ Thiên Thiên tiểu thư là cứu tinh ông trời ban tặng bọn ta".

Mộ Dung Chiến không nhịn được: "Các người nói ít lại được không? Thiên Thiên còn có rất nhiều chuyện muốn nói kia".

Kỷ Thiên Thiên hờn mát: "Đừng quá khoa trương người ta mà! Thiên Thiên chỉ là đang nghĩ giả như có mặt ở đây, cha nuôi sẽ làm sao để ứng phó cục diện trước mắt. Biên Hoang Tập là đất phước nhân tài tụ tập, có thể không khó khăn tổ chức thành một đội ngũ tác chiến có hiệu suất, có biên chế hoàn thiện, tám ngàn người có thể chia ra tám cánh, phân cho tám đại tướng thống suất, lựa chọn trong số Biên dân ra làm tay súng, tay trống, tay loa, tay phèng la, tay thanh la, tay cò, tay đèn hiệu, tay gõ chuông, có thể kết thành hệ thống truyền lệnh hoàn chỉnh, lúc đó sự di động tiến thoái giữa các nhánh bộ đội có thể dễ như nhấc tay chỉ hướng, chỉnh tề không loạn".

Mọi người đều thán phục, cả sự hoài nghi cuối cùng về năng lực của nàng cũng bị dẹp tan.

Kỷ Thiên Thiên nói tiếp: "Biên dân còn lại có thể làm công binh, đánh ngựa, đánh la vận chuyển binh, hoặc làm y tá, thợ mộc, thợ rèn, phụ giúp bộ đội chính diện nghênh kích địch nhân, bọn ta có thể phân Biên Hoang Tập làm ba phòng tuyến lớn, phòng tuyến trong nhất lấy Dạ Oa Tử làm biên giới, không những là phòng tuyến cuối cùng của bọn ta, còn là phòng tuyến kiên cố nhất, tất cả vật tư lương thực đều dúi vào trong phạm vi này, chiến sĩ thụ thương đều đưa vào đây. Nếu không thể không đánh hẻm ngõ từng nhà từng cửa với địch nhân, phòng tuyến này có thể có tác dụng quyết định. Cái bọn ta phải giữ là Dạ Oa Tử, như vậy tất cả các khu vực nằm ngoài sẽ biến thành Biên Hoang trong Biên Hoang Tập, đó là một hình kiên bích thanh dã [v2] khác".

Ai nấy đều có vẻ không thể tin rằng mình đang nghe nàng nói ra chiến lược toàn thể tròng giang đại hải, người nào cũng tự nhủ biết mình không có cách nào nghĩ ra biện pháp vừa táo bạo vừa có thể thực hiện như nàng.

Trác Cuồng Sinh tuy đã có lỗi đánh giá rất cao đối với Kỷ Thiên Thiên, vẫn không khỏi tấm tắc khen tuyệt: "Thiên Thiên tiểu thư đem ưu thế chỉ huy trên đài cao phát huy đến mức tận cùng lâm li, thử tưởng tượng xem, lúc địch nhân công nhập vào Tập, bọn chúng không rành Biên Hoang Tập, lại bị nhà cửa cản trở khó biết toàn cục, lúc đó Thiên Thiên tiểu thư trên đài quan sát nắm bắt tình thế trong ngoài dễ dàng, không những biết mình mà còn biết người, tự nhiên có thể bỏ ngắn cầm dài, làm cho địch nhân có sức lực mà khó thi triển, bọn ta như là mảnh hổ thoát khỏi cũi".

Kỷ Thiên Thiên nói: "Phòng tuyến thứ nhì thiết lập ở giữa Dạ Oa Tử và tường thành, bỏ thành trống cho địch nhân, khiến đối phương khó lòng phát huy uy lực cưỡi ngựa bắn tên, bọn ta chiếm cứ chỗ lầu phòng cao, lợi dụng hình thế Biên Hoang Tập gây thiệt hại nặng cho địch nhân".

Đồ Phụng Tam hỏi: "Phòng tuyến thứ ba có phải ở ngoài thành?".

Kỷ Thiên Thiên vui vẻ đáp: "Bất quá không thể rời khỏi tường ngoài năm chục bước, nếu không khó mà phối hợp với Biên Hoang Tập, còn làm sao để lập phòng tuyến, các vị chắc tường tận hơn Thiên Thiên".

Diêu Mãnh đứng dậy: "Thời gian không còn nhiều, bọn ta lập tức chiếu theo sự phân phó của Thiên Thiên tiểu thư đi làm".

Lúc đó gã phát giác ai nấy đều cau mày nhìn gã, mới biết mình bộp chộp, bèn lên ngồi xuống, nói: "Tôi không có tư cách làm đầu lĩnh của Dạ Oa Tập, chỉ còn nước thỉnh Trác danh sĩ ngự giá thân chinh".

Kỷ Thiên Thiên lắc đầu: "Tôi đã chuẩn bị để Trác tiên sinh làm phó thống soái, bởi tôi cần một vị quen thuộc

Biên Hoang Tập bên mình, để Yến Phi làm đầu lãnh của các người thì sao?".

Mọi người ùn ùn khen hay, càng lúc càng cảm thấy Kỳ Thiên Thiên quả là kỳ tài, có khả năng tận dụng hết sức người.

Kỳ Thiên Thiên đôi mắt đẹp lấp lánh: "Trước khi thương thảo chi tiết tổ chức quân ngũ và nghị định phương pháp truyền tin, bọn ta vẫn phải thương lượng hai chuyện cho xong".

Phí Chánh Xương lúc này đã bội phục năng tận đáy lòng, liền nói: "Xin tiểu thư phân phó".

Kỳ Thiên Thiên nói: "Trước tiên bọn ta phải đem tất cả đàn bà, trẻ nít và người già cả triệt tẩu, khách qua đường không phải là người trưởng kỳ sinh sống ở đây, cũng phải ly khai, như vậy bọn ta không cần cố kỵ có gian tế của địch nhân, chuyện này tất phải hoàn thành trước lúc mặt trời lặn".

Mộ Dung Chiến hỏi: "Ta chính là có ý này, còn chuyện kia là chuyện gì?".

Kỳ Thiên Thiên nói: "Chuyện kia là kế hoạch triệt thoái Cơ công tử đã từng đề cập đến, nếu đến đường cùng, tạm thời triệt thoái cũng là một sách lược, chỉ có giữ mạng mới có ngày quay lại".

Cơ Biệt và Hồng Tử Xuân đồng thời hiện ra thần sắc cảm kích, hiển thị lời nói của Kỳ Thiên Thiên đã nói ra tâm khảm của họ.

Lần này không có ai phản đối hay biểu thị tức giận, vì là đề nghị của Kỳ Thiên Thiên.

Đồ Phụng Tam nói: "Lộ tuyến triệt thoái tất cần phải vượt ngoài ý liệu của người ta, mới có thể tránh được sự truy kích của địch nhân".

Cơ Biệt giật nảy mình: "Như vậy nói vượt Dĩnh Thủy chạy về hướng Đông cũng không được!".

Mộ Dung Chiến nhíu mày: "Hai phương hướng Nam Bắc khẳng định là đường không thông, nếu chạy về phía Tây, làm sao tránh khỏi sự truy kích miệt mài của địch nhân?".

Đồ Phụng Tam có vẻ tự tin: "Chìa khóa ở tiểu cốc nơi ta giấu mình, ta còn có năm trăm thủ hạ lưu lại giữ chỗ đó, chỉ cần tiến vào cốc, có thể dễ dàng lợi dụng, bố trí của ta ngăn chặn truy binh của địch nhân, những người khác có thể thông doanh theo hai lối ra còn lại ra đi, bảo đảm có thể được".

Cơ Biệt và Hồng Tử Xuân lập tức nhẹ người, bất quá lần này lại không có ai dám trách bọn họ.

Yến Phi trong lòng kích động, Kỳ Thiên Thiên lan chất huệ tâm đã nổi lòng mọi người lại, liên quân Biên Hoang Tập cũng xác lập được hệ thống chỉ huy có hiệu suất, không còn là đám ô hợp chia nhau đánh đấm hỗn loạn, sự phát huy và kích lệ sĩ khí như vậy, thật có tác dụng khổng lồ.

Chàng lần đầu tiên đối với trận chiến đêm nay sinh ra hy vọng.

Hồi 29

Dĩnh Thủy trung phục

Chiến thuyền thuận dòng Nam hạ, nhưng trong đầu Giang Hải Lưu hoàn toàn nặng trĩu tâm tình khác, thớ thịt trên mặt giãn giật, tim đập thành thịch.

Chiến sĩ trên chín chiếc Song đầu thuyền đã tiến vào trạng thái sẵn sàng tác chiến bất cứ lúc nào, chuẩn bị lên bờ hành quân.

Hồ Khiếu Thiên đứng đằng sau Giang Hải Lưu, song thủ nắm thành quyền, hiển nhiên cũng khẩn trương bất an.

Giang Hải Lưu mục quang quét quanh hai bờ, trầm giọng hỏi: "Khiếu Thiên ngươi nói coi tại sao Tôn Ân như

biết bọn ta sẽ theo đường thủy đến Biên Hoang Tập? Nắm bắt thời gian vững vàng vô cùng. Lôi một trận lập hai bên bờ có lẽ đêm qua mới chặt cây, nhưng khẳng định là trước khi bọn ta đến mới xếp đồng lại".

Hồ Khiếu Thiên nói: "Bọn ta lần này Bắc thượng, đã dày công bảo mật, mãi cho đến khi vào Dĩnh Thủy, huynh đệ bên dưới mới biết là đi Biên Hoang Tập, có thể là từ phía tiểu thư đã để lộ tin tức không?".

Giang Hải Lưu lắc đầu: "Bằng vào sự cẩn thận hành sự của Văn Thanh, điều đó không thể xảy ra".

Hồ Khiếu Thiên nói: "Hay là chuyện tình cờ, Lôi một trận của Tôn Ân chỉ là dùng để đối phó Kiến Khang hoặc thủy sư thuyền đội của Bắc Phủ binh".

Giang Hải Lưu hơi giật mình: "Người nghe thấy tiếng vó ngựa không?".

Hồ Khiếu Thiên vận công tụ vào đôi tai, dụng tâm lắng nghe, quả nhiên thấp thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa từ khu rừng thưa hai bên bờ truyền lại, thất kinh nói: "Sợ rằng Thiên Sư quân của Tôn Ân đã đuổi đến!".

Giang Hải Lưu không hiểu: "Bọn chúng có thể rượt đuổi xa vậy sao? Nếu ta lên bờ cách ngoài mười dặm, bọn chúng còn có hơi sức tập kích bọn ta sao?".

Đột nhiên hiện ra thần sắc kinh hoàng, nhìn về phía trước, chiến thuyền đi đầu đang lái quẹo vào một khúc sông.

Giang Hải Lưu chợt lớn tiếng: "Phía trước có địch nhân, chuẩn bị tác chiến!".

Tay trống nghe tiếng lập tức đánh trống trận "Bùm! Bùm!", truyền đi xa.

Thuyền địch xuất hiện trên sông, dùng đủ thứ đá tảng, tên nỏ, như mưa bão xé gió về hướng chiến thuyền Đại Giang bang đi đầu.

Giang Hải Lưu biến sắc: "Là Xích Long chu của Lương Hồ bang, chắc là Nhiếp Thiên Hoàn thân hành đến đây! Để Giang Hải Lưu ta xem xem thật ra công phu thủy chiến của y tài tình hay là ngón nghề của ta cao cường hơn".

Liên lách người sang một bên tránh đi, một mũi trủy thủ sáng loáng lướt sát qua mình, nếu không phải lão kịp thời né qua, khẳng định đã bị đao đâm phập vào thân.

Giang Hải Lưu nhìn cũng không nhìn, xoay tay vỗ ra sau.

Kẻ đánh lén cũng có nghề, vừa đánh hụt lập tức triệt chiêu lùi lại, một chưởng của Giang Hải Lưu đáng lẽ vỗ trúng mặt gã, chỉ có thể đập vào vai phải mà thôi.

Tiếng xương gãy vang lên.

Hồ Khiếu Thiên thoát thẳng đến bên vọng đài, trủy thủ rút xuống sàn thuyền "keng" một tiếng, chiến sĩ hai bên tả hữu nhất tề quát lên, nhắm chỗ Hồ Khiếu Thiên bộc phát tới.

Hồ Khiếu Thiên lộn một vòng, lao mình xuống nước.

Chiến sĩ thủ bên mạn thuyền bắn tên liên miên, cũng không biết có lấy mạng tên phản đồ được không.

Giang Hải Lưu không có thời gian tính toán với gã, chỉ thấy chiến thuyền bên mình trước khi đụng địch đã bị thương nặng, ngã nghiêng về bên trái, hơn nữa còn lọt vào trùng vây của thuyền địch, chiến sĩ bên mình chia nhau nhảy xuống sông đào tẩu.

Cùng lúc đó, bóng địch ẩn hiện hai bên bờ, mỗi bên cả ngàn kỵ binh, bước tới bên bờ, giương cung tên và những lợi khí tầm xa.

Giang Hải Lưu sinh ra cảm giác thất bại, trong lòng nổi hiện gương mặt xinh đẹp của ái nữ.

Lẽ nào hai cha con bọn họ đều phải vì Biên Hoang Tập mà bỏ mình? Đại Giang bang có phải sẽ bị tiêu diệt như vậy?

o o o

Yến Phi đứng ở bến tàu, bên cạnh là Trình Thương Cổ, Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến, Hồ Lô Phương và Thác Bạt Nghi.

Dây sắt ngăn sông bắt ngang qua dòng nước, cắt đứt giao thông Dĩnh Thủy, hai ngày trước chàng còn nghiêng rặng thống hận sợi dây sắt tượng trưng làm cho Biên Hoang Tập mất đi tự do này, giờ phút này lại cảm thấy mừng vì sự tồn tại của nó.

Yến Phi nói: "Có biện pháp nào tháo dây sắt không, nếu có thể dời xuống hạ du khoảng nửa dặm, có thể phong tỏa thủy lộ, khiến cho chiến thuyền của Lương Hồ bang không có cách nào lái thẳng tới".

Mộ Dung Chiến nói: "Chỉ có cách cưa đứt nó, sau đó cột quạt dây sắt lên mấy cây xuân mọc sâu hai bên bờ, tạo chướng ngại hữu hiệu trên sông".

Trình Thương Cổ đằng hắng một tiếng, thấp giọng: "Làm vậy sợ có chút vấn đề".

Hồ Lô Phương bắt mắt: "Lẽ nào lúc này Hán bang còn muốn so đo một sợi dây sắt ngăn sông đã mất đi ý nghĩa?".

Yến Phi sực nhớ tới thuyền đội mà Tống Mạnh Tề có đề cập đến, giải vây cho Trình Thương Cổ: "Hồ Lô lão đại đừng hiểu lầm Trình công, vấn đề y muốn chỉ là một thuyền đội của Đại Giang bang đang trên đường đến Biên Hoang Tập, sợ làm vậy thì thuyền đội không thể đi thẳng đến bến tàu".

Đồ Phụng Tam điềm đạm thốt: "Ta dám bảo đảm thuyền đội không qua được cửa ải Tôn Ân".

Trình Thương Cổ hiện thần sắc cổ quái, thờ dài: "Thuyền đội này không phải là thuyền chở khách chở hàng bình thường, mà là Giang lão đại thân hành thống lĩnh đội chiến thuyền Đại Giang bang, đủ sức đột phá bất cứ phong tỏa nào. Cho nên là chuyện cơ mật tối cao, Biên Hoang Tập lại địch ta chưa rõ, vì vậy bọn ta một mực không dám thổ lộ chân tướng với các vị".

Hồ Lô Phương cả mừng: "Như vậy thực lực bọn ta tăng dữ, ít ra có thể giữ quyền khống chế Dĩnh Thủy".

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Nhiếp Thiên Hoàn võ công cao cường, sát dưới Tôn Ân, người này tính cách âm trầm, thâm mưu viễn lự, chỉ cần xem y phí hết công phu gài Bức Kinh Lôi đến làm thủ hạ của ta là biết. Tổ chức của Đại Giang bang lợi lộng hơn nhiều so với Chấn Kinh hội của ta, nếu nói bên trong không có một hai gian tế của Lương Hồ bang, ta tuyệt không tin. Lần này Giang lão đại rời khỏi Đại Giang, khác nào mãnh hổ rời núi, Nhiếp Thiên Hoàn không thể bỏ qua cơ hội to tát thả rọ bắt ba ba này, dưới sự phối hợp của Tôn Ân, Giang Hải Lưu không đến còn được, đến thì hung nhiều cát ít, có thể đột vây chạy thoát đã là không tệ rồi".

Tiểu Thi hiển nhiên lo lắng vì chuyện này dữ lắm, thờ dài một hơi, không đáp lời.

Mộ Dung Chiến hỏi: "Y theo ước định thuyền của Giang lão đại khi nào đến Tập?".

Trình Thương Cổ đáp: "Thuyền đội có thể đến Tập bất cứ khi nào trước khi mặt trời hạ, sợi dây sắt ngăn sông này là do hơn một trăm thợ rèn tốn một tháng trời chế tạo, muốn cưa đứt không phải dễ, hai bên đổ sắt dày, kiên cố phi thường. Dây sắt có thể điều chỉnh, nơi lỏng rút lại được gần bốn trượng, lúc tắt yếu có thể thả xuống đáy sông, để chiến thuyền vượt qua".

Hồ Lô Phương gật đầu: "Chiêu này của quý bang rất tuyệt, có thể hoàn toàn nắm chắc giao thông thủy đạo trong tay".

Trình Thương Cổ nhíu mày, khẩu khí có hơi không vui: "Trước đây nhiều lần đắc tội, ta có thể xin các vị thứ lỗi cho bang chủ đã qua đời được không, nếu có thể vượt qua tai kiếp này, ta đáp ứng quẳng bỏ sợi dây này".

Yến Phi đương nhiên rõ tâm bệnh sản sinh giữa các bang hội người Hồ với Hán bang vì sợi dây này, nói xoa dịu: "Hiện tại nào phải là lúc tính toán ân ân oán oán dĩ vãng, mọi người là chiến hữu cùng chia sinh tử vinh nhục, chuyện cần kíp là làm sao khống chế chặt cứng đoạn thủy đạo này, nếu không bọn ta sẽ lọt vào thế bị động chịu đòn".

Thác Bạt Nghi này giờ chưa lên tiếng: "Ta có một đề nghị, đừng tháo gỡ sợi dây chắn ngang sông, chỉ thả dây rũ xuống, để chiến thuyền tập trung ở thượng du bến tàu, đó là bước đầu. Bước thứ nhì là lợi dụng ưu thế thuận dòng, dùng lôi mộc đối phó bất cứ thuyền địch nào từ mặt Nam đến, cái có sẵn là số cây lớn dùng trùng kiến Đệ Nhất Lâu, thuận dòng lao tới chỗ thuyền địch, khẳng định có thể tạo thành sức phá hoại rất lớn".

Mộ Dung Chiến thoát miệng lớn tiếng: "Kể hay!".

Thác Bạt Nghi hơi ngạc nhiên, nhãn thần cổ quái liếc hần, Mộ Dung Chiến có vẻ mắc cỡ: "Ta chiếu theo sự mà luận thôi".

Hô Lôi Phương cũng gật đầu: "Bằng vào số nhân thủ sung túc bây giờ, vận chuyển tất cả cây gỗ tới, nửa canh giờ là có thể làm xong".

Trình Thương Cổ nói: "Bọn ta còn có thể dùng Trấn địa công thiết lập nhiều địa lũy dọc bờ, để tiến thủ an núp, có thể tạo thành uy hiếp rất lớn đối kháng địch nhân".

Đồ Phụng Tam nói: "Ta và Lưỡng Hồ bang giao thủ biết bao nhiêu năm, hiểu biết rất nhiều về Xích long chiến thuyền, đoạn thủy đạo bên Tập này rộng rãi thoáng trống, dòng nước từ từ không nhanh, mộc lôi chỉ có thể quấy nhiễu tạm thời cho thuyền đội của Lưỡng Hồ bang, khó lòng phá hư thân thuyền".

Ngưng một chút lại nói: "Bất quá nếu có thể cải tạo mộc lôi thành mộc lôi đầu nhọn thì lại là một chuyện khác, chỉ cần nhờ công trường của Binh khí đại vương của bọn ta lập tức chế ra mấy ngàn mũi dùi nhọn, đóng trên thân cây, có cơ hội đục phá được thân thuyền, hơn nữa chỉ cần mộc lôi đầu nhọn bám dính vào thuyền địch, có thể làm tê liệt sự linh hoạt của thuyền địch, ta đã từng dùng cách này đại phá chiến thuyền của Nhiếp Thiên Hoàn, khiến cho đại kế Bắc thượng của y bị bẻ gãy, đến nay vẫn phải khuất mình ở Lưỡng Hồ".

Hô Lôi Phương vui mừng: "Đây gọi là một người kế đoán hai người kế trường, ta lập tức đi tìm lão Cơ nghị biện pháp".

Nói xong tất tả bỏ đi.

Trình Thương Cổ cũng cáo lui: "Ta phụ trách thiết lập địa lũy và vận chuyển mộc lôi".

Còn lại Yến Phi, Thác Bạt Nghi, Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam, họ Yến cười khổ: "Công trình trùng kiến Đệ Nhất Lâu của lão Bàng lại phải ngâm nước rồi".

Mộ Dung Chiến cười nói: "Chỉ cần Biên Hoang Tập còn trong tay bọn ta, y có muốn xây thêm hai tòa Đệ Nhất Lâu cũng không thành vấn đề".

Đồ Phụng Tam quét mắt nhìn mười bảy chiến thuyền trên sông: "Thực lực thủy sư bọn ta liên hợp đâu phải bạc nhược, nếu có cao thủ thủy chiến ở đây, có thể chính diện nghênh kích đội chiến thuyền của Hoàng Hà bang, trợ Tổng huynh một tay".

Mộ Dung Chiến hỏi: "Nhan Sấm thì sao? Y là người của Đại Giang bang, phương diện này chắc không yếu kém".

Đồ Phụng Tam nói: "Nhan Sấm nếu không được, có thể tìm Âm Kỳ gánh trọng nhiệm này, chỉ cần định được phương pháp truyền lệnh đơn giản, ta có lòng tin gã có thể ngược dòng đại phá thuyền đầu nhọn của Hoàng Hà bang".

Mộ Dung Chiến cười nói: "Đồ huynh không cần phải nói quanh co, để Âm Kỳ thống lĩnh thủy sư liên hợp của bọn ta thì sao? Biên Hoang Tập của bọn ta lắm nhân tài, xưởng binh khí của Cơ Biệt đã sẵn một số lớn cơ quan nổ tiến do tộc ta đặt chế chuẩn bị vận chuyển đi dùng làm binh khí thủ thành, cộng lại cũng hai mươi

lăm bộ, bọn ta cứ lấy mười bảy bộ trang bị trên chiến thuyền, tám bộ kia thì đặt ở địa lũy bờ đông, như vậy có thể không còn lo để Dĩnh Thủy lọt vào tay địch nhân nữa".

Đồ Phụng Tam cười dài: "Ta hiện tại bắt đầu cảm thấy các người không những là hảo chiến hữu của ta, còn là bằng hữu đắc ý nữa".

Yến Phi ngẩng đầu nhìn vàng thái dương đang lặn xuống, lòng tràn trề cảm xúc.

Biên Hoang Tập quả là một địa phương kỳ diệu, địch nhân có thể biến thành bằng hữu, bằng hữu lúc nào cũng có thể trở thành địch nhân, mỹ nữ chưa từng ra chiến trường có thể trở thành lãnh tụ, chỉ không biết có thể sáng tạo kỳ tích như trận chiến Phì Thủy không? Liên quân kết hợp lâm thời có đánh lui hai tay cự phách lợi hại nhất Nam Bắc không?

Hồi 30

Dĩnh Thủy chi chiến

Soái thuyền của Giang Hải Lưu linh hoạt như cá lội nước ngoặt sang một bên tránh khỏi một chiến thuyền Xích Long cản đường, đoạn đột nhiên tăng tốc lao vút qua khoảng trống giữa hai chiếc thuyền, tên đạn, đá tảng hai bên bắn qua bắn lại như mưa sa bão táp, Song đầu chiến thuyền tuy lấy ít địch nhiều, nhưng được trang bị hệ thống chống tên, phòng hỏa tốt hơn hẳn đối phương nên mới có thể thoát khỏi hiểm nguy trùng trùng.

Trên soái thuyền hơn năm chục chiến sĩ đồng thanh reo hò, cuối cùng họ đã đột phá thành công lớp lớp phong tỏa của đối phương, phía trước không còn thấy bóng địch nhân.

Trên đài chỉ huy Giang Hải Lưu có cảm giác thật là mệt nhọc. Ngoảnh đầu nhìn lại, trận chiến ác liệt trên sông vẫn hừng hực như lửa, rất nhiều chiến thuyền hai bên bốc cháy ngùn ngụt, từng đụn khói cuộn cuộn bay lên cao, che mờ cả trời đất. Bên mình chín chiến thuyền thì ba chiếc lật nghiêng chìm dần, thủ hạ nhảy xuống nước chạy trốn biến thành con mồi bị đồ tể địch phương đuổi giết, tình huống thật là thê thảm.

Từ lúc bắt đầu trận đánh, bọn họ luôn ở vào thế hạ phong, Xích Long chiến thuyền của địch có tới hai mươi ba chiếc, cộng thêm Thiên Sư quân trợ chiến hai bên bờ, thế chủ động hoàn toàn nằm trong tay Nhiếp Thiên Hoàn, Đại Giang bang chỉ có thể dựa vào ưu thế kỹ thuật tận lực phản kích phá vây, chết không đầu hàng.

Oành!

Một chiếc song đầu chiến thuyền khác thi triển kỹ thuật, đột nhiên đổi hướng tăng tốc, Xích Long thuyền của địch tránh không kịp bị đâm thẳng vào bên sườn, từ trên Song đầu thuyền một trái đại thiết chùy được quăng xuống phá thủng một mảng lớn bên trái thuyền địch, thuyền địch lập tức lật nghiêng chìm xuống.

Song đầu chiến thuyền phấn khởi hùng phong lướt sóng xô đi, chỉ cần vượt qua một tầng phòng tỏa nữa là có thể hội hợp với soái thuyền của Giang Hải Lưu.

Một Song đầu chiến thuyền nữa thấy vậy, cũng đã vượt thoát ra ngoài trùng vây, tuy rằng đuôi thuyền bốc khói, vẫn phá đường mà đi với khí thế không gì cản nổi, bám sát chiếc thuyền nói trên.

Còn lại ba Song đầu thuyền bị đối phương quay kín, địch nhân nhảy cả sang thuyền chém giết, đương nhiên khó tránh nổi kiếp số.

Giang Hải Lưu thấy vậy nhiệt lệ dâng trào, biết rằng chiếc thuyền đang truy theo là do đại tướng tâm phúc là Tịch Kính chỉ huy, làm sao có thể bỏ mặc mà đi chạy trốn một mình.

Vội ra lệnh quay đầu lại chi viện.

Uỳnh!

Thân thuyền chấn động dữ dội.

Nhất thời, kể cả Giang Hải Lưu đều không hiểu chuyện gì xảy ra. Ngay lúc đó có tiếng kêu: "Cột buồm gãy rồi!".

Bồng!

Lá buồm đang căng gió chao liệng rồi rơi phịch xuống, Song đầu thuyền lập tức mất thế cân bằng nghiêng sang bên tả, tình trạng hết sức nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể chìm ngấm.

Rầm!

Một khối đá lớn nặng hàng trăm cân rơi trúng sàn thuyền, khoét thủng một lỗ lớn.

Giang Hải Lưu thầm kêu nguy hiểm, cho dù thuyền không lật, mất đi cột buồm chính coi như mất khả năng cơ động, kinh hãi nhìn sang hữu ngạn, chỉ thấy một người thân hình rất cao mặc theo lối đạo sĩ ngạo nghễ đứng trên một tảng đá lớn, ung dung nhìn về phía lão.

Giang Hải Lưu giật mình "Tôn Ân!". Vừa lúc ấy cánh buồm gãy rớt xuống nước, thuyền trở lại cân bằng.

Bỗng nhiên hai phía tên bắn tới vun vút, soái thuyền đã lại rơi vào trùng vây địch.

Giang Hải Lưu sinh ra ý niệm quyết tử chiến, hét to: "Xông vào!".

Đột nhiên một chiếc Xích Long chiến thuyền đặc biệt to lớn xuất hiện ở phía trước đuổi theo sau thuyền Tịch Kính, thuận đà lướt tới phía Giang Hải Lưu.

Không cần phải nhìn soái kỳ treo cao bên trên cũng biết đó chính là Nhiếp Thiên Hoàn, hơn nữa lão còn trực tiếp nhìn thấy y.

Nhiếp Thiên Hoàn đứng lẫn trong đám thủ hạ trên đài chỉ huy hô lớn: "Giang bang chủ nếu chịu tứ giáo, Nhiếp mỗ nguyện để cho bang chủ một cơ hội quyết chiến công bình, coi xem Cửu Phẩm cao thủ tài giỏi hơn hay Ngoại Cửu Phẩm cao thủ có chân tài thực học hơn".

Tranh đấu giữa Cửu Phẩm cao thủ và Ngoại Cửu Phẩm cao thủ chính đại biểu cho cuộc đấu tranh giữa cao môn thế tộc và hàn môn.

Giang Hải Lưu đương nhiên biết rõ Nhiếp Thiên Hoàn mượn chuyện này để bức bách mình từ bỏ ý định đào tẩu, nhưng cự tuyệt thế nào đây?

Ngẩng đầu cười lớn: "Giang Hải Lưu nguyện lĩnh giáo cao minh của Nhiếp bang chủ". Đồng thời ra một loạt mệnh lệnh.

° ° °

Lưu Dự hai chân mềm nhũn ngã lăn bên đường.

Sau khi hồi hã chạy ba chục dặm, cuối cùng đã tới được con đường dịch đạo trứ danh dẫn đến Quảng Lăng, nhưng cũng không còn đủ khí lực chịu đựng.

Chợt cảm thấy một bên má lạnh lạnh, té ra gã đã ngã lên trên đám cỏ, bất tỉnh không biết là chỉ một lúc hay là đã mấy ngày mấy đêm rồi.

Ánh dương quang xiên qua cây rừng rải khắp con đường, tạo nên một cảnh đẹp khác thường, trong lòng tựa hồ dâng lên cảm xúc dào dạt.

Chẳng lẽ mình muốn chết đi hay sao?

Bất luận là khi sinh mệnh như ngọn cỏ chốn sa trường, hay khi bị đại quân Phù Kiên truy tìm đuổi giết ở Biên Hoang Tập, gã chưa từng cảm giác cận kề với cái chết như bây giờ.

Ặc!

Lưu Dụ thở ra một ngụm máu.

Từ vong cũng đâu có gì đáng sợ! Ít nhất cũng sẽ hết sức yên tĩnh, những nỗi đau nhức thể tựa hồ không còn quan hệ gì.

Gã nghĩ đến Kỳ Thiên Thiên, Yến Phi, Tạ Huyền, cuối cùng là hình ảnh gương mặt xinh đẹp thanh nhã của Vương Đạm Chân xuất hiện.

Hốt nhiên trong tai vang lên tiếng động la, định thần một lát mới nhận ra là tiếng vó ngựa.

Trong lúc suy nghĩ, đội nhân mã đã theo dịch đạo phi về phía gã, chợt hai mắt Lưu Dụ tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

° ° °

Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Đồ Phụng Tam và Yến Phi thúc ngựa theo Dĩnh Thủy phóng nhanh gần hai dặm tới ngọn đồi trứ danh Trần Hoàng Cương ở phía nam Biên Hoang Tập, đưa mắt nhìn quanh.

Phía tây vầng dương đang xuống dần, chỉ còn không đến một canh giờ là màn đêm buông xuống, một đêm mà Biên nhân vĩnh viễn mong không tồn tại. Thời khắc này cũng vì chiến thắng mà bọn họ tận lực tận trí hành động.

Đồ Phụng Tam chìa roi ngựa trở khu rừng thưa rộng rãi phía Tây Nam nói: "Trước khi đến Biên Hoang Tập, ta đã khổ công nghiên cứu tình hình trong ngoài Biên Hoang Tập, bất quá khi đó không nghĩ rằng Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn liên thủ cùng đến".

Ba người nhìn theo hướng roi chỉ, rừng cây xanh thắm bề ngang khoảng vài chục dặm, giữa chừng nổi lên một đám đồi núi, muốn giấu một cánh quân chừng vạn người không phải là khó.

Yến Phi nhìn xa xa phía Tây đồi núi chập chùng điểm thêm vài khe sâu hiểm trở, tựa như một tấm bình phong thiên nhiên của Biên Hoang Tập.

Đồ Phụng Tam tiếp tục nói: "Nhiếp Thiên Hoàn theo đường thủy tiến công Biên Hoang Tập, Tôn Ân hiểu việc binh, hai đường đều là những kẻ lão luyện chiến trường, lại có Từ Đạo Phúc giỏi dụng binh, chắc sẽ chia quân nhiều đường, trước hết cho các đơn vị nhỏ tập kích đội đến khi ta ứng phó cùng quần kiệt lực rồi mới tiến công đại quy mô, đập tan lực lượng phòng ngự của ta".

Mộ Dung Chiến trầm giọng: "Đây chính là nguyên nhân ta đề nghị xuất Tập nghênh địch, nếu không thể chủ động sẽ rơi vào tay địch, bên ta bị buộc phải huyết chiến trên đường phố, điều kiện để bọn ta thành công là đánh bại được liên quân Lương Hồ bang và Thiên Sư đạo trước khi Mộ Dung Thùy tới được Biên Hoang Tập".

Thác Bạt Nghi thờ dãi: "Nếu bọn ta xuất Tập nghênh chiến tất nhiên tử thương nặng nề, cho dù có thể đánh lui đối phương sau đó cũng không đủ sức đối phó địch nhân từ Bắc diện, vì vậy ta vẫn kiên trì cố thủ bên trong Tập. Mộ Dung huynh xin đừng hiểu lầm, ta chỉ lấy việc luận việc mà thôi".

Mộ Dung Chiến khẽ cười: "Ta hiểu, vấn đề ở chỗ là ta chỉ biết công không biết thủ, nếu không chủ động được thì sẽ không tận dụng được sở trường".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Mỗi vị nói đều có lý, bên trong lại không mâu thuẫn gì nhau, kỳ thực thì tấn công bao giờ cũng là cách phòng thủ tốt nhất, hơn nữa có cái lợi là Mộ Dung đương gia rất quen thuộc tình thế Biên Hoang Tập, đối phương thì mới đặt chân đến, mặc dầu bọn họ cũng nắm được tình hình Biên Hoang Tập, nhưng làm sao sánh với Mộ Dung đương gia và thủ hạ lẫn lộn bao lâu nay ở đây, bỏ qua lợi thế này quả thực đáng tiếc".

Mộ Dung Chiến hoan hỉ nói: "Đồ huynh nói vậy hóa ra ta cũng không phải chỉ có cái dưng của kẻ thất phu mà

là cũng có ý đồ chiến lược đấy chứ".

Thác Bạt Nghi nói: "Hai vị có thể tưởng tượng trước khi địch nhân tiến vào Biên Hoang Tập, tất nhiên phải tiêu trừ hết lực lượng phản kháng nằm bên ngoài. Sau khi không chế hoàn toàn rồi mới phát động tấn công, đến khi đó dù bọn ta biết Mộ Dung đương gia đơn độc khổ chiến cũng vô phương xuất Tập chi viện, nếu người có chí đây thất thủ thì lực lượng kháng chiến sẽ thiệt hại lớn cả về sĩ khí và thực lực".

Đồ Phụng Tam thông thả nói: "Trước khi đánh bại quân của Hác Trường Hanh, Mộ Dung đương gia xuất Tập nghênh địch thực sự là chỉ đi tống tử, nhưng hiện tại bên ngoài Biên Hoang Tập mười dặm kẻ địch đã bị quét sạch, tiểu cốc phía Tây lại có công sự phòng ngự kiên cố, chỉ cần bố trí thỏa đáng là có thể kềm chế địch nhân khiến chúng không cách gì toàn lực tiến vào, về mặt chiến lược là rất hợp lý, ý Thác Bạt huynh thế nào?".

Thác Bạt Nghi trầm ngâm một lát, liếc nhìn Yến Phi nói: "Vì ta không hiểu hình thế tiểu cốc đó nên chưa hề nghĩ đến điểm này, Tiểu Phi có ý kiến gì không?".

Yến Phi nói: "Đồ huynh cho rằng cần bao nhiêu người mới giữ được tiểu cốc?".

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu có đủ binh khí và lương thực dự bị, có thể bố trí thêm ba cỗ nỏ máy để tăng cường khả năng phòng ngự, chỉ cần một ngàn tinh binh đủ để giữ vững tiểu cốc ổn như Thái Sơn, chống lại cả vạn địch nhân".

Mộ Dung Chiến rất vui mừng: "Như thế quân của ta sẽ không phải tác chiến một mình, trở thành một cánh kỳ binh có thể tùy tiện tiến thoái".

Thác Bạt Nghi đồng ý nói: "Biện pháp này đích xác có thể tiến hành".

Đồ Phụng Tam cười lớn: "Trận này càng ngày càng hứng thú. Nói thực sau khi ta phát hiện ưu thế chiến lược của cái hang này mới cảm thấy cuộc kháng chiến Biên Hoang Tập chống lại Mộ Dung Thùy và Tôn Ân có chút hy vọng thành công. Chỉ cần biến tiểu cốc này thành một cứ điểm phòng ngự thật kiên cố, buộc địch nhân phía Nam chỉ còn cách tiến công men theo Dĩnh Thủy, lại còn phải phân binh tiến công tiểu cốc. Nếu Mộ Dung đương gia phục binh xung quanh tiểu cốc thừa cơ đánh bại địch nhân, lại có thể đột kích cánh quân tiến công Biên Hoang Tập, ta chắc Nam diện quân đối phương sẽ phải thảm bại".

Yến Phi nói: "Bên ta chia ra hai ngàn quân thực hiện chiến lược này thì không thành vấn đề, có thể khiến đối phương vô phương toàn lực công phá Biên Hoang Tập, chính là thượng sách. Điều đáng lo duy nhất là nếu không hãm được đà tiến của Mộ Dung Thùy trong lúc binh lực chúng ta phải tập trung ứng phó phía Nam, chỉ sợ cự không nổi Hoàng Hà bang và Mộ Dung Thùy liên thủ".

Thác Bạt Nghi nói: "Một công đôi việc, chúng ta đã dùng chiến thuật thế nào với Nam quân thì cũng có thể đối phó như thế với Bắc quân, lấy tiến công để phòng thủ, khiến chúng không thể tự do toàn lực tiến công".

Mộ Dung Chiến hân hoan nói: "Thác Bạt huynh quả nhiên là người minh bạch, bất quá phía Bắc chỗ nào cũng là bình nguyên, tìm đâu ra một tiểu cốc như của Đồ huynh?".

Thác Bạt Nghi điềm đạm nói: "Mộ Dung đương gia quên mất bọn ta xuất thân mã tặc rất quen dã chiến, đánh xong là chạy. Ta chỉ cần năm trăm huynh đệ là đủ làm rối loạn trận thế địch, khiến chúng tinh thần hoang mang, thảo mộc giai bình. Phối hợp với thủy sư để phản kích, đánh bại địch nhân hoặc giả không thể nhưng làm chậm bước tiến của chúng thì chắc chắn là được, các vị có thể yên tâm".

Đồ Phụng Tam thở dài: "Biên Hoang Tập đích thực là miền đất lạ, anh hùng hảo hán như mây, nghe các vị đàm luận ai ai cũng đều dũng cảm gan dạ có thừa, không kể sinh tử được mất của bản thân. Thời gian không còn nhiều, chúng ta quyết định thế nào?".

Mộ Dung Chiến cười ha hả: "May sao hiện thời Đồ huynh không phải địch nhân, nếu không ta sẽ phải lo lắng đến chết. Xin lão ca dẫn đường".

Đồ Phụng Tam quay lại chào Yến Phi và Thác Bạt Nghi, đoạn vỗ ngựa phóng đi.

Mộ Dung Chiến nói với Yến Phi: "Xin thông tri giùm huynh đệ của ta chuẩn bị hành động".

Nói xong liền đuổi theo sau Đồ Phụng Tam.

Nhìn theo hai người biến mất trong rừng cây rậm rạp, Yến Phi xúc động nói: "Trước khi chuyện xảy ra nói không ai dám tin, lần này thành bại của Biên Hoang Tập lại có quan hệ với Đồ Phụng Tam, khiến chúng ta giành lại được quyền chủ động, không bị buộc phải chiến đấu trong thế không cân sức".

Thác Bạt Nghi lắc đầu nói: "Người nói chỉ đúng một nửa, bất luận chúng ta chiến đấu với Hách Liên Bột Bột hay là an bài chiến lược như hiện nay, Đồ Phụng Tam đều có tác dụng chủ chốt, nhưng mà thành bại của Biên Hoang Tập lại không phải do y mà là do Kỹ Mỹ Nhân của chúng ta quyết định".

Yến Phi ngạc nhiên nhìn y.

Thác Bạt Nghi thở ra một hơi dài, quay đầu nhìn xung quanh, tựa như không có chuyện gì lạ xảy ra: "Đồ Phụng Tam yêu mỹ nhân của người".

Yến Phi thần sắc không đổi ung dung nói: "Nam nhân hứng thú về nữ nhân quyền rũ là chuyện thường tình".

Thác Bạt Nghi nhìn sâu vào mắt chàng, chậm rãi nói: "Tiểu Phi vẫn chưa hiểu ý ta, ta không có ý nói về thiên tính của nam nhân mong muốn chiếm hữu nữ nhân mỹ lệ, mà là chân chính động tình. Đặc biệt là loại người sắt đá như lão Đồ, một khi đã động chân tình thì có phát mà không thể thôi. Ta không biết rõ sự chuyển biến thái độ rất lớn của Đồ Phụng Tam có bao nhiêu phần vì Kỹ Thiên Thiên, nhưng chỉ cần người lưu ý ánh mắt y khi nhìn Kỹ Thiên Thiên là đủ hiểu y đối với Kỹ Thiên Thiên đã không còn cơ hội thoát ra, ít nhất là trước khi đánh lui đại địch. Đồ Phụng Tam hoàn toàn không phải là kẻ theo đuổi tầm thường, y có thể là chiến hữu sinh tử, nhưng cũng có thể là kẻ địch đáng sợ nhất. Người là tình địch lớn nhất của y tuyệt đối không thể không đề phòng".

Yến Phi im lặng một lúc, gượng cười: "Vào lúc sống chết còn chưa biết ra sao như thế này, ta không muốn vì chuyện này mà phân thân".

Thác Bạt Nghi khẽ cười: "Ta chỉ nhắc nhở người để tận tình huynh đệ, càng tiếp xúc nhiều hơn với lão Đồ, càng thấy đáng sợ. Con người trí dũng kiêm toàn như y thế gian khó gặp, Hoàn Huyền có y giúp đỡ tranh giành thiên hạ không khác gì hổ thêm cánh".

Ngừng một chút rồi tiếp tục: "Trận chiến Biên Hoang Tập lần này bất luận ai thắng ai thua, bên ta thậm chí có thể toàn quân tan rã, được lợi nhiều nhất vẫn là Thác Bạt tộc chúng ta. Hách Liên Bột Bột thảm bại, uy danh và thực lực bị đá kích trầm trọng không gì bù đắp được. Với sự tinh minh của Tiểu Khuê, chắc chắn sẽ thừa cơ bao vây tiến công Thống Vạn, hoàn thành đại nghiệp lập quốc. Vì vậy ta cảm giác cho dù đêm nay tử chiến Biên Hoang, cái chết cũng vẫn có giá trị".

Yến Phi hết sức xúc động.

Trước khi đối phó với Hách Liên Bột Bột, chàng chiến đấu để bảo vệ Biên Hoang Tập. Chính Tạ An đã chỉ rõ, chỉ có bảo trì địa vị trung lập vô pháp vô thiên của Biên Hoang Tập thiên hạ mới được sinh sống an lành.

Đó đương nhiên cũng là mong muốn của chàng.

Sự thực bất kỳ biến hóa nào ở Biên Hoang Tập đều ảnh hưởng trực tiếp đến tình thế cân bằng Nam Bắc. Luận về phương Bắc, thất bại của Hách Liên Bột Bột thúc đẩy với Thác Bạt quốc quật khởi hưng vượng. Âm dương sai lệch, hoặc giả do quỷ thần sai khiến mang lại cho người anh em Thác Bạt Khuê của chàng một cơ hội lớn.

Đối với phương Nam, nếu Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn rút lui không kèn không trống hay thành công ở Biên Hoang Tập nhưng lại thương vong nặng nề, kẻ được lợi ở Nam phương chính là Hoàn Huyền. Trong khi Bắc Phủ binh và Kiến Khang quân lo kềm chế lẫn nhau, Hoàn Huyền có thể kéo quân đến Biên Hoang Tập danh chính ngôn thuận phát triển thế lực.

Nếu như kỳ tích xuất hiện, bọn chàng có thể bảo vệ được Biên Hoang Tập, Hoàn Huyền càng có lợi, bởi vì

Đồ Phụng Tam đã cắm rễ sâu ở Biên Hoang Tập, có thể phân chia ngang bằng lợi ích ở Biên Hoang Tập với Hán bang nay đã suy yếu.

Xu thế phát triển này là không thể đảo nghịch, không ai có thể làm thay đổi được.

Tiếng nói Thác Bạt Nghi truyền vào tai chàng: "Tiểu Phi có thấy kỳ quái không khi đột nhiên tat hay đổi chủ ý, tán thành Mộ Dung Chiến chủ động xuất kích?".

Yến Phi quay sang nhìn y, Thác Bạt Nghi hai mắt chớp sáng, nét mặt thoáng biến đổi.

Thác Bạt Nghi nhìn thẳng vào mắt Yến Phi, nói: "Vì chấn hưng bốn tộc cần phải có người chịu hy sinh, cái người hy sinh đó chính là ta. Chúng ta giữ chân Mộ Dung Chiến ở Biên Hoang Tập càng lâu Tiểu Khuê càng có lợi. Vì vậy cần phải thay đổi chiến lược cùng với Mộ Dung Thùy trường kỳ chiến đấu. Sách lược của Thiên Thiên hết sức chính xác, chúng ta phải triệt để tuân theo, lợi dụng Biên Hoang mệnh mông khiến cho địch nhân sa lầy không rút chân ra nổi. Ta biết người căm ghét chiến tranh, bất quá ông trời không thể cho nỗi khổ của người, hiện giờ người chẳng còn lựa chọn nào khác là kẻ vai tác chiến với ta, nếu không Thác Bạt tộc sẽ khó tránh nỗi ác vận".

Yến Phi ngây người suy nghĩ một lát, khuôn mặt kiều diễm của Kỳ Thiên Thiên hiện ra trong đầu, gật đầu nói: "Đã có trời cao an bài thì còn nói gì được nữa. Không còn thời gian đâu, về thôi!".

Hồi 31

Trừ danh chi nhật

Nhiếp Thiên Hoàn tà tà hạ xuống đầu thuyền không một tiếng động, ngửa mặt lên trời cười lớn: "Được cùng Giang huynh đơn đả độc đấu quyết một trận tử chiến thực sự là mong ước bấy lâu của Nhiếp mỗ. Nếu Giang huynh đồng ý chiến đấu sống chết, Nhiếp mỗ có thể để thủ hạ của Giang huynh tự do ly khai".

Nói đến câu cuối cùng bỗng lộ vẻ kinh ngạc.

Nguyên Song đầu chiến thuyền đang tiến bỗng dừng lại, thuận dòng trôi đi, đầu thuyền y đang đứng biến thành cuối thuyền.

Ánh mắt Nhiếp Thiên Hoàn tràn ngập sát khí ngược nhìn Giang Hải Lưu thần thái ung dung đứng trên đài chỉ huy, tay trái vung mạnh, một đạo bạch quang thoát thủ xạ xuống mặt nước bên mạn thuyền trái.

A!

Một tiếng la thảm vang lên, một bang đồ Đại Giang bang bị chủ thủ cắm phập vào lưng chìm xuống nước.

Giang Hải Lưu tựa như không biết chuyện gì ung dung nói: "Nhiếp huynh quả nhiên nhãn lực lợi hại nhìn ra do hấn động thủ cước làm thuyền đổi chiều. Chỉ qua một khúc quanh nữa sẽ đến eo Thiên Nhạc trứ danh của Dĩnh Thủy, chẳng những nước sông chảy xiết, mà còn đầy đá ngầm, Nhiếp huynh đã chịu đem mạng sống đánh cược một phen với ta, đương nhiên chẳng ngại gì một cú mạo hiểm nho nhỏ, bằng không thì phải lấy được mạng ta trước khi tới eo Thiên Nhạc. Ta chết cũng chẳng sao, bất quá Nhiếp huynh trách chí chưa thành mà lại phải bồi táng với ta thật quả không đáng!".

Nhiếp Thiên Hoàn tuổi chừng bốn mươi, thân hình tầm thước mặc võ phục đen, ngang lưng cài một hàng phi đao, mới nhìn không có gì đáng sợ, nhưng lưỡng quyền nhô cao, cặp mắt ẩn sâu trong hai hố mắt tựa như độc xà thập thò trong hang khiến người ta không rét mà run.

Vốn dĩ kế hoạch của y là một mình sấn lên soái hạm của Giang Hải Lưu đại khai sát giới dẫn dụ Giang Hải Lưu xuất thủ, đồng thời để cho Xích Long thuyền bao vây, dùng móc câu giữ chặt kéo soái hạm ngược dòng, khi đó dù Giang Hải Lưu có ba đầu sáu tay cũng khó lòng thoát khỏi cái chết.

Ngờ đâu Giang Hải Lưu đã sai thủ hạ đảo buồm đổi hướng rẽ sóng mà đi, dù Nhiếp Thiên Hoàn căm hận xuất thủ cũng chỉ giết được một bang đồ, hỏi làm sao hấn không giận dữ.

Cú này Giang Hải Lưu chơi thật ngoạn mục, đảo ngược cả tình thế, lúc này Song đầu chiến thuyền thuận dòng lướt nhanh, không kể gì lòng sông nông sâu hay đá ngầm loạn thạch, mặc cho dòng nước và sức gió cuốn đi, lập tức bỏ xa năm chiếc Xích Long thuyền đuổi đằng sau.

Xuy! Xuy! Xuy!

Giang Hải Lưu rút Vong Mệnh Thương sau lưng, vận công vào hai tay rung một cái, lập tức âm thanh kỳ dị réo lên, hàng chục điểm tinh quang lấp lánh trước mặt.

Lão không cần mạo hiểm tấn công, chỉ cần giữ vững chỉ huy đài cho đến lúc soái hạm trôi tới Thiên Nhạc hiệp, khi đó muốn công muốn thủ gì đều được.

Rềng!

Đương nhiên vấn đề là có thể đương cự cho đến lúc đó hay không.

Thiên Địa Minh Hoàn của Nhiếp Thiên Hoàn là kỳ môn binh khí nổi danh nhất ở phương Nam, bất luận thi triển tầm xa hay gần đều vượt quyền tạo hóa, đưa y lên địa vị thứ hai trong Ngoại Cửu Phẩm cao thủ, chỉ dưới Nam phương đệ nhất nhân Tôn Ân.

Giang Hải Lưu tuy chưa bao giờ giao thủ với y, nhưng công lực y nông sâu thế nào lão đều biết rõ, từng khổ công nghiên cứu biện pháp phá song hoàn của y, rốt cuộc ở thời khắc sinh tử hôm nay cũng đến lúc đem ra ứng dụng.

Rềng!

Nhiếp Thiên Hoàn đưa hai tay nắm song hoàn giắt sau lưng, đoạn giang rộng hai tay, cặp cương hoàn chế bằng thép ròng và hoàng kim to nhỏ khác nhau dưới ánh tà dương trông tựa như đôi cánh vàng lấp lánh, xán lạn huy hoàng, song hoàn một to một nhỏ mất cân xứng trông thật kỳ cục, nhưng ẩn ẩn cảm giác bên trong có chứa huyền hư thoát nhìn đã thấy có gì đấy không ổn thỏa.

Lưỡng hoàn lẹ như chớp đập vào nhau phát ra âm thanh chói tai, tiếp đó được Nhiếp Thiên Hoàn quăng ra bằng thủ pháp đặc dị, lần lượt thoát thủ theo hai đường cong kỳ quái bay đến Giang Hải Lưu.

Giang Hải Lưu thần tình nghiêm trọng, nghe nói là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là một chuyện khác. Nếu theo chiêu thức hiện thời thì là đối phương đánh vào phía sau mình, giả sử lúc này mình thay đổi công thế rời khỏi đài chỉ huy trực tiếp công kích đối phương, há chẳng phải thừa cơ binh khí đối phương rời khỏi tay tấn công không để y kịp trở tay sao. Nhưng lại thấp thoáng cảm thấy đó là kế dụ địch của Nhiếp Thiên Hoàn, nếu mình thay đổi chiến lược e rằng trúng kế địch.

Thời cơ chớp mắt trôi đi.

Nhiếp Thiên Hoàn quát to một tiếng nhảy vọt lên, liên tiếp huy động song thủ, bốn ngọn chủy thủ lần lượt xạ tới Giang Hải Lưu.

Giang Hải Lưu ngậm thở dài, biết rằng vì mình không nhìn ra chiến lược đối phương nên đã rơi vào thế hạ phong, còn biết nói gì bây giờ, lập tức thu nhiếp tâm thần lướt tới bên lan can đài chỉ huy, Vong Mệnh Thương múa tít đón đỡ ám khí.

Đinh! Đinh! Đang! Đang!

Bốn ngọn phi đao bị gạt phăng đi, Nhiếp Thiên Hoàn đã xông đến trước mặt, song chưởng đẩy ra, một luồng kinh khí cuồng bạo ập đến, kinh lực tập trung cao độ thành một cột khí phảng phất như hữu hình, nếu bị kích trúng bảo đảm sẽ để lại trên người Giang Hải Lưu một lỗ thủng to tướng.

Giang Hải Lưu sớm biết y sẽ thừa thế tấn công mãnh liệt, hừ lạnh một tiếng, Vong Mệnh Thương khoan thai dẹt thành một lưới phòng ngự nghênh đón song chưởng đối phương, tận tình trình diễn bản lĩnh của vị long đầu đại ca của tam đại bang.

Đang!

Cách một trượng phía sau song hoàn đụng vào nhau phát xuất một âm thanh kinh thiên động địa vang vọng khắp nơi, hoàn toàn bất ngờ đối với Giang Hải Lưu, khiến lão tâm thần phân tán.

Lúc này trận chiến trên sông đã gần đến hồi kết, chín cỗ Song đầu thuyền của Đại Giang bang chiếc chìm, chiếc chạy, chiếc bị vây khốn, chỉ có chiếc thuyền của Tịch Kính toàn thân thoát lui, vượt lên trên thuyền địch đuổi theo soái thuyền nơi hai người ác đấu.

Ngoài ra còn có hai chiếc tả xung hữu đột, tận lực đột phá vòng vây, tiền đồ không mấy lạc quan.

Tình thế phát triển này càng làm tăng thêm không khí khẩn trương, nếu Tịch Kính đuổi kịp, Giang Hải Lưu sẽ dễ dàng thoát thân.

Nhiếp Thiên Hoàn điên cuồng rống lên một tiếng, thừa lúc Giang Hải Lưu phân tán tâm thần, song chưởng lần lượt vỗ trúng Vong Mệnh Thương, mượn lực bay vọt lên lướt trên đỉnh đầu Giang Hải Lưu.

Nếu không bị song hoàn uy hiếp phía sau, Giang Hải Lưu vì đang đứng vững trên thuyền, chỉ cần triển khai thương thế chắc chắn sẽ đánh cho Nhiếp Thiên Hoàn ở thế kém không còn cơ hội hoàn thủ, nhưng mà song hoàn ở phía sau với thủ pháp thần kỳ của Nhiếp Thiên Hoàn, sau khi đụng vào nhau liền bay tới tấn công lão ở phía sau, trừ phi lão chịu đồng thời chống đỡ cả hai phía, bằng không chỉ có cách tránh sang một bên, bởi vì Nhiếp Thiên Hoàn từ trên đầu phát xuất quyền kinh khiến lão không thể chống đỡ phi hoàn bay đến.

Giang Hải Lưu múa lên thương ảnh đầy trời, hư hư thực thực, mau lẹ né sang một bên.

Bồng!

Nhiếp Thiên Hoàn hiển lộ thực lực của người đứng thứ hai trong Ngoại Cửu Phẩm cao thủ, mau lẹ từ trên cao hạ xuống, gươm tay tiếp lấy song hoàn.

Giang Hải Lưu vung ngọn thương dũng mãnh như triều thủy nhấp nhô tràn đến, nhưng lão cũng hiểu rõ võ công Nhiếp Thiên Hoàn cao minh ngoài tưởng tượng của mình.

Soái thuyền rung chuyển, nguyên lai vừa chuyển qua khúc quanh, ở đoạn này lòng sông dốc ngược, nước đổ như thác, hai bên bờ đầy rẫy đá ngầm tạo thành vô số vực xoáy, chính là đoạn hiểm trở nhất của Dĩnh Thủy.

Nhiếp Thiên Hoàn cười lớn: "Giang huynh tuy tính toán đâu ra đấy nhưng sợ cũng vẫn không ổn!".

Song hoàn thi triển thủ pháp kỳ dị xông thẳng vào màn thương ảnh.

Máu tươi văng tung tóe.

Vong Mệnh Thương sắp đâm vào ngực Nhiếp Thiên Hoàn, bị y dùng thân pháp chớp nhoáng lách qua, chỉ đâm được vào vai y, nhưng tay trái Giang Hải Lưu lại bị gỗ trúng, xương gãy thịt rơi.

Hai người lướt sang hai bên.

Giang Hải Lưu miễn cưỡng nhịn đau, hữu thủ hồi thương đâm ngược lại.

Nhiếp Thiên Hoàn xoay mình chuyển thân hét lớn: "Đại Giang bang giờ này hôm nay trừ danh giang hồ".

Song hoàn bắn ra, Thiên Hoàn lớn hơn ra trước, Địa Hoàn nhỏ hơn ra sau, hết sức chuẩn xác lồng vào Vong Mệnh Thương, lướt theo thân thương công thẳng vào vai Giang Hải Lưu, chiêu số tinh vi kỳ dị khiến ai nấy trông thấy đều tấm tắc khen.

Song đầu chiến thuyền đuổi theo còn cách năm trượng, Tịch Kính cùng bang chúng mắt mở trừng trừng theo dõi, nhưng lại không có cách gì ngăn cản.

Giang Hải Lưu cảm thấy Thiên Địa Minh Hoàn của Nhiếp Thiên Hoàn đang lấy ngọn thương của mình làm trục xoay tít, xoay mỗi vòng lại gần hơn một ít, một tay lão giữ được ngọn thương tựa như treo thêm vật nặng hàng vạn cân đã là cả vấn đề, nói gì đến chuyện chấn vắng song hoàn đi.

Thời gian để quay đầu liếc mắt cũng không có, Giang Hải Lưu vận khởi dư lực hất Vong Mệnh Thương rơi xuống.

Lúc này Nhiếp Thiên Hoàn đã xông đến phía sau, một quyền đánh thẳng vào giữa lưng Giang Hải Lưu, tay kia chụp lấy ngọn thương.

Giang Hải Lưu cong người chịu đựng một quyền, thân hình bay lên đụng gãy lan can, từ đài chỉ huy rơi xuống dưới, thất khiếu ứa máu.

Rầm!

Soái thuyền không biết dừng phải thứ gì, cả thuyền rung chuyển rồi xoay tít như chong chóng chồm tới một đám loạn thạch bên tả ngạn, nào máy bắn tên, bắn đá lẫn long lóc khắp trên thuyền, thậm chí rơi cả xuống nước. Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Nhiếp Thiên Hoàn đâu còn dám đuổi theo bởi thêm một chưởng, chỉ cảm ngọn thương chiến lợi phẩm vẫn ngoắc vào song hoàn, lộn người một cú rơi xuống hữu ngạn.

Thuyền kỹ thuật vừa hay trò tới, đồng thanh kêu bang chủ.

Bồng!

Soái hạm kiên cố bị dòng nước chảy xiết cuốn đi va vào một khối đá lớn vỡ tung.

Một đạo nhân ảnh vọt lên trời, lao về phía Song đầu thuyền của Tịch Kính.

Tịch Kính mừng như điên, vội bay tới đỡ lấy Giang Hải Lưu, đặt xuống thuyền.

Song đầu chiến thuyền thuận dòng lướt đi.

Nhiếp Thiên Hoàn đứng trên bờ ngẩng lên trời cười nói: "Giang huynh trên đường xuống Hoàng tuyền hẳn không sầu tịch mịch, xin thứ cho Thiên Hoàn không tiễn".

° ° °

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến thúc ngựa từ tiểu cốc phi ra, Mộ Dung Chiến vui mừng nói: "Tiểu cốc này đúng là dễ thủ khó công, chỉ cần một ngàn quân với đủ dự trữ là có thể kháng cự với hàng chục ngàn quân".

Đồ Phụng Tam khế cười: "Nếu chỉ có thể tử thủ cũng chẳng có giá trị mấy, xưa nay ta ghét nhất là chiến đấu trong thế bị động, vì vậy mà đã có thêm một thiết trí khác, kẻ nào cho rằng ta chỉ có thể tử thủ ắt sẽ phải thiệt thòi lớn đấy".

Mộ Dung Chiến hít sâu một hơi nói: "May mà ngươi không phải là kẻ địch của ta, mau cho ta kiến thức đi".

Đồ Phụng Tam ra roi phóng ngựa xuyên rừng vượt núi, không lâu đã tới khu rừng rậm phía Đông Nam ngoài tiểu cốc.

Tiến sâu vào rừng mới chừng mười trượng đường đi tắc nghẽn, nguyên lai khắp chốn cỏ hoang gai góc chất đầy.

Đồ Phụng Tam xuống ngựa chăm chú quan sát mấy thân cây lớn xung quanh.

Mộ Dung Chiến cũng xuống ngựa, theo y đi loanh quanh.

Đồ Phụng Tam rút cuộc cũng thấy thứ cần tìm, nói: "Chính là hai cây này, nhìn thấy chưa? Trên thân cây đều có vết khoét thành hình tam giác".

Mộ Dung Chiến gạt đầu biểu thị đã thấy.

Đồ Phụng Tam bước qua giữa hai thân cây, đến bụi gai trước mặt thò tay tìm kiếm rồi dụng lực lôi một cái, cả bụi cây bị nhấc ra, xuất hiện một thông lộ.

Mộ Dung Chiến thấy rõ rồi không cảm được tán thưởng: "Hào kè!".

Đồ Phụng Tam hân hoan nói: "Chỗ này là sau khi ta thu thập Bát Kinh Lôi mới sai thủ hạ mở ra, bên trong có thể giấu hai trăm nhân mã, vì Hác Trường Hanh đã bị buộc phải bỏ chạy nên chỗ bí mật này chưa ai biết. Mộ Dung huynh không cần ta phải nói làm thế nào để lợi dụng chỗ giấu quân này chứ?".

Mộ Dung Chiến khen: "Ta hận hiện tại không lập tức là buổi tối để mà đại khai sát giới".

Đồ Phụng Tam nói: "Chúng ta tiến vào coi rõ tình hình rồi lập tức trở về được không?".

Mộ Dung Chiến nói: "Đồ huynh phải chăng rất thông tỏ hình thế khu vực quanh đây?".

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: "Cái đó đương nhiên, xưa nay ta không thích hành động một cách hồ đồ".

Mộ Dung Chiến nói: "Nếu được Đồ huynh phối hợp tác chiến ở ngoài Tập với ta, không chừng có thể đánh tan quân Thiên Sư".

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một lát: "Chuyến này trở về ta hãy quyết định nên làm thế nào, đừng quên trên đầu chúng ta còn có vị hồng phần thống soái".

Mộ Dung Chiến gạt đầu bật cười tiến vào thông lộ sau bụi gai.

° ° °

Lưu Dụ tỉnh lại, đầu đau buốt, nhất thời mơ hồ không biết mình đang ở đâu.

Lát sau mới hiểu mình đang ở trong xe, nằm vắt ngang trên chỗ ngồi, trên mình phủ tấm chăn lông thú, chốc chốc xe ngựa lại chồm lên thụt xuống tùy theo mặt đường gồ ghề.

Gã định ngồi lên nhưng toàn thân mềm xèo bất lực không thể cự quậy được, cảm giác thật vô cùng khó đỡ.

Rõ ràng có người cứu mình trên đường, đã trị thương và đổi y phục cho mình.

Còn Hậu bối đao?

Lưu Dụ nhắm chặt mắt điều tiết hô hấp, cái đau trong đầu dần dần giảm nhẹ, chân khí trong mình bắt đầu ngưng tụ tại mắt cũng hồi phục được mấy phần linh mẫn.

Phía trước và phía sau xe đều có tiếng vó ngựa dồn dập, tính sơ sơ có tới hơn trăm kỵ sĩ.

Chỗ gã hôn mê ngã xuống là con đường dịch đạo mang tên Hoài Quảng bên sông Hoài Thủy, chỉ cần men theo dịch đạo đi về phía Đông một ngày là có thể đến Quảng Lăng ở thượng du Hoài Thủy. Theo trí nhớ của gã người cứu gã hẳn phải đi theo dịch đạo về hướng Quảng Lăng.

Mình hôn mê mất bao lâu?

Lưu Dụ gắng hết sức lực ngồi dậy.

Trời đất xoay chuyển, Lưu Dụ suýt nữa lại ngã lăn ra.

Bên tai vang tiếng kêu gọi.

Lưu Dụ miễn cưỡng mở mắt, thấy mình đang ngồi tựa vào thành xe, kỵ sĩ đi kèm phát hiện gã đã tỉnh lại vội thông báo cho người khác.

Lưu Dụ nhìn qua ghế sau, Hậu bối đao và túi đeo lưng nằm an nhiên trên chỗ ngồi, lập tức yên tâm vì biết người cứu mình là bạn chứ không phải địch, chí ít cũng là người hảo tâm, nếu không sẽ chẳng để vũ khí nằm trong tầm tay mình.

Không biết có phải vì tiếp được mệnh lệnh hay không, người rong xe quát lớn, giật cương dừng xe lại.

Tiếng vó ngựa chậm lại, xe ngựa đi chậm từ từ dừng hẳn.

Đầu óc Lưu Dụ dần dần tỉnh táo hơn, chỉ hiềm trong đầu ngâm ngẩm đau, toàn thân yếu ớt, các khớp xương nhức buốt như bị kim đâm rất khó chịu.

Xe ngựa dừng hẳn.

Một kỵ mã phi đến bên cỗ xe, thân mình mang võ sĩ phục, tuổi chừng ba mươi, tướng mạo đường đường, mặt to tai lớn khiến người ta có cảm giác cao cao tại thượng, tuy nhiên lúc này thái độ đối với Lưu Dụ rất thân thiện, mỉm cười nói: "Lưu đại nhân tỉnh rồi sao?".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Xin hỏi huynh đài cao danh quý tính là gì, sao lại biết Lưu Dụ này?".

Người nọ hân hoan nói: "Bổn nhân Vương Thượng Nhan là gia tướng của Dương Châu Tri châu sự Hộ quốc công, đương nhiên biết Lưu đại nhân từng lập đại công trong chiến dịch Phì Thủy. Nghe nói Lưu đại nhân phụng mệnh tới Biên Hoang Tập thám thính tin tức, không biết vì sao ngã ngất bên đường, thụ nội thương nghiêm trọng, lại còn bị nhiễm phong hàn. May sao tiểu thư tinh thông y đạo, xem ra Lưu đại nhân đã đỡ nhiều rồi".

Đầu óc Lưu Dụ vẫn có chút hồ đồ, lẩm nhẩm mấy lần Dương Châu Tri châu sự Hộ quốc công, nhưng không nghĩ ra là vị đại thần nào trong triều.

Không cầm được buột miệng: "Hộ quốc công?".

Vương Thượng Nhan khiêm nhường nói: "Chủ nhân bọn ta vừa mới tới Dương Châu phó nhậm, đồng thời được phong là Hộ quốc công, chẳng trách Lưu đại nhân chưa nghe qua".

Đang muốn kể tiếp chủ nhân hẳn là ai, lại hạ thấp giọng nói: "Tiểu thư quay lại rồi! Để nàng tự thân nói rõ với Lưu đại nhân".

Nói đoạn giục ngựa tiến lên, hẳn là tới nghênh đón tiểu thư của hẳn.

Lưu Dụ cũng nghe thấy tiếng vó ngựa vọng đến từ xa, đang nghĩ xem tiểu thư mà Vương Thượng Nhan nói đến là ai, chợt nghe có tiếng Vương Thượng Nhan: "Lưu đại nhân tỉnh lại rồi, tinh thần rất khá, thể chất của ông ta thật đáng kinh ngạc, không hổ là người được Huyền soái coi trọng".

Một giọng nữ dịu ngọt cất lên: "Tốt rồi! Người ta không phải lo nữa".

Lưu Dụ chấn động toàn thân, tựa như không tin nổi có chuyện này, dăm dăm nhìn ra cửa xe, nghe thấy vị tiểu thư nọ bước xuống ngựa.

Sao lại là nàng!

Điều này không thể tin được.

Thật ra là duyên phận trời định hay là oan nghiệt trần thế không biết nữa.

Kẹt kẹt!

Có người mở cửa xe.

Giọng nàng bên ngoài: "Ta vào trong xe nói chuyện với Lưu đại nhân, mọi người có thể tiếp tục hành trình, ngày mai có thể tới được Quảng Lăng".

Nói xong tiến vào trong xe.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lưu Dự trầm kêu: "Trời ơi!".

Suýt nữa thì hoan hỉ đến mức lại ngất đi.

Hồi 32

Xảo ngộ ngọc nhân

Yn

én Phi và Thác Bạt Nghi chia tay nhau ở bến sông, Thác Bạt Nghi trở lại dịch trạm chiêu tập binh mã bản bộ, Yén Phi đi gặp Kỷ Thiên Thiên, mang lại những dự định chiến lược mới nhất để nàng định đoạt.

Ánh tà dương đỏ rực chiếu xuống Biên Hoang Tập đang tràn ngập niềm tin và hy vọng do trận đầu chiến thắng mang tới. Tất cả mọi người không phân biệt chủng tộc hệ phái, nam nữ nô nức tham gia chuẩn bị chiến đấu.

Yén Phi từ Tiểu Kiến Khang tiến vào Biên Hoang Tập, đặt chân lên mảnh đất chàng vừa chinh phục, lòng rộn những cảm xúc.

Biên Hoang Tập chưa bao giờ trải qua sự kiện toàn dân đoàn kết một lòng như bây giờ, kẻ địch lại là bốn thế lực hùng mạnh, những kẻ cầm đầu không chỉ là đại tông sư võ học mà còn là võ địch thống soái trên chiến trường, dày dạn kinh nghiệm trận mạc. Một khi chống đỡ không nổi, e rằng địch nhân bị chọc giận sẽ lấy máu rửa hận, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Yén Phi tươi cười đưa tay đáp lại quân dân bên đường hoan nghênh, phi thẳng đến Dạ Oa Tử.

Trên Chung lâu soái kỳ treo cao, không những lá cờ này mới thiết kế, lại cũng mới được vẽ lên, vết mực còn tươi dưới ánh tà dương chiếu vào lóng lánh trông thật ngoạn mục.

Soái kỳ được làm bằng vải xanh, vẽ hình một con chim tung cánh bay thẳng lên trời xanh mang theo khát vọng tự do vĩnh viễn, ý tưởng thật là đẹp đẽ.

Một toán kỵ sĩ từ Cổ Chung Trường phi đến, người đi đầu là Cơ Biệt trông thấy Yén Phi liền hoan hỉ tiến lại chào đón.

Yén Phi dừng lại chờ đợi.

Cơ Biệt phi tới, gò ngựa đứng lại bên chàng cười nói: "Các vị đi thám sát thực địa về có thu hoạch gì không?".

Yén Phi thấy gã miễn cưỡng cười nói, mỉm cười hỏi ngược lại: "Cơ đại thiếu gia phải chăng vẫn không hứng thú lắm với trận chiến đêm nay?".

Cơ Biệt gượng cười hạ giọng: "Nói không lo lắng gì thì là dối người, người khác thì không biết, nhưng Thiết Sĩ Tâm là người như thế nào ta biết rất rõ. Một Hán nhân như gã có thể trụ vững ở phương Bắc đã là không đơn giản, huống hồ lại còn gây dựng Hoàng Hà bang ngày một lớn mạnh. Ài! Người cười ta gan nhỏ cũng được, nỗi sợ của ta phát xuất từ đáy lòng, căn bản không thể khống chế được".

Yến Phi đồng tình nói: "Khi đã sợ hãi thì đúng là không có biện pháp gì, địch nhân thanh thế như thế, ai mà không khiếp sợ? Đó chỉ là vấn đề không chế xử lý nỗi sợ, khả năng kềm chế của người không thua kém ai, ít nhất cũng còn cười nói được".

Cơ Biệt ghé sát lại, thần sắc như gặp được kẻ tri âm, thềm thì nói: "Nói thật với Yến huynh, ta và lão Hồng đều sợ đến muốn chết nhưng không dám hở ra tí nào, bọn ta là lão đại nên tuyệt đối không thể lộ tâm sự ra ngoài mặt được, sợ hãi giống như ôn dịch sẽ ăn mòn đầu chí mọi người".

Lần đầu tiên Yến Phi phát giác mình có chút tán thưởng gã, động viên: "Người giỏi thật đấy, vừa rồi ta ở bên bờ Dĩnh Thủy xem thợ của người lấp mũi nhọn vào thân gỗ, biến một lõi thành một lõi thích, quả thật rất có phương pháp, chẳng mấy chốc mà đã làm ra vô số".

Cơ Biệt hân hoan nói: "Người nghĩ ta là thần thánh sao, đầu bịt sắt ấy là cải tiến những thứ vốn dùng cho việc chế tạo máy bắn tên mà có. Ha! Bất quá đúng là Biên Hoang Tập vật tư thật phong phú, chỉ tính chiến mã cũng đã có tới ba vạn con, một vạn chiến sĩ của ta mỗi người có thể đổi ngựa tới ba lần".

Yến Phi tuy rất muốn tán dóc thêm vài câu, nhưng thời gian đang gấp gáp đành vỗ vai gã: "Cứ thế mà làm đi, đánh chẳng được thì chạy, ở đây bọn ta là thổ dân, người ta nói mãnh hổ đầu không lại địa đầu trùng, hãy chứng minh điều ấy cho thiên hạ coi".

Nói xong thúc ngựa đi vào Dạ Oa Tử.

° ° °

Nếu là bất cứ lúc nào khác, Lưu Dụ tự tin khi gặp người đẹp bản thân đêm nhớ ngày mong vẫn có thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, giấu biệt mối tình say đắm.

Tiếc rằng lần này trời chẳng giúp người, thân thể và tâm trí đều suy kiệt, cảm giác ngọn lửa hoang dại lan tỏa khắp cõi lòng đã không còn không chế nổi bùng lên dữ dội.

Liên buột miệng: "Đạm Chân tiểu thư!".

Chính là người một lần gặp gỡ vĩnh viễn không quên, Vương Đạm Chân, ái nữ của đại thần Vương Cung.

Wương Đạm Chân nhìn ánh mắt rưng rưng của Lưu Dụ, tựa hồ cảm giác điều gì đấy, mặt hoa đỏ hồng kiều diễm khôn tả.

Chỉ ít là ở thời điểm này, Lưu Dụ cảm thấy vì nàng bất luận hy sinh nào cũng xứng đáng.

Chỉ có nàng mới có thể khiến mình quên hết mọi khổ khổ phiền não, luôn cả bao nhiêu hào tình tráng chí trong lòng nhất thời cũng trở thành không đáng kể.

Wương Đạm Chân không chút e ngại ánh mắt Lưu Dụ đang nhìn mình trừng trừng, tới bên Lưu Dụ đưa hai bàn tay ngọc ngà nắm lấy hữu thủ gã, dùng ba ngón tay chăm chú thăm mạch, thần thái thật quyến rũ.

Xe ngựa bắt đầu lên đường, cả đoàn tiếp tục hành trình.

Gió sông nhẹ nhẹ từ Hoài Thủy ở phía nam xuyên qua song cửa, đường đi gập ghềnh không còn khổ cực mà là lạc thú, hít thở hương thơm tỏa ra từ thân thể nàng, đột nhiên Lưu Dụ hiểu rằng hạnh phúc suốt đời gã sẽ gắn chặt với người con gái thiện lương trước mặt. Nếu nàng có thể trở thành mẹ hiền của các con mình, đời này còn mong gì hơn?

Đột nhiên gã cảm thấy thật nguy hiểm, với thân phận thấp kém như mình mà dám mơ tưởng đến nữ nhân cao quý này quả là không biết phận, hậu quả có thể khiến cho thành quả trải bao gian lao mới có được sẽ mất sạch.

Bất quá chuyện đó còn xa xôi lắm, hiện giờ làm sao có thể bỏ lỡ ân sủng trời ban?

Wương Đạm Chân buông tay, hoan hỉ nói: "Thế chất của Lưu đại nhân mạnh mẽ không tin nổi, chỉ có nửa

canh giờ mà tình trạng đã tốt lên rất nhiều. Sáng qua khi gặp người, còn cho rằng không sống nổi tới Quảng Lăng, khi ấy quả thực Đạm Chân không biết phải nói năng thế nào với Huyền soái".

Lúc nàng nói tới Tạ Huyền, cặp mắt huyền chợt sáng lên, biểu hiện rõ ràng được làm việc cho Tạ Huyền là vinh dự tối cao.

Lưu Dụ không để ý lắm, hỏi ở Kiến Khang đã biết nàng rất ngưỡng mộ Tạ Huyền, hỏi: "Vì sao tiểu thư đi theo đường này? Đi Quảng Lăng theo đường thủy tiện lợi hơn chứ?".

Vương Đạm Chân lộ vẻ khinh miệt nói: "Bắc phương ngựa Hồ rục rịch cất vó, loạn tặc Nam phương thừa cơ phát động, ba ngày trước đây thuyền chiến của Lương Hồ bang đại chiến trên sông với một toán thủy quân Kiến Khang, hai bên đều có tổn thất. Vì vậy có thủy sư phong tỏa thượng du Giang Hoài để bảo đảm an toàn cho Dương Châu".

Giọng nói ríu rít thơ ngây của nàng nghe thật lọt tai, lại thêm trong một không gian hoàn toàn biệt lập, Lưu Dụ hân hoan thưởng ngoạn bộ điệu trẻ con làm vẻ trịnh trọng của nàng, không cầm được thần hồn phiêu diêu, chỉ hy vọng cảnh này mãi mãi tiếp tục, vĩnh viễn không cải biến.

Tuy là tình huống phải rời nhà đi xa, nhưng với thân phận tôn quý của nàng mà chịu cực ở trong thùng xe đàm thoại với mình, Lưu Dụ cảm thấy vừa bần khoản vừa phơi phới trong lòng.

Nếu ở hoàn cảnh khác, với địa vị thấp kém của mình căn bản không có cách nào thân cận với nàng như vậy.

Lưu Dụ không hiểu nói: "Chỉ cần tiểu thư biểu lộ thân phận, thủy sư thuyền nào dám cản đường?".

Vương Đạm Chân khẽ hừ một tiếng nói: "Phụ trách giữ Hoài Thủy là cái tên Tư Mã Nguyên Hiên gì đấy, người ta ghét nhất là hắn, vì vậy mới tình nguyện đi theo đường bộ để khỏi phải trông thấy cái bản mặt đáng ghét ấy".

Lưu Dụ bấy giờ mới hiểu rõ vì sao nàng có giọng điệu khinh miệt khi nói chuyện này, tự nhủ chuyện Tạ An rời khỏi kinh đô gây ra thật nhiều thay đổi, Tư Mã Đạo Tử nắm được đại quyền liền cho con trai thống lĩnh thủy sự. Cứ hình dung nếu Tạ An mất đi, Tạ Huyền cũng nhận mệnh xuôi tay khứ thế, tình huống thật không dám tưởng tượng.

Nhậm Thanh Thị nói đúng, nếu không có Mạn Diệu bên cạnh Tư Mã Diệu nói đỡ cho mình, chỉ có cách lập tức bỏ quân trốn đi mới thoát được cái chết trong gang tấc.

Vương Đạm Chân ngạc nhiên: "Lưu đại nhân nghĩ gì vậy?".

Lưu Dụ lúc lắc đầu như muốn xua đi hết phiền não, tất cả những chuyện dính dáng đến tranh đấu hèn hạ bản thủ người hại người đâu xứng đề cập đến với vị mỹ nữ như bông lan trong u cốc này.

Vương Đạm Chân phấn khởi nói: "Người ta biết huynh đang lo lắng tặc tử làm loạn. Sợ gì chứ? Ngày nào còn Huyền soái, đâu đến lượt lũ tiểu nhân làm càn! Hầy! Người ta còn chưa có lúc nào hỏi huynh làm sao lại hôn mê giữa đường như thế?".

Nàng vô tâm hỏi mấy câu, lập tức khơi lên tâm sự trong lòng Lưu Dụ, sự thực tàn khốc lại trở về trong khung cảnh êm ả mê người này.

Ài!

Phải bắt đầu câu chuyện thế nào đây?

° ° °

Dạ Oa Tử không còn là Dạ Oa Tử, chốn phong hoa tuyết nguyệt đã biến thành căn cứ hậu phương quân sự.

Cửa lớn các nhà mở toang, lương thực vật tư sinh hoạt từ khắp nơi trong Tập ừn ừn chuyển đến được sắp

xếp gọn gàng để dự trữ, dãy nhà sau thì giành để nhốt ngựa.

Tất cả thông đạo ra vào Dạ Oa Tử đều dựng chiến lũy kiên cố, trang bị máy bắn đá, nỏ máy làm vũ khí phòng ngự cơ bản.

Nhà cửa xung quanh Dạ Oa Tử so với nơi khác trong Tập vừa cao vừa to hơn, đương nhiên trên gác, mái nhà đều bố trí vọng gác và cung tiễn thủ.

Biên Hoang Tập trải qua bao lần tai kiếp, nhà cửa lầu các đều lấy kiên cố, thực dụng và phòng hỏa làm chủ, trong thời khắc đặc biệt này quả nhiên có chỗ dùng đến.

Rải rác khắp Cổ Chung Trường từng đồng đồ vật lớn nhỏ, từng đám lửa ngựa đầy đó, nổi bật nhất là hàng loạt xe đá vây xung quanh Chung lâu, biến Chung lâu thành phòng tuyến tối hậu. Ngày nào Chung lâu còn chưa thất thủ, Biên Hoang Tập vẫn chưa chịu thất bại.

Thoạt trông thì loạn xạ, nhìn kỹ mọi cái đều đầu ra đuôi, không một bố trí nào không được tính toán kỹ càng.

Toàn bộ Dạ Oa Tử giống như một lưới nhện khổng lồ liên kết thành một chỉnh thể không thể chia cắt được với trung tâm chỉ huy là Chung lâu, chỉ cần một ngọn gió lay ngọn cỏ, Chung lâu giống như nhện chúa nằm trong lưới đã sinh ra phản ứng đối phó.

Yến Phi phóng ngựa một mạch tới nơi, cảm thấy mắt hoa đầu váng.

Dạ Oa Tử cuối cùng biến ra như thế này thật không thể nào tin được.

Khác biệt lớn nhất với địch nhân là bọn chàng tình nguyện tham gia chiến đấu vì tự do và công nghĩa cho Biên Hoang Tập.

Công nghĩa của Biên Hoang Tập chính là quy củ mà mọi người đồng lòng tuân theo.

Diêu Mãnh đang chỉ huy một đám Dạ Oa tộc nhân vận chuyển không ngừng những thùng nước không biết lấy từ cái giếng nào tới, trông thấy Yến Phi hơn hờ nói: "Thiên Thiên tiểu thư chắc chắn là vị thống soái kiệt xuất nhất thiên hạ, chẳng những có những chủ ý thật bất ngờ, mà còn hết sức thần hiệu. Nhất định lần này chúng ta sẽ đánh cho Tôn Ân, Mộ Dung Thùy bỏ giáp mà chạy".

Yến Phi thầm nghĩ tiểu tử này đúng là không biết trời cao đất dày, bất quá Kỳ Thiên Thiên có thể được bọn họ tín nhiệm như vậy quả nhiên là chuyện không tệ.

Nhíu mày nói: "Bấy nhiêu thùng nước kia để làm cái gì vậy?".

Diêu Mãnh và đám người bên cạnh đồng thanh cười phá lên, hết sức đắc ý.

Diêu Mãnh hỗn hển nói: "Té ra Yến Phi cũng đã nhìn thấy, trong thùng không phải là nước mà là dầu dùng để chế các thùng đạn cháy. Thiên Thiên tiểu thư nghĩ ra cách dùng da trâu làm thành vỏ đạn chứa dầu, dùng máy bắn đá bắn vào trận địa địch, rồi dùng dầu hỏa tiễn đốt cháy, chiêu này kêu là Hòa du tiêm địch (dầu hỏa giết giặc). Minh bạch chưa? Ta không có thời gian nói chuyện với người nữa đâu! Anh em! Tiếp tục nỗ lực đi, trăm thùng dầu kia cần phải đưa tới Bắc môn!".

Yến Phi thầm kêu lợi hại, phi ngựa tiến vào Cổ Chung Trường rồi thẳng tới Chung lâu.

Nghĩ đến sắp được gặp người trong mộng, quan sát nàng anh dũng chỉ huy quân hùng, tựa như có một ngọn lửa ngàn ngụt bốc lên trong lòng.

Chàng không tự dối mình, muốn yêu thương nàng hết mình, còn đối với tình yêu của nàng, chút nghi ngờ cuối cùng đã tan như mây khói.

Nếu không phải vì thân trong trường đại chiến cực kỳ ác liệt này, tình cảm của chàng và Kỳ Thiên Thiên sẽ tuyệt không bùng lên như lửa cháy đồng hoang, chính vì biết rằng sống chết khôn lường mới khiến chàng bỏ rơi tất cả, toàn thân toàn ý dần dần vào mối tình nam nữ nóng bỏng này.

Lưu Dụ nói: "Hôm đó sau khi gặp tiểu thư, ngồi thuyền tới Biên Hoang Tập...".

Vương Đạm Chân hớn hờ ngất lờ: "Nghe nói Kỳ Thiên Thiên đồng hành với các vị có đúng không? Huynh có biết chuyện này làm chấn động cả Kiến Khang không? Nghe nói Tư Mã Nguyên Hiên hay tin mang gia tướng tới phá nát đồ đạc của người ta phải không? Hử! Sao không tự soi gương, đúng là cóc ghẻ muốn ăn thịt ngỗng trời".

Lưu Dụ trong lòng chấn động, xem chừng chuyện này nhất định có liên quan đến bản thân mình, bọn họ không tìm được Cao Ngạn và Yến Phi để trút hận, hẳn chính mình vì chuyện Kỳ Thiên Thiên sẽ phải đối diện với tất cả những đổ kỵ của đám cao môn quyền quý.

Gật đầu: "Đúng là có chuyện này".

Vương Đạm Chân đầy phẫn chấn nói: "Té ra đúng là Kỳ Thiên Thiên đã tới Biên Hoang Tập, người ta không cần phải đi hỏi Chung Tú nữa! Thật ra thì Biên Hoang Tập là nơi như thế nào? Có bao nhiêu là kẻ giết người không chớp mắt, giang hồ đại đạo với những kẻ trốn tội ở đó, Kỳ Thiên Thiên không sợ ư?".

Lưu Dụ vừa bị nàng khơi trúng niềm tâm sự bấy giờ nghe nàng nói chuyện ngây thơ khả ái, nổi sầu trong lòng vơi đi rất nhiều, bật cười: "Có gì mà sợ chứ? Biên nhân còn hoan nghênh và tôn kính nàng không biết bao nhiêu mà kể nữa ấy!".

Vương Đạm Chân lộ vẻ nuối tiếc, dịu dàng nói: "Nếu không vì sợ cha trách mắng, ta thực muốn được tới Biên Hoang Tập kiến thức một phen. Ui! Huynh sẽ đưa người ta đi chứ?".

Lưu Dụ ngây người nhìn đóa tiên hoa đang ở trong một hoàn cảnh an toàn nhất này, trong đầu bọn bẽ cảm xúc, gượng cười: "Ta chính vừa mới từ Biên Hoang Tập về đây, chút nữa thì mất mạng, nàng vẫn không sợ gì sao?".

Vương Đạm Chân ngạc nhiên rồi lại cười như mật ngọt: "Huynh là vị anh hùng bất tử, nếu không Huyền soái đã không coi trọng huynh như thế. Cha của Chung Tú là đại anh hùng, tuyệt không coi làm người, ta cũng không coi làm huynh".

Lưu Dụ cuối cùng cũng tỉnh ngộ nàng đối với Tạ Huyền sùng bái đến mê muội, cảm thấy nàng coi trọng mình cũng chỉ vì quan hệ với Tạ Huyền, yêu người yêu cả con chó nhà người.

Hoặc giả nàng chỉ hứng thú với người được Tạ Huyền coi trúng, bất kể người đó là Trương Tam hay Lý Tứ.

Ý nghĩ này khiến cho Lưu Dụ từ trên chín tầng mây rơi phịch xuống đất, chớp mắt đã cảm thấy đau khổ và kiệt sức, tâm tình như sóng cả dâng trào, tư vị chưa từng nếm trải.

Xưa nay gã tự hào hơn người về khả năng khống chế tình cảm, nhưng vừa đối diện với người ngọc thâm thương trộm nhớ, năng lực này đã biến mất vô tăm tích.

Sự thực khiến nàng hứng thú là Biên Hoang Tập hoặc là Tạ Huyền, hỏi này hỏi nọ trước sau vẫn chưa đề cập đến bản thân thụ thương như thế nào, có thể thấy rõ tâm ý nàng ra sao.

Vương Đạm Chân thấy sắc mặt Lưu Dụ không vui, kinh hãi hỏi: "Huynh khó chịu ư?".

Lúc này Lưu Dụ đang từ tình tứ triền miên biến thành bi lụy yếu ớt, lại thêm nhớ đến Biên Hoang Tập đại họa lâm đầu, lập tức có cảm giác ngội lạnh như tro tàn.

Hào tình tráng chí chỉ là thứ để ông trời bốn cột người ta.

Gượng cười nói: "Không có gì nghiêm trọng cả, đến Quảng Lăng chắc sẽ phục nguyên. Vẫn còn chưa tạ ơn tiểu thư trượng nghĩa giúp đỡ. Đại ân không thể dùng lời mà nói, ngày sau Lưu Dụ nếu có chỗ nào dùng được, xin tiểu thư tận tình sai bảo".

Nói ra được câu này trong lòng cảm thấy đã dễ chịu hơn, tựa hồ với việc dựng lại bức tường ngăn khác biệt giai cấp, Lưu Dụ đã hết si tâm vọng tưởng đối với nữ tử quyền quý này.

Vương Đạm Chân nhú mày giận dữ nói: "Lưu đại nhân vẫn chưa nói với Đạm Chân vì sao mà thụ thương?".

Lưu Dụ có cảm giác hết sức mệt mỏi và nản lòng, uể oải đáp: "Cũng chẳng có gì cả, chỉ bất quá gặp phải Tôn Ân, suýt nữa bị lão giết chết, may mà nhanh chân nên mới trốn được. Sau đấy lại gặp đội thuyền của Nhiếp Thiên Hoàn, bắt buộc phải nhảy xuống nước, khi lên bờ mới bị cảm nhiễm phong hàn, chỉ có thể thôi".

Vương Đạm Chân mở to hai mắt, nghe xong không dám tin nói: "Hai cao thủ lợi hại nhất trong Ngoại Cửu Phẩm cao thủ, té ra lại gặp huynh...".

Lưu Dụ có thể thay nàng nói ra những lời chưa nói, đại khái là: "huynh cuối cùng vẫn có thể còn mạng" hai mắt lóe sáng, bình tĩnh nói: "Dù bọn họ lừng danh hung tàn, nói cho cùng cũng chỉ là phàm nhân. Thế nào cũng có ngày ta bắt bọn chúng trả lại món nợ này, chỉ cần ta còn một hơi thở là được".

Vương Đạm Chân ngây người tựa như lần đầu tiên trông thấy gã, quan sát kỹ lưỡng khuôn mặt và từng biến hóa trong ánh mắt gã.

Lưu Dụ rất muốn được ở lại một mình để có thể hạ quyết tâm dứt bỏ bất kể vọng cầu nào đối với nàng, dù có phải đau khổ đến thế nào đi nữa.

Gã chậm chậm nhắm mắt.

Một lúc sau, Vương Đạm Chân khẽ nói: "Lưu đại nhân cứ nghỉ ngơi cho khỏe, đến Quảng Lăng Đạm Chân sẽ đánh thức người dậy".

Nghe nàng lệnh cho đánh xe dừng ngựa lại, chỉ chút nữa Lưu Dụ bật lên gọi nàng trở lại nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn cương quyết áp chế những tình cảm bồng bột ấy.

Gã hiểu rõ chẳng những đã khiến mình đau khổ, mà còn khiến nàng đau khổ.

Hồi 33

Hậu hữu truy binh

Kỷ Thiên Thiên ở trên Quan viễn đài chỉ huy toàn cục, quang cảnh vừa hòa hùng vừa náo nhiệt.

Trác Cuồng Sinh được cử làm phó soái không nhún nhường châu chực bên cạnh, sẵn sàng để bất cứ lúc nào tiêu thư cần đến. Hồng Tử Xuân, Trình Thương Cổ hiệp trợ một bên trừ tính kế hoạch hành động.

Không biết ai đã mang đến một chiếc án đựng đồ văn phòng bằng gỗ hồng mộc, trên bề mặt đặt một đồng lệnh tiễn theo kiểu cổ lấp lánh ánh vàng, chứng tỏ trong chất thép có pha trộn hoàng kim. Hơn mười người truyền tin đội mũ gắn lông chim túc trực sẵn sàng, mỗi khi Kỷ Thiên Thiên ra một mệnh lệnh mới, đồng thời cũng trao lệnh tiễn để làm bằng cứ và ghi nhớ, chỉ bằng việc này đủ thấy rằng quả nhiên vị thống soái mỹ lệ Kỷ Thiên Thiên rất có khiếu tổ chức và điều phối.

Trong khi bước trên những bậc đá để lên lầu Yên Phi và phải Phương Hồng Sinh, khiến lão thiếu chút nữa thì ngã lăn ra. Nguyên lai Kỷ Thiên Thiên biết sở trường của lão, liền giao cho một tốp cao thủ tới khu vực đổ nát của Biên Hoang Tập truy bắt thám tử địch có khả năng nấp ở đó. Phương lão tổng được giao trọng trách phần chấn đến mức nói chưa hết ba câu đã vội bỏ đi.

Trong nghị đường oanh yến lú lo, một đám đông nữ nhân đang tíu tít gia công chế tác những chiếc đèn lồng lớn dùng để chỉ huy trong đêm tối, nam nhân duy nhất là tiểu tử đã bán đèn kéo quân cho Cao Ngạn tên là Tra Trọng Tín, gã chuyên gia làm đèn được cử làm chỉ huy đám chị em này. Vật liệu lần này đương nhiên không giống những thứ dùng để làm đèn kéo quân, đều là đồ thượng hạng do anh hùng các lộ cung cấp.

Đầu óc thấp thoáng hiện lên cảnh tượng cùng với Kỷ Thiên Thiên đốt lên những chiếc đèn kéo quân mới tinh

sương màu sắc rực rỡ, Yến Phi lên tới tầng ba của Lầu chuông, gần hai chục nhạc sư tuyển lựa từ các thanh lâu đang tập luyện những bài quân nhạc, bọn họ lần này nỗ lực diễn tấu vì vinh nhục của Biên Hoang Tập, hiển nhiên là những tác phẩm do Tàn Hoài đệ nhất tài nữ trước tác, đem thần thái phong lưu của nàng chú nhập vào không gian chiến tranh tàn khốc vô tình tạo ra một ý vị khác hẳn.

Yến Phi lên tới Quan viễn đài.

Kỷ Thiên Thiên đang cùng Trác Cuồng Sinh, Hồng Tử Xuân và Trình Thương Cổ nghiên cứu bản đồ Biên Hoang Tập, nàng tự tay dùng một cây bút kẻ lông mày đánh dấu những điểm quan trọng cần bố trí ứng phó.

Trác Cuồng Sinh cười: "Biên Hoang thủ tịch kiếm thủ trở về rồi, hy vọng hần mang tới những tin tốt lành!".

Kỷ Thiên Thiên liếc nhìn chàng, ánh mắt đầy hân hoan khiến Yến Phi chút nữa quên mất mình tới đây làm gì.

Ở trên cao này, gió mát nhẹ nhàng từ Biên Hoang thổi tới, chàng nhớ lại ngày nọ ngồi thuyền tới đây Kỷ Thiên Thiên đã nói một câu: "Đây là gió từ Biên Hoang Tập thổi đến! Gió lớn thổi khắp miền Biên Hoang!".

Câu nói này tựa như nàng vừa mới thốt ra, ngày ấy không ai ngờ Biên Hoang Tập lại rơi vào tình cảnh như bây giờ.

Bàng Nghĩa tạm thời không dựng được Đệ nhất lâu của hần, Cao Ngạn và Lưu Dụ sống chết còn không rõ.

Dưới ánh tịch dương, ánh sông lóe lên ngàn vạn đốm sáng vàng rực rỡ, thời gian cứ thế hững hờ trôi đi.

Kề vai với người yêu suốt đời đối diện với cuộc chiến sinh tử, cho dù đêm nay phải chết, đời này cũng không còn gì phải hối hận.

Kỷ Thiên Thiên thấy chàng ngây ngất nhìn mình, giận dỗi nói: "Yến lão đại còn không tới báo cáo, hay là muốn người ta xử theo quân luật?".

Đám Trình Thương Cổ cùng nhìn nhau cười.

Yến Phi mỉm cười bước tới nói: "Thống soái minh giám, vừa rồi bọn thuộc hạ khảo sát thực địa, thấy rằng thắng bại của ta tùy thuộc vào việc có thể làm trì hoãn địch nhân từ Bắc diện đến hay không, nếu thành công hoặc giả có thể đánh bại liên quân Thiên Sư đạo và Lưỡng Hồ bang trước khi đối phương giáp công Biên Hoang Tập".

Trác Cuồng Sinh cười ha hả nói: "Nhận định của các vị và của tiểu thư không định mà hợp, bất quá tiểu thư ngồi đây mà nghĩ ra tự nhiên phải hơn các vị một nước, đúng không?".

Yến Phi lại phát hiện Kỷ Thiên Thiên có một vị thế khác, ấy là không ai e ngại nàng hơn mình, vì vậy dù Trác Cuồng Sinh đem lời vừa rồi nói với người khác cũng chẳng làm ai giận dữ cả.

Đổi lại nếu chàng đảm đương chức vị thống soái đương nhiên sẽ khác hẳn.

Trình Thương Cổ nói rõ: "Lúc đầu ta còn hoài nghi tiểu thư thiếu kinh nghiệm thực tế, hiện giờ thì đã mười phần tin tưởng rồi".

Kỷ Thiên Thiên ngượng ngịu nói: "Đại chiến còn chưa bắt đầu, trong trường đàm luận việc binh thành công hay không vẫn còn quá sớm để mà nói, mọi việc đều phải trông vào các vị giúp đỡ".

Đoạn quay sang nói với Yến Phi: "Các vị muốn điều động bao nhiêu nhân mã?".

Yến Phi đang định đáp lời, Mộ Dung Chiến, Đồ Phụng Tam và Thác Bạt Nghi cùng xuất hiện, không khí lập tức trở nên khẩn trương, ai nấy đều biết đã đến thời gian hành động, mỗi quyết định tiếp theo đều liên quan đến sự tồn vong của Biên Hoang Tập.

° ° °

Lưu Dụ tọa tức tỉnh lại.

Hiểu rõ tâm ý chân chính của Vương Đạm Chân là một đòn nặng đối với gã, lại khiến gã buông rơi tất cả, toàn tâm toàn ý vận khí hành công, trị liệu thương thế.

Thể chất của gã khác hẳn người thường, nếu không phải vì mất hết đầu chí mà sinh ra ý tưởng ngược đãi bản thân thì thực không đến nỗi thương thế biến thành nặng nề, rồi bị phong hàn xâm nhập như vậy.

Lúc này mở mắt tỉnh lại, tình trạng đã cải biến rất nhiều, khí lực đã trở lại tứ chi, đầu óc sáng suốt. Gã đột nhiên phát giác cỗ xe đã chuyển hướng theo đường dốc đá khúc khuỷu, so ra thì dịch đạo không được tu sửa khó đi lúc trước chẳng là gì hết.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Dụ quay đầu nhìn ra ngoài song, sắc trời u ám, mặt trời đã chìm dưới rặng núi phía Tây. Đoàn xe đang leo lên dốc núi, rời khỏi dịch đạo.

Lưu Dụ thò đầu ra thấy phía sau còn có bốn cỗ xe ngựa, các kỵ sĩ lộ vẻ kinh hoảng, liên tục quay đầu nhìn về phía sau.

Vương Thượng Nhan quát ngựa phóng nhanh về phía trước, hẳn là muốn đi báo cáo với Vương Đạm Chân, Lưu Dụ vội vẫy gọi hắn hỏi: "Có chuyện gì vậy?".

Vương Thượng Nhan quát ngựa phóng nhanh về phía trước, hẳn là muốn đi báo cáo với Vương Đạm Chân, Lưu Dụ vội vẫy gọi hắn hỏi: "Có chuyện gì vậy?".

Vương Thượng Nhan cho ngựa đi chậm lại tới bên xe Lưu Dụ hạ giọng nói: "Tình hình không hay, phía sau bụi bay mù mịt, rất nhiều người ngựa đang toàn lực đuổi tới, ta sợ đó là mã tặc ở Biên Hoang nên mới thừa lúc trời chạng vạng tối tạm tránh sang một bên, hy vọng không chạm trán bọn chúng trên đường thì tốt".

Lưu Dụ hiểu rõ, nếu là người khác ở vùng phụ cận Biên Hoang gặp phải một đội kỵ sĩ đông đảo như vậy đều không cho là điềm may mắn. Vương Thượng Nhan hẳn phải có chút kinh nghiệm giang hồ nên mới tranh thủ lúc trời nhập nhoạng lánh vào một tòa tiểu sơn, đến lúc cần có thể lợi dụng hình thế núi cao đối địch, còn tốt hơn nhiều hẳn chiến trên dịch đạo.

Bất giác cũng rất ngạc nhiên, nhất thời không nghĩ ra ở Biên Hoang có bên nào đủ thực lực uy hiếp gia tướng đoàn của cao môn đại tộc Kiến Khang. Hiện tại ở Biên Hoang Tập các bang hội đều không rảnh việc, phương Nam ba đại thế lực dân gian là Thiên Sư đạo, Lương Hồ bang và Đại Giang bang đều không thể phân thân, bỗng dưng ở đâu nảy ra một toán nhân mã khiến cho không ai biết đầu vào đâu cả.

Vương Thượng Nhan thấy gã trầm ngâm không nói, lại nói: "Nghe nói Lưu đại nhân từng nhiều lần ra vào Biên Hoang, không biết có thể đoán được đối phương là thần thánh phương nào không?".

Lưu Dụ thu nhiếp tinh thần bình tĩnh nói: "Bọn họ cách đây còn bao xa?".

Vương Thượng Nhan lo lắng nói: "Cách bọn ta chỉ khoảng bảy tám dặm".

Lưu Dụ nói: "Chúng ta đến đỉnh đồi thì dừng lại, chờ ta coi rõ tình huống rồi sẽ nghĩ biện pháp ứng phó".

° ° °

Kỷ Thiên Thiên nói: "Mọi người rõ cả chứ?".

Tất cả các đầu lĩnh tụ tập trên đỉnh lầu chuông cử hành hội nghị tối hậu trước đại chiến.

Trời tối đen, nhưng Biên Hoang Tập khắp nơi đèn lửa huy hoàng, đặc biệt khu vực Dạ Oa Tử ánh sáng càng rực rỡ, chỉ khác là những ngọn đèn màu ngày thường được thay thế bằng những ngọn phong đăng, chiếu xuống Cỗ Chung Trường sáng rực như ban ngày.

Diêu Mãnh cung kính nói: "Chỉ thị của Thiên Thiên tiểu thư bọn ta nào dám quên. Ui! Bốn ngọn đèn màu tím này để chỉ khu vực nào nhỉ?".

Kỷ Thiên Thiên kiên nhẫn dịu giọng nói: "Thiên Thiên nhắc lại lần nữa, một ngọn đèn tím là khu Đông, các khu Nam, Tây, Bắc theo thứ tự số đèn tăng lên, năm đèn là khu Đông Nam, sáu bảy tám lần lượt là Đông Bắc, Tây Bắc và Tây Nam".

Diêu Mãnh vỗ trán nói: "Nhớ rồi! Bốn đèn là Bắc môn".

Trác Cuồng Sinh nói: "Hiệu đèn và hiệu trống phối hợp đương nhiên không thể sai được nữa, ai còn nghi vấn gì thì phải hỏi cho rõ đi".

Mộ Dung Chiến nói: "Cách chỉ huy của Thiên Thiên tiểu thư thật đơn giản dễ nhớ, nghe một lần là rõ, thời gian không còn nhiều, chúng ta lập tức phân ra hành sự thôi".

Đồ Phụng Tam nói: "Ta còn một đề nghị, vì rằng mọi người đã quyết định kéo dài chiến tuyến đến tận ngoài Tập, lấy mất hơn hai ngàn binh mã, vì vậy tốt nhất là thành lập một cánh quân cơ động do Yến huynh chỉ huy tập trung chờ lệnh ở Cổ Chung Trường, tùy thời có thể chi viện cho bất kỳ nơi nào".

Hồ Lôi Phương gật đầu: "Kế này rất cao minh, hiện giờ chủ lực của ta tập trung ở Dĩnh Thủy và Tây, Nam lưỡng môn, các khu vực khác e là binh lực bạc nhược, có toán quân cơ động này có thể kịp thời bổ sung nơi nào xung yếu nhất".

Thác Bạt Nghi nói: "Cánh quân này chỉ cần tinh mà không cần nhiều, nếu gồm toàn cao thủ thì chỉ cần ba trăm người là có thể phát huy tác dụng rất lớn".

Kỷ Thiên Thiên nói: "Cứ thế quyết định đi, để bảo vệ tự do và công nghĩa Biên Hoang Tập, chúng ta quyết chiến đấu đến cùng, tuyệt không thỏa hiệp! Tuyệt không đầu hàng!".

Mọi người nhao nhao hưởng ứng, sĩ khí dâng lên hừng hực.

° ° °

Lưu Dụ chăm chú nhìn phía xa xa, trên dịch đạo cách đây chừng năm dặm xuất hiện ba con rồng lửa mau lẹ tiến lại gần.

Vương Thượng Nhan hít hà một hơi, nói: "Tối thiểu có tới ba trăm người".

Tuy có hơn chục gia tướng cao cấp bảo vệ, Vương Đạm Chân vẫn sợ hãi thất sắc, chỉ là cố gắng trấn định.

Một gia tướng tên là Lâm Thanh nói: "Không bằng chúng ta chạy vào Biên Hoang, chờ đến ngày mai mới quay lại dịch đạo tiếp tục hành trình".

Lại có người nói: "Muốn đi thì phải đi ngay, chậm trễ sợ không kịp".

Vương Đạm Chân nói: "Có khi nào bọn họ chỉ tiện đường đi qua mà không phải cố ý tìm đến chúng ta?".

Lưu Dụ lắc đầu: "Bọn họ đến vì tiểu thư".

Lâm Thanh bác đi: "Lưu đại nhân làm sao có thể võ đoán như thế, chưa chừng bọn chúng là vì Lưu đại nhân mà đến".

Đám gia tướng có tới một nửa gật đầu đồng ý.

Vương Đạm Chân nhìn Lưu Dụ, phát giác gã thần thái ung dung, bất giác cũng yên lòng hơn đôi chút.

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Có ba lý do khiến ta dám nói bọn chúng tới đây vì tiểu thư".

Vương Đạm Chân ngạc nhiên: "Té ra có tới ba lý do, Đạm Chân thì chỉ một nghĩ cũng không ra".

Vương Thượng Nhan trầm giọng nói: "Thời gian không còn nhiều, Lưu đại nhân có thể nói ngắn gọn hơn không?".

Lưu Dụ nhún vai: "Đầu tiên là đối phương không sợ gì người khác để ý, giờ cao đuốc để quan sát vết bánh xe và dấu chân ngựa trên đường. Thứ hai là binh chia tam lộ, việc này là để trong lúc hành quân để phòng bị tập kích, rõ ràng đối phương đến đây với ý đồ bất thiện. Thứ ba là nhân số đối phương chỉ khoảng hai trăm người mà lại mang theo tới hơn bốn trăm con ngựa, rõ ràng trên đường luân phiên thay đổi để truy tung đường dài. Vì vậy ta nói bọn chúng vì theo tiểu thư mà tới đây, không đạt mục đích quyết không thôi, bọn chúng không mong gì hơn là chúng ta hoảng hốt bỏ chạy người ngựa nhọc nhằn. Hơn nữa chúng ta còn có xe ngựa và nữ quyến, về mặt tốc độ không thể bằng bọn chúng được, vì vậy đào tẩu là hết sức thất sách".

Vương Đạm Chân run run nói: "Ta với người không cừu không oán, kẻ nào tới gây chuyện với ta vậy?".

Lưu Dụ nhìn thẳng vào mắt nàng, đột nhiên thần thái biến thành cực kỳ uy mãnh, trầm giọng nói: "Xin tiểu thư yên lòng, đã có Lưu Dụ ở đây đâu để tiểu tặc làm càn. Nếu ta đoán không sai bọn này là người của Tư Mã Nguyên Hiển, để ta bắt lấy mấy tên tra hỏi là biết ngay đúng sai".

Kiến giải và bản sắc hào hùng lâm trận ung dung của Lưu Dụ không những khiến những người vừa cười gả tỏ vẻ hổ thẹn, mà còn làm cho Vương Đạm Chân đang bối rối cảm thấy có nơi nương tựa.

Vương Đạm Chân hỏi: "Chúng ta nên làm gì bây giờ?".

Lưu Dụ nhìn về phía đối phương, đoạn hỏi: "Bên ta số người có thể tham gia chiến đấu được bao nhiêu người?".

Vương Thượng Nhan đáp: "Trừ lão thiếu tỳ bộc đi cùng hai mươi mốt người, còn lại chín mươi mốt người đều có thể chiến đấu".

Lưu Dụ gật đầu: "Như thế đủ rồi, trước hết xin Vương huynh chọn giúp ba chục thủ hạ giỏi bán cung mà tuyệt đối trung thành, sau đó ta sẽ cùng huynh nghiên cứu hành động tiếp theo".

Lời nói này giữ thể diện cho Vương Thượng Nhan, hấn ta hân hoan lĩnh mệnh đi ra.

Vương Đạm Chân lại gần Lưu Dụ nói: "Bọn chúng đúng là người của Tư Mã Nguyên Hiển ư? Tư Mã Nguyên Hiển dám to gan không sợ cha ta tìm hấn hỏi tội sao? Hấn đã từng nhiều lần tới tìm cha ta cầu thân đều bị cha cự tuyệt thẳng thừng".

Lưu Dụ mắt vẫn không ngừng quan sát địch nhân đã đuổi tới cách đó chừng hai dặm, điềm đạm nói: "Nếu là mã tặc có sở trường truy tung thì không cần đến đèn đuốc cũng có thể theo dấu chúng ta, còn là nhân mã của các bang hội Biên Hoang Tập thì lại không dám nghênh ngang như thế ở khu vực này vì còn sợ đụng chạm đến thủy sư. Chỉ có Tư Mã Nguyên Hiển mới dám ngông cuồng như vậy. Bất quá đêm nay hấn gặp vận đen rồi, hy vọng hấn sẽ tự mình dẫn quân đuổi tới, ta sẽ khiến cho Tư Mã Đạo Tử nếm thử nỗi đau tang tóc xem thế nào".

Vương Đạm Chân giắt mình kinh hãi, ngơ ngác nhìn gã.

Lưu Dụ cười nói: "Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, bắt quá địch nhân đông người cho nên chỉ có cách cầm tặc tiên cầm vương, bắn hấn một hai mũi tên là đủ rồi. Việc này là hấn sai về lý, ta bảo đảm hấn chỉ đành ngậm đắng nuốt cay chịu đựng một mình thôi".

Vương Đạm Chân tránh ánh mắt rừng rực của gã, cúi đầu nói nhỏ: "Lưu đại nhân không sợ tương lai hấn tính sổ với người sao?".

Lưu Dụ rất muốn nói vì nàng thì đến thiên vương lão tử ta cũng chẳng sợ, kể gì đến một gã Tư Mã Nguyên Hiển con con ấy? Nhưng lại nhớ tới mình ước với Nhậm Thanh Thị, thâm than chính mình càng ngày càng sa lầy, không dự vào Man Diệu cũng không được, lập tức nhiệt tình nguội lạnh, gượng cười: "Cho dù không có sự kiện này nàng cho rằng Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo có chịu buông tha cho ta không? Chỉ cần bọn họ không dám đường đường chính chính nói ra thì thêm một việc bớt một việc căn bản không thành vấn đề".

Vương Đạm Chân yên lặng không nói, tựa như đang ngẫm nghĩ về ẩn ý trong lời của Lưu Dụ, đoạn nói: "Huynh có thể động thủ được không?".

Lưu Dụ tựa hồ cảm thấy sung sướng được lập uy trước mặt nàng, trước hết là vì nếu giúp nàng qua khỏi tai kiếp này coi như đã báo đáp được cái ân cứu giúp mình. Cũng vì không dám với cao đối với nàng nên lại càng hồi phục thái độ bình tĩnh và thực tiễn thường ngày, thông thả nói: "Đối phó với Tôn Ân hay Nhiếp Thiên Hoàn đương nhiên là không được, nhưng ứng phó với một gã tiểu dân tộc nông cuồng tự cho là anh hùng thì thừa sức. Xin tiểu thư an tâm, nếu ta không thể đánh lui địch nhân mà không để bên mình chịu bất cứ tổn thương nào thì xin tiểu thư cứ trách mắng".

Vương Đạm Chân thở nhẹ một hơi như trút được gánh nặng, ngược nhìn gã, bốn mắt gặp nhau, mặt phản hiện lên hai đóa mây hồng, thẹn thùng cúi đầu xuống.

Lưu Dụ nghe con tim nảy lên như điên cuồng không sao kềm chế nổi.

Má ơi!

Nữ nhân xinh đẹp quyến rũ nhường này, nếu không phải là nhi nữ của Vương Cung, mình nhất định sẽ tìm mọi cách cưới về làm vợ. Tiếc là...

Vương Thượng Nhan trở lại bên Lưu Dụ nói: "Lưu đại nhân đừng khách khí, thời gian không nhiều, xin đại nhân chỉ thị".

Lưu Dụ hiểu rằng đã chiếm được tín nhiệm của hắn, hân hoan xoa xoa người, trở vào khu rừng thưa bên cạnh nói: "Xin Vương huynh hộ tống tiểu thư và xe ngựa xuống đó đi vào rừng, đi chừng một dặm mới quay đầu lại".

Đi theo hắn có Vương Đạm Chân và đám gia tướng nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau.

Vương Đạm Chân kinh hãi nói: "Lưu đại nhân thương thế mới khỏi, chỉ có ba chục người làm soa cự lại hai trăm người?".

Lưu Dụ đã chuẩn bị sẵn nói: "Đánh nhau trực diện đương nhiên là không ổn rồi, tuy nhiên thành bại chiến tranh không phải quyết định ở nhân số ít hay nhiều, mà là ở binh pháp mưu lược, nếu không Bắc Phủ binh ta đã chẳng có chiến công Phì Thủy. Ta tuy không dám so với Huyền soái, nhưng Tư Mã Nguyên Hiễn lại càng không thể sánh với Phù Kiên. Vì vậy xin các vị yên tâm đi, mọi cái sẽ như lời ta nói, bảo đảm sự tình sẽ rất mau lẹ trở thành quá khứ".

Vương Thượng Nhan hạ giọng nói: "Vừa rồi Lưu đại nhân sai ta đi tuyển chọn cung tiễn thủ, đặc biệt chỉ rõ phải chọn người trung trinh, có phải sợ có nội gian trong chúng ta không?".

Lưu Dụ nói: "Đó chỉ là tác phong xử sự xưa nay của ta, cẩn thận vẫn hơn, không có ý gì đặc biệt".

Quay sang Vương Đạm Chân nói: "Xin tiểu thư thương lộ".

Vương Đạm Chân nhìn sâu vào mắt Lưu Dụ, cúi đầu: "Lưu đại nhân cẩn thận một chút".

Nói đoạn lên ngựa đi.

Nhìn theo bóng dáng mê người của nàng, Lưu Dụ lòng đầy cảm xúc.

Rốt cuộc gã đã chiếm được hảo cảm của nàng, nhưng lại hiểu rõ hai bên có duyên mà không có phận, ông trời thật quá tàn nhẫn.

Hồi 34

Chiến hòa chân tình

Kỷ Thiên Thiên ghé vào tai chàng thì thầm: "Thiên Thiên đang rất là mâu thuẫn".

Hai người bên nhau tựa vào lan can trên Quan viễn đài cúi nhìn quang cảnh Dĩnh Thủy. Mọi người đều đã ra ngoài theo phân công hành sự, phó soái Trác Cuồng Sinh đi xuống quảng trường tuyển chọn người cho bộ đội cơ động của Yến Phi từ đám Dạ Oa tộc nhân, trên đỉnh Chung lâu chỉ còn chừng hơn chục lính công binh đang dựng một chiếc giá để nâng lên hạ xuống các lồng đèn chỉ huy.

Gió hoang cuồn cuộn thổi y phục hai người bay phấp phật, tưởng như một lúc nào đấy có thể bay lên như thần tiên quyến thuộc trở về tiên giới.

Trời đã tối sẫm, mây đen che kín, trong ánh đèn lửa huy hoàng của Biên Hoang Tập, thẳng hoặc có lúc ẩn hiện vàng trắng âm đạm.

Liên quân mỗi người đều chít chiếc khăn màu hoàng kim của Dạ Oa tộc nhân để phân biệt với địch nhân, ngoài số có sẵn của Trác Cuồng Sinh, số còn lại trong mấy canh giờ được làm gấp để cung cấp cho mọi người, địch nhân có muốn giả mạo cũng không được.

Theo đề nghị của Kỷ Thiên Thiên liên quân còn định ra ba loại khẩu hiệu và quân lệnh để đề phòng địch nhân có được hoàng kim cân trà trộn vào.

Hai người nhích lại gần nhau hạ giọng nói chuyện. Yến Phi nhìn kỹ nét mặt Kỷ Thiên Thiên, vẻ không hiểu: "Mâu thuẫn?".

Kỷ Thiên Thiên nhăn cái mũi xinh xắn nói: "Làm thống soái đương nhiên phải đại tướng đặc lực ra chiến trường, nhưng có người con gái nào muốn tình lang của mình mạo hiểm không? Yến lang của tôi nói như thế không mâu thuẫn thì gì?".

Yến Phi tâm thần say sưa ngây ngất, Kỷ Thiên Thiên lại là người đầu tiên chủ động thừa nhận chàng là tình lang. Sau cuộc chiến với Hách Liên Bột Bột, chàng đã muốn tìm cơ hội biểu lộ tình cảm với Kỷ Thiên Thiên, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, không biết làm thế nào để biểu đạt tình cảm sâu sắc mà vi diệu đối với nàng ở chốn sâu thẳm trong tâm hồn mình. Nhưng lúc này ở một trong Biên Hoang tứ cảnh, Quan viễn đài, nhìn thấy Biên Hoang Tập vạn chúng nhất tâm động viên nhau ứng phó với trận chiến như cuồng phong bạo vũ sắp sửa ập đến, chàng đột nhiên cảm thấy nói gì cũng là thừa, tình yêu của hai người đã tồn tại như một sự thật hiển nhiên.

Yến Phi hít sâu một hơi thở, than: "Nếu lần này không chết, ta sẽ đưa Thiên Thiên đi thưởng ngoạn hai cảnh đẹp còn lại của Biên Hoang Tập".

Kỷ Thiên Thiên ánh mắt long lanh, vui sướng nói: "Yến Phi à! Anh đừng giống những nam nhân khác nói rồi lại thôi nhé!".

Yến Phi vội thanh minh: "Yến Phi này đã bao giờ ăn không nói có chưa? Từ trước đến nay ta chưa bao giờ nói lời không giữ lời".

Kỷ Thiên Thiên vui sướng như nở hoa trong lòng: "Được rồi! Được rồi! Ngàn vạn lần chớ bắt chước mấy gã nam nhân chuyên lừa bịp con gái thề thốt đủ điều, người ta nguyện tin tưởng anh. Hay! Anh có biết mình là Biên Hoang Tập của Thiên Thiên không?".

Yến Phi trở nên hồ đồ, nhưng lại cảm thấy hết sức hứng thú ngờ ngẩn nói: "Cái gì mà ta là Biên Hoang Tập của nàng? Ta là Biên Hoang Tập của nàng ư?".

Đôi mắt diễm lệ dần dần sáng rực, Kỷ Thiên Thiên dịu dàng nói: "Biên Hoang Tập vô thiên vô pháp mà! Bất kỳ người nào quen tuân theo quy củ đến đây đều không thể kềm chế được nữa, thế mới là vô thiên vô pháp! Người ta đã sớm vì anh mà mất khống chế. Anh là người tình tuyệt vời nhất của tôi, bất kỳ người nào khác tôi cũng không cần, vì vậy anh là Biên Hoang Tập của Thiên Thiên".

Yến Phi run người: "Thiên Thiên!".

Kỷ Thiên Thiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt chàng, nhu tình như nước: "Đừng nói gì, ánh mắt anh đã nói với

tôi những bí ẩn ở đáy lòng anh. Tôi không cần biết quá khứ của anh, cũng không cần biết tương lai sẽ ra sao, chỉ biết lúc này trong cơn lốc xoáy chiến tranh khốc liệt, chúng ta thực sự yêu nhau hết mình. Nếu là trong hoàn cảnh khác, tình cảm hai ta chưa hẳn đã tiến triển nhanh như vậy, nhưng mà thời gian không có nhiều, chúng ta không thể lãng phí được, đúng thế không?".

Yến Phi không nói nên lời, ái tình của Kỳ Thiên Thiên tựa như cuồng phong rợp trời đất, tựa như lửa cháy đồng hoang một khi phát động là có thể thay đổi tất cả mọi thứ, kể cả cõi lòng đã chết của Yến Phi. Từ trước đến nay chưa bao giờ chàng cảm thấy thỏa mãn và khoái lạc như vậy, chỉ cần qua được kiếp nạn này, trời đất sẽ thuộc về bọn họ, bao nhiêu quốc cừu gia hận đều trở thành thứ yếu.

Kỳ Thiên Thiên quay sang nhìn dòng Dĩnh Thủy, ánh mắt xa xôi chậm rãi nói: "Mấy ngày nay Thiên Thiên sống thật khoan khoái, tựa như có một thứ lực lượng vô hình đưa Thiên Thiên tới một thế giới hoàn toàn mới để thử nghiệm những sự vật chưa từng thấy, bi hoan ly hợp đổi thay trong chớp nhoáng, được được mất mất không còn ranh giới. Từ khi nghe nghĩa phụ nói đến anh, trong lòng Thiên Thiên anh đã là hình thành một hình tượng đặc thù, đến khi gặp anh rồi lại phát giác anh giống như một ván cờ bí ẩn, chỉ có tình yêu chân thành mới có thể phá giải được thành một kết cục hết sức mỹ diệu!".

Yến Phi muốn đáp lời, chợt toàn thân chấn động, ngơ ngác nhìn về phía Đông Cổ Chung Trường.

Kỳ Thiên Thiên cũng giật mình thất thanh: "Trời ơi! Bọn họ sao lại trở về rồi?".

Bàng Nghĩa, Tiểu Thi và các huynh đệ đệ nhất lâu đang tiến vào quảng trường giờ tay vẫy bọn họ.

° ° °

Lưu Dụ ẩn mình trên một cành cây cách mặt đất chừng một trượng bình tĩnh chờ đợi. Thương thế của gã tuy đã đỡ nhiều nhưng vẫn không nên động thủ với người, gã cũng không định cùng địch nhân giao đấu trực tiếp.

Tiếng vó ngựa từ bên kia ngọn đồi vọng đến, rõ ràng gã suy đoán không sai, đám kỵ sĩ này vì Vương Đạm Chân mà đến.

Lưu Dụ thầm cảm tạ ông trời, nếu chẳng phải trời xui đất khiến cho mình có mặt ở đây, chắc hẳn phen này nàng khó thoát ma chưởng.

Ánh đuốc xuất hiện trên đỉnh dốc, hơn mười kỵ sĩ phóng nhanh tới, Lưu Dụ nhìn thật kỹ, thầm van vái thần phạt để cho Tư Mã Nguyên Hiển tự mình dẫn người đến, đỡ cho bản thân mình rất nhiều khí lực.

Tiếp đó toàn bộ ngọn đồi đều xuất hiện kỵ sĩ, ánh lửa đỏ chiếu sáng rực khu rừng xung quanh, rất may Lưu Dụ ẩn mình trong đám cây lá rậm rạp không bị đối phương phát giác.

Theo gã suy đoán, cái trò thương thiên bại lý này có thể khiến cho Tư Mã Nguyên Hiển thân bại danh liệt, vì vậy không thể giao cho thủ hạ làm thay mà sẽ phải tự mình thực hiện để khỏi tiết lộ ra ngoài. Theo hán đến đây phải là thủ hạ tâm phúc, nhân số cũng không thể quá đông.

Chỉ cần Tư Mã Nguyên Hiển hành sự gọn gàng, sau này Vương Cung cũng không biết đường nào mà truy cứu.

Đột nhiên Tư Mã Nguyên Hiển hiện thân trên đỉnh dốc, lập tức Lưu Dụ nhẹ cả người, biết là thắng lợi nằm trong tầm tay rồi. Hiện tại muốn giết chết Tư Mã Nguyên Hiển chỉ đơn giản bắn một mũi tên, tiếc rằng đó không phải là hành động thông minh. Thấy chủ bị giết, đám thủ hạ chỉ còn mỗi cách chiến đấu kịch liệt. Với tình trạng hiện giờ của gã, lại thêm không thể bỏ mặc đấy mà chạy được, rất nhiều khả năng phải bồi thêm tính mạng mình.

Gã chỉ muốn dọa cho Tư Mã Nguyên Hiển bỏ chạy.

Tư Mã Nguyên Hiển nấp trong đám thủ hạ, rõ ràng đang sợ Tôn Ân. Chắc từ miệng Vương Quốc Bảo thua chạy về hẳn đã biết rõ đại quân Thiên Sư đạo đang hoạt động ở Biên Hoang, Lưu Dụ phải lợi dụng tâm lý sợ bóng sợ gió này dọa hấn bỏ chạy.

Có tiếng người trên đỉnh dốc: "Bọn họ cảnh giác rồi, đang chạy trốn vào Biên Hoang".

Tư Mã Nguyên Hiển cười gằn: "Để xem nàng có thể chạy đến đâu? Theo ta đuổi!".

Hơn chục kỵ sĩ vừa lao xuống dốc vừa cười quái dị, tựa như trông thấy thú săn trước mắt, chỉ cần vung tay là bắt được.

Lưu Dụ thở sâu một hơi, lạnh lùng giương cung đặt tên, nhằm chuẩn vào Tư Mã Nguyên Hiển đang phi xuống.

Mấy tên đi trước hiện cách chỗ Lưu Dụ ẩn thân không tới ba mươi trượng phóng nhanh đến.

Tư Mã Nguyên Hiển kêu lên một tiếng kỳ quái thúc ngựa tiến lên, thủ hạ xung quanh đồng thời gia tốc.

Véo!

Kinh tiễn rời dây cung xạ tới, tính toán tốc độ phi ngựa của Tư Mã Nguyên Hiển cực kỳ chính xác, cho thấy Lưu Dụ không những nhãn lực và tiễn thuật đều hết sức cao cường. Nhưng quan trọng hơn cả là cặp linh thủ bảo đảm cho gã bắn trúng mục tiêu.

A! A!

Tư Mã Nguyên Hiển bị tên bắn xuyên qua bắp chân rú lên một tiếng đau đớn, chút xíu nữa là ngã lăn xuống ngựa.

Nhất thời cả bọn cuống cả chân tay, lật đặt gò cương dừng lại, có con ngựa không trụ nổi kéo cả người cưỡi lăn xuống dốc, tình thế thật hỗn loạn.

Ngọn đuốc rơi xuống đất lập tức đốt cháy cỏ dại, tiếng nổ lép bép, khói bốc nghi ngút.

Hơn trăm con ngựa hùng hùng hổ hổ, đội hình nghiêm chỉnh biến thành một đám loạn xạ ngầu.

Lưu Dụ biết thời cơ đến quá lớn: "Thiên Sư có lệnh phải bắt sống tiểu tử Tư Mã Nguyên Hiển".

Câu này chính là ám hiệu để thông tri cho tiễn thủ mai phục xung quanh, lập tức mấy chục mũi kinh tiễn từ khắp các hướng bắn tới, nhằm ngựa không nhằm người.

Địch nhân từ hỗn loạn biến thành tan vỡ hoàn toàn, bị Thiên Sư quân mai phục, ai còn đủ dũng khí đối địch?

Tư Mã Nguyên Hiển là kẻ ít dũng khí nhất, cứ thế quay đầu ngựa nén đau phi vong mạng lên đỉnh đồi. Những kẻ còn lại thấy chủ bỏ chạy tranh nhau đuổi theo, có tên ngã lăn xuống đất vội vã bò dậy, hận cha mẹ chỉ sinh cho một cặp giò không thể chạy nhanh hơn con ngựa.

Lưu Dụ và đám tiễn thủ đồng thanh reo hò, đối phương trong chớp mắt chạy trốn sạch, còn lại hơn chục con ngựa đáng thương nằm lẫn trên mặt đất hí lên ai oán.

° ° °

Từ Đạo Phúc đứng trên đỉnh đồi cao chăm chú nhìn về phía Biên Hoang Tập cách đó hơn mười dặm đèn lửa huy hoàng, chứa đựng cả nghi hoặc, lo âu và đe dọa.

Tuy rằng có nhiều việc không như ý muốn, nhưng chuyện Hách Trường Hanh bị Đồ Phụng Tam tương kế tựu kế đánh cho tan nát lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, Biên Hoang Tập đột nhiên đoàn kết lại, thất bại của đại quân Hách Liên Bột Bột cũng là ngoài tưởng tượng, bất quá Biên Hoang Tập vẫn khó lòng tránh khỏi vận mệnh đại vong khuất phục.

Cuộc chiến này tuy nhiên không dễ chút nào.

Đương nhiên Từ Đạo Phúc không có ý lo sợ, luận võ công trí tuệ trong Thiên Sư đạo đứng đầu là Thiên Sư Tôn Ân, nhưng tranh hùng trên chiến trường thì ngay cả Tôn Ân cũng phải thẹn không bằng được gã.

Đã nhiều lần giao thủ với quân đội Nam chinh do Kiến Khang phái đến, chưa bao giờ gã chịu thất bại, chính tay gã chém chết hơn trăm viên tướng Nam Tấn, chiến công lỗi lạc trong Thiên Sư quân đã không ai bì kịp, mà trong chư tướng Nam phương đạt được chiến tích như vậy cũng chỉ có gã.

Tôn Ân đã nhiều lần gọi gã là thiên tài chiến tranh. Bản thân gã tự biết mình, nói là thiên phận tuy trọng yếu, nhưng thành tựu của gã chủ yếu là nhờ khổ công rèn luyện nghiên cứu binh pháp chiến dịch mà có.

Tính cách của gã cũng giúp gã trở thành thống soái vô địch.

Xưa nay gã không khi nào dễ dãi, biết rõ hơn ai hết chiến tranh là việc tiến hành những thủ đoạn cần thiết, từ xưa đến giờ không hề thay đổi đối với mọi loại chiến tranh quy mô bất đồng, hình thức bất đồng, tính chất bất đồng cũng vậy.

Binh pháp của gã lấy Lục thao và Tam lược làm nền tảng, được uyển chuyển vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa, đặc biệt coi trọng cả hai mặt văn võ trong binh pháp, tinh thông quản trị, huấn luyện, võ bị và chiến lược quân sự.

Lần này toàn bộ sách lược tiến công Biên Hoang Tập đều do gã soạn ra rồi mới gửi cho Mộ Dung Thùy phê duyệt. Mộ Dung Thùy hùng tài đại lược, kinh nghiệm phong phú đến như thế mà cũng chỉ đưa ra được một vài thay đổi không đáng kể, khiến gã càng thêm kiêu ngạo.

Sách lược của gã có thể phân ra ba phương diện thiên thời, địa lợi và nhân hòa.

Về mặt thiên thời, lợi dụng cục diện phân liệt và bất ổn ở cả hai miền Nam Bắc sau Phì Thủy, chỉ cần bọn họ hai bên bí mật hành quân, đến lúc chư Hò ở phương Bắc và triều đình phương Nam cảnh giác thì đã mất thời cơ khống chế, chỉ đành ngồi ngó trừng trừng mà không biết làm gì nữa.

Trên phương diện này bọn họ thực hiện hết sức thành công, Mộ Dung Thùy hành quân theo đường bộ xuyên qua Vu Nữ Khâu, Thiên Sư quân bọn gã thì lặng lẽ vượt qua Đại Biệt sơn đổ bộ vào Biên Hoang thần không hay quỷ không biết, khiến cho các thế lực ở ngoài Biên Hoang không kịp chi viện.

Về địa lợi, do Biên Hoang Tập không có các vị trí hiểm yếu để phòng thủ, lợi công mà không lợi thủ, chỉ cần khống chế Dĩnh Thủy, lực lượng phòng thủ Biên Hoang Tập sẽ tan vỡ hoàn toàn. Nếu đối phương tử thủ ở Dĩnh Thủy, cũng khó lòng đối phó với sự giáp công của đại quân Nam – Bắc với ưu thế trội hẳn về binh lực, Biên Hoang Tập mà giữ được vài canh giờ cũng là quá giỏi rồi.

Chiến tuyến phòng thủ của Biên Hoang Tập kéo ra quá dài, đầy rẫy sơ hở, chỉ cần phát động thủy lục lượng lộ tiến công như trời rung đất chuyển, dùng tinh binh lựa thời cơ thích hợp đột phá là có thể mau chóng đập nát lực lượng kháng chiến ở Biên Hoang Tập. Đây chính là tinh nghĩa của Hồ thao trong lục thao gao gồm Văn, Võ, Long, Hổ, Báo, Khuyển, chuyên luận về các chiến thuật ứng dụng cho các trận địa rộng lớn.

Về nhân hòa, chính là người mất ta được.

Biên Hoang Tập xưa nay hành động phân tán, ai nấy đều vì tư lợi, bọn gã đã phái Hách Trường Hanh, một con cờ lợi hại dùng mọi thủ đoạn phân hóa các thế lực lớn ở Biên Hoang Tập.

Chỉ hận là không biết sự cố xảy ra ở đâu, hoặc là Mộ Dung Thùy có tư tâm sai Hách Liên Bột Bột đi trước một bước khống chế Biên Hoang Tập, hoặc là Hách Liên Bột Bột tự tung tự tác làm hỏng toàn bộ bố cục hết sức kín kẽ này.

Nhân hòa không còn thuộc về bọn họ nữa.

Lư Tuần đến bên gã, phấn chấn nói: "Giang Hải Lưu bị phục kích đại bại, theo Nhấp Thiên Hoàn thì Giang Hải Lưu ngũ tạng đều bị thương, tính mệnh không còn được bao lâu, Dĩnh Thủy đã nằm trong tay bọn ta".

Từ Đạo Phúc nhớ đến Kỷ Thiên Thiên, thở dài.

Lư Tuần ngạc nhiên: "Đấy chẳng phải là một tin tức rất tốt hay sao? Đối với đại nghiệp thống nhất phương Nam của chúng ta chỉ có lợi mà không có hại".

Từ Đạo Phúc chăm chú nhìn Biên Hoang Tập, lạnh lùng nói: "Thiên Sư có chỉ thị gì?".

Lư Tuần nói: "Thiên Sư giao cho người làm chủ soái trên chiến trường, ta chỉ làm phó, mọi việc đều do người tùy tình huống mà làm".

Từ Đạo Phúc nói: "Sư huynh nhận xét thế nào?".

Lư Tuần cười gằn: "Biên Hoang Tập đã như cá nằm trong lưới, chỉ chờ chúng ta đến vét tận lưới là có thể một mẻ quét sạch Biên nhân không biết trời cao đất dày là gì. Tuy bọn chúng thắng được trận đầu, nhưng hai cuộc đấu với Hách Liên Bột Bột và Hách Trường Hanh khiến tướng mỗi quân mệt, hưởng chi bọn chúng chỉ vì thời thế mà phải kết hợp thành ra một đám ô hợp, coi thì cũng có vẻ này vẻ nọ, sự thực chắc không chịu nổi một đòn".

Từ Đạo Phúc trầm giọng: "Sư huynh không thấy Biên Hoang Tập đêm nay khác hẳn mấy đêm trước hay sao?".

Ánh mắt Lư Tuần ngưng lại ở ngọn đèn rất lớn treo cao trên đỉnh Chung lâu tỏa ra những tia sáng màu xanh hết sức dễ coi, gật đầu nói: "Ánh đèn ở Biên Hoang Tập so với ngày thường còn huy hoàng hơn, Dạ Oa Tử lại không dùng đèn màu mà dùng một loại phong đăng chiếu sáng rực cả vùng phế hư không người. Hừ! Biên nhân thật là ngu xuẩn, mục tiêu rõ ràng như vậy đối với chúng ta thật là tiện lợi".

Từ Đạo Phúc thần sắc ngưng trọng hỏi tới một vấn đề khác, nói: "Nếu Mộ Dung Thùy và Thiết Sĩ Tâm không y ước một canh giờ sau khi đêm xuống phát động công kích, bọn ta nên làm thế nào?".

Lư Tuần lấy làm ngạc nhiên, suy tu một lát rồi hăm hè: "Chúng ta cứ trước một bước tiến công Biên Hoang Tập".

Từ Đạo Phúc lắc đầu: "Ta thấy không được".

Lư Tuần rất ngạc nhiên: "Người thấy cái gì không được?".

Từ Đạo Phúc cười khở: "Ta thấy Biên Hoang Tập không được. Không biết ai là chủ trì đại cục? Một canh giờ trước, toàn bộ người của ta trà trộn trong Tập đều bị đuổi chạy trốn chết, hiện tại Biên Hoang Tập và chu vi xung quanh vài dặm hoàn toàn nằm trong tay liên quân. Chỉ riêng ngọn đèn màu lục treo trên đỉnh Chung lâu cũng đã khiến ta rất nghi ngờ, nếu không làm thì chiếc đèn đó báo cho liên quân trong Tập rằng bọn ta còn chưa tiến vào đường ranh giới, điều đó biểu thị đối phương không còn là một đám ô hợp nữa mà đã thành ra một đội quân mạnh có hệ thống chỉ huy ưu việt".

"Có thể nghĩ ra phương pháp dùng đài cao chỉ huy này không phải là người tầm thường. Chỉ bằng kế hoạch này Biên Hoang Tập không còn là nơi không thể phòng thủ nữa. Nếu bọn ta vô tình xua quân tiến vào, chắc chắn sẽ gặp bất trắc".

Lư Tuần càng nghe càng run, hít mạnh một hơi thở: "Nhận xét rất tinh tế, như vậy đành chờ tín hiệu của Mộ Dung Thùy rồi mới phát động tổng tiến công".

Từ Đạo Phúc nói: "Có một chuyện mà ta thực không hiểu, dân Biên Hoang Tập vì sao bỗng nhiên đoàn kết lại, lại còn biết bọn ta và Mộ Dung Thùy đêm nay liên thủ tiến vào Biên Hoang Tập".

Lư Tuần gượng cười: "Ta đã nghĩ đến chuyện tìm một người hỏi chuyện".

Từ Đạo Phúc nói: "Nếu ta là đối phương, tất sẽ tìm mọi biện pháp để hãm đả tiến của một trong hai cánh quân bên ta, như vậy mới có thể toàn lực đánh bại cánh quân còn lại".

Lư Tuần gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy".

Từ Đạo Phúc thở dài: "Chờ đợi Mộ Dung Thủy thì quân ta sẽ rơi vào thế bị động, đó là kế sách rất dở. Tốt hơn cả là trước khi Mộ Dung Thủy tới phong tỏa toàn bộ hai phía Tây và Nam Biên Hoang Tập, dùng những toán quân nhỏ tập kích quấy nhiễu, khiến cho liên quân Biên Hoang Tập sức cùng lực kiệt".

Lư Tuần hoan hỉ: "Hai đường thủy lục phía Nam đều bị chúng ta thao túng, duy phía Tây vì Hắc Trường Hành rút lui nên xuất hiện một khoảng trống, phía đó để ta phụ trách".

Từ Đạo Phúc nói: "Có sư huynh chủ trì đương nhiên ta yên tâm. Tiểu cốc Đồ Phụng Tam chọn làm nơi phòng thủ có hình thế rất ưu việt, kẻ lão luyện như Đồ Phụng Tam chắc chắn sẽ không vượt bỏ một cứ điểm kiên cố như vậy, hơn nữa còn có khả năng sẽ thiết lập cạm bẫy chờ chúng ta tiến vào, sư huynh hãy thận trọng hành sự".

Lư Tuần cười lạnh: "Bảo đảm bọn chúng sẽ tự mình xoi quả đắng, hiện giờ ở Đông Dĩnh Thủy bọn ta chưa bố trí binh lực, có nên phí chút công phu ở mặt đó không?".

Từ Đạo Phúc lắc đầu: "Ở Biên Hoang Tập toàn kẻ vong mệnh, nếu biết là không còn sinh lộ tất sẽ tử chiến đến cùng, bọn ta mở ra một đường thoát cho chúng bỏ chạy, sau đó mới tính chuyện giải quyết. Bọn ta có thể bố trí ở bờ Đông Dĩnh Thủy một ngàn quân do Hứa Duẩn Chỉ chỉ huy, đến lúc Biên Hoang Tập thất thủ đào vong, mới toàn lực truy sát, như vậy mới khiến chúng về sau không thể ngóc đầu dậy phản kích".

Lư Tuần cười: "Kế này thật tuyệt, mà ta phải dặn trước nếu tìm được mỹ nhân của người, ngàn vạn lần không được vui hoa dập liễu, để nàng yên ổn lên giường cho người hưởng dụng".

Từ Đạo Phúc lộ sắc mặt khổ sở, lắc đầu thở dài, chợt thốt ra một tiếng ngạc nhiên, ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía bth.

Biên Hoang Tập đang từ từ biến mất.

Từng chiếc đèn lần lượt tắt ngấm.

Lư Tuần cũng ngây ngẩn nhìn.

Cuối cùng chỉ còn lại cây đèn màu lục giống như lơ lửng trong hư không, toàn bộ Biên Hoang Tập chìm trong bóng đêm mịt mù.

Từ bên ngoài không ai thấy trong Tập đang diễn ra chuyện gì, Biên Hoang Tập đã biến thành một xứ sở đầy mê hoặc.

Hồi 35

Chiến cốc nhiệm vụ

Biên Hoang Tập biến thành một thế giới kỳ dị, cây đèn màu lục giăng cao trên Chung lâu, tỏa hào quang trên đầu mọi người, tựa như trò chơi tất cả Biên nhân tụ tập lại ngoạn đấng.

Đó là một thủ đoạn khắc địch mà Kỳ Thiên Thiên nghĩ ra, cải tiến đèn bảo, thêm lên đèn lồng hình tròn chớp nháy, khiến cho ánh sáng không thoát lên, chỉ chiếu xuống phương viên có một trượng bên dưới đèn, gọi là "Yểm địch đấng", số đèn còn lại đặt dưới đất, địch nếu từ ngoài Tập nhìn vào sẽ thấy Biên Hoang Tập giống như chìm mình trong bóng tối.

Số lượng đèn giảm bớt đi nhiều, chỉ thiết trí ở các con đường cần đi qua, hoặc hai bên cửa chính của các tòa nhà chính.

Bộ đội và thuyền đội chuẩn bị rời khỏi Tập, lợi dụng đoạn tg được bóng tối yểm hộ, lén khởi hành.

Chiến sĩ phòng vệ Biên Hoang Tập chỗ nào cũng trong trạng thái thả lỏng nghỉ ngơi, tranh thủ khôi phục thể lực, chỉ tới khi lục đấng chuyển thành hồng đấng, bọn họ mới tiến vào trạng thái giới bị. Đèn hiệu biến thành chỉ thị tối cao động viên bọn họ. Lúc nào chưa treo lên ba trăm đèn đỏ, vẫn chỉ là tình huống động viên cục

bộ.

Nam nữ Biên dân không có năng lực tác chiến đang nhận công tác dân công, giúp sức phòng ngự của Biên Hoang Tập càng lúc càng tăng gia, lòng tin của liên quân cũng không ngừng phát triển.

Tiểu Thi xộc vào lòng Kỷ Thiên Thiên khóc òa, chia cách mấy canh giờ mà như cả một đời.

Biên nhân kéo Yến Phi đến một góc Quan Viễn Đài: "Đừng trách ta quay về, Tiểu Thi nói đúng, nếu Thiên Thiên có mệnh hệ gì, nàng cũng không thể sống một mình. Đã là như vậy, sao không chết chung cho rồi? Cho nên bọn ta toàn thể nhất trí quyết định quay đầu về lại! Rõ chứ?".

Yến Phi cười khổ: "Rõ rồi!".

Bàng Nghĩ nhú mày: "Tiểu tử Cao Ngạn đâu?".

Yến Phi xót dạ, hạ thấp giọng: "Cao Ngạn có thể đã trúng độc thủ của Doãn Thanh Nhã, bắt quá ta có cảm giác hần còn chưa chết, chuyện này tốt nhất là tạm thời che giấu Tiểu Thi".

Bàng Nghĩ chấn động: "Cái gì?".

Yến Phi vỗ vai y: "Bọn ta không có thời gian để thương tâm, người trước hết dẫn Tiểu Thi đến nghỉ đường nghỉ ngơi đi, các người cũng nghỉ đi chứ, không có khí lực tinh thần, làm sao ứng phó địch nhân?".

Bàng Nghĩ nói: "Tiểu Thi quả là cần phải nghỉ ngơi, bọn ta lại quen chịu đựng rồi, có chuyện nặng nề gì để bọn ta làm không?".

Yến Phi nghĩ ngợi: "Các người trước hết thắt khăn trên trán để phân biệt địch ta, học thuộc quân lệnh thủ hiệu, rồi đến các nơi thị sát bố trí phòng ngự. Người là bậc tôn sư xây dựng, chắc có thể sửa sang phương diện này".

Bàng Nghĩ vỗ ngực: "Chuyện nhỏ, để ta lo hết".

Nói xong cất bước đi về chỗ bọn Tiểu Thi, y theo chỉ thị của Yến Phi mà hành sự.

Trác Cuồng Sinh đến bên Yến Phi, vui vẻ thốt: "Cái chiêu giấu đèn toàn Tập của Thiên Thiên tiểu thư có phải đẹp mắt quá không? Ai có thể nghĩ ra diệu kế như vậy chứ?".

Yến Phi nói: "Quả là diệu tuyệt, nhưng cũng làm cho địch nhân sinh cảnh giác, biết bọn ta không còn là đội quân ô hợp nữa, mà là có tổ chức có sách lược".

Mục quang quay lên ngọn lục đăng giăng bên trên: "Chỉ với trần đèn đỏ, kẻ nào không mù cũng biết Quan Viễn Đài đã biến thành đài chỉ huy của bọn ta".

Trác Cuồng Sinh thông dong thốt: "Vấn đề người nói mới là chỗ tinh minh nhất trong toàn mưu lược của Thiên Thiên tiểu thư. Mau dùng đầu óc của người mà nghĩ kỹ xem chỗ hay ở đâu coi".

Lại dựa vào lan ca, thở phào một hơi dài: "Đối với ta mà nói, hạnh phúc lớn nhất của đời người là mỗi lần leo lên giường ngủ, trái tim không có bất cứ một gánh nặng, không lo lắng gì về ngày mai. Quá khứ ta chưa từng có cái hạnh phúc đó, bởi ta biết mình có một ngày sẽ bán đứng Biên Hoang Tập mà mình một tay sáng tạo ra, bội phản người tín nhiệm mình. May là tất cả đã trở thành quá khứ, đêm nay nếu không chết, ngày mai ta sẽ không lo không lắng, ngủ một giấc thống thống khoái khoái".

Yến Phi đồng ý: "Có thể ngủ yên lành mỗi ngày khẳng định là phước khí".

Trác Cuồng Sinh liếc chàng: "Nghĩ ra chưa?".

Yến Phi không hiểu: "Nghĩ ra cái gì?".

Trác Cuồng Sinh cười khà: "Thì ra người coi lời nói của ta như gió thoảng ngoài tai, ta có thể nói một cách

khẳng định với người, thành bại đêm nay, then chốt là trên mình Thiên Thiên tiểu thư".

Yến Phi cau mày: "Thiên Thiên thủy chung còn khiếm khuyết kinh nghiệm thực chiến".

Trác Cuồng Sinh nói: "Thiên Thiên tiểu thư quả là lần đầu ra mặt chiến trường, bất quá kinh nghiệm khiếm khuyết có thể để bọn ta bổ túc. Ta thất lộ với nàng chủ soái của phe Tôn Ân là Từ Đạo Phúc, nàng liền ghim sách lược ứng phó gã. Đừng có thấy Thiên Thiên tiểu thư bề ngoài yêu kiều nhu nhược mà bị lừa, trên sự thật nàng còn kiên cường hơn, còn có chủ kiến hơn rất nhiều năm tử".

Yến Phi rung động, trên sự thật chàng chưa từng nghĩ tới khả năng đó.

Nghe đồn Từ Đạo Phúc hạng nhất binh pháp trong Thiên Sư quân, cho nên chiến dịch trọng yếu Tôn Ân đều giao quyền binh chỉ huy cho Từ Đạo Phúc. Chiến dịch Biên Hoang lần này là bước ngoặt thành bại của Thiên Sư đạo, đương nhiên không thể ngoại lệ.

Trong tất cả mọi người ở Biên Hoang Tập, không có ai rành Từ Đạo Phúc hơn Thiên Thiên. Bằng vào lan chất huệ tâm, thấu hiểu lòng người của nàng, đem sự liệu giải và nhận thức thấu triệt sâu sắc về tác phong hành sự và tính cách của Từ Đạo Phúc mà chế định bộ thực chiến lược đối phó gã. Từ Đạo Phúc có nằm mộng cũng không nghĩ tới kẻ tính kế chống gã là Kỷ Thiên Thiên, một nữ tử đã từng bị gã lừa gạt tình cảm, một vật sẵn của gã. Đó có phải là phong lưu trái nghiệt không?

An bài của ông trời có lúc quả là không thể tưởng tượng nổi.

Thanh âm của Trác Cuồng Sinh vang lên bên tai chàng: "Không phải là tinh minh tuyệt luân sao?".

Yến Phi gật đầu: "Chiếu theo lời nói của người, là Thiên Thiên cố ý đề tỉnh Từ Đạo Phúc, cho gã biết bọn ta không còn dễ dàng đụng chạm tới nữa?".

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Coi như người có chút đạo hạnh, bởi Thiên Thiên không hy vọng thấy Từ Đạo Phúc mất đi lòng nhẫn nại dốc sức tấn công trước khi đại quân của Mộ Dung Thùy tới nơi. Hiểu rõ sự diệu kỳ bên trong rồi chứ? Nếu người là Từ Đạo Phúc, sẽ phản ứng làm sao? Đương nhiên là không dám mạo hiểm tiến tới, cho dù có thể thắng cũng rất thảm hại, thương vong quá nặng, bọn chúng rất khó lòng ngẩng đầu trước mặt Mộ Dung Thùy, cho nên tình nguyện khốn khổ chờ đợi đại giá của Mộ Dung Thùy, nhất tề động thủ".

Yến Phi nói tiếp: "Cho nên chỉ cần bọn ta có thể trì hoãn liên quân của Mộ Dung Thùy và Hoàng Hà bang được hai canh giờ, bọn ta có hy vọng đánh tan tác Từ Đạo Phúc trước một bước, biến thành bọn ta nắm quyền chủ động, kế này quả là có thể làm. Bất quá Từ Đạo Phúc nếu thật danh bất hư truyền, chắc nghĩ đến bọn ta có thể mạo hiểm xuất kích".

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Đoán được thì đã sao? Đối thủ của gã là Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thái Phượng người, đây là địa đầu của bọn ta, Biên Hoang của bọn ta, sao đến phiên gã sinh uy?".

Yến Phi như lần đầu tiên biết được ý, ngơ ngẩn nhìn y chăm chăm: "Đây có phải mới là tính tình thật sự của người?".

Trác Cuồng Sinh mỉm cười đáp: "Vì ta đã tìm được Dạ Oa Tử trong lòng".

Yến Phi về lại vấn đề hiện thực: "Người có phải muốn ta ra khỏi Tập giúp Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam một tay?".

Trác Cuồng Sinh thốt: "Có thể nói như vậy, bất quá điều binh khiển tướng không cần làm phiền tới người, hai người bọn họ khả năng có thừa. Kẻ duy nhất đáng lo là Tôn Ân. Người này võ công cái thế không cần phải nói rồi, đáng sợ nhất là y luôn xuất quỷ nhập thần, ra vào trận địa bên địch như chỗ không người, thường chưa khai chiến thì chủ soái của đối phương đã sớm bị y hạ thủ đánh lén giết chết. Nếu để y tiềm nhập Biên Hoang Tập, có trời mới biết y có thể phá hoại ghê gớm tới cỡ nào. Lão ca người là Kiếm thủ cầm đầu Biên Hoang Tập, cũng là bảo tiêu xuất sắc nhất, chỉ có người mới có cơ hội đánh bại y".

Yến Phi không hiểu: "Người làm ta hồ đồ rồi, nói vậy ta nên ở lại trong Tập?".

Trác Cuồng Sinh thốt: "Chỉ cần ta giải thích rõ làm sao mượn thể mà biến hóa, người sẽ minh bạch liền, trước khi nói rõ tình huống bên trong, ta phải nói cho người biết đường lối thắng lợi duy nhất của trận chiến này mà Thiên Thiên tiểu thư nghĩ ra".

Yến Phi động dung: "Thiên Thiên không ngờ đã nghĩ ra mưu lược khắc địch giành thắng lợi? Thật khó làm cho người ta tin được".

Trác Cuồng Sinh nói: "Kỷ Thiên Thiên là bảo khố hàm ẩn trí tuệ và kiến thức vô tận, hiện tại bảo khố được mở rộng, để nàng tận diễn tài nghệ bản thân, đương nhiên có thể khiến địch ta ai ai cũng bị nhiễu loạn hoa mắt. Dùng cái khuôn sáo y theo truyền thống mà ứng phó với quân đội nhân số ít nhất cũng đồng gấp ba bạn ta đâu có được, chỉ có lối phòng thủ thành do nàng gan dạ sáng tạo mới có cơ hội lãnh đạo Biên nhân qua khỏi tai kiếp này".

Yến Phi nói: "Ta đang lắng nghe!".

Trác Cuồng Sinh thấp giọng: "Trận chiến này có hai khả năng, một là thủ chắc như Thái Sơn, bất kể địch nhân đánh dữ tới cỡ nào, vẫn không cho chúng cách nào hạ soái kỳ giăng cao ở Chung lâu".

Yến Phi gật đầu: "Như vậy bạn ta đã thắng lợi lượt đó".

Trác Cuồng Sinh nói: "Khả năng khác là thủ không được Biên Hoang Tập. Bạn ta hiện tại đã kéo đến bờ chiến tranh ra ngoài Tập, trong Tập phòng tuyến trùng trùng, cho nên cho dù địch nhân cuối cùng có thể công nhập Dạ Oa Tử, vẫn là lối đánh từng bước chậm chạp. Đột phá từng lớp từng lớp phòng tuyến, thương vong của bên tấn công đương nhiên nặng nề hơn bên phòng thủ, cho dù thành công, cũng trở thành đội quân mệt mỏi. Cho nên Thiên Thiên tiểu thư nghĩ ra phương pháp giành thắng lợi khi thủ không nổi Biên Hoang Tập".

Yến Phi từ ái mộ chuyển sang bộ phục Kỷ Thiên Thiên. Những sách lược này đương nhiên có ý kiến của Trác Cuồng Sinh trong đó, nhưng chỉ cần xem sự tôn kính mà Trác Cuồng Sinh biểu thị đối với nàng khi kể với chàng là có thể biết Kỷ Thiên Thiên đã hoàn toàn làm y "mê" như điều đó.

Trác Cuồng Sinh nói: "Lúc bọn ta nhận ra được Dạ Oa Tử lọt vào tay địch chỉ là vấn đề thời gian, liền đó là thời khắc bọn ta đột vây triệt tẩu. Bọn ta quyết định vài phương thức triệt thoái, theo hình thế mà biến hóa. Chỉ cần bọn ta thoái lui mà không loạn, hơn nữa có thể bảo trì nguyên khí, vậy bọn ta đâu có chiến bại, chỉ là đổi vị trí với địch nhân. Nếu bọn ta có thể thoái tới tiểu cốc của Đồ Phụng Tam mà trấn thủ, giữ vững chỗ đó, lượt này kẻ thắng lợi cuối cùng khẳng định là bọn ta".

Yến Phi nhíu mày: "Điểm này làm ta hồ đồ, Biên Hoang Tập đã lọt vào tay địch nhân, bọn ta sao lại có thể nói là thắng?".

Trác Cuồng Sinh vui vẻ đáp: "Đó chính là chỗ lỗi lạc nhất trong tính toán của Thiên Thiên tiểu thư, nếu đổi lại là bất cứ một tòa thành trì nào bên ngoài Biên Hoang, bọn ta coi như thua. Nhưng đây là Biên Hoang, Biên Hoang Tập là một thành trì không có tường thành tung hoành đơn độc giữa một dải đất không có người ở trong suốt mấy trăm dặm. Nếu cái đối phương chiếm được chỉ là một tòa thành không, bọn chúng có thể giữ thủ bao lâu? Giữa bọn chúng không có mâu thuẫn sao? Mộ Dung Thùy và Tôn Ân lẽ nào có thể buông bỏ đại nghiệp Nam Bắc không lý gì tới sao? Nếu bọn chúng câu lưu ở đây, thế lực Nam Bắc đâu thể tọa thị, chỉ cần cắt đứt lộ tuyến cung cấp lương thực cho chúng, bọn chúng tất không cần đánh mà phải sụp đổ. Bọn ta giữ vững tiểu cốc, tiến có thể công, thoái có thể thủ, công kích quân lương dùng những đội nhỏ theo lối du kích chiến đã đủ làm cho đối phương rối ròi. Chiếu theo tính toán của ta, bọn chúng có thể thủ Biên Hoang Tập một tháng là may lắm rồi".

Yến Phi ngạc nhiên: "Đây mới là ý tưởng cực hay, các người sao lại không đề xuất trong nghị hội?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Lúc các người rời khỏi Tập thị sát hồi sớm, Thiên Thiên tiểu thư đã đề xuất toàn bộ chiến lược cho ta biết, trưng cầu ý kiến. Là ta muốn không tiết lộ chủ trương quá sớm, sợ ai ai cũng biết được cơ hội xoay chuyển thì không chịu từ chối. Mà kế này là cách ứng biến khi không còn giữ được Biên Hoang Tập, chìa khóa thành bại là xem bọn ta có thể khiến cho địch nhân bị dấn kích nghiêm trọng hay không. Chỉ có dưới tình huống địch nhân mệt mỏi rồi, bọn ta mới có cơ hội toàn quân đột vây, thoái giữ tiểu cốc,

chức chờ thắng lợi tối hậu để gần trong tầm tay. Chiến dịch này chỉ cần địch nhân không đánh mà thoái, một đoạn ngày tháng lâu dài sau này sẽ không có ai dám xâm phạm Biên Hoang Tập nữa, bọn ta sẽ được an hưởng thời gian thoải mái đó".

Yến Phi nói: "Nói như vậy, lão Đồ có thể gìn giữ tiểu cốc hay không là trọng tâm của cuộc chiến này".

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Tiểu Phi cuối cùng đã minh bạch rồi! Ta do đó mà đem đại kế đặt tên là "Chieesncoocs nhiệm vụ" mật cáo cho Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam biết, bọn họ tử thủ tiểu cốc để tiếp ứng bọn ta, đồng thời dẹp sạch sự phong tỏa của địch nhân phương hướng bên đó, không cần quay lại Biên Hoang Tập trợ thủ, vì tác dụng ở ngoài hô ứng còn lớn hơn".

Yến Phi hít một hơi sâu: "Ta có thể có tác dụng gì?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Bộ đội ứng biên của ngươi là một nhánh kỳ binh, bất quá nhiệm vụ đầu tiên của ngươi không phải là ứng phó địch nhân, mà là hộ tống một đội xe ngựa mau lẹ vận chuyển lương thực vật tư đến tiểu cốc, lúc địch nhân phát giác hành động của bọn ta, khẳng định sẽ sinh ra cảnh giác, cải biến kế hoạch toàn lực công phá tiểu cốc, lại chính là trúng kế trong ứng ngoài hợp của Đồ Phụng Tam. Bọn ta chỉ có một cơ hội vận chuyển, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi lão ca ngươi khởi hành".

Yến Phi hỏi: "Bọn họ có phải đang ở Tây môn chờ lệnh xuất phát?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Chính là vậy".

Yến Phi nói: "Minh bạch rồi! Sau khi đưa vật tư lương thảo, người của đội xe đương nhiên là ở lại tiểu cốc trợ thủ, bộ đội ứng biến của ta thì sao?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Bộ đội ứng biến của ngươi do Diêu Mãnh thống lĩnh, quay lại Biên Hoang Tập, người phụ trách đối phó Tôn Ân, trong thiên hạ có bao nhiêu người có tư cách so bì với Tôn Ân chứ, may là lão ca ngươi là một trong số".

Yến Phi nhíu mày: "Giả thiết mục tiêu của Tôn Ân là Biên Hoang Tập mà không phải là tiểu cốc, ta khác nào hệt hăng?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Chỉ có lúc binh mã loạn lạc Tôn Ân mới có thể thừa cơ, bọn ta đã thiết lập một đội cao thủ, do ta thống lĩnh chuyên môn đối phó với Tôn Ân, người có thể lưu ý đèn hiệu, nếu thấy có lồng đèn màu cam treo lên, lập tức quay về".

Lại trầm giọng nói: "Tôn Ân tàn nhẫn hiếu sát, thích nhất là lẳng lặng quan sát toàn quá trình bên chiến trường, một khi động ý là xuất thủ. Bằng vào sự linh nhuệ như có thần phù hộ của lão ca ngươi, có thể dễ dàng tìm ra y, chỉ cần quán quít cho y khó phân thân là đã đại công cáo thành. Cẩn thận một chút, đừng để ngược lại bị y làm thịt".

Yến Phi gật đầu: "Được! Tôn Ân để ta lo, nếu có thể làm thịt y, chỉ cần đem thủ cấp của y treo ngoài Tập, Thiên Sư quân lập tức tan rã".

Trác Cuồng Sinh vỗ vai chàng: "Bọn ta chia nhau hành sự, nhớ là lúc cổ chung gõ liên tục là thời khắc thực hành "Chiến cốc nhiệm vụ", hiện tại ta sẽ thông tri cho tám vị chủ tướng của tám cánh quân, dù có thoái cũng phải thoái cho đẹp mắt".

Yến Phi nói: "Kế hoạch hiện tại của bọn ta hoàn toàn tập trung vào Thiên Sư quân, giả như kế cầm giữ trì hoãn địch thất bại, đại quân của Mộ Dung Thủy và Thiết Sĩ Tâm y ước đến nơi vào lúc nửa đêm, bọn ta ứng phó được không?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Cho nên Thiên Thiên tiểu thư muốn trước hết chọc cho Từ Đạo Phúc xuất thủ, chiến trường là ở tiểu cốc và ngoài cốc chứ không phải là Biên Hoang Tập, chỉ cần kèm chế được chủ lực quân của Từ Đạo Phúc, sự giáp công của địch nhân không có cách nào phát huy toàn lực".

Yến Phi thở ra một hơi: "Đổi lại là Tà Huyền thân hành lâm trận, sợ rằng cũng ko nghĩ ra sách lược tuyệt hay như Thiên Thiên".

Trác Cuồng Sinh nói: "Cho nên ta đã nhiều lần lặp lại, then chốt thành bại của Biên Hoang Tập đặt trên mình Thiên Thiên tiểu thư, là nàng đoàn kết cả Biên Hoang Tập lại, cùng là nàng lãnh đạo bọn ta độ qua kiếp nạn này".

Yến Phi thốt: "Sự phòng thủ Dĩnh Thủy là một then chốt trọng yếu khác, đội thuyền đã lên phía Bắc giúp Tống Mạnh Tề ứng phó địch nhân, chỉ có địa lũy và mộc lũy trận có thể ngăn giữ Nhiếp Thiên Hoàn à?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Dĩnh Thủy do Nhan Sấm toàn quyền chỉ huy, gã là huynh đệ kết bái của Giang Hải Lưu, thành thực đường lối tác chiến của Lưỡng Hồ bang, bản thân là cao thủ thủy chiến nhất đẳng, gã sẽ phối hợp với Hồ Lôi Phương phụ trách trấn thủ ở Nam môn và Trình Thương Cổ ở Đông môn, tuyệt ko cho phép Dĩnh Thủy lọt vào tay Lưỡng Hồ bang".

Yến Phi vỗ lên Điệp Luyến Hao sau lưng, vui vẻ thốt: "Tất cả đã rõ, ta đi đây! Bảo vệ Thiên Thiên cho kỹ".

Nói xong xuống lầu đi liền.

Vừa hay Kỳ Thiên Thiên đi lên, nhìn thấy chàng, cười tươi tắn nói: "Yến anh hùng có phải muốn ra ngoài?".

Yến Phi mỉm cười: "Chỉ là đến ngoài Tập đi một vòng, rồi lại về thỉnh an hỏi thăm Thiên Thiên tiểu thư".

Kỳ Thiên Thiên theo chàng xuống lầu, nhí nhảnh hỏi: "Người ta còn có chuyện lo lắng cần hỏi huynh, Tiễn huynh một đoạn đường được ko?".

Yến Phi ngạc nhiên: "Có chuyện gì vậy? Không thể chờ tới lúc ta quay lại rồi mới nói sao?".

Kỳ Thiên Thiên cau mày: "Bàn tán hai câu cũng không được à?".

Yến Phi nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra chuyện nàng muốn nói, cười khi khi, sóng vai với nàng xuống lầu.

Trước khi đến Biên Hoang Tập, ai từng nghĩ tới Biên Hoang Tập sẽ biến thành cục diện trước mắt chứ?

Yến Phi càng chưa từng tưởng tượng tới mình chỉ thích ngồi bên bình đài của Đệ Nhất Lâu nhìn đường xá mà uống rượu lại tích cực hết trọn sở năng chiến đấu vì Biên Hoang Tập như vậy.

Hồi 36

Cao hàn chi cách

Xe ngựa dừng lại.

Lưu Dụ tỉnh dậy khỏi trạng thái tĩnh tọa liệu thương, đang ngạc nhiên tại sao ngưng đi, hy vọng không đụng nguy cơ nào khác!

Vương Thượng Nhan mở cửa xe thò đầu vào: "Bọn ta nghỉ ngơi một canh giờ rồi mới tiếp tục lên đường, để ngựa có thể ăn uống một chút. Lưu đại nhân có muốn ra ngoài hít chút linh khí tự nhiên không? Bầu trời đêm nay rất mê người".

Lưu Dụ trầm nghĩ gia tướng của cao môn đại tộc nói chuyện cũng quanh quèo, khoe bày kiến thức, liền cười ngấm ngấm. Gã đứng dậy, đi tới cửa xe: "Nền phái người canh gác mấy chỗ cao và bốn bề, coi như kẻ sách vạ toàn".

Vương Thượng Nhan lùi lại nhường đường cho gã xuống xe, có hơi bẽn lẽn: "Tôi nào dám sơ suất, đã lo mạng lưới cảnh giới rồi".

Đến lúc Lưu Dụ tới bên cạnh hần đưa mắt nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Còn chưa tạ ơn Lưu đại nhân nhanh trí đánh lui Tư Mã Nguyên Hiên, nếu không hậu quả khó kham, tôi mất mạng không thành vấn đề, quan trọng nhất là bảo vệ sự an toàn cho tiểu thư. Lưu đại nhân chiêu đó quả là cực đẹp, tiểu thư tuy không

nói gì, bắt quá mọi người đều thấy nàng rất cảm kích ngài".

Lưu Dụ đang thường lăm hoàn cảnh trước mắt.

Giữa ánh đèn mù mờ, giăng ngang trước mắt là một dòng sông nhỏ, không biết có phải vì thường gặp mưa bão, bãi đá vụn hai bên bờ rộng thoáng mấy chục bước, thoải thoải trải mình. Dòng nước lấp lánh dưới ánh trăng sao, cảnh trí mê người đến cực điểm.

Gia tướng Vương phủ dẫn ngựa đi uống nước, nữ quyến trên xe cũng ra hít thở khí trời, vốn là nô tỳ bộc phó theo hầu Vương Đạm Chân.

Chỗ này cách dịch đạo hơn nghìn bước, nằm trên bình dã, là một địa phương an toàn không thích hợp để đánh lén, Vương Thượng Nhan quả là khéo léo.

Ài!

Giả như nàng không phải là con gái của Vương Cung, ta nhất định sẽ lợi dụng lúc nàng có ấn tượng đẹp về mình mà toàn lực theo đuổi nàng.

Gã điềm đậm thốt: "Ta chỉ làm theo bốn phận thôi, nếu không Huyền soái sẽ trị ta tội chết, Vương huynh không cần khách khí. À, Đạm Chân tiểu thư đâu?".

Vương Thượng Nhan còn nghĩ cái Lưu Dụ quan tâm là sự an toàn của Vương Đạm Chân, liền cung kính đáp: "Tiểu thư lên thượng du tắm rửa, bọn ta có người theo bảo vệ".

Lưu Dụ biết hẳn vì mình không mất một mạng nào mà đánh lui Tư Mã Nguyên Hiên đã sinh lòng kính trọng mình. Bất quá gã đang tâm sự trùng trùng, không có hứng chí huyền thuyên với hắng, vỗ vai hẳn nói: "Ta đi hạ du đi! Ta quen uống nước tắm rửa chung với ngựa rồi".

Câu cuối cùng nói ra mới cảm thấy hối hận, lại không còn thu lại được nữa, giống như lên đài đối diện xướng đối với Vương Đạm Chân, lộ hiển lộ mình rõ địa vị thân phận mình. May là Vương Thượng Nhan có lẽ nghĩ gã tự biết thân phận mà tránh né Vương Đạm Chân, không có thần thái kỳ lạ gì.

Lưu Dụ sai bước đi về phía bãi đá hạ du, trong lòng tràn ngập nỗi chua chát.

Con gái quyền quý nhà cao môn đại tộc tuyệt đối không dễ đụng tới, gã vốn nghĩ Vương Đạm Chân tốt hơn nhiều so với Tạ Chung Tú, lại bị bề ngoài tao nhã của nàng đánh lừa, tính khí tiểu thư có thể không thêm để ý mình là Trương Tam hay là Lý Tứ.

Thật ra câu nói đó của mình có thể là một giọng điệu xúc phạm tới nàng không? Ấn tượng của gã mơ hồ, có phải vì mình hy vọng quên hết những qua lại với nàng?

Nghe Vương Thượng Nhan nói, là Vương Đạm Chân cố ý lãnh đạm với Lưu Dụ gã, cố ý không đề khởi tới gã trước mặt gia tướng. Sau khi đánh lui Tư Mã Nguyên Hiên, nàng chưa gặp mặt gã nói tới nửa câu.

"Vụt"!

Lưu Dụ phủ phục bên sông, tháo khăn cột đầu, nhúng nguyên đầu vào mặt nước trong lạnh đêm khuya.

Cũng giống như tiến vào một thế giới khác.

Đầu óc của gã vụt biến thành linh mẫn tỉnh táo, không còn bần thần mơ hồ, nghĩ ngợi lung tung nữa.

Biên Hoang Tập khẳng định coi như xong, chuyện duy nhất gã có thể làm là nghĩ hết biện pháp tranh thủ quyền vị trong Bắc Phủ binh, có binh quyền trong tay, gã liền có thể triển khai báo thù nhắm tới Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn.

Chuyện với Vương Đạm Chân cũng xong, gã và nữ tử xinh tươi làm cho gã thần hồn điên đảo này tuyệt không có kết quả, đổi lại tình huống khác, cả nói chuyện với nàng cũng không được sự cho phép của xã hội.

Sự tách biệt cao môn hàn môn giống như phận thần tiên với người phàm, vọng niệm của gã có thể mang đến tai họa hủy diệt chính mình. Tạ Huyền cũng không bảo vệ được gã.

"Lưu đại nhân!".

Lưu Dụ ngẩng đầu ướt đẫm mồ hôi mặt nước, nước sông lạnh buốt từ đầu cổ lăn xuống cổ, vạt áo ướt sạch, gã lại cảm thấy thống khoái vô bì.

Ngoái đầu lại nhìn, cái ngênh tiếp gã là tròng mắt sáng ngời của Vương Đạm Chân.

° ° °

Cao Ngạn sức tỉnh xoay người xoay người, trong tai đủ thứ âm thanh huyền ảo kỳ quái, toàn thân cứng ngắc đau đớn khó chịu, ngũ tạng nhộn nhạo, gần như muốn rên lớn tiếng, may là kịp thời nhịn được.

Sau khi từ dưới nước bò lên bờ, Doãn Thanh Nhã không chút tung tích, cũng không nhìn thấy địch nhân đánh lên sau lưng hắn. Lòng nghĩ mình có thể giữ được mạng toàn là nhờ áo giáp mặc bên trong và cái túi nhỏ có khả năng chế ngự chướng khí nội gia mà mình đeo trên lưng. Bất quá thương thế cũng rất nghiêm trọng, miễn cưỡng bò tới một gốc cây bên bờ, mất đi tri giác, mãi cho đến bây giờ.

Từ gốc cây nhìn ra, Vu Nữ hà thượng du ánh đuốc chiếu ló nhỏ bóng người, hắn tuy nhìn không rõ, trong tai lại không ngừng vang lên tiếng nước bị bơm bè gỗ bị đẩy vào dòng nước.

Cao Ngạn thầm than xong rồi, lại chìm vào cơn hôn mê.

° ° °

Yến Phi và Kỳ Thiên Thiên đi bộ ra Chung lâu, đám chiến sĩ nghiêm nghị thành kính.

Kỳ Thiên Thiên cất bước bên Yến Phi đi về phía mặt Tây, nói: "Biên Hoang tứ cảnh, Thiên Thiên đã thấy "Bình kiều nguy lập" và "Chung lâu quan viễn", hai cảnh kia có tên tuổi dễ nghe gì đây?".

Yến Phi sinh ra cảm giác mê hồn nữ tử tiền tình lang xuất chinh, đi qua từng trăn từng trăn đền, cái nào cái nấy tỏa ánh sáng dưới đất, Dạ Oa Tử tự như có một phong thái mê người khác. Chàng nhẹ nhàng đáp: "Đệ tam cảnh của Biên Hoang Tập gọi là "Dĩnh hà bỉ ngạn", chỉ cần nàng tìm một chỗ tùy tiện ngồi xuống ở bờ đông Dĩnh Thủy, bất kể là ban ngày hay ban đêm, không những có thể thưởng thức hết cảnh đẹp dọc bờ Biên Hoang Tập, còn có thể nhìn thấy tình huống phồn vinh tàu thuyền qua lại trên đường soong. Đệ tứ cảnh là...".

Kỳ Thiên Thiên ngắt lời chàng: "Cái Thiên Thiên muốn biết là đệ tam cảnh, hiện tại đã mãn nguyện, đệ tứ cảnh để ngày sau nói cho Thiên Thiên biết nghe?".

Lại quay đầu cười hỏi: "Các người là đi bảo vệ Thiên Thiên?".

Đội mười hai chiến sĩ Hồ Hán hỗn tạp đã trải qua sự chọn lựa đặc biệt theo sau từ Chung lâu đi ra liền lớn tiếng vang dạ.

Kỳ Thiên Thiên cười ngọt: "Cám ơn các người!".

Yến Phi vẫn còn nghĩ ngợi về lời nói hồi nãy của nàng.

Nàng cố ý lưu lại đệ tứ cảnh không hỏi, chính là tỏ suy nghĩ âu lo, buổi sớm đừng nên nói chuyện buổi chiều của con người trong chiến tranh, sợ Yến Phi nói hết tứ cảnh không khác gì là bàn giao xong xuôi hậu sự. Trên sự thật trước khi chinh chiến không ai không sợ lời nói không may mắn không cát lợi. Kỳ Thiên Thiên nói chàng sau này hãy nói cho nàng biết, chính là muốn chàng sống còn về lại gặp nàng, dẫn nàng đi du ngoạn khắp bốn cảnh. Đã đến biên duyên của quảng trường, Kỳ Thiên Thiên dừng bước: "Đưa người ngàn dặm, cũng có lúc chia tay, Thiên Thiên tiễn anh đến đây, tôi còn phải đi tìm Cơ Biệt nữa!".

Yến Phi ngạc nhiên: "Có chuyện gì còn quan trọng hơn là ngồi trấn Chung lâu chỉ huy toàn cục vậy?".

Kỷ Thiên Thiên hiện ra thần tình quái thích náo nhiệt, vui vẻ đáp: "Tôi muốn nhờ gã chế một mé đạn tròn, lúc triệt thoái bọn ta có thể đổ trên đường, cản trở kỵ binh địch".

Yến Phi thử người, tiếp đó cười khà khà: "Nhờ nàng mới nghĩ ra được, có diệu dụng như vậy, Cơ Biệt tất sẽ tận lực tính biện pháp. Đạn tròn nếu có mũi nhọn giống như móc lồi, hiệu dụng sẽ càng lớn hơn".

Kỷ Thiên Thiên vui vẻ: "Đề nghị hay!".

Chợt nắm lấy tay áo chàng, ghé sát bên tai chàng dịu giọng: "Tôi biết kẻ anh đi đối phó là Tôn Ân, y có thể là người khó đụng chạm nhất trong thiên hạ, nhưng bọn ta không còn biện pháp nào hay hơn. Nhớ phải sống còn quay về gặp tôi, không có anh tôi biến thành không còn gì nữa".

Nói xong đi ra ngoài, nhìn chàng với ánh mắt thâm tình, đi bảy tám bước mới xoay người quẹo đi.

Yến Phi nhìn nàng cùng đội chiến sĩ theo hầu đi xa, trong lòng kích động từng trận. Ngọn lửa yêu đương Kỷ Thiên Thiên đột nhiên bùng cháy. Đối diện trước mắt tuy là chiến tranh tàn khốc vô tình có thể khiến cho chàng mất đi tất cả, nhưng ít ra giờ phút này chàng cảm thấy mình đang ôm ấp tất cả. Ngày tháng đơn điệu lạc lõng và tuyệt vọng đã thành quá khứ, cái ghênh tiếp chàng là một tương lai tràn trề những ẩn số không biết được, nhưng chính vì được mất khó định, sinh mệnh mới hiển hiện ra hình dáng độc đáo đặc thù.

Đối với ngọn lửa thương yêu mà Kỷ Thiên Thiên không một chút e dè, chàng rất cảm kích trong lòng.

Yến Phi thu vén tâm tình, lướt về phía Tây môn.

° ° °

Thuyền đội từ bến tàu đi ra, ngược dòng Bắc thượng, mười mấy chiến thuyền tối thui không đèn đuốc, chỉ có "yểm địch đăng" treo ở đầu thuyền và đuôi thuyền, giúp các thuyền trong thuyền đội biết phương vị của nhau.

Dẫn đầu là Phi điều thuyền có năng lực tác chiến tối cao của Hán bang, đầu nhọn như chim, bốn dàn mái chèo, chỉ ăn nước cỡ ba bốn thước, hai cột buồm, buồm đầu một trượng năm thước, buồm lớn bốn trượng tám thước.

Loại chiến thuyền này tổng cộng có bảy chiếc, tuy không bì được với năng lực tác chiến của Song đầu thuyền của Đại Giang bang, nhưng trong các bang phái ở Biên Hoang Tập cũng đủ xưng ngôi đệ nhất.

Mười lăm chiến thuyền đều có đặt máy bắn tên ở đầu thuyền có thể bắn xa một ngàn năm trăm bước, mỗi lần có thể bắn liên tục tám mũi nỏ, đủ sức bắn lũng thuyền nhỏ. Đối phó tàu thuyền hình thái nhỏ của Hoàng Hà bang, có thể sinh ra sức phá hoại cực lớn.

Từ con số sáu chục người trên mỗi một thuyền trong Phi điều hạm, những thuyền còn lại chỉ cho phép chứa ba chục người, bọn họ chỉ có thể quần thảo trên sông với địch nhân, một khi thuyền lật lên bờ, chỉ còn nước bỏ chạy. Cho nên sự hung hiểm của chuyến này thật khó tính được.

Âm Kỳ đứng trên vọng đài của Phi điều hạm dẫn đầu, mục quang nhìn về phía bờ sông tối tăm đằng trước.

Kỷ Thiên Thiên đã sai người thông tri cho Tống Mạnh Tề trước, nhưng không có ai biết Tống Mạnh Tề có nhận được tin tức hay không, càng không rõ hình thế có cho phép bọn Tống Mạnh Tề chờ đợi binh chi viện của bọn họ đến nơi không.

Đang lúc chiến tranh tiến hành, không ai nắm chắc được chuyện xảy ra vào giờ phút tới.

Âm Kỳ không những là đại tướng tâm phúc của Đồ Phụng Tam, còn là người rành thủy chiến nhất trong Kinh Châu quân, nhưng trận này gã lại không có tới một nửa phần nắm chắc. Nếu không phải mỗi một chiến thuyền đều do thủ hạ của gã lèo lái, gã cả một chút xú lòng tin cũng mất hết.

Trong ba bang phái xưng hùng sông biển, luận theo thủy chiến, Hoàng Hà bang chỉ có thể xếp hạng chót, bất

quá cái đối phương dùng là chiến thuyền quen sử dụng, còn bên mình còn chưa rành đặc tính của chiến thuyền, lại lọt vào thế tác chiến ngược dòng, thật không dám nuôi hy vọng quá lắm.

May là gã đầu phải muốn đánh tan thuyền đội của Hoàng Hà bang, chỉ là muốn trì hoãn địch nhân.

Chiến tranh bất kể thắng bại, luôn có người phải hy sinh, chỉ có ôm tâm tình đó, mới có thể sáng tạo kỳ tích.

Âm Kỳ sai thủ hạ làm đèn hiệu, mười lăm chiến thuyền dần dần tăng tốc, nhắm hướng Bắc thẳng tiến.

o o o

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến dừng ngựa đứng trên vùng đất cao phía Tây Nam ngoài Biên Hoang Tập, quan sát tình huống mặt Nam.

Bộ đội gồm một ngàn Kinh Châu quân mà năm trăm chiến sĩ Tiên Ti hợp thành đã vào vùng rừng thưa bình dã cách bọn họ nửa dặm chờ lệnh.

Đồ Phụng Tam quay đầu liếc nhìn, lòng tràn ngập cảm thán: "Cái đêm trước khi ta đến Biên Hoang Tập, ta từng ở đây nhìn Biên Hoang Tập đèn đuốc huy hoàng, lúc đó chưa từng nghĩ tới sẽ vì bảo vệ Biên Hoang Tập mà liều cái mạng già này. Thế sự khó toan lường, đối với ta mà nói, đâu có ngờ như vậy".

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Biên Hoang Tập là một địa phương kỳ dị, có sức cảm nhiễm không chỗ nào khác bì kịp, có thể đồng hóa bất cứ một ai. Sinh hoạt tập quán ở đây, đến bất cứ chỗ nào khác đều không thể là tập quán. Cứ như năm xưa ta quay về Trường An, chưa đến mười ngày đã muốn chạy đi".

Đồ Phụng Tam điềm điềm thốt: "Mộ Dung huynh đừng trách ta mới quen mà đã nói nhiều, Tiên Ti tộc của các ngươi tuy chiếm hữu địa phận Quan Đông, trông có vẻ mạnh mẽ mà lại là yếu. Trước tiên là trên Quan trung có Diêu Trường vạch đất xưng vương, phần nhiều đã cắt mỏng lợi ích của các ngươi. Thứ nữa Phù Kiên ngày nào chưa chết, thủy chung là tay bóng bắt khoai lùi. Giết y không được, không giết y càng không được. Phù Kiên nói gì vẫn còn là để quân trên danh phận đối với các ngươi, ai làm thịt y, người khác liền lấy lý do đó mà xuất quân, liên thủ để thảo phạt các ngươi".

Mộ Dung Chiến cười khỏ: "Đồ huynh nhìn rất thấu triệt, sự thật quả là như vậy. Đổi lại là người khác, bọn ta còn có thể cậy vào thiên tử ban lệnh cho chư hầu, nhưng Phù Kiên vẫn còn có người ủng hộ, hơn nữa còn ôm lấy Trường An, còn có thể lên thông báo tin tức cho tay chân cũ như bọn Ngốc Phát Ô Cô, mật mưu đánh ngược lại, làm cho anh em họ của ta phải đau đầu vô cùng".

Đồ Phụng Tam nói: "Nhân bất vị kỳ, thiên tru địa diệt. Bất luận tình huống phương Bắc phát triển ra sao, chỉ cần người giữ chắc Biên Hoang Tập, là có chỗ an thân giữ mạng. Mộ Dung huynh minh bạch ý tứ của ta chứ? Tộc nhân của người cũng có thể có cái ổ an lạc để tỵ nạn".

Mộ Dung Chiến giật mình: "Đa tạ Đồ huynh chỉ điểm". Định nói lại ngưng, cuối cùng không nói gì nữa.

Đồ Phụng Tam cười khoan thai: "Ta và người đêm nay sống chết khó lường, sao không nói hết những gì muốn nói chứ?".

Mộ Dung Chiến có vẻ bẽn lển: "Ta vốn muốn hỏi Đồ huynh có ý tưởng như vậy, có phải không coi trọng Hoàn Huyền? Ta lại sợ nói như vậy sẽ làm cho người không thích".

Đồ Phụng Tam bình tĩnh đáp: "Trái lại là đằng khác, ta còn xem trọng Hoàn Huyền hơn bất cứ một ai, bởi ta rõ con người của y ra sao, cũng chỉ có người như y mới cơ thể thành tựu đại nghiệp. Nhìn lại phương Nam, trừ Tạ Huyền ra, căn bản không có ai là đối thủ của y. Bất quá nghe đồn Tạ Huyền trong trận chiến Phì Thủy có quyết chiến với Mộ Dung Chiến, thân mang nội thương, kể đó lại trước sau giao thủ với Nhậm Dao và Trúc Bất Quy, thương thế càng nghiêm trọng, cho nên trốn ở Quảng Lăng dưỡng thương. Cơ hội ngàn năm có một này, Nam quận công tuyệt không thể bỏ qua".

Mộ Dung Chiến hỏi dò: "Ta có nên cung hỉ Đồ huynh không?".

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Người nghe ta nói không có chút xíu hào hứng nào, cho nên không biết có nên

cung hỉ ta không hả? Đó là có lý do khác, hơn nữa nói ra thì dài dòng, vớ lại ta không quen thổ lộ tâm sự với người ta, xin thứ cho ta bày đặt chuyện".

Y giờ roi ngựa, chỉ vào chỗ rừng sâu trải ngang đông tây cách ngoài hai dặm: "Nhân mã của Thiên Sư quân chắc đã tiến vào nơi đó, cho nên thường có chim chóc giạt mình bay lên, may là bọn ta đã đến sớm một bước, nếu để cho địch nhân đến tiểu cốc trước bọn ta, bọn ta chỉ còn nước quay về tử thủ Biên Hoang Tập".

Mộ Dung Chiến chợt cảnh giác, quay về mặt Tây.

Ánh đèn thoáng lên, tiếp đó lại nhoáng lên hai lượt.

Đồ Phụng Tam cũng đưa mục quang về hướng ánh đèn lấp loáng, lúc này ở đằng xa lại thấy ánh đèn hiệu giống như vậy.

Mộ Dung Chiến vui mừng: "Thám tử của bọn ta đã bắt rõ tình huống, thời điểm hành quân đã đến!".

Đồ Phụng Tam cười khà khà: "Để bọn ta chơi một trò lý thú với lão Từ".

Y rút trong mình ra một hỏa tiễn, nghiêng sang bên Mộ Dung Chiến để hấn mỗi lửa, phát tay, hỏa tiễn xông thẳng lên trời.

"Bình!".

Hỏa tiễn nổ bắn năm màu, đẹp mắt vô cùng.

Bộ đội hậu phương được chỉ thị, toàn quân khởi hành, nhắm tiểu cốc tiến tới.

Hai người vẫn ở yên tại chỗ giám thị tình huống bên địch, bắt quá cho dù địch nhân có lập tức gia tăng hết tốc lực lao đến ngăn cản, cũng phải löt sau tối thiểu một dặm lộ trình.

Bắn hỏa tiễn báo tin một cách ngang nhiên như vậy, không đơn thuần là hạ lệnh cho bộ đội lên đường, còn thừa cơ thông tri cho Kỷ Thiên Thiên trên Quan Viễn Đài trong Biên Hoang Tập, lại là kế là mê hoặc bên địch.

Chỉ cần thống soái bên địch hao phí tâm thần nghĩ ngợi xem có hàm bẫy hay không, đã có thể trì hoãn quân cơ rồi.

Đây chính là kỳ chiêu Đồ Phụng Tam nghĩ ra.

Mộ Dung Chiến thầm nghĩ luận về tài trí, Đồ Phụng Tam thật không dưới bất cứ một ai bên địch, kiêm luôn lão mưu thâm toán thì phải chiếm tiên cơ, tuyệt không phải may mắn mà được.

Đồ Phụng Tam vui vẻ thốt: "Thiên Sư quân có Từ Đạo Phúc binh pháp xếp hạng nhất, luận võ công cũng trên Lư Tuấn, gần bằng Tôn Ân. Tính toàn Biên Hoang Tập, kẻ gã muốn giết nhất là ta".

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Trên bảng "Ngoại Cửu Phẩm cao thủ" gã xếp hàng thứ tư, nếu có thể giết chết lão ca người, có thể vinh thăng một cấp, từ hạng tư nhảy lên hạng ba. Ngoài ba hạng đầu và trong ba hạng đầu có thể là hai chuyện khác biệt hoàn toàn".

Đồ Phụng Tam cười nói: "Kẻ ta muốn giết nhất không phải là Nhiếp Thiên Hoàn ngôi thứ nhì mà là Tôn thiên sư đầu bảng, chí khí của ta chắc cao hơn Từ Đạo Phúc".

Mộ Dung Chiến nói: "Đêm nay không phải là thời điểm tốt để tranh xếp hạng, Kỹ tài nữ của bọn ta đã chọn Yến Phi đối phó Tôn Ân, bọn ta nên hy vọng hấn không làm cho giấc mộng đẹp của Đồ huynh người hụt hẫng mới đúng".

Đồ Phụng Tam thở dài: "Yến Phi!".

Mộ Dung Chiến nhú mày: "Người không coi trọng Yến Phi sao?".

Đồ Phụng Tam nói: "Ta không biết, thật không biết. Yển Phi và Tôn Ân đều là cao thủ cao thâm khôn lường, thực lực khó mà tính toán, lúc mạnh lúc yếu, chưa động thủ chứng kiến thì ông trời cũng khó mà phán đoán".

Mộ Dung Chiến đôi mắt lấp lánh, trầm giọng: "địch nhân bắt đầu di động rồi!".

Đồ Phụng Tam kéo ngựa quay đầu: "Thời gian chia nhau hành sự đã đến! Nhớ lưu ý pháo hiệu trên trời".

Nhìn Đồ Phụng Tam phóng xuống triền đồi, Mộ Dung Chiến thúc bụng ngựa, bỏ đi sang bên kia.

Hồi 37

Nhất niệm chi gian

Xích sắt ngăn sông được mấy tráng hán kéo thát, từ từ căng ra, nổi dần lên từ trong mặt nước.

Trình Thương Cổ giám đốc sự vụ quát lớn: "Dừng lại!"

Tiếp đó quay sang Nhan Sấm bên cạnh: "Vị trí đó được không?".

Nhan Sấm gật đầu: "Cao một tấc nữa là ra khỏi mặt nước, trong đêm tối cho dù trên thuyền có đèn lửa chiếu sáng cũng không nhìn ra. Giả như địch nhân lằm nhĩ bọn ta vì dễ dàng giao thông trên thủy lộ mà tháo bỏ xích ngăn sông, sẽ bị thiệt thòi liền".

Trình Thương Cổ nhìn sang bờ bên kia, các chiến sĩ đang chặn thủ mấy chỗ cao, đề phòng thám tử của địch nhân mò tới gần.

Công sự binh đã kiến lập hai tòa nhà tháp canh cao năm trượng bờ bên này, bên cạnh Dĩnh Thủy phía Đông Bắc và Đông Nam thành, hạm đội của địch tiến vào đoạn sông trong vòng hai dặm, chỉ cần có chút đèn lửa là đừng hòng qua mắt được binh canh gác.

Nhan Sấm nói: "Có thể kêu bọn họ lui hết về bên này".

Trình Thương Cổ mỉm cười: "Phòng Dĩnh Thủy do người toàn quyền phụ trách, mệnh lệnh nên do người phát ra. Năm trăm người phòng vệ Dĩnh Thủy là điều đến từ Hán bang, phương pháp chỉ huy học theo Đại Giang bang bọn ta, tứ đệ người khả năng có thừa".

Nhan Sấm cười khì, phát ra chỉ lệnh.

Hai trăm Yểm địch đang treo cao trên cành trúc, nhắm phía huynh đệ bờ bên kia ra hiệu triệt thoái.

Hai người đi dọc theo Dĩnh Thủy về hướng Nam, thị sát địa lũy kiên cố trên đường, các chiến sĩ ẩn mình trong địa lũy ngồi có nằm có, tranh thủ cơ hội nghỉ ngơi, tràn ngập không khí ngưng đọng chờ chiến trận.

Bảy, tám chiếc thuyền nhỏ chèo sang bờ đối diện, vận chuyển chiến sĩ về lại bên này.

Trình Thương Cổ giọng điệu nhàn nhàn: "Theo tính toán của người, mộc lôi trận của bọn ta có thể có tạo tổn hại lớn đối với Nhiếp Thiên Hoàn không?".

Nhan Sấm thở dài: "Huynh khẳng định kẻ đến không phải là thuyền đội của đại ca mà là Xích long thuyền của Lương Hồ bang sao?".

Trình Thương Cổ buồn bã: "Thời gian trôi qua từng chút từng chút, hy vọng đại ca có thể an toàn đến Biên Hoang Tập càng xa vời. Lần này chỗ hờ thật ra ở đâu? Mong đại ca cát nhân thiên tướng, ít ra có thể an bình quay lại phương Nam".

Nhan Sấm lòng tin vững chắc: "Với tài lèo lái thiên hạ vô song của đại ca, toàn thân thoát lui là chuyện đương nhiên. Ta hiện tại đang lo là Văn Thanh, nó tuy tài trí hơn người, nhưng thủy chung còn ít kinh nghiệm lâm

địch, phải đối đầu với lão hồ ly Thiết Sĩ Tâm, rất dễ bị thiệt".

Trình Thương Cổ nói: "Văn Thanh với chân truyền tay nghề thủy chiến của đại ca, thêm vào tâm tư thận trọng, lại có Phá Thiên bên cạnh hiệp trợ, có thể bổ sung mấy chỗ còn kém".

Lại liền cười khở thốt: "Bọn ta đã gặp hết trận lớn trận nhỏ, lại chưa từng thử cục diện hung hiểm như trước mắt, đối thủ đều là nhân vật tiếng vang nhất Nam Bắc, may là Tôn Ân đã tính làm một chuyện, đã giết chết Nhậm Dao quá sớm, lại để cho Nhậm Thanh Thị lọt khỏi lưới chạy thoát, truyền tin ra, khiến Trác Cuồng Sinh đứng về phe ta, nếu không tình huống không thể tưởng tượng nổi".

Nhan Sấm thốt: "Đó gọi là trời không bít hết đường, Biên Hoang Tập chắc khí số chưa tận, nếu không sao lại đột nhiên lộ ra Thiên Thiên tiểu thư của bọn ta. Nội trong nửa ngày ngắn ngủi, dưới sự điều khiển của nàng, Biên Hoang Tập không còn là Biên Hoang Tập trước đây nữa, ta có lòng tin có thể quần thảo được với địch nhân".

Một lồi trận vẫn còn đang bố trí.

Gần một trăm công sự bình an trí từng hàng từng hàng một lồi dọc bờ, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, một lồi sẽ được thả vào Dĩnh Thủy, thuận dòng xung kích hạm đội địch. Mũi nhọn của một lồi có lẽ chưa thể đâm lủng Xích long thuyền kiên cố, lại có thể bám vào thân thuyền, làm cho đối phương mất đi sự linh động. Tình huống đó nếu xuất hiện máy bắn tên trong địa lũy và máy bắn đá bố trí bên bờ sẽ đánh thẳng lên đầu địch nhân.

Công sự phòng ngự đã đến giai đoạn hoàn thành.

Người có thể đến Biên Hoang Tập kiếm cơm ăn đương nhiên là hạng gan dạ ngút trời, là tinh anh của các ngành nghề, có thể sáng tạo ra kỳ tích người khác không dám mộng tưởng, mà kỳ tích chính là ân cứu Biên Hoang Tập đang cần nhất.

Tiếng vó ngựa vang lên mấy chục kỵ sĩ phóng ra cửa Đông lao đến chỗ bọn họ.

Người dẫn đầu là Phương Hồng Sinh, đến trước hai người gò cương xuống ngựa, nói: "Hồ Bái chắc đã rời khỏi Tập, ta nghĩ thấy mùi gã ở Đông môn".

Trình Thương Cổ hỏi: "Phương tổng tuần có phải từ sự đậm lợt trong mùi vị của gã mà suy đoán ra thời gian gã bỏ đi không?".

Phương Hồng Sinh hưng phấn: "Chắc là theo một trong những đoàn người cuối cùng từ Đông môn chạy qua bờ bên kia".

Trình Thương Cổ quay sang Nhan Sấm cười nói: "Nói như vậy gã là bị bức ra đi".

Nhan Sấm đồng ý: "Tất cả đám thủ hạ tâm phúc của gã hay kẻ do gã giới thiệu nhập hội đều bị trục xuất khỏi Biên Hoang Tập, nội loạn do Hồ Bái gây ra coi như tạm thời giải quyết xong".

Trình Thương Cổ quay sang Phương Hồng Sinh biểu thị cảm tạ, lại cười nói: "Phương tổng tuần chừng như thoát ra thai hoá cốt, không thấy sợ chút nào".

Phương Hồng Sinh thần nhiên nói: "Tôi chưa từng được xem trọng như vậy, hơn nữa còn được trọng dụng. Khả! Tôi cũng từng đi qua không ít nơi, lại chưa từng có nơi nào khiến cho tôi cảm thấy vừa ý như Biên Hoang Tập. Tôi đã quyết định cùng tồn vong với Biên Hoang Tập, nếu không chết sẽ ở đây cưới vợ sinh con, lá rụng về cội, các người đương nhiên hiểu rõ hơn tôi".

Trình Thương Cổ và Nhan Sấm nghe vậy đưa mắt nhìn nhau.

Người đến Biên Hoang Tập không ôm ấp chung một tôn chỉ, kiếm lời rồi đi, giữ mạng đi chỗ khác hưởng thụ tiền bạc mình đã lấy mạng đánh cá.

Ý tưởng giống như Phương Hồng Sinh, ở Biên Hoang Tập chắc trước giờ không có ai.

Bất quá hai người cũng thấp thoáng cảm thấy Biên Hoang Tập đang trong chuyển biến vùn vụt, trận chiến này nếu có thể giữ được Biên Hoang Tập, sau đại kiếp có trật tự mới, Biên Hoang Tập chắc có một đoạn ngày tháng tốt đẹp.

Phương Hồng Sinh thì lễ: "Tôi còn phải về báo cáo với Thiên Thiên tiểu thư, xin cáo lui".

Nhìn gã lên ngựa ra đi, trong lòng hai người dân tràn cảm giác kỳ dị.

Biên Hoang Tập chính đang cải biến mỗi một người tìm đến nó hoài bão có được một vùng đất an lành, bọn họ không phải cũng đang biến đổi đó sao? Đối với Biên Hoang Tập không còn hận nữa, chỉ có tình yêu chân thành.

° ° °

Một cảm giác mát mát nồng đậm đến mức có thể làm cho người ta ngẹt thở khiến cho tâm can của Lưu Dụ quần quai.

Từ góc độ quỳ gối của gã nhìn sang bên nàng, Lưu Dụ cảm thấy được nàng giống như tinh linh mỹ lệ đến từ đêm tối, đại biểu cho mộng tưởng của gã. Gã cuối cùng đã thể hội một cách triệt để sự cảm nhận yêu thương như cuồng dại của Cao Ngạn khi nhìn thấy Doãn Thanh Nhã.

Sự trong trắng tao nhã đáng yêu của Vương Đạm Chân lợi hại như vạn kiều phong tình của Kỳ Thiên Thiên, có thể làm cho người ta mất đi khả năng tự khống chế. Gã đã mất Kỳ Thiên Thiên, nếu hiện tại lại bỏ qua Vương Đạm Chân, đời người còn có lạc thú gì nữa?

Vương Đạm Chân khoe môi hé một nụ cười, nhẹ nhàng thốt: "Nếu Đạm Chân có thể học theo Lưu đại nhân nhúng đầu vào nước, khẳng định là thống khoái phi thường".

Lưu Dụ rung mình, biết Vương Đạm Chân hảo cảm với mình đã tăng nhiều. Đây là một thứ cảm giác rất kỳ diệu, nhấn thân Vương Đạm Chân nhìn gã nói với gã một cách rõ rệt không thể sai lầm được, cái nàng có hứng thú không còn là "người kế thừa Tạ Huyền" nữa, mà là bản thân "Lưu Dụ" gã.

Lưu Dụ ướm lăm lăm đứng dậy, mục quang quét qua mười mấy gia tướng đứng quanh đó bảo vệ nàng, mỉm cười: "Ta còn nghĩ tiểu thư không chịu được thứ người thô thiển như ta, thì ra trái lại còn là đối tượng được hâm mộ, thật vượt ngoài ý liệu".

Nói xong Lưu Dụ muốn tự đắm mình một quyền để cảnh giới. Bởi từ bất cứ góc độ nào mà nhìn, mình cũng không nên trêu ghẹo cô gái này, đặc biệt là với thân phạn hàn môn của gã. Nhưng chuyện làm phá hoại cảm đoán nguy hiểm chính là chỗ kích thích nhất, có sức dụ hoặc gần như ma dị.

Đối với một người xuất thân nhà nông, năm tuổi đã chẻ củi kiếm tiền, Vương Đạm Chân là thực nữ danh môn cao không với tới. Nếu không phải nhân duyên xảo hợp, gã muốn đến gần nhìn một chút cũng không có khả năng. Bất quá Lưu Dụ cũng khác với bần nông, phụ thân mất sớm, mẫu thân lại là người biết sách nói lễ, dạy gã đọc sách học chữ, giúp cho gã có mức độ kiến thức vượt xa nhà nông, hình thành đại chí. Chí hướng của gã sinh sôi cùng sự bất mãn của thời cuộc, là sự phản động đối với tình huống bất công đương thời, không cam bị xã hội chi phối chèn ép vào hạ tầng thấp nhất hãm mình làm nô dịch suốt đời. Một bước sai lầm, gã có thể lọt vào vị trí thảo khấu. Tuyển chọn của gã là gia nhập quân ngũ, nỗ lực học tập, phấn đấu cầu tiến, trải qua trăm ngàn khổ ải, mới giành được thành quả ngày nay.

Nhưng giả như gã không lý gì tới điều luật cấm kỵ cao môn hàn môn, vọng tưởng hái trái cấm Vương Đạm Chân, hậu quả khó thoát khỏi tai nạn.

Cho nên sau khi gặp lại Vương Đạm Chân, gã một mực vật lộn trong mâu thuẫn, không ngừng tìm kiếm lý do buông bỏ nàng. Nếu nàng căn bản không có hứng thú đối với gã, gã chỉ còn nước lẳng lặng mai táng mối tình một chiều này, ngày sau tự khổ đau tự xót thương là chuyện tương lai.

Cái đáng chết là mình đại triển thần uy, tung chút thủ đoạn là giúp được nàng thoát qua đại kiếp, khiến cho nàng để ý tới mình. Càng không hay là nàng xem ra đã bị sự thô dã của kẻ nghèo hèn như mình hấp dẫn, mà

mình lại nhin không được buông lời ghẹo nàng, hành động nguy hiểm làm sao!

Lưu Dụ tự trách mình, lại cảm thấy kích thích đến mức cực đoan đối với thứ nguy nan nam nữ kẻ đánh người thủ này. Tâm thần ngay lúc này thật là cơ hội tốt để kích thích như vậy, đủ để khóa lấp không cho phép tâm linh của gã hút chân bất lực.

Vương Đạm Chân hai má ửng hồng, lại không sợ sệt e lệ, quay sang đám thủ hạ phân phó: "Các người đứng xa một chút, ta và Lưu đại nhân có chuyện muốn nói".

Đám gia tướng tuy ai ai cũng cảm thấy kinh ngạc, lại không dám cãi chỉ ý của nàng, tản lui ra xa.

Vương Đạm Chân đón ánh mắt của dã, đôi mày xinh nhú lại: "Đạm chân có tội chỗ nào với Lưu đại nhân? Tính tình của ngài thật cổ quái, làm người ta khó lần mò".

Nàng nói không đầu không đuôi, Lưu Dụ lại rõ cái nàng chỉ là tình huống đàm thoại trong thùng xe hơi sớm, tỏ ra nàng để ý tới về lúc nóng lúc lạnh của mình, trong lòng không khỏi sinh ra ý nghĩ mình cũng khó chịu.

Lúc này Vương Thượng Nhan sải bước đi qua, tới sau Vương Đạm Chân nói: "Bọn ta mau khởi hành đi! Tiểu thư và Lưu đại nhân có cần dùng chút lương thực không?".

Vương Đạm Chân cau mày: "Nhan thúc và mấy người kia đi ăn đi! Tôi và Lưu đại nhân nói vài lời rồi sẽ đến".

Vương Thương Nhan liếc Lưu Dụ, bất lực bỏ đi.

Lưu Dụ lòng biết rõ Vương Thượng Nhan mượn miệng đến cảnh cáo mình, thầm cười khổ.

Vương Đạm Chân không chịu buông tha cho gã, hỏi truy: "Lưu đại nhân không phải là người hùng biện thao thao bất tuyệt sao? Tại sao bỗng nhiên thành câm nín vậy?".

Lưu Dụ trong lòng đang kêu cứu mạng.

Vương Đạm Chân không giống Tạ Chung Tú, không những không tự thị thân phận, còn tựa hồ có tâm hiếu kỳ nồng đậm đối với những chuyện đàm cao môn vọng tộc không ưa. Ví dụ như sự mong mỏi của nàng đối với Biên Hoang Tập, hay như ánh mắt nàng nhìn mình.

Gã bắt đầu hiểu nàng.

Vương Đạm Chân ngưỡng mộ Tạ Huyền vì Tạ Huyền là nhân vật xuất sắc vượt trội trong đám cao môn đại tộc, lại hoàn toàn khác biệt với đám cao môn danh sĩ chỉ biết nói chuyện không đầu, là thống soái vô địch hễ nói là làm, quân công cái thế thiên hạ.

Đừng coi thường bộ dạng văn nhã mỹ miều của nàng, trên sự thật cái cuộn chảy trong người nàng là nhiệt huyết dấy loạn, một khi khơi dẫn tính tình chân thật của nàng, hễ phát ra là không thể thu thập về.

Muốn kèm chế ngăn chặn luyến tình nảy nở lan tràn, trước mắt là cơ hội duy nhất.

Sự "xâm nhập" của Vương Thượng Nhan chính là sự cảnh cáo sấm sét của hiện thực tàn khốc.

Sự phát triển của tình huống, quyết định nằm trong thời gian một chớp nháy.

Sự nghiệp và ái tình, chỉ có thể chọn một.

Phương pháp duy nhất kết hợp cùng Vương Đạm Chân là buông bỏ tất cả, cùng nàng cao bay xa chạy, chạy đến Biên Hoang Tập vô pháp vô thiên, giả như Biên Hoang Tập không lọt ào ma chướng của Mộ Dung Thùy và Tôn Ân.

Ý niệm cuối cùng giống như thùng nước lạnh ụp lên đầu, khiến cho gã quay về hiện thực.

Gã nhấn tâm làm cho Tạ Huyền thất vọng được sao? Đặc biệt là thời khắc khẩn trương Tạ Huyền không còn

sống được bao lâu nữa.

Vương Đạm Chân thấy sắc mặt của gã lúc sáng lúc tối, nghĩ nội thương của gã tái phát, quan tâm hỏi: "Ngài không khỏe à?".

Lưu Dụ cười khổ: "Tiểu thư chắc biết bọn ta căn bản không nên nói mấy chuyện này chứ?".

Ở vùng trời Biên Hoang Tập, gã có thể sang sảng kêu la thương nhớ nàng, bởi gã biết chắc không có cơ hội tái kiến nàng. Nhưng hiện tại người ngọc đang ở sát thò tay là đụng được, hơn nữa nói chuyện với nàng càng lúc càng thân mật vượt khỏi hàng rào thân phận địa vị, gã trái lại phải khốn khổ khắc chế. Muốn dập tắt ngọn lửa có thể thiêu rụi bình nguyên này, chỉ có nắm bắt thời điểm hòa thể vừa mới khởi đầu, mà giây phút trước mắt chính là cơ hội duy nhất.

Tính cách làm cho gã không thể không dẫn đó vấn đề thực tế.

Cho dù gã chịu vì Vương Đạm Chân mà quăng bỏ đại nghiệp nam nhi không phải dễ có, Vương Đạm Chân có chịu vứt hết mà theo gã bỏ đi không? Tiếp đó thật ra là cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn hay là một đời lộn xộn hồng bét?

Vương Đạm Chân này sinh hảo cảm với gã, thuở ban đầu là vì sự tôn sùng đối với Tạ Huyền, mà gã là ngôi sao mới vừa mọc trong Bắc Phủ binh. Hiện tại vì gã nhanh trí đánh lui Tư Mã Nguyên Hiên, làm cho nàng cảm kích ân đức, càng làm cho mình trở thành anh hùng trong lòng nàng.

Nhưng nếu bọn họ chạy xa chân trời góc biển, Vương Đạm Chân có thể quen đời sống bình phàm ẩn họ giấu tên không? Lưu Dụ đối với chuyện này cực kỳ hoài nghi.

Mà lúc đó gã cũng không còn là người kế thừa Tạ Huyền, càng không phải là tướng lĩnh trẻ trung có ngôi vị trong Bắc Phủ binh, mà chỉ là một lính đào ngũ không dám ra ánh sáng.

Tất cả sẽ khác hết.

Vậy làm sao gã dám nhìn Yến Phi? Làm sao dám nhìn Kỷ Thiên Thiên? Làm sao dám nhìn những người không sợ hy sinh tính mệnh vì Biên Hoang Tập?

Trên lập trường quan điểm của nam nhân mà nhìn, nếu có thể hoan lạc với nàng thiếu nữ cao quý này thần không biết quý không hay, tự nhiên là một thành tựu.

Bất quả chuyện này không có khả năng xảy ra, cái Lưu Dụ khát khao không phải là thứ quan hệ đó. Một là không được chút xíu nào, một là giành toàn bộ, giành hết nàng.

Nghĩ đến đó, Lưu Dụ toát mồ hôi lạnh, "vụt tỉnh".

Vương Đạm Chân nghe tiếng khẽ run người, chăm chăm nhìn gã, khó chịu thốt: "Còn nghĩ Lưu đại nhân đặc biệt nữa, An công thường nói Đại Tấn ta sở dĩ dờ về Nam, sự ngăn cách cao môn hàn môn là một trong những nguyên nhân chính. Sau khi đến miền Nam, họa loạn cũng vì sự hục hặc giữa thế tộc kiêu ngạo và thế tộc địa phương mà ra. Địa vị gia thế càng hưng thịnh, tình huống phân hóa địa phương càng quyết liệt, đến mức lệnh triều đình cũng khó ngăn ngừa. Đạm Chân tuy sinh ra chốn cao môn, lại không phải là người không hiểu biết chuyện. Lưu đại nhân ngày la người Huyền soái tận tay đề bạt, lẽ nào vẫn có lòng phân chia cao hàn?".

Lưu Dụ nghe đến ngây người, Vương Đạm Chân không ngờ là nữ tử có chính kiến như vậy, không lạ gì nàng không dè dặt nụ cười mê hồn đối với gã, trói mình vào rế tình.

Bất quá bất kể sức hấp dẫn của nàng mê hồn tới cỡ nào, gã đã có quyết định thống khổ.

Vương Đạm Chân chột cú đầu, buồn bã thốt: "Từ sau khi gặp Lưu đại nhân ở Tạ phủ Kiến Khang, Đạm Chân một mực nghĩ ngợi tại sao Huyền soái xem trọng ngài. Hiện tại cuối cùng đã minh bạch! Chỉ có nam nhân như Lưu đại nhân mới là hy vọng cho tương lai của Đại Tấn ta".

Lưu Dụ chấn động kịch liệt.

Gã chưa từng nghĩ tới Vương Đạm Chân lại trực tiếp biểu lộ lòng ái mộ với gã. Đương nhiên cũng rõ nỗi khổ trong lòng nàng, sau khi đến Quảng Lăng nàng sợ rằng không còn cơ hội nói chuyện với gã nữa, nói gì là đơn độc gặp riêng.

Gã thăm thở dài một hơi, buồn rầu nói: "Tiểu thư có nghĩ qua đi hết ngày đường, bọn ta có thể vĩnh viễn không còn cơ hội gặp mặt không?".

Vương Đạm Chân đôi mắt sáng lên, thấp giọng: "Chỉ cần Lưu Dụ chàng là người dám nghĩ dám làm, người ta cái gì cũng không sợ".

Lưu Dụ thăm la "ông trời cứu tôi", đón ánh mắt nồng cháy của nàng, lắc đầu than: "Bọn ta có thể có kết quả tốt không? Lệnh tôn sẽ thấy sao? Huyền soái sẽ có phản ứng ra sao?".

Vương Đạm Chân hoa dung tái tái, cúi đầu thanh âm như muỗi vo ve dịu dàng thốt: "Chàng không thích người ta sao?".

Lưu Dụ giật nảy mình, thất thanh: "Tiểu thư!".

Vương Đạm Chân đứng cảm trần trần nhìn gã, có vẻ gạt phăng tất cả: "Đạm Chân đối với người và chuyện của Kiến Khang đã mệt mỏi chán ghét phi thương, sự bài xích của triều đình đối với An công và Huyền soái càng khiến cho người ta bị phần khôn tả. Cái Đại Tân bọn ta cần là anh hùng hào kiệt như Lưu Dụ chàng, Huyền soái không tuyển chọn người kế thừa từ gia tộc hay đám môn phiệt khác, chính là vì ông đã nhìn thông nhìn thấu đám hậu bối như Vương Quốc Bảo, Tư Mã Nguyên Hiến không những không đủ thành sự, hơn nữa còn là bọn đem tai ương đến cho nhân dân đất nước, rõ chưa?".

Lưu Dụ cảm thấy da đầu tê tái, xém chút là thoát miệng bộc lộ tình yêu tha thiết với nàng, lại biết một câu nói có thể làm cho gã chìm vào vùng đất vạn kiếp không ngóc đầu dậy nổi, chỉ còn nước nói ngược lại lòng, cố sức giữ bình tĩnh: "Đa tạ kỳ vọng của tiểu thư đối với ta, trên sự thật ta còn có một đoạn đường rất dài phải đi, chuyện tương lai căn bản không có cách nào đoán định. Tiểu thư ... ta ...".

Vương Đạm Chân cắn chặt môi, nhìn gã ấp úng không có cách nào nói tiếp, vụt dậm chân, nhả ra ba tiếng "quỷ nhát gan" xoay người bỏ đi.

Lưu Dụ ngậy người tại đương trường, trời đất xoay chuyển, đầu óc trống không.

Chỉ có một chuyện rõ ràng, gã đã mất đi cơ hội đạt được nữ tử gã yêu thương nhất, cho dù tương lai sự nghiệp cái thế ra sao, lại vĩnh viễn không bù đắp được niềm hối tiếc một đời này.

Hồi 38

Các thi mưu pháp

Từ Đạo Phúc quan sát tình huống bên địch từ xa, cái đang nghĩ ngợi lại là Kỳ Thiên Thiên, lòng đầy tràn sự phẫn uất bất bình.

Nếu Kỳ Thiên Thiên không phải chịu theo Tạ An, kẻ dẫn đầu phong trào kỳ thị thế tộc bản thổ, làm sao sau khi biết gã là Từ Đạo Phúc, lập tức vạch rõ giới tuyến với gã.

Đó là sự không công bình tuyệt đối.

Mục tiêu của Thiên Sư đạo là phải sản trừ tất cả những chuyện không công bình.

Từ đời Hán đến nay, trải qua diễn biến mấy trăm năm, xã hội phân hóa, hình thành đủ thứ giai cấp đặc quyền. Lấy kẻ sĩ làm tầng cao nhất, kế đến là người đứng đầu hộ khẩu, rồi người nương tựa theo, thấp nhất là nô tỳ.

Kẻ sĩ cũng có phân biệt cao môn thể tộc và hàn môn thứ tộc, hơn nữa là sự cách biệt trời cao đất bùn, vạch phân cực kỳ nghiêm khắc, không cho phép trà trộn.

Thể tộc cao môn chót vót ở trên, hưởng địa vị tuyệt đối ưu việt về chính trị, còn là tích lũy hết đời này qua đời khác và cha truyền con nối, lực lượng kinh tế hùng hậu không thể so sánh, chiếm cứ tất cả tài nguyên chủ yếu của quốc gia, sự thay đổi triều đại và quyền lực luôn luôn quần quện quanh bọn họ mà nảy sinh.

Tấn thất Nam độ, vì để củng cố chính quyền Giang Tả, trọng dụng thể tộc kiều ngụ theo triều đình dời xuống phương Nam, bài xích thể tộc địa phương, tiến một bước làm sâu đậm thêm mâu thuẫn xã hội giai cấp.

Từ Đạo Phúc là một phần tử của hào tộc địa phương, chọn lựa duy nhất là vùng lên chống lại, nếu không cứ để cho triều đình làm tới như vậy, hào tộc địa phương đâu còn chỗ đứng.

Kỷ Thiên Thiên cuối cùng sẽ có một ngày hiểu rõ Từ Đạo Phúc gã không có chọn lựa nào khác, tội lỗi không phải là Thiên Sư đạo của gã, mà là Tấn thất và đám thể tộc kiều ngụ làm tay sai cho nó.

Dưới sự lãnh đạo của Tôn Ân, bọn họ hưng binh ban đầu chỉ có hơn trăm người, lại thành công từ đảo Hải Nam vượt biển công hãm Cối Kê, hào kiệt các phương như Tạ Giem ở Cối Kê, Lục Hoàn ở Ngô Quân, Hứa Doãn Chi ở Nghĩa Hưng, Chu Trụ ở Lâm Hải, Trương Vinh ở Thủy Gia thay nhau hưởng ứng kết minh, những người đó đều là hào hùng một phương bị ép bức bóc lột, hiển thị Thiên Sư đạo của gã chính là cái lòng người hướng vọng, không còn có ai có thể ngăn trở thể tộc bản thổ đoạt lại quyền lãnh đạo Nam phương.

Pháo bông nổ giữa bầu trời đêm, sáng lạn lóa mắt.

Trương Vĩnh bên trái giật mình: "Quả nhiên không ngoài sở liệu của nhị thống soái, Đồ Phụng Tam không chịu buông bỏ cái tiểu cốc có công sự phòng ngự kiên cường đó".

Chu Trụ bên kia nói: "Bọn ta nếu lập tức tiến công, có thể lợi dụng tay chân chúng còn chưa ổn định, nhất cử phá địch".

Trương Vĩnh và Chu Trụ đều là đại tướng tâm phúc của Từ Đạo Phúc, niên kỷ tương đương gã, họ Trương tinh minh ít khi sai sót, họ Chu cứng rắn sáng suốt, gọi Từ Đạo Phúc là nhị thống soái, bất quá ai ai cũng rõ chỉ huy tối cao là Từ Đạo Phúc mà không phải là Lư Tuấn.

Tdo thông dong thốt: "Đồ Phụng Tam là kẻ biết binh pháp, đây là trò khoe mẽ, chính là dẫn dụ bọn ta lỗ mãng xuất kích, ta đâu thể làm theo sở nguyện của y".

Trương Vĩnh cau mày: "Nếu để y giữ vững tiểu cốc, đối với bọn ta như là mũi nhọn sau lưng, ảnh hưởng đến năng lực công kích Biên Hoang Tập của bọn ta".

Từ Đạo Phúc mục quang quay sang ngọn đèn xanh như treo đại trên Biên Hoang Tập, nghiêm mặt thốt: "Trong chiến tranh, bất kỳ sự điều động binh viên nào, có lợi tất phải che giấu. Muốn thủ được tiểu cốc, do có ba lối ra vào, nhân số không thể ít hơn một ngàn. Nếu muốn nội ứng ngoại hợp, càng cần gấp đôi số binh lực đó, mới có thể tạo thành uy hiếp đối với bọn ta".

Chu Trụ luôn luôn coi binh pháp võ công của Từ Đạo Phúc như thần minh, gật đầu: "Bọn chúng muốn đẩy chiến tuyến triển khai ngoài Tập, binh lực phần nhiều bị xẻ mỏng, bọn ta có lợi chứ không hại".

Trương Vĩnh nghĩ ngợi triền miên: "Có phương pháp gì có thể làm cho địch nhân trong Tập ngoài Tập không có cách nào tương hô tương ứng, lúc đó bọn chúng sẽ biến thành mỡ thịt trên thớt, để bọn ta tha hồ cắt xén".

Từ Đạo Phúc vẫn không ngừng trừng trừng nhìn ánh sáng xanh tẩn mát giữa màn đêm từ ngọn đèn treo cao, từ từ thốt: "Ta thật rất hiếu kỳ!".

Mười mấy danh tướng xung quanh đưa mắt nhìn nhau, không khỏi bàn thần về đối tượng của sự hiếu kỳ của gã.

Trương Vĩnh không nhịn được hỏi: "Chuyện gì hay cái gì làm cho nhị nguyên soái hiếu kỳ vậy?".

Từ Đạo Phúc nghe đằng xa thấp thoáng truyền lại tiếng vó ngựa, đáp: "Cái ta hiểu kỳ là thật ra ai đang chủ trì Biên Hoang Tập?".

Mọi người đều hồ đồ hẳn, càng không rõ ai đang chủ trì Biên Hoang Tập có quan hệ gì đến thoại đề hiện giờ?

Từ Đạo Phúc nói: "Kể chỉ huy toàn cục khẳng định không phải là hạng phù phiến, còn lo tính tới đường thoái của liên quân Biên Hoang Tập, thời khắc tất yếu sẽ triệt thoái vào tiểu cốc, cái bọn ta đoạt được chỉ là cái Tập không, hơn nữa mất đi thế chủ động, còn phải ứng phó tình huống nghiêm trọng thiếu thốn lương thực. Chỉ cần bọn chúng có thể cầm cự ở tiểu cốc một hai tháng, bọn ta liền vọt vào cục diện tiến thoái lưỡng nan".

Trương Vĩnh ngạc nhiên: "Bọn ta nên làm sao?".

Từ Đạo Phúc cười khì: "Ta và Đồ Phụng Tam võ công ai cao ai thấp, phải động thủ mới có thể minh bạch rõ ràng. Nhưng nếu luận binh pháp chiến lược, y lại thua xa. Ta sẽ làm ngược lại, khiến cho y lọt vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, hữu lực mà không dùng được".

Liên nói tiếp: "Bọn ta chuyển này đi đường bộ xuyên vượt Đại Biệt Sơn mà đến, thiếu hụt chiến mã, cả ngàn con đều trông cậy vào Lương Hồ bang cung ứng. Giả như bọn ta toàn thể là kỵ binh, ta sẽ lập tức hạ lệnh tiến công, để Đồ Phụng Tam thử cái tư vị bị quân ta xung phong hãm trận".

Chu Trụ cung kính: "Xin nhị thống soái ra chỉ thị hành động".

Từ Đạo Phúc mục quang quay sang Biên Hoang Tập, đang nghĩ trong lòng tới lúc Kỷ Thiên Thiên lọt vào tay gã, làm sao mới có thể đả động lòng nàng. Chinh phục nhục thể của nữ nhân không đủ, chinh phục trái tim của họ mới là lạc thú chân chính.

o o o

Nhìn thấy pháp hiệu, Yến Phi liền hạ lệnh, đại đội từ cửa Tây xuất phát.

Đội ngũ kéo dài nửa dặm, ngoại trừ xe lừa chuyên chở lương thảo vật tư ra, còn có bốn mươi mấy cỗ xe ngựa, chở đoàn phụ nữ cuối cùng rời khỏi Biên Hoang Tập.

Chuyến xe đó còn chở toàn bộ thú vật chăn nuôi do các cô gái phụ trách, sau khi đến tiểu cốc các cô sẽ ở lại, chỉ viện các chiến sĩ giữ cốc. Vật tư vận tải đến tiểu cốc ngoại trừ một số lớn lương thảo, trọng yếu nhất là ba máy bắn nỏ và binh khí cung tên dự bị.

Yến Phi tuy biết Kinh Châu binh của Đồ Phụng Tam đã bố phòng dọc đường, bảo vệ an toàn cho đội xe, nhưng vẫn trấn định tinh thần, bằng vào thánh lực hơn người của chàng lưu ý tình huống bốn bề.

Chuyện có thể làm được, bọn họ đều đã làm đủ. Sách lược tác chiến toàn thể cũng đã hoàn thành. Biên Hoang Tập đã tận hết sở năng, ở trạng thái cao điểm im ỉm chờ địch nhân.

Bất quá thành bại vẫn khó thể lường đoán.

Phương diện Thiên Sư quân, Tôn Ân cố nhiên cao thâm khôn lường, lương đại ái đồ của y Lưu Tuần và Từ Đạo Phúc không ai không là thống soái giáo huấn đa trí. Từ khi Thiên Sư quân vượt biển công đả Cối Kê, chưa từng nếm mùi bại trận. Nam triều nhiều lần phái quân chinh phạt đều bị đánh tới tởm lui về.

Lần này Thiên Sư quân kéo đến có Lương Hồ bang toàn lực phối hợp trên thủy lộ, ai dám lớn tiếng là tất thắng?

Đặc biệt đáng lo là liên quân của Mộ Dung Thủy và Thiết Sĩ Tâm.

Trước đó trận chiến Phì Thủy, luận về thanh thế trên chiến trường, Mộ Dung Thủy khẳng định vượt trên Tạ Huyền. Trận chiến Phì Thủy tuy làm cho Tạ Huyền vượt lên hàng thống soái đứng đầu thiên hạ, nhưng ba vạn tinh nhuệ của Mộ Dung Thủy tham chiến lại hoàn toàn không bị tổn thất. Hai người hơn nữa chưa chính

diện giao phong trên chiến trường, Mộ Dung Thùy còn đơn độc khiêu chiến đả đấu chiếm thượng phong, ngấm đả thương Tạ Huyền, khiến cho ông ta lúc cứu mình bị Nhậm Dao đánh cho thương thể nặng thêm.

Chỉ cái ơn cứu mạng của Tạ Huyền đã làm cho Yến Phi cảm thấy có trách nhiệm đối với Tạ gia hẻm Ô Y.

Lúc đối phó với Hoa Yêu – nói theo dịch lý, Kim Đan đại pháp dung hợp toàn diện với Yến Phi, nay chiến sự sắp ập đến, càng cung cấp kinh nghiệm thực chiến đáng quý không so sánh được, khiến cho Kim Đan đại pháp của chàng không ngừng tinh tiến thành thực.

Giờ phút này, chàng biết rõ mình bất kể là kiếm pháp hay võ công đều đã có đột kinh hồn mà người trong võ lâm mộng寐 khó được, khiến cho chàng có lòng tin ứng phó nổi bất cứ một địch thủ ngoan cường nào.

Ánh đèn bên phải nhá lên ba cái, hiển thị con đường phía trước an toàn.

Yến Phi quát một tiếng, toàn đội hưởng ứng, gia tốc lao về phía trước.

Vì Biên Hoang Tập, vì sự tồn vong của bản thân, lòng Biên nhân kết nối thắt chặt lại.

Bất luận trận chiến này thắng hay abị, Biên Hoang Tập đều sẽ biến đổi triệt để: Bộ dạng ban sơ không thể phục hồi.

° ° °

Hai mươi mốt chiến thuyền Xích long của Lưỡng Hồ bang dừng lại cách Biên Hoang Tập chỉ một đoạn sông bảy dặm, chỉ cần trận đại tiến công đường bộ bắt đầu, bọn họ sẽ theo thủy lộ xâm phạm.

Nhiếp Thiên Hoàn ngạo nghễ đứng trên đài chỉ huy, dõi nhìn đường sông đằng trước.

Hác Trường Hanh và Doãn Thanh Nhã đến sau lưng y, thi lễ thỉnh an.

Nhiếp Thiên Hoàn không quay đầu lại: "Những người khác lui xuống đi!".

Tướng lãnh trên vọng đài nghe lời lẳng lặng bỏ đi, cuối cùng còn lại Hác Trường Hanh và Doãn Thanh Nhã.

Hác Trường Hanh mặt lộ vẻ xấu hổ, buồn bã không nói gì; Doãn Thanh Nhã cắn môi, hoa dung tái nhợt, mắt đi về hoạt bát phá phách thường ngày.

Hác Trường Hanh mở tiếng: "Trường Hanh biết tội, xin lãnh nhận bất kỳ quả phạt nào".

Nhiếp Thiên Hoàn từ từ xoay mình, mục quang quan sát hai người, chột ngựa mặt cười lớn, vui vẻ thốt: "Xem bộ dạng hai người kia, có phải trời sập đầu? Thắng bại là chuyện thường của binh gia, chỉ cần có thể không quên chuyện trước, sau này từ sai lầm mà học tập, thất bại cũng biến thành có giá trị".

Tiếp đó bình tĩnh hỏi: "Với ngón nghề của Trường Hanh, nhiệm vụ như vậy chắc là đủ sức lo, vấn đề thật ra là ở chỗ nào?".

Hác Trường Hanh thấp giọng: "Bọn tôi chuyển này bị Tôn Ân làm liên lụy".

Nhiếp Thiên Hoàn song mục thoáng hiện sát cơ, trầm giọng: "Có liên quan đến Tôn Ân?".

Hác Trường Hanh đáp: "Tôn Ân thống báo cho bọn tôi, đi xuất thủ giết chết Nhậm Dao, lại để Nhậm Thanh Thị thoát khỏi lưới, khiến cho ả được dịp thông tri cho kẻ nằm vùng Tiêu Dao giáo bố trí trong Biên Hoang Tập, làm cho kế hoạch đêm nay xâm lăng Biên Hoang Tập của Biên Hoang Tập hoàn toàn bị vạch trần, khiến cho đám Biên nhân xưa nay chỉ lo tư lợi tranh giành nhau không ngừng vì vậy mà thỉnh linh đoàn kết lại, cũng làm cho tôi trở tay không kịp, đã đi sai một nước cờ".

Nhiếp Thiên Hoàn lộ thần sắc trầm tư, hỏi: "Kẻ nằm vùng của Tiêu Dao giáo ở Biên Hoang Tập là ai?".

Hác Trường Hanh liếc Doãn Thanh Nhã đang cúi đầu im lặng đến mức quái lạ, đáp: "Biên Hoang danh sĩ

"Trác Cuồng Sinh".

Nhiếp Thiên Hoàn kinh ngạc: "Không ngờ là y, không trách gì Tôn Ân muốn hạ thủ sát trừ Nhậm Dao. Chuyện này người sao lại biết được?".

Hác Trường Hanh đáp: "Tôi trên đường đến đây có bí mật gặp Nhậm Thanh Thị, ả nói ra hết. Ắ đương nhiên là không có hảo tâm, chỉ muốn tạo mâu thuẫn giữa bọn ta và Tôn Ân".

Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu: "Ắ có phải nói sau Nhậm Dao, kẻ Tôn Ân để ý tới kẻ tiếp là Nhiếp Thiên Hoàn ta không?".

Hác Trường Hanh đáp: "Bang chủ liệu sự như thần. Thất bại lần này của tôi tuy có chút sai lầm, nhưng nói tới cùng cũng là vì Tôn Ân giết chết Nhậm Dao, làm cho những kẻ đối đầu trong Biên Hoang Tập không thể không đoàn kết lại, khiến cho Bắc Kinh Lôi mà bọn ta an bài xảo diệu trong Kinh Châu quân bị Đồ Phụng Tam vạch phá thân phàm, còn trở ngược bày trò đánh lại tôi, làm cho bọn ta mất gần năm trăm quân, Trường Hanh xin gánh toàn bộ trách nhiệm".

Nhiếp Thiên Hoàn mục quang nhìn sang tiểu nữ đồ yêu thương nhất, ngạc nhiên: "Tiểu Thanh Nhã của ta mặt mày sao lại buồn vậy? Đang lo rầu chuyện gì đó? Nếu không phải Hác đại ca của người lãnh quân, đối lại là người khác sợ là toàn quân đã bị tiêu diệt. Để sư phụ kể cho con nghe một chuyện khoái trá, kẻ tử đối đầu của ta Giang Hải Lưu đã táng mạng trong tay sư phụ, từ nay về sau, phương Nam chỉ có Lương Hồ bang, Đại Giang bang không còn tồn tại nữa".

Hác Trường Hanh hồ hởi hỏi: "Cung hỉ bang chủ".

Doãn Thanh Nhã vẫn không nói gì, giống như một cô bé ương ngạnh.

Nhiếp Thiên Hoàn không hiểu, nhìn Doãn Thanh Nhã, Hác Trường Hanh đại để giải thích tiền nhân hậu quả năng ám toán Cao Ngạn, cũng thuận miệng nói rõ mình sao lại phải tức tốc rời bỏ Biên Hoang Tập, vứt bỏ hết lại.

Nhiếp Thiên Hoàn cười khà khà: "Tiểu Thanh Nhã con làm rất hay, giết người có xá gì chứ? Lẽ nào bao năm công phu người lại đi yêu tên xú tiểu tử thích hoa nguyệt rượu chè đó sao?".

Doãn Thanh Nhã nghe vậy đôi mắt đỏ hồng, ánh lệ long lanh, nước nỡ nói: "Tôi từ sau lưng ám toán hần, hần bị trọng thương rút xuống sông vẫn không quên kêu la bảo tôi đề phòng địch nhân. Hần thật bất chấp thân mình bảo vệ tôi, Thanh Nhã trong lòng rất khó chịu!".

Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì.

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài: "Đã sớm biết nên để người ở lại Động Đình chơi đùa, còn nghĩ có thể giúp người tăng trưởng kiến thức. Được rồi! Tiểu Thanh Nhã ngoan ngoãn về phòng nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc là không còn gì đâu".

Doãn Thanh Nhã xoay người, chạy vội khỏi đài chỉ huy.

Nhìn theo lưng nàng, Nhiếp Thiên Hoàn lắc đầu than: "Đồ nhi của Nhiếp Thiên Hoàn ta sao lại vì sát nhân mà mềm lòng, nói ra bảo đảm không ai tin".

Hác Trường Hanh nói: "Nó lần đầu giết người thì rất khó tiếp nhận, huống hồ là người đối tốt với mình. Từ từ nó sẽ quen".

Tiếp đó tiến tới một bước, hạ thấp giọng: "Tuy Nhậm Thanh Thị có ý đồ, nhưng bọn ta không thể không đề phòng Tôn Ân".

Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu: "Tôn Ân muốn giết ta, ta nào phải không muốn làm thịt y, chỉ bất quá mọi người đều biết còn chưa đến lúc. Bao nhiêu năm nay, ta cam chịu đứng dưới y trên bảng "Ngoại Cửu Phẩm cao thủ", chính là muốn y coi thường ta. Bất quá ta trong mấy chiêu đánh chết Giang Hải Lưu, đã làm cho y sinh lòng cảnh giác. Y đang đề phòng ta, ta cũng đang đề phòng y".

Hác Trường Hanh nói: "Bọn ta sở dĩ kết minh với Tôn Ân là vì có Nhậm Dao đứng giữa xỏ kim chỉ, còn vì Nhậm Dao với Thiết Sĩ Tâm quan hệ mật thiết, làm cho bọn ta cảm thấy là chuyện nên làm. Hiện tại Nhậm Dao đã táng mạng trong tay Tôn Ân, giữa bọn ta và Tôn Ân không còn bất cứ đệm lót gì nữa, một khi vùng lên xung đột, kẻ chịu tổn hại là bọn ta".

Nhiếp Thiên Hoàn điềm đạm thốt: "Người chắc biết ta sao lại cắm thuyền ở đây chứ?".

Hác Trường Hanh cung kính đáp: "Khúc sông này rộng rãi, dòng chảy từ từ không xiết, bất kể là tập kích thủy lộ, hay lục lộ, bọn ta đều có thể thông dong ứng phó".

Nhiếp Thiên Hoàn lắc đầu: "Giang Hải Lưu đã chết, tác chiến trên sông ai dám tranh phong với Nhiếp Thiên Hoàn ta? Ở đoạn sông cách chỗ bọn ta hai mươi mấy dặm, Tôn Ân thiết trí mội lới trận, bề ngoài là dùng đối phó Giang Hải Lưu, trên sự thật cũng giúp ta hoàn thành bá nghiệp thống nhất Đại Giang Lưỡng Hồ, nhưng Tôn Ân có thể bất cứ lúc nào trở mặt lợi dụng mội lới đối phó bọn ta".

Hác Trường Hanh cau mày: "Không phá mội lới trận này, bọn ta khó mà an tâm quay về Nam; nếu phá trận này, khác nào lột mặt nạ với Tôn Ân. Tôn Ân nếu có thành ý hợp tác, nên tự triệt hạ mội lới trận".

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Ta và Tôn Ân hồi sớm đã mật đàm gần nửa canh giờ thương thảo đại kế tiến công Biên Hoang Tập. Ý chủ động đề khởi mội lới trận, nói phải giữ lại cho đến khi công hãm Biên Hoang Tập, vì muốn đề phòng thủy quân của Bắc Phủ binh hay Kiến Khang đến cứu viện".

Hác Trường Hanh nhíu mày: "Nói tuy có vẻ dễ nghe, trên sự thật lại làm cho bọn ta khó thoát rút khi lâm trận, không thể lấy Nhậm Dao mượn miệng xóa bỏ minh ước".

Nhiếp Thiên Hoàn hân hoan: "Trường Hanh không phụ kỳ vọng của ta đối với người, nhìn thấy thủ đoạn đề tiện của Tôn Ân. Hiện tại Biên Hoang Tập đã biết kế hoạch của bọn ta, tất nhiên sẽ bày trận chờ, bọn ta nếu ngu xuẩn theo thủy lộ nhào vào tấn công, khẳng định sẽ chịu thiệt nặng. Cho nên ta kiên trì lấy cố đợi đại quân Nam Bắc đồng thời giáp công Biên Hoang Tập mới lần theo Dĩnh Thủy tiến quân tới Biên Hoang Tập theo hai đường thủy lục".

Hác Trường Hanh song mục loang loáng, trầm giọng: "Sự tôn vẫn tính hợp tác với Tôn Ân?".

Nhiếp Thiên Hoàn ngửa mặt lên trời cười dài, cực kỳ vui vẻ, chợt bình phục lại, lạnh lùng thốt: "Bọn ta lần này chịu bất tay hợp tác với Tôn Ân, mục đích chỉ có một, là trừ khử Giang Hải Lưu. Hiện tại đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có ngu mới vẫn đi mạo hiểm".

Ngưng một chút lại nói: "Tôn Ân và Mộ Dung Thùy đều không phải thiện nam tín nữ, chỉ nhìn Mộ Dung Thùy sai phái Hách Liên Bột Bột đến Biên Hoang Tập quây mưa quây gió là biết ý lập tâm bất lương, không chịu phân phối lợi ích Biên Hoang Tập công bình với bọn ta".

Hác Trường Hanh ngây người: "Như vậy bang chủ quyết định triệt thoái".

Nhiếp Thiên Hoàn nghiêm mặt: "Triệt thoái là chuyện phải làm, thời cơ lại phải nắm thật chuẩn xác, lúc trận chiến công phòng Biên Hoang Tập triển khai toàn diện, Thiên Sư quân khó phân thân, bọn ta liền phá tan mội lới trận, thông dong quay về Nam".

Hác Trường Hanh tán thưởng: "Bang chủ quả tính toán không hở chỗ nào".

Nhiếp Thiên Hoàn liếc hắt, có vẻ uể oải: "Người không cảm thấy đem Biên Hoang Tập dâng nhượng cho Tôn Ân là chuyện bất trí sao?".

Hác Trường Hanh biết Nhiếp Thiên Hoàn đang khảo nghiệm mình, nghiêm mặt đáp: "Tục ngữ có nó gậy đập con chim đi đầu, mà Tôn Ân chính là con chim đi đầu này, bất kể là Tư Mã Diêu hay Giang Tả song Huyền đều sẽ dùng hết mọi biện pháp đả kích Tôn Ân, bọn ta có thể thừa cơ tiếp thu nghề nghiệp của Đại Giang bang, ép các bang hội lớn nhỏ dọc sông ngòi nạp cống xưng thần với bọn ta, khuếch triển thế lực từ Lưỡng Hồ đến toàn Đại Giang".

Nhiếp Thiên Hoàn ngửa nhìn bầu trời đêm, giọng lớn tiếng: "Hôm nay là ngày tốt của Lương Hồ bang bọn ta, Đại giang là mệnh mạch của phương Nam, hiện tại mệnh mạch của phương Nam đã lọt vào tay bọn ta, ngày bọn ta thống nhất phương Nam cũng không còn xa mấy.

Hác Trường Hanh lòng trào dâng nhiệt huyết, trải qua biết bao năm gian khổ kinh doanh, thời điểm Lương Hồ bang chấn hưng cuối cùng đã đến

Hồi 39

Thùy dữ tranh phong

Mộ Dung Thùy rời khỏi bè lên bờ, khoác áo choàng màu đỏ tím thêu rồng vàng, bảy tám đại tướng thân tín xung quanh, đứng bên bờ như ma thần từ âm phủ ủa ra.

Vòng kim cô chiêu bài của y bó bộ tóc đen dày lòa xòa ngang vai đang lấp lánh ánh lửa sống động, bất quá vẫn chưa bì được với thần thái trong mắt y.

Mộ Dung Thùy từ lúc bắt đầu ra mặt, luôn luôn bị người tag hen tị, bởi tài trí hơn người, hữu dũng hữu mưu, đánh đâu thắng đó.

Y là con trai thứ năm của vua Tiền Yên, vương vị đương nhiên không đến phiên y, kẻ ngồi lên ngai vàng là lão nhị Mộ Dung Tuyển, trước tiên là ép y đổi tên từ Mộ Dung Bá đổi thành Mộ Dung Thùy.

Y biết không phải thời của mình, chịu nhịn, còn diệt Hậu Thang cho Mộ Dung Thùy, phù trợ Mộ Dung Thùy xưng đế. Y cũng do có chiến công mà được phong vị Ngô vương, trấn thủ nhiều quận huyện, thành tích tác tuyệt, đất người an lạc.

Hoàn Ôn Bắc phạt, kéo quân tấn công Tiền Yên, hù dọa tướng trên dưới của Tiền Yên thần hồn nát tính, chuẩn bị bỏ trốn, chỉ có Mộ Dung Thùy lúc lâm nguy xin phép chủ động xuất chiến, đánh bại Hoàn Ôn. Trận chiến đó đã đưa Mộ Dung Thùy lên hàng đệ nhất võ kỹ binh pháp đại gia miền Bắc, cũng làm cho trên dưới Tiền Yên cực lực bài xích y, Mộ Dung Thùy không còn đường chọn lựa phải về đầu Phù Kiên.

Phù Kiên giang rộng tay nghênh đón y, bất quá đại thần tâm phúc của Phù Kiên là Vương Mãnh lại hết sức khuyên Phù Kiên cứng rắn với y. Mộ Dung Thùy vì muốn biểu thị lòng trung thành với Phù Kiên, tự nguyện làm quân tiên phong, đi tiêu diệt Tiền Yên. Giờ phút Tiền Yên vong quốc, y lập đại chí mình nhất định phải phục hưng Yên quốc.

Sự đại bại của Phù Kiên trong trận Phì Thủy chính là cơ hội tốt trời ban cho y, khiến y nhận ra vị trí chiến lược siêu nhiên của Biên Hoang Tập.

Mãi cho đến nay, y bí mật thông qua Thác Bạt Khuê kiếm lợi từ Biên Hoang Tập, còn thông qua Thác Bạt Khuê kéo giở Phù Kiên. Nếu Thác Bạt Khuê chịu một lòng quy gối làm việc cho y, y tuyệt không cần thân hành chinh phạt Biên Hoang Tập. Nhưng Thác Bạt Khuê cự tuyệt sự phong thưởng của y, làm cho y sinh lòng cảnh giác, hạ quyết tâm khống chế Biên Hoang Tập trong tay, đồng thời phù trợ Hách Liên Bột Bột kèm chế Thác Bạt Khuê.

Tất cả đều tiến hành y theo sách lược của y, cho đến hôm nay, Biên Hoang Tập không ngờ lại xuất hiện biến hóa vượt ngoài ý liệu của y.

Chiến sĩ thủ hạ của y bố phòng hai bờ Dĩnh Thủy.

Doanh trại và thuyền đội của Hoàng Hà bang ở hạ du không xa, cách bọn họ trên bờ chỉ cỡ mấy trăm bước.

Một bóng đen từ vùng cây cỏ mặt Tây lướt nhanh tới, đám thủ hạ nhất tề quát lớn, Mộ Dung Thùy lại nói: "Là Chính Lương! Để hắn đến".

Người đó tốc độ kinh hồn, mọi người vừa hoa mắt đã thấy hắn quỳ trước Mộ Dung Thùy, khấu đầu: "Chính Lương bái kiến đại vương". Chính là kẻ đã từng hành thích Yến Phi ở Biên Hoang Tập, có ngoại hiệu "Tiểu

Hậu Nghệ", thích khách có nghề săn bắn Tông Chính Lương.

Mộ Dung Thùy mỉm cười: "Chính Lương bình thân, Biên Hoang Tập hiện tại tình hình ra sao?".

Tông Chính Lương đứng dậy đáp: "Tình thế không hay phi thường, các đại bang Biên Hoang Tập không ngờ lại đoàn kết nhất trí, hơn nữa có một số đồng Biên dân hưởng ứng đi theo".

Mộ Dung Thùy sắc mặt trầm xuống: "Bột Bột sao rồi? Sao lại để cho cục diện biến thành như vậy?".

Tông Chính Lương thở dài: "Hách Liên Bột Bột đã phản lại đại vương, vừa đến Biên Hoang Tập không ngờ lại giả làm Hoa Yêu làm mưa làm gió, nào ngờ lại dụ Hoa Yêu thật sự ra mặt. Gã không theo chỉ thị của đại vương, mưu đồ khống chế Biên Hoang Tập, lọt vào cạm bẫy tổn binh hao tướng, thảm bại bỏ chạy, không còn mặt mũi đến gặp đại vương".

Đại tướng tâm phúc của Mộ Dung Thùy Cao Bật nghe vậy kinh ngạc: "Hách Liên Bột Bột không ngờ lại gan như vậy? cho dù có thể khống chế Biên Hoang Tập, nhưng đại quân của bọn ta đang ép sát tới, không sợ đại vương trị tội y phản lại quân lệnh sao? Sự tình như vậy bất hợp tình lý, gã chắc có chủ trương khác".

Tông Chính Lương nói: "Theo suy đoán của tôi, gã muốn lợi dụng trước khi đại quân bọn ta đến, giết hết người của Thác Bạt tộc, rồi chiếm đoạt hết tài sản ở Biên Hoang Tập, chỉ để lại một cái Tập trống không bị phá hoại hoàn toàn cho bọn ta. Người này tính tình luôn luôn tàn nhẫn, lấy sát nhân làm trò vui".

Mộ Dung Thùy cười khà khà: "Ta đã đánh giá thấp gã, gã lại đánh giá mình quá cao. Sự phân tích của Chính Lương rất có lý, bất kể gã có tội thế nào với ta, ta tạm thời quả là khó phân thân đi xử lý gã. Chỉ cần gã dùng số binh khí, vật tư, thú vật chăn nuôi và tài sản lấy được từ Biên Hoang Tập, trong thời gian ngắn có thể diệt Thác Bạt Khuê, uy thế có thể thống nhất Bắc Cương, tuyên cáo lên ngôi. Ài! Ta thật kỳ vọng gã thành công, như vậy ta không cần phải đau đầu vì Thác Bạt Khuê. Bột Bột căn bản không phải là người làm đại sự, Thác Bạt Khuê lại là chuyện khác".

Cao Bật và Tông Chính Lương đương nhiên biết rõ Mộ Dung Thùy sao lại phân thân không được. Hiện ở miền Bắc, Phù Kiên tuy không còn sức mạnh, nhưng con rít trăm chân, chết vẫn không sờ, hưởng hờ là bá chủ từng thống nhất phương Bắc. Trường An vẫn còn dưới quyền khống chế của Phù Kiên, lấy đó làm cứ địa triển khai kịch chiến tranh đoạt Quan Trung với Mộ Dung Vĩnh và Diêu Trường.

Một khi Trường An bị bắt cứ bên nào công hãm, giết chết Phù Kiên, phương Bắc sẽ lập tức chìm vào đại loạn. Mộ Dung Thùy tất cần nắm bắt thời cơ, hoàn thành hồng đồ bá nghiệp thống nhất miền Bắc.

Dưới tình huống như vậy, đâu có thời gian rảnh rỗi đi lo tới chuyện Bắc Cương.

Mộ Dung Thùy không nghĩ đến Hách Liên Bột Bột lại khôn khéo tâm kế như vậy, cho nên nói mình đã đánh giá thấp Hách Liên Bột Bột; nói Hách Liên Bột Bột tự đề cao mình là chê cười gã bị tạt tro vào mặt, không còn mạnh giáp thảm bại quay về.

Cao Bật hỏi: "Biên dân không ngờ lại đồng tâm hợp lực, quả là vượt ngoài sở liệu, bất quá đã đánh một trận với Hách Liên Bột Bột, chắc đã hao hết khí lực, biến thành quân mệt mỏi. Huống hồ bất kể bọn chúng thành tâm đoàn kết đến cỡ nào, thủy chung chỉ là đám ô hợp, sao có thể kháng cự với đại binh tinh nhuệ từng trải trăm trận của bọn ta?".

Tông Chính Lương cười khổ: "Biên Hoang Tập bản thân là một địa phương làm cho người ta khó tin, tất cả những chuyện không có khả năng cũng có thể xảy ra ở đây. Thảm bại của Hách Liên Bột Bột là một thảm bại toàn diện, Biên nhân thương tổn chỉ hai trăm mạng mỏng mỏng. Cũng cùng lúc đó, Hách Trường Hanh của Lương Hồ bang còn trúng bẫy của Đồ Phụng Tam, bị ép lui về phía Nam, làm cho Biên Hoang Tập được cơ hội hít thở, bố phòng khắp nơi. Biên Hoang Tập hiện tại không còn là Biên Hoang Tập mà bọn ta quen thuộc nữa, mà là trọng địa quân sự có tổ chức và hiệu suất cao độ, trách nhiệm quyền bính rõ ràng".

Mộ Dung Thùy mục quang quay sang doanh trại của Hoàng Hà bang, biết trước khi bên mình hoàn thành bố phòng trên bờ, Thiết Sĩ Tâm sẽ không đi qua chào hỏi, trầm giọng hỏi: "Thật ra do ai chủ trì đại cục?".

Tông Chính Lương đáp: "Bọn chúng nâng Kỷ Thiên Thiên làm thống soái trên danh nghĩa, trên thực chất

chắc là do nghị hội làm lãnh đạo tập thể".

Mộ Dung Thùy và Cao Bật ngạc nhiên nhìn nhau, họ Cao hỏi: "Có phải là Kỷ Thiên Thiên con gái nuooic của Tạ An, tài nữ dẫn đầu Tàn Hoài Hà?".

Tông Chính Lương song mục lấp lánh thần sắc kỳ dị, nhẹ nhàng đáp: "Chính là ả".

Mộ Dung Thùy bình tĩnh thốt: "À có phải mê hồn như trong lời đồn không?".

Tông Chính Lương thờ dài: "Khuynh dốc khuynh thành, tôi xem ra phải là như vậy. ả vừa đến Biên Hoang Tập, đã làm cho toàn Biên Hoang Tập thần hồn điên đảo, ai ai cũng tranh nhau đến thăm hỏi, đổi luôn tập quán không nghe lời là dùng võ lực giải quyết mọi chuyện. ả có một thứ mỹ lực toát ra từ trong xương cốt, ngược đầu nhấc tay, nhăn mặt mỉm cười đều càng nhìn càng hấp dẫn".

Trong lòng hắn đồng thời đang tiếc nuối. Hắn vốn có cơ hội được nàng, chỉ hận không qua được cửa ải Yến Phi.

Mộ Dung Thùy ngẩng nhìn bầu trời đêm, tựa như đang nghĩ ngợi về lời miêu tả của Tông Chính Lương về Kỷ Thiên Thiên.

Tông Chính Lương lại kể tận tường những gì thấy được trước khi bị é ply khai Biên Hoang Tập, ngắn gọn rõ ràng, tỏ lộ nhãn quang quan sát nhận định xích hậu siêu cấp của hắn.

Cao Bật nghe nói cau mày, cuối cùng hỏi: "Chính Lương có phải có liên hệ với Nhậm Dao?".

Tông Chính Lương nói: "Phương diện Nhậm Dao càng khó hiểu, bắt đầu từ hôm qua, y với tôi đã mất đứt quan hệ. Nhậm Dao từng nói với tôi Dạ Oa tộc có một đội đông thủ hạ của y, nếu có thể nội ứng ngoại hợp, bọn ta có thể dễ dàng đánh đổ lực lượng phòng ngự của Biên Hoang Tập".

Cao Bật không hiểu: "Nhậm Dao vào thời khắc then chốt nhất lại mất dạng, tuyệt không phải tầm thường".

Mộ Dung Thùy không để chuyện Nhậm Dao trong lòng điềm đạm thốt: "Biên Hoang Tập có tận mặt khí số hay chưa? Có chuyện gì không thích hợp với kỳ hẹn của bọn ta không?".

Tông Chính Lương đáp: "Tôi từ Biên Hoang Tập đến đây, ấn tượng lúc rời khỏi Tập vẫn còn ghi nhớ kỹ. Trong Tập Biên nhân không đơn thuần là ý chí quyết chiến ngút trời, hơn nữa ai ai cũng cố hết sức, làm cho người ta nhìn muốn hoa mắt. Ví dụ như Phương Hồng Sinh phụ trách thanh tra, về mặt tra tìm rất có tài, vừa bước vào gian nhà đồ sộ tôi ẩn mình là đi thẳng tới chỗ tôi trốn, bức tôi phải lập tức chạy xa, nếu không phải vậy thì tôi đã có thể tìm hiểu rõ về bố trí của bọn chúng".

Mộ Dung Thùy lãnh đạm: "Biên Hoang Tập là nơi thiên hạ anh hùng tập trung, kẻ không có nghề hoặc sợ chết không thể đến đó. Hạng người đó nếu liều mạng phản kháng bất chấp sinh tử, sẽ kết hợp thành một lực lượng phản kích to tát. Ngàn vạn lần không nên đánh giá thấp bọn chúng, Yến Phi là cao thủ Thác Bạt Khuê tôn sùng hết sức. Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghị, Mộ Dung Chiến đều là bọn phi phạm. Cho nên bọn ta cần phải sửa sang sách lược, bỏ chuyện tiến công từ đường thủy, nếu không cho dù đắc thắng cũng phải tổn hao nguyên khí cực kỳ".

Cao Bật gật đầu: "Nếu bọn ta theo đường thủy tiến công, có dấu vết để truy tầm, chỉ có lợi dụng Biên Hoang rộng lớn mới có thể làm cho địch nhân có muốn phòng cũng không phòng được, không biết ngăn trở chỗ nào".

Mộ Dung Thùy phân phó: "Triệu Sĩ Tâm đến cho ta, mọi người thông dong định kế".

Cao Bật liền đem mệnh lệnh phát xuống.

Mộ Dung Thùy song mục thần quang loang loáng, giọng nói lại thông dong lãnh tĩnh: "Câu "không biết ngăn trở chỗ nào" của Cao khanh rất hợp ý ta, bất kể Biên Hoang Tập thực lực hùng hậu tới cỡ nào, vẫn không có cách nào đồng thời ứng phó sự giáp công của đại quân Nam Bắc của bọn ta, cho nên đối phương tất trông vào quen thuộc địa hình, dùng kỳ binh phục binh quấy rối bọn ta hành quân, còn vọng tưởng có thể đánh tan

bộ đội một bên của bọn ta trước. Sách lược bọn ta cần nghị định nên ghim vào điểm này mà chế ra bộ thụ".

Tiếp đó mục quang quay lên bầu trời đêm mây giăng lớp lớp, thờ dài: "Không tưởng được chuyển đi Biên Hoang lần này lại có thu hoạch bất ngờ, Kỷ Thiên Thiên sẽ là chiến lợi phẩm đánh hạ Biên Hoang Tập của Mộ Dung Thủy ta, trở thành mối sỉ nhục gặm nhấm khó quên của người Nam, lại là phúc khí của Mộ Dung Thủy ta. Để ta xem xem đại mỹ nhân tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành này mê hồn tới cỡ nào".

Tông Chính Lương và Cao Bật nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, không ngờ Mộ Dung Thủy một mực không hiểu sắc lại có ngày động tâm đối với nữ nhân.

Lưu Dự ngồi thờ trong xe ngựa tiếp tục hành trình dọc theo dịch đạo tiến về Quảng Lăng.

Gã chìm hãm trong dòng thủy triều chưa từng đụng phải trước đây, từng đợt từng đợt ba đào xung kích xói mòn tâm tư của gã, sự tình gã kiệt lực lẩn tránh nghĩ tới cứ nổi đuôi nhau xâm phạm đầu óc gã. Công tu hai mặt đã thất bại sụp đổ, tương lai cũng không còn biến hóa gì có thể chờ đợi.

Nữ tử xinh xắn mình để ý đã biểu đạt tâm ý, mình trái lại trở thành kẻ hèn yếu trên tình trường, không những phụ rầy thiện ý của nàng, còn đã thương nàng sâu sắc, đã thương cả chính mình.

Gã cảm thấy cô độc, một thứ cô độc có thể vùi lấp mọi thứ, làm cho người ta ghen thờ, một thứ cô độc chưa từng cảm thấy. Sự cô độc mất đi bằng hữu, mất đi người thương, mất đi lý tưởng. Bất luận tương lai có thành tựu gì, gã biết rõ khó còn khoái lạc được nữa.

Trận chiến Phi Thủy là thành tựu tối cao của gã, lúc đến Biên Hoang Tập ý chí ngùn ngụt, nhưng tất cả đều đã xong, sự nghiệp của gã cũng tiêu tán một cách triệt để. Sau khi báo cáo tình huống Biên Hoang Tập với Tạ Huyền, gã sẽ tự động thoái lui, trở về quê sống qua ngày trà lợt cơm nhạt, bởi gã đã mất đi hùng tâm tráng chí phấn đấu.

Giả như sau khi mình biết rõ tình huống lập tức bất chấp tất cả mà quay về Biên Hoang Tập, ít ra có thể cùng bọn Yến Phi oanh oanh liệt liệt kẻ vai tác chiến, dù sao cũng còn hơn tình huống trước mắt.

Lòng mệt sức mỏi đến cực độ, gã nhắm mắt lại, đầu óc trống vắng, phó mặc tương lai cho mệnh vận an bài, bởi gã biết mọi sự đã định, gã sẽ mất tất cả.

° ° °

Âm Kỳ lên thuyền của Giang Văn Thanh hóa thân làm Tống Mạnh Tề, theo thuyền đội cắm neo ở chỗ bí mật trên Dĩnh Thủy.

Giang Văn Thanh và Trực Phá Thiên thần sắc ngưng trọng, xem ra tình huống không hay.

Âm Kỳ trước hết báo cáo tình huống mới nhất của Biên Hoang Tập, đồng thời nói ra chiến thuật từ thủy lộ phối hợp với kỳ binh của Thác Bạt Nghi.

Trực Phá Thiên thờ dài: "Bọn ta vốn đang khổ tâm chờ đợi địch nhân theo thủy lộ xâm phạm Biên Hoang Tập, đợi bọn chúng vượt qua là thuận dòng cắt đuôi truy kích, lấy hữu tâm đối phó với vô tâm, khẳng định có thể làm cho đối phương tổn thất nặng nề. Chiến thuyền của Hoàng Hà bang bọn ta không thêm để mất tới, chỉ hận đối phương hiển nhiên hiểu rõ sự nguy hiểm trên đường thủ, đã bỏ bè lên bờ. Chỉ cần bọn chúng khởi hành nội trong hai canh giờ, kỳ binh có thể đến Biên Hoang Tập vào giờ Tí. Với sự dụng binh cao minh của Mộ Dung Thủy, bọn ta sợ khó lòng đạt được mục tiêu tri hoãn địch".

Giang Văn Thanh cười khổ: "Bọn ta vốn muốn lợi dụng trước khi đại quân của Mộ Dung Thủy đến mà đánh lên Hoàng Hà bang, chỉ cần đánh tan chiến mã của đối phương, có thể làm cho địch nhân mất đi tính cơ động. Tiếc là Thiết Sĩ Tâm cẩn thận phi thường, khuếch rộng lưới phòng ngự, lại thiết trí một trại, khiến bọn ta không có cách nào ra tay, để mất cơ hội tốt".

Âm Kỳ trầm giọng hỏi: "Địch nhân thực lực thế nào?".

Trực Phá Thiên đáp: "Chiến sĩ Hoàng Hà bang ước chừng ba ngàn người, chiến mã hơn năm ngàn đầu,

chắc là cung cấp hết cho Mộ Dung Thùy dùng. Còn bộ đội của Mộ Dung Thùy khoảng từ một vạn hai ngàn cho tới một vạn năm ngàn người, với lực lượng bạc nhược của bọn ta, căn bản không có cách cản trở đường tiến tới Biên Hoang Tập của chúng".

Giang Văn Thanh nói: "Chỉ cần bộ đội của Mộ Dung Thùy và Hoàng Hà bang gần hai vạn người giữ chặt đường sông chia nhiều đường tiến thẳng Biên Hoang Tập, thuyền đội theo sau, từ phi bọn ta và bọn chúng đụng đầu trực diện, nếu không khó mà ngăn chặn trì hoãn được hành trình của đối phương".

Trực Phá Thiên nói: "Thêm vào các người, người của bọn ta có thể lên bờ tác chiến chưa đến bảy trăm người, bất kể là đánh lên phục kích đều khó có công hiệu. Âm huynh có đề nghị gì không?".

Âm Kỳ một mực tránh đề cập đến chuyện này, hiện tại không còn né được nữa, chỉ còn nước nói thật: "Thuyền đội của quý bang sợ rằng trên đường đã gặp chuyện, rủi nhiều may ít".

Giang Văn Thanh thân người run rẩy, cúi thấp đầu.

Âm Kỳ đương nhiên không biết nàng quan tâm cho sự an nguy của phụ thân, trở về vấn đề chính: "Có thể trì hoãn địch nhân từ miền Bắc đến hay không đã trở thành then chốt thành bại của trận chiến này. Ta có một đề nghị, là từ thủy lộ trực tiếp công kích địch nhân, với sự yểm hộ của bóng đêm, tấn công khi đối phương không phòng bị, ít ra có thể tạo phá hoại nghiêm trọng với thuyền đội của Hoàng Hà bang, không những có thể kèm chế sĩ khí của địch nhân, càng có thể làm cho bọn chúng không có cách nào nghỉ ngơi, giúp bộ đội của Thác Bạt Nghi được tình huống có lợi".

Giang Văn Thanh và Trực Phá Thiên mặt mày đều lộ vẻ khó coi, phải biết ngược dòng đánh lên là phạm vào đại kỵ của thủy chiến. Huống hồ ngoại trừ sức chiến đấu của hai chiếc Song đầu thuyền ưu việt hơn xa Hoàng Hà bang, sức chiến đấu bình quân của các chiến thuyền khác đều thua chiến thuyền của Hoàng Hà bang.

Âm Kỳ nói tiếp: "Thác Bạt Nghi là mã tặc xuất thân, rành nghề thiết trí hãm bẫy, tuy khó tạo tổn hại nghiêm trọng cho địch nhân, lại có thể lần lựa tốc độ hành quân của đối phương, đã kích lòng tin và sĩ khí của đối phương".

Giang Văn Thanh tựa như hồi phục lại, bình tĩnh thốt: "Đề nghị của Âm huynh tuy gan dạ, lại không phải hoàn toàn không thông, chi tiết vẫn cần cân nhắc".

Trực Phá Thiên cau mày: "Không sợ quá mạo hiểm sao?".

Giang Văn Thanh nói: "Không mạo hiểm làm sao có thành quả? Chuyện đánh lên để hai chiến Song đầu thuyền của bọn ta phụ trách hết, dùng phương thức tràn ủa ra đánh lên đối phương, bất kể đắc thủ hay không cũng tiếp tục Bắc thượng, nếu có thể dẫn dụ thuyền địch rượt theo càng lý tưởng".

Âm Kỳ gật đầu: "Bọn ta mai phục ở đây, đợi đối phương đi qua xong liền thuận dòng từ đằng sau phát động công kích, như vậy có thể làm cho địch nhân tán loạn tay chân, Thác Bạt Nghi có thể thừa cơ".

Trực Phá Thiên cuối cùng đồng ý, đều là vì đây là biện pháp trong khi không còn biện pháp, gật đầu: "Chỉ cần bọn ta xông ra vượt qua địch nhân, địch nhân sẽ lo đằng sau, sợ bọn ta lúc nào cũng có thể quay đầu lại công kích, bị ép giữ khoảng cách với Dĩnh Thủy, khó lòng nhận hiệu lệnh thủy lục hô ứng".

Âm Kỳ nói: "Kỵ binh bên địch chỉ có năm ngàn, bộ binh còn lại hành quân chậm chạp, Hoàng Hà bang còn phải dựa vào thuyền đội để vận tải binh viên, lúc bọn chúng nghĩ các người đã chạy lên thượng du, bọn ta lại đâm ngang hông đột tập, khẳng định đối phương rối loạn trận địa. Kế này rất tuyệt".

Giang Văn Thanh ngắt lời: "Quyết định vậy đi".

Trực Phá Thiên ngược nhìn bầu trời, nói: "Mây càng lúc càng tích tụ dày đặc, nếu có mưa lớn, càng có lợi đối với bọn ta. Ông trời già, khả khả, ông có thể giúp cho chuyện này không?".

Âm Kỳ cũng ngược nhìn, lắc đầu: "Tiếc là bọn ta không có thời gian chờ đợi, bọn ta mang đến một số lớn Hỏa du cầu do Thiên Thiên tiểu thư thiết kế, phối hợp với hỏa tiễn, uy lực kinh hồn, ta lập tức sai người đem

qua".

Trực Phá Thiên vỗ vai gã: "Để ta qua bên người nghiên cứu kỹ, xem có thể có chỗ dùng không".

Sau khi hai người đi, Giang Văn Thanh không còn khống chế được sự đau xót trong lòng, trào hai dòng lệ nóng.

Giữa sự đấu tranh biết bao nhiêu năm nay với Lương Hồ bang, giờ phút này Đại Giang bang của bọn họ đã lọt vào thế hạ phong tuyệt đối, Giang Hải Lưu không ngờ sống chết còn chưa đoán được, giả như Biên Hoang Tập lọt vào tay Nhiếp Thiên Hoàn, Đại Giang bang sẽ đụng phải ách vận diệt bang.

Mãi cho đến nay, Biên Hoang Tập là mệnh mạch sống còn của Đại Giang bang, trên tới triều đình, xuống tới bang hộ, muốn mua vật tư khiếm khuyết từ Biên Hoang Tập, đều trực tiếp hoặc gián tiếp thông qua bọn họ mà làm, cũng làm cho bọn họ được sự hồi báo trả ơn hữu hình vô hình khổng lồ.

Cho nên Giang Hải Lưu phái huynh đệ kết bái đắc lực Trình Thương Cổ và Phí Chánh Xương đến Biên Hoang Tập trợ giúp Chúc lão đại. Nhưng nội trong một ngày, toàn bộ tình huống đã hoàn toàn nghịch chuyển.

Đại Giang bang thật ra ở phương diện này đã có sai lỗi gì?".

Hồi 40

Thù chủ Dĩnh hà

Yến Phi và Đồ Phụng Tam cưỡi ngựa đứng bên ngoài tiểu cốc nhìn đám xe ngựa và dân chúng từ từ tiến vào trong. Bốn phía đều có quân binh cảnh giới, trên các cao điểm bố trí lớp lớp vọng gác.

Đồ Phụng Tam nói: "Thật kỳ quái! Thiên Sư quân vẫn không động tĩnh gì, chẳng lẽ đã phát hiện thủ đoạn của chúng ta?".

Yến Phi nói: "Ta chỉ gặp gã có một lần, nghe gã nói vài ba câu nhưng lại có ấn tượng rất sâu, người này gan dạ mưu trí, rất giỏi ứng biến".

Đồ Phụng Tam nhíu mày: "Người đang nói về Từ Đạo Phúc phải không? Người làm sao biết là gã chủ trì mà không phải Tôn Ân hay Lữ Tuần?".

Yến Phi cũng ngạc nhiên: "Có khả năng là vì Trác Cuồng Sinh và Thiên Sư quân là do Từ Đạo Phúc chỉ huy, bất quá ta thực sự cảm thấy chính gã đang mở to mắt nhìn mò từng cử động của bọn ta".

Đồ Phụng Tam kinh dị nhìn chàng chăm chú hỏi: "Nghe nói Hoa Yêu là do lão huynh người nhận biết hoàn toàn bằng cảm giác, lại có tin đồn Điệp Luyện Hoa của người có thể cảnh báo cho chủ nhân, thật ra là thứ công pháp gì?".

Yến Phi trầm tư không biết tên gốc nào tiết lộ cơ mật của mình, nhăn nhó cười: "Chuyện này một lời khó nói hết, chính ta cũng đang muốn tìm người giải thích rõ ràng chuyện này cho mình".

Đồ Phụng Tam nói: "Hiện tại người là chiến hữu của ta, đương nhiên ta hy vọng linh cơ của người càng mẫn cảm càng hay. Nói đi, hiện giờ người có dự cảm gì về nguy cơ sắp đến không?".

Ánh mắt Yến Phi hướng về phía Biên Hoang Tập, nói: "Ta chẳng phải thần tiên, nhưng phạm nhân cũng có biện pháp của phạm nhân, chính là đặt mình vào vị trí Từ Đạo Phúc để suy tính. Nếu Từ Đạo Phúc đột nhiên thấy một toán người ngựa rời khỏi Biên Hoang Tập chạy về tiểu cốc thì sẽ nghĩ gì?".

Đồ Phụng Tam đồng ý: "Nhất định gã khám phá đây là một cạm bẫy nên mới án binh bất động, vấn đề là gã sẽ phản ứng như thế nào?".

Yến Phi nói: "Nếu Từ Đạo Phúc trí dũng kiêm toàn xứng với lời đồn, hẳn đoán được bọn ta muốn thiết lập bên ngoài Tập một cứ điểm phòng thủ vững chắc, cũng đoán tiểu cốc là đường rút lui duy nhất khi Biên

Hoang Tập thất thủ. Một đường khác hoặc giả là nhảy xuống Dĩnh Thủy trốn đi".

Đồ Phụng Tam giật mình: "Gã chặn hết đường lui để bức bách chúng ta rời khỏi cốc tác chiến, chiêu này tuyệt lắm!".

Yến Phi mỉm cười: "Đến lúc chia tay nhau ra hành sự rồi! Mọi người đều phải thận trọng!".

Đồ Phụng Tam nắm tay chàng nói: "Hy vọng đến khi Yến huynh trở lại mang theo thủ cấp Tôn Ân, bất quá chớ có miễn cưỡng, giữ mạng vẫn là quan trọng hơn".

Yến Phi cầm tay y nghe những lời từ biệt đĩnh ninh của con người lãnh khốc vô tình, trong lòng rộn lên một tư vị khó tả, nói: "Đồ huynh hành sự cũng phải cẩn thận, ít bữa nữa chúng ta sẽ có mặt ở Biên Hoang Tập uống rượu nói chuyện trên trời dưới bể".

Đồ Phụng Tam buông tay, ánh mắt rùng rục nhìn chàng, thấp giọng hỏi: "Người cảm giác thấy Tôn Ân không?".

Yến Phi nhăn mặt nói: "Ta tựa hồ cảm giác thấy y, lại như không có chút cảm ứng nào, hết sức kỳ quái, như thực như hư, thật giả khó phân".

Đồ Phụng Tam nói: "Như thế mới hợp lý, trong con mắt Thiên Sư đồ, Tôn Ân thông thiên triệt địa làm được những chuyện không ai làm nổi. Theo lời những người sành sỏi, đạo thuật và võ công của y đã đạt đến cảnh giới thông thiên nhân, quỷ thần khó đoán. Trận chiến này của Yến huynh với Tôn Ân bất luận ai thắng ai bại cũng đều lưu danh thiên cổ".

Yến Phi gật đầu: "Bình luận về Tôn Ân rất chính xác, nếu không với năng lực của Nhậm Dao tại sao không phát giác được y dòm ngó một bên, ta sẽ cảnh giác điểm này".

Đồ Phụng Tam cười: "Yến Phi không phải là Nhậm Dao, Tôn Ân lần này gặp địch thủ rồi! Đồ mỗ ở đây chúc Yến huynh kỳ khai đắc thắng, khai hoàn trở về".

Yến Phi cười ha hả lùi lại, triển khai thân pháp mấy lần biến mất trong đám rừng phía Nam.

Đồ Phụng Tam trong lòng cảm khái.

Hoặc giả là vì Yến Phi không có thói quen giành giật với đời, hoặc vì là anh hùng trọng anh hùng, cũng có thể vì mọi người kẻ vai tác chiến đồng sinh đồng tử, ít nhất là đến thời khắc này, y có cảm giác Yến Phi thực sự coi y là bằng hữu của mình.

Đáng tiếc tương lai khó đoán, dù có thể bảo vệ Biên Hoang Tập, một khi Hoàn Huyền khởi binh làm phản sẽ xuất hiện những biến hóa mới, bằng hữu hiện tại e sẽ là tử địch tương lai. Quan hệ phát triển giữa y và Yến Phi thực không đáng để lạc quan.

° ° °

Thác Bạt Nghi và năm trăm chiến sĩ bản tộc xuyên rừng vượt núi men theo Dĩnh Thủy tiến lên phía Bắc.

Kỵ đội phân tán tiến lên, tựa như loạn xạ mà ẩn chứa pháp độ. Tuy không có đèn đuốc chiếu sáng, nhưng bóng đêm chẳng hề có ảnh hưởng đối với những chiến sĩ nhiều năm lấy mã tặc làm nghề sinh nhai.

Vó ngựa được bọc bằng nhuyển giáp đặc chế đập trên mặt đất chỉ tạo nên những âm thanh trầm đục khe khẽ, khiến bọn họ giống như u linh kỵ sĩ xông ra từ địa phủ.

Mã tặc đoàn dưới sự dẫn dắt của Thác Bạt Khuê tận lực cầu tồn trong hoàn cảnh luôn luôn bị Phù Kiên tìm cách tiêu diệt, không những thế còn phát triển mạnh mẽ hơn, đối phó với địch nhân vây hãm truy sát, bọn họ luôn dùng sách lược du kích chiến "đánh một đòn không trúng, tránh xa ngàn dặm". Xưa nay đã quen lấy ít thắng nhiều, vì vậy bây giờ đối diện với đại địch là đệ nhất nhân phương Bắc Mộ Dung Thùy, vẫn không một ai tỏ ra khiếp sợ.

Thác Bạt Nghi bắt chước tiếng chim làm ám hiệu, thủ hạ lập tức tản ra bốn phía tự mình tìm địa điểm mai phục.

Thác Bạt Nghi và Đinh Tuyên nhảy xuống ngựa trao dây cương cho thủ hạ, hai người lướt tới cao điểm phía trước quan sát địch trận cách đó chừng hai dặm.

Đinh Tuyên giật mình: "Có lẽ phải hơn một vạn rưỡi người".

Thác Bạt Nghi coi kỹ tình thế đối phương, dưới ánh đuốc chiếu sáng bập bùng, địch nhân đội ngũ chỉnh tề bố trí cả hai bên bờ Dĩnh Thủy.

Đông ngạn toàn là bộ binh, chỉ có hai trăm kỵ binh làm nhiệm vụ tiên phong khai lộ, trinh sát và thám tử cho toán bộ quân chừng một vạn người này.

Tây ngạn năm ngàn quân toàn kỵ binh đang chỉnh lý trang bị chuẩn bị khởi hành.

Trên mặt sông đếm được tới năm chục chiếc Phá lãng thuyền của Hoàng Hà bang thuộc loại kích thước trung bình, mỗi chiếc chở được năm chục người, vậy thì hạm đội này chỉ có thể mang theo hai ngàn năm trăm lính. Con số thực tế chắc phải ít hơn, vì còn phải dùng ít nhất mười chiếc thuyền để vận chuyển lương thực vật tư.

Bên bờ Tây cách sông chừng ngàn bộ dựng lên những doanh trại bằng gỗ, chắc hẳn để dùng làm căn cứ chỉ viện do người của Hoàng Hà bang lưu lại trấn giữ.

Thác Bạt Nghi lạnh lùng nói: "Đúng ra là một vạn tám ngàn quân, Mộ Dung Thùy thật danh bất hư truyền, luôn luôn chiếm trước địa hình an toàn".

Đinh Tuyên rùng mình nói: "Chiến mã của chúng được nghỉ ngơi rất sung sức, ngựa của ta đã phải chạy bảy tám dặm, so về tốc độ chắc chắn là không bằng, về thực lực thì là lấy một chọi mười, bất luận tấn công hay đột kích kiểu gì đều giống như lấy trứng chọi đá, chỉ có một đường chết".

Thác Bạt Nghi liếc nhìn mặt sông nói: "Thấy không? Chúng đưa bè gỗ xuống rồi, cứ năm người một chiếc, sau khi Phá Lãng thuyền của Hoàng Hà bang khổng lồ chế thủy đạo, bè gỗ sẽ được các tay chèo Hoàng Hà bang điều khiển thuận dòng trôi về Biên Hoang Tập, đoạn lại lấy bè làm cầu, đại quân ở bờ Đông sẽ mau lẹ vượt sông, Biên Hoang Tập lập tức đi đời".

Đinh Tuyên hít vội một hơi thở.

Chiến lược của Mộ Dung Thùy lộ rõ trước mắt họ, đầu tiên cho tinh kỵ men theo bờ Tây Dĩnh Thủy chia thành nhiều đường tiến lên, khi màn đêm buông xuống sẽ cùng với đại quân Tôn Ân là Lương Hồ bang giáp công Biên Hoang Tập.

Bộ binh ở Đông ngạn đồng thời phối hợp với chiến thuyền của Hoàng Hà bang áp đến, bè gỗ theo sau.

Khi chiến thuyền Hoàng Hà bang đã quét sạch thuyền địch và chướng ngại trên sông sẽ dùng bè gỗ làm cầu trên đoạn sông phía đông Biên Hoang Tập, bộ binh ào ạt qua sông như nước lũ tràn qua khuyết khẩu phía Đông tiến vào Biên Hoang Tập.

Lúc ấy Biên Hoang Tập còn đang phải khốn khổ đối phó với địch nhân ở cả hai mặt Nam Bắc tấn công như điên cuồng, làm sao chống nổi mũi tiến quân của hơn một vạn tinh binh này?

Thác Bạt Nghi nói: "Tranh đoạt trên sông giao cho Tống Mạnh Tề và Âm Kỳ xử lý, ta không chen chân vào đâu được. Chúng ta chỉ có thể bố trí những cơ quan bẫy rập chuyên đối phó với ngựa ở khu bờ Tây, dùng hỏa du đạn phóng hỏa đốt rừng buộc đối phương phải đi vòng, chẳng những có thể cản bước tiến của chúng, mà còn ngăn trở địch nhân trên Tây ngạn phối hợp tác chiến với Phá Lãng thuyền".

Tiếp đó cười nói đầy tin tưởng: "Trước khi ta địa đã được Trác danh sĩ ngầm cho biết toàn bộ kế hoạch tác chiến này do Thiên Thiên tiểu thư định ra, mỗi trận chiến đều có chiến pháp khác nhau. Đợi đến khi đại xa của Mộ Dung Thùy đi khỏi, lập tức tập kích mộc trại để làm loạn lòng quân địch. Người lập tức sai người phóng

về Biên Hoang Tập thông báo những gì nhìn thấy để họ khỏi trở tay không kịp".

Đinh Tuyên lĩnh mệnh ra đi.

Thác Bạt Nghi thờ dài nhìn hai chiếc Phá Lãng thuyền vừa xuất phát làm nhiệm vụ dò đường, thầm nghĩ có giữ được Biên Hoang Tập hay không còn phải xem ai là người nắm được thủy đạo trong tay.

° ° °

Yến Phi phi thân như bay trong rừng.

Lúc đầu đủ loại ý niệm lớp lớp xô tới, chớp mắt đã tiến vào cảnh giới kỳ diệu vạn niệm câu tịch, không cực bất không.

Trước tiên chàng vượt qua tiểu cốc đi về phía Tây gần một dặm rồi mới vòng sang phía Nam.

Chàng bắt đầu cảm giác thấy sự tồn tại của Tôn Ân, đó là một thứ linh giác cảm ứng không lý giải được, vượt ra ngoài những cảm quan bình thường.

Cho dù là không có linh giác kỳ diệu, cũng không khó dự đoán vị trí của Tôn Ân qua thói quen của lão.

Tôn Ân nếu muốn điều khiển toàn cục tất phải ở một nơi có thể quan sát được cả Dĩnh Thủy và mặt Tây Nam Biên Hoang Tập.

Vị trí như vậy chỉ có khu đồi Trần Hoàng Cương ở phía nam Biên Hoang Tập mới đáp ứng được.

Khu đồi này cách Biên Hoang Tập chừng hai dặm do mấy ngọn núi nhỏ quay quần mà thành, Trần Hoàng Cương chính là đỉnh của những dãy núi quanh co này, cũng là điểm cao nhất trên khu đồi hoang phía Nam Biên Hoang Tập.

Chiến thuật quen thuộc của Tôn Ân là cậy vào cái thế ma công của mình cứ chọn chỗ mềm mà gặm. Khi lão nắm được cơ hội, bất luận đối phương người nhiều thế mạnh thế nào, lão sẽ lợi dụng địa hình quen thuộc dễ dàng xông vào đám thiên quân vạn mã lấy đầu tướng địch, chỉ một nhát đánh gục kẻ địch.

Cái chết của Nhậm Dao cũng xảy ra trong tình huống như vậy, chính là vật hy sinh cho chiến thuật độc nhất vô nhị này của lão.

Nhiệm vụ trong chuyến đi này của Yến Phi là phải ngăn không cho lão giở ra chiêu bài cũ, vì vậy cần phải thu thập lão trước khi những chuyện đó xảy ra.

Chàng sẽ vòng qua phía Nam Trần Hoàng Cương tiến hành đột kích Tôn Ân.

Một chút sợ hãi Yến Phi cũng không có.

Kim đan đại pháp vận hành toàn diện, tâm linh chói sáng, không hề vì đối thủ là Tôn Ân mà có chút lo sợ.

Thật ra thì Tôn Ân lợi hại đến mức nào? Phải may chóng ngựa bài thôi.

Chính vào lúc này trong tâm thức chàng xuất hiện cảnh báo, chừng nửa dặm phía bên phải có người ẩn phục.

Yến Phi chấn động trong lòng, tự nhủ dù gì đi nữa cũng đỡ tốn ít nhiều công phu, vội từ trên tang cây hạ xuống đất thận trọng tiến về phía mục tiêu.

° ° °

Thiết Sĩ Tâm năm nay ba mươi ba tuổi, cao lớn khôi ngô, trông giống như một tòa thiết tháp, cái đầu trọc nhẵn bóng trên đôi vai rộng lấp lánh dưới ánh lửa, hình dạng thật đáng sợ.

Không biết có phải để làm tăng thêm hình tượng uy vũ hay không, cho dù ngày thường hấn cũng hay mang chiến giáp, lần này ra chiến trường hấn lại vũ trang thật đầy đủ. Chiến giáp của hấn cũng không giống của mọi người, chế bằng da cá mập và da trâu, xuống nước không chìm, bằng không nếu vì chiến giáp quá nặng nề mà chìm xuống đáy sông thì hóa ra chuyện thật đáng buồn cười.

Thể lực cùng khí phách hơn người là một trợ lực lớn cho sự nghiệp của hấn, trong vòng có năm năm từ một tên tiểu lưu manh chuyên kiếm sống bên sông Hoàng Hà đã trở thành lãnh đạo của một tiểu bang hội.

Bước ngoặt trong sự nghiệp của hấn là khi gặp Mộ Dung Thùy bị tộc nhân truy sát đang tìm đường trốn tránh, trượng nghĩa giúp Mộ Dung Thùy theo thủy lộ thoát khỏi kiếp nạn. Từ đó hai người kết bái huynh đệ,

Tới khi Mộ Dung Thùy trở thành mãnh tướng thủ hạ của Phù Kiên, dưới sự chiếu cố của Mộ Dung Thùy, từ một tiểu bang hội địa phương Thiết Sĩ Tâm đã phát triển thành một đại bang hùng bá Hoàng Hà, chính thức đổi tên thành Hoàng Hà bang.

Trước Phi Thủy, Thiết Sĩ Tâm hợp tác chặt chẽ với Thác Bạt Khuê, phụ trách vận chuyển chiến mã và hàng hóa. Đến khi quan hệ giữa Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Thùy trở nên căng thẳng thì hợp tác song phương mới cáo chung.

Thiết Sĩ Tâm không chỉ là bằng hữu trung thành của Mộ Dung Thùy, lại còn là tai mắt của y, thông qua hấn Mộ Dung Thùy nắm vững tình thế Bắc phương, ung dung định kế.

Lần này quyết định tiến công Biên Hoang Tập là do Thiết Sĩ Tâm đưa đường dẫn nẻo, thông qua Nhậm Dao điều đình với Nhiếp Thiên Hoàn và Tôn Ân mới có thể thành sự.

Thiết Sĩ Tâm cao to vạm vỡ, hàm dưới dày dặn, mày rậm mắt to, nhưng đặc biệt lại không gây cảm giác khí thế át người.

Hấn quen dùng một thanh đại đao có tên là Cự Lãng lừng danh ở phương Bắc, vũ công ngang hàng với một số cao thủ hàng đầu người Hán như Trúc Pháp Khánh, Nhậm Dao, Giang Lăng Hư và An Thế Thanh, tuyệt không phải hạng chỉ có hư danh.

Lúc này hấn cùng Mộ Dung Thùy lên một gò đất cao bên bờ sông Dĩnh Thủy nói chuyện riêng, hai người giao tình thâm hậu, nói chuyện không có kỵ điều gì, cũng chẳng cần phải quanh co rắc rối.

Thiết Sĩ Tâm thờ dài nói: "Trận này thật không dễ dàng".

Mộ Dung Thùy thung dung nói: "Trận này chúng ta không những phải thắng, mà còn phải thắng thật là ngoạn mục, nếu không dù có được Biên Hoang Tập thì cũng mất đi phương Bắc".

Thiết Sĩ Tâm đương nhiên biết y định nói gì, Biên Hoang Tập tuy rất quan trọng, nói cho cùng vẫn là một mắt xích nhỏ trong trường đại chiến thống nhất Bắc phương, nếu vì chuyện này mà phải chịu thương vong nặng nề thì sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến chiến sự và uy thế của Mộ Dung Thùy.

Thiết Sĩ Tâm nhìn sang đối ngạn, quân lính đang tranh thủ nghỉ ngơi chờ lệnh, gật đầu nói: "Chiêu này của đại ca thật tuyệt, trong khi Biên Hoang Tập tập trung binh lực phòng thủ ở khu bến cảng, đại ca lại chuyển sang hành quân bên Đông ngạn là nơi đối phương không chiếu cố được, khi đó chỉ cần vượt sông thành công là trận này có thể phân định thắng thua rồi".

Mộ Dung Thùy nói: "Quyền khống chế thủy đạo giao cho Sĩ Tâm, Biên nhân đều là hạng người gan dạ ưa mạo hiểm, ngàn vạn lần chớ có coi thường".

Thiết Sĩ Tâm nói: "Chỉ cần Lương Hồ bang phối hợp tác chiến giam chân thực lực thuyền đội của đối phương, chúng ta thuận dòng tấn công thì không thể có chuyện sơ thất được".

Mộ Dung Thùy ngạc nhiên: "Nếu đã như vậy vì sao vẻ mặt ngươi đầy lo lắng như thế?".

Thiết Sĩ Tâm than: "Sự tình có chút không bình thường, Cơ Biệt đã phản bội đệ".

Mộ Dung Thùy bật cười: "Biên nhân chỉ nghĩ đến lợi ích, khi Cơ Biệt hiểu rõ tình huống, biết có Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn tham gia, đương nhiên tình ngộ ra là Biên Hoang Tập không còn chỗ đứng cho y nữa".

Thiết Sĩ Tâm nói: "Đệ không kỳ quái y phản bội đệ, mà là vì biết rõ y là kẻ thích nhàn ngại nhọc, tham sinh úy tử. Với tính cách của y sao lại ở Biên Hoang Tập chờ chết mà không lập tức chạy trốn".

Mộ Dung Thùy nói: "Người biết chuyện đó bao lâu rồi?".

Thiết Sĩ Tâm nói: "Cách đây một canh giờ toán thám tử cuối cùng mang tin tức về, bọn họ nói sau khi đánh bại Hách Liên Bột Bột và Hách Trường Hanh ai muốn bỏ đi thì được tự do bỏ đi, vậy mà Cơ Biệt cũng vẫn không đi, lại còn tích cực tham gia công tác bố phòng. Binh khí công xưởng của y ở Biên Hoang Tập có lẽ là quy mô lớn nhất thiên hạ, chỉ riêng máy bắn tên đã có hơn chục chiếc, thợ giỏi nhiều vô số, có y lưu lại Biên Hoang Tập tựa như hổ thêm cánh".

Mộ Dung Thùy trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Hành vi của Cơ Biệt đích xác là ngoài ý liệu, xưa nay y sợ nhất là người, bây giờ công nhiên đối địch với người, có phải là vì Kỳ Thiên Thiên không?".

Thiết Sĩ Tâm lắc đầu: "Từ trước đến giờ y coi nữ nhân chỉ là đồ chơi, làm thế nào mà đột nhiên trở thành nô tài của nữ nhân được".

Mộ Dung Thùy ngược nhìn bầu trời đêm, hai mắt lấp lánh, lạnh lùng nói: "Ta nói người hay, Kỳ Thiên Thiên không giống những người khác. Có thể làm cho Tạ An vui đến quên sầu, có thể làm cả Kiến Khang như si như dại, có thể biến lệ khí Biên Hoang Tập thành an lành, từ một đám người tán loạn thành một cộng đồng đoàn kết chân thành, há là thứ sắc đẹp tầm thường sao? Há chỉ là một thân xác đẹp để ư?".

Thiết Sĩ Tâm ngạc nhiên nhìn y.

Mộ Dung Thùy ngửa mặt lên trời, trầm giọng nói: "Trận này đúng là không dễ thắng, tình huống Biên Hoang Tập hiện giờ chưa hề xuất hiện ở đâu, nếu chúng ta cậy mạnh công kích dù có thắng cũng chỉ là thảm thắng. Vì vậy cần phải dùng đủ thứ mưu kế không ngừng tăng thêm áp lực phá hủy niềm tin và sĩ khí của đối phương".

Đoạn lại hừ lạnh: "Thiên hạ không có thành trì nào Mộ Dung Thùy không hạ được, vững chắc như Trường An, Lạc Dương cũng vậy. Huống hồ một xứ Biên Hoang Tập nhỏ nhoi không có đến một bức tường thành cho ra hồn?".

Thiết Sĩ Tâm gật đầu: "Thắng trận này không khó, khó là làm sao bên ta hoàn toàn thành công mà thương vong ít, nghe đại ca nói vậy đệ yên tâm nhiều rồi. Ai dai!".

Mộ Dung Thùy cũng đã phát giác, quay sang nhìn trên mặt sông hai chieecus thuyền không đèn không đuốc xuất hiện, buồm trương một nửa, chỉ dựa vào sức chèo đang lao đến mau chóng tiếp cận, tựa như quỷ thuyền từ bóng đêm chồm tới.

Thiết Sĩ Tâm chấn động, cao giọng quát: "Thuyền địch tập kích, các huynh đệ lập tức ứng chiến!".

Hồi 41

Hồng đăng cao huyền

Mộ Dung Chiến nghe thấy ám hiệu vội sai người dẹp bỏ chướng ngại ở chỗ xuất khẩu.

Đồ Phụng Tam xộc vào nói: "Ta không có thời gian giải thích, trước hết hãy lệnh cho người của người di chuyển tới tiểu cốc".

Mộ Dung Chiến lập tức hạ một mệnh lệnh, thủ hạ nhất loạt lên ngựa nối đuôi nhau ra khỏi đám rừng rậm rạp.

Mộ Dung Chiến dắt ngựa theo Đồ Phụng Tam ra ngoài, thấy Đồ Phụng Tam nhìn mình chăm chăm, cười nói: "Sạo lại nhìn ta thế?".

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: "Người tin ta như thế, không sợ bị hại sao?".

Mộ Dung Chiến cười: "Người đã lừa ta vào tử địa, muốn hại ta lúc nào chẳng được? Việc gì còn phải phí công đi tìm ta nói chuyện nhùng nhằng?".

Đồ Phụng Tam vỗ trán nói: "Phải rồi, ta thật hồ đồ".

Đoạn kêu ngựa đến, cùng Mộ Dung Chiến đồng thời phi thân lên ngựa đi trước dẫn đường.

Mộ Dung Chiến hỏi: "Bị đối phương khám phá kế hoạch rồi ư?".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Theo thám tử báo về, Thiên Sư quân đã chia thành ba đường tiến về hướng này, dẫn đầu hẳn là Yêu Đạo Lữ Tuần căn cứ vào chủ lực quân được bố trí ở hai cánh là phương thức hành quân hẳn ưa dùng. Nhân số ước độ năm ngàn người".

Mộ Dung Chiến nói: "Làm sao người biết hẳn nhận ra kế ta?".

Đồ Phụng Tam nói: "Đầu tiên là do Yến Phi nhắc nhở nên ta đặc biệt phái thủ hạ đặc lực đi trước trinh sát, phát giác toán quân ở giữa mang theo nhiều thân cây đã chặt bỏ ngọn, biết có chuyện không hay mới tìm đến người trao đổi ý kiến".

Mộ Dung Chiến giật mình: "Hay cho Lữ Tuần! Rõ ràng là hẳn muốn dựng mộc trại ở bên ngoài tiểu cốc".

Đồ Phụng Tam thở dài: "Chiêu này thật cao minh, nếu chúng tìm cao điểm xây dựng mộc trại trong khoảng giữa Biên Hoang Tập và tiểu cốc, dùng binh lực mạnh cắt đứt liên hệ giữa ta và Biên Hoang Tập, cắt luôn đường rút lui của Biên Hoang Tập".

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Khi đó ta với người tiến thoái lưỡng nan. Chẳng lẽ từ thủ ở tiểu cốc mà coi Biên Hoang Tập thất hãm sao? Nhưng nếu xuất cốc thì lại đúng ý chúng rồi".

Đồ Phụng Tam cương quyết nói: "Không thể để chuyện này xảy ra, nếu không trận này chắc chắn chúng ta sẽ bại thê thảm".

Mộ Dung Chiến hỏi: "Lão ca người có mẹo gì không?".

Đồ Phụng Tam ung dung mỉm cười: "Cách duy nhất là lấy nhanh đánh chậm, dùng cơ động của kỵ binh khắc chế bộ binh đối phương".

Mộ Dung Chiến nghe vậy nhăn tít lông mày nói: "Đối phương đang muốn chúng ta rời cốc đánh nhau, đương nhiên sẽ thận trọng từng tí một, tận dụng địa hình bằng phẳng hành quân khiến bọn ta không có cách nào mai phục đột kích được".

Đồ Phụng Tam nói: "Để đánh lui bọn chúng thì không được, nhưng nếu muốn đốt hết gỗ thì được, đúng không?".

Mộ Dung Chiến cười to: "Kế hay lắm!".

Hai người đồng thời nhìn về phía Biên Hoang Tập, ngọn đèn xanh từ từ hạ xuống, đèn đỏ kéo lên biểu thị địch nhân đã tiến vào tuyến cảnh giới.

° ° °

"Tiểu thư! Tỷ đang lo cho Yến công tử phải không?".

Trên Quan viễn đài, Kỷ Thiên Thiên đứng ở góc Tây Bắc chăm chú nhìn về bình nguyên hoang dã xa xa.

Những bó đuốc của địch nhân giống như vô số những con đom đóm từ từ di động soi rõ hai cánh quân địch, một hướng tới phái tây Tập ngoại, một nửa tiến thẳng về phái Nam môn.

Kỷ Thiên Thiên giọng âu sầu: "Ta đang lo cho từng chiến sĩ xuất chinh".

Tiểu Thi hạ giọng nói: "Tiểu thư là thống soái mà! Có thể không để Yến công tử mạo hiểm lắm chứ".

Kỷ Thiên Thiên quay đầu ngược nhìn ái tỳ, dịu giọng nói: "Thì Thi không sợ nữa sao?".

Tiểu Thi cúi đầu: "Ở bên tiểu thư Tiểu Thi không sợ gì hết".

Kỷ Thiên Thiên nhớ đến Cao Ngạn, nghĩ đến Tiểu Thi vẫn bị bưng bít sự thật, ngấm ngấm thở dài nói: "Chính vì ta là thống soái mới không thể không để Yến Phi đối phó Tôn Ân. Ngày trước nghĩa phụ nói đến Tôn Ân, từng nhiều lần chỉ ra chiến thuật "cầm tặc cầm vương" của lão, thường thường có thể xoay chuyển tình thế toàn bộ một trường đại chiến dịch, mà lại không có cách nào hoàn hảo để ứng phó, chỉ riêng tâm lý bị uy hiếp đã khiến cho bất kể người nào đối địch với lão mất ăn mất ngủ rồi. Người khác không biết Tôn Ân lợi hại, nhưng ta là con gái nuôi của Tà An sao có thể không biết?".

Tiểu Thi ngây thơ nói: "Vì sao không tìm thêm mấy vị hảo hán thân thủ cao cường trợ giúp Yến công tử đối phó với Tôn Ân?".

Kỷ Thiên Thiên cười khỏ nói: "Bất luận vũ công đạo thuật của Tôn Ân đều cao thâm khôn lường, hơn vài người hay kém vài người không khác gì nhau, ngược lại còn thêm tiết lộ hành tung, bên ta những người thực sự có khả năng trợ giúp đều phải dẫn quân đối phó địch nhân rồi".

Tiểu Thi sợ hãi đến mức hoa dung thắm đậm, giọng run run nói: "Tôn Ân ghê gớm như thế Yến công tử biết làm thế nào?".

Kỷ Thiên Thiên dịu dàng nói: "Lại sợ rồi! Nói để muội biết! Từ lúc ta còn chưa quen biết Yến Phi, ta đã biết thiên hạ nếu có một người đối địch được với Tôn Ân thì chắc chắn đấy là Yến Phi. Điểm này nghĩa phụ và Huyền soái đều nhất trí, người đã nghe nói đến ai có thanh kiếm biết rung lên cảnh báo cho chủ nhân chưa? Ta thì đã tự mình nghe qua rồi. Công pháp của Tôn Ân không phải phạm nhân có thể ứng phó được, kiếm thuật của lão cũng đạt đến cảnh giới thông huyền. Vì vậy khi Trác danh sĩ đề xuất cho ông ấy tự mình đối phó với Tôn Ân, ta lại kiến nghị để Yến Phi gánh vác trọng nhiệm này. Biên Hoang Tập không có chọn lựa nào tốt hơn. Chiến tranh luôn luôn là như thế, cho dù không thể khẳng định thắng hay thua, vẫn phải tận lực mà làm bất kể hậu quả".

Vừa nói đến Trác danh sĩ thì Trác Cuồng Sinh đã có mặt đằng sau hai người trầm giọng nói: "Tình hình không hay, Thiên Sư quân tiến về phía Tây tựa hồ muốn cắt đứt liên hệ của chúng ta với tiểu cốc".

Kỷ Thiên Thiên bình tĩnh nói: "Xin tiên sinh cho người treo lên cây đèn vàng bên cạnh hồng đăng phía Tây, nhưng không được cao hơn hồng đăng".

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên xuống dưới truyền lệnh.

Hoàng đăng từ từ được kéo lên, chỉ thị cho quân ở tiểu cốc chủ động đối phó địch nhân, cây đèn này thấp hơn cây hồng đăng biểu thị Biên Hoang Tập sẽ không phái binh viện trợ, vì vậy Đồ Phụng Tam tự mình phải lo liệu.

Tiểu Thi tranh thủ lúc Trác Cuồng Sinh ra ngoài, ghé vào tai Kỷ Thiên Thiên nói: "Tiểu thư thật là uy phong, chỉ huy đâu ra đấy, Thi Thi cảm giác tỳ tử tự tin ứng phó với bất kỳ phong ba bão táp gì".

Kỷ Thiên Thiên miễn cưỡng mỉm cười.

Nàng cuối cùng cũng cảm nhận được áp lực trầm trọng mà Tà An phải chịu đựng trong chiến dịch Phì Thủy, Tà An bằng phương pháp "Trấn chi dĩ tĩnh" cảm hóa quân dân Kiến Khang, hiện tại biện pháp duy nhất của nàng cũng là cố gắng biểu lộ thái độ lâm địch ung dung.

Không ai hiểu hơn nàng tài trí của Từ Đạo Phúc, nếu hắn không có tia năng xuất chúng như vậy thì đã khó mà khiến được nàng động lòng.

Trác Cuồng Sinh trở lại, quan sát rừng đuốc lửa đang di chuyển về phía Tây, hai toán địch nhân trong giống như hai con rồng lửa, thận trọng hành động, nói: "Từ Đạo Phúc không hổ tài tướng soái, chỉ lo thủ thế vững chắc mà không gấp tiến công".

Kỷ Thiên Thiên không biết nhớ đến cái gì, dịu dàng nói: "Đó là tác phong quen thuộc lấy tĩnh chế động của gã, trước tiên dẫn dụ đối phương thì triển hết sở trường để rồi từ đó tìm ra sơ hở, ra một đòn là thành công, không để đối phương có cơ hội xoay trở".

Trác Cuồng Sinh đồng ý: "Tiểu thư hiểu gã rất đúng, cũng khiến ta minh bạch vì sao không được khinh cử vọng động nếu không muốn trúng kế đối phương. Chỉ tiếc ở phía tiểu cốc lại không thể ngồi nhìn đối phương thiết lập cứ điểm, như vậy khác nào bọn họ bị buộc phải xuất thủ".

Kỷ Thiên Thiên khoan thai nói: "Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến là các tướng lĩnh xuất sắc nhất của chúng ta, Kinh Châu quân và Tiên Ti chiến sĩ đều dày dạn trận mạc, nếu bọn họ không tự giải quyết được thì chúng ta có xuất quân cũng chỉ thiệt hại vô ích, có khi lại còn tạo cơ hội cho đối phương lợi dụng. Yên tâm đi! Ta tin bọn họ có kế phá địch. Điều chúng ta nên làm duy nhất là không cho địch nhân lập trận ở phía Nam, nếu bọn chúng tính đến việc chi viện cho cánh quân kia, hoặc giả ta sẽ có cơ hội xuất kích".

Trác Cuồng Sinh hân hoan nói: "Xin tuân theo chỉ thị của tiểu thư. Ta vừa nhận được tin tức mới, Lương Hồ bang có rất nhiều khả năng bộ ước rút lui về phương Nam".

Kỷ Thiên Thiên hết sức ngạc nhiên nhìn lão hỏi: "Tin tức có từ đâu?".

Trác Cuồng Sinh liếc nhìn Tiểu Thi.

Kỷ Thiên Thiên biết ý tùy tiện sai Tiểu Thi tới nghị đường lấy áo khoác cho nàng.

Trác Cuồng Sinh hạ thấp giọng: "Tin tức nhận được từ Nhậm Hậu".

Kỷ Thiên Thiên ngăn người: "Cô ta lại có thể tiềm nhập vào Tập sao?".

Trác Cuồng Sinh gượng cười: "Thật không dám giấu, trong Dạ Oa tộc có người của bọn ta, có cách thông tin bí mật với Nhậm Hậu. Xin tiểu thư giữ kín tình hình này vì Nhậm Hậu đã tự mình tuyên bố giải tán Tiêu Dao giáo. Người của bọn ta sẽ nhập vào Biên Hoang Tập, trở thành phần tử trung thành ở đó. Ta thực không nghĩ bọn họ sẽ chịu phản bội lại Tiêu Dao giáo".

Kỷ Thiên Thiên nghe xong hít vội một hơi, Nhậm Dao bao công phu chuẩn bị Biên Hoang Tập, may sao sự việc chưa thành đã bị Tôn Ân giết chết, nếu không Biên Hoang Tập khó mà thoát khỏi ma chướng của Nhậm Dao.

Hân hoan nói: "Thiên Thiên tuân mệnh".

Trác Cuồng Sinh nói: "Nhậm Hậu đã gặp Hác Trường Hanh, thông báo cho hắn biết Đế quân bị Tôn Ân hại chết, sau khi Hác Trường Hanh biết chuyện liền nảy sinh ý định rút lui, thứ nhất là không muốn giúp Tôn Ân tăng cường oai phong, thứ hai là sợ Nhiếp Thiên Hoàn trở thành mục tiêu tiếp theo của Tôn Ân".

Lại nói: "Nhậm Hậu nói rằng Hác Trường Hanh đối với việc Mộ Dung Thủy ngầm kêu Hách Liên Bột Bột tới hết sức bất mãn, cảm thấy nếu hợp tác với Mộ Dung Thủy hay Tôn Ân không khác nào chơi với lửa. Theo Nhậm Hậu dự đoán, trừ phi Nhiếp Thiên Hoàn hoàn toàn ngu xuẩn, bằng không sẽ tự loại mình khỏi cuộc chơi này".

Kỷ Thiên Thiên nhíu mày nói: "Hác Trường Hanh thì tốt đẹp hơn bao nhiêu, ta hận nhất là cái loại nguy quân tử khẩu thị tâm phi như hắn. Nếu thực sự Cao Ngạn bị Doãn Thanh Nhã hại chết, Yến Phi nhất định sẽ không tha cho hắn".

Trác Cuồng Sinh nói: "Hác Trường Hanh đích xác là tiểu nhân bỉ ổi, bất quá bọn ta hiện tại không rảnh tính sổ với hắn. Bớt đi một kẻ địch dù sao cũng tốt hơn thêm một kẻ địch. Chúng ta cần bố trí lại việc phòng thủ Dĩnh Thủy".

Kỷ Thiên Thiên nói: "Nếu như Hác Trường Hanh chỉ giả bộ như vậy há chẳng phải bọn ta trúng phải gian kế của hắn sao?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Ta cũng đã nghĩ đến khả năng này, tất cả những công sự và máy bắn tên có thể để nguyên, nhưng mộc lôi thích trận lại có thể di chuyển lên thượng du bên thuyền. Như vậy có thể tấn công bất kỳ thuyền địch từ Nam thượng hay Bắc hạ".

Kỷ Thiên Thiên vui mừng nói: "Kế này đúng là rất tốt, xin Trác tiên sinh toàn quyền xử lý".

Thấy Trác Cuồng Sinh vẫn ngờ ngác nhìn mình, đột nhiên tỉnh ngộ nói: "Thiên Thiên vẫn chưa quen làm thống soái, xin lập tức cấp tiên sinh thủ dụ và lệnh tiễn".

Lúc này thủ hạ vào báo Bàng Nghĩa cầu kiến.

Trác Cuồng Sinh cười ha hả nói: "Nguyên lai là kiến trúc sư giỏi nhất Biên Hoang Tập tới, ta đề nghị nhiệm vụ trọng đại di chuyển mộc lôi trận giao cho y chủ trì, để y làm chuyện đó là tốt nhất".

Kỷ Thiên Thiên nói: "Mau mời Bàng lão bản".

Thủ hạ lĩnh mệnh đi ra.

Thời khắc này người được bảo vệ nghiêm mật nhất ở Biên Hoang Tập là Kỷ Thiên Thiên, bất luận là ai muốn gặp nàng đều phải qua kiểm tra thân phận và được bản thân nàng hay Trác Cuồng Sinh chuẩn y mới được.

Bàng Nghĩa vẻ căm tức đi tới trước mặt hai người, Tiểu Thi tay cầm chiếc áo từ phía sau tới khoác lên vai Kỷ Thiên Thiên.

Bàng Nghĩa đầy bụng bất mãn cầu nhàu: "Tiểu tử Yến Phi bảo ta đi xem xét bố trí trong Tập, nhưng khi ta đề nghị thay đổi thì chẳng ai chịu nghe, nói rằng bất kỳ cái gì đều phải có lệnh tiễn của Thiên Thiên tiểu thư cấp phát, nếu không thì dù chỉ di chuyển một cỗ máy bắn đá một tí cũng không được, con...hắc! Không có gì!".

Lời nói thô bỉ của y suýt nữa thì bật ra, may mà nhớ đến có mặt của Tiểu Thi bên cạnh lập tức dừng cương bên vực thăm.

Trác Cuồng Sinh nói: "Cái đó kêu bằng quân có quân kỷ, người chớ tức giận, tiểu thư đang chuẩn bị cấp phát lệnh tiễn để cho người đi di chuyển mộc lôi trận về phía Đông Bắc Tập ở thượng nguồn bên sông để trấn thủ cả đoạn sông về phía ấy".

Bàng Nghĩa vẫn oán khí đầy ruột nói: "Mộc lôi trận chính là thứ khiến ta nhức mắt nhất, con...hắc! Té ra lại mang gỗ của ta đi lãng phí như thế. Không phải là ta tiếc của, mà là trận thế lộ liễu không bằng trận địa ngầm, nếu để thám tử địch nhìn thấy, đầu tiên sẽ cho người phá nát mộc trận. Bên triền sông có bao nhiêu là nơi kín đáo thì không biết đường lợi dụng, nếu để ta bố trí chắc chắn địch nhân không thể phát giác được cho đến tận lúc đại họa lâm đầu. Nếu để lộ ra đấy thì cạm bẫy có còn là cạm bẫy nữa không?".

Kỷ Thiên Thiên cầm lệnh tiễn đặt vào tay y nói: "Có cây lệnh tiễn này đại ca muốn thay đổi thế nào cũng được. Chúng ta sẽ treo thêm một cây đèn mành lam biểu thị đã xuất phát một cây lệnh tiễn. Khi lão bản mang lệnh tiễn giao lại ngọn đèn này sẽ lập tức hạ xuống".

Bàng Nghĩa nghiêng đầu ngắm nhìn cây lệnh tiễn nặng trĩu trong tay, thờ phỉ một hơi nói: "Đúng là từ hoàng kim chế luyện thành, chắc chắn là thứ lệnh tiễn quý giá nhất ở Biên Hoang Tập".

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Vừa mới ra khỏi lò, đảm bảo không ai có thể giả mạo, còn không mau đi làm việc đi?".

Bàng Nghĩa lập tức phấn chấn vội vã đi ra.

° ° °

Từ Đạo Phúc bày trận ở phía Nam cách Biên Hoang Tập nửa dặm, phía Đông dự vào Dĩnh Thủy.

Lần này gã bố trí trận thế lấy phòng ngự làm chủ, đem năm ngàn bộ binh phân thành hai trận tiền hậu, mỗi trận ba hàng.

Hàng thứ nhất sử dụng mộc và thương, khi địch nhân xông đến trước mặt mới cùng địch chiến đấu, không được phép lui.

Hàng hai là tiền thủ, hàng thứ ba dùng nỏ cứng.

Ba hàng lập thành một trận, khi địch xông đến, hàng đầu sẽ ngồi xuống đất, để các tiền thủ hàng thứ hai quỳ xuống cùng hàng thứ ba đứng phát tên diệt địch.

Trận thứ hai cũng có ba hàng như thế, khi trận đầu bắn hết tên hoặc thể lực không đủ nữa lập tức bổ sung.

Mỗi bên tả hữu đều có năm trăm kỵ binh hộ vệ, tiến cũng được mà thoái cũng được.

Trận pháp này dùng để xung phong thì bất lợi, nhưng nếu địch nhân kiên trì không xuất kích thì trận này sẽ phát huy hiệu quả đặc biệt đối với liên quân Biên Hoang Tập không có tường cao bảo vệ.

Mỗi lần tác chiến Từ Đạo Phúc đều chuẩn bị đầy đủ, không bao giờ mạo hiểm.

Thiên Sư quân không phải là quân đội bình thường mà là tín đồ và chiến sĩ của Thiên Sư Tôn Ân, ai nấy đều dũng mãnh không sợ chết, nhờ vậy mới có thể lấy ít địch nhiều, đánh bại quân Tấn.

Thế nhưng đêm nay tâm tình Từ Đạo Phúc không giống như những lần lâm trận trước đây, chính bản thân gã cũng có điểm không hiểu rõ.

Phải chăng là vì Kỳ Thiên Thiên

Hay là vì không hiểu rõ ai là người chủ trì đại cục của đối phương, không thể từ tác phong và tính cách quen thuộc mà định ra sách lược thích hợp.

Gã thật sự không hiểu.

Trước lúc đến Biên Hoang Tập, gã tin tưởng có thể giành lại Kỳ Thiên Thiên, sự thật đã chứng minh gã sai lầm.

Nói cho cùng cũng không phải do gã mà do Thiên Thiên đã nhiễm độc quá nặng bởi Tạ An, khiến gã không kiểm nổi thuốc chữa.

Đã không có được Kỳ Thiên Thiên, phải chăng nên là tự gã ra tay hủy nàng đi?

Ý tưởng này khiến gã không rét mà run.

Mỗi lần gặp một mỹ nữ hấp dẫn, gã đều tận tình tham gia cuộc chơi, cởi mở hết tâm lòng để chiếm đoạt trái tim rồi mới đến thân thể của người đó.

Những mối tình đại loại như thế chỉ mang lại lạc thú mà không gây mệt mỏi.

Nhưng khi Kỳ Thiên Thiên kêu rõ thân phận thực của gã ra, vào thời khắc buộc phải bỏ đi, trong lòng gã tràn ngập oán hận, không những thế còn chán nản đến cùng cực.

Thật ra là chuyện gì vậy?

Hoặc giả chỉ là nhất thời tác lòng cuộn sóng?

Gã không hiểu rõ.

Duy nhất gã hiểu là tuyệt không thể hành động theo cảm tính trên chốn chiến trường tàn khốc, chiến thắng

mới là mục đích tối cao, cho đến khi Biên Hoang Tập khát phục dưới bàn tay gã.

Trương Vĩnh ở bên cạnh nhắc nhở: "Đến lúc rồi!".

Từ Đạo Phúc từ cũi mê man tỉnh lại hạ lệnh: "Nổi trống!".

Trống trận ầm vang.

Chu Trụ ở bên cạnh cười: "Ta thấy Biên nhân chỉ làm bộ huyền hoặc, trong mấy canh giờ thì làm được trò trống gì!".

Từ Đạo Phúc đắm chiêu nhìn mấy ngọn đèn mây treo cao trên bầu trời u ám của Biên Hoang Tập, trầm tĩnh nói: "Trận này không giống như chúng ta nghĩ lúc đầu, hơn nữa cũng không dễ đối phó".

Chúng tướng xông xao ngạc nhiên,

Từ Đạo Phúc hét lớn: "Toàn quân tiến lên!".

Tiếng tù và hiệu lệnh vang lên.

Thiên Sư đại quân lấy bộ binh làm chủ dưới sự yểm trợ của kỵ binh từ từ mà vững chắc tiến về phía Biên Hoang Tập.

Hồi 42

Quân sự thiên phần

Yến Phi giấu mình trong rừng rậm đi thêm vài trượng, loáng thoáng nghe tiếng người nói, cảm giác giọng nói quen quen.

Khu rừng này nằm ở phía Tây Nam tiểu cốc, cách xa phạm vi chiến trường.

Yến Phi cảm thấy kỳ quái, nếu là Biên nhân trốn khỏi Biên Hoang Tập nấp trong rừng nói chuyện thì đúng lý ra sẽ không gây ra cảm ứng cho mình.

Nghĩ đến đó lại phát giác phía trước có người ẩn mình trên cây tựa hồ để canh chừng cho người đàm thoại trong rừng, trong rừng sâu có ánh lửa lập lòe.

Chàng càng thêm hiếu kỳ triển khai thân pháp dựa vào bóng tối mịt mù trong rừng cây, bí mật lướt tới không một tiếng động.

Tránh khỏi nhiều vọng gác, chợt phía trước không gian mở rộng, trong rừng rậm xuất hiện một khoảng đất trống chu vi bảy tám trượng.

Yến Phi lướt tới phía sau một thân cây lớn quỳ xuống đất, thò đầu nhìn qua khe hở giữa hai tàn cây thấp.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt chàng thật quái dị.

Ở giữa khoảnh đất trống treo một ngọn phong đăng, một nữ tử khoác đạo bào ngồi khoanh chân trên một phiến đá phẳng lì, chẳng biết vì sao chàng cảm giác thân thể bên trong đạo bào nảy nở hết sức gợi cảm, nhưng lại không thể giải thích vì sao có ấn tượng như thế.

Từ góc độ của chàng chỉ thấy được chút ít nét mặt trông nghiêng nhưng cũng khiến chàng cảm thấy nữ tử này phi thường mỹ mạo, dù hoặc mê người.

Trước mặt mù có một người đang đứng, hai tay buông xuôi thần thái cung kính, hóa ra là quân sư Hồ Bái của Hán bang.

Khi Yến Phi đưa mắt nhìn, tựa như mù có phản ứng, tuy rằng không thấy mù có dấu hiệu hành động gì, nhưng Yến Phi biết không ổn, vội phục xuống đất.

Quả nhiên nữ nhân quay đầu nhìn vào chỗ chàng ẩn thân, liếc qua một cái rồi lại quay sang Hồ Bái. Yến Phi ngẫm hồ lợi hại, không dám thừa lúc mục quay đầu lại để nhìn toàn bộ khuôn mặt. Nên nhớ hạng cao thủ đã đạt đến cảnh giới thông huyền như vậy không cần phải nghe thấy động tĩnh gì cũng đã có thể sinh ra cảm giác.

Trước đây đã có lần bị Nhậm Dao phát hiện nên suốt dọc đường tới đây chàng hết sức thận trọng, chẳng những đình chỉ hô hấp mà còn thu liễm tinh khí phát xạ ra ngoài, giảm nhịp đập của con tim tới mức như có như không, toàn bộ những công phu này rốt cuộc đều vô tác dụng.

Thật ra mù là ai?

Thanh âm Hồ Bái vang lên: "Lần này đại sư huynh lật thuyền trong vũng cạn, nhị sư huynh lại bị Tôn Ân chặn đường tập kích khiến cho bao nhiêu năm công phu bố trí của chúng ta mất sạch. Hiện tại duy nhất chỉ hy vọng hai phe tấn công và bảo vệ Biên Hoang Tập lưỡng bại câu thương chúng ta mới có thể có cơ hội lợi dụng".

Những gì đại sư huynh, nhị sư huynh Yến Phi nghe ù cả tai mà không hiểu rõ thân phận nữ nhân này, với võ công như vậy thiên hạ có được mấy người.

Nữ nhân chậm rãi hạ thấp giọng nhưng vẫn rất trầm ổn dễ nghe: "Trên đời này chẳng phải không có số mệnh, có thành công tất có kiếp nạn, thành tựu càng lớn kiếp nạn càng to, Tiểu Bái bất tất vì thành bại nhất thời mà lo lắng. Đại sư huynh của người thất bại là chuyện đương nhiên, Phật gia luôn luôn không vừa mắt với gã, chỉ vì thấy gã có chỗ dùng được nên mới giả bộ hoan hỉ gã, Bột Bột quá kiêu hãnh và ương bướng dám hành sự không tuân theo kế hoạch của chúng ta, thật đáng tội vạ tử".

Yến Phi giật nảy mình, cuối cùng cũng hiểu đại sư huynh mà Hồ Bái nói chính là Hách Liên Bột Bột, lại từ cách xưng hô "Phật gia" mà đoán nữ nhân này là Ni Huệ Huy, vợ chính thức của Đại Hoạt Di Lặc Trúc Pháp Khánh.

Ni Huệ Huy hiện thân ở đây, Trúc Pháp Khánh với Thập Trụ Đại Thừa thần công nổi danh thiên hạ phải chăng cũng ở đâu đấy xung quanh?

Hồ Bái nói: "Tiểu đồ trong lòng rối loạn rồi, xin sư nương chỉ bảo".

Ni Huệ Huy ung dung nhẹ nhàng nói: "Trận chiến này bất luận ai thắng ai bại, song phương đều thương vong nặng nề, Biên Hoang Tập nguyên khí hẳn cũng tổn hại lớn phải có thời gian mới có thể hồi phục như cũ, sau đây mới có thể tiếp tục phát huy diệu dụng giao dịch Bắc Nam. Tôn Ân và Mộ Dung Thùy cũng không thể trường kỳ lưu lại Biên Hoang Tập, ta đã huấn thị cho Quốc Bảo sai hấn phong tỏa Dĩnh Hà, ta muốn Nhiếp Thiên Hoàn có nhà mà như không, đường về của Tôn Ân cũng không được thuận buồm xuôi gió".

Yến Phi ngẫm trách mình hồ đồ quên mất một nhân vật rõ ràng có cấu kết với Di Lặc giáo là Vương Quốc Bảo, đâm ra không đoán được hẳn là nhị sư huynh của Hồ Bái.

Lúc đó mới biết hẳn đã từng mang quân tới Biên Hoang Tập rồi bị Tôn Ân đánh lui.

Hồ Bái nói: "Biên Hoang Tập phát triển như bây giờ đều là do Tôn Ân thừa lúc Nhậm Dao truy sát Lưu Dụ hạ thủ giết chết y. Gã Lưu Dụ này có thể trốn thoát dưới tay Tôn Ân cũng không thể coi thường được".

Yến Phi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã nghe được một tin tốt lành.

Ni Huệ Huy nói: "Tình thế ở Biên Hoang Tập hiện giờ chúng ta không nhúng tay vào được, chúng ta ở vào thế tọa sơn quan hổ đấu. Tiểu Bái hãy lưu lại Biên Hoang coi tình hình tùy cơ ứng biến, ta phải lập tức trở về Bắc phương báo cáo tình hình với Phật gia để người quyết định hành động tiếp theo".

Yến Phi biết không nên ở lâu, len lén rút lui.

Nếu không phải có nhiệm vụ quan trọng chàng nhất định thử coi Ni Huệ Huy tài giỏi ra sao, hiện tại chỉ có thể tưởng tượng trong đầu.

Ni Huệ Huy lại tiếp tục nói: "Yến Phi thực ra là hạng người như thế nào?".

Nghe đến tên mình, Yến Phi vừa lùi lại đến sau một gốc cây dừng lại.

Hồ Bái đáp: "Yến Phi thực sự không đơn giản, sau khi từ Kiến Khang trở lại tựa như biến thành một người khác, chỉ có thể hình dung bằng mấy chữ thâm bất khả trắc. Chúc Thiên Vân còn bị hắn đùa giỡn quay như chong chóng".

Ni Huệ Huy trầm giọng nói: "Dù hắn ba đầu sáu tay so với Tôn Ân vẫn còn thua một mức, Tôn Ân nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn. Tôn Ân căm hận nhất là Tạ An, quan hệ giữa Yến Phi và Tạ An chính là lá bùa đòi mạng hắn".

Yến Phi không muốn nghe đoạn sau, tiếp tục thối lui.

° ° °

Kỷ Thiên Thiên, Trác Cuồng Sinh và Tiểu Thi đứng trên Quan viễn đài nghe tiếng trống trận thùng thùng, nhìn về phía Nam thấy địch quan thanh thế như Đại Giang cuộn cuộn tràn về Nam môn.

Tiểu Thi tuy miệng nói không sợ nhưng trông thấy uy thế của địch nhân dưới ánh đèn đuốc thì sợ hãi mặt mũi tái nhợt, nói không thành tiếng.

Trác Cuồng Sinh cũng nhăn tít cặp lông mày, lão tuy tài học đủ năm xe, trí tuệ hơn người nhưng lại không giỏi nghề quân sự. Trông thấy thế địch ghê gớm, lập tức tim đập thình thịch, đầu óc rối loạn.

Thiên Sư quân sơ với quân đội của Hách Liên Bột Bột rõ ràng không chỉ cao hơn một bậc, từ đây có thể thấy Từ Đạo Phúc tinh thông binh pháp trận thế chứ không như Hách Liên Bột Bột táo tợn và mạo hiểm cầu thắng.

Trác Cuồng Sinh nói: "Phải treo thêm ngọn hồng đăng thứ hai đi!".

Một ngọn đèn đỏ biểu thị địch nhân tiến vào phạm vi cảnh giới.

Hai ngọn hồng đăng, chuẩn bị tác chiến.

Ba ngọn hồng đăng, tác chiến toàn diện.

Kỷ Thiên Thiên bình tĩnh nói: "Cánh quân này hẳn do Từ Đạo Phúc tự mình chỉ huy, thích hợp với tác phong hành sự của gã".

Tiểu Thi vội nói: "Tiểu thư kìa! Trác tiên sinh đang nhắc nhở ty".

Kỷ Thiên Thiên đưa tay ra sau nắm lấy tay Tiểu Thi cười nói: "Còn nói không sợ nữa! Bây giờ chẳng đã phát hoảng lên là gì? Thi Thi đừng sợ, gã chỉ thăm dò thôi".

Tiểu Thi yên tâm hơn, ngạc nhiên hỏi: "Thăm dò ư?".

Kỷ Thiên Thiên gật đầu: "Đích xác là thăm dò xem ta phản ứng thế nào. Đừng có thấy bọn họ hung hăng tiến tới mà nhảm, chỉ là làm bộ dọa người thế thôi, chắc chắn sẽ mau chóng dừng lại. Nếu không tin thì bước tới mà coi".

Trác Cuồng Sinh ngơ ngẩn nhìn nàng, tự nhủ bẩm sinh về quân sự của nàng tựa như trên châu chôn giấu dưới đám cỏ, hiện tại là lúc chói sáng lộ rõ tài năng quân sự.

Một hồi trống dồn dập lại vang lên, địch nhân tiến đến cách phòng tuyến đầu tiên ở ngoài Tập chường hai ngàn bước đột nhiên dừng lại.

Tiểu Thi chút nữa thì hét lên vui sướng, nói to: "Đúng là dừng lại rồi!".

Trác Cuồng Sinh cũng hân hoan: "Từ Đạo Phúc rốt cuộc cũng hiểu chúng ta không phải là dễ trêu".

Kỷ Thiên Thiên khẽ cười: "Một mặt là gã thăm dò động tĩnh bên mình, mặt khác cũng để kèm chế không để ta chỉ viện cho mặt trận ở phía Tây".

Nói chưa hết, từ phía tiểu cốc vang lên tiếng vó ngựa cùng tiếng hò reo dậy đất.

Trác Cuồng Sinh khen ngợi: "Tiểu thư tiên liệu thật chính xác, biết trước Từ Đạo Phúc sẽ ngăn trở bên ta, vì vậy mới thông báo cho tiểu cốc biết chúng ta sẽ không xuất quân giáp kích địch nhân, nếu không hiện giờ tiến thoái đều không lợi".

Tiểu Thi nói: "Địch nhân đã thăm dò lợi hại của tỷ rồi, tiếp theo sẽ làm gì?".

Kỷ Thiên Thiên trầm giọng: "Lập tức treo ngọn đèn đỏ thứ hai".

Tiểu Thi và Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên nhìn nhau.

° ° °

Kỵ binh từng đoàn từng đoàn từ tiểu cốc phóng ra, cứ trăm người thành một đội lợi dụng địa hình tiến công quấy nhiễu đội tiên phong Thiên Sư quân đã tiến đến phía trước tiểu cốc.

Mộ Dung Chiến dẫn đầu hai trăm người phi theo một vòng tròn lớn từ phải sau đột kích đội vận chuyển gỗ của địch.

Hình thế Biên Hoang bọn họ biết rõ như lòng bàn tay, từ lộ tuyến hành quân của địch biết rõ nơi nào là địa điểm tập kích tốt nhất.

Trong khu vực đồi hoang đồng vắng này, thuật cưỡi ngựa bắn cung của bọn họ có thể phát huy đến độ lâm ly, lấy tốc độ để khống chế quyền chủ động, đặc biệt là đối phó với các xe chuyển gỗ di chuyển chậm chạp.

Chỉ cần với khí thế như lời đình vạn quân đột phá cánh quân ngăn chặn bên sườn bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách ổn thỏa.

Pháp bảo lần này là hỏa du đạn do Kỷ Thiên Thiên phát minh.

Tên đạn bắn tới tơi bời.

Mộ Dung Chiến giương thuẫn gạt tên, dẫn đầu thủ hạ lao vào khu rừng thưa bên phải, miệng hét to: "Các huynh đệ theo ta!".

Đoạn thu thuẫn cầm cung rút tên, một toán địch lộ diện dưới ánh đuốc soi rõ mồn một.

Bọn họ tựa như u linh kỵ sĩ từ đêm đen vụt xuất hiện.

Địch nhân đồng loạt trúng tên ngã nhào.

Chớp mắt đã xông lên tới đỉnh đồi, đoàn xe chở gỗ của địch dàn hàng ngang dưới sườn đồi.

Hàng trăm lính địch lập tức bày trận nghênh đón, đội hình tề chỉnh, khí thế sung mãn.

Mộ Dung Chiến thăm dò lợi hại, hét lớn: "Các huynh đệ! Hỏa du đạn tác chiến!".

Từ phía sau các kỵ sĩ mang hỏa du đạn tiến lên trước, hỏa du đạn từ trên cao bắt kẻ phương hướng đội xuống đầu địch nhân.

Hồi 43

Thắng lợi quan kiện

Tôn Ân chấp tay sau lưng ngạo nghễ đứng trên ngọn đồi nhìn xuống chiến trường rộng lớn xung quanh Biên Hoang Tập.

Trên trời mây găng vằn vũ, vàng trắng khi ẩn khi hiện, gió lớn từng cơn quét qua, Biên Hoang nhợt nhạt và điêu tàn.

Từ khi hiểu sự đến giờ, Tôn Ân luôn vẫy vùng trong nghịch cảnh, không ngừng tự cường, chưa bao giờ cho phép mình nghỉ ngơi, càng thêm hiểu biết, càng nhận rõ mình đang sống trong một thời kỳ loạn lạc xưa nay chưa từng có.

Chư Hồ hoành hành, quần tà nổi loạn.

Văn hóa và võ lực dị tộc xâm nhập, bản thân Hán tộc hủ bại và phân hóa, gây nên những biến chuyển theo xu hướng ác hóa, giang sơn mỹ lệ của Trung thổ chìm trong nước sôi lửa bỏng, chiến hỏa liên miên tàn phá, dân chúng khổ khổ cơ hàn, những kẻ vào thời khắc này vẫn còn phồn vinh và an toàn đành sống tạm đến đâu hay đến đấy. Chẳng biết đến một lúc nào đó mọi thứ đều sẽ mất sạch, tâm lý bất an quán quít đeo bám từng người.

Hạnh phúc và khoái lạc ngày càng hiếm hoi, chỉ có rất ít người trên cao chót vót, quyền uy tối thượng mới có thể bá chiếm phần còn dư ít ỏi này, còn lại đều bị đập xuống dưới, chịu đủ sự áp bức bóc lột.

Từ nhỏ Tôn Ân đã quyết chí ra tay thống nhất thiên hạ, biến đổi và cách tân mọi việc theo kiến giải và ý niệm của mình.

Để đạt được mục tiêu vĩ đại như vậy, y buộc phải vứt bỏ hết thói nhân nghĩa đàn bà, xây dựng ý chí và niềm tin, bằng mọi thủ đoạn hoàn thành đại nghiệp thiên thu thống trị trung thổ của Thiên Sư đạo.

Phía trước chừng hai dặm lửa cháy rừng rực soi sáng cả một vùng ở phía tây nam Biên Hoang Tập, rõ ràng Thiên Sư quân đã bị thiệt hại, bất quá Tôn Ân không hề để ý, bởi vì mọi việc đều đã nằm trong dự liệu.

Thân làm lãnh tụ tối cao, Tôn Ân sớm đã nhìn thấu toàn bộ chiến cuộc.

Ông rất hiểu tính cách bản thân, luôn tự nhắc nhở mình hoàn toàn không phải là người tử mị và nhẩn nại, ngược lại còn rất ghét đi sâu vào chi tiết. Vì vậy mọi chuyện hành quân đánh trận đều giao cho hai môn đồ phụ trách. Ông chỉ là người quyết định sách lược mà không phải là người chấp hành.

Trong khi đại quân vượt Đại Biệt Sơn, Tôn Ân một mình lên đường xông vào Kiến Khang, có mặt đứng thwoif khác quan trọng trước mặt Tạ Huyền.

Thắng lợi đã cầm chắc trong tay chính vì y tìm được thời cơ thích hợp để chiến thắng trận này, đó là giết chết một cá nhân.

Biên Hoang Tập đã phát sinh những biến hóa rung trời chuyển đất do thảm bại của Hách Liên Bột Bột, khiến cho cả Biên Hoang Tập trở nên đoàn kết chưa từng có, y biết chiến tranh sẽ không thuận lợi.

Nhưng tất thảy sẽ thay đổi, khi Biên nhân mất hết nhuệ khí, bao nhiêu khiếm khuyết và sơ hở của Biên Hoang Tập dần dần lộ ra. Dưới ưu thế tuyệt đối về binh lực của liên quân Nam Bắc, sức phòng ngự của Biên Hoang Tập sẽ giống như trúc chẻ ngói tan, không một người nào có thể cải biến xu thế phát triển tất yếu của chiến tranh.

Y cảm giác thấy Yến Phi.

Đây là thứ cảm giác không thể giải thích được.

Năm năm trước, y đạt đến cảnh giới "xuất dương thần" như trong mơ của đạo gia, đạo thuật đại thành, có được cái gọi là linh cơ diệu giác người thường không thể tưởng tượng nổi, tự mình cảm thấy vượt hẳn khỏi chúng sinh, cho đến tận lúc gặp Yến Phi.

Trước đó, kinh địch duy nhất trong lòng y chỉ có Đại Hoạt Di Lạc Trúc Pháp Khánh, khi đó mới biết ngoài Trúc Pháp Khánh còn có một đối thủ khác.

Với Yến Phi y có mối liên hệ tinh thần thật vi diệu.

Tại Kiến Khang, khi trong thấy ba người bọn họ, y phát giác Tạ Huyền mang trọng thương, Lưu Dụ bấm phủ vượt hẳn người thường, nhưng lại không thể nào nhìn thấu Yến Phi. Cũng vì vậy mà đành bỏ qua cơ hội duy nhất có thể giết chết Tạ Huyền.

Thời khắc mục quang tiếp xúc với nhãn thần chàng, y cảm ứng với đạo tâm của Yến Phi. Hiện tại chính y đang sử dụng pháp pháp tương tự dò tìm nơi tọa lạc của chàng.

Tôn Ân mơ hồ nhận thức thứ cảm ứng cực kỳ huyền bí này có tính tương quan hô ứng, lúc ẩn lúc hiện tùy theo cự ly tăng lên hay giảm đi, cũng bị tạp niệm ảnh hưởng. Khi Yến Phi nghĩ đến y, cảm giác này rất rõ nét, nhưng nếu chàng chuyển sang để ý đến sự vật khác, mối liên hệ vi diệu lập tức đứt đoạn.

Nếu chẳng phải như vậy y đã sớm tìm đến ứng phó với Yến Phi.

Đột nhiên cảm ứng đối với Yến Phi lại trở nên dần dần rất mãnh liệt, cụ thể và rõ ràng.

Tôn Ân quay đầu nhìn Biên Hoang Tập, ngọn đèn đỏ thứ hai đang chậm chậm dâng lên.

Y danh chấn thiên hạ, võ học và đạo thuật đều nhuần nhuyễn, công pháp kỳ dị quán thông thiên nhân, Hoàng Thiên Đạo Tạng công vận chuyển toàn diện, tiến vào cảnh giới tối cao "Tĩnh nhược lôi điện, minh diệu bát vực, triệt thị biểu lý, vô vật bất phục".

Yến Phi không chỉ đơn giản là Biên Hoang Tập đệ nhất cao thủ, mà còn là tượng trưng tối cao cho tinh thần tự do của xứ này. Nếu có thể giết chết chàng mang thủ cấp thị chúng, lập tức sĩ khí liên quân băng hoại.

Tôn Ân hạ quyết tâm lần này tuyệt không để Yến Phi sống sót, chẳng những vì thắng bại chiến dịch Biên Hoang Tập, mà còn vì điều đó rất quan trọng đối với đại nghiệp thống nhất thiên hạ. Hơn nữa nếu để cho một người về phương diện đạo pháp cao hơn mình tồn tại trên đời thì khác gì một mối uy hiếp cực kỳ lớn đối với Thiên sư đạo.

° ° °

Song mục Giang Văn Thanh liên tiếp hiện lên sắc thái kỳ dị, nhưng thần tình lại lãnh tĩnh như chỉ thủy, đối diện với cường địch mạnh hơn rất nhiều vẫn không chút sợ hãi.

Từ nhỏ nàng đã được cha tận tâm bồi dưỡng, cốt để sau này nàng kế thừa bá nghiệp của Đại Giang bang. Giang Hải Lưu không những là nhà quân sự thủy chiến ưu tú nhất ở miền Nam, có khả năng còn là đệ nhất nhân về thủy chiến trong thiên hạ, chẳng những tập hợp đầy đủ kiến thức thủy chiến cổ kim, mà lại còn có những kiến giải mới lạ.

Giang Văn Thanh được cha chân truyền, hiện tại cũng đến thời khắc quyết thắng quan trọng đem ra ứng dụng.

Thanh âm từ hòa của Giang Hải Lưu phảng phất huấn dụ bên tai. Ấn tượng sâu sắc nhất là lần Giang Hải Lưu trình bày lý do cần phải nghiên cứu toàn diện thủy chiến trận Xích Bích danh lừng thiên cổ thời Hán mạt, khiến ông lĩnh ngộ thủy quân cũng có tác dụng quyết định thắng bại trong chiến tranh. Sự thực đã chứng minh là đúng khi Giang Hải Lưu dần dần xây dựng bá nghiệp của Đại Giang bang, liền được cha của Hoàn Huyền khi đó là Hoàn Ôn hết sức giúp đỡ, mấy chục năm nay Đại Giang bang hùng bá trường giang, khiến Lương Hồ bang không thể khuếch trương thế lực ra ngoài Lương Hồ Động Đình và Bà Dương.

Bất quá hiện thời hình thế đã nghịch chuyển, nguyên nhân chính là vì Giang Hải Lưu mất đi sự chi viện của

Hoàn gia.

Vì vậy trận chiến trước mắt hết sức trọng yếu. Nếu Giang Hải Lưu bắt hạnh toàn quân tan vỡ, cuộc chiến này chính là chiến dịch để nâng chấn hưng Đại Giang bang, chỉ được thắng mà không được thua. Bằng không Đại Giang bang từ nay quyết không còn hy vọng ngóc đầu lên được.

"Thủy chiến chi Đạo lợi tại chu tiếp. Luyện tập sĩ tốt dĩ ngự chi, đa trương kỳ xí dĩ hoặc chi, nghiêm cung nỗ dĩ thủ chi, tì đoàn binh dĩ hãn chi, thiết kiên sách dĩ vệ chi, thuận kỳ lưu nhi kích chi".

Giang Văn Thanh giơ tay hạ lệnh, trống trận rền vang.

Hai cổ Song đầu chiến thuyền đồng thời tạt vào hữu ngạn, binh sĩ Tiên Ti đang nghỉ ngơi chờ lệnh vẫn chưa biết phản ứng ra sao, hơn chục trái hỏa du đạn từ các máy bắn đá từ trên thuyền ầm ầm dội xuống.

Bồng! Bồng! Bồng!

Hỏa du đạn bất luận đựng vào người hay rơi xuống đất lập tức vỡ tung tóe, dầu bắn tứ tung bám đầy than người và cỏ cây xung quanh.

Đại đa số mọi người vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hơn chục mũi hỏa tiễn đã bắn tới, lập tức đốt lên vô số đồng lửa, rồi mau lẹ lan rộng bùng bùng như lửa đốt đồng hoang, gần trăm địch nhân tránh không kịp biến thành bó đuốc trong biển lửa, vụ này tuy chưa tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với địch nhân, nhưng cũng gây nên cảnh hỗn loạn cùng cực.

Soái hạm của Giang Văn Thanh mau lẹ đổi hướng, từ hữu ngạn vòng ra giữa dòng ngược lên thượng nguồn, liên tục húc đổ hai chiếc Phá Lãng thuyền của địch thẳng thốt ứng chiến, khiến đội hình thuyền địch từ Đông ngạn kéo tới trở thành hỗn loạn.

Hỏa du đạn, cung thủ, nỗ tiễn đồng thời phát động, hai cổ Song đầu chiến thuyền như mãnh hổ giữa đàn dê đại khai sát giới, mặc sức sát thương phá hoại.

Lửa đỏ khói đen bốc lên mù mịt từ những mục tiêu tấn công của Song đầu hạm, liên tục di động về phái thượng du.

Nếu đổi là Lương Hồ bang mà không phải Hoàng Hà bang lúc này tất cổ chết ngăn chặn hai cổ Sông đầu hạm không thể tiến lên thượng du, đáng sợ nhất là Song đầu chiến thuyền không cần pahir lượn vòng quay đầu chiến đấu.

Nhất thời tình huống hỗn loạn đến cực điểm.

Phá Lãng thuyền của Hoàng Hà đang đồng loạt rời khỏi bờ tả khai nghênh chiến phía thượng du, đồng thời chi viện cho binh sĩ trên bè gỗ đang nhao nhao nhảy lên bờ, không cách gì phản kích.

Từ Song đầu thuyền tiếng trống vang lên càng dồn dập hơn.

Giang Văn Thanh đứng trên đài chỉ huy, khói đen mù mịt trên mặt sông, hai chiến thuyền của bọn họ thật sự đã làm cho đối phương chân tay luống cuống, nhưng nàng biết rõ trước mắt không dễ dàng.

Chiến thuật công kỳ vô bị chỉ có thể đắc lợi lúc mở đầu cuộc chiến, Phá Lãng thuyền của địch phân bố trên đoạn sông Dĩnh Thủy dài tới ba bốn dặm, bè gỗ lại còn trải tới bảy tám dặm bên bờ.

Hiện giờ bọn họ đã tiến sâu vào địch trận tới nửa dặm thủy trình, rơi vào vòng vây trùng trùng của thuyền địch; một khi đối phương ổn định thế trận, thuyền địch kéo đến đông như kiến có thể nghiền nát bọn họ ra như cám.

Cuộc chiến mới chỉ bắt đầu.

Hiệu lệnh chiến đấu vang lên hai bên bờ, trống trận ầm ầm trên mặt sông, địch nhân phát động phản kích.

Tiên Ti chiến sĩ ào ào nhảy lên bè dùng hỏa tiễn phản kích, các cao điểm trên bờ tập trung rất đông tiễn thủ, chỉ cần thuyền bọn họ dạt vào gần bờ là lập tức công kích mãnh liệt.

Hai cổ Song đầu thuyền tiến sát vào nhau song song ngược dòng mà tiến, các cánh buồm đều hạ xuống, chỉ dùng mái chèo chèo thuyền đi rất mau.

Bốn cổ Phá Lãng thuyền chính diện xông tới, tên nổ, đó hộc, hỏa tiễn bắn tới như mưa.

Giang Văn Thanh hạ một mệnh lệnh, nhịp trống lại thay đổi, hai thuyền lập tức rời xa nhau tránh khỏi một đợt tên đạn, đồng thời bắn ra một loạt hơn mười trái hỏa du đạn, trong đó bảy trái đạn lần lượt đánh trúng ba chiếc thuyền của địch, hỏa tiễn bay theo lập tức đốt cháy cả ba, địch nhân hoảng hốt nhảy hết xuống sông chạy trốn.

"Cháy rồi!"

Giang Văn Thanh liếc nhìn về phía sau, té ra cánh buồm phía sau khi hạ xuống bị hỏa tiễn bắn trúng bắt lửa, không biết là tên bắn từ đâu tới.

Rầm!

Một khối đá lớn từ đằng trước bay đến rơi trúng đầu thuyền, lập tức gỗ vụn bay tứ tung, cả chiếc thuyền nghiêng ngả một lúc sau mới trở lại thẳng bằng.

Trong khi chiến sĩ vội vã cứu hỏa, Song đầu thuyền do Trục Phá Thiên chỉ huy đã bị ba chiếc thuyền của địch thuận dòng chặn lại vây công, nhiều chỗ bốc cháy.

Giang Văn Thanh lạnh lùng hạ lệnh, chiếc thuyền của nàng lượn một vòng chuyển hướng đâm thẳng vào bên sườn một chiếc thuyền đang vây công Trục Phá Thiên.

Tây ngạn vang rền tiếng vó ngựa.

Song đầu hạm của Trục Phá Thiên lướt sát Tây ngạn muốn thừa cơ Giang Văn Thanh chi viện theo khuyết khẩu đột phá trùng vây.

Không biết vì sao tiếng vó ngựa này đặc biệt khiến hấn cảnh giác, quay đầu lại từ trên chỉ huy đài quan sát kỹ, một toán hơn mười kỵ sĩ men theo bờ sông phi đến, người đi đầu cao to uy vũ như thiên thần, dù lần đầu trông thấy cũng nhận ra đó là cao thủ Hồ tộc danh chấn thiên hạ Mộ Dung Thùy.

Cũng không biết vì sao Mộ Dung Thùy còn cách xa hơn ba mươi trượng, lại cách quá mặt sông, Trục Phá Thiên lại cảm giác Mộ Dung Thùy đang cố định mục tiêu là bản thân mình, đang ngồi trên mình ngựa giương cung lấp tên.

Suốt một đời luyện theo tâm pháp dũng mãnh không sợ chết mà trong lòng vẫn có cảm giác lạnh buốt vì nguy hiểm, hiểu rõ về khí thế đã thua kém đối phương một bậc, vội vã từ chỉ huy đài lướt xuống dưới thành vào sau bức tường bảo vệ.

Loại tường bảo vệ để chắn tên nổ và phòng hỏa, làm bằng gỗ kiên cố phủ da trâu sống tẩm chất phòng hỏa, lại mở ra những lỗ hồng để người trên thuyền bắn tên vào địch nhân, các loại chiến thuyền cỡ lớn đều có.

Thế nhưng khi Trục Phá Thiên hạ thân xuống ván thuyền, bức tường bảo vệ đã ngăn cách thị tuyến của Mộ Dung Thùy, vẫn cảm thấy sức chú ý của y bám chặt bản thân mình tựa như âm hồn bất tán.

Đương khi ngẫm hồ không hay, từ bức tường bên hữu âm thanh kỳ dị vang lên, một chuyện không thể tin được đã xảy ra trước mắt, kinh tiễn phá tường nhắm vào ngực hấn, nhanh như thiểm điện, mạnh như sấm sét.

Trục Phá Thiên có cảm giác như đang ở trong đám thiên quân vạn mã cùng với Mộ Dung Thùy đơn đả độc đấu, không một ai có thể giúp được mình, càng không biết rõ làm sao tiễn pháp của Mộ Dung Thùy có thể thần kỳ như vậy.

Đương nhiên hắn không có thời gian nghĩ ngợi về bao nhiêu những chuyện như thế, rống lên một tiếng như điên cuồng, độc cước đồng nhân trong tay vung lên.

Đình!

Kình tiễn không bị đánh bay đi như hắn nghĩ mà gãy thành nhiều đoạn, đầu mũi tên nát vụn ra như cám. Toàn thân Trục Phá Thiên chấn động mãnh liệt, nửa người tê tái, chút nữa không giữ nổi đồng nhân, khi ấy mới biết một mũi tên này ngưng tụ toàn thân công lực của Mộ Dung Thùy, vừa rồi giống như đã cách tường ngạnh tiếp một chiêu của hắn.

Vừa kịp thâm hô một tiếng hồngбет, lại một mũi kình tiễn nữa lạng lẽ xuyên tường lao đến, rõ ràng trong thấy mũi tên bắn tới nhưng không thể làm gì nổi, kình tiễn thấu vào ngực xuyên qua lưng ra ngoài, mang theo một vòi máu tươi. Kình khí theo mũi tên phá nát ngũ tạng, Trục Phá Thiên ngã lăn ra đất, trước lúc chết không kịp hô lấy một tiếng.

Chiếc thuyền của Giang Văn Thanh đã hội hợp được với chiến thuyền này, đột nhiên thấy Trục Phá Thiên từ chỉ huy đài nhảy xuống hiểu ngay có chuyện không hay, đồng thời phát giác Mộ Dung Thùy phi ngựa trên Tây ngạn liền tiếp bắn ra hai mũi tên về phía Trục Phá Thiên thì rất kinh hãi nhưng không thể làm gì ngăn cản thảm sự đã xảy ra.

Quân sĩ trên thuyền Trục Phá Thiên nhất loạt hô lên kinh hoàng, tình cảnh hoảng loạn.

Giang Văn Thanh vẫn chưa biết Trục Phá Thiên sống hay chết, quát to: "Tung đạn tro!".

Tiếng trống chuyển điệu từ nhanh thành chậm.

Từ dưới đuôi thuyền lập tức phát xuất từng đám bụi xám cuộn cuộn theo gió lan tỏa xuống hạ du và hai bên bờ, hơn chục trái hỏa du đạn còn lại dội vào đám thuyền địch từ phía trước thuận dòng công tới.

Trong khi địch nhân đều nghĩ hai chiếc Song đầu thuyền sẽ tiếp tục lao lên thượng du, Giang Văn Thanh quyết định hạ lệnh thoái lui.

Không có Trục Phá Thiên giúp đỡ mà vẫn kiên trì bắc thượng chỉ là tự tìm tử lộ mà thôi. Từ hiệu cờ trên thuyền bạn, nòng biết Trục Phá Thiên đã thảm tử, cũng không có thời gian đau thương.

Nhiệm vụ lần này đã bị hai mũi tên của Mộ Dung Thùy phá hoại, không thể trở thành mối lo sau lưng đối phương. Nói cách khác, thượng du Dĩnh Thủy vẫn do địch nhân khống chế, mà ý đồ tập kích vào đối phương cũng đã cáo chung, địch nhân đã đề cao cảnh giác thì còn tập kích vào đâu được.

Song đầu thuyền đột nhiên giảm tốc độ rồi đổi lại không tiến mà thoái, đầu thuyền biến thành đuôi thuyền thuận dòng tiến vào đoạn sông chìm trong khói xám ngập trời.

° ° °

Mộ Dung Thùy ngồi trên lưng ngựa lạng lẽ điều tức. Hai mũi tên phát ra vừa rồi làm y tổn hao rất nhiều chân nguyên, bất quá vẫn cảm thấy rất xứng đáng vì nhờ đó đã hạ hết uy phong của địch nhân.

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương đồng thời phi đến, cùng nhau đưa mắt nhìn theo hai cỗ Song đầu thuyền đang ung dung bỏ đi.

Mộ Dung Thùy lạnh lùng nói: "Không cần đuổi theo!"

Thiết Sĩ Tâm vội phát ra mệnh lệnh.

Tông Chính Lương nói: "Nếu hạ thần coi không lầm thì vừa rồi đại vương bắn chết Trục Phá Thiên, là một trong ba đại thiên vương Đại Giang bang".

Mộ Dung Thùy trầm ngâm không nói.

Hai người thấy y đang suy nghĩ đều không dám nói gì, chỉ biết nhìn hai cỗ chiến thuyền biến mất ở khúc sông phía hạ du.

Mộ Dung Thùy lắc đầu bật cười: "Thiếu chút nữa chúng ta thua trận này!".

Thiết Sĩ Tâm gật đầu: "Từ đây đến Biên Hoang Tập Dĩnh Thủy chia thành nhiều nhánh, nếu để thuyền địch ẩn nấp đâu đó đợi chúng ta vượt qua mới tập kích vào bên sườn, hẳn sẽ gây nên thương vong nặng nề".

Mộ Dung Thùy điềm đạm nói: "Với sự tinh minh của Sĩ Tâm làm sao có thể dễ dàng để đối phương tập kích thành công?".

Tông Chính Lương ngạc nhiên: "Chẳng lẽ đại vương vừa rồi muốn nói đến cả chiến dịch này?".

Mộ Dung Thùy đưa mắt nhìn dòng sông Dĩnh Thủy kết thúc ở phía xa xa nói: "Đúng! Ta định nói về cuộc chiến tranh đoạt Biên Hoang Tập. Các người đã từng thấy cái gì có khả năng sát thương lớn như hỏa du đạn chưa? Biên Hoang là xứ tập trung anh tài thiên hạ, chỉ đơn gian như loại hỏa du đạn đó đã cho chúng ta nếm đủ mùi cay đắng rồi, khiến ta lại càng có cảm giác đối phương chẳng cần nguyên tắc gì, chiến lược biến hóa rất linh hoạt. Nếu để hai cỗ chiến thuyền địch thoát được ra phía hậu phương quân ta thì khác gì một mũi dùi lúc nào cũng chọc đâm vào sau lưng, chưa kể đường vận lương bị cắt đứt, hậu quả thật không dám tưởng tượng".

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương không ngờ y suy nghĩ tỉ mỉ như thế, trong lòng bội phục.

Mộ Dung Thùy quay sang Thiết Sĩ Tâm trầm giọng nói: "Ta thay đổi chiến lược, Sĩ Tâm ở lại giữ một trại, chẳng những phải tăng cường phòng ngự mà còn phải sang bờ bên kia lập thêm một tòa mộc trại để có thể qua sông tiếp ứng lẫn nhau".

Thiết Sĩ Tâm ngờ ngác: "Như vậy...".

Mộ Dung Thùy trên mặt ẩn hiện nụ cười, rất từ tốn nói: "Người không chỉ là căn cứ hậu phương, mà còn là kẻ không chế thành bại chiến dịch này. Sau khi ta đi người tập trung hết bệ gối lại, tìm chỗ thích hợp trên thượng du kiến lập một con đập gỗ ngăn nước sông, từ từ chặn cả dòng chảy lại. Người là đại gia về sông nước không cần ta chỉ bảo nữa chứ? Quan trọng là không được để Biên nhân phát giác lưu lượng nước trên Dĩnh Hà giảm đi đột ngột".

Thiết Sĩ Tâm giật nảy mình: "Đại ca chẳng lẽ định chìm cả Biên Hoang Tập trong biển nước?".

Mộ Dung Thùy cười ha hả: "Chính là như vậy, khi nước sông tràn vào chính là lúc Biên Hoang Tập thất thủ, dù có thần tiên hạ phàm cũng không cứu nổi Hoang nhân. Những kẻ chống đối Mộ Dung Thùy tuyệt sẽ không có kết quả tốt!"

Hồi 44

Chiến trường tửu lệnh

Từ Đạo Phúc rón da đầu nhìn ngọn đèn đỏ thứ nhì từ từ treo cao, nhất thời quên luôn phát ra mệnh lệnh đã quyết định cho tiền trận.

Vùng lửa đỏ bên trái cách khoảng hai dặm càng lúc càng cháy dữ dội, theo thế gió tất sẽ bọc từ từ qua hướng Đông Nam, nếu không có người cứu hỏa, có thể thiêu suốt mấy ngày mấy đêm, đốt cho đắp khi không còn gì để đốt, hoặc trời đổ mưa lớn,

Trương Vĩnh bên trái gãi nói: "Bọn ta khốn khổ lắm mới chặt được số mộc liệu đang bị thiêu rụi kia!".

Chu Trụ bên phải cau mày: "Sao lại có thể được? Binh sĩ canh phòng mộc liệu đều lo tới gỗ bị đốt, cho dù trúng phải thập tự hỏa tiễn của đối phương vẫn không dễ gì cháy dữ như vậy".

Thập tự hỏa tiễn là một thứ tên đặc chế, cách mũi tên chừng hai tấc có một nhánh ngang nhỏ, vốn dùng cho thủy chiến, lúc bắn trúng vài buồm dễ cháy của đối phương dù không xuyên thấu vẫn có thể bám lên, tiếp tục thiêu đốt. Sau này phương pháp đó được ứng dụng rộng rãi cả cho lục chiến, chỗ "thập tự" cột thêm vật liệu dễ cháy tẩm dầu hỏa, tăng gia thời gian và hỏa thế thiêu đốt.

Từ Đạo Phúc nghe miệng lưỡi của hai người, biết hai người ám thị sự bất mãn đối với "sự làm việc bất lực" của Lư Tuần, chỉ bất quá không dám chỉ trích trực tiếp, nói toạc ra.

Số mục liệu đó quả là tâm huyết của gã.

Bắt đầu từ đêm hôm trước, người của gã đồn cây, lại quét thuốc chống lửa lên mục liệu. Đối với công phu chuẩn bị trước trận chiến, Từ Đạo Phúc chưa bao giờ cầu thả, bất quá thành quả lao động gian khổ hai ngày trời không ngờ lại bay theo khói lửa.

Trong Thiên Sư quân, Tôn Ân cao cao tại thượng, người người kính sợ sùng bái như thiên thần, không có ai nghi ngờ chất vấn địa vị lãnh tụ tối cao của y.

Còn Lư Tuần và Từ Đạo Phúc, họ Lư bắt đắc nhân tâm là vì tác phong tàn nhẫn bất nhân của hắn, còn là vì hắn ham thích đại công ta đây vĩ đại, coi thủ hạ là công cụ lợi dụng.

Từ Đạo Phúc trái lại hiểu thấu đạo làm soái, biết mua lòng người, luận công hành thưởng, cùng thủ hạ tướng sĩ chia sớt vinh nhục cam khổ.

Từ Đạo Phúc lắc đầu: "Bọn ta đã đánh giá thấp địch nhân, hỏa tiễn mồn mồn tuyệt không thể tạo thành phá hoại lớn như vậy. Chắc là loại hỏa khí nào đó, không cần bắn trúng mục tiêu, lại có thể khiến cho lửa ngùn ngụt lan rộng ra, bao trùm toàn đội xe chở gỗ".

Nói xong mục quang quay lại nhìn hai trần đèn đỏ giăng cao, lòng tràn ngập cảm giác cổ quái.

Đối phương sao lại tựa hồ thấu hiểu tính cách của gã như nằm trong bụng gã vậy? Lúc nhìn thấy cây gỗ phát hỏa, trong lòng lập tức kích thích đấu chí không chịu khuyết tất dưới thắng lợi của địch nhân, chuẩn bị cải biến chủ ý, sai tiền trận tấn công mạnh Nam môn, vừa thăm dò hư thực của địch nhân, còn muốn giành lại thanh thế, chấn hưng sĩ khí bên mình đã bị kèm chế.

Thật ra là ai đã hạ lệnh giăng cao trần đèn đỏ kia?

Trong Biên Hoang Tập ai mà mình bạch mình như vậy?

Từ Đạo Phúc thần hồn chấn động, song mục bắn ra thần sắc đau xót.

Trương Vĩnh và Chu Trụ phát giác có gì lạ, ngạc nhiên nhìn gã.

Từ Đạo Phúc vụt hồi phục lại sự bình tĩnh, trầm giọng gằn từng tiếng: "Lùi lại nửa dặm! Chấp hành lập tức".

Trương Vĩnh và Chu Trụ nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, nói không nên lời.

° ° °

Tiểu Thi la âm ỉ: "Lui binh rồi!".

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: "Tiểu tử đó nhạy quá, như biết được bọn ta sẽ phái bộ đội ứng biến, dùng hỏa du để đốt cho gã lên trời luôn".

Địch nhân mặt Nam Biên Hoang Tập đang từ từ triệt thoái có tổ chức, hai cánh kỵ binh bất động, hậu trận quay đầu đi cả ngàn bước, sau đó dừng chân lập trận, tiền trận mới khởi hành. Đợi đến khi tiền hậu trận hợp lại, mới đến lượt kỵ binh có tính cơ động cao. Quá trình cứ như vậy mà lặp đi lặp lại, toàn quân may chóng dời lui.

Vùng lửa đỏ mặt Tây Nam lại có xu thế lan tràn, tiếng chém giết đã giảm thiểu. Đèn hiệu từ bên tiểu cốc cho

biết Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến đã phong tỏa địch nhân, làm cho địch nhân không có cách nào kiến lập cứ điểm giữa Tập và cốc để cắt đứt liên hệ.

Kỷ Thiên Thiên đôi mắt đẹp đắm chiều nhìn địch nhân không ngừng thoái lui mặt Nam, dịu giọng: "Gã quả biết được tôi sẽ xuất Tập đột kích, hơn nữa từ thế lửa bên tiểu cốc đã phán đoán ra hỏa khí bọn ta đặc chế đủ sức đánh kích nặng nề đến bọn chúng dù có sự hộ vệ trùng trùng".

Trác Cuồng Sinh không hiểu: "Nghe lời nói của tiểu thư, Từ Đạo Phúc tựa như biết được người chỉ huy đại cục trên đài cao là tiểu thư nàng chứ không phải ai khác, có đúng không?".

Kỷ Thiên Thiên thở dài một hơi, buồn bã thốt: "Tôi cố ý để gã biết người gã đối địch là tôi. Nếu muốn gã thắng, tôi cũng phải thắng quang minh chính đại, dù sao cũng đã từng tương giao".

Trác Cuồng Sinh cười khở: "Ở góc độ binh gia mà nói, đương nhiên là binh bất yếm trá, địch nhân biết càng ít càng tốt. Bất quá tiểu thư không phải là binh gia tầm thường, Biên Hoang Tập càng không phải là thành trì phổ thông, ngoại lệ trái với chuyện thường. Tiểu thư có thể nào gạt bỏ chỗ ngắc ngứ của ta tại sao chỉ treo một trần đèn đỏ là Từ Đạo Phúc liền có thể đoán ra ai đang phát hiệu thi lệnh không? Tiểu thư làm sao lại biết gã sẽ đoán được?".

Kỷ Thiên Thiên đôi mắt trong ngần bắn ra thần sắc hoài niệm, giọng điệu lại không hiển lộ bất cứ sóng gió tình từ gì, chỉ như thuật lại chuyện cũ lâu đời đã sớm quên lãng: "Ở Kiến Khang đối thủ có đủ đẳng đủ cấp đấu tửu lệnh với tôi không có mấy ai, Từ Đạo Phúc là một, song phương thắng có bại có. Trò chơi đó chỗ lý thú nhất là không cho phép nhường nhau, nếu không sẽ không thành trò chơi. Vì để tăng gia lạc thú, cái bọn tôi đấu không những là thi văn nhạc khúc, bên cạnh còn có chuyện quan hệ trong thiên hạ. Công thủ tự nhiên sẽ rõ tính cách tác phong của đối phương. Tôi cố ý đang lúc gã phát động tiền trận mà giăng đèn đỏ, là muốn biểu lộ với gã tôi đã đoán trúng tâm ý của gã. Gã đột nhiên cải biến thành thoái lui, cũng là biểu lộ gã đoán được là tôi, biết tôi tất có mưu đồ khác".

Trác Cuồng Sinh thở dài: "Nói như vậy, tiểu thư đã đem đấu tửu lệnh với gã dờ ra chiến trường, hy vọng kẻ say gục trước là gã!".

Lúc đó Bàn Nghĩa lại đã trở về.

Mọi người kinh ngạc, lẽ nào chỉ tồn có hai khác mà y đã hoàn thành nhiệm vụ dờ chuyển một lời thích?

Bàn Nghĩa thần sắc ngưng trọng đến trước mặt ba người.

Trác Cuồng Sinh dùng nhãn quang hỏi dò chăm chăm nhìn y, cau mày: "Xảy ra chuyện gì? Không phải vì bọn chúng sợ cực, cả lệnh tiền của tiểu thư thân hành phát ra cũng không tuân lời chứ?".

Bàn Nghĩa lắc đầu: "Ai dám trái lệnh của tiểu thư chứ? Chỉ là ta nhìn Đinh Thủy, càng nhìn càng phát lãnh, vội quay về nói ra nguyên nhân làm ta sợ với tiểu thư".

Kỷ Thiên Thiên thân hình yếu kiều run lên: "Bàn lão bản sợ Mộ Dung Thủy học theo Vương Bí con của mãnh tướng Vương Tiến thời cổ Tần dẫn nước rót vào thành Đại Lương, lấy Đinh Thủy mà rót vào Biên Hoang Tập?".

Tiểu Thi giật nảy mình: "Tôi không hiểu thủy tính!".

Bàn Nghĩa thương tâm nhìn Tiểu Thi, đang định nói gì, Trác Cuồng Sinh cau mày: "Đây đâu phải là chuyện một, hai ngày có thể làm được".

Bàn Nghĩa nói: "Bọn ta có thể động dụng số gỗ giành kiến trúc Đệ Nhất Lâu, bọn chúng có thể đem một nửa số bè tháo ra cung cấp. Với sự phong phú kinh nghiệm của Mộ Dung Thủy, khẳng định không thể khoanh tay dâng quyền khống chế thượng du Đinh Thủy. Một khi công phá lâu không được, đương nhiên không thể khách khí với bọn ta. Tới lúc một lời trận, máy bắn tên, địa lũy, hỏa du đạn đều bị nước cuốn, sau trận hồng thủy, bọn ta sẽ không chịu nổi một chiêu".

Trác Cuồng Sinh mặt mày tái nhợt, kinh hãi thốt: "Có lý! Sao trước đây bọn ta không có ai nghĩ đến điểm này

vậy?".

Bàng Nghĩa nói: "Đây gọi là người trong cuộc mê man, ta vừa mới từ ngoài về, cho nên chỉ coi như mới trong cuộc một nửa. Hiện tại ai ai trong Biên Hoang Tập đều nghĩ đêm nay làm sao ứng phó với sự giáp kích của địch nhân, còn có tâm tình gì mà nghĩ chuyện khác".

Y nói tiếp: "Vừa nãy ta đứng bên bờ Dĩnh Thủy, khoái trá tưởng tượng mộc lôi thích thuận dòng xung kích thuyền địch, bất chợt nghĩ đến nếu mưa lớn, nước sông dâng cao, mộc lôi thích đâu tránh khỏi bị nước cuốn đi. Lúc đó ta bỗng nghĩ đến cái chiêu hung tàn rót nước vào Biên Hoang Tập, càng nghĩ càng cảm thấy không hay, nhịn không được lập tức chạy về thương lượng với các người".

Trác Cuồng Sinh nói: "Nếu bọn chúng có hành động lạ, tất không qua mắt được nhân mã đường thủy đường bộ hai bên Tống Mạnh Tề và Thác Bạt Nghi".

Liên như tự giải thích cho mình: "Đương nhiên, nếu Mộ Dung Thủy xua bọn họ khỏi khu vực, rất có thể sẽ làm theo kế hay này. Bọn ta rất mau chóng biết rõ".

Kỷ Thiên Thiên cắn môi, trầm ngâm một hồi, gật đầu: "Lo lắng của Bàng lão bản có lý, cho dù Mộ Dung Thủy hiện tại không có ý tưởng như vậy, tới lúc đánh lâu không được cũng sẽ nảy ra ý này. Phép ứng phó duy nhất của bọn ta là lập tức chuẩn bị. Bàng lão bản có đề nghị gì không?".

Bàng Nghĩa thấy ý nghĩ của mình được tiếp nhận, hưng phấn lên: "Lầu phòng của Biên Hoang Tập không sợ nước sợ lửa. Đương nhiên phòng xá thấp bé vẫn sẽ bị cơn hồng thủy nuốt gọn. May ra lầu phòng của Dạ Oa Tử đều có hai ba tầng, bọn ta trước hết đem vật tư rời lên tầng trên của lầu phòng, đồng thời thiết lập hệ thống cảnh báo hồng thủy, một khi phát hiện có gì không hay, lập tức toàn thể triệt thoái lên chỗ cao tránh nạn".

Trác Cuồng Sinh cau mày: "Các làm như vậy có thể giảm nhẹ tổn thất của bọn ta, nhưng súc vật gia cầm trong Tập thì sao? Tất cả chuồng trại đều bị cuốn đi. Nếu địch nhân thừa thế kéo bè đến công phá, liền có thể thâm nhập trọng tâm của bọn ta, khiến bọn ta coi như thua trận".

Bàng Nghĩa vững lòng tin: "Cái ta vừa nói tới chỉ là lớp thứ nhất, lớp thứ nhì là dùng trong tường Đông Bắc đắp đất và dùng bao cát đá thiết lập đê ngăn nước kiên cố. Hồng thủy không thể duy trì lâu, bọn ta chịu được vòng xung kích thứ nhất là đại công cáo thành".

Trác Cuồng Sinh nói: "Sao không đem đê ngăn nước đẩy ra bên bờ ngoài tường Đông?".

Bàng Nghĩa đáp: "Vì mức độ gian khó tăng nhiều, càng gần thủy đạo thì thủy lực càng mạnh, mức độ kiên cố của đê ngăn nước cần phải tăng gia gấp nhiều lần. Địch nhân nếu theo cách rót nước vào Biên Hoang Tập, tất cần xây đập nước trùng trùng ở thượng du, lúc phát động đồng thời mở rộng, mới có đủ thể nước nhất cử tiêu hủy hết công sự phòng ngự của bọn ta. Biên Hoang Tập tuy đặt trên bình nguyên bờ Tây Dĩnh Thủy, nhưng địa thế vẫn có chỗ cao chỗ thấp, càng gần mặt Tây địa thế càng cao, cho nên hồng thủy xông tới, nháy mắt là lùi ngay. Ta có lòng tin nếu y theo phương pháp của tôi, có thể ngăn trở thủy thủy công của địch nhân".

Tiểu Thi nhẹ nhàng hỏi: "Trận mộc lôi thích không còn chỗ dùng tới sau?".

Bàng Nghĩa biểu hiện vẻ anh hùng khí khái trước mặt Tiểu Thi, ngang nhiên nói: "Thứ Bàng Nghĩa ta cực khổ chật đèo, sao lại lãng phí hết dễ dàng vậy. Ta sẽ đem một số mộc lôi thích bố trí ở tuyến ngăn nước, địch nhân không đến thì thôi, đến tất phải chịu lỗ. Chỉ cần sau đê ngăn nước dựng tháp cao, cài cơ quan bắn tên, địch nhân chưa kịp ăn đã phải bỏ chạy rồi".

Trác Cuồng Sinh kêu lên: "Có thể nào trong thời gian một đêm hoàn thành công trình to lớn như vậy chứ?".

Bàng Nghĩa nói: "Cắt đứt dòng nước cũng là công trình lớn không phải trong một đêm là có thể làm được, để bọn ta so bì nhân lực vật lực với địch nhân một phen. Hừ! Hoang nhân vĩnh viễn không nói khuất phục đầu hàng".

Kỷ Thiên Thiên hồ hồ: "Như vậy phải nhọc Bàng lão bản lo!".

Bàng Nghĩa ngậy người: "Ta cần động dụng tất cả nhân thủ có thể kéo ra mới được, một lệnh tiến có thể làm không?".

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Để ta theo người làm gan thì sao? Có thể thuận đường thông tri cho đại tướng các nơi của bọn ta, để bọn họ an tâm".

Kỷ Thiên Thiên vội nói: "Còn lại lột mình người ta, làm sao ứng phó được?".

Trác Cuồng Sinh cười dài: "Tiểu thư xin yên tâm, có chuyện gì mà nàng ứng phó không được chứ?".

Nói xong bương bả đi xuống với Bàng Nghĩa.

° ° °

Thác Bạt Nghi nhìn hai chiếc Song đầu thuyền thụ thương của Tống Mạnh Tề thuận dòng chạy thoát, vẫn chưa biết được Trác Phá Thiên đã bị Mộ Dung Thùy giết, cho dù không công hiệu phải lui, trong lòng vẫn bội phục thuật thủy chiến siêu trác và dũng khí của Tống Mạnh Tề.

Y một đời cao ngạo, ít xem trọng người nào, không để người Hán vào mắt. Bất quá Tống Mạnh Tề với tráng cử dùng hai chiếc thuyền chính diện khiêu chiến toàn quân đối phương làm cho y trầm nghĩ đổi lại là mình cũng vị tất gan dạ như vậy, cho nên không khỏi có cái nhìn khác đối với Tống Mạnh Tề.

Đinh Tuyên đến bên y, thấp giọng: "Thế lửa lan về hướng Đông Nam. Cây cối trong vòng nửa dặm ngoài Biên Hoang Tập tuy đã bị chặt sạch, nhưng khói đậm theo gió bay về phía Nam, ít nhiều gì cũng có ảnh hưởng tới Biên Hoang Tập.

Thác Bạt Nghi chú tâm chú ý xem động tĩnh của liên quân Hoàng Hà bang và Mộ Dung Thùy, Phá lãng thuyền bị hỏa thiêu chiếc chìm chiếc giải thể, sương khói dần dần tan mỏng.

Đinh Tuyên dõi theo mục quang của y, giật mình: "Mộ Dung Thùy đang chơi trò gì vậy?".

Mười mấy tổ kỵ binh, mỗi tổ cỡ một trăm quân, từ từ phóng ra khỏi trận địch đến vùng tiền phương, tựa như đang đợi chờ chỉ lệnh.

Kỵ binh bờ bên kia bắt đầu phân tán tiến lên, bộ binh vẫn còn đang im ắng.

Cái kỳ quái nhất là chiến sĩ Hoàng Hà bang lại dời thoái ra sau, từ vùng trước nhất chuyển về vùng hậu phương.

Sự điều động binh viên của địch nhân tạo cảm giác thần bí, thật điên đầu.

Thác Bạt Nghi thần sắc ngưng trọng: "Hồi nãy Mộ Dung Thùy không phái người truy kích Tống Mạnh Tề, ta đã sinh ra dự cảm bất tường".

Đinh Tuyên nói: "Có lẽ Mộ Dung Thùy khám phá thủy đạo có phục binh, hoặc bị hỏa du đạn hù sợ. Sau khi trùng chinh trận thế mới theo thủy đạo xuống Nam".

Thác Bạt Nghi lắc đầu: "Chắc không đơn giản như vậy, theo ta thấy Mộ Dung Thùy muốn cải biến sách lược, tạm hoãn công đánh Biên Hoang Tập, đợi nắm chắc quyền khống chế tuyệt đối vùng thượng du Dĩnh Thủy rồi mới toàn diện phát động công thế".

Đinh Tuyên hỏi: "Y không phải có ước hẹn với Tôn Ân giờ phút tiến công Biên Hoang Tập sao?".

Thác Bạt Nghi đáp: "Cái trọng yếu nhất của chiến tranh là nắm được thắng lợi tối hậu, theo thế mà biến hóa là quy luật thông thường chứ không phải ngoại lệ. Ài! Diệu kế của bọn ta đánh lén đằng sau lưng địch sợ rằng không còn làm được nữa, phóng hỏa đốt rừng trái lại còn giúp đối phương phần nào, lập tức triệt thoái tất cả bố trí".

Đinh Tuyên lãnh mệnh ra đi.

Thác Bạt Nghi thăm thờ dài. Mộ Dung Thủy không hổ là kỳ tài phương Bắc, sự linh hoạt trong ứng biến sợ là trong thiên hạ chỉ có một mình Thác Bạt Khuê mới có thể so bì. Nhưng nếu luận thực lực, hai người cách xa quá xa. Nếu để Mộ Dung Thủy nắm được quyền khống chế Biên Hoang Tập, lợi dụng tài lực vật lực của Biên Hoang Tập dùng thanh thế cuồng phong quét lá công hãm Lạc Dương và Trường An, phương Bắc không còn lực lượng nào có lực đối kháng nữa. Lúc đó con đường duy nhất giữ mạng Thác Bạt tộc bọn họ là chạy vào đại thảo nguyên, không còn biện pháp nào khác.

Thác Bạt Nghi y hiện tại nên làm sao?

Mộ Dung Thủy tại sao lại muốn người của Hoàng Hà bang ở lại giữ mộ trại? Lẽ nào đã nhìn ra ý đồ đánh lên của mình?

Tiếng tù vang lên.

Kỵ đội của địch nhân tập hợp lại tiền phương lần theo Dĩnh Thủy tràn tiến tới chỗ bọn họ ẩn thân, đằng sau còn có một đội bộ binh cả ngàn người đi theo, rõ ràng muốn dẹp sạch phục binh trên đường.

Tới khi Mộ Dung Thủy hoàn thành bố trí, trên thượng du Dĩnh Thủy tất cả những đường sông chính và sông nhánh đều có chiến sĩ bên địch canh phòng, một dải dọc bờ cũng nằm dưới sự giám thị của địch nhân. Lúc đó Mộ Dung Thủy có thể thông dong dụng binh đánh Biên Hoang Tập, Biên Hoang Tập sẽ bị hãm vào cục diện chịu đòn tử thủ.

Ánh đuốc của địch nhân chiếu sáng như ban ngày suốt mấy dặm đằng trước, cho dù y và Tống Mạnh Tề có dũng khí đánh lên, nhưng thế này có khác nào lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết.

Vốn trước đây y nghĩ Mộ Dung Thủy sẽ toàn tốc hành quân, y liền có thể thừa cơ. Hiện tại mộng đẹp không thành, với tài trí của y, nhất thời cũng phải rối loạn tâm thần, tiến thoái lưỡng nan.

Sự tiến quân của địch nhân vừa từ từ vừa ổn định, mỗi khi đến chỗ cao bên bờ sông, có người ở lại canh phòng. Chiến thuật như vậy, rõ ràng là muốn kiến lập tuyến phòng ngự, rầm rậm tiến tới.

Đinh Tuyên lại về đến bên cạnh y, kinh hãi nói: "Bọn ta nên làm sao?".

Thác Bạt Nghi nhớ đến Yến Phi, nghĩ đến Biên Hoang Tập, miễn cưỡng đè nén ý tưởng tự lo cho bản thân, trầm giọng: "Nếu người là ta thì sẽ làm sao?".

Đinh Tuyên cười khổ: "Tôi có lẽ chạy thật xa. Sự thật đã chứng minh trong thiên hạ không có một tòa thành trì nào Mộ Dung Thủy công không nổi, hướng hồ là Biên Hoang Tập không có tường thành".

Thác Bạt Nghi hỏi: "Vậy có khác gì ta biến thành kẻ hèn bất nghĩa?".

Đinh Tuyên nói: "Bọn ta có thể phải người về thông tri tình hình này cho Yến Phi và Hạ Hầu tướng quân, để bọn họ sớm chuẩn bị. Bọn ta đi vòng ra sau trận địch, kiếp cơ hội đánh lên, có lẽ có cơ hội thành công, còn hơn là triệt thoái về Biên Hoang Tập chờ chết".

Thác Bạt Nghi lắc đầu: "Đi vòng ra sau địch tuyệt không thể làm, địch nhân sẽ phong tỏa phương viên mấy dặm, khó mà đến gần được. Nếu muốn tránh một bên chờ cơ hội hành động, chỉ có triệt thoái lên vùng đất cao bên Tây, trong rừng cao giám sát tình huống bên dưới".

Đinh Tuyên gật đầu: "Cũng là kế có thể làm".

Thác Bạt Nghi cười khổ: "Ý tưởng đó dù hoặc vô cùng, nhưng ta lại không có nào chọn con đường minh trí đó. Biên Hoang Tập không cho phép đánh mất, hướng hồ huynh đệ tốt nhất của ta đang ở trong Biên Hoang Tập".

Đinh Tuyên cúi đầu: "Tất cả nghe theo sự phân phó của Nghi soái".

Thác Bạt Nghi song mục thần quang bắn như ánh chớp, từ từ gần từng tiếng: "Ta đã quyết định cùng tồn vong với Biên Hoang Tập, Thác Bạt Nghi ta thà tử chiến trên sa trường, cũng không muốn làm kẻ đào ngũ trốn tránh trọn đời".

Đinh Tuyên hiện thân sắc tôn kính: "Đinh Tuyên thề chết nghe theo lệnh Nghi soái".

Thác Bạt Nghi mục quang quay sang mấy chục con rồng lửa đang ép gần trong vòng nửa dặm, mỉm cười: "Trận chiến giữa bọn ta với Mộ Dung Thủy sẽ bắt đầu ở Biên Hoang đêm nay. Đây là số mệnh không có cách nào sửa đổi của hai tộc bọn ta! Ai thắng ai bại, để ông trời quyết định".

Võ vai Đinh Tuyên, sải bước ra đi.

Hồi 45

Thổ lộ tâm thanh

Yến Phi đứng trên ngọn cây, quan sát hình thế.

Cái bắt mắt nhất là vùng lửa lan tràn nhiều chỗ phía đông nam tiểu cốc, theo thể gió hóa thành hai con hỏa long, một nhắm phương hướng Dĩnh Thủy ăn tới, một sấn đốt qua phương hướng Trần Hoàng Cương.

Chàng cảm nhận sâu đậm lực lượng kinh hồn bất nguồn từ sự đoàn kết của Biên Hoang Tập.

Dầu hỏa là một đặc sản của Biên Hoang Tập, chỉ buôn bán dầu hỏa thô đã có tới mười mấy nhà, chứa một số lượng lớn dầu hỏa, nếu không phải vậy, cho dù có sự linh tâm xảo trí của Kỳ Thiên Thiên, vẫn không có cách nào đem ý tưởng kỳ diệu của nàng biến thành hiện thực.

Đốt rừng rõ ràng là bất lợi cho địch nhân.

Bọn chúng có thể tránh ngọn lửa, lại không có cách nào tránh được khói mù dày đặc sản sinh từ lửa đốt rừng, duy chỉ có dời lên chỗ đầu ngọn gió, công sự binh không có cách nào tiến hành nhiệm vụ dựng gỗ lập trại.

Biên Hoang Tập một trận đèn đỏ treo cao, trận thứ nhì hồi nãy treo lên đã lấy xuống, hiển thị địch nhân tạm thời triệt thoái.

Đấu tranh với Thiên Sư quân đã chuyển dời đến trận chiến tranh đoạt cứ điểm giữa tiểu cốc và Biên Hoang Tập, hiện tại bọn họ đã chiếm một ít thượng phong, nhưng sự phát triển về sau lại không mấy lạc quan. Địch nhân lòng vòng kéo đến, dưới ưu thế binh lực của đối phương, hơn nữa lại có chuẩn bị mà đến, đương nhiên không dễ ứng phó.

Mục quang của Yến Phi dời về phía Trần Hoàng Cương, khói mù che kín khung trời lẫn vàng trắng, đen đặc một mảng, ánh đuốc của hai cánh Thiên Sư đằng xa đặc biệt tương phản với trời đất tối tăm bên này.

Thình lình chàng rõ rệt cảm ứng được sự tồn tại của Tôn Ân, biết đối phương cũng cảm ứng được chàng.

Yến Phi vỗ Địch Luyến Hoa trên lưng, phóng mình lao đi, nhắm một cành cây đại thụ cách ngoài hai trượng, điểm chân một cái, lướt hết tốc lực tới Trần Hoàng Cương.

Tôn Ân đợi chàng.

Sự thành bại trong trận chiến với Thiên Sư quân không còn quyết định qua trận chiến công phòng ở Biên Hoang Tập hay sự tranh giành trận địa cứ điểm giữa cốc và Tập nữa, mà là quyết định ở Trần Hoàng Cương, trên trận chiến sống chết giữa chàng và Tôn Ân.

Thời khắc này, chàng đem sinh tử vinh nhục toàn bộ vứt ra ngoài đầu não, Kim Đan đại pháp toàn lực triển khai, trong lòng chỉ có một mục tiêu rành rành, không còn nghĩ ngợi lo lắng gì tới tất cả những thứ khác.

Giang Văn Thanh rang nhin bi thống, kéo mảnh vải trắng đầy di thể của Trục Phá Thiên.

Âm Kỳ đằng sau nàng nhẹ giọng: "Tổng huynh đừng quá đau buồn, món nợ máu của Trục lão sư, bọn ta tất sẽ đòi lại cho hần".

Trong chiến tranh, sinh mệnh không còn thuộc về cá nhân. Mỗi người chỉ là một con cò, cho dù quý giá cỡ thống soái đại tướng, cũng chỉ là một con cò, lúc nào cũng có thể bị đối phương ăn.

Nghĩ tới những chuyện thời sinh tiền của Trục Phá Thiên, tim Giang Văn Thanh đang nhỏ máu. Trước đây nàng không lúc nào không cảm thấy tác phong hành sự dùng võ lực giải quyết mọi chuyện của Trục Phá Thiên không mấy hợp với tính tình của nàng. Nhưng tới khi vĩnh viễn mất đi hần, mới biết tác phong mạnh bạo của hần tựa như lối vực dậy từng hồi từng hồi, có công hiệu kỳ diệu tích cực cổ vũ đối với mình.

Hần đã đi.

Kẻ đoạt đi tính mệnh hần là Mộ Dung Thủy đệ nhất cao thủ Hồ tộc, khiến cho tâm niệm phục thù của nàng cũng khó lòng dăng bốc. Âm Kỳ cũng biết lời nói an ủi của gã chỉ là lời nói trống cho qua.

Âm Kỳ nói tiếp: "Bình viên của đối phương đang tiến dọc theo Dĩnh Thủy, xem tình huống là muốn thu tóm khổng chế Dĩnh Thủy, thiết lập cứ điểm quân sự dọc Dĩnh Thủy. Bọn ta nên làm sao?".

Giang Văn Thanh cảm giác được Song đầu thuyền đang theo sóng nước trôi dạt, đầu óc lại trống không, hỏi: "Âm huynh có chủ ý gì?".

Âm Kỳ thở dài: "Cho dù Mộ Dung Thủy và Tôn Ân thực lực tương đương nhau, vì họ Mộ Dung chiếm hữu cái lợi thượng du, cho nên khó ứng phó hơn xa họ Tôn. Hiện tại xem sách lược của Mộ Dung Thủy, rõ ràng không thể mạo muội tiến bừa, đội chiến thuyền của bọn ta thực lực bạc nhược, khó phát huy tác dụng nữa".

Giang Văn Thanh miễn cưỡng thu góp tinh thần, trầm giọng: "Mộ Dung Thủy sửa đổi chiến lược cho dù có mưu ma kế quỷ cũng được, ít ra bọn ta đã làm chậm tốc độ hành quân của y. Hy vọng Thiên Thiên có thể nắm lấy cơ hội, trước hết đánh tan Thiên Sư quân của Tôn Ân, như vậy bọn ta chắc vẫn còn một tia hy vọng thắng lợi".

Âm Kỳ ngậy người: "Nghe giọng điệu của Tổng huynh, bọn ta tựa hồ hoàn toàn không phản kháng lực lượng của Mộ Dung Thủy. Nói trắng ra, ta không đồng ý điểm này, bởi Biên Hoang Tập đã kiến lập công sự phòng ngự mạnh mẽ, đủ để kháng sự xung kích gấp mấy lần binh lực bọn ta".

Giang Văn Thanh điềm đạm nói: "Âm huynh hồi nãy chỉ ra cái lợi chiếm hữu thượng du của đối phương, nếu đánh lâu không xong, Mộ Dung Thủy sẽ làm sao để lợi dụng ưu thế thượng du?".

Âm Kỳ giật nảy mình, mặt mày biến sắc: "Tổng huynh muốn nói y sẽ tháo nước vào Biên Hoang Tập?".

Giang Văn Thanh cười khở: "Hòa công kỳ nước, luôn luôn là thói thường của binh gia, sao lại không biết cách đó được, ta kiên trì mạo hiểm xông qua ải, vượt tới sau địch, chính là muốn làm cho Mộ Dung Thủy tiền hậu bị uy hiếp, không có cách nào thi triển chiến thuật lợi hại như vậy. Hiện tại lại triệt để thất bại, khó có cách làm lại".

Âm Kỳ bắt đầu bội phục tài trí của Giang Văn Thanh, gật đầu: "Ta không nghĩ đến điểm này, như vậy bọn ta có nên lập tức quay về Biên Hoang Tập, phát ra cảnh cáo, xem xem có nên lập tức lui tới tiểu cốc không?".

Giang Văn Thanh nói: "Nếu bọn ta toàn thể về hết, sẽ chấp tay dâng quyền khổng chế thượng du Dĩnh Thủy rồi".

Âm Kỳ cau mày: "Nhưng bọn ta còn có thể làm được gì?".

Giang Văn Thanh song mục tinh quang loang loáng: "Ta chỉ có thể nói bốn chữ tùy cơ ứng biến. Phái người về báo cáo tình huống là chuyện đương nhiên, bất quá Âm huynh xin ở lại, ai đi thì để Âm huynh lựa chọn".

Âm Kỳ trầm ngâm một hồi, thờ dãi: "Ta tuy không phải là người tham sống sợ chết, nhưng lại chưa từng vì bất cứ lý do gì mà đi làm chuyện không nắm chắc. Nhưng không biết tại sao, sau khi đến Biên Hoang Tập, ta lại phát giác mình đã biến đổi. Hà! Lão đại ta cũng đã đổi, đây có phải là ma lực của Biên Hoang Tập?".

Giang Văn Thanh nói: "Như vậy Âm huynh đã quyết ý theo ta cùng tiến thoái?".

Âm Kỳ cười dài: "Đây gọi là liều mạng theo quân tử. Cho dù là người vô tình nhất có lúc cũng sẽ làm chuyện khờ dại hữu tình, có đúng không?".

° ° °

Mộ Dung Chiến quát ngựa phóng lên gò cao, đến bên ngựa Đồ Phụng Tam, họ Đồ ngưng vọng nhìn Biên Hoang Tập, như có suy tư gì đó.

Đồ Phụng Tam nghe tiếng vó ngựa nhìn sang hấn, cười nói: "Thiên Sư quân tựa hồ không phải khó đụng tới như bọn ta tưởng tượng, ta xem chút đã có thể cắt chia Lư Tuần và người của hấn thành hai đoạn, nếu không phải Lư Tuần thân hành nghênh chiến, bọn ta đã có thể đánh tan Lư Tuần".

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: "Nói đến công phu cưỡi ngựa bắn tên trên ngựa, Thiên Sư quân có luyện tới mười năm nữa cũng không có cách nào đuổi kịp bọn ta, cái ta thiện nghệ nhất là chiến thuật đánh đấm trong rừng cây thảo nguyên, phối hợp với hỏa khí Thiên Thiên tiểu thư phát minh, Lư Tuần có thể toàn thân thoái lui là may rồi".

Đồ Phụng Tam cười khà khà: "Tính tình thật sự của người lai láng ra kia! Đó mới là Mộ Dung Chiến mà ta biết trước khi đến Biên Hoang Tập, hấn dũng vô địch, coi sinh tử như không. Ta đã từng nghĩ tới hợp tác với người, nguyên nhân chọn người không đơn thuần vì người là tử địch của Thác Bạt tộc, mà còn vì người là người có tư cách làm đồng bọn với Đồ Phụng Tam ta nhất. Nào ngờ Yến Phi bất chợt quay về, còn dắt theo Kỳ Thiên Thiên, lập tức làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch ta đã tính toán xong. Hiện tại còn phát triển thành như vậy, khiến cho ta thật sự hiểu thấu cái gọi là liệu tính ban đầu không ra gì".

Mộ Dung Chiến mỉm cười: "Ta là người như vậy, cả Yến Phi ta cũng thử hai đao với hấn mới bình tâm được, lão ca người tựa hồ tràn đầy cảm xúc, có phải vì trước đây kẻ sách luôn luôn không một khe hở, chuyện này phát giác không phải cái gì cũng liệu sự như thần được, cho nên sinh ra nghi hoặc đối với mệnh vận?".

Đồ Phụng Tam trầm ngâm nghĩ ngợi, một hồi sau mới đáp: "Ta không sợ, trái lại cảm thấy rất hứng thú. Có lẽ vì ta chưa từng đụng phải đối thủ mạnh như Yến Phi, Tôn Ân, Mộ Dung Thủy, hiện tại lại có trò hay trước mắt, thật là một nỗi khoan khoái trong đời. Thành thật nói với ta, người có chắc thắng Yến Phi không?".

Mộ Dung Chiến cười khổ: "Nếu ta nghĩ mình có thể thắng Yến Phi, ta đã buồn giùm hấn cái vụ hấn đi tìm Tôn Ân. Lần đó Yến Phi căn bản không toàn lực xuất thủ, lại làm cho ta mất đi lòng tin tất thắng từ xưa đến nay. Cho nên ta chỉ có thể dùng cao thâm khôn lường mà hình dung kiếm thuật của up".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Yến Phi quả không phải là hạng cao thủ bình thường, hấn không có lúc nào không ở trong trạng thái cảnh giác tối cao, đồng thời là trạng thái nhàn nhã nhất. Thứ kết hợp hoàn mỹ giữa buông thả tuyệt đối và cảnh giác tuyệt đối làm cho hấn thành một thể với hồn, không thể tìm chút xúu giây phút trì trệ mà đánh, không thể kiếm ra kẻ hở, là một tầng lớp võ công và cảnh giới ta chưa từng thấy xuất hiện ở bất cứ một ai".

Mộ Dung Chiến động dung: "Ta không thể nhìn thông thấu Yến Phi như người, do đó cũng có thể biết sự thâm thúy của Đồ huynh. Ài! Ta hiện tại bắt đầu lo cho Yến Phi, vì sự lợi hại của người chỉ có thể chịu khuất xếp hạng ba trong "Ngoại Cửu Phẩm cao thủ", Tôn Ân kia không phải cao minh đến mức khó mà tưởng tượng được sao?".

Đồ Phụng Tam nói: "Một ngày chưa động thủ phân cao thấp, xếp hạng trước sau chỉ là trò chơi của kẻ lảm chuyện. Bất quá ta nếu nói không để việc xếp tên vào đầu cũng là lừa gạt người. Ít ra ta cảm thấy nếu có thể đánh chết Tôn Ân, vọt lên đầu bảng, khẳng định là một vinh dự và thành tựu. Còn là phước hay họa thì khó dự liệu. Ngôi vị của Tôn Ân có thể không phải là chỗ dễ ngồi".

Mộ Dung Chiến nói: "Giá như Yến Phi đánh bại Tôn Ân, bọn ta như đánh tan được Thiên Sư quân, đương nhiên đủ để vui mừng khôn xiết, lúc đó quyền chủ động đã nằm trong tay bọn ta. Nhưng nếu Yến Phi bất hạnh bị bại, đối với bọn ta sẽ tạo thành đả kích ra sao? Chuyện này lơ lửng như vậy, lại tựa như không có ai nghĩ tới vấn đề này, chừng như Yến Phi tất thắng không còn nghi ngờ gì nữa".

Đồ Phụng Tam than: "Không phải không có ai nghĩ qua vấn đề này, mà là ai ai đều tự nghĩ trong lòng, lại không dám nói ra. Lẽ nào muốn Trác danh sĩ của bọn ta đi xin Thiên Thiên tiểu thư chỉ dạy, hỏi nàng nếu Yến Phi thất bại chết đi, bọn ta sẽ có thủ đoạn ứng biến như thế nào? Người nhần tâm đối với Kỷ Thiên Thiên tàn nhẫn như vậy được sao?".

Mộ Dung Chiến mặt hơi biến sắc: "Thì ra người không nghĩ Yến Phi chiếm ưu thế, hừ!".

Đồ Phụng Tam nhìn hẩn, thấp giọng: "Người có muốn nói lại không có lời nói ra. Người có phải muốn hỏi Đồ Phụng Tam ta sao không đề xuất phản đối? Nói ra nếu Yến Phi ở lại trong Biên Hoang Tập, Tôn Ân không có cách nào làm khó hẩn à, đúng không? Nói cho ta nghe coi, người cũng đã không thấy Yến Phi mạnh hơn, sao cũng không phản đối?"

Mộ Dung Chiến cười khổ: "Sự hiểu biết của ta đối với Tôn Ân khẳng định không rõ như người, hơn nữa tính ta thích mạo hiểm, canh bạc hung hiểm Thiên Thiên đồ lần này hợp với tính ý của ta. Mãi cho đến giờ phút này, lòng tin của ta đối với Yến Phi mới có hơi lung lay".

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Ta rất ít khi nói ra ý tưởng thật sự trong lòng với người khác, lần này vì để dẹp sự ngờ vực của người, bắt tay sát cánh chiến đấu sinh tử, chỉ còn nước phá lệ một lần".

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: "Người không phản đối Yến Phi đem mạng đi mạo hiểm, là có lý do sao? Cái này ta thật có nghĩ trăm lần cũng không hiểu".

Đồ Phụng Tam cười khổ: "Không những có lý do, lý do này còn khúc chiết vô cùng, có lẽ ta là người duy nhất trong tất cả mọi người hiểu thấy Thiên Thiên tiểu thư sao lại ra quyết định này".

Mộ Dung Chiến động dung: "Chỉ nghe vài câu nói của Đồ huynh là biết Đồ huynh không phải tùy tiện tìm đường nói cho qua, xin lắng nghe".

Đồ Phụng Tam mục quang quét qua chỗ đại quân của Lữ Tuần bố trận, nhánh bộ đội đó gồm năm ngàn bộ binh của Thiên Sư quân hợp thành, đã chặn chĩnh lại tay chân. Hai con hỏa long nhắm Trần Hoàng Cương lan tới, một đầu càng lúc càng thiêu đốt dữ dội, không ngừng phát triển thể lửa. Đầu kia lại giảm yếu, có lẽ đụng dòng sông, hay bị địch nhân thành công áp chế thể lửa.

Y thở phào một hơi dài: "Ta và Nam quận công luôn luôn chịu đựng áp lực trầm trọng vô hình mà hữu chất, căn nguyên của áp lực nói ra lão ca người sẽ khịch mũi khinh khỉnh, bất quá đối với ta và Nam quận công mà nói lại là một mũi nhọn đâm sau lưng".

Mộ Dung Chiến cau mày: "Áp lực gì lợi hại như vậy, không ngờ có thể làm Đồ huynh và cấp trên lo lắng như vậy".

Đồ Phụng Tam lại cười khổ: "Là thuật nhìn người vang danh thiên hạ của Tà An".

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: "Bản lãnh Tà An tuyển người hiền nhận nhiệm vụ quả là số một, nghe nói Phù Kiên trước trận chiến Phì Thủy cũng lên tiếng nói sau khi bình định phương Nam sẽ bổ nhiệm Tà An làm Lại bộ thượng thư. Bất quá chuyện đó với chuyện Yến Phi đi đánh Tôn Ân có quan hệ gì?".

Đồ Phụng Tam nói: "Các người không phải là người của Nam triều, đối với thuật nhìn người của Tà An chỉ là nghe nói qua qua, rất khó lòng minh bạch được cái kỳ diệu bên trong. Hoàn gia bọn ta ở Kinh Châu lại bị vây khốn nặng nề. Thuật nhìn người của Tà An nào phải chỉ là tuyển chọn hiền tài một cách đơn thuần, Phù Kiên biết một mà không biết hai. Thuật nhìn người của Tà An là phép coi tướng sinh tử họa phúc đã tồn tại lâu đời ở Trung thổ, quán thông sự mầu nhiệm sâu xa trong mối quan hệ giữa người và trời đất, huyền diệu dị thường. Như Tà Huyền là do ông ta bồi tài đề bạt từ nhỏ, cho đến khi có chiến thắng Phì Thủy hôm nay. Ông ta cơ hồ chưa từng nhìn sai người nào, chỉ có Vương Quốc Bảo là ngoại lệ duy nhất; nguyên nhân có lẽ là do ông ta không có cách có chọn lựa nào khác, vì để duy trì mối quan hệ dòng họ với Vương gia, tuy biết rõ đối

phương là tiểu nhân ti bỉ, cũng chỉ còn nước hy sinh con gái. Bất quá đừng quên ông ta luôn luôn có sức cản trở Vương Quốc Bảo vọt lên vị trí trọng yếu, hiện tại còn đem con gái về Quảng Lăng".

Mộ Dung Chiến hỏi: "Ta luôn luôn không tin mới lời tướng tá họa phúc sống lâu chết yểu, bất quá sự dùng người của Tạ An quả là số một. Vậy có quan hệ gì với các người?".

Đồ Phụng Tam than: "Tạ An đã là cao thủ coi tướng, đương nhiên biết ai thành ai bại, nhưng ông ta lại không ưa Nam quận công, còn đứng chặn trái buộc Nam quận công nữa, tự nhiên sẽ làm cho Nam quận công nghĩ đến Tạ An không coi y vào đâu, như vậy dính dấp đến mệnh vận khó lường, người nói coi đó không phải là áp lực thì là gì? Rõ chứ?".

Mộ Dung Chiến kinh hoàng: "Rõ rồi! Bất quá ta vẫn không tin Tạ An có phải có thể vừa nhìn là xem thấu mệnh vận người khác".

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Tin hay không tin đều không quan trọng, bởi Tạ An có phải có thể nhìn sai người hay không, sẽ mau chóng sáng tỏ".

Mộ Dung Chiến giật mình: "Yến Phi?".

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Đại thắng Phì Thủy có thể nói vượt ngoài sở liệu của mọi người, khiến ta nghĩ đến năm xưa Tạ An chịu bỏ Đông Sơn ra mặt hoàn toàn là vì có con cờ lợi hại Tạ Huyền, làm cho ông ta biết chuyện có thể làm. Tạ An như dự đoán được sự phát triển trong tương lai, ban đầu liền dự tính bộ thục, toàn lực ủng hộ Tạ Huyền thành lập Bắc Phủ binh, về quân quyền không nhượng một nửa bước đối với Tư Mã Đạo Tử. Đến khi quân Đại Tần xuống Nam, trên danh nghĩa tuy lấy Tạ Thạch làm thống soái, thực chất do Tạ Huyền toàn quyền chỉ huy, không một chút mơ hồ. Kỳ quái nhất là ông ta vẫn không cho phép Nam quận công nhúng tay vào, chiếu theo lý có Nam quận công trợ trận chỉ có lợi chứ không có hại cho Tạ Huyền, Tạ An lại khơi khơi cự tuyệt. Như vậy có thể thấy Tạ An không phải là hạng thầy tướng thường tục, quả là có lối nhìn vượt hơn người thường".

Mộ Dung Chiến nhìn y chăm chú, trầm giọng: "Đồ huynh có nói cùng bọn ta sát vai tác chiến, bên trong tất cho nguyên nhân, lại không chịu nói ra, hiện tại sao lại đem nguyên nhân đó kể ra hết vậy?".

Đồ Phụng Tam đáp: "Đây quả là một trong những nguyên nhân chủ yếu. Con người của ta tuy một mực không chịu tin, lại không thể không đối chất với sự thật tồn tại. Tạ An quả là số một, người xem ông ta lúc tiến lúc thoái đẹp mắt lắm sao, cũng có thể nhìn ra ông ta biết Tư Mã hoàng triều không còn hy vọng nữa. Ông ta hiện tại chọn Yến Phi đến Biên Hoang Tập, bất kể sự phối hợp thời gian hay hình thế đều xảo diệu tuyệt luân, sáng tạo ra kỳ tích Biên Hoang Tập đoàn kết đồng tâm kháng địch chưa từng có. Người dám nói ông ta nhìn sai người sao?".

Mộ Dung Chiến nói: "Ta đã minh bạch! Thiên Thiên là con gái nuôi của Tạ An, đương nhiên hiểu rõ bản lãnh nhìn người của cha nuôi hơn bất cứ ai, vì vậy mà lòng tin vững chắc, chỉ định Yến Phi nhận nhiệm vụ trọng yếu nhất, cũng là nhiệm vụ nguy hiểm nhất. Ài! Hiện tại ta cũng hy vọng lão nhân gia người lần này đừng có nhìn sai người, nếu không mọi người đều phải chạy không kịp thở".

Đồ Phụng Tam thốt: "Cho nên người hiện tại chắc hiểu rõ tuy ta vẫn không nghĩ Yến Phi có thể thắng được Tôn Ân, lại không phản đối Yến Phi xuất kích, bởi nếu Yến Phi mạng còn chưa đứt, quả là chiến lược tốt".

Mộ Dung Chiến nói: "Sự suy nghĩ của Đồ huynh thâm sâu phức tạp, nếu không phải do tận miệng người giải thích, sợ rằng ta vĩnh viễn không minh bạch. Sự thật ta còn nghĩ người đột ngột cải biến chủ ý, nguyên nhân rất lớn là vì Thiên Thiên".

Đồ Phụng Tam mặt ửng hồng, lại cười khổ: "Thật không giấu gì, đó cũng là một nguyên nhân".

Hai người người nhìn ta ta nhìn người, chợt nhất tề cười lớn.

Mộ Dung Chiến hít một hơi dài: "Đây có phải là lạc thú trong khổ đau? Ta chợt thấy thống khoái phi thường".

Đồ Phụng Tam nói: "Tình huống trước mắt quả là đẹp đẽ, ta chưa từng hãm mình vào một tình huống như vậy, tạo cho ta cảm giác kích thích mới mẻ kỳ diệu".

"Thùng! Thùng! Thùng!".

Bộ đội của Lư Tuần gõ trống trận, bắt đầu tiến tới.

Hai người thu vén tâm tình, chăm chú quan sát trận địch.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: "Tựa hồ là tiến về tiểu cốc".

Đồ Phụng Tam thông dong: "Lư Tuần thủy chung không bằng Từ Đạo Phúc, ta đoán hẳn thật đã nổi nóng rồi!".

Mộ Dung Chiến tinh thần phấn chấn: "Hy vọng hẳn thật sự mạo hiểm tiến công, đó sẽ là cơ hội cho bọn ta".

Đồ Phụng Tam nói: "Tất cả y theo kế hoạch đã định tiến hành đi, hảo chiến hữu của ta!".

Mộ Dung Chiến cười nói: "Còn có phương pháp nào khác hay hơn nữa chứ? Ta đi đây!".

Nói xong quát ngựa ra đi.

Đồ Phụng Tam ngửa nhìn bầu trời mây mù che lấp, lòng nghĩ mình thổ lộ tâm tình với người ta như vậy, thật là chuyện chưa từng có trước đây. Thật ra là vì mình xem trọng sự hảo cảm của Mộ Dung Chiến đối với mình cho nên giải thích một phen, hay là vì sự cảm nhiễm kỳ dị của Biên Hoang? Tự y cũng không rõ.

Bất quá nguyên nhân thật sự làm cho y biến đổi, y chưa thổ lộ hoàn toàn.

Không thể nói ra đích thị là áp lực nặng nề đè nổi hoài nghi trong lòng.

Cái chết của Hoàn Xung quả thật đã đến quá đột ngột, làm cho người ta khó tiếp thụ.

Hồi 46

Âm sai dương thác

Tiểu Thi thấp giọng: "Có phải tiểu thư đang lo lắng cho Yến công tử không?".

Kỷ Thiên Thiên quay nhìn về phía Trần Hoàng Cương, thở nhẹ một hơi định nói gì lại thôi. Đoạn quay lại đối diện với Tiểu Thi: "Nói thật đi, có đúng là đến tận lúc này muội vẫn không hiểu vì sao ta quyết định như vậy không?".

Tiểu Thi cúi đầu nói: "Thi Thi không dám!".

Kỷ Thiên Thiên dịu dàng nói: "Xưa nay ta chưa từng coi muội như người hầu kẻ hạ, có gì mà không dám chứ. Nghĩa phụ từng nói: Một vị thống soái thành công cần phải là người vừa hữu tình vừa vô tình. Bình thời đối với tướng sĩ phải có tình khiến ai nấy đều cam lòng thụ mệnh. Nhưng ở chốn thiên trường thì phải tuyệt đối vô tình, tất cả vì mục tiêu chiến thắng tối hậu. Mỗi người chỉ là một quân cờ, mỗi quân cờ có đặc tính và tác dụng riêng, dựa vào đó rồi đối chiếu với tình hình địch mà đưa ra bố cục tốt nhất, không thể dựa vào tình cảm được. Vì vậy bản chất của chiến tranh tàn khốc vô tình không chỉ với đối phương mà còn bảo gồm cả tướng sĩ bên mình nữa".

Tiểu Thi mặt hoa nhợt nhạt khẽ nói: "Tiểu thư làm được như thế ư?".

Kỷ Thiên Thiên buồn rầu: "Ta làm được thế sao? Vừa rồi Trác quán chủ mới trách ta không quán triệt nguyên tác vàng binh bất yếm trá đó!".

Tiểu Thi nói: "Vì sao tiểu thư chịu để Yến công tử hết sức mạo hiểm như thế?".

Kỷ Thiên Thiên nhẹ nhàng: "Nếu mỗi người đều là một quân cờ, Yến Phi là quân cờ lợi hại nhất ta có trong

tay, nếu không trận chiến này chắc chắn thất bại. Thiên hạ không có một đội quân nào có thể đồng thời ứng phó với Mộ Dung Thùy và Tôn Ân giáp kích, dù là Huyền soái cũng không thể làm nổi".

Tiểu Thi giọng lí nhí như muỗi kêu hỏi: "Tiểu thư có thể dùng Yến công tử như đi một quân cờ sao?".

Kỷ Thiên Thiên vuốt ve bờ vai Tiểu Thi, đôi mắt đẹp chớp chớp nói: "Đương nhiên không làm được. Vì vậy ta phải thử một quẻ Lục Nhâm do nghĩa phụ thân truyền: Chưởng trung khởi khóa, khóa danh hồi hoàn, tam truyền thần tử thân, thị nhất đảo chuyển đích thủy cục, chủ biến hóa ba đặng, khả dĩ phúc yêm vạn vật".

Tiểu Thi biến sắc: "Thế thì làm thế nào? Chẳng phải địch nhân muốn tháo nước sông Dĩnh Thủy dìm chết chúng ta sao?".

Kỷ Thiên Thiên dịu dàng: "Không phải như thế! Ta đã tự thân coi quẻ, thủy đại biểu cho ta, quẻ này có điềm lành ở biến hóa thứ ba, chỉ rõ trong thủy có sinh địa, hồi hoàn chính là từ cõi chết phục sinh. Vì vậy dù là phát sinh chuyện gì, bất luận nghe được tin tức gì, chỉ cần chưa tận mắt trông thấy thì tuyệt không thể dễ dàng tin ngay. Ta và muội phải kiên cường mà sống, sống đến khi sinh cơ tối hậu trùng hiện, khổ tận cam lai. Muội phải đáp ứng ta mới được!".

Tiểu Thi không hiểu Kỷ Thiên Thiên thật ra đang nói sự thực hay đang cổ vũ ngàn phải kiên cường sống, nước mắt rưng rưng gật đầu đồng ý.

o o o

Lưu Dụ tọa tức tĩnh lại, nhất thời có cảm giác cổ quái không biết mình đang ở đâu. Một lúc sau mới phát giác mình ngồi trong chiếc xe ngựa đang chạy nhanh, tiếp đó liền nhớ đến Vương Đạm Chân, lòng chợt đau nhói.

Có phải mình đã làm một chuyện hết sức ngu xuẩn không?

Trên đời có thứ gì quan trọng hơn nàng?

Khả năng gã là người duy nhất ở miền Nam hiểu rõ Nam triều đã hết thời. Không còn Biên Hoang Tập, không còn Tạ An, Tạ Huyền, Tôn Ân vừa chiếm được Biên Hoang Tập lập tức bành trướng, làm cho Nam phương chia năm xẻ bảy. Kẽ cuối cùng kiểm soát được không phải là bất kỳ người nào ở phương Nam mà Mộ Dung Thùy cùng với Tôn Ân ăn chia ở Biên Hoang Tập, y sẽ tựa như gió thu quét lá, trước tiên thống nhất phương Bắc, sau đó sẽ thông qua Biên Hoang Tập xâm lược miền Nam.

Lúc ấy miền Nam đang rơi vào cuộc khủng hoảng nội bộ đấu đá không ngừng không thể chống nổi Mộ Dung Thùy, chỉ một trận là tan nát. Trung thổ chung quy không thoát khỏi số kiếp lọt vào tay người Hồ.

Tất cả những chuyện này sẽ xảy ra trong vài năm tới. Bản thân mình nếu không đủ thời gian mười năm phấn đấu thì đừng nghĩ đến chuyện ngồi lên bảo tọa thống soái Bắc Phủ binh. Đã như vậy thì ngoài chuyện đợi chết ra còn làm được gì? Hiện tại hành động thông minh nhất là lập tức bỏ ngũ đưa người trong mộng chạy trốn đến chân trời góc bể, quên hết những chuyện đã qua, nhắm mắt bịt tai với mọi chuyện trên đời, sống một cuộc đời giản dị mà khoái lạc cho đến chết.

Đem so sánh với hoàn cảnh hiện giờ, chuyện đó tựa như một giấc mộng đẹp vĩnh viễn không thể thành sự thực, nhưng khẳng định đó là một cảm giác sai lầm, chỉ cần mình nguyện ý, mộng tưởng lập tức trở thành sự thật.

Có nên lập tức đi tìm Vương Đạm Chân nói ra tâm sự hay không? Nếu để đến sau khi tới Quảng Lăng rồi sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội.

Hạnh phúc cơ hồ ở ngay trước mắt, chỉ cần đưa tay ra là có.

Trong lòng Lưu Dụ tựa như có lửa đốt, chính vào lúc muốn hành động bất chấp mọi thứ, đột nhiên xe ngựa đi chậm hẳn lại.

Lưu Dụ thẫn thắt kinh, chẳng lẽ lại gặp chuyện rắc rối nữa sao?

Mộ Dung Thùy cùng đám tướng sĩ tùy thân thúc ngựa men theo Dĩnh Thủy phi nhanh, lên tới một điểm cao bên Tây ngạn.

Trên cao ở phía trước ẩn hiện một điểm sáng màu đỏ.

Mộ Dung Thùy ghìim ngựa dừng lại.

Tông Chính Lương phi tới nói: "Đây là Biên Hoang Tập. Ha! Thật kỳ quái. Không thấy chút đèn lửa nào, lại treo một cây đèn đỏ!".

Cao Bật ở một bên đưa mắt chăm chú nhìn: "Còn có một cây đèn phụ khác không sáng bằng".

Mộ Dung Thùy thung dung nói: "Ngọn đèn này cách mặt đất gần hai mươi trượng ở vào trung tâm Biên Hoang Tập, nếu ta không làm thì Chung lâu đã biến thành đài chỉ huy của Biên Hoang Tập, kể này thật cao minh, Biên Hoang Tập không còn là nơi không thể phòng thủ nữa".

Cao Bật nói: "Nếu ta đốt những đồng lửa trên các cao điểm ở phía bắc Tập thì vừa kiến lập được cứ điểm, vừa tạo thành uy hiếp tinh thần đối với Biên nhân, đồng thời lại có thể giao tiếp với quân đồng minh ở phía Nam".

Mộ Dung Thùy vui mừng nói: "Chủ ý tốt lắm, việc này giao Cao khanh toàn quyền phụ trách".

Cao Bật lĩnh mệnh đi trước.

Lúc này Thiết Sĩ Tâm đến báo rằng đường thủy chính trên Dĩnh Thủy đã khống chế tuyệt đối, hai nhánh sông nhỏ thì đã bố trí Phá Lãng thuyền phong tỏa. Binh sĩ của Hoàng Hà bang đã bắt đầu ngăn sông ở thượng du cách Biên Hoang Tập ba dặm.

Tông Chính Lương phấn chấn nói: "Biên nhân chắc chắn không ngờ chúng ta lại có kế này".

Mộ Dung Thùy lộ vẻ cười cười, lắc đầu: "Đừng coi thường địch nhân, vừa rồi hai cỗ Song đầu thuyền cổ chết xông lên thượng nguồn là vì bị chúng ta chiếm thượng du uy hiếp. Đại Giang bang bao lâu nay lẫn lộn trên sông nước rất quen thuộc các loại thủy chiến, đương nhiên sẽ nghĩ đến chiến thuật cho nước sông đổ vào Biên Hoang Tập. Hai chiếc Phá Lãng thuyền đi trinh sát Biên Hoang Tập trở về không gặp địch, chứng tỏ địch nhân vẫn ẩn náu đâu đó chờ cơ hội xuất kích, điều đó phản ánh bọn chúng đã phát hiện kế hoạch của ta".

Tông Chính Lương nói: "Phát hiện thì làm gì? Sức công phá của lửa và nước đều không thể dùng sức người mà kháng cự, Hoang nhân chỉ có mở to mắt mà nhìn hồng thủy tràn ngập nơi nơi".

Mộ Dung Thùy nói: "Địa hình Biên Hoang Tập dốc nghiêng từ Tây sang Đông về phía Dĩnh Thủy, nếu Biên nhân bố trí phòng thủ ở phía Tây Dạ Oa tử là có thể khiến cho nước không thể vào đến trong nhà".

Tông Chính Lương ngạc nhiên: "Như thế há chẳng phải chúng ta tốn công vô ích sao?".

Mộ Dung Thùy mỉm cười: "Chúng ta phí nhân lực cái gì chứ? Để công đả Biên Hoang Tập với binh lực của chúng ta là thừa đủ, nếu để Thiết Sĩ Tâm và thủ hạ tham chiến thì việc phối hợp có rất nhiều vấn đề. Nếu để bọn họ chơi không thì chẳng thà để họ phụ trách việc dẫn nước vào Tập. Bất kỳ một trận công thành nào cũng đều theo kiểu đánh tiêu hao, coi xem ai sức mỗi gân mòn trước. Chỉ cần nước lụt quét sạch những chiến lũy bằng đất ở Tây ngạn, một vạn bộ binh của ta chờ sẵn ở bờ Đông sẽ mau chóng vượt sông phối hợp công kích với kỵ binh từ phía Tây Bắc tràn tới, Biên Hoang Tập chống cự làm sao nổi? Trận này chúng ta nắm chắc phần thắng, vấn đề chỉ là làm sao giảm thương vong đến mức tối thiểu và đừng để địch nhân lọt lưới người nào".

Tông Chính Lương cung kính nói: "Chính Lương thụ giáo rồi".

Mộ Dung Thùy nói: "Tuy người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng vì nhiều năm qua theo lệnh ta đọc lai đọc vãng,

đối với việc cầm quân đánh trận không có kinh nghiệm. Lần này đặc biệt triệu về để người có cơ hội lịch duyệt. Mà người là Hán nhân, lại thông thạo phong thổ nhân tình Nam Bắc, sau khi chinh phục Biên Hoang Tập sẽ giao người toàn quyền xử lý, ta bảo đảm hỗ trợ người mọi mặt".

Tông Chính Lương cả mừng tạ ơn.

Mộ Dung Thùy tiếp tục nói: "Bây giờ người mang tín vật của ta tới phía Nam Biên Hoang Tập tìm Tôn Ân, báo với lão kế hoạch tiến công của chúng ta, không cần che giấu điều gì. Chỉ cần bao vây trùng trùng Biên Hoang Tập, khi quân ta vượt sông thành công chính là thời khắc tấn công toàn diện. Ta muốn từ bốn phương tám hướng công kích Biên Hoang Tập, một khi chiếm được Chung lâu là Biên Hoang Tập sẽ hoàn toàn tan rã, không ai có thể cải biến vận mệnh của Hoang nhân".

Tông Chính Lương quỳ xuống nhận tín vật, đoạn lên ngựa phóng đi.

° ° °

Cỗ xe từ từ dừng lại.

Lưu Dụ thò đầu ra, phía trước thấp thoáng ánh lửa, đoàn xe gặp một đội quân tuần tiểu.

Hai kỵ binh thông thả tiến đến, phía sau còn có hơn mười binh sĩ Bắc Phủ binh ngồi trên xe, người cùng đi với Vương Thượng Nhan là hiệu úy của Bắc Phủ binh tên gọi là Bành Trung quen thân với Lưu Dụ, lại còn có lần cùng nhau viếng thanh lâu.

Lưu Dụ thầm nghĩ thật xảo diệu, hai người vừa tới bên xe ngựa, Bành Trung cười nói: "Quả nhiên là Dụ thiếu gia, ai mà có bốn sự khiến lão ca người bị thương vậy?".

Lưu Dụ cảm thấy thật gượng gạo, uể oải đáp: "Tôn Ân đủ bốn sự chưa?".

Bành Trung kêu thất thanh: "Tôn Ân?".

Lập tức khiến đám gia tướng Vương phủ kinh ngạc, ai nấy đều quay lại nhìn.

Vương Thượng Nhan tỏ ra hiểu biết: "Ta ra phía sau coi một chút".

Chỉ còn lại Bành Trung bên cạnh, Lưu Dụ hỏi: "Tình hình Quảng Lăng thế nào?".

Bành Trung thở dài: "Quan hệ giữa chúng ta với triều đình ngày càng căng thẳng, Tư Mã Đạo Tử lại định điều một đội thủy sư đi phòng thủ Kiến Khang, bị Huyền soái cương quyết cự tuyệt. Hiện tại chúng huynh đệ trong lòng đều có chuẩn bị, chỉ cần Huyền soái hạ lệnh một tiếng mọi người đều sẵn sàng hy sinh tính mệnh".

Lưu Dụ hỏi: "Còn cách Quảng Lăng bao xa?".

Gã chính đang ngẫm tính toán làm thế nào giữa đường cùng với Vương Đạm Chân bỏ đi mà không một ai biết. Bắc Phủ tuần binh xuất hiện tuy có khó khăn hơn, may mà không ai có ý đề phòng, chỉ cần Vương Đạm Chân ngoan ngoãn hợp tác gã vẫn chắc là làm được.

Lưu Dụ lơ đãng hỏi: "Vì sao mà thở ngắn than dài? Có phải mới thua hết tiền lương rồi không? Không còn tiền chơi bờ nữa à?".

Bành Trung nói: "Chơi cái con mẹ người! An công ngã bệnh rồi!".

Câu nói tối hậu như một thùng nước lạnh buốt đổ ập xuống đầu, Lưu Dụ run bắn toàn thân, nói không thành tiếng: "An công ngã bệnh rồi sao?".

Bành Trung gật đầu: "Hôm trước An công bón hoa ở hậu viên, đột nhiên ngất đi, đến lúc ta rời khỏi thành cũng vẫn chưa tỉnh. Mọi người đều lo lắng".

Lưu Dụ tự như choàng tỉnh cơn mê, hiện thực tàn khốc khiến gã trầm bẽ hổ thẹn.

Mình còn là nam tử hán đại trượng phu nữa sao? Tạ An đối với mình thế nào? Tạ Huyền ra sức dúi dất mình ra sao? Gã là người Tạ An, Tạ Huyền đang cần đến nhất, vậy mà lại vì sợ chết sợ khó tính chuyện đào binh, cùng người đẹp chạy trốn?

Gã chẳng những khiến Tạ Huyền thất vọng và đau lòng, mà còn khiến ông không còn biết nói năng thế nào với Vương Cung. Vương Đạm Chân là mỹ nữ trứ danh thuộc cao môn đại tộc Kiến Khang, chuyện này tất sẽ khiến tầng lớp cao môn công phần, chỉ trách Tạ Huyền không biết cách quản giáo, nhất là Lưu Dụ lại được Tạ Huyền ưu ái như thế. Hậu quả nghiêm trọng thế nào không ai tính hết được.

Hành vi này khác nào một tai họa giáng vào đầu Tạ gia đang trong cơn nghiêng ngửa.

Lại còn cừu hận đối với Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn.

Gã có thể trốn tránh người đời, nhưng có trốn tránh được bản thân hay không?

Bành Trung ngạc nhiên: "Sao sắc mặt ngươi biến đổi khó coi thế, An công hoặc giả cát nhân thiên tướng, biết đâu chừng có thể qua khỏi thì sao?".

Lưu Dụ nội tâm tranh đấu kịch liệt, nói giọng hỗn hển: "Các người ở lại".

Bành Trung không hiểu mô tê gì hỏi lại: "Ở lại?".

Lưu Dụ biết mình nói không có thứ tự, lắc lắc đầu tựa như muốn rũ bỏ những ý nghĩ lộn xộn, trầm giọng: "Ta muốn các người hộ tống Vương tiểu thư đến Quảng Lăng, ta sẽ lấy ngựa chạy trước, về đến Quảng Lăng rồi sẽ tìm chúng huynh đệ đi uống rượu!".

Bành Trung gật đầu: "Được! Ta sẽ nhường cho ngươi một thớt ngựa tốt".

Tiếp đó ghé sát lại hạ giọng nói: "Quảng Lăng không giống Kiến Khang, sau khi ngươi về đừng để người khác để ý. Nghe nói ở trên rất nhiều người bất mãn Huyền soái quá đề cao ngươi, cho rằng ngươi về lại lịch và công lao vẫn chưa đáng kể".

Lưu Dụ thở dài: "Rất nhiều người ở trên là những người nào?".

Bành Trung lại bước thêm một bước hạ thấp giọng nói vào tai Lưu Dụ: "Không hài lòng nhất đương nhiên là hệ phái tướng lĩnh do Hà Khiêm cầm đầu. Bất quá nghe nói Lưu gia cũng đang đổ kỵ người, chỉ có Tôn đầu lĩnh cho là Huyền soái nhìn người không lầm".

Lưu gia là tham quân Bắc Phủ binh Lưu Lao Chi, chính là cấp trên của Lưu Dụ, trong quân quen gọi là Lưu gia. Còn Tôn đầu lĩnh là đại tướng Tôn Vô Chung, thủ hạ của Lưu Lao Chi, Lưu Dụ được một tay ông ta đề bạt, có thể coi như một nửa ân sư của Lưu Dụ.

Lưu Dụ vốn đã dự đoán có tình hình này, cảm thấy trong hoàn cảnh hỗn loạn này không thể không dựa vào ảnh hưởng của Man Diệu đối với Tư Mã Diệu.

Thuận miệng hỏi: "Ngươi và các huynh đệ nghĩ về ta thế nào?".

Bành Trung nghiêm giọng đáp: "Trong quân có ai không phục lão ca ngươi. Ngươi chính là công thần trong chiến dịch Phì Thủy, bất quá những người ở trên sợ ngươi trèo lên đầu họ nên cố ý hạ thấp công lao của ngươi. Nếu ta không xác định theo về phe ngươi thì cũng chẳng cần đề tính ngươi làm gì".

Đoạn lại nhẹ nhàng nói: "Huyền soái hoặc giả có thể nhìn lầm ngươi, nhưng An công làm sao sai được, hiện tại mọi người đều ngầm ủng hộ ngươi, chỉ cần ngươi lại làm ra vài chuyện ngon lành nữa thì ai dám eo xèo".

Lưu Dụ tràn trề hy vọng, ảnh hưởng của Tạ An quả thật lớn lao, bản thân mình có lẽ vẫn còn cơ hội.

Nghĩ đến đó liền muốn khởi hành, lập tức chui ra khỏi thùng xe.

Bành Trung bảo thủ hạ nhường chiến mã cho gã, lại quan tâm hỏi: "Thương thế người thế nào" Nghe Vương quân gia nói bọn họ phải khiêng người lên xe".

Lưu Dụ phi thân lên xe cười nói: "Người xem ta có giống người bị thương không?".

Bành Trung cười: "Chỉ cần cái tin người thoát khỏi độc thủ của Tôn Ân truyền ra là bảo đảm chấn động Quảng Lăng. Người định tạ ta thế nào đây?".

Lưu Dụ tâm tình vui vẻ cười nói: "Rượu có thể mời người uống, vui vẻ với các cô nương phải tự lo, đây là quy củ rồi".

Đám Bắc Phủ binh đồng loạt phá lên cười.

Lưu Dụ thầm nghĩ mình là người tốt xấu thế nào bọn họ biết rõ nhất, không giống như mấy vị quyền cao chức trọng như Lưu Lao Chi hoặc Hà Khiêm.

Một trận Phi Thủy trong chớp mắt tạo lập vị trí cho mình trong quân, một lời của Tạ An lại càng quan trọng để khẳng định mình có thể trở thành đại thống lĩnh Bắc Phủ binh hay không.

Nhận định của Tạ An chẳng những ảnh hưởng đến Bắc Phủ binh, mà còn ảnh hưởng cả đến dân chúng và cao môn quyền quý.

Chỉ cần đừng có phạm phải luật trời.

Nghĩ đến đây chợt toát mồ hôi lạnh.

Làm một bước nên thiên cổ hận, bản thân vì tư tình nhi nữ mà suýt nữa làm hỏng đại sự, phụ lòng mong mỏi của tất cả mọi người.

Tiếng vó ngựa vang lên.

Vương Đạm Chân cùng hơn chục gia tướng theo hầu phóng ngựa đến, thần sắc bình tĩnh như không hề xảy ra chuyện gì.

Chúng nhân vội vã thi lễ chào đón.

Vương Đạm Chân khách khí trả lễ, lộ rõ khí độ tu dưỡng một nữ nhân quyền quý.

Sau cùng ánh mắt chuyển sang Lưu Dụ ngồi trên mình ngựa ngạc nhiên hỏi: "Lưu đại nhân vì sao không ở trong xe nghỉ ngơi?".

Lưu Dụ chút nữa thì không dám nhìn vào đôi mắt sáng rực của nàng, trả lời: "Xin tiểu thư hiểu cho, ta phải về Quảng Lăng trước một chút, Bành Trung sẽ hộ tống tiểu thư trên đoạn đường còn lại".

Vương Đạm Chân run lên, người ngoài không ai để ý, chỉ có Lưu Dụ nhìn thấy, suýt nữa gã cải biến trắng chỉ trong lòng.

Lưu Dụ nói thêm một câu: "An công đồ bệnh rồi!".

Vương Đạm Chân "a" lên một tiếng kinh hãi.

Lưu Dụ biết rõ nếu không đi ngay sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở về Quảng Lăng.

Vó ngựa tiến lên phía trước, chớp mắt đã chạy được hơn trăm bộ.

Phía trước xa đội hơn trăm kỵ binh Bắc Phủ binh trông thấy Lưu Dụ đồng thanh hoan hô nhiệt liệt.

Lưu Dụ vẫy tay từ biệt, kiện mã chuyển sang phóng nước đại theo dịch đạo mặc sức phi nhanh.

Ái tình nóng bỏng đột nhiên mà đến, lại đột nhiên mà đi.

Cô đơn chiếc bóng trên đường chính là cách hình dung chân thực nhất về gã lúc này, Vương Đạm Chân giống như một quãng đời đau khổ khó quên nhất, đoạn đường trước mặt còn dài dang dặc và gian khổ.

Không ai giúp được gã, chỉ dựa vào nỗ lực bản thân thì mới có chút hy vọng thực hiện lý tưởng của mình.

Hồi 47

Trần Hoàng chi chiến

Yến Phi vụt ngưng bước, ngang nhiên đứng mười mấy trượng cách sau lưng "Thiên Sư" Tôn Ân, người mang danh hiệu Nam phương đệ nhất nhân, đứng đầu bảng "Ngoại Cửu Phẩm cao thủ", mấy chục năm trời oai thế có tăng chứ không hề giảm.

Tôn Ân chấp tay đứng thẳng, song mục chăm chú quan sát toàn chiến trường Biên Hoang.

Tiếng chém giết từ phương hướng tiểu cốc truyền đến từng đợt từng đợt như thủy triều, đồng thời một con rồng lửa đang nhắm Trần Hoàng Cương theo thế gió lan tới, càng lúc càng mạnh, không ngừng khuếch triển thanh thế, sức phá hoại kinh hoàng giữa chiến loạn đặc biệt làm cho tim người co thắt.

Bộ đội của Từ Đạo Phúc ở mặt Nam Biên Hoang Tập lại gõ vang trống trận, thối còi chiến, nhắm cửa Nam Biên Hoang Tập thanh thế rầm rập tiến tới. Chỗ khác biệt giữa lần này với lần trước là hai hàng quân đi đầu dùng thuẫn cao cỡ đầu người ngăn phòng hỏa, tỏ ra có chuẩn bị sẵn sàng đối phó hỏa du đạn uy lực to tác của Biên Hoang Tập. Có hiệu quả hay không, còn phải trông vào cuộc giao tranh trên phương diện chiến thuật giữa hai bên.

Xa xa trên vùng đất phía Bắc Biên Hoang Tập, thấp thoáng ánh đuốc lăm chấm, cho thấy đại quân của Mộ Dung Thủy đúng hẹn ủa tới, tràn ngập núi đồi trống đầu đầu cũng là Trường Thắng bộ đội của Mộ Dung Tiên Ti.

Tôn Ân thu tóm tất cả vào mắt, lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Biên Hoang chi chiến ở Biên Hoang Tập sợ rằng không phải một đêm nửa ngày là đã có thể phân thắng bại, nhưng y và kiếm thủ trẻ trung siêu trác khiêu chiến y, sinh tử thắng bại khẳng định có thể rõ ràng phân minh nội trong mấy chục chiêu.

Yến Phi đằng sau ôm quyền thi lễ: "Hoang nhân Yến Phi, thỉnh Tôn Thiên Sư bandayjøl!".

Tôn Ân ngửa lên trời cười dài, không quay đầu lại, vui vẻ thốt: "Gần mười lăm năm nay, chưa từng có ai dám đơn độc một mình khiêu chiến Tôn Ân ta, Yến Phi người chí khí quả đáng khen, khiến cho bản thân tán thưởng phi thường. Ta đã tính nhượng người đâm mười kiếm để khích lệ. Bất quá sau khi nghe hai câu nói của người, cảm thấy người đã đạt đến cảnh giới không thắng bại, không sinh tử, không thể không đổi ý, chỉ chấp người ba kiếm rồi mới động thủ giết người".

Yến Phi nhìn bóng lưng y, mỉm cười: "Đâu cần Thiên Sư nhường nhịn, mọi người toàn lực xuất thủ độ sức, không phải thống khoái hơn sao?".

Tôn Ân cười khà khà: "Người về mặt kiếm pháp có lẽ đã đến cảnh giới đăng phong tạo cực, nhưng trên võ đạo vẫn còn non. Ta nhượng người ba kiếm tuyệt không phải cố ý nhường người. Chỉ là muốn giúp người biết "Hoàng Thiên Đạo Tạng công", thuật di dời chớp nhoáng chuyên lánh nặng tìm nhẹ, hư thực tương sinh. Đến khi người ba kiếm đều đâm không trúng, lòng tin của người khẳng định sẽ sụp đổ, lúc đó ta có thể nội trong vài chiêu lấy mạng người, rõ chứ?".

Yến Phi ngầm kêu lợi hại, biết Tôn Ân đang nhắm mình triển khai công thế, thi triển áp lực tâm lý. Nhưng tâm thần của chàng lại không một chút xú lay động, điềm đạm như không: "Nếu Yến Phi không thể nội trong ba chiêu khiến Thiên Sư hoàn chiêu tự vệ, tỏ rõ là chưa đủ sức. Lần này mặt dày đến gặp Thiên Sư xin chỉ dạy, là tự tìm đường chết, không còn nói gì được nữa".

Phải biết sự tranh đấu giữa các cao thủ cấp bậc cỡ bọn họ, Tinh – Khí – Thần giao kết thật chặt, chân khí giao phong không có gì không dùng đến cùng cực, chỉ cần một bên có kẽ hở có thể tìm được, sự công kích của đối phương duwois sự dẫn đưa khí cơ sẽ như sóng dữ bộc phá, hủy hết tất cả mọi đề phòng, xộc thẳng vào nuốt trọn tất cả. Cho nên nếu Tôn Ân quả có thể mặc cho Yến Phi phóng tay đánh mạnh mà an nhiên như không, khẳng định không chỉ là thắng Yến Phi một ván, sự thất bại mất mạng của Yến Phi đã là chuyện tất nhiên.

Tôn Ân cố ý nói rõ nhường Yến Phi đâm ba kiếm, giả như không phải sử trá, tất là tự thị cực cao, nắm chắc với chiến thuật này trước hết đánh tan lòng tin mãnh liệt không có khe hở của Yến Phi, sau đó thi triển toàn lực giết chàng.

Yến Phi không phải không muốn lập tức xuất thủ, bởi cho dù xuất chiêu sau lưng Tôn Ân cũng không có ý vị đánh lén gì mà nói. Đáng tiếc lại không có cách xuất thủ.

Tôn Ân tuy thản nhiên tự đắc đứng quan sát toàn sông núi Biên Hoang Tập, lại có một thứ thiên cảnh đạo pháp siêu nhiên hơn xa người đời, khiến cho ai ai cũng không có cách nào nắm bắt thực hư, không có cách nào tìm chỗ hở.

Nội đơn cử về thể đứng mà thôi, Yến Phi chưa từng thấy bất cứ một địch thủ nào có thể đứng như vậy.

Tôn Ân đã dung nhập thiên đạo hòa trong tự nhiên, hợp cùng thiên tâm, y là vũ trụ, vũ trụ là y, quán thông sự ngăn cách giữa Thiên Địa Nhân tam tài, không còn bị bất cứ một quy luật bình thường nào giới hạn được.

Đó là Hoàng Thiên Đạo Tạng công do Tôn Ân ngộ phá từ cái gọi là Thiên Nhân chi biến mà thành, Tôn Ân dựa vào đó mà tung hoành thiên hạ, thuần phục vô số tín đồ quý dưới gót chân y.

Lực lượng của y là lực lượng của tự nhiên, có thể bày vẽ bùa chú làm mê hoặc nhân tâm, hiển hiện dị năng, làm những việc kỳ lạ.

Yến Phi trong lòng kêu hồng, biết mình đã sinh ra ấn tượng như vậy đối với Tôn Ân, bất kể có phải là ảo giác hay không, coi như đã bị Hoàng Thiên Đạo Tạng công khắc chế, nếu không thể giành lại cảm quan, trận chiến này chỉ có bại chứ không có thắng.

Tôn Ân dịu giọng: "Hay cho câu tự tìm đường chết, chính là lối hình dung tốt nhất cho kẻ đến Biên Hoang Tập muốn phát tài. Trận chiến Phì Thủy làm cho Biên Hoang Tập trở thành vùng đất thiên hạ chắc chắn phải tranh đoạt, còn Hoang nhân các người vẫn để tiền tài làm tối tâm đầu óc, mù quáng không biết đại họa đang ập đến".

Yến Phi Kim Đan đại pháp toàn lực vận chuyển, tâm thần trấn định như giếng lặng, cảnh giới thông suốt minh mẫn nhanh nhạy, tận lực tìm bắt chỗ hở từ lời nói của đối phương có thể dùng đánh vào tâm linh của đối phương, chỉ cần thời cơ xuất hiện, Điệp Luyến Hoa của chàng lập tức ra khỏi vỏ. Chỉ có kéo Tôn Ân ra khỏi đạo cảnh của y về lại, chàng mới có mục tiêu có thể công kích.

Chàng đang tìm bắt chỗ hở của Tôn Ân, Tôn Ân cũng đang tìm bắt chỗ hở của chàng.

Thắng bại chỉ nội trong một tích tắc, không có bất kỳ một chỗ thừa nào để xoay chuyển.

Yến Phi cười khà khà: "Thiên Sư nói vậy sai rồi! Mãi cho đến trước khi Thiên Sư hạ thủ giết chết Nhậm Dao, Biên Hoang Tập quả như lời nói của Thiên Sư, vẫn còn mê đắm trong xung đột lợi ích mà mâu thuẫn bản thân. Tiếc là Thiên Sư tuy thành công trừ khử Nhậm Dao, lại để Lưu Dụ và Nhậm Thanh Thị an nhiên chạy thoát, khiến cho âm mưu bại lộ. Hiện tại ai thắng ai bại, muốn nói thì còn quá sớm, Thiên Sư nghĩ có phải không?".

Lời nói đó vốn như một lưỡi dao khắc phá lên lòng tin của Tôn Ân. Không những vì Tôn Ân giết Nhậm Dao mà mang đến hậu quả không tốt, còn vì Tôn Ân không có cách nào lưu giữ Lưu Dụ và Nhậm Thanh Thị, để tin tức Nhậm Dao bỏ mình tiết lộ ra.

Nhưng hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của Yến Phi, Tôn Ân phát ra một tràng cười chấn động trời đất, có vẻ cực

kỳ vui sướng.

Yến Phi lòng biết không hay, hơn nữa biết mình đã lọt vào thế hạ phong, bởi chàng không rõ Tôn Ân sao lại có thể đắc ý dữ vậy.

Tiếng cười chợt ngưng bật.

Tôn Ân mục quang dời sang Dĩnh Thủy, nhàn nhã thốt: "Chim sẻ mồn mọn làm sao rõ được chí khí đại bang. Các thế lực Biên Hoang Tập đoàn kết nhất trí, chính hợp với ý tưởng tụ tập lại hết để tiêu diệt một lượt của bọn ta, nhất cử diệt tan tất cả lực lượng phản kháng ở Biên Hoang. Để ta nói cho người nghe tám chữ chân ngôn, sau đó Yến Phi người sẽ hiểu thắng bại đã định từ sớm, không ai có thể sửa đổi".

Tôn Ân từ từ xoay mình, động tác xoay chuyển tựa như có một ý vị bất biến vĩnh hằng trong biến hóa, giống như sự vận chuyển của thiên địa, sự chuyển dời của nhật nguyệt, sự thay đổi của sao trời.

Yến Phi càng rõ quyền chủ động đã bị đối phương khống chế, nguyên nhân là mình chưa có cách khám phá ra Hoàng Thiên Đạo Tạng công của đối phương, hơn nữa đã chịu kém biện luận, chỉ có thể đợi đối phương nói ra lời phù chú tám chữ chân ngôn sai khiến.

Tôn Ân song mục thần quang loang loáng, thần thái an nhàn tiêu sái, không hổ danh dự Đệ nhất nhân phương Nam, hân hoan mỉm cười: "Thành cũng Dĩnh Thủy, bại cũng Dĩnh Thủy. Yến Phi người minh bạch chứ?".

Yến Phi bề ngoài tuy điềm tĩnh như không, trong lòng lại không khỏi giật mình: "Thiên Sư muốn chỉ dùng Dĩnh Thủy rót vào Biên Hoang Tập?".

Tôn Ân cười lớn: "Trẻ con dễ dạy, bắt quá người chỉ đoán được một nửa. Ta đã đem cách giành thắng lợi phái người đi thông tri cho Mộ Dung Thủy, Biên Hoang Tập tuyệt không chịu được quá ba ngày".

Yến Phi cuối cùng đã giật nảy mình, tâm thần thất thủ.

Chính vào giây phút hồng hạc đỉnh điểm đó, Tôn Ân đã biến thành mấy nhân ảnh như thật mà lại như giả.

"Reng!".

Điệp Luyến Hoa ra khỏi vỏ.

Yến Phi không thể không tấn công, bởi công thủ không còn do chàng nắm nữa.

Từ lúc Tôn Ân xoay mặt đối diện với chàng, Yến Phi đã cảm thấy một lực lượng kỳ dị không có cách nào hình dung lập tức vỗ chộp lấy chàng. Đó không phải là một động lực hoặc chân khí bình thường, cảm giác như dồn mình trong biển dữ mệnh mông, ngoại trừ cảm giác sống thần đáng sợ ra, toàn thân giống như bị phong tỏa trong lực trường không thể thoát thân ra.

Chàng cuối cùng đã lãnh giáo uy lực của Hoàng Thiên Đạo Tạng công trời đất phải kinh, quỷ thần phải khóc.

Chàng đã rõ sự sợ hãi mà Nhậm Dao trước khi chết đã trải qua.

Tay Yến Phi siết chặt Điệp Luyến Hoa.

Cảm giác chưa từng gặp liền lan tràn khắp toàn thân, Kim Đan đại pháp trong nháy mắt đề thăng đến cảnh giới đỉnh cao. Điệp Luyến Hoa không còn là á kiếm của chàng nữa, mà là một bộ phận trên thân thể, hơn nữa linh giác toàn thân đã phát triển ra tới ngoài.

Trần Hoàng Cương vẫn như cũ, chàng thoát thân ra khỏi ngục tù ảo giác, nắm bắt lại được Tôn Ân.

Điệp Luyến Hoa đã hóa thành linh vật có sinh mệnh.

Cùng một lúc, chàng hiểu rõ lời nói của Tôn Ân, hiểu rõ hàm ý thành cũng Dĩnh Thủy, bại cũng Dĩnh Thủy.

Biên Hoang Tập vì giao thông Dĩnh Thủy mà thành mắc chót đường thủy đường bộ, chuyện này thiên hạ đều biết, cho nên thành cũng Dĩnh Thủy.

Bại cũng Dĩnh Thủy. Vì đối phương không đơn thuần có thể dùng Dĩnh Thủy rót ngập Biên Hoang Tập, phá hết mọi phòng ngự đã xây cất bên bờ Tây Dĩnh Thủy ở Biên Hoang Tập, mà còn có thể bất cứ lúc nào ngăn tuyệt nước sông, giúp cho người Hồ bên bờ có thể thần tốc vượt lòng sông đã nông hoặc đã cạn hẳn qua bên kia, công phá tường Đông. Biên Hoang Tập dưới tình huống đó, không thể nào ngăn trở được áp lực từ bốn phương tám hướng đổ về.

Lúc bình thường, ý tưởng đó có thể làm cho chàng giật mình rối loạn như nghe sấm sét giữa trời trong, bất quá giờ phút này Điệp Luyến Hoa trong tay, Kim Đan đại pháp đang ở trạng thái đỉnh điểm, gạt ra ngoài bất kỳ sự vật gì, chỉ giống như tảng đá bên trên dòng nước, không bị một chút xú ảnh hưởng.

Điệp Luyến Hoa như ngựa thoát cương, vút thẳng tới Tôn Ân, khí thế ồ ạt xông tới trước trên chiến trường, vút bỏ sinh tử, đầu óc lại linh động thông triệt, không có một chút dấu vết gì có thể tìm được.

Bên dưới lưỡi kiếm, Tôn Ân chợt như ngưng đọng quang cảnh, sau đó nhoáng qua bên trái.

Chuyện kinh hồn đã xảy ra.

Giây phút Điệp Luyến Hoa ra khỏi vỏ, Yến Phi thành công thoát khỏi xiềng xích vô hình Tinh – Khí – Thần mà Tôn Ân thi triển trên mình chàng, Kim Đan đại pháp của chàng đồng thời nhắm kỹ Tôn Ân, theo khí cơ xuất kích. Lòng chàng nghĩ chỉ cần Tôn Ân kiếm đầu tiên không có cách nào không hoàn thủ, kể sụ đồ lòng tin khẳng định là y chứ không phải là mình.

Nhưng lúc Tôn Ân dời sang bên trái, lưỡi kiếm cách y chỉ khoảng nửa trượng, lực trường của Hoàng Thiên Đạo Tạng công của Tôn Ân không ngờ lại không sinh sôi biến hóa theo lối dời chuyển của y. Nói cách khác nếu chàng cứ y theo cảm ứng của khí cơ, chỉ có thể đâm vào chỗ trống nơi Tôn Ân đứng hồi nãy. Thật ra chàng nên tin vào mắt mình hay vào cảm giác của Điệp Luyến Hoa?

Yến Phi hú dài một tiếng, Điệp Luyến Hoa chợt gia tốc, tiếng kiếm rít tràn ngập đỉnh Trần Hoàng Cương, khí kinh như ba đào nhấp nhô xung kích, nhắm vào chỗ hồi nãy Tôn Ân đang đứng, cũng là đập thẳng tới nguồn cội lực trường.

Tôn Ân mặt lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên vì sự cao minh của Yến Phi vượt ngoài ý liệu của y. Y tuy dời sang trái ba bước, trên sự thật y vẫn dùng thủ pháp vi diệu khống chế trọng tâm của lực trường, nếu Yến Phi đổi hướng tấn công thực thể hữu hình của y, thực thể vô hình của y có thể lập tức lấy mạng Yến Phi.

Còn nếu Yến Phi đánh trúng trọng tâm của lực trường, không khác gì là trực tiếp đánh trúng y, y không thể không hoàn thủ ngăn đỡ, bởi cảm ứng khí cơ của song phương đã khóa chặt vào nhau.

Tôn Ân phát ra một tràng cười dài.

Lưỡi kiếm chỉ còn cách "y" khoảng ba thước.

Tôn Ân nhoáng sang phải, lực trường cuối cùng đã xuất hiện biến hóa, dời chuyển theo y.

Điệp Luyến Hoa cũng đổi hướng, như bóng theo hình rượt đuổi.

Mắt thấy sắp đâm trúng, lực trường vụt biến mất vô ảnh tung, Tôn Ân lộn người lên không hạ xuống cách sau lưng chàng hai trượng, mau lẹ như quỷ mị, giảo quyết như linh hầu.

Vậy mà có thể thu hết chân khí lại, Yến Phi có tưởng tượng cũng không tưởng tượng được. Lúc một kiếm đâm hụt vào chỗ trống, không ngờ không có cách nào theo cảm ứng tiếp tục truy kích.

Tôn Ân không hoàn thủ đã lợi hại như vậy, nếu hoàn thủ thì đâu có cách ngăn đón. Một kiếm mất công hiệu, lập tức lung lay lòng tin của Yến Phi. Nếu tam kiếm mất hết, trường quyết chiến này quả là không cần đánh

nữa.

Yến Phi vọt lên, lưng quay xuống đất, bay ngang đi, Diệp Luyện Hoa toán ra ngàn vạn kiếm quang, từ bên trên hạ xuống đánh xéo lên lưng Tôn Ân. Khoảng cách hai trượng trong nháy mắt là tới, Tôn Ân vọt xoay chuyển, râu tóc y phục phiêu phưởng, một cơn lốc khí mãnh liệt theo mỗi một vòng quay như cơn sóng nhấn Yến Phi xung kích, bên trong còn bao gồm vô số dòng xoáy khí kinh, khiến người ta có cảm giác giống như đất trời tán loạn lúc thiên địa hỗn độn, không có chuyện gì có thể nắm chắc, ý chí bất ổn, người liền lập tức bị hãm vào cảnh giới thác loạn.

Công pháp như vậy, tầng bậc không giới hạn vào vật chất, mà có thể trực chỉ vào tâm thần, ảnh hưởng trạng thái tinh thần của Yến Phi.

Yến Phi không sợ mà lại mừng.

Trước giây phút siết chặt Diệp Luyện Hoa, chàng biết mình trên phương diện đạo tâm không thua kém Tôn Ân bao nhiêu, kém chỉ là hỏa hầu trên phương diện đạo pháp. Tôn Ân muốn ảnh hưởng lên tinh thần của chàng, khẳng định là không có hiệu quả. Chàng cố ý ảo hóa ra biết bao nhiêu là kiếm ảnh, chính là muốn Tôn Ân nghĩ lầm chàng tuy không thể kèm tỏa khí trường của Tôn Ân, lại có thể phong tỏa tinh thần của y.

Kiểm quang thu tắt.

Yến Phi hai chân co lại, lẳng không lộn một vòng, đứng vững dưới đất, tiếp đó tiêu sái xoay mình, một kiếm hời hời hột hột, không có một chút xiu hoa hòe quét ngang qua chỗ Tôn Ân.

Lối biến chiêu này vượt ngoài sự định liệu của Tôn Ân, bất chợt y cảm thấy một kiếm xảo diệu mà vụng về, thần kỳ mà như suy nhược của Yến Phi giống thiên quân vạn mã cuộn cuộn xung sát, căn bản có muốn tránh cũng không thể tránh. Thứ cảm giác đó kỳ dị đến cực điểm, chỉ có kẻ trong cuộc mới có thể minh bạch.

Tôn Ân quát một tiếng "giời", toàn tốc bay lui.

Lực trường không chuyển dời theo y, mà chia làm vô số trung tâm, mỗi một trung tâm đều có sức uy hiếp thực tại, dao động bốn bề. Có thể đem chân khí đùa chơi đến cảnh giới như vậy quả là làm cho người ta nghe nói tới cũng phải hãi hùng. Tôn Ân là ảo thuật sư về chân khí, tất cả tùy tâm sở dục, không chịu bất kỳ hạn chế nào. Thật giả khó phân biệt nữa. Mãi cho đến giờ phút này, Yến Phi mới hiểu thấu hàm nghĩa "lánh nặng tìm nhẹ" trong lời nói của Tôn Ân.

Lúc đó Diệp Luyện Hoa đã quét được nửa vòng, kiếm khí quét ra như cuồng phong quét là hủy phá trọng tâm của tất cả lực trường phân liệt ra, đang khi kiếm phong chỉ về hướng Tôn Ân, chợt ngưng vụt đi, sau đó Yến Phi quát lớn một tiếng: "Thiên Sư trúng kế rồi!".

Tiếng kiếm rít liền vang lên, hóa thành điện quang, nhân kiếm hợp nhất xé gió đâm về phía Tôn Ân.

Lần này Yến Phi không chỉ khóa chặt tinh thần của Tôn Ân, còn kèm cặp khí trường của đối phương, cùng với nguồn khí của Tôn Ân tuy hai mà làm một.

Mái tóc dài của Tôn Ân phản phật tung bay trên đỉnh đầu, toàn thân y phục ngược gió bốc lên, tướng tá hung tàn đáng sợ đến cực điểm, giống như bỗng nhiên vọt lên cao, hiện ra chân thân của Thiên Sư.

Một chiêu hồi nãy tránh nhường đã quá miễn cưỡng, cuối cùng để Yến Phi nắm được chủ động.

Chỗ then chốt là Yến Phi khẳng định Tôn Ân sẽ kiên trì với chiến thuật nhường tam kiếm, cho nên có thể thoải mái mà làm, liệu địch tranh tiên.

Chỗ hỏng của y là nghĩ lầm có thể dựa vào đó mà làm ảnh hưởng tinh thần, khiến đối phương sinh ảo giác, đợi đến lúc biết mình không thể thành công thì đã ôm hận khó đi ngược lại.

Đương nhiên không thể nói Tôn Ân vì vậy mà thua hết trường quyết chiến quan trọng này, y có thể khiến cho hai kiếm của Yến Phi đâm hụt, đã chứng tỏ quá rõ mình cao hơn Yến Phi không chỉ một chút, sự thua thiệt một kiếm cuối cùng chỉ là y không có cách nào đánh đổ lòng tin của Yến Phi.

Tôn Ân tránh thêm một kiếm không phải là hoàn toàn không có biện pháp, chỉ bất quá tiếp diễn tình huống sẽ dẫn y lọt vào kết cục chịu đòn lúc nào cũng có thể đại bại.

Cao thủ tương tranh, một khi lọt vào thế hạ phong, muốn quân bình lại đâu phải dễ, nói gì tới thủ thắng.

Tôn Ân cười dài: "Thống khoái, thống khoái!".

Tiếng cười như ánh chớp phóng lên Yến Phi, nhắc chuông đánh mạnh trúng mũi kiếm, chuẩn xác đến mức khiến người ta phải le lưỡi.

Yến Phi như bị chùy sắt vạn cân nặng nề đập trúng mũi kiếm, cả cánh tay tê dại, bị đập thoái ra sau.

Tôn Ân song mục thần quang hừng hực, một là không làm, hễ làm là không ngừng, thuật thủ phát tay áo về phía Yến Phi, nào ngờ chân khí truyền qua trước nóng sau lạnh, nếu để nó xâm nhập vào kinh mạch, khẳng định sẽ bị trọng thương, vì vậy không có cách nào thừa thắng truy kích.

Yến Phi cuối cùng đã bức được đối phương ra tay, trong lòng lại không có chút nào vui mừng, bàn tay nắm kiếm tuy thần tốc hồi phục lại cảm giác, lại đã biết công lực của Tôn Ân cao thâm như vực sâu biển rộng, phối hợp với Hoàng Thiên Đạo Tạng công mà đối phương có thể nuốt mình hai kiếm, chuyện này chàng thật chỉ có chết chứ không có sống.

Vấn đề ở chỗ có chạy cũng chạy không được.

Yến Phi quát lớn một tiếng, Diệp Luyến Hoa nở vệt thành một vùng kiếm hoa, nhắm bậc tôn sư võ học sợ rằng thiên hạ không có ai có thể đánh bại tấn công tới, sống với chết, thắng hay bại không còn tồn tại trong tâm tư nữa.

Hai đạo nhân ảnh nhấp nhô, trao đổi vị trí, âm thanh khí kinh giao kích không ngừng vang lên, chỉ nội trong nháy mắt, hai người kiếm qua chuông lại, tùy ý biến hóa, đã trao đổi mười mấy chiêu.

"Keng"!

Tôn Ân cong ngón tay búng trúng lưỡi kiếm, luồng cự lực không thể nào kháng cự truyền thấu qua kiếm, Yến Phi lồng ngực như bị sét đánh trúng, toàn thân huyết khí ngùn ngụt, thoái lùi ngồi bệch xuống.

Tôn Ân cũng thoái ba bước rồi mới chỉnh đốn chân tay, nhắm phía chàng lướt tới, một quyền lăng không đánh ra, cười thốt: "Ngày này giờ này năm sau là ngày giỗ của Yến Phi ngươi!"

"Ừa"!

Yến Phi vệt phun ra một vòi máu tươi.

Chàng đã bại, tâm linh trái lại trong suốt rành rành, biết rõ quyền này của Tôn Ân có uy lực khổng lồ chiếm đoạt tạo hóa của trời đất, thần gào quỷ khóc, ngang bằng với vũ trụ.

Yến Phi rú dài một tiếng, Diệp Luyến Hoa toàn lực phản kích. Chàng đã bị đối phương đánh trọng thương, nhưng Tôn Ân cũng vì vậy mà mang thương tích. Chỉ cần có thể làm cho Tôn Ân vết thương càng nặng thêm, cái chết của chàng vẫn còn có giá trị.

Quyền đầu của Tôn Ân không ngừng khuếch triển phía trước, hiển thị tinh thần của Tôn Ân đang khóa chặt chàng, tuy chỉ là một quyền đánh tới, nhưng toàn thiên địa vũ trụ đều giống như đang đối kháng với mình, gió lốc từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn kéo đến, đè ép chàng vấy vũng trong một không gian eo hẹp.

Ngay lúc đó, tiếng rít sắc bén từ đằng sau Tôn Ân vang lên: "Tôn Ân nạp mạng đi!".

Mặt Tôn Ân hiện sắc giận, quyền kinh chợt giảm nhẹ đi.

Kiểm quyền tương kích, Yến Phi chút xíu nữa là không giữ được Diệp Luyến Hoa, ngũ tạng lục phủ như lật

chuyển, phún máu như con diều đứt dây bay văng xuống Cương, từ sườn Cương lăn thẳng xuống.

Nhậm Thanh Thị đã đến, cố chực chờ thời khắc khấn trương Tôn Ân dồn tâm trí hủy diệt Yến Phi, đánh lên Tôn Ân.

"Bình"!

Yến Phi nặng nề rớt xuống đất.

Xong rồi.

Ý niệm đó vừa dâng lên, cảm thấy bị người ta nhắc lên, thần tốc lướt đi.

Yến Phi còn một chút tinh minh, tiến nhập cảnh giới âm dương tương giao của Kim Đan đại pháp rồi mới mất đi thần trí, hồn phách lang thang, không còn biết bất cứ chuyện gì giữa thế gian nữa.

Hồi 48

Quyển sùng bất tái

Lưu Dụ trước giờ Ngọ đã đến ngoài Quảng Lăng thành, chiến mã mệt quá không còn dậy nổi, phải xuống ngựa vào thành.

Lúc đến cửa thành lập tức cảm thấy không khí quái lạ, vệ sĩ thủ thành ai ai cũng mặt mày tang thương, không có chút xíu khí lực sống động.

Bọn họ đều nhận ra gã là Lưu Dụ, một vệ sĩ đôi mắt đỏ hừng, trào nhiệt lệ kêu lên: "An công đêm hôm qua đã đi rồi!".

"Oành"!

Tin đó như bầu trời không mưa mà có sấm, đầu óc tê tái, toàn thân mềm nhũn.

Cho dù Tạ An không chịu đựng được bao lâu, nhưng luôn mang tâm thần không muốn đối diện hiện thực. Tựa hồ chuyện này vĩnh viễn không thể xảy ra, nhưng lại đã thành sự thật tàn khốc trước mắt.

Hai cột trụ của Nam triều, hai người khổng lồ của Giang Tả, Hoàn Xung đã mất, hiện tại Tạ An mang vinh dự Thiên hạ đệ nhất danh sĩ cũng buông tay về trời, lực lượng đoàn kết Nam triều cuối cùng đã sạch sành sanh.

Toàn Quảng Lăng thành mây sầu bao phủ, nhân dân khóc lóc bồn thần bên đường, Nam Tân không có Tạ An, không còn có thể bảo trì ngày tháng hưng thịnh thanh bình nữa.

Không có ủng hộ của Tạ An, Tạ Huyền biến thành cô độc tác chiến, y tuy là thống soái vô địch, lại thiếu sót sức ảnh hưởng đối với hoàng thất và đám cao môn quyền quý như Tạ An. Bọn Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo sẽ không còn kiêng kị gì nữa.

Lưu Dụ hoảng hoảng hốt hốt, thân thể bẽ bàng đi đến Thứ sử phủ ở trung tâm thành, càng cảm nhận được nỗi bi thống ai thương vì cái chết của Tạ An.

Gã không biết đã nói gì, thần thờ theo người dẫn vào phòng đón khách, cũng không có ai nổi lòng hiếu kỳ đối với sự xuất hiện đột ngột của gã, giống như tâm thần của tất cả mọi người đều đã chết theo sự ly khai của Tạ An.

Không biết ngồi được bao lâu, một thanh âm quen thuộc vang bên cạnh: "Lưu Dụ! Là người đó sao!".

Lưu Dụ ngờ nghech quay sang chỗ phát ra tiếng nói, một gương mặt tựa như từng quen biết xuất hiện trước mắt, một hồi sau mới nhận ra là Lương Định Đô gia tướng trong Tạ phủ. Hai người ngây ngốc một hồi, họ Lương song nhãn đỏ ngầu, buồn bã rơi lệ: "An công đã đi!".

Cùng một câu: "An công đã đi", do gia tướng của Tạ phủ tận miệng nói ra càng có phần hơn uy lực sinh tử đã định, không thể sửa đổi. Lưu Dụ rất muốn khóc rống theo hân, chỉ là không có cách nào khóc nổi. Từ sau khi ly khai Biên Hoang Tập, gã một mực như sống trong một ác mộng không có cách nào thoát thân.

Ác mộng và lời nguyện rủa đáng sợ trọng hiện thực!

Lương Định Đô hiển nhiên cũng đã khóc hết nước mắt, sau khi nhắm mắt rang nhin nỗi đau xót, hân nói: "Đại thiếu gia ở thư phòng, mời người đi gặp ngài".

Lưu Dụ chao đảo đứng dậy, để Lương Định Đô chạy tới đỡ, họ Lương kinh hãi: "Người không sao chứ?".

Lưu Dụ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, cười khổ nói: "Sắc mặt của ta có phải rất khó coi không?".

Lương Định Đô hiển hiện tính tình thích đối trả: "Hiện tại sắc mặt ai mà dễ nhìn được chứ?".

o o o

Tạ Huyền ngồi ở một góc thư phòng, cúi đầu trầm tư.

Không gặp chưa đến mười ngày, Tạ Huyền lại giống như đã già đi mười mấy năm, tóc mai ngả bạc, không còn anh khí thuở trận chiến Phi Thủy, chứng tỏ nội thương của ông ta không những chưa thuyên giảm, hơn nữa tình huống có vẻ kịch liệt nguy cấp.

Lương Định Đô dẫn gã đến ngoài cửa, để gã tự mình tiến vào.

Đầu óc Lưu Dụ vẫn tràn ngập tình cảnh bi thống của người trên kẻ dưới trong Tạ phủ mà mình chứng kiến dọc đường đến đây, vừa bước vào thư phòng liền quỳ xuống: "Huyền soái tại thượng, Lưu Dụ đã về đến!".

Tạ Huyền ngược đầu nhìn gã, ngậy người: "Người đã thụ thương? Mau đứng lên!".

Lưu Dụ miễn cưỡng đứng dậy, ráng nhin lệ nóng, y theo chỉ thị của Tạ Huyền ngồi xuống cái ghế thái sư bên trái ông ta.

Tạ Huyền hiện biểu tình của một người tâm lực tiêu tụy, rang chán chường tinh thần thất: "Nói đi!".

Lưu Dụ cảm thấy thân thể phát lạnh rã rời, rất không thoải mái. Biết vì tâm tình quá dồn ứ cộng với lao lực quá độ, thêm vào thân thể chưa hoàn toàn bình phục bệnh cũ tái phát. Bất quá lúc này còn lo gì nữa, gắng gượng đem hết tình huống kể hết ra.

Tạ Huyền nghe xong nhíu mày: "Người lẽ nào nhìn không ra đây là cạm bẫy sao?".

Lưu Dụ sâu sắc cảm nhận nỗi thống khổ có miệng mà khó nói.

Gã đương nhiên không thể kể với Tạ Huyền chuyện gã muốn về gặp mặt bẩm báo với Tạ Huyền là Mạn Diêu chính là tân sủng của Tư Mã Diêu, bởi mối quan hệ giữa Mạn Diêu và Nhậm Thanh Thị với gã đã trở thành gốc rễ duy nhất gã có thể nhờ cậy để vùng vẫy trong quân đội sau khi Tạ Huyền nổi gót Tạ An lìa trần.

Cho nên gã không thể không nói láo với Tạ Huyền về then chốt này, cũng là lần đầu tiên lừa gạt Tạ Huyền, mà lý do duy nhất có thể giải thích việc mình quay về Quảng Lăng là cầu viện với Tạ Huyền cho Biên Hoang Tập.

Lưu Dụ rõ rệt cảm thấy sự bất mãn và thất vọng của Tạ Huyền đối với mình, lại vẫn không thể không cứng cỏi, buồn bã thất: "Lúc tôi phát giác mình nhìn nhận sai lầm, đã quá trễ không còn xoay trở được".

Tạ Huyền mục quang rờ rờ chăm chú quan sát gã, trầm giọng: "Lúc người chạy khỏi ma trận của Tôn Ân, tại sao không lập tức quay về Biên Hoang Tập kể vai tác chiến cùng Yến Phi?".

Lòng Lưu Dụ co thắt nỗi thống khổ nhỏ máu, đó đã thành nỗi hận bình sinh của gã! Chết ở Biên Hoang Tập

còn hơn là làm tổn thương đến Vương Đạm Chân, hiện tại lại bị Tạ Huyền xem thường và hiểu lầm. Sớm biết như vậy, chi bằng cùng Vương Đạm Chân đi cho rồi, còn phải lo con mẹ gì nữa.

Tạ Huyền là người Lưu Dụ gã cảm kích và kính trọng nhất, hiện tại lại phải đem lời phản ngược lại lòng nói với ông ta, sự mâu thuẫn trong lòng có thể tưởng tượng ghê gớm đến cỡ nào.

Gã nghe mình đang nói: "Lúc đó tôi bị trọng thương, chỉ có thể ngồi trong thuyền con điều tức tĩnh dưỡng, tới khi Nhậm Thanh Thị bỏ đi thì đụng phải đội chiến thuyền của Nhiếp Thiên Hoàn, đã đánh mất cơ hội quay đầu".

Tạ Huyền ngẩng nhìn xà ngang của thư phòng, điềm điềm thốt: "Đây đâu phải là hành vi anh hùng".

Lưu Dụ đầu óc chấn động rần rần, tâm tình phần oán từ đáy lòng cuộn cuộn dâng trào.

Tạ Huyền không tin lời nói của gã, không tin gã quả đã từng có ý niệm quay về Biên Hoang Tập, chỉ nghĩ gã là kẻ hèn tham sống sợ chết.

Ài!

Chuyện này thật là tất cả coi như xong, Tạ Huyền không còn có thể coi gã là người kế thừa nữa.

Tạ Huyền có phải đang nghĩ Lưu Dụ gã chỉ có mượn miệng mượn cơ để thoát khỏi hiểm địa, nếu là như vậy, mình thật không nên về lại. Lúc này trong lòng gã chỉ còn nghĩ đến Vương Đạm Chân.

Sau khi mất đứt tất cả, chỉ có thực nữ mỹ lệ linh xảo trí tuệ đó mới làm cho gã cảm thấy sinh tồn là chuyện có ý nghĩa.

Cũng khó trách Tạ Huyền thất vọng đối với mình, gã đã hoàn toàn quăng bỏ chuyện ông ta giao thác, đã không giữ được Biên Hoang Tập, lại không có cách nào bảo vệ Kỳ Thiên Thiên, càng không có cách nào ngăn trở "Đại Hoạt Di Lạc" Trúc Pháp Khánh xuống Nam phục thù.

Nghĩ đến đây, ý thức dần dần mơ hồ, cuối cùng tựa như nghe thấy tiếng kêu la của Tạ Huyền từ ngàn sông vạn núi xa xăm truyền lại, sau đó từ từ tiêu tán, cuối cùng là bóng tối và hư vô tuyệt đối.

° ° °

Lưu Dụ dần dần tỉnh dậy, phát giác mình đang nằm trên giường, còn có một người đang ngồi bên mình.

Mở to mắt, cái lọt vào mắt là gương mặt của Tống Bi Phong.

Lưu Dụ gượng ngồi dậy, phát giác thân thể đau đớn ră rời, trong miệng lại nồng nặc mùi vị thuốc.

Tống Bi Phong đỡ gã ngồi dậy ở đầu giường, vui vẻ: "Người cuối cùng đã tỉnh rồi!".

Lưu Dụ hoang mang: "Đã xảy ra chuyện gì?".

Tống Bi Phong không giấu, giải thích tường tận: "Lúc người nói chuyện với đại thiếu gia trong thư phòng, bất chợt ngã xỉu, người quá mệt mỏi rồi! Cho nên vết thương cũ tái phát, thời thể này, cái quan trọng nhất là giữ gìn sức khỏe. Ta cũng đã nằm mười mấy ngày, hai ngày nay mới đỡ hơn một chút. Bệnh hoạn thương thế đến mới rõ cái gì gọi là anh hùng khí đoản".

Lưu Dụ từ từ hồi ức lại chuyện trước khi xỉu, kinh hãi: "Ta đã nằm bao nhiêu ngày rồi?".

Tinh thần gã từ từ tươi tỉnh lại, chân khí trong người cũng vận chuyển không trắc trở, nỗi đau đớn mau chóng giảm nhẹ, chỉ là vẫn còn yếu đuối một chút, có lẽ vì nhiều ngày không ăn uống.

Tống Bi Phong nói: "Người đã nằm suốt mười hai ngày, ngày mai là ngày liệm An công, có cả trăm người ở các nơi đến đưa tang, ài! Nhập thổ an bình cũng là một giải thoát, ai có thể tránh được chết chứ? Từ sau khi ra khỏi Đông Sơn, đại nhân chưa từng có khoát lạc thật sự".

Lưu Dụ thất thanh: "Mười hai ngày!".

Tổng Bi Phong lòng đầy cảm xúc, gật đầu không chút kinh ngạc.

Lưu Dụ nắm lấy tay áo Tổng Bi Phong, khẩn trương hỏi: "Có tin tức Biên Hoang Tập không?".

Tổng Bi Phong đưa mục quang đón nhận thần lo âu của gã, buồn bã đáp: "Biên Hoang Tập đã mất, bọn ta nhận được chút tin này tin nọ đứt đoạn từ những người rời khỏi Biên Hoang Tập chạy đến đây, đến bây giờ vẫn chưa rõ tình huống xác thực".

Lưu Dụ đầu óc tê tái, buông lỏng bàn tay nắm áo Tổng Bi Phong, trái tim chìm sâu vào vực thẳm vô biên, thân người phát lạnh gợn gợn, không có cách nào nói nên lời.

Tổng Bi Phong nói: "Cái không thể tưởng tượng được là người chỉ huy liên quân Biên Hoang Tập phản kháng xâm lấn chính là Thiên Thiên tiểu thư! Bọn họ dũng cảm phi thường, sau ba ngày ba đêm kịch chiến với quân vây Tập của Mộ Dung Thủy và Tôn Ân, địch nhân vẫn không có cách nào công nhập Dạ Oa Tử, phòng tuyến cuối cùng cũng là phòng tuyến kiên cố nhất. Đáng tiếc Mộ Dung Thủy tháo nước rút vào Biên Hoang Tập, phá đi trận địa bờ Tây Dĩnh Thủy, tiếp đó lại rút cạn nước sông, Mộ Dung Thủy chỉ huy một vạn quân bộ tinh nhuệ mạnh mẽ thần tốc vượt qua sông Dĩnh đã cạn nước, Biên Hoang Tập mới thất thủ".

Lưu Dụ mắt trào lệ nóng: "Bọn Yến Phi và Thiên Thiên sống chết ra sao?".

Tổng Bi Phong đáp: "Mãi cho đến giờ phút này vẫn không có ai rõ, tình huống lúc Tập bị phá hỗn loạn đến cực điểm. Thiên Thiên tiểu thư hạ lệnh dùng pháo hù bày sức vật chạy loạn ra khỏi các cửa, sau đó lợi dụng thời điểm trận địa địch nhân đang rối rắm, đột vây bỏ chạy khắp bốn phương tám hướng. Bất quá Hoang nhân có thể chạy ngược về phương Nam không tới trăm người, có thể thấy chiến huống lúc đó kịch liệt cỡ nào. Thiên Thiên tiểu thư và Yến Phi không có ai biết được ra sao. Huyền soái đã phái người đến Biên Hoang nghe ngóng nội hạ lạc của bọn họ, nếu người không phải bị bệnh nặng, người chắc là nhân tuyển tốt nhất để đến Biên Hoang Tập".

Lưu Dụ miễn cưỡng nhin khóc, cười thảm: "Huyền soái làm sao để ứng phó cục diện như vậy?".

Tổng Bi Phong đôi mắt thần quang lóe lên: "Huyền soái còn có thể làm gì chứ? Tư Mã Đạo Tử đã nhận gánh vác chuyện này, dựa qua Tư Mã Diệu truyền chỉ ra lệnh cho Huyền soái và Hoàn Huyền không được đụng tới tình huống Biên Hoang Tập. Hiện tại đội thủy sư của Kiến Khang đồn trú ở Dĩnh khẩu, phong tỏa hết giao thông đường thủy của Nam phương tới Biên Hoang Tập. Hừ! Biên Hoang Tập nếu có thể dễ bị cắt đứt giao thông với phương Nam thì Biên Hoang Tập đâu trở thành Biên Hoang Tập, không đi đường thủy thì đi đường bộ, biên giới của Biên Hoang Tập với phương Nam trải dài cả ngàn dặm, ai có thể phong tỏa hết được chứ?".

Lại quay sang Lưu Dụ: "Có thể ăn chút gì không?".

Lưu Dụ buồn bã: "Ta không muốn ăn".

Tổng Bi Phong nói: "Dù gì cũng phải ăn một chút, nếu không làm sao khôi phục thể lực? Người nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta kêu người đem đồ ăn tới, cũng phải thông tri cho Huyền soái một tiếng, ông ta rất quan tâm đến bệnh tình của người!".

Nghe Tạ Huyền quan tâm đến gã, Lưu Dụ cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng cảm thấy đỡ hơn một chút, ít ra Tạ Huyền còn chưa quăng bỏ gã hoàn toàn.

o o o

Lưu Dụ được tỳ nữ Tiểu Kỳ của Tổng Bi Phong hầu cận, ăn cơm xong, không lý gì tới sự phản đối của Tiểu Kỳ, tắm rửa một bữa thống khoái cũng đã quá chính Ngọ khoảng nửa canh giờ.

Chỗ gã cư trú chính là góc đông bắc hậu viện Thứ sử phủ, chuyên dùng cho các gia tướng và thị vệ thân cận tá túc, có hai mươi mấy gian sương phòng. Phòng của Tổng Bi Phong sát bên phòng gã, còn sát bên kia là phòng của Hà Vô Kỵ và Lương Định Đô.

Hà Vô Kỵ là cháu gọi Lưu Lao Chi bằng cậu, vì dưng cảm thiện chiến được đề bạt làm thủ lĩnh thân binh của Tạ Huyền, cùng chức vụ Phó tướng với Lưu Dự, lý lịch tư cách đảm đương chức Phó tướng lại thâm sâu hơn so với Lưu Dự. Trong cao môn đẳng cấp rõ rệt, chiếu theo lối an bài phòng ốc hiện tại, địa vị của Lưu Dự gã ở Tạ gia còn đặt trên cả Hà Vô Kỵ.

Khu viện to lớn trống trống vắng vắng, chỉ có hai gã bộc phó đang quét phòng, có lẽ vì phải chuẩn bị cho tang lễ ngày mai, bọn Tổng Bi Phong ai cũng bận bịu ra ngoài.

Sau khi Tiểu Kỳ rời phòng, Lưu Dự thừa cơ điều tức luyện khí, tĩnh tâm chờ đợi Tạ Huyền triệu đến.

Gã đồng thời quyết định phải đem quan hệ giữa Nhậm Thanh Thị với gã nói ra, để Tạ Huyền quyết định sao thì quyết định. Gã thật không muốn lừa gạt Tạ Huyền. Nếu Tạ Huyền nghĩ nên vạch trần Mạn Diệu, liệu chiếu theo ý của Tạ Huyền mà làm, chỉ có như vậy gã mới có thể giảm nhẹ gánh nặng trong lòng.

Nào ngờ điều tức gần một canh giờ, đã quá Ngọ, Tạ Huyền vẫn chưa sai người đến tìm gã. Lưu Dự bản thân đợi thêm một canh giờ, vẫn không có gì, không khỏi tâm tình chìm đắm, nghĩ ngợi lung tung. Tạ Huyền có phải không còn coi trọng gã nữa? Đổi lại là ngày tháng lúc trước, bất kể Tạ Huyền có làm gì cũng muốn gã hầu bên cạnh, nhưng hiện tại mình hôn mê mười hai ngày, sau khi tỉnh dậy Tạ Huyền lại không có hứng thú ghé mắt nhìn gã, có phải biểu thị Tạ Huyền đã không còn sủng ái gã nữa? Như vậy gã lưu lại ở Bắc Phủ binh còn ý nghĩa gì chứ? Lại nghĩ đến Biên Hoang Tập bị công hãm, nỗi đau xót buồn thảm trong lòng chỉ có tự mình lãnh đủ.

Tiếng bước chân vang lên.

Lưu Dự phấn chấn tinh thần, nghe thấy có tới bảy tám người đến, với trận thế như vậy, lẽ nào Tạ Huyền đích thân đến thăm gã? Gã liền bật dậy khỏi ghế ngồi, bước khỏi phòng ngủ ra tiểu sảnh đường.

Người bước vào cửa là một hán tử ba mươi mấy tuổi, thân hình cao to, đẹp trai thanh tú, vận y phục tướng quân, đằng sau dẫn theo bảy cao thủ Bắc Phủ binh, vừa thấy Lưu Dự, mừng rỡ thốt: "Quả nhiên đã tỉnh rồi!".

Đối phương tuy không phải Tạ Huyền, nhưng Lưu Dự vẫn hoan hỉ trong lòng, vội thi quân lễ: "Phó tướng Lưu Dự bái kiến Tôn đại nhân".

Người đến chính là quán quân tướng quân Tôn Vô Chung, trước Phì Thủy chi chiến, gã vốn là thuộc hạ của Tôn Vô Chung, những người theo Tôn Vô Chung đến đây lúc này đều là chiến hữu và huynh đệ đồng bào mà gã quen biết, có cảm giác thân thiết cực kỳ.

Tôn Vô Chung đi tới nắm lấy hai vai gã, vui mừng thốt: "Chút xíu nữa là nghĩ tiểu Dự ngươi vĩnh viễn không tỉnh lại rồi!".

Những người kia cũng cao hứng vây quanh tay bắt mặt mừng, không dám gã một quyền thì cũng cầu gã một cái, không làm vậy thì không đủ biểu thị tâm tình hưng phấn trong lòng.

Tôn Vô Chung vỗ vai gã: "Ta đã nói từ lâu thể chất của ngươi khẳng định có thể chịu được cửa ải kiếp nạn này, đi! Ngồi xuống nói chuyện".

Kéo gã đến một bên ngồi xuống, những người khác chia nhau ngồi, không còn chỗ ngồi thì đứng, tiểu khách sảnh liền náo nhiệt rần rần.

Tôn Vô Chung nói: "Vừa nãy ta có đi gặp Huyền soái, biết Tiểu Dự ngươi mới tỉnh lại, cho nên lập tức dẫn đám huynh đệ của ngươi đến gặp ngươi".

Một người nói: "Bọn ta nhiều lần ghé qua thăm ngươi, lần nào cũng thấy ngươi thoi thóp, bệnh dữ tới mức gần như mất đi nửa mạng, nói xàm huyền thuyên, thật lo quá".

Người này tên Ngụy Vĩnh Chi, là một nhân tài trong đám thủ hạ xuất sắc nhất của Tôn Vô Chung, giữ chức Hiệu úy, luôn xưng huynh hô đệ với Lưu Dự. Trên sự thật Lưu Dự nhân duyên trong Bắc Phủ binh cực tốt, bởi gã tính tình khiêm tốn lễ độ, biết đối xử phải đạo với người người.

Lưu Dụ thầm cả kinh, mình không biết trong lúc hôn mê có tên Vương Đạm Chân không? Liền hỏi: "Ta nói xàm gì vậy?".

Mọi người nhất tề cười rần lên, có người đáp: "Đã là nói xàm, ai nghe rõ được chứ?".

Lưu Dụ yên tâm, nhưng lại có tâm sự khác.

Tạ Huyền biết rõ gã đã tỉnh dậy, tại sao lại không chịu gặp mặt gã? Tôn Vô Chung còn tự mình đi đến gặp gã, không phải là chỉ thị của Tạ Huyền.

Nghĩ đến đó, tay chân đã lạnh ngắt, thầm nghĩ quan hệ thân cận cùng Tạ Huyền chắc đã cáo chung.

Tôn Vô Chung nói: "Đừng nên ồn ào vậy! Tiểu Dụ qua đại nạn không chết, tất có phước đức. Bọn ta lập tức kéo gã đến Túy Nguyệt Lâm trên đường Quảng Hoài ăn một bữa đã, bảo đảm gã sẽ biến lại thành rồng thành cọp ngay".

Ngụy Vinh Chi nhíu mày: "Đại tang của An công còn chưa cử hành, ai ai cũng đau buồn, hàng ăn quán rượu đâu có làm ăn chứ!".

Tôn Vô Chung nói: "Túy Nguyệt Lâm là của lão bằng hữu Khổng Tĩnh của ta mở ra mà, tìm lão là có biện pháp rồi".

Mọi người mừng rỡ, kéo Lưu Dụ ra khỏi cửa.

Hồi 49

Tâm hữu linh tề

Yến Phi từ trong hỗn độn sức tĩnh lại.

Chàng hoàn toàn mất đi ý niệm và cảm giác đối với thời gian, thời gian trăm ngàn năm có thể chỉ ngắn ngủi trong một búng tay.

Sau khi bị Tôn Ân đánh trọng thương, chàng không hề mất đi ý thức, lại đã đoạn tuyệt tiếp xúc với nhân thế, nhân thế chỉ giống như một giấc xa vời, bất quá chàng biết nữ nhân mình yêu thương nhất đang đối diện với nguy hiểm đáng sợ, kỷ ức duy nhất đó làm chàng kiên trì quay lại, tuyệt không buông bỏ, không thể chết như vậy.

Cái duy nhất có thể cứu chàng là Kim Đan đại pháp, hơn nữa còn cần phải là Kim Đan đại pháp tầng bậc tối cao.

Cho nên chàng chìm đắm vào trạng thái thai tức, tất cả quay về bản thể tiên thiên, du hành cùng thiên địa vũ trụ, cho đến khi Kim Đan vận chuyển, làm cho chàng không những lập tức khỏi bệnh mau chóng, hơn nữa toàn thân lại có một cảm giác thông thả sung sướng mới mẻ.

Yến Phi ngằm thở dài một hơi, thầm nghĩ: "Cuối cùng đã quay về".

Chàng từ từ hồi phục kỷ ức trước lúc chịu đòn trí mệnh của Tôn Ân.

Bất thành linh, chàng minh bạch tại sao có thể thua Tôn Ân.

Chàng chưa đạt tới tâm cảnh "tâm không trở ngại", bởi chàng vẫn không buông được Kỷ Thiên Thiên. Nói một câu thành thật, sự chênh lệch giữa chàng với Tôn Ân không phải là xa xăm không thể bắt kịp, mà chính là chút thắc mắc âu lo đối với Kỷ Thiên Thiên làm cho chàng trối tay trối chân, không có cách trở ngược bại cục.

May mà gặp đại nạn mà không chết, càng làm cho tất cả đều khác biệt, sau khi đạp chân vào quỹ môn quan

nửa bước lại rút về, Kim Đan đại pháp của chàng đã đạt đến cảnh giới sơ thành.

Linh giác của chàng đã gia tăng gấp mấy lần.

Giờ phút này, chàng cảm ứng được Kỳ Thiên Thiên. Yển Phi tâm linh sắc bén, nghĩ đến là vì Kỳ Thiên Thiên đang nhớ nhưng chàng mãnh liệt, cho nên làm cho chàng cảm giác được nàng.

"Thiên Thiên ơi! Yển Phi không chết!".

Một lúc sau, chàng cảm thấy mình có vẻ đang ngồi trong thùng xe, đang nhìn ra cửa sổ xe, bên ngoài là cảnh đẹp cao nguyên, có một cây tùng già cổ cao thật cao, hình tượng cổ quái, trở thành tiêu điểm cho thị tuyến như mộng ảo của chàng, mọi thứ khác đều mơ hồ.

Màng tai tựa như nghe thấy tiếng vó ngựa tiếng bánh xe của đại đội nhân mã đang hành quân.

Yển Phi giật nảy mình, vụt tỉnh lại.

Đè trên mình chàng là một lớp đất sâu cỡ năm thước, phun bắn như dung nham, toàn thân Yển Phi từ trong lòng đất vọt lên, về lại hiện thực dưới ánh sáng ban ngày, thông dong hạ xuống trên thảm cỏ bên cạnh.

Dương quang từ trên đỉnh rừng sâu rải rắc xuống, đã đến giờ mặt trời lặn, Diệp Luyến Hoa vẫn an nhiên giắt trên lưng, bùn đất trên mình lục cục rơi xuống.

Chàng không nghĩ tới ai đã đưa chàng đến đây? Tại sao lại mai táng chàng? Bởi chàng rõ ràng biết Biên Hoang Tập đã mất, Kỳ Thiên Thiên còn bị địch nhân bắt đi, cưỡng bách nàng Bắc thượng. Tình cảnh hồi nãy là một địa phương khoảng một dặm ngoài mặt Bắc Biên Hoang Tập, chàng nhận ra cây tùng quái đản kia. Lúc đó chàng cảm ứng được nơi chốn của Kỳ Thiên Thiên, đồng thời thông qua tâm linh của nàng nhìn thấy cùng một cảnh vật.

Lời dự đoán của tiểu tử Cao Ngạn không sai, sau lần thứ hai chết đi sống lại, chàng thật đã biến thành một nửa thần tiên.

Thân theo ý niệm, Kim Đan đại pháp tự nhiên lưu chuyển, chàng thần tốc như quỷ mị lướt trong rừng sâu, đến một nơi cao có thể nhìn xa bên ngoài rừng.

Đổi nhìn bốn phương, Biên Hoang Tập nằm xa xa phía Đông, cách chàng ít ra cũng hai mươi mấy dặm.

Yển Phi hú dài một tiếng, nhắm phương hướng Biên Hoang Tập lướt nhanh đi.

Bất kể đối phương có phải có thiên quân vạn mã, hay Mộ Dung Thùy võ công cái thế tới cỡ nào, chàng thì phải cứu Kỳ Thiên Thiên khỏi tay đối phương. Không ai có thể đem người yêu dấu của chàng rời khỏi Biên Hoang, ai cũng không thể.

° ° °

Đầu óc Tiểu Thi vẫn in hằn trận chiến thảm liệt suốt ba ngày đêm trước khi Biên Hoang Tập thất thủ, bên tai không ngừng vang lên tiếng kêu gào của các chiến sĩ lúc lâm tử, tuy đã là chuyện xảy ra mười mấy ngày trước.

Bị bắt cùng bọn họ có sáu trăm Hoàng nhân, bao gồm cả Bàng Nghĩa, những người khác sống chết không biết ra sao. Trong toàn trận chiến công phòng, song phương đều chịu thương vong nặng nề, số lượng thật sự sợ rằng vĩnh viễn không ai rõ, cộng lại chắc cũng quá vạn người.

May là có hiệp nghị "xây thành chia đất" do Tôn Ân và Mộ Dung Thùy nghị định, không những phải xây lại tường thành, còn phải dùng tường cao hai lớp phân cách Nam Bắc lưỡng thành, cắt phân Biên Hoang Tập. Hoàng nhân bị bắt giữ liền bị bức đi xây dựng công trình dựng tường tre, tuy khốn khổ không thể tả, vẫn còn có thể giữ chút hơi thở.

"A"!

Tiểu Thi kinh hãi nhìn Kỳ Thiên Thiên ngồi ở hàng trước la thất thanh, Thiên Thiên mỉm cười đón ánh mắt của ả, hoa dung tuy thắm đậm, đôi mắt lại bắn ra sinh cơ chưa từng xuất hiện từ khi bị bắt.

Lọt vào mắt ngoài cửa sổ xe là đội kỵ binh thủ hạ tinh nhuệ của Mộ Dung Thùy, đội xe ngựa dài thườn thượt nhắm phương Bắc thẳng tiến.

Qua mỗi một khắc, bọn họ càng rời xa Biên Hoang Tập thêm một chút, càng có khả năng vĩnh viễn không về lại Biên Hoang Tập được.

Tiểu Thi cúi xuống hỏi: "Tiểu thư không có chuyện gì chứ?".

Kỳ Thiên Thiên thần sắc băng khuâng lắc đầu, nhãn thần bắt đầu tích tụ lại, thấp giọng: "Yến Phi chưa chết".

Tiểu Thi ngấm ngầm thất kinh, lòng nghĩ lẽ nào tiểu thư vì nhớ nhung Yến Phi quá độ mà tinh thần xuất hiện vấn đề? Nếu không làm sao lại vô duyên vô cớ nói ra câu đó. Hai là vì thủ pháp độc môn của Mộ Dung Thùy cấm chế năng đã sinh ra ảnh hưởng không tốt?

Tiểu Thi hỏi: "Sao tiểu thư biết?".

Kỳ Thiên Thiên thấp giọng: "Đây là một cảm giác không có cách nào giải thích được, tựa hồ như chàng ở đằng xa hô hoán báo cho ta biết chàng bình an. Ta thật cảm thấy được chàng, có cảm giác chàng đang trong lòng ta".

Tiểu Thi không vui mà lại lo, thầm nghĩ tình huống của Kỳ Thiên Thiên có thể còn nghiêm trọng hơn ả tưởng, đây là tương tự nhớ nhung mà thành bệnh, hơn nữa là tâm bệnh khó trị nhất.

Yến Phi ra đi không trở lại, tự nhiên có chết chứ không có sống, đã bại vào tay Tôn Ân. Kỳ Thiên Thiên một mực không nói tới chuyện đó một câu, chỉ cần rằng tác chiến, cho đến giây phút đào vong.

Kỳ Thiên Thiên lại nói: "Khóa Lục Nhâm không thể sai, cha nuôi càng không thể nào sai. Ài! Ta cũng đã từng rất lo lắng!".

Tiểu Thi lòng kêu không hay, thuận theo lời nói của nàng mà hỏi: "Tiểu thư lo cái gì?".

Kỳ Thiên Thiên đáp: "Mộ Dung Thùy chuyến này bắt ép chủ tỳ bọn ta về Bắc, trước khi lên đường đã cử hành lễ rời thành, lại bắt bọn ta công nhiên hiến thân tham dự nghi thức, đánh trống giăng cờ, người không cảm thấy lạ sao?".

Tiểu Thi hơi an tâm, suy luận của Kỳ Thiên Thiên không thác loạn chút nào, lắc đầu: "Tôi nghĩ Mộ Dung Thùy muốn thị uy, đặc biệt là thị uy với Từ gia, vì Từ gia không tranh lại y".

Kỳ Thiên Thiên nghĩ tới tình huống đối kháng Mộ Dung Thùy không chịu giao mình cho Từ Đạo Phúc, nói: "Người xem thường Mộ Dung Thùy, y là người đáng sợ nhất trong những người ta từng gặp, còn một người nữa là Tôn Ân. Hạng người như Mộ Dung Thùy hay Tôn Ân, tuyệt không thể hành sự theo cảm giác riêng tư. Y đang thiết trí cạm bẫy, mỗi dụ là bọn ta".

Tiểu Thi đầu óc mù mờ: "Thì thì không hiểu".

Kỳ Thiên Thiên nói: "Cái ta muốn nói là sự tình đâu có bi quan như bọn ta tưởng tượng. Bộ đội chủ lực của Biên Hoang Tập bọn ta đã thành công đột vây đào tẩu, ẩn mình khắp Biên Hoang trùng chinh tập hợp binh viên, khiến Mộ Dung Thùy và Tôn Ân cảm thấy bị uy hiếp. Không tốn một năm thì thành tre Biên Hoang Tập khẳng định không có cách nào hoàn thành, mà Mộ Dung Thùy và Tôn Ân lại không có cách nào dồn trú đại quân trường kỳ ở Biên Hoang Tập, cho nên cố ý dẫn bọn ta về nước, dụ huynh đệ Biên Hoang đến cứu bọn ta trước khi bọn ta qua sông. Qua sông rồi, bọn họ sẽ không còn cơ hội".

Tiểu Thi vừa kinh hãi vừa vui mừng: "Thật sẽ có người cứu bọn ta sao?".

Kỳ Thiên Thiên nói: "Đây là chuyện đương nhiên. Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi đâu dễ gì bị

trói buộc, bọn họ đều là anh hùng, nhất định không cho phép Mộ Dung Thùy dẫn bọn ta qua sông về nước".

Tiểu Thi lo lắng: "Nhưng tiểu thư lại nói đây là cạm bẫy".

Kỷ Thiên Thiên thấp giọng: "Y đã đến!".

Tiểu Thi dựa lưng lại vào ghế.

Có mười mấy thân binh đi theo, Mộ Dung Thùy tướng tá uy vũ như thiên thần quát ngựa đến bên xe, từ từ chậm lại, đi song song với xe ngựa.

Kỷ Thiên Thiên lúc này tâm tình tốt hẳn ra, nhìn thẳng đối phương, vị cao thủ chỉ ba thương đã đánh bay bội kiếm của mình quả là có my lực và thần thái hớp hồn có thể điên đảo thiên hạ.

Từ sau khi bị giam cầm, y luôn luôn ôn hòa giữ lễ, mỗi một chuyện đều đến trung cầu ý mình, giải thích lý do không thể không làm thế này thế kia, làm cho nàng đến giờ phút này vẫn khó sinh ác cảm đối với y.

Mộ Dung Thùy mỉm cười chào hỏi: "Tiểu thư đi đường mệt nhọc quá".

Kỷ Thiên Thiên liếc y, khẽ thở dài: "Tôi muốn một mình cho thanh tĩnh".

Mộ Dung Thùy không nghĩ ngợi gì, điềm đạm thốt: "Nếu tiểu thư đồng ý với ta là không tự làm hại mình hay chạy trốn, ta có thể giải khai cấm chế".

Kỷ Thiên Thiên không vui: "Ông cố ý an bài Tiểu Thi và tôi đi chung, tôi có thể chạy đi đâu chứ?".

Mộ Dung Thùy nhần nại dịu giọng: "Chuyện bất đắc dĩ, xin tiểu thư tha thứ. Tiểu thư có thể nói chuyện mà".

Kỷ Thiên Thiên buông rèm, ngăn cách thị tuyến của y.

Mộ Dung Thùy cười khà khà, cùng thủ hạ giục ngựa bỏ đi.

° ° °

Bọn Tôn Vô Chung đưa Lưu Dụ đến ngoài cửa chính Thứ sử phủ, xe ngựa vào ra không ngừng qua cửa lớn, mây sâu bao phủ, lồng đèn màu lam treo cao trên cửa, làm người ta thấy tim cũng chìm đắm.

Lưu Dụ nhớ tới hồi nãy rượu thịt ê hề, liền sinh ra cảm giác tội lỗi vụng trộm, đang định đi vòng cửa sau vào phủ, lại bị Tổng Bi Phong vừa ra tiễn khách kêu, chỉ còn nước làm cứng đi tới.

Tổng Bi Phong mỉm cười: "Sắc mặt của ngươi vẫn không mấy dễ coi, không nên uống rượu".

Lưu Dụ biết hẳn người được hơi rượu, lòng nghĩ với tâm tình hiện tại, không say bất tỉnh nhân sự là có kèm chế ghê gớm lắm rồi. Tâm tình của Tôn Vô Chung cũng không tốt hơn mình bao nhiêu, uống rượu là phương pháp tiêu sầu duy nhất, nhưng cũng là biện pháp không thông minh nhất.

Lưu Dụ bản thân, ừ ừ iệc iệc cho qua, muốn ngậm nhịn cho rồi.

Tổng Bi Phong nắm tay gã dẫn vào tiền viện đậu đầy xe ngựa, vòng qua chủ đường chỗ tế trường, theo hành lang đi sâu vào phủ, thấp giọng: "Tư Mã Diệu đã hạ chỉ khâm chuẩn sau khi liệm An công sẽ đưa về Kiến Khang an táng ở Tiểu Đông Sơn, do đó có thể thấy Tư Mã Diệu vẫn một ý vồ về bọn ta, sợ bọn ta làm phản".

Lưu Dụ lòng không yên: "Huyền soái có tìm ta không?".

Tổng Bi Phong lắc đầu: "Huyền soái bận chào đón khách nhân, e rằng sau khi xong chuyện mới tìm người được, lúc đó ông ta sẽ cho người biết an bài mới về chuyện nhân sự".

Lưu Dụ biết Tạ Huyền không tìm gã, lòng rất không thoải mái, nghe tiếng ngạc nhiên: "An bài mới gì?".

Tổng Bi Phong đôi mắt bắn ra thần sắc đồng tình, nhẹ nhàng thốt: "Ta nói trước để người chuẩn bị tâm lý, đại thiếu gia muốn điều người dưới trướng Lưu Lao Chi, làm tham quân của hắn. Đây là lỗi điều hành bình đẳng, cấp bậc Phó tướng không đổi".

Lưu Dụ như bị sét đánh trúng đầu, biết chuyện thất sủng đã thành sự thật sắt đá, Tạ Huyền không còn để gã theo cạnh, Lưu Dụ gã chỉ là một tướng lãnh cấp thấp trong Bắc Phủ binh, gần như quay lại nguyên hình.

Tổng Bi Phong nói: "Đi bên này!".

Lưu Dụ thất thểu cất bước, hồn tiêu phách tán theo hắn quẹo trái vào trong viện, một đám người đi tới trước mặt, gã lại như không thấy, không nghe.

Thanh âm của Tổng Bi Phong vang bên tai: "Tôn tiểu thư! Đạm Chân tiểu thư!".

Cái tên Đạm Chân vừa lọt vào tai, Lưu Dụ như bị sét đánh, ngược đầu nhìn.

Một đôi mắt xinh đẹp trong sáng nóng bỏng hàm ẩn u oán đang ngênh đón mục quang của gã, tựa như than thở về sự vô tình của gã, lại tựa như chê cười gã không đủ gan dạ.

Lưu Dụ quên thi lễ, ngậy đại nhìn bảy tám nữ nhân danh sĩ do Tạ Chung Tú và Vương Đạm Chân dẫn đầu đi ngang qua, mũi còn lưu lại hơi hướm thơm tho của bọn họ.

Tổng Bi Phong lãnh đạm bàng quan, chợt lại kéo tay áo gã tiếp tục hành trình, hỏi: "Tiểu Dụ người tựa hồ không phải chỉ là giao tình bình thường với Đạm Chân tiểu thư, có đúng không? Nghe nói Đạm Chân tiểu thư là do người dọc đường cứu về Quảng Lăng!".

Lưu Dụ nào còn tâm tình hồi đáp hắn, nhìn thấy Vương Đạm Chân tựa hồ vẫn còn chút tình cảm với gã, so với sự chìm đắm sự nghiệp của mình quả là có cảm khái cực kỳ.

Hàm hồ gật gật đầu, chỉ mong lập tức trốn về phòng, khóc rống một trận, sao cũng được, chỉ là không muốn mất mặt mũi trước công chúng ở đây.

Làm người còn có ý tứ gì nữa?

Về đến chỗ chắc sắp phải dời đi, Tổng Bi Phong nói: "Tiểu Dụ ngồi xuống, ta muốn nói vài câu với người".

Lưu Dụ bất lực ngồi xuống, lòng nghĩ nói gì cũng vô dụng, y rõ Tạ Huyền hơn bất cứ một ai, một khi đã quyết định, tuyệt không để bất cứ một ai cải đổi, Tạ An là ngoại lệ duy nhất, nhưng ông ta đâu còn nữa.

Tổng Bi Phong từ từ ngồi xuống đối diện, nói: "Tiểu Dụ không cần coi ta là người của Tạ gia".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Nói vậy là sao?".

Tổng Bi Phong điềm đạm thốt: "Ta trước khi làm việc cho An công, đã từng có một hiệp nghị với An công, sau khi ông ta tạ thế, ta sẽ phục hồi lại tự do, hiệp nghị đến ngày mai có hiệu lực, trong phủ người trên kẻ dưới ai ai cũng rõ chuyện này".

Lưu Dụ nghe vậy liền đan thất đủ thứ cảm nghĩ, chính gã không có cái may mắn đó, một là tiếp tục làm quân nhân, một là làm lính đào ngũ vĩnh viễn trốn chạy, không có lựa chọn thứ ba.

Tổng Bi Phong mỉm cười: "Cho nên người có thể coi ta là bằng hữu của Tiểu Phi, nói chuyện không cần kị hiềm gì, ta sẽ không tiết lộ cho đại thiếu gia biết chuyện người không muốn y biết".

Lưu Dụ sinh ra cảm giác kỳ quái, ngạc nhiên thốt: "Đại thúc tựa hồ đặc biệt quan tâm chiếu cố đến ta".

Tổng Bi Phong vui vẻ: "Người có đoán được nguyên nhân không?".

Lưu Dụ hỏi: "Có phải vì ta là bằng hữu của Yến Phi?".

Tổng Bi Phong nói: "Đó có lẽ là một nguyên nhân, lại không phải là nguyên nhân chính".

Lưu Dụ cúi đầu: "Ta thật không rõ".

Tổng Bi Phong đôi mắt bắn ra thần sắc quan hoài, bình tĩnh nói: "Trước khi An công tạ thế, từng nói về người trước mặt ta".

Lưu Dụ ngây người: "An công thấy ta ra sao?".

Tổng Bi Phong mục quang loang loáng quan sát gã, trầm giọng: "Ông ta nói người trời sinh là chất liệu thống soái, rất có mệnh lực lãnh tụ, càng có thể là hy vọng duy nhất cho tương lai phương Nam".

Lưu Dụ cười khở: "An công quá nâng cao ta".

Tổng Bi Phong lắc đầu: "An công chưa từng nâng cao bất cứ một ai, chỉ lấy chuyện mà luận sự, ông ta nhìn người chưa từng nhìn sai".

Lưu Dụ buồn bã không nói gì.

Lời nói đó nếu nghe thấy trước khi đến Biên Hoang Tập, gã sẽ tự hào phi thường, hiện tại lại chói tai phi thường.

Tổng Bi Phong nói: "Người hiện tại có lẽ nghe không lọt tai, bất quá không hề gì, cuối cùng sẽ có một ngày người sẽ minh bạch. Tiếc đây đề tỉnh người một chuyện, Vương Cung vì để ứng phó sự ép hôn của Tư Mã Đạo Tử, phải trong thời hạn ngắn ngủi đem Đạm Chân tiểu thư hứa gả cho con trai của Ân Trọng Kham là Ân Sĩ Duy để đoạn tuyệt vọng tước si tâm của Tư Mã Nguyên Hiên. Hy vọng người minh bạch dụng tâm của ta kể chuyện này cho người nghe".

Lưu Dụ toàn thân như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, tay chân lạnh ngắt, bỗng bỗng bẽ bẽ.

Không trách gì Vương Đạm Chân lại dửng dưng cảm bực lộ tình cảm với mình như vậy, bởi nàng căn bản không muốn gả cho Ân Sĩ Duy.

Ân Trọng Kham là trọng thần của Nam Tấn, lãnh nhiệm chức Thứ sử Kinh Châu, có quan hệ tốt đẹp với Hoàn gia, thậm chí có thể coi là người phe Hoàn Huyền, họ Ân dĩ nhiên có tư cách không sợ Tư Mã Đạo Tử.

Tổng Bi Phong đứng dậy, thở dài: "Con người vừa chào đời là liền gặp chuyện không công bình, cái bọn ta có thể làm là làm sao phần đầu trong hoàn cảnh trời mình mà làm ra thành tích tốt đẹp nhất. Khốn khó nhất thời có là gì chứ? Chỉ có thời đại chiến tranh mới có thể tạo ra danh tướng, cũng chỉ có loạn thế mới có thể thấy được minh chủ. Hy vọng Tiểu Dụ vĩnh viễn nhớ lời nói của ta".

Lưu Dụ liền đứng dậy tiến đưa.

Cả tòa viện tĩnh lặng cô liêu, những người khác có thể đã đến linh đường, Lưu Dụ buồn bã ngồi nơi bậc cửa, sinh ra cảm giác tiêu tán tro tàn.

Nếu sự tình có thể trùng diễn lại, gã tin chắc mình sẽ chạy trốn với Vương Đạm Chân. Gã sao lại có thể nhẫn tâm để nàng lọt vào lòng kẻ khác?

Nàng không thích Ân Sĩ Duy, đó là vì quan hệ mật thiết giữa cha hắn với Hoàn Huyền, còn là vì hắn là hậu duệ của cao môn đại tộc, mà cái Vương Đạm Chân khinh ghét nhất chính là đám con cháu nhà quyền quý. Chỉ lý do đó đã đủ làm cho gã hy sinh tất cả, chỉ cần nàng có hạnh phúc là được. Gã sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương nàng, tất cả mọi thứ khác không còn quan trọng nữa.

Đáng tiếc gã đã bỏ lỡ cơ hội.

Hiện tại gã đến gần nói chuyện riêng với nàng cũng không xong.

Tiếng bước chân truyền đến.

Một ả tỳ nữ bước chân nhanh nhẹ theo hành lang đi đến, nhìn thấy Lưu Dụ ngồi ở bậc cửa không sợ dơ dáy, cau cau mày, hỏi: "Xin hỏi có phải là Lưu Phó tướng Lưu đại nhân không?".

Lưu Dụ lúc này cả Tạ Huyền cũng không muốn gặp, cũng không nghĩ tới Tạ Huyền có muốn tìm gã sao lại không phái tùy tùng mà sai một tiểu tỳ nhỏ xíu, gật đầu cứng đờ như khúc gỗ.

Tiểu tỳ như sợ bị người ta nghe thấy, cúi thấp nhỏ giọng: "Mau theo tôi đi, Đạm Chân tiểu thư đang đợi người".

Lưu Dụ vụt từ dưới đất búng người lên, trong nháy mắt cả đất trời như khác biệt hẳn.

Chuyến này gã tuyệt không thể để Vương Đạm Chân thất vọng.

Hồi 50

Tư môn đại kế

Tôn Ân đứng bên Tây ngạn Dĩnh Thủy ngắm dòng sông nước chảy triền miên không dứt, hàng trăm thứ cảm xúc gặp nhau trong đầu.

Đêm qua vào lúc dòng sông bị chặn lại, Biên Hoang Tập đã lọt vào tay y và Mộ Dung Thủy. Bên tai tựa hồ còn vang vang tiếng chuông từ Chung lâu báo hiệu tình hình khẩn cấp, tiếp đó là cả hai bên tấn công và phòng thủ đều rơi vào tình trạng cực kỳ hỗn loạn.

Hàng vạn con ngựa, bò, dê, lừa thân mình bốc lửa bị tiếng pháp trúc và lửa khói làm cho kinh hoàng từ Dạ Oa Tử xông ra bốn phương, tám hướng, điên cuồng dẫm đạp lên đầu những kẻ ngăn chặn, đột xuất trùng vây. Hoang nhân can đảm và bản lĩnh cưỡi trên lưng đám súc vật phát cuồng lao vào rừng hoang. Những người không thể chạy trốn theo cách này đành nghe lệnh Kỷ Thiên Thiên hạ khí giới đầu hàng.

Kỷ Thiên Thiên đích xác là một nữ tử đầy trí tuệ có thể co cũng có thể duỗi, để bảo vệ tính mạng hơn sáu ngàn người, nàng đã bỏ qua cơ hội đào tẩu của mình, ở lại đồng cam cộng khổ với người khác.

Cũng nhờ có nàng lưu lại mà Hoang nhân đầu hàng không bị giết sạch. Tại hội nghị thảo luận về đầu hàng, nàng không chút e dè dùng lý đầu lý, gân nên ấn tượng rất sâu sắc trong lòng Tôn Ân.

Không trách Tạ An yêu thương nàng đến thế, Đạo Phúc phá lệ động chân tình, cả Mộ Dung Thủy cũng phải xem nàng như một món chiến lợi phẩm quý hiếm nhất.

Cảm xúc của y lại không phải vì Kỷ Thiên Thiên mà sinh ra, chỉ vì nghĩ đến Tạ An mà liên tưởng tới nàng, tới quan hệ giữa nàng với Tạ An.

Gặp Kỷ Thiên Thiên giống như gặp kinh địch lớn nhất trong đời y, thiên hạ đệ nhất danh sĩ Tạ An.

Trước đó một canh giờ, y nhận được tin tức chính xác từ Kiến Khang truyền đến, mười ngày trước Tạ An bệnh nặng từ trần ở Quảng Lăng, di thể sẽ được đưa về an táng tại Tiểu Đông Sơn ở Kiến Khang.

"An Thạch bất xuất, tương như thương sinh".

Tạ An đã ra đi, thiên hạ sẽ biến thành cục diện như thế nào?

Tạ An tập hợp xung quanh mình toàn bộ những nhân vật trọng yếu của Nam triều, ảnh hưởng đối với cao môn đại tộc từ Hán triều đến nay không người nào sánh bằng. Một ngày còn Tạ An, Tôn Ân thủy chung vẫn không đủ dũng khí tiến công Kiến Khang. Bởi vì y hiểu rõ hơn bất kỳ ai tài năng vận trù sách lược, quyết thắng ngoài ngàn dặm của Tạ An.

Phù Kiên chính vì coi thường Tạ An mới có chiến bại Phù Thủy.

Hiện tại rốt cuộc là cơ hội đã tới tay.

Đáng tiếc là Tạ An đã xuôi tay về trời, Tạ An là đối thủ xuất sắc nhất, cũng là người y kính trọng nhất, Trung Nguyên không còn Tạ An, ráng chiều trên đỉnh Tây sơn tựa hồ mất đi vẻ rạng rỡ.

Y cần lập tức trở về miền Nam phát động Thiên Sư đạo khởi nghĩa trên toàn quốc, tăng cường áp lực đối với Tạ Huyền, nếu mà có thể gây ảnh hưởng làm cho nội thương Tạ Huyền phát tác, nhất mệnh ô hô thì thật lý tưởng.

Chỉ cần có thể chiếm cứ Biên Hoang Tập lâu dài là y có thể nắm chắc phần thắng. Nếu có thể hóa thân thành hai người, một ở lại giữ Biên Hoang Tập, một người mau chóng quay về Hải Nam, như thế thiên hạ hẳn sẽ là của tân Hoàng triều với quốc giáo là Thiên Sư đạo. Chỉ tiếc là y không có thuật phân thân.

Y không yên tâm về Biên Hoang Tập vì biết rõ Yến Phi không chết mà còn mạnh hơn, hiện tại đang ở đâu đó ngoài Tập rình rập y.

Lúc này Từ Đạo Phúc và Lư Tuần đến bên quỳ một gối thi lễ, cùng hô: "Thiên Sư vạn an!".

Tôn Ân liếc nhìn hai người, lạnh lùng nói: "Dậy đi".

Từ Đạo Phúc và Lư Tuần vươn người đứng dậy, Từ Đạo Phúc nét mặt hơi không tự nhiên.

Tôn Ân nhìn kỹ Từ Đạo Phúc cười nói: "Nghe nói đêm qua Đạo Phúc uống hết cả một vò Tuyết Giản Hương, say sưa bất tỉnh nhân sự phải có người đưa về, có chuyện đó không?".

Từ Đạo Phúc trừng mắt nhìn Lư Tuần, ủ rũ gật đầu.

Tôn Ân thung dung nói: "Bất kỳ ai mất đi một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành như Kỷ Thiên Thiên mà đi uống chút rượu là chuyện rất thường tình, không thấy đau lòng mới là bất thường. Bất quá đi trượng phu sinh ra ở thời loạn lạc, đã kích nhất thời chỉ có thể làm tăng thêm lịch duyệt, dù cho mưa gió tới bởi cũng phải đứng vững mới có cơ hội báo thù rửa hận. Ta rất hiểu Mộ Dung Thủy là người như thế nào, chính y cũng hiểu rõ hơn ai hết, nếu cưỡng bách Kỷ Thiên Thiên thì chẳng khác nào đốt đàn nướng hạc, đâu có ý vị gì nữa. Vì vậy chỉ cần người nhanh chóng chinh phục miền Nam rồi mang quân Bắc phạt, lật đổ sào huyệt của Mộ Dung Thủy để cứu Kỷ Thiên Thiên. Đạo Phúc, đây là lần cuối cùng người say rượu vì Kỷ Thiên Thiên, không được có lần sau".

Từ Đạo Phúc hết sức chăm chú nghe, thần quang trong mắt dần dần rùng rục, nghe xong động dung nói: "Đạo Phúc biết rồi".

Bầu trời tối dần, tinh tú bắt đầu xuất hiện.

Tôn Ân hơi hột như nói một chuyện không liên can gì đến mình: "Ta không có tham vọng làm hoàng đế. Tương lai thống nhất thiên hạ rồi, đạo thống của ta sẽ do Tiểu Tuần kế thừa y bát, được chân truyền Hoàng Thiên Đạo Tạng Công; bảo tọa hoàng đế giành cho Đạo Phúc, nhưng phải lập Thiên Sư đạo làm quốc giáo, tôn đại sư huynh của người làm quốc sư. Vì sư sẽ lánh đời tu đạo để coi xem phúc duyên tiên đạo có đến với mình trong đời này hay không".

Lư Tuần và Từ Đạo Phúc vội quỳ xuống tạ ơn.

Tôn Ân không thể không giải quyết mâu thuẫn nội bộ trước khi triển khai sự nghiệp vĩ đại thống nhất Nam Bắc. Hiện tại lưỡng địa truyền nhân nhất trí về lợi ích, lại có mình chủ trì ở trên, đương nhiên quan hệ tốt đẹp, đồng tâm hiệp lực. Nhưng nếu Thiên Sư đạo không thể khuếch trương thế lực, e rằng sẽ tranh giành quyền lực với nhau. Vì vậy bây giờ đưa ra viễn cảnh tươi đẹp trong tương lai cho hai người, vừa khích lệ chí khí, vừa tăng thêm lạc quan cho bọn họ.

"Đứng dậy đi!".

Hai người đứng lên, nét mặt tuy còn bàng hoàng nhưng không giấu được vẻ phấn chấn. Từ Đạo Phúc thì vì có thể trở nên chúa tể thiên hạ, Lư Tuần thì vì được truyền Hoàng Thiên Đạo Tạng công hẳn mơ ước xưa

nay.

Tôn Ân nói: "Ta với Tiểu Tuần phải lập tức trở về Nam, Biên Hoang Tập giao cho Đạo Phúc toàn quyền xử lý. Chiếm được Biên Hoang Tập không dễ, giữ được càng không dễ, khi chưa xây dựng xong tường thành bốn bề đều có nguy cơ. Bọn ta trở về sẽ thiết pháp ngăn trở Nam triều khiến chúng không thể nhìn ngó gì đến phía Bắc nữa".

Lại tiếp tục nói: "Quân ta sẽ lưu lại năm ngàn người để giữ Biên Hoang Tập, còn lại sẽ theo Tiểu Tuần trở về. Đạo Phúc phải bỏ hết ân oán cá nhân, lấy đại cục làm trọng. Đến khi Biên Hoang Tập hồi phục sự thịnh vượng xưa kia tiếp tục trở thành trung tâm chuyển vận mậu dịch Nam Bắc, chúng ta sẽ như hổ thêm cánh, miền Nam sẽ không một thế lực nào kháng cự nổi. Hừ! Những kẻ phản bội rồi sẽ có ngày ném mùi cay đắng, chúng ta không cần tranh khí nhất thời!".

Hai người đều hiểu mấy câu sau cùng là nhằm vào Nhiếp Thiên Hoàn lâm trận thoái lui. Hãn hữu mới thấy Tôn Ân biểu lộ ý tứ trong lòng, như vậy có thể thấy đối với Nhiếp Thiên Hoàn y đã thực sự nổi giận.

Tôn Ân đột nhiên thở dài, ngưng mục nhìn về phía Tây Biên Hoang Tập nói: "Yến Phi vẫn sống, mà tinh thần còn mạnh mẽ hơn, khó nắm bắt hơn, giáo hoạt hơn nhiều".

Hai người yên lặng không nói gì.

Đêm nọ Tôn Ân đánh trọng thương Yến Phi, nhưng bị Nhậm Thanh Thị đánh lén từ phía sau, không thể đuổi theo bởi thêm một đòn để kết liễu tính mệnh chàng, lại còn bị chàng phản kích mà thụ thương. Tôn Ân lập tức quyết định bỏ qua cho Nhậm Thanh Thị để truy theo Yến Phi nhưng không kết quả.

Hiện tại Yến Phi rốt cuộc thương thế đã hoàn toàn hồi phục.

Tôn Ân lại tiếp tục nói: "Cái ngày Biên Hoang Tập bị phá, Kỷ Thiên Thiên khéo thi hành trận hỏa ngư hỏa mà giữ vững Dạ Oa Tử, đến tận lúc trời sáng mới đầu hàng, khiến chúng ta vô phương truy kích Hoang nhân trốn khỏi Biên Hoang Tập. Số lượng nhân mã tuy không qua bốn ngàn nhưng lại là lực lượng tối tinh nhuệ của Biên Hoang Tập. Có thể khẳng định sau khi bọn chúng chấn chỉnh lực lượng sẽ quay lại phản kích. Đạo Phúc phải cẩn thận ứng phó, tuyệt không thể sơ hở".

Lư Tuần nói: "Hy vọng kế hoạch dẫn xà xuất động của Mộ Dung Thùy thành công để chúng ta an tâm xây thành".

Tôn Ân nói: "Hoang nhân tuy thiệt hại nặng, nhưng vẫn chưa thể tính là đã thất bại. Nước có thể chìm thuyền, cũng có thể chở thuyền, việc xây thành phải dựa vào Hoang nhân, thịnh suy của Biên Hoang Tập cũng do nỗ lực của Hoang nhân, thế nhưng bọn họ cũng chính là họa trong gan ruột ta. Đạo Phúc phải thi hành chính sách gần gũi với người dân, phải để cho họ tiếp tục được hưởng quyền lợi như trước, Biên Hoang Tập mới có thể trở thành một cấu kiện thống nhất, nếu không sẽ chỉ là một gánh nặng cho chúng ta mà thôi".

Từ Đạo Phúc cung kính đáp: "Đạo Phúc sẽ không làm Thiên Sư thất vọng".

Tôn Ân thở dài: "Bất quá nếu không thể làm gì được thì phải ưu tiên bảo tồn thực lực".

Lư Tuần ngậy người nói: "Tình huống đó làm sao có thể xuất hiện được?".

Tôn Ân lại đang nghĩ đến Yến Phi, suy đi tính lại xem có nên bỏ hết mọi chuyện tiến vào Biên Hoang tìm chàng giết đi để trừ khử mối họa tâm phúc.

Đoạn lại mau chóng từ bỏ ý định này, nhân vì y phải lập tức trở về Hải Nam, nếu để Nhiếp Thiên Hoàn thừa cơ cắn trộm thì bao nhiêu năm nỗ lực sẽ trôi theo dòng nước.

Ngửa lên trời cười lớn, thân hình phát phơ lướt về hướng Nam, cất giọng ca vang: "Tả thủy trí bình địa, các tự đồng bắc năm tây lưu. Nhân sinh diệc hữu mệnh, an năng hành thán phục tọa sầu! Chúc tửu dĩ tự khoan, cử bôi cự tuyệt ca lộ nan, tâm phí mịch thạch khởi vô cảm? Thôn thanh trịch trạch bất cảm ngôn".

Giọng ca theo y đi xa dần, vang vọng hai bờ Dĩnh Thủy.

Nhìn theo bóng dáng Tôn Ân dần khuất xa, hai người hết sức xúc động. Tôn Ân bằng lời ca chẳng những phát tiết niềm cảm khái dâng lên do cái chết của Tạ An, mà còn có ý an ủi động viên Từ Đạo Phúc đang đau lòng vì chuyện Kỳ Thiên Thiên, ngấm ngấm khích lệ hẳn.

Tạ An mất đi báo hiệu một thời đại mới đang đến, quyền lực của Nam triều tập trung quanh ông bắt đầu tan rã. Tân thời đại sẽ thuộc về Thiên Sư đạo.

Lưu Tuần và Từ Đạo Phúc mỗi người theo đuổi dòng suy nghĩ của mình. Từ Đạo Phúc mong muốn chấn hưng sự nghiệp, chỉ có thế mới có cơ hội rửa sạch mỗi kỳ sử đại nhục bị cưỡng đoạt mất Kỳ Thiên Thiên.

° ° °

Yến Phi đứng trên một cao điểm bên ngoài tiểu cốc nhìn về phía Biên Hoang Tập.

Trên đỉnh Chung lâu cờ xí của Mộ Dung Yên quốc và Thiên Sư đạo tung bay theo gió thị uy với Hoang nhân, đại biểu cho mỗi thù không thể hóa giải giữa đôi bên.

Yến Phi chưa bao giờ muốn dùng vũ lực giải quyết vấn đề, tiếc thay trong thời đại chiến tranh Hồ Hán hỗn loạn này, vũ lực là biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề.

Chàng cảm ứng thấy Tôn Ân, so với trước đây cảm giác còn mạnh mẽ và rõ ràng hơn. Thậm chí chàng biết có thể thông qua liên hệ tâm linh kêu gọi Tôn Ân đến để phân định thắng phụ, nhưng hiện giờ chàng đang cần phải đặt Kỳ Thiên Thiên ở vị trí trọng yếu nhất.

Tiểu cốc ở phía sau chỉ còn lại những dấu vết kinh tâm động phách của chiến tranh, mọi thứ đều đã thay đổi.

Vàng trắng từ bên đồi ngạn Dĩnh Thủy từ từ leo lên cao, từ vàng trắng tròn khuyết chàng tính ra thời gian thai tức liệu thương đã hơn mười ngày, trong lòng dâng lên tư vị cổ quái tái thể làm người.

Keng!

Từ phía khu rừng rậm cách ngoài một dặm truyền đến thanh âm binh khí đụng nhau chát chúa, Yến Phi động tâm, toàn tốc lướt tới khu vực phát ra tiếng động.

° ° °

Lưu Dự đi theo ả thị tỳ tới góc Tây Bắc phủ Thứ sử, vượt qua rừng trúc tới một tòa tiểu lâu hai tầng, tứ phía thanh u tựa như thoát ly trần tục.

Không ngờ Thứ sử phủ lại có một nơi đẹp thế này, nghĩ đến sắp gặp gỡ người ngọc, tâm tình càng thêm hào hứng.

Ả tiểu tỳ từ phía sau đẩy gã một cái, biểu thị muốn gã tự mình tiến vào tiểu lâu.

Lúc này Lưu Dự vẫn chưa biết ả thị tỳ là người của Tạ Chung Tú hay người của Vương Đạm Chân, nếu là tỳ nữ của Vương Đạm Chân thì khi bọn họ cùng nhau bỏ trốn tất sẽ phải đưa ả theo, nếu ả ở lại ắt bị Vương Cung xử tử, gã sao đủ nhẫn tâm để chuyện ấy xảy ra? Bèn nói: "Tỷ tỷ xưng hô thế nào?"

Tiểu tỳ hạ giọng nói: "Tôi không phải là tỷ tỷ gì, tên là gì cũng không cần ngài để ý, tốt nhất là quên tôi đi, mình bạch chưa?"

Nói xong vội vã bỏ đi.

Nghe vậy là biết ả là ái tỳ của Tạ Chung Tú, vì thế mới biết rõ tình hình nghiêm trọng.

Tạ Chung Tú chịu giúp Vương Đạm Chân, chuyện này có thể coi là bằng hữu thực sự, bởi vì đối với chuyện hai người trốn khỏi Tạ gia chỉ có hại mà không lợi.

Lưu Dụ dẹp bỏ tâm tình, ngang nhiên cất bước tiến vào tiểu lâu.

"Ui! Chàng đến rồi!".

Lưu Dụ vừa đẩy cửa bước vào chưa kịp nói gì, Vương Đạm Chân mang theo một làn hương thơm ngát sà vào lòng gã, với thói quen gìn giữ bảo thủ xưa nay của nàng, cử chỉ nhiệt tình này quả là bất ngờ.

Vương Đạm Chân ôm chặt lấy gã, hơi thở hỗn hển nói: "Chàng không dối tôi rồi, tôi nhìn vào mắt là biết chàng quan tâm đến Đạm Chân rồi".

Tràn đầy ôn hương nhuyễn ngọc, hai tấm thân đụng chạm mê người, nhịp tim và huyết mạch hòa làm một, trời rung đất chuyển, bao nhiêu đề phòng của Lưu Dụ triệt để tan vỡ, trái tim gã như tan chảy thành nước.

Nàng đã trở thành hy vọng duy nhất trong tương lai của gã, vì nàng bất kể thứ gì cũng có thể vứt bỏ, hà huống hiện giờ gã đâu còn gì mà mất?

Lưu Dụ đưa chân đóng cửa lại, bế nàng tới góc phòng, đặt nàng áp vào tường, tìm đôi môi thơm hôn ngẫu nhiên.

Vương Đạm Chân hết sức nhiệt tình đáp ứng, nếu gã nghĩ đến chuyện chiếm đoạt thân thể nàng, chắc hẳn cũng không bị phản đối.

Hai cặp môi rời nhau.

Hai người bốn mắt quán quít, mọi chuyện không cần nói thêm một lời.

"Ui da!".

Vương Đạm Chân cắn mạnh vào vai gã, si mê nói: "Có lúc tôi thật sự muốn chém chàng cả ngàn nhát dao, chỉ chút nữa là tức chết đi được!".

Lưu Dụ bị cắn đau mà trong lòng cảm thấy ngọt lịm, song mục lóe lên thần sắc kiên định vô bờ, nói: "Đạm Chân đã nghĩ thông suốt chưa?".

Vương Đạm Chân giận dữ: "Không thông suốt là chàng ấy, trên đường đi trước lúc gặp chàng, tôi đã định trốn đi Biên Hoang Tập tìm các người, may sao ông trời có mắt cho Đạm Chân gặp chàng".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Lúc ấy nàng còn chưa biết ta là người thế nào, sao đã coi trọng ta?".

Vương Đạm Chân nhún vai nghịch ngợm nói: "Huynh thấy khó hiểu a? Tại Bắc Phủ bình chàng là nhân vật truyền kỳ, không có chàng thì trận Phi Thủy hươu chết vào tay ai vẫn còn chưa biết".

Bao nhiêu nghi hoặc còn lại của Lưu Dụ như bị một nhát chổi quét sạch, trầm giọng nói: "Chúng ta cần rời khỏi Quảng Lăng".

Vương Đạm Chân nói: "Không những chúng ta phải rời khỏi Quảng Lăng, mà đêm nay đã phải đi rồi".

Lưu Dụ thất thanh: "Đêm nay?".

Vương Đạm Chân dậm chân bức bối nói: "Sớm nay cha vừa đến Quảng Lăng, đến lúc tôi không còn được tự chủ nữa. Ông ấy biết rõ tôi không muốn gả cho cái tên Ân Sĩ Duy không có một chút khí khái nam nhi ấy, trước khi đính hôn đã sai người giám sát tôi thật chặt".

Lại nói: "Chàng biết chuyện này không?".

Lưu Dụ gật đầu.

Vương Đạm Chân hoan hỉ trừng mắt nhìn gã, đôi mắt tựa như muốn nói: "Thôi chàng đi! Cũng quan tâm người ta cơ!".

Lưu Dụ nhíu mày: "Ta thật không hiểu lệnh tôn, Ân Trọng Kham và Hoàn Huyền quan hệ mật thiết, Hoàn Huyền thì luôn có tham vọng làm hoàng đế, quan hệ thân thuộc với Ân Trọng Kham có cái gì hay chứ?".

Vương Đạm Chân nói: "Tôi không cần biết chuyện của cha, chỉ cần có chàng là được. À! Chàng có thể nghỉ ngơi người ta, tôi thì đối với cuộc sống khuôn phép quy củ đã chán ngán đến tận cổ từ lâu rồi".

Lưu Dụ chút nữa không khống chế được bản thân, may mà nghĩ lại thời gian và địa điểm đều không thích hợp, hít thở sâu một hơi nói: "Thật rat a giờ trò gì bảo đảm tiểu thư sẽ biết ngay. Hào! Đêm nay chúng ta sẽ đi được càng xa càng hay, nàng có kế hoạch gì không?".

Vương Đạm Chân mắt nhìn băng khuôn, bộ ngực phập phồng lên xuống hết sức quyến rũ. Thở nhẹ nói: "Chuyện này không ai biết, kể cả Chung Tú, nàng chỉ cho rằng tôi và chàng nói đôi ba câu chuyện riêng, hoặc lén lút yêu nhau, vì nàng coi Ân Sĩ Duy cũng không thuận mắt, hơn nữa lại ghét cha tôi và Ân Trọng Kham kết thân với nhau".

Lưu Dụ cuối cùng cũng hiểu rõ Tạ Chung Tú trong chuyện này có vai trò gì, chỉ biết chép miệng tán thưởng lòng can đảm của người con gái sinh ra trong cao môn đại tộc, cũng hiểu được tâm tình chán nản của họ đối với những cuộc hôn nhân nhuộm màu sắc chính trị.

Sự thực những cuộc hôn nhân của đa số nữ nhân Tạ gia đau khổ hơn là hạnh phúc, Tạ Chung Tú do đồng cảm mà trợ giúp một tay cũng là điều tự nhiên.

Còn nếu Tạ Chung Tú phát giác hai người chạy trốn thì sẽ thế nào gã cũng chưa có thời gian nghĩ đến, nhưng có thể khẳng định nàng sẽ không tiết lộ bản thân từng gián tiếp tham gia, dù có bị phát hiện chân tướng thì tối đa cũng chỉ bị trách mắng vài câu. Tạ Huyền còn đó thì cho dù là ai cũng chẳng dám làm gì nàng.

Vương Đạm Chân ghé sát vào tai Lưu Dụ nói: "Đêm nay canh đầu, tôi sẽ mượn cớ nghỉ ngơi ngấm lưu lại ở hậu viện lánh sau cây quế chờ chàng, từ giây phút đó tôi sẽ thành người của chàng, mọi chuyện đều do chàng tác chủ, chàng phải đối xử tốt với Đạm Chân...À!".

Lưu Dụ áp miệng vào cặp môi hồng thắm một lúc lâu sau mới buông ra nói: "Dù là thiên hoàng lão tử chặn đường cũng không cản được Lưu Dụ đến với nàng. Đêm nay khi chúng ta vượt thành rời khỏi Quảng Lăng, nàng không còn là con gái nhà cao môn đại tộc nữa, mà ta cũng không còn là phó tướng Bắc Phủ binh. Nàng nghĩ thông chưa? Không hối hận chứ?".

Vương Đạm Chân ý loạn tình mê nói: "Lưu Dụ ơi! Đạm Chân vĩnh viễn không hối hận. Cha có bảy người con gái, bớt đi một thì có đáng gì chứ? Từ xưa đến giờ cha không hề tôn trọng ý nguyện của tôi".

Lưu Dụ cố hết sức mới ép mình rời khỏi thân hình quyến rũ của nàng, trầm giọng nói: "Ta phải về thôi! Nhớ kỹ ước hẹn canh đầu đêm nay".

Vương Đạm Chân rướn lên hôn vào môi gã, đoạn lưu luyến bước đi.

Nhìn theo hình bóng mỹ lệ của nàng, Lưu Dụ biết mình đã có quyết định sáng suốt nhất đời, chỉ có như thế làm người mới có ý nghĩa.

Hồi 51

Nam nhân chi nặc

Mộ Dung Thùy cùng đại thần tâm phúc Cao Bị dừng ngựa tại một gò cao phía tây Dĩnh Thủy giang, giám sát đội xe đang di chuyển về hướng Biên Hoang Bắc Trại, vốn dĩ là một trại do Hoàng Hà bang xây nên.

Đường hành quân của họ tiến sát bờ đông dòng Dĩnh Thủy, nếu bị tấn công, chỉ có thể từ phía tây, không bị tấn công từ nhiều phương hướng, vì khi đó sẽ rất khó đối phó.

Đoàn hộ tống Kỷ Thiên Thiên lên đến bảy ngàn quân. Thấy rõ nhất là kỵ binh đi đầu, giữa được phân ra, bên trái còn có Vệ Tứ quân hạng nhất ở vùng biển cao nguyên, công thủ uyển chuyển linh hoạt. Nếu như đối phương nhất ý tranh đoạt Kỷ Thiên Thiên, Mộ Dung Thùy bảo đảm sẽ một lưới bắt trọn quân địch, trừ khử mối họa lớn cho Biên Hoang tập. Y biết nếu không có thế lực bên ngoài quấy phá, người Biên Hoang sẽ đồng lòng xây thành cho kiên cố dưới sự hợp tác cai quản của y và Thiên Sư Đạo.

Chuyện xây tường thành đối với hoang nhân chẳng khác gì phạm vào ngàn điều cấm kỵ, hấn và Tôn Ân đương nhiên không thể tôn trọng tiền lệ nào của Biên Hoang tập.

Trong thời chiến bây giờ nhân số là tài sản quan trọng nhất. Mộ Dung Thùy có kế hoạch chiếm lấy một số lớn các phụ nữ trẻ em từ Biên Hoang Tập. Tiếc thay phần đông phụ nữ trẻ em trong tập từng đợt đã di tản vào u cốc. Khi tiểu cốc bị công hãm thì phía địch bỏ Biên Hoang Tập chạy tứ tán, làm kế hoạch của hấn bị hỏng.

Nhưng kế hoạch thành công hay không thì không còn quan trọng nữa. Vì bây giờ trên chiếc xe ngựa đó có chở tuyệt thế mỹ nhân, người làm tim hấn rung động, bất luận là tài trí hay sắc đẹp đều khiến hấn phải điên đảo say mê. Chinh phục nàng là lạc thú lớn nhất trong cuộc sống hấn, không kém những công nghiệp vĩ đại như thống nhất thiên hạ.

Tình yêu là cái gì? Có lẽ không ai có câu trả lời đúng hoàn toàn. Mộ Dung Thùy chỉ biết là Kỷ Thiên Thiên cho hấn một cảm giác kỳ diệu thần tiên, không có gì có thể thay thế được. Tựa như tia sáng ban mai xuyên qua làn mây u ám đang bao phủ bầu trời cho ngày hết ảm đạm, cũng giống như một giòng nước ấm đổ vào đại dương băng giá, làm tất cả đổi thay.

Kỷ Thiên Thiên làm cho hấn biết thế nào là sự ngụp lặn trong sóng tình, đẩy đưa hấn đến một thế giới mới.

Tuy trong đời hấn lúc trước từng có những mỹ nữ khác, nhưng chỉ có Kỷ Thiên Thiên làm hấn nếm được vị ngọt của tình yêu đầu đời.

Mộ Dung Thùy không nén được, phá lên cười.

Cao Bị ngạc nhiên hỏi "Đại vương, người cười vì chuyện gì vậy?"

Mộ Dung Thùy trấn tĩnh lại nói "Ta nhận thấy chuyện đời vốn khó khăn lại ưu phiền, luôn không như ý muốn."

Cao Bị vẫn còn thắc mắc "Đại vương sao bỗng dưng ngài lại nói vậy?"

Mộ Dung Thùy đưa ánh mắt nhìn nhanh về bờ đối diện của sông Dĩnh Thủy, ung dung nói "Trong ngày Từ Đạo Phúc đến tìm ta, nhằm thương nghị việc hợp tác chinh phục Biên Hoang tập, sau khi xong việc trong lúc uống rượu luận bàn tình hình thiên hạ, hấn có nhắc đến Kỷ Thiên Thiên."

Cao Bị, đột nhiên nhớ lại trong lúc ứng phó với cuộc đột kích vào tập, khi ấy hấn nhận thấy trong đầu Mộ Dung Thùy chỉ nghĩ đến Kỷ Thiên Thiên, hấn cảm thấy khó hiểu. Nhưng khi họ Cao tận mắt trông thấy Kỷ Thiên Thiên, một tuyệt đại phương hoa, thì không thể không thừa nhận rằng cái đầu cứng của hấn đã không suy nghĩ được việc gì khác nữa.

Mộ Dung Thùy nói "Từ Đạo Phúc nói rằng Kỷ Thiên Thiên là bảo vật của Nam Triều, được giới quý tộc xem là đại biểu cho nền văn hóa nghệ thuật của Trung Nguyên, có nhan sắc chim sa cá lặn, ánh mắt khuynh quốc khuynh thành, hấn nghĩ trong triệu người sẽ không kiếm được mỹ nữ nào có thể sánh cùng tài sắc của nàng."

Cao Bị cuối cùng hiểu được rằng Mộ Dung Thùy sở dĩ ra tay, trước là để đánh Biên Hoang tập, sau là chiếm lấy Kỷ Thiên Thiên làm chiến lợi phẩm, tất cả chỉ vì hấn đã động tâm sau khi nghe Từ Đạo Phúc nói điều này.

Mộ Dung Thùy than "Từ Đạo Phúc khi nói đến Kỷ Thiên Thiên, có lẽ rượu vào lời ra, nhưng không dấu được tâm sự. Hấn với tài trí mình cũng không ngờ rằng Kỷ Thiên Thiên đã ngã về phía Biên Hoang tập, làm ta nảy ra ý muốn tranh đoạt nàng. Khanh nói có phải chuyện đời khó đoán lắm hay không?"

Sau đó Mộ Dung Thùy đưa ánh mắt nhiều tình ý nhìn về chiếc xe ngựa chở Kỷ Thiên Thiên, thấp thoáng sau

cánh rừng thưa, hắn nói "Mộ Dung Thùy ta tung hoành thiên hạ, thật không ngờ rằng tình yêu lại là nguyên liệu để đốt lên ngọn lửa kịch liệt của chiến tranh, bây giờ bỗng dưng nếm được mùi vị tình yêu, đó là trời cao đã không bạc đãi ta."

Cao Bì không có lời gì đáp lại.

Mộ Dung Thùy nghi ngờ hỏi "Khanh đang nghĩ gì vậy?"

Cao Bì trong bụng nghĩ rằng Mộ Dung Thùy lòng mang cừu hận lần này thấy mỹ nữ thì động tình, đối xử tốt với hoang nhân đã đầu hàng, không theo thói cũ mỗi khi chinh phục một miền đất mới thường lừa gia súc, bắt lính, cướp gái đẹp, mà không nghĩ đến hậu quả. Đương nhiên hắn không bao giờ dám nói điều đó ra, cho nên đã chọn liệu một đề tài khác "Hạ thần sợ Thiết Sĩ Tâm và Tổng Chánh hai người không giữ được Biên Hoang tập, khi không yên tâm về sự hợp tác với Thiên Sư Đạo."

Mộ Dung Thùy nghiêm mặt nói "Kỷ Thiên Thiên là linh hồn của Biên Hoang tập, chúng ta đem nàng đi, hoang nhân chỉ là một bóng ma vô hồn, không làm được chuyện."

Cao Bì nói "Giả sử họ đã nhìn được ra đây là một cái bẫy, không tận lực cướp lại Kỷ Thiên Thiên, thì Biên Hoang tập mãi mãi sẽ không có ngày bình yên."

Mộ Dung Thùy nói "Bọn họ nhất định sẽ đến, nếu Kỷ Thiên Thiên bị chúng ta đem về Bắc Ngạn, hoang nhân mãi mãi sẽ không thể ngẩng đầu lên được. Nhận định của ta tuyệt đối không thể sai!"

Thùng thảng tiếp lời "Ta đối với Thiết Sĩ Tâm có mười phần tin tưởng. Y không những võ công cao cường, mưu lược hơn người, mà còn vạn sự cẩn thận. Ta để y ở lại Biên Hoang Tập vốn có ý khác, chính yếu là học được kỹ thuật làm thuyền của nam phương. Khi y thành công rồi thì xây dựng một đội chiến thuyền hùng mạnh, miền bắc đương nhiên sẽ lọt vào tay ta. Chờ đến lúc cơ hội thuận tiện thì tiến xuống phía nam, thống nhất Bắc Nam, có lẽ không còn bao lâu nữa."

Cao Bì cảm thấy trái tim như chìm xuống, than thầm một tiếng.

Biên Hoang tập tuy đã lọt vào tay họ nhưng trong thiên hạ người tài có thừa, làm sao Mộ Dung Thùy có thể chống cự hết được.

----- o O o -----

Lưu Dụ lặng lẽ quay về chỗ ở, trong tâm vẫn còn lưu lại những lời tình tự làm y muốn nhảy lên vì vui sướng.

Hắn lấy ra chiếc bọc nhỏ Cao Ngạn cho mà hắn hay mang, để Hậu Bối đao bên cạnh, nhớ đến cảm giác khi thật sự ôm được Vương Đạm Chân trong tay, máu nóng bốc lên tận đầu, tê tái toàn thân. Đó là cảm giác chưa bao giờ có được, nếu đây là tình yêu, hắn nguyện sẽ hy sinh tất cả để đổi lấy.

Tất cả đã đến thật đột ngột, hắn đã trải qua những điều thất ý trong cuộc sống, nhưng hiện tại hắn sẽ lấy lại những gì đã mất trước đây.

Lưu Dụ đã có đủ những công cụ để trốn thoát, không ai có thể ngăn cản hắn được, với lòng tự tin vào bản lĩnh của mình, cho dù Bắc binh phủ xuất quân vĩnh viễn truy lùng bọn họ cũng vậy.

Hắn có thể dẫn Vương Đạm Chân trốn ra hải ngoại, đến một địa phương mà không ai nhận ra bọn họ, với tình yêu cùng cuộc sống bình dị, không để ý đến điều gì khác nữa, chuyện thiên hạ để cho người khác quản.

Cử động của hắn chậm dần, hắn ngưng hẳn sau khi lấy cái móc ra.

Ồ!

Hắn có thể thực sự từ bỏ được mối huyết cừu của đám huynh đệ Biên Hoang tập, và không nhúng tay vào chuyện đó nữa không?

Mà nếu hắn muốn can dự vào chuyện đó thì sao?

Tạ Huyền sẽ không còn coi hấn là một người thừa kế, Bắc Phủ binh phần đông quan binh cao cấp hiện đang đổ kị hấn, nay vì chuyện của Kỳ Thiên Thiên sẽ thù hấn. Mặc dù có Mạn Diệu bên tai Tư Mã Thiên nói tốt cho hấn, hấn cũng chỉ là một tên tiểu tướng của Bắc Phủ binh, có thể làm được trò trống gì.

Quan trọng hơn là hấn không muốn làm Vương Đạm Chân thất vọng, càng không thể để cho nàng rơi vào tay nam nhân khác.

Nàng đã góp hết sức mình vào chuyện này, kể từ nay nàng đã đặt tất cả niềm hạnh phúc và vui sướng của nàng trong bàn tay hấn.

Hấn nghĩ rằng nếu có thể đem hạnh phúc đến cho nữ nhân mình yêu thương là thành tựu vĩ đại nhất của nam nhân.

Hấn tự nhủ với nàng, là nam tử hán đại trượng phu có chết cũng không chối bỏ lời hứa. Hấn sẽ hy sinh tất cả để thi hành lời hứa đó.

----- o O o -----

Kỳ Thiên Thiên rung mình một cái, sắc mặt đổi sang màu trắng.

Vừa ngồi xuống bên cạnh nàng Tiểu Thi giật mình hỏi "Tiểu thư, tiểu thư thấy không khỏe sao?"

Kỳ Thiên Thiên đưa tay vịn vai Tiểu Thi giọng ôn nhu "Yến Phi kêu ta, nói rằng chàng đã gặp được Cao Ngạn"

Tiểu Thi chấn động: "Cao công tử?"

Kỳ Thiên Thiên nhắm mắt một hồi, rồi mở đôi mắt lấp lánh ra nói: "Yến Phi chắc chắn là kỳ tích của nhân gian. Chàng tự mình qua không gian nối tâm linh nói cho ta nghe, thật là thần kỳ. Giống như truyền tâm thuật kỳ quái nhất truyền lại từ thời thần thoại cổ đại, nói chuyện bằng tâm linh qua không gian, không bị hạn chế nào cả."

Tiểu Thi kinh hãi lo lắng cho rằng Kỳ Thiên Thiên tinh thần thác loạn, chắc vì đau khổ nhiều, nên tưởng tượng ra điều hoang đường, hỏi giọng lo sợ: "Hai vị công tử vẫn còn sống trở về sao?"

Kỳ Thiên Thiên quay mặt lại, cười ngọt ngào hỏi: "Thi Thi có phải vừa nghĩ rằng ta bị quỷ trí rồi, phải không?"

Tiểu Thi hồ thẹn nói: "Tiểu thư..."

Kỳ Thiên Thiên nhìn xa qua cửa sổ vui mừng nói: "Chỉ cần là Yến Phi chưa chết, bất luận trong tình huống nào, ta cũng thấy đời ta đã tốt đẹp và trọn vẹn. Nói cho em biết, ta tin rằng Yến Phi có kế cứu chúng ta khỏi bàn tay ma của Mộ Dung Thủy. Không ai có thể tránh được chàng, vì chàng không còn là người phàm nữa, như thần tiên ở trần gian, chính là tuyệt thế cao thủ, thành tựu của chàng vượt qua tất cả cao thủ siêu việt thời này. Đến lúc cuối thì em sẽ biết rằng cảm giác ta không bị sai lầm, hãy chờ xem."

Tiểu Thi trong lòng nổi lên một cơn kích động, tuy còn bán tính bán nghi chuyện Kỳ Thiên Thiên có thần giao cách cảm với Yến Phi, nhưng thấy Kỳ Thiên Thiên đột nhiên hồi phục sinh cơ, cả người dường như phát ra ánh sáng và hơi ấm, thể hiện rằng trái tim của Kỳ Thiên Thiên đã chết vì Yến Phi nay đã phục hồi lại.

Kỳ Thiên Thiên nâng tay áo chùi nước mắt nàng, trách rằng: "Ngốc ơi! Sao khóc vậy? Ta lo vì em không có can đảm, và ta sợ em sẽ bị khiếp đảm đến bệnh. Bây giờ đừng nên lo nữa, Yến Phi sẽ đến."

Tiểu Thi khóc nói: "Nếu tiểu thư thật sự là người có vấn đề, chắc em sẽ bị hoảng loạn."

Kỳ Thiên Thiên cảm thông nói: "Chỉ là vì em, mà ta không thể để cho mình có vấn đề. Đừng coi thường tiểu thư này, ta là người có ý chí kiên cường, không bao giờ khuất phục kẻ thù."

Tiểu Thi rơi nước mắt, run giọng: "Nếu Tiểu thư phải tự tận, Thi Thi tình nguyện chết theo."

Kỷ Thiên Thiên trừng đôi mắt tuyệt đẹp nhìn nàng, lạc giọng nói: "Em vẫn còn nghĩ là ta nhớ Yến Phi nên phát bệnh?"

Tiểu Thi mặt đầy lệ, trước định lắc đầu nhưng rồi lại gật đầu.

Kỷ Thiên Thiên cười khô khan nói: "Ta cũng nhớ lại lời tiên tri của Khoá Lục Nhâm tiên sinh, sanh cơ cuối cùng đã hiện lại. Ôi!"

Kỷ Thiên Thiên trên mặt có vẻ như đang chăm chú nghe, làm Tiểu Thi thất kinh đến ngừng khóc.

Chiếc xe ngựa tiếp tục theo dòng Dĩnh Thủy tiến ra Bắc, quân lính ở bốn bên xe ngựa đưa cao đuốc, chiếu sáng vùng đất hoang đã bị vùi dập bởi cuộc chiến tranh ở Biên Hoang, bao trùm một cảm giác lạnh lẽo.

Kỷ Thiên Thiên nhắm đôi mắt đẹp, nhẹ lắc đầu.

Tiểu Thi kinh hãi đến hoang mang, không biết như thế này có tốt không, mặt tái đi. Để Kỷ Thiên Thiên ngã vào trong lòng, Tiểu Thi ôm nàng lòng đầy kinh ngạc.

Kỷ Thiên Thiên nói bên tai Thi Thi âm thanh nhỏ mà chỉ đủ cho nàng nghe được: "Sự truyền tin qua tâm linh của Yến lang làm ta hao nhiều tâm lực, ta không thể tiếp tục được nữa. Vừa rồi, ta đã truyền đi tinh thể hiện tại của bọn ta, hy vọng chàng có thể tiếp nhận được."

----- o O o -----

Yến Phi rút hai tay từ sau lưng Cao Ngạn, hỏi: "Sao, cảm thấy thế nào?"

Cao Ngạn vươn mình, kinh ngạc nói: "Oa! Người ngày càng lợi hại! Chân khí cuộn cuộn như sóng dồn, làm cho vết thương mới cùng bệnh hoạn cũ cũng đều bị tiêu trừ hết, bây giờ ta có thể vật ngã lão hổ bằng tay không rồi."

Yến Phi hít vào một hơi, Cao Ngạn bị lính tuần của Hoàng Hà Bang truy sát, may mắn cho hắn khi sắp sửa thành miếng mồi ngon lọt vào miệng địch nhân thì được Yến Phi cứu thoát, đem hắn đi rồi giúp trị thương.

Yến Phi nói: "Ta đã sớm cảnh cáo người, Tiểu Bạch Nhận xem giết được người rồi, đúng không?"

Cao Ngạn nhú mày: "Người nói gì mà tầm bậy thế? Tiểu Thanh yêu kiều muốn hại ta? Ta chết đi sống lại chính là để về thấy nàng, ai mà biết được Biên Hoang tập sẽ bị thất thủ vào tay địch. Ta theo bí đạo ở Dĩnh Thủy vào trong tập, đâu ngờ đó là chuyện vô cùng khó khăn. Huynh đệ tử muội trong tập bị canh chừng giống như tù nhân. Ta chịu cực chịu khổ mới gặp mặt được Bàng Nghĩa một lần. Hắn từ chối trốn theo ta, nói rằng có lệnh nếu một người đi thoát thì mười người sẽ bị xử tử, làm ai cũng sợ, coi chừng lẫn nhau, không ai dám trốn đi."

Yến Phi nhú mày nói: "Bàng Nghĩa chưa nói với người Hác Trường Hanh là nội gián?"

Cao Ngạn với giọng tự tin: "Hác Trường Hanh là thế nào thì ta không biết, hắn luôn nói là Tiểu Bạch Nhận không thể nào hại ta. Ta về thì nàng đã tự trốn đi, khi biết nàng đã an toàn trở về Biên Hoang tập, ta không biết có nên cao hứng không."

Tiện tay hắn nhắc cái bao bừa bổi lên nói tiếp "toàn là nhờ vào bọc bừa bổi này, giống như chiến giáp, để cứu một cái mạng nhỏ của ta. Chiêu đánh lén đó thật là hèn. Hung thủ bí mật nấp trong đám gỗ, ta thấy qua nhân ảnh, vì không phải là đối thủ nên đã nhận một chưởng của hắn. Tiểu Bạch Nhận tốt vì cứu ái lang ta, liệu chết cầm hắn, cần không cho hắn đánh ta thêm một chưởng nữa, nếu không thì mạng ta đã ô hô rồi."

Yến Phi không có thời gian với hắn để tranh cãi việc ai đúng ai sai, nói: "Người lúc này tính đi đâu vậy?"

Cao Ngạn nói: "Bàng Nghĩa báo cáo rằng đêm Biên Hoang tập bị thất thủ Kỷ Thiên Thiên không màng đến sinh mạng bị uy hiếp, bức bách lão Đổ, lão Trác dẫn đoàn quân tinh nhuệ chủ lực, bằng hỏa ngư trận phá

vòng vây chạy thoát, còn nòng ở lại để làm lạc hướng quân địch. Bây giờ ta phải tìm cho ra bọn họ. Bí đạo của Dĩnh Thủy vẫn chưa bị địch nhân khám phá, bọn ta có thể bơi âm thầm theo bí đạo vào trong Biên Hoang tập, lập kế trong ngoài tương ứng, thu phục lại nó."

Yến Phi hỏi nhỏ: "Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến có phải đã cố gắng tử thủ ở tiểu cốc không?"

Cao Ngạn "Khi tiểu cốc bị Từ Đạo Phúc dùng hỏa công vây hãm, Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến nhìn ra sự việc, phá được vòng phong tỏa của địch nhân, chạy về Biên Hoang Tập để cùng sống chết với mọi người. Nếu như Mộ Dung Thủy không lấy hết nước Dĩnh Thủy, dùng một vạn quân băng qua sông cạn từ bờ đối diện, Biên Hoang tập cũng vẫn còn sống lê lét.

Yến Phi có thể tưởng tượng ra tình huống thê thảm lúc bấy giờ, hình ảnh máu chảy thành sông hiện lên trong não, hỏi lại: "Tổng Mạnh Tề và Âm Kỳ có trở lại không?"

Cao Ngạn nói: "Nghe rằng bọn họ đánh nhau với những chiến thuyền của Hoàng Hà Bang, sau khi Biên Hoang tập thất thủ rồi không có tin tức của họ, có nghĩa là rủi nhiều may ít."

Yến Phi thở ra một cái: "Người gắng tìm bọn Đồ Phụng Tam, báo cho họ việc Mộ Dung Thủy bắt ép chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên về Bắc là một cái bẫy, khuyên họ nên dằn lòng không được mạo hiểm, một mình ta có thể cố gắng cứu bọn họ."

Cao Ngạn trên mặt thần sắc thật là cổ quái: "Ta chỉ muốn hỏi người điều này, làm sao người biết rõ hơn ta, không phải người mới tỉnh dậy sao? Mọi người đều nghĩ là người đã bị Tôn Ân giết rồi. Theo lời Bàn Nghĩa khi Biên Hoang Tập sắp thất thủ, Tôn Ân xuất hiện, một mình vào tập đại khai sát giới. Ai! Võ công hán rất khó đối phó, bọn ta cố trốn thoát, nhưng cũng có nhiều người bị hán chặn lại được, Hạ Hầu Đình và Nhan Sấm chết tại trận, Phí Nhị Phiết bị trọng thương, Tôn Ân sau đó ung dung bỏ đi. Họ nói Tôn Ân mặc dù có khả năng hạ sát nhưng chỉ làm bị thương, nếu không thì có thể có thêm nhiều người chết nữa."

Yến Phi cố nén đau thương trong lòng, trầm giọng nói: "Ta không có thời gian để giải thích tại sao ta biết được tình hình, bây giờ điều khẩn cấp là đi cứu Kỳ Thiên Thiên và Tiểu Thi. Người nghe lời ta dặn, sau khi cứu được bọn họ, ta sẽ đợi người ở ngoài tiểu cốc."

Hai người nằm ngửa trên đất, nhìn lên bầu trời đầy sao. Gió từ xa thổi đến dịu dặt, làm tinh thần họ phấn chấn hẳn lên.

Cao Ngạn nhìn chàng chăm chú, mặt lộ vẻ kinh dị, nói: "Cả người của người thoát ra thần khí không giống như trước, có phải sau hai lần chết đi sống lại, cuối cùng người đã trở thành thần tiên?"

Yến Phi cười khổ: "Người đó, ta vẫn cố gắng làm người tốt, không khác gì với trước đây."

Cao Ngạn hưng phấn nói: "Chỉ cần người chưa chết, chúng ta chưa chắc thua trận này. Người hãy nên thận trọng. Thương pháp Mộ Dung Thủy tuy có thể không sánh với Tôn Ân, nhưng chưa ai qua được."

Yến Phi mỉm cười nói: "Thành ở Dĩnh Thủy, bại cũng ở Dĩnh Thủy, đây là lời của Tôn Ân. Ta muốn Mộ Dung Thủy căn bản không có cơ hội ngăn chặn được chúng ta."

Cao Ngạn vỗ vai chàng, cười nói: "Tôn Ân đã không giết được người, làm ta lo lắng vô cớ. Nếu cứu được bọn họ về, là tăng cường sức mạnh chúng ta, coi như có được nửa phần thắng. Ta và Bàn Nghĩa có cách liên lạc với nhau, sau khi kiếm được bọn lão Đồ (Đồ Phụng Tam), ta có thể trở về Biên Hoang tập báo tin mừng. Ha ha, ta đi ngay đây!"

Nhìn Cao Ngạn khuất vào cánh rừng hoang ở phía tây, Yến Phi trong lòng nổi lên sức mạnh như có thể bay cao vạn trượng.

Cao Ngạn vừa rồi có nói: "Trong cuộc chiến này ở Biên Hoang Tập thắng bại cũng chưa phân được, chủ yếu là mình có cứu được Kỳ Thiên Thiên và Thi Thi không?"

Hắn đã biết được hoàn cảnh bọn chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên, nên hắn đang hoạch định kế hoạch để cứu bọn họ.

Thiên hạ không ai có thể ngăn cản hành động của hắn nữa, ngay cả Mộ Dung Thùy cùng thiên quân vạn mã của hắn cũng không thể làm gì được.

Hồi 52

Đấu tranh nội tâm

Lưu Dụ ngồi một mình trong bóng tối tại khách sảnh, chờ đến canh một để đến nơi hẹn Vương Đạm Chân.

Người trên kẻ dưới Thứ Sử phủ đều không ngủ, thủ lĩnh Tạ An, đón tiếp quan khách đến viếng cho tới hoàng hôn. Toà chính sảnh đường và phòng xá lân cận đèn đóm sáng trưng, người ra kẻ vào, bên ngoài ánh sáng chập chờn, hư hư ảo ảo.

Gã biết Tạ gia cố ý lãnh đạm, mà thương thế gã thì chưa phục hồi, gã đành cố gắng điều tức. Bất luận như thế, gã nhanh chóng quên đi mọi ý nghĩ trong đầu.

Cho đến lúc tương hội Vương Đạm Chân ở phía trước, gã khẳng định phải ngưng tụ tinh thần, không từ giả bất kỳ ai mà đi. Tốt nhất là Vương Đạm Chân lập tức cùng hắn cao chạy xa bay ngay. Bất quá Vương Đạm Chân hiển nhiên chưa thể an bài xong ngay, nàng còn phải mặc dạ hành y, chuẩn bị hành trang, để cùng lên đường. Đến lúc việc hai người thất tung bị người khác phát giác thì cũng chẳng còn vấn đề gì nữa.

Nhưng nếu nàng không đến được thì sao?

Dù nói người có tâm thì trời không phụ, nhưng Lưu Dụ tâm tình đang ở giữa hư không, không lên không xuống. Gã nhắc nhở bản thân không được hồ tư loạn tưởng, nhưng cũng không kiểm soát được khả năng tồi tệ nhất. Bởi điều đó xoay quanh chuyện được mất của đời người.

Vẫn còn khoảng nửa thời thần nửa mới đến giờ ước hẹn, Vương Đạm Chân có đến đúng hẹn không nhỉ?

Nàng bình nhật cao cao tại thượng, con người mỹ lệ, ngôn từ cao quý, là người phụ nữ trong tâm tưởng của hắn. Trong lòng Lưu Dụ tràn ngập sóng tình, sung sướng khôn tả, được ở với nàng thì sẽ chẳng còn ưu phiền, tư vị thật là khó tả.

Lưng mang túi bảo bối nhỏ, hậu bối đao bên hông, Lưu Dụ cố không nghĩ đến Biên Hoang Tập, không nghĩ tới Tạ Huyền, không nghĩ đến quan hệ hôn sự của Vương Đạm Chân. Ngày mà gã cùng Yến Phi, Kỷ Thiên Thiên và Cao Ngạn ngồi thuyền đến Biên Hoang Tập quả thật là kỷ cảnh, vĩnh viễn không thể quên được.

Tâm tình Lưu Dụ nặng nề suýt nữa phát điên, vội trấn định tinh thần vào trạng thái tự nhiên, lòng lặng như trời biển, thu lại những tư tình đã qua, biết rằng chúng sẽ theo gã mãi mãi.

Trong trận chiến Phi Thủy, Tạ Huyền đối với gã rất là coi trọng, làm gã không thể quên được. Có tiếng bước chân vọng đến, gã hoảng hoảng hốt hốt thu dọn đồ, tập trung song nhĩ, rồi thấy tiếng gia đình Lương Định Đô vọng vào: "Lưu phó tướng! Hồ tướng quân tìm ngài!"

Lưu Dụ kinh hoảng, quẳng vội túi bảo bối vào gầm ghế, khêu lớn ngọn đèn. Hồ Bản cùng Lương Định Đô điềm nhiên vào phòng.

Hồ Bản tiến đến Lưu Dụ, hân hoan mỉm cười thốt: "Mấy hôm trước ta vẫn ngồi bên giường ngươi, hiện tại ngươi sinh long hoạt hổ, xem ra tinh thần có vẻ hồi phục rồi!"

Lương Định Đô nói: "Hồ tướng quân thực không phải lo, Lưu phó tướng đã cùng với Tôn tướng quân đi dạo ngoài phủ thư giãn rồi."

Lưu Dụ trong lòng chửi tổ tông Lương Định Đô, thầm nghĩ Cao Ngạn không ưa gã quả là có đạo lý.

Hồ Bản không có địch ý, tay vỗ nhẹ vai Lương Định Đô thốt: "Ta và Lưu phó tướng là hảo bằng hữu từ trước, Lương huynh chưa hiểu ta rồi."

Lương Định Đô thi lễ cáo lui.

Trong lúc bình thường, Lưu Dụ đặc biệt cảm kích Hồ Bân vì đã đến thăm gã, hiện tại gã hy vọng y đi càng nhanh càng tốt, vì gã chẳng có tâm tình để trò chuyện.

Đương nhiên ngoài mặt không thể hiện bất cứ biểu tình gì.

Tại trận chiến Phì Thủy, Hồ Bân là chủ tướng nơi trận tiền, là một trong những đại tướng hàng đầu của Bắc Phủ Bình. Sau đại thắng Phì Thủy, địa vị của y càng được củng cố, ảnh hưởng tối cao, chỉ xếp sau Lưu Lao Chi và Hà Khiêm.

Với y Lưu Dụ lại có ơn cứu mạng, do vậy đối với Lưu Dụ lúc nào cũng chiếu cố phi thường, ngoài ra trong Bắc Phủ Bình Tạ Huyền luôn luôn trọng dụng Lưu Dụ, coi gã như tướng lĩnh trọng yếu.

Y đối với Lưu Dụ lúc nào cũng có hảo cảm.

Hai người chia nhau ngồi xuống.

Thần sắc Hồ Bân vụt trở nên nghiêm trọng, trầm giọng thốt: "Hiện thời hoàn cảnh của Lưu phó tướng cực kỳ bất diệu."

Lưu Dụ trong lòng nghĩ hay dở đối với gã chẳng còn quan trọng nữa, mọi chuyện chẳng cần phải ứng phó tốt, miễn là tránh được hiềm nghi. Gã cố tình giả vờ kinh sợ hỏi: "Tại sao tướng quân lại nói như vậy?"

Hồ Bân quay mặt lại, thân thiết nói: "Sau bữa trưa, ta và hơn mười tướng lĩnh tụ tập tại thư phòng của Huyền soái trò chuyện, Huyền soái hốt nhiên nói về ngươi, hỏi quan điểm của bọn ta đối với ngươi."

Lưu Dụ trong lòng chấn động, hô hấp cũng khó khăn, vội hỏi: "Tôn tướng quân cũng ở đó?"

Hồ Bân lắc đầu nói: "Ông ta không ở đó, nhưng Chu Tự đại tướng quân cũng tại vị. Chỉ có ông ta và ta nói tốt về ngươi."

Lưu Dụ cảm thấy toàn thân tê liệt, mặc dù sắp sửa trốn đi, nhưng thấy mọi người phản đối mình, trong lòng yên tĩnh nhưng cực kỳ đau đớn.

Hồ Bân nhẹ giọng thốt: "Mặc dầu đây là hội nghị phi chính thức, nhưng ta cho ngươi biết một tin bí mật là có người tố cáo ngươi vi phạm quân lệnh. Vì vậy chuyện giữa ta và ngươi tối nay tuyệt đối không được đến tai người khác."

Lưu Dụ cuối cùng cũng minh bạch tại sao Hồ Bân không đến cùng với thân vệ, so với Lương Định Đô, Hồ Bân quả là bằng hữu chân chính.

Đoạn nói: "Tướng quân yên tâm, Lưu Dụ là loại người gì chứ, đã tỏ ý của ngài rồi."

Hồ Bân gật đầu nói: "Nếu ta không biết ngươi là người thế nào, đêm nay ta đã không tìm ngươi nói chuyện. Ngày đó ngươi không màng sống chết cản trở Lưu Tuần, lại không ngại Lưu Tuần uy hiếp đến Biên Hoang Tập, hoàn thành nhiệm vụ bất khả thi, ta biết ngươi không phải là dạng hữu dũng vô mưu, ngươi không nên vì thất thổ nhất thời mà bỏ qua tương lai sáng lạn."

Lưu Dụ trong lòng hồ thẹn.

Ồi!

Ta là loại người chẳng ra gì, chỉ biết sợ hãi cho bản thân không phải là quân tử. Nếu bỏ trốn sẽ gây họa hoạn, Hồ Bân và những người gã kính trọng sẽ thất vọng biết bao.

Tiếp đó hỏi: "Mọi người khác nói tôi như thế nào?"

Hồ Bân đáp: "Lúc đó ngoài ba vị đại tướng quân Lưu Lao Chi, Hà Khiêm và Chu Tự còn có Cao Tổ, Trúc Khiêm Chi, Lưu Tập, Lưu Tú và ta năm người."

Lưu Dụ chợt nghĩ gần như toàn thể tướng lĩnh cao cấp của Bắc Phủ Bình có mặt, Tạ Huyền nhân cơ hội đề cập trường hợp của gã, quả thật không tầm thường.

Hồ Bân tiếp tục: "Huyền Soái tóm lược chuyện người từ Biên Hoang Tập trở về, lại nói quá trình người thụ thương và hỏi chúng nhân ý kiến về tình huống đó."

Dừng một chút thờ dài nói: "À! Ta thấy Huyền soái có ý lấy ý kiến bọn ta, làm sao ứng phó cục diện sau khi Biên Hoang Tập thất thủ, đề cập đến lý do người trở về, thậm chí vài người còn đề nghị Huyền soái xử phạt người."

Mặc dầu Lưu Dụ quyết định cùng Vương Đạm Chân cao chạy xa bay, tâm đã quyết nhưng lòng còn vương vấn, chân tay băng lạnh, nhất thời không nói nên lời.

Hồ Bân nói: "Có người cho rằng người không xin phép Huyền Soái, tự ý cùng Yến Phi đi Biên Hoang Tập, rõ ràng không coi ai ra gì, cậy công tự kiêu."

Lưu Dụ lửa giận trong lòng tràn ngập, trầm giọng hỏi: "Là ai nói vậy?"

Hồ Bân đáp: "Ai nói không quan trọng, trong lòng người cũng không nên nảy sinh oán hận. Vô luận thế nào đó cũng đại biểu quan điểm quân đội. Ta cùng chu đại tướng bất đồng ý kiến đó, cho rằng người vì Kỷ Thiên Thiên không thể không đi cùng, nếu không đã phải nói với Huyền soái."

Lưu Dụ không kiềm chế được hỏi: "Huyền soái nói sao?"

Hồ Bân đáp: "Mặc dù Huyền soái không trực tiếp nói ra, theo ta thấy người ủng hộ người. Lưu phó tướng người đích thị không có suy nghĩ không coi ai ra gì trong đầu. Nếu mọi người thấy rằng hành động khi đó của người là không thể tránh được, chúng ta trong Bắc Phủ Bình cũng phải hiểu như vậy. Người được Huyền soái ưu ái đề bạt nên trở thành mục tiêu công kích. Chúng nhân đổ kị tài năng là chuyện thường, người phải kiên nhẫn."

Lưu Dụ cười khổ nói: "Thật cao hứng! Ôi! Ta tưởng Huyền soái không thèm nhìn đến ta nữa."

Hồ Bân nói: "Lưu phó tướng nếu là đã có ý nghĩ này, ta khẳng định là sự hiểu lầm. Huyền soái cuối cùng kết luận để thu hồi Biên Hoang Tập, chỉ có một người có thể làm được, đó là người. Mặc dù có người giỏi binh pháp hơn người, nhưng người lại nắm vững Biên Hoang Tập và có quan hệ mật thiết với Hoang nhân."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: ""Huyền soái đúng là đánh giá như vậy?"

Hồ Bân không vui nói: "Tại sao ta phải dối người? Sở dĩ ta đến nói chuyện với người là hy vọng người hiểu biết, không bị lời người khác ảnh hưởng."

Lưu Dụ hàn khí chạy dọc sống lưng, trong lòng khó nói nên lời, liệu Tạ Huyền đã bỏ qua mọi chuyện cho gã?

Lại hỏi: "Huyền soái chuẩn bị tấn công Biên Hoang Tập?"

Hồ Bân nói: "Lúc đó các tướng đứng ra thành mệnh, nguyện suất binh mã tiến đánh Biên Hoang Tập, đều bị Huyền soái cự tuyệt, nhưng không đưa ra nguyên nhân. Bọn ta đoán Huyền soái trước tiên muốn nắm vững tình thế, sau đó mới quyết định."

Trong lòng Lưu Dụ lấy lại niềm tin, vì nếu Tạ Huyền tự mình cầm quân thu phục Biên Hoang Tập, trong khi gã bỏ trốn, lương tâm gã vĩnh viễn bất an.

Nghĩ vậy liền hỏi: "Huyền soái chuẩn bị điều tôi về phục vụ dưới trướng Lưu tham quân phải không?"

Hồ Bân ngậy người hỏi: "Ai nói với người thế?"

Lưu Dụ biết ông ta không tiết lộ bí mật, thần nhiên đáp: "Là Tổng Bi Phong nói với tôi."

Hồ Bân hân hoan nói: "Thấy chưa! Sự hân thưởng đối với người tuyệt không ít hơn. Đây là điều chính yếu ta muốn nói với người để cho người chuẩn bị. Huyền soái quả cơ trí phi thường, điều này không những giảm bớt sự đổ kỵ đối với người mà còn tạo cơ hội an toàn cho người khi trở về với Lưu tham quân. Ai không biết Lưu Dụ tại Bắc Phủ Bình là một nhân tài?"

Rồi đứng dậy nói: "Ta không tiện ở lâu, người cố nghỉ ngơi cho khoẻ. Khi di thể An Công được đưa đến hậu Kiến Khang, ta cùng Chu đại tướng quân cùng với người tương hội, sẽ nói chuyện nhiều hơn."

Tiền Hồ Bân xong, Lưu Dụ thất thần quay lại khách xá, nhìn lên bầu trời đêm rộng lớn, trong lòng tràn ngập mâu thuẫn và thống khổ.

Tuy Hồ Bân nói mọi điều tốt đẹp, sự thật vẫn là sự thật.

Tạ Huyền không còn xem gã là người kế thừa, cũng chẳng xem gã là tâm phúc nữa, thậm chí không muốn gặp gã.

Chăm dứt rồi!

Gã sẽ từ biệt sự thật tàn khốc, cùng người gã yêu đi đến phương trời xa. Bất luận thân thể hay trí não, gã đã quá mệt mỏi với những cuộc đấu đá quyền lực tại Bắc Phủ Bình.

"Đến lúc rồi!"

Tiếng chuông báo sang canh vọng đến từ một nơi xa.

Tiếng chuông làm toàn thân Lưu Dụ chấn động, da dẻ phát ban.

Cuộc chạy trốn sắp sửa bắt đầu.

= = = = =

Yến Phi bắt kịp đội quân của Mộ Dung Thuý ở mặt phía tây đường hành quân của địch nhân.

Trừ phi Yến Phi biến thành thần tiên, muốn cứu người sẽ phải ngạnh công từ phía tây. Đối phương không chỉ gồm Bắc phương tinh kỵ binh đoàn, còn có Hồ tộc đệ nhị cao thủ Mộ Dung Thuý đích thân chỉ huy. Một khi lọt vào vòng vây địch nhân, chàng sẽ phải lâm vào cảnh chết nhiều hơn sống.

Để cứu người cần có mưu lược và chiến thuật hợp lý.

Địch nhân không ngờ chàng còn sống chính là một ưu thế, qua tâm thần tương hội với Kỷ Thiên Thiên, chàng đã nắm được một số thông tin về địch nhân.

Việc Kỷ Thiên Thiên khôi phục tinh thần thật quả tối quan trọng, qua đó chàng nắm vững vị trí mã xa của Kỷ Thiên Thiên. Mộ Dung Thuý có bố trí tai mắt giám sát với chàng cũng hoàn toàn vô dụng.

Nhưng lúc này liên lạc giữa chàng và Kỷ Thiên Thiên đã bị gián đoạn.

Yến Phi lướt như gió lẩn vào tiếng động của khu rừng rậm, tiến về phía bắc thảo nguyên.

Chợt phảng phất âm thanh theo gió từ hậu phương vọng đến.

Yến Phi thốt nhiên đứng lại, tự trách mình sơ xuất, cũng bởi tâm thần chỉ nghĩ đến cứu Kỷ Thiên Thiên, nên không lưu ý địch tình từ xa. Trong lòng bất ổn, nhưng biết rằng bản thân mặc dù đã biến thành "dị vật" nhưng vẫn còn máu thịt như thường nhân, chủ quan sẽ không tránh khỏi thiên kiến hay sơ xuất.

Bất quá chàng vận lực tập trung chú ý vào hậu phương, lẳng không đi đến chỗ địch nhân, cảm giác đạt đến cực đại, đạt đến cảnh giới "không nhìn mà thấy"- tầng cao nhất của võ đạo, hiểu rõ đường đi, tốc độ của đối

phương cũng như ý đồ của chúng.

"Yến Phi! Trời ơi! Người không hề chết trong tay Tôn Ân!"

Yến Phi xoay tròn thân người, ôm chặt lấy người bạn, vô cùng hoan hỉ cho ngày hội ngộ.

Người đến chính là "Biên hoang danh sĩ" Trác Cuồng Sinh.

Hai người buông tay, vai kề vai, không thể nói hết tình cảm sau khi trải qua sinh tử hoạn nạn.

Trác Cuồng Sinh tuy mặt mũi tiêu tụy, dáng vẻ vẫn là một cao thủ, hiển nhiên mới trải qua kiếp nạn, công lực vẫn chưa phục nguyên hoàn toàn.

Yến Phi cười nói: "Tiên sinh vẫn còn giữ được tính mạng, tại hạ cho rằng ông quyết ý sống chết cùng Biên Hoang Tập, nay Biên Hoang Tập mất, tiên sinh tất tự huỷ chính mình."

Trác Cuồng Sinh cười lớn: "Đó là ngày xưa nói ra miệng như vậy, cờ bạc thì cũng không thua (Câu này khó hiểu quá). Hắc! Sao lão đệ còn sống vậy? Tôn Ân võ công cực cao, thật ngoài sức tưởng tượng của bọn ta. Người hiện tại có vẻ còn tiến bộ hơn cả trước, chuyện gì xảy ra vậy?"

Yến Phi giải thích ngắn gọn, đoạn nói cho ông ta biết việc gặp gỡ Cao Ngạn, sau đó hỏi: "Những người khác đâu?"

Trác Cuồng Sinh lắc đầu thốt: "Ta biết làm sao được?"

Yến Phi kỳ quái hỏi: "Tiên sinh không cùng họ đột vây hay sao?"

Trác Cuồng Sinh cười khổ nói: "Ở Biên Hoang Tập có ai là không ái mộ Kỷ Thiên Thiên? Ta chính là một trong số đó, si mê nàng đến điên loạn, trong cảnh loạn binh loạn mã trốn về Thuyết thư quán định mật kế, định làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng không có cơ hội hạ thủ, hiện tại tiểu thư cùng Thi Thi bị Mộ Dung Thuý đưa đi, ta nghĩ là cơ hội tốt để ra tay, đi theo họ tìm cách xuất thủ giải cứu. Tốt rồi! Hiện giờ có người xuất thủ, ta mười phần tin tưởng đại công cáo thành."

Yến Phi trong lòng cảm động, Trác Cuồng Sinh không hổ bản sắc cuồng sĩ, xem mọi việc nhẹ như không, sự thực tìm mọi cách ngăn cản Mộ Dung Thuý đưa Kỷ Thiên Thiên ngược Bắc. Đối với ông ta, nhất thân độc lực cứu Kỷ Thiên Thiên cầm chắc cái chết.

Khẽ nhún vai chàng nói: "Bọn ta phải cùng lúc làm hai việc, giải cứu chủ tì Thiên Thiên đồng thời thu hồi Biên Hoang Tập, vạn nhất khi đối phương xây dựng xong tường thành, chúng ta sẽ dễ lỡ mất cơ hội tốt. Tại hạ đã nói Cao Ngạn tìm Lão Đồ và những người khác, việc giải cứu Thiên Thiên sẽ do ta toàn lực phụ trách, hiện tại tình hình khẩn cấp xin tiên sinh hồi khứ Biên Hoang Tập, ổn định tình hình thu phục nhân tâm."

Trác Cuồng Sinh nhăn tít cặp mày hỏi: "Bằng vào một mình người, làm sao giải cứu tiểu thư và Thi Thi?"

Yến Phi biết rằng không tiết lộ đôi chút sự tình, ông ta nhất định không yên tâm. Vừa vỗ vỗ vào vai ông ta vừa nói: "Hiện tại Mộ Dung Thuý bắc thượng hành quân theo hai xa đội, mỗi đội dẫn theo 50 xe la kéo, trông đó có chủ tì Thiên Thiên. Việc rút quân bố trí như một cái bẫy tinh thâm, cố tình dẫn dụ bọn ta đến giải cứu. Mộ Dung Thuý hành quân dựa vào bờ đông Dĩnh Thuỷ, binh lực tập trung vào mặt tây. Do vậy đông người không có tác dụng, chỉ là đâm đầu vào bẫy của hắn."

Song mục Trác Cuồng Sinh tròn tròn, không tin tưởng hỏi: "Chẳng phải người vừa mới tới? Ta theo bọn chúng đã mấy thời thần, còn chưa nắm được địch tình."

Yến Phi mỉm cười nói: "Ta thực sự có lòng tin! Phương pháp duy nhất để thành công là lợi dụng Dĩnh Thuỷ mai phục đột kích, lựa chọn thời điểm chuẩn xác, sẽ có cơ hội nhất kích đắc thủ."

Trác Cuồng Sinh do dự hỏi: "Người biết được mã xa của tiểu thư hai người bọn họ?"

Yến Phi mỉm cười đáp: "Tiên sinh quên chuyện Hoa Yêu rồi sao? Đó chính là nhờ cảm giác của ta, tuyệt

không thể nhận làm mã xa."

Trong lòng Trác Cuồng Sinh chợt động hỏi: "Ta không giúp gì được sao? Ta thực có nhiều lý do cá nhân muốn cùng người hợp tác."

Yến Phi nói: "Ta và Mộ Dung Thuỷ tịnh không thể so sánh về thực lực, chỉ xem ai chạy nhanh hơn mà thôi. Khi ta và bọn họ trốn sang bờ đông Dĩnh Thuỷ, dù có thiên quân vạn mã cũng không làm gì được. Ta đã có kế hoạch chu toàn, nhất định không thể thất thủ."

Trác Cuồng Sinh nhìn chàng từ trên xuống dưới, sau cùng đồng ý nói: "Được! Ta sẽ lên trở lại Biên Hoang Tập, sự việc thật không dễ dàng chút nào, muốn vào đó thần bất tri quỷ bất giác thật còn khó hơn lên trời."

Yến Phi nói: "Ngược lại, nếu sự việc dễ dàng, ta đã không cần ông phải mạo hiểm."

Đoạn nói có thể theo bí đạo Dĩnh Thuỷ mà đi.

Trác Cuồng Sinh lắng nghe một hồi vui mừng nói: "Nguyên lai như vậy, trong ngày bọn người trông thấy Phù Kiền chiếm cứ Biên Hoang Tập trời đất náo loạn.(Câu này mình cũng không hiểu nên không dám sửa) Hiện tại ta khẳng định khí số Biên Hoang Tập chưa tận. Nếu người giải cứu được tiểu thư an lành trở về, bọn ta có thể đánh thắng trận chiến này."

Cười lên thành tiếng, ông ta nhắm hướng Dĩnh Thuỷ chạy tới.

Yến Phi cố nén cảm xúc, tiếp tục lên đường.

Vào lúc này chàng cảm thấy vui vẻ vô cùng, cũng vì liên quân Biên Hoang Tập chịu nhiều thiệt hại, giờ nhất quyết trùng chấn.

Bọn họ có cơ hội trở lại, tất cả là nhờ có Kỷ Thiên Thiên.

Biên Hoang tập nhất trí, hoang nhân trở nên đoàn kết, nghe theo lệnh Kỷ Thiên Thiên, nàng đã trở thành lãnh tụ tinh thần tối cao của họ.

Hồi 53

Thủ Nhất Chi Gian

Mã xa tiếp tục di chuyển, dong duỗi trên con đường dốc, nếu giữ nguyên phương hướng, sẽ đi về Dĩnh Thuỷ.

Kỷ Thiên Thiên từ từ mở to đôi mắt điểm lệ, cùng Tiểu Thi ngắm cảnh qua song cửa.

Bên ngoài toàn một màu đen, ẩn chứa nhiều điều kỳ bí, âm u.

Kỷ Thiên Thiên ngả hẳn người vào lưng ghế, hoa dung ảm đạm.

Tiểu Thi thất kinh, nắm lấy tay nàng kêu lên: "Tiểu thư!"

Kỷ Thiên Thiên vẻ như lực tận khí đoạn miễn cưỡng nói: "Thi Thi hãy quay lại phía sau quan sát rồi nói lại cho ta tình huống hiện thời."

Tiểu Thi y lời, thò đầu ra ngoài mã xa, báo cáo: "Xa đội tiếp tục đi về phía trước, chỉ có xe bọn ta là tách ra khỏi đoàn."

Kỷ Thiên Thiên hỏi: "Người nhìn rõ như vậy là vì xe bọn ta ở trên cao, thế còn xa đội đã thấp đèn lên rồi phải không?"

Tiểu Thi gật đầu nói: "Tiểu thư nói đúng, nếu ở nơi bình địa, bọn ta lại bị kỵ binh bao vây, thật khó mà nhìn rõ

được."

Kỷ Thiên Thiên nói: "Đúng rồi!"

Tiểu Thi trở lại chỗ ngồi, phát giác Kỷ Thiên Thiên sắc diện nặng nề, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, nhất thời không biết phải làm gì.

Mã xa đã lên tới đỉnh đồi, chuẩn bị đi xuống sườn bên kia, dòng Dĩnh Thủy đã ở phía trước mặt.

Kỷ Thiên Thiên than: "Ài! Mộ Dung Thủy quý kẻ đa đoan, chỉ sợ Yến lang không cẩn thận trúng kế của hắn!"

Tiểu Thi sợ hãi hỏi: "Phải làm thế nào?"

Kỷ Thiên Thiên nói: "Ta thấy Mộ Dung Thủy muốn bọn ta đi về phương bắc bằng xe lại có nhiều mã xa hoa lệ, thực ra ta đã đoán là một cái bẫy. Nếu ta đoán không nhầm ngoài mã xa chở bọn ta còn có một mã xa khác, hình dáng kiểu cách giống hệt như vậy làm cho thật giả khó phân, thực tế bọn ta sẽ đi bằng thuyền bắc thượng, và địch nhân sẽ lưu lại bắc trạm. Ôi! Ta mệt quá!"

Tiểu Thi chạm nhẹ vào người Kỷ Thiên Thiên, sợ đến rơi nước mắt hỏi: "Tiểu thư! Bọn ta sẽ không sao chứ?"

Kỷ Thiên Thiên ngả đầu vào vai nàng ôn nhu nói: "Không phải sợ, ta phải ngủ một giấc thật say. Hy vọng khi tỉnh dậy đúng lúc, để còn thông tri cho Yến lang về gian kế của Mộ Dung Thủy."

Mã xa từ từ dừng lại.

Bên ngoài kỵ binh tản ra bốn phía phòng thủ.

Hai tay Kỷ Thiên Thiên vô lực buông thõng, trông nàng như người chết, yếu ớt nhắm mắt như ngủ, bỗng chốc ngất đi.

Tiểu Thi chìm trong cảm giác sợ hãi, tựa như thân hãm giữa bầy mãnh thú hung hãn, cảm giác bơ vơ cô độc khôn tả.

Có tiếng bước chân vọng lại.

Không đầy một khắc sau, tiếng Mộ Dung Thủy vang lên bên ngoài mã xa: "Để miễn cho Thiên Thiên tiểu thư khó nhọc trên đường, trẫm đặc biệt an bài cho tiểu thư lên thuyền bắc thượng, trên đường còn hân thưởng phong cảnh tuyệt mỹ hai bên bờ. Thỉnh tiểu thư xuống xe."

Tiểu Thi run giọng nói: "Tiểu thư người đã ngủ rồi."

Đèn được thắp lên, cửa xe mở ra.

Mộ Dung Thủy tiến gần mã xa, hướng đến Tiểu Thi nở nụ cười thân thiện, rồi lướt mục quang về phía Kỷ Thiên Thiên, nhãn thần hiển lộ vẻ thâm tình vô hạn, thần sắc thập phần chân tình. Y lên tiếng tự trách: "Đúng là ta không tốt, thực hiện cầm chế đường đột giai nhân, may mà mọi chuyện đã qua!"

Tiểu Thi hoàn toàn chẳng hiểu ý tứ câu nói sau cùng của y.

Mộ Dung Thủy hướng đến nàng nói: "Thỉnh Tiểu Thi cô nương xuống xe."

Tiểu Thi khấn trương: "Tiểu thư cần có người chiếu cố."

Mộ Dung Thủy nhẹ nhàng nói: "Tiểu Thi cô nương cứ yên tâm."

Tiểu Thi đành phải xuống xe, phát giác bên bờ Dĩnh Thủy, ba chiếc thuyền buồm hạng trung đang đậu gần nhau.

Hai người lính Tiên Ti tiến đến trước mặt Tiểu Thi, khách khí thi lễ và nói: "Thỉnh cô nương đi cùng bọn ta."

Tiểu Thi quay đầu nhìn vào trong xe, phát giác trong xe không còn ai.

Trên đường đến Dĩnh Thuỷ, thấy Mộ Dung Thuỷ dáng vẻ uy vũ ánh mắt nghiêm nghị, ôm ngang người Kỷ Thiên Thiên, đứng giữa hai cột buồm.

Tiểu Thi thương cảm gọi: "Tiểu thư!"

Vội chạy lên thuyền, hai binh sĩ cũng vội bước lên thuyền buồm, chuẩn bị căng buồm lên đường rời đi.

Thời khắc này nàng hốt nhiên minh bạch ẩn ý câu nói vừa rồi của Mộ Dung Thuỷ, kể cả Mộ Dung Thuỷ giải khai cầm chế đối với Kỷ Thiên Thiên thì Kỷ Thiên Thiên cũng vô phương trốn thoát hoặc tự tận.

=====

Yến Phi toàn lực phi hành, cước trình chàng gần như lướt trên mặt đất. Chàng không hề phí lực thi triển thân pháp, tinh thần hoà nhập với thiên địa cây cỏ, trong lòng mừng rỡ khôn xiết.

Bầu trời đêm mênh mông cao vợi vợi, ánh hoàng kim tận mãi trên cao toả xuống dưới đất, Khâu Nguyên Lâm hoang dã trải dài vô tận, chàng ngự khí phi hành cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ, hoàn toàn không nghĩ đến tâm trạng nặng nề trước đó.

Chàng nhất mực tin tưởng bản thân có thể cản trở địch nhân trước khi tiến nhập mộc trại do Hoàng Hà bang kiến lập. Chàng có mặt cách mộc trại nửa dặm tiềm nhập bên bờ Dĩnh Hà âm thầm mai phục, tìm cơ hội tập kích địch nhân, phá mã xa giải cứu chủ tì Thiên Thiên. Sau đó lợi dụng phù mộc chuẩn bị sẵn bên bờ Dĩnh Thuỷ, chạy được qua bờ đối ngạn là đại công cáo thành.

Kim đan đại pháp trong nội thể chuyển động không ngừng, trọng lượng cơ thể chàng nhanh chóng giảm xuống mức thấp nhất mang đến cho chàng một cảm giác kì dị. Tâm thần không ngừng bay bổng biến hoá, dường như thiên địa hoà nhập bản thân thành một thể tự mình chuyển động, chàng hầu như quên hết mọi thứ, trừ Kỷ Thiên Thiên.

=====

Lưu Dự bước ra khỏi cửa, trong lòng phát sinh cảnh giác, dừng lại giới bị.

Thanh âm của Nhậm Thanh Thị từ phía sau vọng lại: "Lưu đại nhân định bỏ đi ư? Không phải muốn quay lại Biên Hoang Tập tìm chết đấy chứ?"

Lưu Dự trong lòng than khổ, biết rằng không dễ thoát khỏi ác nữ, ví thử thị nắm được gã dự định cùng Vương Đạm Chân bỏ trốn, khẳng định thị sẽ toàn lực cản trở. Nhân vì tự kỷ, thị không thể nào bỏ qua cơ hội này.

Lưu Dự vờ như không có chuyện gì chuyển người quay lại, mắt thấy thân hình quyến rũ, thầm khen đúng là vưu vật trời sinh.

Nhậm Thanh Thị tóc dài tha thướt, bộ dạ hành y bó chặt lấy thân thể ẩn ẩn hiện hiện kêu gọi thị tuyến của người, từ sau đi tới dáng vẻ dụ hoặc. Cùng đến với nàng là nụ cười, như một bức tranh toàn mỹ thật không bút nào tả xiết.

Nghĩ lại quá trình thân mật với nàng, cũng như cùng nhau hợp tác vượt qua cuộc chiến sinh tử, trong lòng gã có cảm giác thật khác biệt.

Lưu Dự sắc diện trầm xuống, tỏ vẻ không vui nói: "Ta không muốn người đến tìm ta. Người phải biết nếu có người biết người đến gặp ta, ta chết chắc."

Nhậm Thanh Thị nở nụ cười như hoa làm hắn không chống cự được, áp nhẹ vào má gã nhạt giọng thốt: "Nếu Tạ Huyền không thụ thương, Tống Bi Phong chưa hoàn toàn hồi phục, ta đích xác không dám đến. Hiện tại ài! Trừ người Lưu Dự ra, ai có thể phát hiện hành tung của ta? Bọn ta chẳng phải bạn bè sao?"

Người không biết là bỏ đi sẽ rất hung hiểm không? Có thể nói chuyện để giảm bớt ưu phiền không?"

Lưu Dụ ngấm ngấm kinh hãi, biết là nếu không bắt chấp thủ đoạn thì không thể thoát khỏi nòng, mà chỉ còn ít thời thần nữa là đến giờ ước hẹn. Gã cảm thấy bất nhẫn nếu để Vương Đạm Chân phải ngóng đợi.

Lộ về cay đắng nói: "Nàng quyết định làm như thế nào cũng được. Ta nhất quyết không can dự. Giờ ta chỉ muốn lập tức ly khai, trốn đến thâm sơn cùng cốc, sống cuộc đời tiều phu."

Nhậm Thanh Thị song mục chiếu lên nửa trên người gã, hốt nhiên cười lạnh, giận dữ nói: "Đây là khí độ đại trượng phu đấy à? Người đừng tưởng người ta chỉ quản chuyện không quản người! Ta chỉ cần nói ra, người không thừa nhận đúng sai cũng không thể biện bạch."

Lưu Dụ đi ra cửa ngồi xuống, trầm giọng thốt: "Người có biết Tạ Huyền không còn xem ta là người kế thừa, điều ta trở về dưới trướng Lưu Lao Chi chứ?"

Nhậm Thanh Thị cong gối ngồi xuống, đôi mắt tuyệt đẹp sáng ngời liếc gã nói: "Ngốc ă! Ấy là Tạ Huyền biết không còn sống bao lâu nữa, vì tránh họa cho người nên mới an bài như vậy, muốn Lưu Lao Chi bảo hộ người. Lưu Lao Chi đích thị dã tâm rất lớn, Tạ Huyền chuyển người sang chỗ y, làm uy thế của y vượt hẳn Hà Khiêm. Như vậy Lưu Lao Chi tuyệt sẽ không hãm hại người. Minh bạch chưa?"

Lưu Dụ nghe xong trong đầu chợt ngộ, đạo lý thật đơn giản, người ta lo cho bản thân gã, có lẽ đường hướng như vậy chính là tâm ý Tạ Huyền. Đương nhiên trước đó gã cũng đoán được như vậy, nhưng gã do dính vào chuyện luyến ái với Vương Đạm Chân nên trăm phương ngàn kế tìm đủ mọi cách để trốn tránh trách nhiệm. Bất quá vì tình yêu nồng thắm, Lưu Dụ gã tuyệt không thể từ bỏ hẹn ước với Vương Đạm Chân.

Nhậm Thanh Thị liếc gã cau mày hỏi: "Người đang nghĩ gì vậy? Thật ra người đã biết những điều ta nói phải không Lưu Dụ?"

Lưu Dụ lấy lại khí thế trừng trừng nhìn ả, trong lòng suy nghĩ làm sao đuổi cổ ả đi. Đoạn nói: "Suy nghĩ của người đơn giản là quá lạc quan, kể cả Tạ Huyền để Lưu Lao Chi nắm quyền thống lĩnh Bắc Phủ Bình, thanh thế và tài trí của ông ta kém xa Tạ Huyền, khó mà áp chế được Tư Mã Đạo Tử. Một khi ông ta nắm quyền thế trong tay, ta lại bị thất thế, sự hy sinh của ta đúng là chỉ mang lại hảo sự cho đối phương. Người bảo làm sao Mạn Diêu có thể nói tốt về một gã tiểu binh như ta trước mặt Tư Mã Diêu?"

Nhậm Thanh Thị bộ ngực phập phồng mỉm cười nói: "Mị hoặc nam nhân là sở trường của Mạn Diêu, bà ta không cần phải trực tiếp nói tốt về người, tránh gây nghi ngờ. Tư Mã Diêu là người ngu dốt mềm yếu, giao hết quyền vị cho người khác khấn trương hưởng lạc, bị Mạn Diêu đánh thuốc, uý kỵ Tạ gia dẫn đến phải dời khỏi kinh đô, dành cho Tư Mã Đạo Tử toàn thành nhất thủ. Để mặc cho Đạo Tử chuyên quyền lộng hành, hựu tín dị đạo, cùng cực xa xỉ, dẫu vua làm việc, tham dự của công, làm cho toàn triều trung thần bất mãn, đó là do Tư Mã Diêu quá sủng ái Tư Mã Đạo Tử. Nhờ Mạn Diêu to nhỏ đề đạt, Tư Mã Diêu bên trong để Vương Tuần, Vương Mãng hai người nhậm chức quan yếu trong triều, làm giảm uy thế của Đạo Tử; Bên ngoài đưa Vương Cung đi làm Thứ sử Duyện Châu, Ân Trọng Khâm làm Thứ sử Kinh Châu, hồng kiểm chế Đạo Tử. Với tình hình như vậy, Đạo Tử đương nhiên không để người vào mắt, người hiểu rồi chứ?"

Lưu Dụ biết là trong thời gian qua nhân sự cấp cao của triều đình có nhiều biến động, song không tưởng được lại có quan hệ đến Mạn Diêu, nhất thời không thốt nên lời. Dừng một chút mới nói: "Nhậm đại tể đối với ta kỳ vọng quá cao! Vừa qua ta chẳng làm nên trò trống gì, chạy về từ Biên Hoang Tập, nay Biên Hoang Tập rơi vào tay Tôn Ân và Mộ Dung Thuý, Tạ Huyền thì vô phương nhìn nhận tại hạ, địa vị hiện nay không còn như trước nữa, chỉ sợ phụ sở thác của đại tể."

Song mục Nhậm Thanh Thị sáng rực như thiểm điện, trừng trừng nhìn gã nói: "Lưu Dụ người đúng là đồ quỷ! Nam tử hán đại trượng phu nói lời lại nuốt lời sao? Ta có thể ủng hộ người, nhưng cũng có thể nhất thủ huỷ diệt người. Người nói đi là đi được à? Người có trốn đến sơn cùng biển tận ta cũng tìm ra."

Lưu Dụ biết ả đã động nộ, chưa chát nói: "Bực bội làm gì chứ? Ta chỉ thấy việc luận việc, muốn cho người biết tình hình thật sự là khó khăn. Không còn Biên Hoang Tập, ảnh hưởng của ta chẳng còn gì. Tại Bắc Phủ Bình, không còn sự ủng hộ của Tạ Huyền, địa vị của ta chỉ là một tiểu tướng không hơn không kém. Người cho rằng trong lòng ta mọi sự đều tốt sao?"

Sắc mặt Nhậm Thanh Thị trở nên hoà hoãn, thanh âm chuyển nhẹ nhàng: "Người cho rằng Biên Hoang Tập hết cơ hội rồi sao? Sự thật hoàn toàn tương phản."

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Người nói chuyện không đầu để an ủi ta."

Nhậm Thanh Thị nói: "Bọn ta đã từng là chiến hữu vào sinh ra tử cùng nhau, ta có thể lừa người nhưng không hề lừa người. Sau khi chia tay người, ta tiềm nhập Biên Hoang Tập, mục kích bằng hữu thân thiết của người quyết chiến Tôn Ân, tập kích hấn và làm hấn thụ thương."

Lưu Dụ thất kinh hỏi: "Người nói Yến Phi?"

Vào thời khắc này, lần đầu tiên gã quên mất ước hẹn với Vương Đạm Chân.

Gã nhất thời thất ý, tráng chí chìm sâu, cũng bởi Biên Hoang Tập lâm kiếp nạn, nhất thời không còn thống hận bản thân sao không ở lại Biên Hoang Tập cùng Yến Phi và các huynh đệ đồng sinh tử vinh nhục. Sở dĩ trở về Nghiêm Lăng gặp Tạ Huyền lạnh nhạt, lập tức hồi tâm chuyển ý, quyết định tái cự tuyệt mối tình của Vương Đạm Chân.

Nhậm Thanh Thị tiếp tục nói: " Chắc chắn Yến Phi chưa chết. Trên Trấn Hoang Cương y bị Tôn Ân đánh một quyền, nhưng vẫn còn khí lực chạy thoát, hy vọng y cát nhân thiên tướng, thoát khỏi sự truy sát của Tôn Ân. Tình hình Biên Hoang Tập không xấu như người tưởng tượng, Kỷ Thiên Thiên trở thành thống soái của liên quân Biên Hoang Tập, nàng đã đoàn kết chúng nhân xuất sắc chống lại địch nhân. Khi Tập bị vây hãm, nàng dùng hoà ngư trận đột phá vòng vây địch nhân, tạo điều kiện cho chủ lực của liên quân đào tẩu thành công, tuy thời mà quay lại tổ chức lực lượng chiến đấu. Nếu người có thể thuyết phục Tạ Huyền xuất binh mã hỗ trợ liên quân đoạt lại Biên Hoang Tập, Lưu Dụ người có khả năng đoái công chuộc tội, hồi phục uy danh như sau trận chiến Phi Thuỷ."

Lưu Dụ nghe đến trợn mắt há mồm, nói: "Người vì điều này mà đến gặp ta, đúng không?"

Nhậm Thanh Thị ghé đầu sát vào tai gã nói: "Đó chỉ là một nửa! Thiếp muốn hiến thân cho chàng, dùng sắc đẹp tuyệt luân mê hoặc chàng. Thiếp đã nói rồi, bất kể chàng có tin hay không cũng được, thiếp thân hiện vẫn là một xử nữ, không tin có thể lên giường kiểm tra."

Lưu Dụ tâm tình rung động, tránh không được hơi thở thơm tho bên cạnh, nước bọt tiết ra đầy miệng, nếu được cùng nữ nhân này dặt nhau lên Vu Sơn, đích xác nam nhân nào cũng cao hứng. Tuy biết xà huyết mỹ nhân tâm tính bất thường, nhưng nàng đúng là thiên kiều bá mị, dụ hoặc phi thường. Trên người toả mùi hương phảng phất, nói không động tâm mới là giả dối.

Nếu không cùng Vương Đạm Chân ước hẹn bỏ trốn, sự tình phát triển như thế nào bản thân gã cũng không biết được.

Nghĩ đoạn bèn tìm cách cự tuyệt, thuận thế đáp: "Ta sợ là nàng chỉ nói khơi khơi hiến thân cho ta. Thật thế! Trước tiên để ta đi gặp Tạ Huyền trao đổi xem thái độ của ông ta thế nào, ngày mai nàng đến gặp ta, bọn ta sẽ tiếp tục thương lượng. Ồi!"

Nhậm Thanh Thị hôn lên môi gã, làn môi thơm lừng dâng hiến, môi hai người hoà làm một, động chạm nam nữ làm cho toàn thân bừng bừng nhiệt khí, dục tính dâng lên mãnh liệt.

Môi họ dờn nhau.

Mắt Nhậm Thanh Thị trong veo như nước nhu tình tràn ngập chăm chú nhìn gã nói: "Không được nghĩ ngợi vẩn vơ nữa nghe? Tạ An nhìn người tuyệt không nhằm lẫn, Yến Phi cũng vậy, Lưu Dụ chàng cũng thế. Đêm nay chàng không muốn gì khác sao? Thiếp nguyện ý tận lực làm cho chàng vui vẻ!"

Lưu Dụ gần như buông lời, may thay gã bản chất thiện lương, kịp trấn định thờ dài nói: " Vô công bất thụ lộc, hy vọng ngày mai ta có chuyện hay cho nàng, hiện giờ ta chỉ muốn tĩnh tâm suy nghĩ làm thế nào để thuyết phục Huyền soái."

Nhậm Thanh Thị lại hôn lên môi gã, ôn nhu thốt: "Hiện thời chàng là nam nhân duy nhất cho thiếp nương tựa,

chàng phải vạn lần thận trọng. Đòi người gặp phải sự thất ý, nếu không đối mặt vượt qua nghịch cảnh sao có thể xưng là anh hùng hảo hán? Chàng đã từng cứu mạng thiếp, lại là hy vọng duy nhất giúp thiếp báo cừu Tôn Ân, thiếp tuyệt không có ý hại chàng!"

Nói rồi yếu điệu đứng dậy, lướt qua gã nhằm hướng chính môn lướt đi.

Lưu Dụ vẫn ngây người ngồi đó, trong lòng như nước triều dâng.

Phải làm thế nào cho vẹn toàn?

Bỏ mặc ước hẹn với Vương Đạm Chân, kẻ không đoái hoài đến các huynh đệ ở Biên Hoang Tập? Phụ ân tình của Tạ Huyền dành cho gã?

Gã chưa bao giờ ở trong tình thế do dự nan quyết như vậy.

Giả như gã thất ước, Vương Đạm Chân sẽ ra sao?

Không được!

Gã tuyệt không thể để Vương Đạm Chân thất vọng.

Liệu có biện pháp lưỡng toàn kì mĩ hay không? Ài! Nghĩ nhiều cũng vô ích, hãy đến gặp nàng nói chuyện đã!

Lưu Dụ chuyển mình đứng dậy, khẳng định Nhậm Thanh Thị đã bỏ đi, nhằm hướng hậu viện âm thầm tiến tới.

=====

Từ Đạo Phúc có thân binh vây quanh, ruổi ngựa về hướng Đại giáo trường tổng đàn Hán bang.

Lư Tuần đứng trong giáo trường xạ tiễn, ba mũi tên trúng hồng tâm, tiếng reo hò xung quanh vang dậy.

Từ Đạo Phúc xuống ngựa, đi về phía Lư Tuần cả hai sánh vai vừa đi vừa nói chuyện.

Từ Đạo Phúc sắc diện âm trầm nói: "Thiết sĩ Tâm và Tôn Chính Lương thật sự khi phụ bọn ta, chỉ giao ra hai ngàn ngựa chiến đoạt được của bọn hoang nhân, trâu bò, lã, dê các loại chỉ có một ngàn, nhất định không chịu để bọn ta kiểm đếm số lượng tổng số từng khoản mục. Hừ! Bọn chúng tưởng dễ dàng đối phó Từ Đạo Phúc ta hả?"

Song mục Lư Tuần sát cơ đại thịnh, trầm giọng nói: "Mộ Dung Thuý đi rồi, bọn ta sợ gì mẹ chúng nó chứ."

Từ Đạo Phúc lắc đầu nói: "Không nhịn được việc nhỏ sẽ làm hỏng đại sự, Thiết Sĩ Tâm tịnh không phải thiện nam tín nữ gì, cứ từ từ xem hành động của chúng với bọn ta rồi vạch mặt hắn cũng được."

Lư Tuần nhăn mày nói: "Ngày mai ta dẫn quân về Hải Nam, người chắc một mình độc lực ứng phó hắn chứ?"

Từ Đạo Phúc âm hiểm nói: "Lực lượng Thiết Sĩ Tâm không quá chênh lệch, trước khi hoàn thành tường thành, đối bên sẽ phải nhần nhịn. Điều chính yếu là bọn ta đang ở thế hạ phong, Nhiếp Thiên Hoàn lâm trận thối lui, giả như gặp khó trong cung ứng lương thực, bắt buộc phải mua lương thảo của Thiết Sĩ Tâm, đó chính là điều bọn ta phải nhần nhịn đối phó Thiết Sĩ Tâm."

Lư Tuần nói: "May mà bọn ta cướp được lượng lớn lương thực của hoang nhân, đủ để chi trì chí ít cũng trong một tháng."

Từ Đạo Phúc hỏi lại: "Một tháng sau đó thì sao?"

Lư Tuần ngẹn lời.

Từ Đạo Phúc hồi lời nói: "Xin đại sư huynh thứ cho đệ tâm tình không tốt. Hà! Xưa Hàn Tín chui háng chịu nhục, tao ngộ của đệ có là gì chứ? Lương thảo cho Biên Hoang Tập đều do phương nam cung ứng, hiện tại đường cấp lương từ phương nam đã bị bọn Tư Mã Đạo Tử, Tạ Huyền cùng Hoàn Huyền liên thủ cắt đứt, tự thương thì không dám đến Biên Hoang Tập buôn bán. Một ngày tình hình biến đổi, Biên Hoang Tập sẽ hồi phục lấy phong quang trước đây, bọn ta có thể chiếm lại Biên Hoang Tập không?"

Lư Tuần nói: "Sở dĩ Thiên Sư chỉ định sư đệ người tất có kế sách an dân thu phục nhân tâm, hiện tại ta đã minh bạch đâu là nguyên nhân".

Từ Đạo Phúc thở dài: "Bọn ta trước hết phải loại trừ tàn dư thế lực biên hoang, bọn ta cũng nhất định không được buông tha lũ hoang nhân đầu hàng. Thiết Sĩ Tâm và bọn ta đều hiểu đạo lý này, khổ nỗi thiếu thốn lương thảo, bọn ta phải bị động chờ đợi bọn hoang nhân liều chết phản kích. Đó là lúc bọn ta chân chính có cơ hội khống chế biên hoang."

Lư Tuần cảm thấy đầu như muốn vỡ tung ra.

Biên hoang ngang dọc trải dài hàng trăm dặm, những hoang nhân đào thoát vòng vây trốn vào biên hoang vô tung vô ảnh, ẩn mình khắp nơi, trực chờ cơ hội phản kích Biên Hoang Tập, quả vô cùng khó ứng phó. Bọn họ mặc dầu không đủ lực lượng tấn công toàn diện nhưng cứ từ từ quấy nhiễu, làm cho toàn tuyến giao thông thủy bộ vào Biên Hoang Tập nguy cơ trùng trùng, biến Biên Hoang Tập thành một thị tập cô lập, làm sao phát huy vai trò trung tâm mậu dịch thủy lục Nam Bắc?

Lư Tuần nói: "Hy vọng đại kế dụ rấn xuất động của Mộ Dung Thủy thành công, hoang nhân tuyệt không chấp nhận việc Mộ Dung Thủy đưa Kỳ Thiên Thiên dời khỏi biên hoang."

Trong lòng Từ Đạo Phúc hy vọng hoang nhân thành công giải cứu Kỳ Thiên Thiên, còn gì tệ hơn việc Kỳ Thiên Thiên trở thành nhất phẩm phi tần của Mộ Dung Thủy? Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng thì nói: "Ngày mai Đại sư huynh cứ yên tâm trở về! Tàn quân hoang nhân không có nhiều lương thảo hơn bọn ta đâu, bọn chúng tất phải nhanh chóng đoạt lại Biên Hoang Tập. Đệ sẽ cùng Thiết Sĩ Tâm hợp lực bày kế giả yếu dẫn dụ chúng đến tấn công, sau đó một mẻ lưới tiêu diệt gọn bọn chúng."

Lư Tuần ngậy người nói: "Thật không hổ Thiên sư tín nhiệm giao trọng trách cho đệ, diệu kế như vậy không bao giờ ta có thể nghĩ ra."

Từ Đạo Phúc ngược mắt nhìn bầu trời đêm thăm thẳm, tâm tưởng để ở chỗ Kỳ Thiên Thiên nơi bắc trạm, liệu tàn quân hoang nhân có xuất thủ giải cứu Kỳ Thiên Thiên hay không?

Nhược bằng Thiên Sư Đạo thành tựu thống nhất đại nghiệp, bản thân trở thành hoàng đế trung thổ, kết thúc cục diện phân loạn dưới triều Nam Tấn, thành tựu khả dĩ sánh với Thủy Hoàng Doanh Chính, trong lòng hẳn loé lên một niềm hưng phấn vô tỉ.

Tuy vậy trong lòng lại nghĩ bản thân có thể giành được bảo tọa cửu ngũ chí tôn, nhưng nếu mất đi Kỳ Thiên Thiên, ngôi vị hoàng đế bảo tọa có trở nên vô vị?"

Tại sao người ta cứ tự mình đa tình vậy?

Hồi 54

Kiếp Hậu Trọng Phùng

Yến Phi lướt đi với tốc độ kinh nhân, ẩn hiện như thần thổ địa bờ tây Dĩnh Thủy nhằm hướng khu rừng thưa tiến tới, tránh khỏi ba nhóm quân tiên phong của địch nhân, đồng thời không để tên lính canh đứng trên chòi cao phía hậu phương quân địch phát hiện. Luồn nhanh từ gốc cây nọ sang gốc cây kia, khi đi thì nhanh nhẹn như thỏ, khi dừng lại thì biến thành cành cây, trong chớp mắt đã biến mất, giả sử Yến Phi có lướt qua trước mặt hắn, chỉ sợ tưởng mình hoa mắt.

Chàng cảm thấy Kim đan chân khí trong nội thể thông suốt đến độ thu phát tùy ý, mỗi khi nào bộ xuất hiện ý niệm, toàn thân chàng như được bao bọc bởi một loại thần công kỳ diệu biến hình như ma quỷ. Bất quá

chàng cũng bị hạn chế bởi tâm tình dao động của con người, không liên tục duy trì được trạng thái cực thịnh.

Trong lòng chàng phát sinh cảm giác bất an, nhưng tiếc thay không nắm được phải bắt đầu từ đâu. Chàng ưu tư không phải là không có đạo lý, nhân vì chàng không thể tái tiếp xúc qua tâm linh với Kỳ Thiên Thiên, nên không nắm được tình trạng của nàng.

Yến Phi dời gốc cây như ánh chớp, thân người nằm ngang vượt qua khoảng cách hai mươi trượng với tốc độ quỷ mị, đoạn ngồi xuống bên cạnh một đôi loạn thạch, thân người chàng trông giống một khối đại thạch.

Trên gò cao phía hậu phương, hơn mười kỵ binh địch nhân đứng đó, hoàn toàn không phát giác Yến Phi thâm nhập ngay trước mắt.

Cũng không ngạc nhiên khi thấy chúng bất cẩn, nhân vì bọn chúng chỉ đề phòng liên quân Biên Hoang Tập tấn công chứ không phòng bị một cá nhân.

Dòng Dĩnh Thuỷ đang chảy lững lờ trước mặt.

Trong lòng Yến Phi, đoạn sông Dĩnh Thuỷ chảy qua biên hoang chính là dòng sông đẹp nhất thiên hạ, Biên Hoang Tập là vùng đất có một trên đời.

Biên Hoang Tập sẽ phục hồi tự do và công đạo trước đây, điều này chàng tuyệt đối tin tưởng.

Ngồi đó bên bờ tây Dĩnh Thuỷ, tâm thần Yến Phi nghĩ đến cả vùng biên hoang rộng lớn, cảm thấy thiên nhiên quả là vĩ đại.

Ngay lúc đó, chàng cảm thấy có người phía dưới đám loạn thạch, mà đó đích thị là cao thủ. Sự thật chàng không nhìn thấy hình bóng một ai, không nghe thấy nhịp tim đập, cũng chẳng phát hiện tiếng hô hấp, đó chính là "tri đạo" [cảm thấy] phía trong bóng tối ẩn tàng sát cơ cực thịnh.

Yến Phi tung người nhảy lên, nhẹ nhàng hạ xuống phiến đá cách bờ sông khoảng mười trượng.

Kim Đan Đại Pháp toàn diện vận chuyển, thân thể gần như không tồn tại, gần giống thần tiên. Điệp luyện hoa hợp với thân thể làm một, người và vật đã đạt tới giới hạn không tồn tại.

"Yến Phi!"

Yến Phi hướng về phía dòng sông chỗ có một hòn cự thạch, thanh âm như lưu thủy hành vân mỏng mảnh như vọng về từ quá khứ.

Hai đạo nhân ảnh xuất hiện sát bên sườn cự thạch, hoàn toàn bất ngờ ngậy ngốc giương mắt nhìn Yến Phi.

Trên bầu trời đêm ánh trăng xán lạn bao phủ lên Dĩnh Thuỷ như một lồng đèn, khiến người ta như lại vào cõi huyền ảo mộng mị, tuy rằng đây là thực tiễn không phải mộng.

Yến Phi nhảy xuống trước mặt hai người, hân hoan nói: "Ta nên nói mọi sự tốt cả chứ?"

Đó đương nhiên là Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến.

Hai người phân ra tả hữu nắm lấy tay chàng nắm chặt, nếu không phải đang đứng trong phạm vi thể lực địch nhân, nhất định bọn họ nhảy lên hoan hô reo hò, hiện tại bọn họ phải cố giữ yên tĩnh, thần tình trông thật cổ quái.

Đồ Phụng Tam lắc lắc đầu nói: "Đến thời khắc này ta vẫn chưa tin là ngươi chưa chết."

Mộ Dung Chiến thở dài nói: "Sở dĩ bọn ta phải nắm lấy chặt tay ngươi chính là muốn xem xem ngươi là người hay là ma, nếu không phải người thì chắc chắn là oan hồn."

Yến Phi cứ để tay cho hai người nắm, trong lòng trào dâng cảm xúc trùng phùng với người thân sau cơn nguy khốn. Chỉ ít trong lúc này, ba người không có lấy một nửa điểm giới bị lẫn nhau. Đối với người như Đồ

Phụng Tam mà nói, căn bản không thể là tử địch, đó là sự thật nhãn tiền.

Đó cũng là điều Yến Phi cảm thấy khoan khoái.

Trong khi minh bạch cuộc chiến biên hoang còn đang tiếp tục, việc họ trở thành bằng hữu tự nhiên là sự thật, trong hoạn nạn mới thấy chân tình.

Yến Phi nhẹ nhàng nói: "Tôn Ân hại ta đến thảm, làm ta nằm chết cứng đến tận hoàng hôn mới bò dậy được."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Người làm sao biết bọn ta phục ở đây?"

Yến Phi thản nhiên nói: "Đó chính là có cùng chí hướng, ta nhận thấy chỗ này là nơi tốt nhất để mai phục, tẩu xảo gặp bọn người ở đây."

Mộ Dung Chiến kinh nghi bất định nhìn chàng thốt: "Hiện tại trông người không có tí biểu hiện thụ thương hay mệt mỏi nào, ta có cảm giác rất khác lạ. Có chuyện gì xảy ra với con người của người vậy? Người có biết Thiên Thiên bị Mộ Dung Thuý bắt đi không?"

Yến Phi nói: "Đó là một câu chuyện dài, trên đường trở về ta gặp Cao Ngạn..."

Mộ Dung Chiến đại hỉ hỏi: "Cao Ngạn vẫn sống?"

Yến Phi đương nhiên không muốn cho hai người bọn họ biết chàng và Kỷ Thiên Thiên có khả năng tâm linh giao cảm, có thể làm cho tâm thần bọn họ bất an, nên lấy Cao Cao Ngạn câu dẫn sự chú ý của họ.

Đoạn chuyển vào chuyện chính: "Các người có nhận ra đây là một cái bẫy?"

Đồ Phụng Tam cười khở nói: "Nhìn ra thì sao? Chúng ta làm gì còn lựa chọn nào khác, chả lẽ để hấn tự do mang Thiên Thiên đi?"

Mộ Dung Chiến nghiêm mặt nói: "Ta đã một lòng với Kỷ Thiên Thiên, chừng nào còn một hơi thở, ta nhất quyết bảo hộ nàng."

Yến Phi nói: "Bọn người tựa hồ không chắc chắn [cứu được Kỷ Thiên Thiên], đúng không?"

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Trước thì không có lấy một nửa điểm, nhưng giờ thì hoàn toàn chắc chắn, vì bọn ta đã có biên hoang đệ nhất kiếm thủ đến tương trợ."

Song mục Mộ Dung Chiến tràn đầy hy vọng nói: "Chỉ cần người cảm ứng chính xác Kỷ Thiên Thiên ngồi trên mã xa nào, ba người bọn ta hợp lực tấn công, ta không tin là bọn ta lại thất bại."

Yến Phi gật đầu nói: "Đúng! Bọn ta chỉ có thể thành công không thể thất bại, một khi Mộ Dung Thuý mang theo chủ tì Thiên Thiên vượt qua Tứ Thuỷ, bọn ta chắc chắn thua trong cuộc đấu này. Ôi chao! Ta đang cảm giác thấy Thiên Thiên!"

Hai người chăm chú nhìn nhãn mục không dời khuôn mặt chàng, đương nhiên biết là không giúp gì được.

Ba người đồng thời chấn động, mục quang chiếu xuống hạ du, một quang ánh sáng mờ ảo xuất hiện trên sông.

Đồ Phụng Tam biến sắc kêu lên: "Hồng rồi! Mộ Dung Thuý chuyển sang đưa Thiên Thiên đi bằng đường thuỷ, trong khi bọn ta lại không có thuyền."

Quang sáng mờ ảo rõ dần, hiện ra ba chiếc thuyền buồm, đang nhằm hướng bọn họ đi tới. Ba chiếc quân thuyền đáng hận đang bơi về phía đông ngạn, trên thuyền đèn đuốc sáng trưng, soi rõ phong cảnh hai bên bờ.

Mộ Dung Chiến trầm giọng thốt: "Chiếc thuyền nào?"

Đồ Phụng Tam lông mày nhíu chặt ngưng thần ước lượng đoàn ba chiếc thuyền địch nhân đang đi hết tốc độ cách họ khoảng nửa dặm, nhận ra đây chính là phá lãng thuyền của Hoàng Hà bang, chính là loại thuyền buồm tầm trung nhẹ nhàng cơ động, chạy bằng sức gió và mái chèo, mặc dù đang đi ngược dòng nhưng nhanh nhẹn dị thường.

Ai cũng cho rằng tối nay liên quân Biên Hoang Tập mà đột kích cứu người, sẽ nhằm vào quân của Mộ Dung Thuý ở phía trước Bắc trạm phát động tấn công. Do vậy nếu ba chiếc thuyền vượt qua Bắc trạm là coi như thoát khỏi hiểm cảnh.

Yến Phi nhắm mắt lại, nói: "Nàng đang ở trên chiếc thuyền chính giữa."

Đồ Phụng Tam nói: "Bọn ta không thể đột kích từ dưới nước, lúc thuyền bọn chúng đi đến một trại, chắn chắn sẽ tăng cường giới bị đến mức cao nhất. Nếu bọn ta nhảy lên thuyền, tất sẽ bị loạn tiễn mà chết."

Mộ Dung Chiến gật gù nói: "Khẳng định Mộ Dung Thuý và Kỷ Thiên Thiên cùng trên một thuyền, Bắc Phách Thương của y đương nhiên cực khó đối phó, thân vệ đoàn của y là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, ai nấy võ công cao cường. Bọn chúng thà chết để bảo vệ y, trong đó có "bát kiệt" chính là tám cao thủ đặc biệt khó chơi [Huỳnh tiên sinh dùng từ "nan đầu" - các bạn góp ý nên dùng từ nào cho thích hợp]. Nếu bọn ta nhất kích bất thành, vĩnh viễn không còn cơ hội."

Yến Phi cảm thấy nhức đầu, trong lòng hy vọng biến thành thần tiên, đáng tiếc hiện thời chưa đạt đến cảnh giới đó. Tuy chàng công lực đại tiến, linh giác kinh nhân, vị tất chắc chắn thắng được Mộ Dung Thuý, hà huống nhân số địch nhân lại chiếm ưu thế áp đảo.

Làm sao vượt qua cặp mắt sắc bén của Mộ Dung Thuý an toàn cứu người?

Đồ Phụng Tam cương quyết nói: "Bọn ta sang bờ bên kia, Thác Bạt Nghi và hơn trăm huynh đệ đang đợi bọn ta bên đó."

Mộ Dung Chiến đồng tình: "Đúng! Bọn ta dùng khoái mã theo đường tắt đuổi theo bọn chúng, như vậy cảm chắc bắt kịp."

Yến Phi kinh ngạc, bọn họ đúng là có cùng chủ ý, cứu chủ tì Thiên Thiên, chạy qua bờ bên kia Dĩnh Thuý, gặp bọn Thác Bạt Nghi đợi sẵn bên đó tiếp ứng.

Nghe nói Thác Bạt Nghi vẫn còn sống, tâm tình Yến Phi chợt thấy ấm áp, nói: "Chúng ta đi!"

Ba người vô thanh vô tức dời bờ nhằm hướng lòng sông lướt tới, nhanh chóng lao vào dòng nước bơi sang bờ bên kia Dĩnh Thuý, khi lên bờ, ba chiếc phá lãng thuyền đã vượt qua phía sau bọn họ.

Đi ngược dòng bắc thượng, ước tính mất hai ngày ngồi thuyền thì tới nơi, nếu không tìm được cơ hội tập kích, bọn họ vĩnh viễn không thể gặp lại Kỷ Thiên Thiên.

° ° °

Lưu Dụ tiếp cận hậu viện, tâm tình trở nên hưng phấn, lúc này đầu óc gã không có phiền não, trong lòng chỉ nghĩ về Vương Đạm Chân, việc khác không còn là trọng yếu.

Trước đó, gã cho rằng đại nghiệp đối với nam nhân là quan trọng nhất, gã chưa bao giờ nghĩ sẽ vì một nữ nhân mà vứt bỏ mục tiêu và lý tưởng, nhưng Vương Đạm Chân đã cải biến gã.

Tạ Huyền có phải như Nhậm Thanh Thị nói không? Vẫn là suy đoán, lạnh nhạt với gã không biết có phải là cố ý hay không, nhưng chắc chắn là nếu bản thân thất ước, Vương Đạm Chân sẽ thất vọng đến tự sát, lúc đó gã có chết vạn lần cũng không lấy lại được.

Sau khi thoát khỏi Nghiêm Lăng, gã có thể đưa Đạm Chân đến Biên Hoang Tập, trùng phùng các huynh đệ ở Biên Hoang Tập, làm lại từ đầu. Nghĩ vậy trong lòng cảm thấy thật là nhẹ nhõm.

Xuyên qua chiếc cổng hình bán nguyệt là đến hậu viện, trong vườn cây cỏ xanh ngắt, hoà cùng ánh trăng lấp lánh chiếu trên hòn giả sơn trong nội viện, nước chảy dưới cầu, lại có tiếng chim ca trên trời hợp xướng cùng tiếng côn trùng dưới đất, khung cảnh thật phần thoát tục.

Lưu Dự đề cao cảnh giác, thận trọng nhằm phía cổng sau tiến tới. Nhân thần quan sát toà viện phía trước rừng trúc, tiến vào con đường nhỏ lát đá xuyên qua khu rừng, nghĩ con người được sống ở nơi thắng cảnh u nhã thì thật là hứng thú.

Từ sau trận chiến Phi Thuỷ, gã theo Tạ Huyền quay về thủ phủ tại Nghiêm Lăng, Tạ Huyền ưu ái gã đưa đến toà tiểu đình phía sau trúc lâm ngồi ngắm bầu trời, bởi thế gã đối với hậu viện rất là quen thuộc.

Chỉ cần vượt qua tiểu đình và rừng trúc là đến nơi hò hẹn với người trong mộng đính ước trăm năm.

Lưu Dự trong lòng nôn nóng, gia tăng cước bộ.

Tiểu đình đã ở trước mặt.

Lưu Dự toàn thân chấn động, đầu váng mắt hoa, không tin vào bản thân song nhãn ngây ngốc trừng trừng nhìn về phía trước.

Trong tiểu đình một người nhàn nhã ngồi đó, ánh mắt nhìn gã chăm chú.

Chính là Tạ Huyền.

Dù Lưu Dự vốn là người cơ trí biến hoá và linh hoạt, nhất thời hoàn toàn không biết làm gì, tâm thần hỗn loạn, không biết phải ứng phó thế nào với cục diện trước mắt. Gã có thể đùa bốn Nhậm Thanh Thị, nhưng với người khôn ngoan lịch duyệt như Tạ Huyền, mọi thứ đã chấm hết.

Chuyện gã và Vương Đạm Chân ước hẹn bỏ trốn nhất định đã bị tiết lộ, nhược bằng Tạ Huyền tất phải ở linh đường đáp tạ tân khách, làm sao lại ngồi tại tiểu đình chờ nghênh đón đại giá của gã?

Gã nghĩ đến Tống Bi Phong và Tạ Chung Tú, tiết lộ chuyện của bọn gã không ngoài hai người đó.

Song mục Tạ Huyền hiện lên biểu tình phức tạp, ngữ khí lại vô cùng điềm tĩnh, nhẹ nhàng tự nhiên nói: "Tiểu Dự ngồi đi!"

Lưu Dự phát giác song cước tự nhiên di động, đưa gã đến tiến về phía Tạ Huyền.

"Hức!"

Lưu Dự khuyu hai chân xuống, nhiệt lệ tuôn trào nói: "Tiểu Dự đã phụ sự tài bồi và tri ân của Huyền soái."

Tay kết thành chưởng, nhằm thiên linh cái đánh xuống.

Trừ việc lấy cái chết tạ tội, gã không còn nghĩ ra bất cứ biện pháp gì. Tạ Huyền tuyệt không bao giờ tha thứ cho tội phản bội còn gã thì hổ thẹn trước Tạ Huyền.

Không có Vương Đạm Chân, gã chẳng màng sống chết.

Tạ Huyền như đoán trước gã sẽ làm như vậy tay vung lên như chớp, nắm lấy cổ tay hắn.

Lưu Dự không còn khí lực, tim gã như tan chảy vì cảm giác sợ hãi, toàn thân run lên.

Tạ Huyền buông tay gã, nhẹ nhàng nói: "Nếu ngươi lại làm như vậy, ta tuyệt đối không cản trở."

Lưu Dự vừa trở về từ quỷ môn quan, không còn dũng khí và quyết tâm tự tận nữa, vừa khóc vừa nói: "Huyền soái!"

Song mục Tạ Huyền thần quang đại thịnh, không giống như đang thụ thương, trầm giọng quát: "Đừng có kêu

kêu khóc như vậy! Đối với ta đã là nam nhi phải biết gạt lệ đứng dậy. Ta sẽ không cản trở người đi gặp Đạm Chân, chỉ muốn người tĩnh tâm nghe ta nói mấy lời."

Trong lòng Lưu Dụ loé lên tia hy vọng mong manh, thực tâm biết rằng đối diện với Tạ Huyền gã như gà trước cáo chỉ có Tạ Huyền cho phép gã mới đi được, trong lòng mâu thuẫn từ từ đứng lên.

Tạ Huyền nói: "Ngồi xuống! Đây là mệnh lệnh!"

Lưu Dụ ngồi xuống đối diện Tạ Huyền, cách ông ta một chiếc bàn bằng đá, cúi đầu không nói.

Gã còn biết nói gì?

Mục quang Tạ Huyền lướt trên rừng trúc hướng về bầu trời đêm, bình tĩnh nói: "Ta chỉ còn sống không quá một trăm ngày nữa."

Lưu Dụ chấn động toàn thân, thất thanh kêu: "Huyền soái!"

Tạ Huyền nhìn thấy nhãn thần kinh hãi của gã, nhẹ nhàng nói: "Sinh tử có mệnh, chúng nhân vô phương cải biến. Ta trước khi chết được gặp lại người, thật đúng là cơ duyên hiếm có."

Lưu Dụ nói không nên lời.

Tạ Huyền như thể đang nói chuyện gia đình thoải mái nói: "Bắc phủ dũng tướng như mây chiến công như nước, nhưng ta lại chỉ nhìn nhận người, người có biết nguyên nhân không?"

Lưu Dụ ngờ ngác lắc đầu.

Tạ Huyền nói: "Nguyên lai người có khí chất anh hùng trong khi Lưu Lao Chi và Hà Khiêm lại không hề có. Nên nhớ có lần ta đã nói với người, chỉ khi trở thành anh hùng trong con mắt chúng nhân Bắc Phủ Bình, người mới có khả năng huy động tướng sĩ bán mạng vì người."

Lưu Dụ xấu hổ cúi đầu, chán nản nói: "Huyền soái đã quá đề cao thuộc hạ, căn bản thuộc hạ không xứng với sự tán thưởng của Huyền soái. Thuộc hạ đúng là đã lâm trận thoái lui thật đúng là thằng hèn."

Tạ Huyền nhẹ giọng nói: "Nếu người là người hèn nhất, sao người dám đơn thương độc mã đến Biên Hoang Tập, trong tình huống gần như không thể, hoàn thành trọng nhiệm do ta giao phó?"

Lưu Dụ ảo não nói: "Đó là do thuộc hạ có vận khí tốt thôi!"

Tạ Huyền mỉm cười nói: "Ta chọn người cũng vì nguyên nhân thứ hai mà người đề cập, muốn thành tựu nhất định phải có vận may. Trên chiến trường đối đầu địch nhân thì vận khí là tối quan trọng, gây gió làm mưa được cũng phải nhờ vận khí."

Dừng một chút rồi lại nói: "Người tương ngộ Yến Phi, đó là một vận khí hiếm có. Đương nhiên điều kiện bản thân người cũng cực kỳ quan trọng, nếu người không phải là anh hùng hảo hán, Yến Phi tuyệt không bắt tay hợp tác. Trong trận chiến Phì Thủy, ta nhất mực tài bồi người, ta nhìn người không thể sai được. Trong chuyến đi Kiến Khang, tại cuộc chiến Đại Hưng Kiều, người đã thể hiện khí phách anh hùng, không mất một binh một tốt hạ Thạch Đầu thành, ta rất tán thưởng."

Lưu Dụ ngượng ngịu nói: "Là Tiểu Dụ không tốt, làm Huyền soái thất vọng."

Tạ Huyền gạt đầu thốt: "Người từ Biên Hoang Tập trốn tránh trách nhiệm bỏ chạy về đây, ta thật thất vọng muốn chết."

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Giận muốn chết?" [chỗ này từ Hán Việt là "nhất trận tử", câu dịch này tôi chưa ưng ý lắm, các bạn góp ý nhé – cảm ơn]

Tạ Huyền mỉm cười: "Rồi người sẽ nhanh chóng minh bạch tại sao ta nói như vậy."

Lưu Dụ hơi thở dồn dập, nói không rõ lời: "Bây giờ thuộc hạ phải làm gì?"

Tạ Huyền chỉnh lại tư thế ngồi cho ngay ngắn rồi nói: "Hiện tại người có hai con đường, một là người không nghĩ đến ta quên hết quá khứ, đưa Đạm Chân cao chạy xa bay, mai danh ẩn tích, theo đuổi cuộc sống vợ chồng chồng vui vầy bên nhau; Hai là theo ta li khai, vĩnh viễn không gặp lại Đạm Chân. Không có con đường thứ ba."

Lưu Dụ trong lòng cảm động, gã minh bạch Tạ Huyền thật độ lượng, đã nói tha cho gã đi tuyệt sẽ không ngăn cản.

Đối với Tạ Huyền mà nói, đây đích thị là một sự hy sinh. Giấy không gói được lửa, sau khi Vương Đạm Chân cùng gã bỏ trốn, Tạ Huyền cùng Tạ gia sẽ phải gánh chịu hậu quả nghiêm trọng, sự tổn hại là không thể tính được.

Tạ Huyền chỉ còn sống một trăm ngày nữa, làm sao có thể bất nhân bất nghĩa nhân lúc Tạ gia khó khăn, ném đá xuống giếng?

Lưu Dụ vô cùng thống khổ, lục phủ ngũ tạng như bị cào xé, cơ hồ không thở được.

Sắc diện Tạ Huyền biểu tình chua chát, cố gắng giữ ngữ điệu bình hoà nói: "Có thể bản thân người không biết, đối với ta Lưu Dụ người không chỉ là hy vọng tối hậu của ta, mà còn là niềm hy vọng duy nhất của Hán tộc."

Lưu Dụ chán nản nói: "Huyền soái quá đề cao thuộc hạ rồi! Tiểu Dụ tài đức gì chứ? Tại Bắc Phủ Bình thuộc hạ bảo toàn được mạng nhỏ này đã là may mắn lắm rồi. Đối với vị trí thống lĩnh Bắc Phủ Bình, thuộc hạ chẳng có chút ảo tưởng nào."

Tạ Huyền khê khàng lãnh đạm nói: "Hai câu vừa rồi không phải ta nói, đó là di ngôn của An Công khi lâm chung."

Lưu Dụ thất thanh kêu lên: "Thật thế à?"

Tạ Huyền chăm chú nhìn gã, trầm giọng nói: "Sau khi ta chết Hoàn Huyền tất khởi binh tạo phản, lại thêm Tôn Ân cùng Lưỡng Hồ bang nổi loạn, nam phương tất rơi vào cục diện đại loạn thuỷ hoả tương tranh. Bắc Phủ Bình không có ai khả dĩ ứng phó biến hoá này, đây chính là cơ hội cho người. Trong thời thái bình thịnh trị, nếu không có ai đề bạt, người tuyệt không vươn lên cao được. Trong lúc chiến hoả liên miên, chân chính nhân tài như người mới có cơ hội vẫy vùng. Không nên quá tự ti, người hiện tại là anh hùng của trận chiến Phì Thuỷ, trong mắt thế hệ mới ở Bắc Phủ Bình người đích thị có ảnh hưởng rất lớn, nhưng cũng khiến người khác đổ kỵ."

Lưu Dụ ấp úng: "Huyền soái ...thuộc hạ..."

Tạ Huyền mỉm cười nói: "Ta điều người về dưới trướng Lưu Lao Chi, chính là bề ngoài, sự thật ta có một nhiệm vụ tối qua trọng gửi gắm nơi người, Tiểu Dụ người có hứng thú biết đó là việc gì không?"

Nghe đến đây Lưu Dụ khẳng định là Tống Bi Phong đã gặp Tạ Huyền nói chuyện, nói: "Xin Huyền soái cho biết!"

Tạ Huyền nhỏ nhẹ: "Ta muốn người thu phục Biên Hoang Tập."

Lưu Dụ ghen lời.

Hồi 55

Ba người bọn Yến Phi, người sững nước leo lên bờ, không dám ngừng nghỉ, vội vã chạy vào khu rừng rậm cạnh bờ. Thác Bạc Nghi chạy lại đón, bắt kẻ Yến Phi quần áo ướt nhẹp, ôm chầm lấy gã, vui mừng tột bậc nói :

- "Bọn ta tưởng Tiểu Phi chết rồi, coi như lão thiên gia vẫn còn có mắt". Yến Phi đẩy nhẹ vai hắn nói: "Không có thời gian để nói, bọn ta phải đuổi theo, đi trước thuyền địch một bước tới được khúc sông cạnh Phong Minh Hạp."

Mộ Dung Chiến gật đầu nói:

- "Đúng! tại Phong Minh Hạp, dòng sông vừa hẹp vừa cạn, sức nước chảy siết, lại có nhiều loạn thạch, đúng là địa điểm cực tốt để tấn công"

Khúc sông ở Phong Minh Hạp cách nơi này khoảng 80 dặm, là khúc sông nổi tiếng nguy hiểm, ngay những thuyền gia thâm niên, tới khúc sông dài nửa dặm này cũng không dám xem thường. Đồ Phụng Tam ẩn mình nơi bìa rừng rậm quan sát tình hình thuyền địch nói :

- "Không cần phải vội, địch nhân đã giảm tốc độ thuyền xuống rồi!"

Ba người lại bên hắn, nhìn thấy ba chiếc thuyền địch đang từ từ cặp vào bến tàu của mộc trại vừa mới xây xong bên bờ đông. Mộ Dung Chiến phấn chấn nói:

- "Nếu thuyền địch đậu lại ở mộc trại, bọn ta nhân khi trời còn chưa sáng tới đánh cướp trại."

Đồ Phụng Tam lắc đầu nói:

- "Cơ hội rất thấp, Mộ Dung Thùy không có lý do gì lại đậu ở đây lâu, theo ta thì bọn chúng chỉ muốn bỏ sung lương thực trang bị, sau đó sẽ tiếp tục tiến lên phía bắc."

Thác Bạt Nghi kéo vai Yến Phi lại nói:

- "Người không phải cùng Tôn Ân quyết chiến sao?"

Yến Phi nói:

- "Chuyện này để sau này hãy nói, các huynh đệ còn lại của bọn ta đâu hết rồi?"

\ Mộ Dung Chiến đáp lời:

- "Hôm bọn ta chạy khỏi Biên Hoang Tập, vượt sông, hẹn nhau sẽ gặp lại ở Vu Nữ khâu nguyên. Ân náu nơi đó, có thể tránh được sự lùng bắt ồ ạt của địch nhân."

Yến Phi trong lòng kêu hay, chẳng trách bên địch không tìm ra tung tích bọn hắn, nguyên lai là ẩn náu tại tuyệt địa Bồ Chiểu Trạch. Đồ Phụng Tam nói:

- "Cũng may, trước đó bọn ta đưa phụ lão nữ ấu cùng với lương thực, súc vật vào trong tiểu cốc. Khi không giữ được tiểu cốc nữa, hai trăm chiến sĩ đã hộ tống người và lương thực về Cuồng Phong Đãng khoảng trăm dặm về hướng Tây, ta và Mộ Dung Chiến đã đánh ngược về giúp Biên Hoang Tập. Bởi vậy, bọn ta vẫn còn có trợ binh ở mặt Tây."

- Thát Bạt Nghi kiên nghị nói: "Bọn ta cứ tiếp tục đợi Mộ Dung Thùy triệt quân, cùng lúc chuẩn bị toàn lực tấn công cả hai mộc trại. Chuyện thiết yếu là phải đoạt được mộc trại, mới có thể cắt đứt liên lạc hai đường thủy bộ của địch nhân với mặt Bắc. Địch nhân phản công trở lại chính là điều bọn ta mong muốn."

Yến Phi thuận miệng hỏi:

- "Các người làm sao biết Mộ Dung Thùy áp giải chủ tỳ Thiên Thiên đường này?"

Mộ Dung Chiến cao ngạo nói:

- "Biên Hoang là đất của bọn ta, Biên Hoang Tập lúc nào cũng nằm dưới sự giám sát chặt chẽ của bọn ta. Mộ Dung Thùy cố ý để chủ tỳ Thiên Thiên lên xe ngoài Tập. Bọn ta đương nhiên thấy rõ chuyện đó."

Thác Bạt Nghi nói:

- "Bọn ta cũng thấy ba chiếc thuyền khai buồm, nhưng không nghi ngờ gì, vì trong hơn mười ngày qua, lúc nào cũng có thuyền tới thuyền đi trên sông."

Đồ Phụng Tam nói:

- "Nếu không nhờ Yến gia nhìn ra, nguyên đám bọn ta đã bị Mộ Dung Thùy lừa giỡn thê thảm rồi."

Yến Phi nghĩ tới một chuyện, nói:

- "Chút nữa quên nói với bọn người, ta có gặp qua gã điên Trác Cuồng Sinh."

Cả ba người đều mừng rỡ. Thác Bạt Nghi ngạc nhiên nói:

- "Hắn sao không theo giúp người cứu Thiên Thiên?" Yến Phi nói: "Là ta muốn hắn lên về lại Biên Hoang Tập để an định nhân tâm."

Đồ Phụng Tam nhú mào nói:

- "Quá nguy hiểm, bọn ta cũng đã thử tiềm nhập vào trong Tập, nhưng lần nào cũng bị địch nhân phát giác." Yến Phi nói: "Không cần phải lo, hắn theo bí đạo vào Tập."

Chuyển qua Thác Bạt Nghi hỏi:

- "Tiểu Khuê không nói cho người thông đạo bí mật để tiến nhập Biên Hoang sao? Ngày đại quân Tần đánh chiếm Biên Hoang Tập, ta cùng Lưu Dự đã theo bí đạo vào Tập."

Thác Bạt Nghi lắc đầu nói:

- "Tiểu Khuê không có nói qua chuyện đó" Đồ Phụng Tam nói: "Ta nghĩ muốn chiếm lại Biên Hoang Tập thì phải dùng đường này thôi."

Yến Phi cười khỏ nói:

- "Nếu người nghĩ đến chuyện lợi dụng bí đạo để quang phục lại Biên Hoang Tập, thì sẽ thất vọng lắm, vì kênh ngầm này đầy nước, không có khả năng đưa số lớn huynh đệ qua được. Cách này chắc là không dùng được rồi."

Đồ Phụng Tam tự tin nói: "là ta dùng chiêu dương đông kích tây, lại nói phải bí mật sửa sang sạm đạo. Ấy dà! thuyền khởi hành rồi."

Mộ Dung Chiến nhìn sang phía Yến Phi, lo lắng hỏi:

- "Thiên Thiên có chắc là ở trên thuyền không vậy?"

Yến Phi im lặng giây phút rồi gật đầu. Thác Bạt Nghi nói:

- "chúng ta đuổi theo! Ngựa ở bên kia"

o o o

Ba người nhanh chóng lùi lại, biến mất trong rừng sâu. Lưu Dự ngẩng đại nhìn Tạ Huyền, trong lòng rối loạn. Tạ Huyền nói:

- "Vẫn chưa quyết định xong chuyện của người, nên ta không muốn nhiều lời. Bất quá ta hi vọng người minh bạch, vì vinh suy của Hán tộc bọn ta, hy sinh cá nhân là việc không thể tránh. An công rồi núi Đông Sơn, đối với Người mà nói là một hy sinh to lớn. Ta đang là thủ lĩnh tối cao của Bắc Phủ Bình, người nghĩ đó không

phải là một sự hy sinh hay sao?"

Lưu Dụ thê thảm nói:

- "Thuộc hạ có lỗi với Đạm Chân."

Tạ Huyền nói:

- "Chuyện Đạm Chân đã có thư thư ta lo an ủi, Đạm Chân rất kính mến thư thư. Có thư thư ra mặt, mọi chuyện sẽ ổn thỏa."

Thư thư Tạ Huyền chính là Tạ Đạo Uẩn. Lưu Dụ đau xót nói:

- "Nhưng cha nàng vẫn ép gả nàng cho con trai của Ân Trọng Kham là Ân Sĩ Duy."

Tạ Huyền nói:

- "Về chuyện này ta cũng hết sức giúp bọn người, chỉ có thể trì hoãn hôn sự một, hai năm, xem tình thế có đột nhiên thay đổi không. Đương nhiên thiết yếu là người phải nỗ lực."

Lưu Dụ nói:

- "Nhưng Huyền Soái nói thuộc hạ vĩnh viễn không được gặp nàng."

Tạ Huyền nói:

- "Một ngày người còn chưa làm chủ được tình thế, thì người đừng gặp nàng, còn không nếu Vương Cung biết được chuyện người và con gái hần, đối với người sẽ vô cùng bất lợi. Nếu người quyết tâm không gặp nàng, thì lại còn cơ hội có được nàng."

Lưu Dụ dứt khoát cúi đầu nói:

- "Xin Huyền Soái giao cho nhiệm vụ."

Tạ Huyền cười dài nói:

- "Như vậy mới có đủ tư cách làm người thừa kế Tạ Huyền ta."

Rồi chấp tay sau lưng đi ra. Lưu Dụ theo sau lưng, trong lòng lại thống khổ rướm máu. Tạ Huyền đạm nhiên nói:

- "Ta đem người đi gặp một người, rồi người sẽ hiểu ta muốn người làm chuyện gì."

Hồi 56

Nhóm ba người Yến Phi, cả người sưng nước leo lên bờ, không dám ngừng nghỉ, vội vã chạy vào khu rừng rậm cạnh bờ. Thác Bạc Nghi chạy lại đón, bắt kể Yến Phi quần áo ướt nhẹp, ôm chầm lấy gã, vui mừng tột bậc:

- "Bọn ta tưởng Tiểu Phi chết rồi, coi như lão thiên gia vẫn còn có mắt." Yến Phi đẩy nhẹ vai hần nói: "Không có thời gian để nói, bọn ta phải đuổi theo, đi trước thuyền địch một bước tới được khúc sông cạnh Phong Minh Hạp."

Mộ Dung Chiến gật đầu nói:

- "Đúng! Tại Phong Minh Hạp, dòng sông vừa hẹp vừa cạn, sức nước chảy siết, lại có nhiều loạn thạch, đúng là địa điểm cực tốt để tấn công."

Khúc sông ở Phong Minh Hạp cách nơi này khoảng tám mươi dặm, là nơi nổi tiếng hiểm trở, ngay những thuyền gia thân niên, tới khúc sông dài nửa dặm này cũng không dám xem thường."Đồ Phụng Tam ẩn mình nơi bìa rừng rậm quan sát tình hình thuyền địch nói :

- "Không cần phải vội, địch nhân đã giảm tốc độ thuyền xuống rồi!"

Ba người lại bên hấn, nhìn thấy ba chiếc thuyền địch đang từ từ cặp vào bến tàu của một trại vừa mới xây xong bên bờ đông. Mộ Dung Chiến phấn chấn nói:

- "Nếu thuyền địch đậu lại ở một trại, bọn ta hãy nhân khi trời còn chưa sáng tới đánh cướp trại."

Đồ Phụng Tam lắc đầu nói:

- "Cơ hội rất thấp, Mộ Dung Thùy không có lý do gì lại đậu ở đây lâu, theo ta thì bọn chúng chỉ muốn bổ sung lương thực trang bị, sau đó sẽ tiếp tục tiến lên phía bắc."

Thác Bạt Nghi kéo vai Yến Phi lại nói:

- "Người không phải cùng Tôn Ân quyết chiến sao?"

Yến Phi trả lời:

- "Chuyện này để sau này hãy nói, các huynh đệ còn lại của bọn ta đâu hết rồi?"

Mộ Dung Chiến đáp lời:

- "Hôm bọn ta chạy khỏi Biên Hoang Tập, vượt sông, hẹn nhau sẽ gặp lại ở Vu Nữ khâu nguyên. Ấn nấu nơi đó, có thể tránh được sự lùng bắt ồ ạt của địch nhân."

Yến Phi trong lòng kêu hay, chẳng trách bên địch không tìm ra tung tích bọn hấn, nguyên lai là ẩn nấu tại tuyệt địa Bồ Chiếu Trạch. Đồ Phụng Tam nói:

- "Cũng may, trước đó bọn ta đưa phụ nữ lão ấu cùng với lương thực, súc vật vào trong tiểu cốc. Khi không giữ được tiểu cốc nữa, hai trăm chiến sĩ đã hộ tống người và lương thực về Cuồng Phong Đăng khoảng trăm dặm về hướng Tây, ta và Mộ Dung Chiến đã đánh ngược về trợ giúp Biên Hoang Tập. Bởi vậy, bọn ta vẫn còn có trợ binh ở mặt Tây."

- Thát Bạt Nghi kiên nghị nói: "Bọn ta cứ tiếp tục đợi Mộ Dung Thùy triệt quân, cùng lúc chuẩn bị toàn lực tấn công cả hai một trại. Chuyện thiết yếu là phải đoạt được một trại, mới có thể cắt đứt liên lạc hai đường thủy bộ của địch nhân với mặt Bắc. Địch nhân phản công trở lại chính là điều bọn ta mong muốn."

Yến Phi thuận miệng hỏi:

- "Các người làm sao biết Mộ Dung Thùy áp giải chủ tỳ Thiên Thiên đường này?"

Mộ Dung Chiến cao ngạo nói:

- "Biên Hoang là đất của bọn ta, Biên Hoang Tập lúc nào cũng nằm dưới sự giám sát chặt chẽ của bọn ta. Mộ Dung Thùy cố ý để chủ tỳ Thiên Thiên lên xe ngoài Tập. Bọn ta đương nhiên thấy rõ chuyện đó."

Thác Bạt Nghi nói:

- "Bọn ta cũng thấy ba chiếc thuyền khai buồm, nhưng không nghi ngờ gì, vì trong hơn mười ngày qua, lúc nào cũng có thuyền tới thuyền đi trên sông."

Đồ Phụng Tam nói:

- "Nếu không nhờ Yến gia nhìn ra, nguyên đám bọn ta đã bị Mộ Dung Thùy lừa giỡn thê thảm rồi."

Yến Phi nghĩ tới một chuyện nói:

- "Chút nữa quên nói với bọn người, ta có gặp qua gã điên Trác Cường Sinh."

Cả ba người đều mừng rỡ. Thác Bạt Nghi ngạc nhiên nói:

- "Hắn sao không theo giúp người cứu Thiên Thiên?"

Yến Phi đáp:

- "Là ta muốn hắn lên về lại Biên Hoang Tập để an định nhân tâm."

Đồ Phụng Tam nhíu mày nói:

- "Quá nguy hiểm, bọn ta cũng đã thử tiềm nhập vào trong Tập, nhưng lần nào cũng bị địch nhân phát giác."
Yến Phi nói: "Không cần phải lo, hắn theo bí đạo vào Tập."

Chuyển qua Thác Bạt Nghi hỏi:

- "Tiểu Khuê không nói cho người thông đạo bí mật để tiến nhập Biên Hoang sao? Ngày đại quân Tần đánh chiếm Biên Hoang Tập, ta cùng Lưu Dụ đã theo bí đạo vào Tập."

Thác Bạt Nghi lắc đầu nói:

- "Tiểu Khuê không có nói qua chuyện đó" Đồ Phụng Tam nói: "Ta nghĩ muốn chiếm lại Biên Hoang Tập thì phải dùng đường này thôi."

Yến Phi cười khổ nói:

- "Nếu người nghĩ đến chuyện lợi dụng bí đạo để quang phục lại Biên Hoang Tập, thì sẽ thất vọng lắm, vì kênh ngầm này đầy nước, không có khả năng đưa số lớn huynh đệ qua được. Cách này chắc là không dùng được rồi."

Đồ Phụng Tam tự tin nói: "Là ta dùng chiêu dương đông kích tây, lại nói phải bí mật sửa sang sơn đạo. Ấy dà! Thuyền khởi hành rồi."

Mộ Dung Chiến nhìn sang phía Yến Phi, lo lắng hỏi:

- "Thiên Thiên có chắc là ở trên thuyền không vậy?"

Yến Phi im lặng giây phút rồi gật đầu. Thác Bạt Nghi nói:

- "Chúng ta đuổi theo! Ngựa ở bên kia"

° ° °

Ba người nhanh chóng lùi lại, biến mất trong rừng sâu. Lưu Dụ ngẩng đại nhìn Tạ Huyền, trong lòng rối loạn. Tạ Huyền nói:

- "Vẫn chưa quyết định xong chuyện của người, nên ta không muốn nhiều lời. Bất quá ta hi vọng người minh bạch, vì thịnh suy của Hán tộc bọn ta, hy sinh cá nhân là việc không thể tránh. An công rồi núi Đông Sơn, đối với Người mà nói là một hy sinh to lớn. Ta đang là thủ lĩnh tối cao của Bắc Phủ Bình, người nghĩ đó không phải là một sự hy sinh hay sao?"

Lưu Dụ thâm trầm nói:

- "Thuộc hạ có lỗi với Đạm Chân."

Tạ Huyền nói:

- "Chuyện Đạm Chân đã có thư thư ta an ủi, Đạm Chân rất kính mến thư thư. Có thư thư ra mặt, mọi chuyện sẽ ổn thỏa."

Thư thư Tạ Huyền chính là Tạ Đạo Uẩn. Lưu Dụ đau xót nói:

- "Nhưng cha nàng vẫn ép gả nàng cho con trai của Ân Trọng Kham là Ân Sĩ Duy."

Tạ Huyền nói:

- "Về chuyện này ta cũng hết sức giúp bọn người, chỉ có thể trì hoãn hôn sự một, hai năm, xem tình thế có đột nhiên thay đổi không. Đương nhiên thiết yếu là người phải nỗ lực."

Lưu Dụ nói:

- "Nhưng Huyền Soái nói thuộc hạ vĩnh viễn không được gặp nàng."

Tạ Huyền nói:

- "Một ngày người còn chưa làm chủ được tình thế, thì người đừng gặp nàng, còn không nếu Vương Cung biết được chuyện người và con gái hần, đối với người sẽ vô cùng bất lợi. Nếu người quyết tâm không gặp nàng, thì lại còn cơ hội có được nàng."

Lưu Dụ dứt khoát cúi đầu nói:

- "Xin Huyền Soái giao cho nhiệm vụ."

Tạ Huyền cười dài nói:

- "Như vậy mới có đủ tư cách làm người thừa kế Tạ Huyền ta."

Nói rồi chấp tay sau lưng đi ra. Lưu Dụ theo sau lưng, trong lòng lại thống khổ rướm máu. Tạ Huyền điềm nhiên nói:

- "Ta đem người đi gặp một người, rồi người sẽ hiểu ta muốn người làm chuyện gì."

Hồi 57

Hùng tài vĩ lược

Tạ Huyền đưa Lưu Dụ tiến vào thư trai, sau khi ngồi xuống, Tạ Huyền nói: "Ngày thứ ba sau khi An thúc mất, Tư Mã Diệu đưa Tư Mã Đạo Tử lên làm Dương Châu thứ sử phụ trách quân sự toàn quốc. Trên danh nghĩa, quân chánh đại quyền đều do Tư Mã Đạo Tử độc nắm. Để che mắt mọi người, Tư Mã Diệu đồng thời ban cho tam thúc làm Vệ quốc đại tướng quân, cùng làm thống suất tối cao của quốc gia".

Tam thúc là Tạ Thạch, tức là thân đệ của Tạ An, ở Phì Thủy chi chiến thì Tạ Thạch có danh nghĩa là thống suất. Lưu Dụ trong lòng thoát tiên sửng sốt, sau hồ nghi trong lòng dần được giải tỏa. Quân chánh đại quyền thực sự tại Kiến Khang đã sớm rơi vào trong tay Tư Mã Đạo Tử, hiện tại hần lại được phong làm Dương Châu thứ sử, đơn giản là xác nhận sự thật đó, vì thế đã làm Tư Mã Đạo Tử an tâm. Khéo léo làm Tư Mã Diệu thông qua "Bình hành chi kế" phải suy xét cẩn thận, tuyệt không hành sự lỗ mãng.

Tạ Huyền nói tiếp: "Một ngày Tư Mã Đạo Tử còn đương quyền, cái chức tướng quân của Thạch thúc chỉ là hư vị, hà huống từ khi An thúc mất đi, Thạch thúc vì thương tâm quá độ, đã nằm liệt giường, vì thế cái sự phong tứ này, chỉ là một trò cười".

Sâu trong lòng, Lưu Dụ cảm thụ được Nam Tấn Tạ gia thế tộc, do trận chiến Phì Thủy đã lên tới đỉnh của thịnh kì, đột nhiên chuyển biến đi xuống, phong lưu dật sự của Tạ thị, thuận cùng với sự ra đi của Tạ An, Tạ

Huyền, chớp mắt biến thành quá khứ.

Ngồi phía sau thư trai, hắn luôn khắc chế hoài niệm và nỗi buồn đối với Vương Đạm Chân. Cũng như Tạ Huyền dạy hắn, muốn thành đại sự thì phải hi sinh các phương diện cá nhân. Biểu hiện hi sinh của hắn không một chút tăm tích, thật sự thống khổ khó có thể chịu đựng.

Tiếng bước chân vang lại, một quân quan trẻ niên kỉ ước như Lưu Dụ bước nhanh vào thư trai, hướng tới Tạ Huyền thi quân lễ, trước sau không nhìn nửa mắt tới Lưu Dụ.

Người này thân người cao lớn và cứng cáp, vẻ ngoài không anh tuấn, nhưng thần thái sáng láng, sức lực sung mãn.

Lưu Dụ tịnh không lấy làm lạ với sự lãnh đạm của người này với mình, nhân vì người này là thủ lĩnh thân binh của Tạ Huyền tên gọi Hà Vô Kị, là ngoại sanh của Lưu Lao Chi, với hắn đồng cấp phó tướng quân quan. Đại khái hắn chịu ảnh hưởng của Lưu Lao Chi, đối với việc Tạ Huyền xem trọng Lưu Dụ thì không thể chấp nhận.

Tạ Huyền nhẹ nhàng nói: "Mời khách nhân của chúng ta đến đây".

Hà Vô Kị thi lễ cáo lui.

Lưu Dụ nhớ Tạ Huyền đã nói sẽ dẫn kiến một người cho hắn, trong lòng nghĩ khách nhân mà Tạ Huyền vừa mời hẳn định là người đó, kì quái là Tạ Huyền tịnh không nêu danh tính, nhưng Hà Vô Kị nghe lệnh lùi ra như đã biết rõ là ai, cảm giác sự tình càng thêm thần bí, bất giác cũng sinh lòng tò mò, bất quá chỉ như một cảm giác mơ hồ.

Hắn thân tuy ngồi tại đây, nhưng tim thật sự đã sớm bay về nơi Vương Đạm Chân, sâu sắc hiểu cái tư vị thần trí không tại thân.

Đột nhiên thanh âm của Tạ Huyền truyền tới tai hắn: "Người nghĩ thế nào về Vô Kị này?"

Lưu Dụ giật mình, nói: "Tiểu Dụ không dám bình luận, sự thật thuộc hạ và người đó không quen biết lắm".

Tạ Huyền cười nói: "Tiểu Dụ nghĩ chúng ta vẫn có nhiều cơ hội để đàm luận như hiện tại sao?"

Lưu Dụ thân người chấn động, tỉnh ngộ, hiểu rõ Tạ Huyền tịnh không tùy ý nói chuyện để qua thời gian, nhưng tựa như là "giao đãi hậu sự", trước nay không có một câu nào là không có dụng tâm, tuy nhiên lời vừa rồi hắn hoàn toàn không nắm được dụng ý đằng sau. Trầm ngâm nói: "Kiếm pháp của hắn thực sự không tồi, làm việc năng cán, hắn đối với chuyện của Huyền soái thì thủ khẩu như bình, quên mình nghe theo ý hướng của Huyền soái".

Tạ Huyền nói: "Đây là điều kiện tất nhiên của thân binh, không có gì lạ. Hắn là một trong những người theo ta có công lao được đề bạt trong trận chiến Phì Thủy. Lí do tại sao chọn hắn trước tiên bởi vì hắn không chỉ có lí tưởng, lại tuyệt không dùng cảm tình làm việc, mà còn vì hắn và Lao Chi có quan hệ".

Lưu Dụ chấn động nhìn trộm Tạ Huyền, thấy được tầm nhìn sắc bén của Tạ Huyền, trong lòng lại minh bạch, Tạ Huyền trọng dụng Hà Vô Kị là vì Lưu Dụ hắn. Hà Vô Kị có thể biến thành cầu nối giữa Lưu Dụ và Lưu Lao Chi, sở dĩ Tạ Huyền đề bạt hắn, ngầm ám thị hắn cần lôi kéo Hà Vô Kị về phía mình.

Tạ Huyền không chỉ là vị thống soái vô địch ngoài chiến trường, mà còn là cao thủ trong việc đấu tranh quyền lực, tại phương diện này cũng không kém với Tạ An. Nếu như mạng của ông không quá ngắn, nhìn quanh đương kim thiên hạ, thậm chí cả Hoàn Huyền cũng như bọn Tôn Ân, Mộ Dung Thùy, sợ rằng không có người nào được xem là đối thủ của ông ta.

Đây thật sự là vấn đề hệ trọng, có ảnh hưởng sâu rộng. Vấn đề nằm ở làm cách nào để khiến Hà Vô Kị phục Lưu Dụ hắn?

Tạ Huyền nói: "Người đã minh bạch rồi".

Lưu Dụ gật đầu đáp lại.

Tạ Huyền than: "Nhị thúc đã đi, tam thúc bệnh tình không chút khả quan, ta thì lại không có thời gian nữa, công thần trong trận chiến Phì Thủy Tạ gia ta chỉ còn lại mỗi mình Diễm đệ. Một người như Diễm đệ thì sẽ thế nào, người đương nhiên hiểu rõ hơn ta. Con đường tương lai sẽ không dễ đi, ta sẽ toàn lực để an bài cho người, Tiểu Dụ người ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng".

Lưu Dụ nhiệt huyết dâng tràn, tại thời điểm này, hắn đã quên mất Vương Đạm Chân, đôi mắt ứa lệ, quỳ xuống nói: "Tiểu Dụ này thề rằng, tuyệt không phụ sự kì vọng của Huyền soái với thuộc hạ".

Tiếng bước chân vang lên.

Khách nhân thần bí cuối cùng đã tới.

Hơn một trăm thớt ngựa xuyên rừng băng đồng dưới bầu trời đầy sao, toàn lực phóng nhanh, nhanh như gió lốc.

Mộ Dung Chiến một ngựa dẫn đầu trên một cái gò nhỏ, ngóng nhìn về phía tây, Dĩnh Thủy uốn khúc ở ngoài xa ba dặm, ba chiếc thuyền buồm ở gần 2 dặm phía sau bọn họ, chỉ thấy 3 điểm ánh sáng, có phần giống 3 hồn ma phát sáng phóng ra từ bóng đêm sâu thẳm.

Mộ Dung Chiến cười ha hả: "Để xem bọn người làm sao thoát khỏi bàn tay của Mộ Dung Chiến ta. Các vị. Bọn ta sao lại không nghỉ ngơi một chút, sau khi đợi Mộ Dung Thủy đuổi kịp, lập tức không nghỉ chạy tới Phong Ô hạp".

Thác Bạt Nghi đến bên hắn, cười nói: "Chủ ý hay". Quay lại phía sau làm hiệu cú đánh.

Sau khi ánh mắt hai người giao nhau, trong lòng đều sinh cảm giác lạ lùng, cứ nghĩ song phương sau này sẽ là kẻ thù, thời khắc này lại hợp tác gần gũi như vậy.

Đồ Phụng Tam, Yến Phi đã cưỡi ngựa tới bên cạnh 2 người bọn họ, ánh mắt tự nhiên hướng về phía địch hạm.

Ở phía sau, hơn 100 chiến sĩ Thác Bạt tiên ti tộc, từng người lần lượt phóng lên gò, tản ra phía sau bốn người, sĩ khí can trường.

Trong tâm bọn họ, việc Yến Phi sống lại từ cõi chết, đối với bọn họ là một sự cổ vũ và khích lệ cực lớn.

Yến Phi hoàn toàn tập trung quan sát địch thuyền, đột nhiên thân thể khẽ run, đôi mắt chột sáng.

Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi và Mộ Dung Chiến kinh ngạc nhìn mặt chàng, liền thư giãn trở lại, đoán rằng chàng đã cảm ứng được Kỉ Thiên Thiên.

Chỉ có bản thân Yến Phi trong lòng biết rõ, chàng không chỉ cảm ứng được Kỉ Thiên Thiên, mà còn tái kiến lập được liên hệ thần diệu với tâm linh của Kỉ Thiên Thiên, "nhìn thấy" kẻ đáng sợ nhất Bắc phương Mộ Dung Thủy.

Kỉ Thiên Thiên tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên là về Yến Phi, tại thời khắc đó, nàng rõ ràng cảm giác được tâm linh của Yến Phi và mình kết hợp lại với nhau, phi thường tiếp cận.

Nàng a lên một tiếng ôm chần ngồi dậy, mở đôi mắt đẹp, đập vào mắt nàng là thân hình uy vũ của Mộ Dung Thủy.

Mộ Dung Thủy đứng cạnh cửa sổ buồng, ánh mắt dõi về phía bờ đông Dĩnh Thủy, thần tình bình tĩnh điểm chút lãnh đạm, nghe tiếng Kỉ Thiên Thiên tiến lại, liền cười nói: "Sắc mặt của tiểu thư đã tốt hơn nhiều rồi, ta đã giải khai cấm chế trên người tiểu thư, về sau tiểu thư sẽ không phải gặp lại tình huống như vậy nữa".

Trái tim Kỉ Thiên Thiên tại thời khắc đó bỗng đập mạnh, ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thủy, như muốn nhìn thấu mối liên hệ tâm linh của nàng và Yến Phi, ngấm thát kinh, "tâm nội của Yến Phi" lập tức tan như mây

khỏi, không cách gì giữ lại.

Mộ Dung Thùy kinh ngạc nói: "Vì chuyện gì mà tiểu thư đột nhiên lại khẩn trương như vậy? Mộ Dung Thùy tuyệt sẽ không làm tổn hại đến tiểu thư và Thi Thi cô nương. Tiểu thư làm khách bắc phương, ta phải tỏ rõ lòng hiếu khách, làm cho tiểu thư có cảm giác như ở nhà mình".

Kỉ Thiên Thiên miễn cưỡng đè nén tâm tình nổi sóng, dời khỏi ánh mắt khiếp người của hấn, cúi đầu nhẹ đáp: "Người sẽ không tổn hại cho ta chứ? Thiên Thiên căn bản không nghĩ sẽ đi tới bắc phương".

Mộ Dung Thùy thông thả bước tới, ngồi xuống bên cạnh nàng, chăm chú nhìn khuôn mặt như hoa của Kỉ Thiên Thiên ở sát bên cạnh, trong mũi tràn đầy hơi thở thơm ngát của cơ thể trẻ trung sung mãn đó. Dịu dàng nói: "Chỉ là bất đắc dĩ, xin tiểu thư tha thứ. Ta đã sắp xếp một tiết mục đặc sắc để đón mừng tiểu thư, bảo đảm chuyến đi này của tiểu thư sẽ không uổng phí, đệ nhất trạm sẽ là đô hội lớn tại Lạc Thủy bình nguyên".

Thân hình tuyệt mỹ của Kỉ Thiên Thiên chợt rung, đưa mắt lên nhìn hấn, thất thanh nói: "Lạc Dương?"

Mộ Dung Thùy cười, gật đầu nói: "Chính là Lạc Dương".

Tiếp đó chuyển thân đứng dậy, chắp tay sau lưng trở lại gần cửa sổ, ánh mắt quét nhìn mọi nơi bên hữu ngạn (bờ sông bên phải), nói tiếp: "Chinh phục Biên Hoang Tập chỉ là khởi điểm cho hành động quân sự của ta, mặc dù quá trình này gặp nhiều trở ngại hơn ta dự tính, nhưng mọi việc vẫn còn nằm trong bàn tay ta. Tiểu thư cũng không nên có những mong chờ không thực tế đối với các chiến hữu của nàng tại Biên Hoang Tập, đối với Mộ Dung Thùy ta mà nói, bọn chúng căn bản không đủ đạo hạnh, chỉ là một nhát chém trên chiến trường mà thôi".

Kỉ Thiên Thiên đối với người này sinh ra một cảm giác cao thâm mịt mịt, mơ hồ cảm thấy được Mộ Dung Thùy ép buộc bản thân trong hành động trở về phương bắc, tịnh không đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Nhất thời không nói gì.

Yến Phi. Chàng ở đâu?

Tại chính thời khắc này, nàng lại cảm giác được Yến Phi. Mặc dù thể lực do cấm chế được giải đã tốt lên rất nhiều, nhưng tinh thần vẫn còn suy nhược.

Mộ Dung Thùy đều đều nói: "Chiến hữu của nàng nếu muốn cứu nàng, phương pháp duy nhất là ở mặt trước Phong Minh hạp phục kích thuyền đội, từ đây đến Tứ Thủy đó là địa điểm tập kích tốt nhất".

Kỉ Thiên Thiên lập tức biến sắc, tâm thần bị lời nói của hấn kéo mạnh trở lại, cuối cùng đã chặt đứt liên kết với tâm linh Yến Phi, trừng mắt nhìn Mộ Dung Thùy nói: "Người vừa nói gì?"

Mộ Dung Thùy không quay đầu nhìn nàng, nhìn lên bầu trời đêm sâu thẳm, nói nhẹ nhàng: "Đi cùng với ta có 7000 chiến sĩ, lúc này đã thay đổi lộ tuyến hành quân, rời khỏi Dĩnh Thủy xuyên qua biên hoang tiến thẳng tới Lạc Thủy bình nguyên. Lực lượng này sẽ là kì binh tại trận chiến Lạc Dương, sẽ xuất hiện tại Cảnh Lăng lúc địch nhân bất ngờ nhất".

Kỉ Thiên Thiên tâm thần kịch chấn, hiểu rõ toàn bộ.

Cuộc hành quân này là một cái bẫy, việc hấn giữa đường đổi hướng theo thuyền lên phía bắc chính là kế trung chi kế, tất cả đều nằm trong sự tính toán của Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy quay người lại, ha ha cười nói: "Tiểu thư đã hiểu rồi ư".

Tim Kỉ Thiên Thiên như chìm giữa cái hồ nổi sóng lớn, lần đầu tiên sinh ra cảm giác tuyệt vọng. Mộ Dung Thùy thật quá lợi hại.

Không trách hấn xem Biên Hoang Tập chư hùng như không có. Trong thiên hạ liệu có người đầu lại hấn không?

Mộ Dung Thùy thư thả nói: "Lạc Dương tương lai sẽ là bàn đạp để ta tranh đoạt thiên hạ, trong lúc Quan Trung đại loạn, Lạc Dương chỉ là một tòa cô thành, khó mà kiên trì được".

Kỉ Thiên Thiên hơi thở trở nên gấp rút, quan tâm không phải là Lạc Dương, mà là Yến Phi cùng huynh đệ Biên Hoang Tập. Liền nói: "Người có ý để bọn họ đoán đúng là ta có ở trên thuyền, có phải không?"

Mộ Dung Thùy vui vẻ nói: "Lời nói của tiểu thư đúng là nhân sanh lạc sự, không nên phí cho những lí lẽ vô vị. Chừng nào mà còn chưa mất trí, chẳng ai dám chính diện tấn công lực lượng bọn ta (đang trở lại phía bắc), chỉ có thể chọn chiến lược đột kích (đột tập), nhân số chỉ cần tinh nhuệ chứ không cần nhiều. Ta đã xác định là không thể phòng thủ hiệu quả, bởi vì bờ tây Dinh Thủy mọi nơi đều là cồn cát là địa điểm tốt để quân mai phục giấu mình, vì thế ta đơn giản để họ thấy rõ mục tiêu, có điểm phục kích tốt, thời điểm khi bọn chúng nhận ra mưu kế của ta, thì đã chính thức rơi vào bàn tay của ta".

Kỉ Thiên Thiên biến sắc nói: "Người thật giỏi hoạt".

Mộ Dung Thùy không nhịn được cười nói: "Lời ấy của tiểu thư sai rồi. Đó gọi là binh bất yểm trá, là chuyện thường có trên chiến trường, đến cứu tiểu thư khẳng định là những người có bản lĩnh cao nhất trong hoang nhân, chỉ cần thu thập được bọn họ, hoang nhân sẽ mất đi cơ hội lật ngược bại cục. Ài. Trừ phi tiểu thư ở tình huống đối lập với ta, nếu không đã chẳng trách ta dùng trá mưu như vậy, trái lại còn phải vỗ tay tán thưởng kì mưu diệu kế của ta. Bất quá tiểu thư có trọn một ngày để cải biến lại".

Kỉ Thiên Thiên lắc đầu khẳng định nói: "Người không phải uổng phí tâm cơ, chẳng bằng cứ giết ta đi. Kỉ Thiên Thiên vĩnh viễn sẽ không cải biến lập trường". Nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên sự mệt mỏi.

Mộ Dung Thùy ha ha cười, nói: "Tiểu thư vẫn chưa phục hồi, tốt hơn là nên ngủ một giấc. Tiểu thư rời khỏi Kiến Khang, không phải đã kinh lịch nhiều với các kiểu sinh hoạt rồi ư? Đi theo Mộ Dung Thùy ta chinh bắc phạt nam, xem ta thống nhất thiên hạ, không phải là một khoái sự của đời người sao? Tiểu thư sẽ sớm có thể bỏ lại Biên Hoang Tập phía sau, so với Lạc Dương, Trường An, Biên Hoang Tập đâu có là cái gì".

Nói rồi đẩy cửa đi ra.

Nhìn theo Mộ Dung Thùy nhẹ nhàng đóng cửa buồng cho nàng, một cảm giác cực kỳ mệt nhọc xâm chiếm tim nàng.

Trong tâm Kỉ Thiên Thiên hô lớn ngàn vạn lần không được ngủ, nhưng lực bất tòng tâm, nhích tới đầu giường. Hiện tại sự việc cực kì khẩn cấp, phải truyền tin cho Yến Phi âm mưu của Mộ Dung Thùy, đáng tiếc là tâm lực đã tổn hại quá lớn, mí mắt đã nặng như ngàn cân, thất vọng nhắm mắt lại.

Thực sự muốn thức dậy bò qua cửa sổ để ném mình xuống Dinh Thủy, nhưng lại nhớ tới Thi Thi nhút nhát yếu đuối, lập tức xua đi ý nghĩ này.

Yến lang à. Chàng liệu có nghe thấy lời gọi trong tâm ta?

Ngay lập tức, Yến Phi xuất hiện tại sâu trong tâm của nàng.

"Phong Minh hạp là một cái bẫy".

Sau khi truyền xuất câu này, mắt lập tức tối lại, ngủ lịm đi.

Mọi người không hiểu chằm chằm nhìn Yến Phi, nếu Yến Phi không nhiều lần ra dấu tay cản bọn họ đừng hỏi, bọn họ chắc chắn sẽ hỏi cho rõ ràng.

Sắc mặt Yến Phi đột nhiên tối lại, đôi mày cau chặt.

Đột nhiên than rằng: "Bọn ta đã trúng phải gian kế của Mộ Dung Thùy rồi".

Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đều là những kẻ mưu trí hơn người, nhưng tất cả đều như đi trong màn sương mù, không hiểu rõ chàng sau một lúc lâu trầm mặc, tại sao lại đột nhiên nói như vậy.

Mộ Dung Chiến nói: "Có phải cảm ứng lại được Thiên Thiên trên thuyền không?"

Yến Phi không biết bắt đầu từ đâu để nói về cảm giác này, cho tới lúc này, chàng vẫn không sẵn sàng để mọi người biết bản thân chàng và Kỉ Thiên Thiên có dị năng tâm linh tương thông, đặc biệt với Đồ Phụng Tam hoặc Mộ Dung Chiến là những kẻ ái mộ Kỉ Thiên Thiên.

Không rõ liệu có phải bởi vì cự li quan hệ gần gũi giữa tâm chàng và tâm Kỉ Thiên Thiên thuần nhất và rõ ràng hơn so với bất cứ thứ tiếp xúc tâm linh nào (???). Chàng không chỉ "thấy" được Mộ Dung Thùy, mà còn nghe được những gì hần nói. Mặc dù lúc được lúc mất, nhưng chàng dựa vào những đoạn lời nói chắp vá rời rạc của hần sắp xếp được thành ý tứ hoàn chỉnh, đồng thời thấy được thủ đoạn siêu phàm của Mộ Dung Thùy.

Nếu không phải có sự do thám thần kì của Kỉ Thiên Thiên, khẳng định kết quả của bọn họ sẽ là thất bại hoàn toàn, bất quá hiện tại vẫn còn một ít cơ hội vẫn hồi bại cục.

Đồ Phụng Tam nói một cách khấn trương: "Mộ Dung đương gia nói có đúng không?"

Yến Phi thu nhiếp tâm thần nói: "Thiên Thiên vẫn ở trên thuyền".

Thác Bạt Nghi cũng không nhin được hỏi: "Vấn đề thật sự nằm ở nơi nào? Làm sao người đột nhiên biết được?"

Yến Phi đối mặt với một vấn đề cực kỳ khó giải thích, không chỉ vô năng nói rõ, mà còn không có cách nào để thuyết phục ba người bọn họ. Sau khi hít sâu một hơi, liền nói: "Đây hoặc giả là phúc chí tâm linh (when good fortune comes the mind works well). Thịnh danh không phải là hư danh, Mộ Dung Thùy có thể tung hoành bắc phương không có địch thủ, đương nhiên có nhiều bản lĩnh. Hãy xem. Ba chiếc thuyền này đăng hỏa sáng có tính toán, cách nhiều dặm nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng, rõ ràng là để làm chúng ta chú ý, làm bọn ta hoài nghi Thiên Thiên đích xác ở trên thuyền. Hãy đặt cảm ứng kì diệu của ta không nói tới, bởi vì Mộ Dung Thùy không biết cũng không thể tin là ta có khả năng này. Đổi qua là các vị, thì sẽ làm thế nào?"

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Đương nhiên nếu không kể là không thuyền kế, tuyệt không cho phép ba chiếc thuyền này li khai biên hoang".

Đồ Phụng Tam thần sắc ngưng trọng gật đầu nói: "Lời Yến huynh nói có lý. Bọn ta căn bản không có chiến thuyền để dùng, phương pháp duy nhất là khe hẹp Phong Minh hấp hiểm trở chặn đánh ba chiếc thuyền này, chỉ cần Mộ Dung Thùy bước chân lên hai bờ Phong Ổ hấp đã bố trí phục binh, khả năng chúng ta sẽ một lưới diệt gọn".

Thác Bạt Nghi phẫn chấn nói: "Kế này vừa độc lại vừa hay, ta vẫn nghĩ là còn nhiều thời gian, tại sao lại không dùng hết 3200 chiến sĩ, vậy thì có chín phần chắc chắn có thể chiếm được phần thắng".

Mộ Dung Chiến nhíu mày nói: "Nhưng 7000 đại quân của Mộ Dung Thùy còn ở xa đằng sau, người của Hoàng Hà bang lại chủ yếu phòng vệ Biên Hoang Tập và hai tòa mộc trại, sau này sẽ lại đối phó với biên hoang liên quân tinh nhuệ nhất của chúng ta thì sao?"

Yến Phi chậm rãi nói từng lời: "Nếu ta đoán không nhầm, chờ bọn ta ở đó sẽ gần một vạn đại quân do Mộ Dung Bảo suất lĩnh".

Ba người đều cùng biến sắc.

Đồ Phụng Tam hít một hơi khí lạnh nói: "Như vậy sẽ không phải là dùng dao mổ trâu giết gà sao?"

Yến Phi than dài: "Ta chợt có một trực giác kì quái phi thường, tấn công Biên Hoang Tập chỉ là khởi đầu của cuộc chinh phục bắc phương của Mộ Dung Thùy, mục tiêu kế tiếp sẽ là Lạc Dương. Ba chiếc thuyền này là thủ đoạn đánh lạc hướng đại quân chủ lực của bọn ta, đại quân đang hành quân tại bờ tây Dĩnh Thủy, hiện tại chắc đã đổi hướng, từ biên hoang thẳng tiến tới Lạc Dương".

Mộ Dung Chiến chấn động nói: "Hồng rồi, nếu Mộ Dung Thùy tại biên hoang bí mật hành quân, đến khi vây

thành rồi thì lúc đó tướng giữ thành Lạc Dương mới hay biết".

Ba người giờ mới minh bạch nguyên nhân chàng sợ hãi, Phù Kiên đã đi đến kết cục cuối cùng (nhật mộ đồ cùng), Quan Trung sẽ trở thành thiên hạ của Mộ Dung tộc nhân và Diêu Trường. Hành động của Mộ Dung Thủy rõ ràng là không cho bọn họ con đường về sau, một khi Mộ Dung Thủy chiếm được Lạc Dương, Quan Trung tất nguy.

Thác Bạt Nghi trầm giọng: "Chúng ta nên làm thế nào?"

Yến Phi thầm kêu may mắn vì không có ai hoài nghi "trực giác" của chàng, đáp: "Việc cấp bách bây giờ, là làm sao cứu được Thiên Thiên trước khi tới Phong Minh hạp, những việc khác khi cứu được Thiên Thiên sẽ tính toán sau".

Ba người nghe lời đưa mắt nhìn nhau, biết rõ nếu không phối hợp với hình thế địa lí, thì căn bản không có khả năng thành công.

Hồi 58

Chích Tranh Triều Tịch

Lưu Dụ ngỡ người quan sát khách nhân được Hà Vô Kỵ đưa vào, hoàn toàn không đoán được đối phương là ai, cảm thấy thân hình kỳ dị của người này có một chút gì đó quen thuộc với gã. Lưu Dụ khẳng định đối phương là người thâm sâu khó lường, trên đầu đeo mạng, bộ trường bào rộng rãi che phủ đến gót chân, bằng không gã thân là tướng của Bắc Phủ Bình rất có nhãn lực nhìn người, vốn có thể từ vẻ bề ngoài mà nhận ra lai lịch đối phương.

Thần bí khách nhân hướng Tạ Huyền thi lễ, mục quang tự tại thâm thâm trầm trầm nhìn Lưu Dụ đang đứng dậy nghênh khách, không nói câu gì.

Tạ Huyền thấy vị đứng đầu thân binh Hà Vô Kỵ định xin phép cáo lui, sau khi ngồi xuống ghế chủ vị Tạ Huyền thông thả nói:

- "Vô Kỵ hãy ở lại! Ngồi đi!"

Thần sắc Hà Vô Kỵ lộ vẻ kinh ngạc, đưa khách nhân đến thái sư ý đối diện Lưu Dụ, cùng khách nhân ngồi xuống.

Cách ngồi của Tạ Huyền và Tạ An đích thị có phân biệt, trong khi Tạ An vẫn duy trì cách ngồi "quy toạ" (ngồi trên chiếu quỳ hai đầu gối) của giới cao môn đại tộc thì Tạ Huyền tiếp nhận cách ngồi của người Hồ (ngồi trên ghế), thể hiện ông ta sẵn sàng chấp nhận cái mới thuận tiện.

Tạ Huyền hướng về phía khách nhân nói:

- "Ở đây toàn người mình, Văn Thanh không phải cố kỵ."

Lưu Dụ nghe thấy "Văn Thanh" vừa nghĩ đến ái nữ Giang Văn Thanh của bang chủ Đại Giang bang Giang Hải Lưu thì đối phương đã bỏ khăn che mặt, mái tóc như mây xỏa tung ra trải dài tới đất, hiện ra gương mặt như hoa như ngọc.

Lưu Dụ thất thanh thốt:

- "Tống Mạnh Tề!"

Giang Văn Thanh ngược cặp mắt tuyệt đẹp thăm thăm như nước liếc nhìn gã, nhẹ nhàng thốt:

- "Lưu huynh vẫn khoẻ chứ!"

Hà Vô Kỵ lần đầu chứng kiến chân diện thực của nàng, nhìn đến không chớp mắt, có vẻ đã bị nhan sắc mỹ lệ

của nàng trần nhiep thần hồn.

Tạ Huyền nói:

- "Văn Thanh thường thích mặc nam trang, lại có phương pháp riêng giả dạng nam nhân, Tiểu Dụ có bị Văn Thanh qua mặt cũng không có gì lạ."

Giang Văn Thanh về hồi lỗi nói:

- "Lưu huynh xin lượng thứ."

Lưu Dụ minh bạch sự tình, Tạ Huyền thì đã biết Giang Văn Thanh từ trước tất đã biết mọi sự, gã thực sự không có ý trách nàng. Sau cùng nhin không được hỏi:

- "Lệnh tôn...?"

Giang Văn Thanh thần tình chợt ảm đạm, khẽ khàng cúi đầu nói:

- "Tiên phụ đã qua đời năm ngày trước đây."

Lưu Dụ than:

- "Có phải do Nhiếp Thiên Hoàn?"

Giang Văn Thanh nhè nhẹ gật đầu.

Tạ Huyền nói:

- "Văn Thanh nay đến Nghiêm Lăng tìm ta, nhờ ta nghe ngóng tình hình Biên Hoang Tập trước và sau khi thất thủ. Tiểu Dụ báo cáo quá sơ lược! Không nghĩ đến nguy hiểm bản thân, cố ý dụng mưu dẫn dụ Đồ Phụng Tam truy sát người. Trên đường gặp Giang bang chủ, Tiểu Dụ tận lực thuyết phục Giang bang chủ bỏ thuyền lên bờ, tập kích Tôn Ân, nhưng không được chấp nhận. Toàn bộ chuyện đó Tiểu Dụ không chịu nói ra, khiến chính ta cũng đã lầm cho Tiểu Dụ là loại tham sanh huy tử. Nói cho ta biết, sao người không tố cáo với ta?"

Lưu Dụ lắng nghe với hàng trăm cảm xúc lẫn lộn, giọng bi thảm:

- "So với bọn Yến Phi bất kể sống chết chống lại giáp công của đại quân Nam Bắc, việc của thuộc hạ có gì đáng nói. Ôi! Huyền soái minh giám, thuộc hạ sau khi ly khai Biên Hoang Tập đã biết là các huynh đệ Biên Hoang Tập đồng sinh đồng tử không thể tự cứu, do vậy thực sự không muốn đề cập sự việc."

Gã quên không nói đó là do Vương Đạm Chân có ảnh hưởng đến việc ra đi của gã, còn gã thì trong lòng nguội lạnh, không hứng thú gì, muốn vứt bỏ hết thảy.

Giang Văn Thanh liếc nhìn Lưu Dụ, nói:

- "Ai nghĩ Lưu huynh là người hèn nhát? Sự thực đáng tiếc là Đồ Phụng Tam đã khám phá mưu kế của Lưu huynh, cố tình dùng kế tá đao sát nhân, tiết lộ tin tức cho Tôn Ân. Tôn Ân lại lợi dụng Nhậm Danh xúi y xuất thủ, nhân đó thừa cơ giết chết Nhậm Danh."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi:

- "Làm sao Văn Thanh tiểu thư lại hiểu rõ sự việc đến chân tơ kẽ tóc như vậy?"

Biểu tình Giang Văn Thanh lộ vẻ cay đắng, đáp:

- "Nguyên lai phó thủ của Đồ Phụng Tam là Âm Kỳ hợp lực với ta kích chiến Hồng Hà bang ở thượng lưu, ngăn chặn Hoàng Hà bang tấn công Biên Hoang Tập bằng đường thủy, bọn ta thuận dòng tái nhập Biên Hoang Tập. Nào ngờ Hoàng Hà bang đắp đập ngăn sông, bọn ta mới quay thuyền về nam."

Lưu Dụ hỏi:

- "Âm Kỳ sống chết thế nào?"

Giang Văn Thanh đáp:

- "Âm Kỳ và ta chia tay trước khi đến Dĩnh Khẩu, y quay lại biên hoang thăm dò xem Đồ Phụng Tam sống chết thế nào, ta phải quay về gặp phụ thân, xem xem có thể phản công Biên Hoang Tập không. Ài! Cũng may vì vậy ta còn gặp được người lần cuối."

Đoạn nói tiếp:

- "Ba ngày trước ta liên lạc được với Âm Kỳ."

Tạ Huyền nói:

- "Sau đó Văn Thanh đến gặp ta, Tiểu Dụ người mình bạch chưa?"

Trong lòng Lưu Dụ bừng bừng nhiệt khí, nổi sầu bi vì Vương Đạm Chân cũng giảm bớt, cảm giác Hà Vô Kỵ đang quan sát gã. Đoạn gật đầu nói:

- "Tiểu Dụ mình bạch."

Tạ Huyền trầm giọng nói:

- "Chuyện bọn ta sắp nói hôm nay, tuyệt không được tiết lộ đến người thứ năm."

Hà Vô Kỵ giật mình liếc Tạ Huyền.

Mục quang Tạ huyền chiếu vào người hấn nói:

- "Vô Kỵ nếu thấy không thể giữ bí mật thì lập tức ly khai."

Hà Vô Kỵ vội quỳ xuống, dứt khoát nói:

- "Vô Kỵ thề chết vì Huyền soái, thủ khẩu như bình."

Tạ Huyền thoả mãn nói:

- "Đứng dậy đi! Ta không nhìn lầm người."

Hà Vô Kỵ quay lại chỗ ngồi, hấn được được Tạ Huyền nhìn nhận là tâm phúc hiển nhiên cực kỳ cảm động.

Lưu Dụ thầm kêu lợi hại, Tạ Huyền xử trí cực kỳ cao minh, nâng lên đặt xuống nhẹ nhàng làm cho Hà Vô Kỵ như được ân sủng, tạo cho hấn cảm giác đứng chung chiến tuyến.

Nguyên lai Hà Vô Kỵ trước đây đối với Lưu Dụ vẫn giữ khoảng cách và có một phần địch ý, nay bọn họ có cùng chung một điểm bí mật. Tuy nhiên Lưu Dụ không rõ bí mật mà Tạ Huyền nói đến là chuyện gì.

Tạ Huyền quay sang Giang Văn Thanh khẽ gật đầu, bọn Lưu Dụ và Hà Vô Kỵ hiểu ông ta muốn nàng nói gì đó, mục quang liền chuyển về phía nàng chờ đợi.

Trong mắt Hà Vô Kỵ, Giang Văn Thanh có thân phận rất đặc thù, nàng hoa dung mỹ lệ tính cách khác thường, hấn cảm nhận về nàng khác xa so với Lưu Dụ, nhân vì Lưu Dụ đã từng lĩnh giáo nàng trên danh nghĩa Tổng Mạnh Tề trước đây, nên đến lúc này gã vẫn không nhận thấy bọn họ hoàn toàn đồng nhất.

Đến lúc này Giang Văn Thanh thần sắc luôn tỏ ra bình tĩnh, nhưng Lưu Dụ qua trò chuyện với nàng thấy rõ sau đôi mắt thiên thần kia ẩn tàng nội tâm thống khổ, người ngoài không thấy được.

Bên trong thư trai không khí ngưng trọng, mỗi người tâm sự trùng trùng.

Đối với Lưu Dụ mà nói, đêm nay là đêm khó khăn nhất trong đời. Bất quá Giang Văn Thanh hiện thân, đã làm cho hắn không thể không cảnh tỉnh. Nhưng so với Giang Văn Thanh bang phá nhà tan, nỗi khổ của bản thân gã quả không đáng kể.

Thật sự đến lúc này, Lưu Dụ vẫn có một điểm hoài nghi về tình yêu của Vương Đạm Chân với gã, trong số rất nhiều người vây quanh nàng chọn trao tình cho gã là vì nàng đối với Tạ Huyền vô cùng ngưỡng mộ; hoặc thấy việc Kỷ Thiên Thiên bỏ đi Biên Hoang Tập đúng là hấp dẫn (Vương Đạm Chân từng nói muốn đi Biên Hoang Tập); hoặc vì muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân mang tính thương mại giữa hai gia tộc, trong lúc lúng túng gặp gã như gặp cứu tinh vậy.

Giang Văn Thanh nói:

- "Trong trận chiến Biên Hoang Tập, Đại Giang bang của bọn ta thương vong rất lớn, nguyên khí tổn hao trầm trọng, không cách nào bảo trì công việc, vì vậy ta phải hạ lệnh tạm thời hạ cờ cất trống nhằm tránh Lưỡng Hồ bang truy kích."

Hà Vô Kỵ và Lưu Dụ ta nhìn người người nhìn ta, qua lời Giang Văn Thanh mới biết Đại Giang bang gặp thất bại cực kỳ nặng nề, hầu như không thể cùng Lưỡng Hồ bang chính diện đối kháng.

Tạ Huyền gật đầu nói:

- "Trước mắt đó là sách lược tối ưu, Đại Giang bang gần như giải tán sau khi Biên Hoang Tập thất thủ thì cũng sẽ hưng vượng khi Biên Hoang Tập được thu hồi."

Lưu Dụ cùng Hà Vô Kỵ cuối cùng cũng minh bạch, Giang Văn Thanh đến gặp Tạ Huyền, không chỉ muốn đầu nhập ông ta, thực chất chính là cầu Tạ Huyền xuất trọng binh đoạt Biên Hoang Tập.

Như vậy Biên Hoang Tập trở thành nơi tị nạn duy nhất của Đại Giang bang, trên sông hoàn toàn không có chỗ cho bọn họ trốn tránh.

Hà Vô Kỵ nói:

- "Nam Quận công lý nào chịu ngồi yên xem Lưỡng Hồ bang khuyếch trương thế lực?"

Giang Văn Thanh trầm giọng nói:

- "Đó chính là lí do chủ yếu để Văn Thanh đến bái kiến Huyền soái, Nhiếp Thiên Hoàn đã cùng Hoàn Huyền bí mật kết minh, Lưỡng Hồ bang sẽ nhận lấy Đại Ngã bang."

Hà Vô Kỵ và Lưu Dụ nghe xong quay mặt nhìn nhau, Hoàn Huyền và Lưỡng Hồ bang trước đây thế như thủy hỏa, không chịu lẫn nhau. Nhưng hiện thời họ đã hợp tác một cách bất ngờ.

Tạ Huyền thở dài:

- "Tôn Ân đã đánh giá thấp Nhiếp Thiên Hoàn, ta lại đánh giá thấp Hoàn Huyền. Hai người Hoàn Nhiếp liên kết chỉ có lợi mà vô hại, Nhiếp Thiên Hoàn nhân đây tiếp quản toàn bộ công việc làm ăn của Đại Giang bang, Hoàn Huyền thì qua Nhiếp Thiên Hoàn làm suy yếu tình hình mậu dịch tại Dương Châu."

Kinh Châu chiếm vị trí thuận lợi ở thượng du Đại Giang, có thể khống chế huyết mạch thủy lộ của Kiến Khang, Hoàn Huyền chẳng cần xuất thủ cũng gây ảnh hưởng lớn đến Kiến Khang, nếu triều đình vấn tội y sẽ đổ hết lên người Nhiếp Thiên Hoàn.

Thế cân bằng lập tức bị phá hủy.

Hà Vô Kỵ biến sắc thốt:

- "Chẳng lẽ sự việc sẽ diễn ra như vậy?"

Tạ Huyền nhìn Lưu Dự hỏi:

- "Tiểu Dự nhận xét tình hình như thế nào?"

Lưu Dự cười khở nói:

- "Bước tiếp theo Hoàn Huyền nhất định thu hồi Biên Hoang Tập từ tay Tôn Ân, nhưng y sẽ không trực tiếp xuất thủ mà sẽ toàn lực chi trì Nhiếp Thiên Hoàn công thành."

Tạ Huyền hài lòng nói:

- "Cách nhìn của Tiểu Dự rất giống Văn Thanh. Nếu Kinh Dương xảy ra chiến tranh (ý nói chiến tranh giữa Kinh Châu của Tạ Huyền và Dương Châu của triều đình), muốn thắng lợi không những phải khống chế Đại Giang mà còn phải thu thập Biên Hoang Tập. Nếu Nhiếp Thiên Hoàn thành công, Kiến Khang tất nguy ngập."

Lưu Dự biết Giang Văn Thanh và Hà Vô Kỵ đang nhìn gã thán phục tư tưởng mẫn tiệp và độc đáo của gã, trong lòng lại không chút vui mừng. Trầm giọng nói:

- "Nhiếp Thiên Hoàn lâm trận thối lui, đã kích trầm trọng đại kế phản kích Tôn Ân, hai bên mắc vào cục diện tiến thoái lưỡng nan."

Nhiếp Thiên Hoàn sở dĩ quay sang bắt tay Hoàn Huyền chính là kế quyền nghi, khả dĩ đối phó nỗi hận thấu xương của Tôn Ân.

Đoạn quay sang Giang Văn Thanh nói:

- "Hoàn Huyền phái đệ nhất thủ hạ Đồ Phụng Tam đến Biên Hoang Tập tham gia liên quân, việc này rất bất lợi đối với tiểu thư."

Giang Văn Thanh lãnh đạm nói:

- "May mà sự tình không quá bất diệu như tưởng tượng, việc Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền kết minh chính là do Âm Kỳ thông tri cho ta. Y báo cho ta sự việc đương nhiên là có mục đích. Lưu huynh chắc đoán ra tâm sự của Đồ Phụng Tam?"

Lưu Dự biết nàng đang thử tài trí của gã, nói:

- "Đồ Phụng Tam đối với việc Hoàn Huyền thu nhận Nhiếp Thiên Hoàn hiển nhiên là bất mãn phi thường, giống như cảm giác bị tước quyền vậy. Quan trọng hơn Đồ Phụng Tam chắc chắn biết rằng hoang nhân coi Nhiếp Thiên Hoàn là cừu nhân, nếu y dẫn nhập Nhiếp Thiên Hoàn, tự nhiên phá huỷ quan hệ tốt đẹp với hoang nhân mà y phải khổ sở gây dựng. Vấn đề là hiện tại y không thể công khai phản đối Hoàn Huyền, vì vậy y ngầm thông tri cho tiểu thư để có biện pháp, hòng làm cho Nhiếp Thiên Hoàn vĩnh viễn không thể đặt chân lên Biên Hoang Tập."

Hà Vô Kỵ mở to mắt nhìn Lưu Dự, có vẻ như đây là lần đầu tiên hắn chân chính nhận ra con người Lưu Dự.

Giang Văn Thanh gật đầu nói:

- "Lưu huynh phân tích thật là thấu triệt."

Tạ Huyền tiếp lời:

- "Đồ Phụng Tam đối với Hoàn Huyền trung thành đến chết, nguyên nhân bên trong cực kỳ vi diệu. Tuy nhiên theo như ta và Văn Thanh suy đoán, y cũng như Hải Lưu thúc, đối với chuyện Đại Tư mã Hoàn Đại tướng quân (Hoàn Xung) đột nhiên chết bệnh, có ý hoài nghi."

Hà Vô Kỵ thất thanh kêu:

- "Thật không?"

Đến giờ Lưu Dụ đã minh bạch tại sao Tạ Huyền yêu cầu mọi người ngồi đây giữ bí mật, thủ khẩu như bình, nhân vì nếu chuyện này tiết lộ ra ngoài, thiên hạ tất nổi phong ba.

Vội hỏi:

- "Về phương diện triều đình, có động tĩnh gì không?"

Tạ Huyền sắc diện không lộ bất cứ biểu tình gì, khẽ cười nói:

- "Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo cho rằng đây chính là cơ hội tốt để lập uy, nên đã đi Biên Hoang Tập quan sát tình thế, thông qua Hoàng thượng cảnh cáo ta không được động thủ. Hừ! Tư Mã Đạo Tử đang muốn lập đại công, tất sẽ dốc toàn lực, chuẩn bị tiến hành tấn công Biên Hoang Tập."

Lưu Dụ lắc đầu nói:

- "Tôn Ân lẽ nào để y tự do hành động?"

Hà Vô Kỵ nhăn mày nói:

- "Một ngày Huyền soái còn ngồi đây, Tôn Ân tất không dám làm bừa."

Tạ Huyền cười khỏ nói:

- "Nếu Tôn Ân để ta trong mắt, sẽ không dám lai vãng đến bên ngoài Biên Hoang Tập hay động đến một sợi tóc của biên nhân. Tuy nhiên ta sẽ vì Biên Hoang Tập dạy cho y một bài học, làm cho y phải trả một giá rất đắt, thậm chí từ Biên Hoang Tập làm cho y phát điên."

Đoạn quay sang Hà Vô Kỵ nói:

- "Vô Kỵ ngươi giờ đã minh bạch tại sao ta lại chọn Lưu Dụ làm người kế thừa, nhân vì y không giống như ta xuất thân từ cao môn đại tộc có uy vọng lâu đời, cũng không như hoang nhân lúc nào cũng phóng túng lạnh lùng. Nói cho ta biết, trong nội bộ Bắc Phủ Bình ai là người hơn y? An Công nhìn người không bao giờ sai. Người đã nhìn nhận Yến Phi và Lưu Dụ, chính hai người bọn họ là hy vọng của Nam phương sau này. Vì vậy ta muốn người toàn lực ủng hộ y, ngõ hầu hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ. Bất quá nếu người có một chút nghi ngờ, cứ mạnh dạn nói ra, ta tuyệt không bức bách người làm những việc mà người không tình nguyện."

Đôi mắt điểm lệ của Giang Văn Thanh lập tức sáng lên, biết rằng Tạ Huyền trong lòng đã có chủ ý, định sách lược hay thu hồi Biên Hoang Tập, nên bức Hà Vô Kỵ thể hiện thái độ. Trong lòng nàng bất giác phát sinh cảm giác sùng kính, Tạ Huyền đứng là vĩ nhân, Lưu Dụ chính thị là cánh tay đắc lực của ông ta.

Song mục Hà Vô Kỵ sáng ngời, trước tiên nghênh đón ánh mắt sắc bén như chim ưng của Tạ Huyền, tiếp quay sang Lưu Dụ, cung kính nói:

- "Trong kí ức của tiểu tướng, Lưu đại nhân đúng là người có khả năng đàm luận về quân sự với Huyền soái. Hiện tại đại nhân lại cùng Huyền soái luận thế cục cuộc chiến, phân tích sâu sắc, kiến giải minh bạch, làm người nghe thống khoái. Vừa rồi tiểu nhân nghe ngài nhẹ nhàng đối đáp, cảm thấy sảng khoái vô cùng. Lưu đại nhân đích thị tài trí, Vô Kỵ tự thấy còn kém xa."

Rồi quay sang Tạ Huyền quỳ xuống nói:

- "Huyền soái đã phân phó, tiểu tướng xem như nhận thánh chỉ. Vô Kỵ được Huyền soái tin yêu, chỉ điểm cho con đường sáng. Vô Kỵ lập thế trung thành với bất cứ người nào theo lệnh của Huyền soái, chết không hối tiếc."

Lưu Dụ và Giang Văn Thanh hiểu đây là kết quả tất nhiên, sau trận chiến Phì Thủy, chúng nhân trong Bắc

Phủ Bình đều coi Tạ Huyền như thần minh.

Tạ Huyền nhìn Lưu Dụ khẽ gật đầu, ngằm bảo gã nói điều gì đó làm an lòng Hà Vô Kỵ, qua đó kiến lập quan hệ sơ bộ giữa hai người.

Lưu Dụ trước tiên nâng Hà Vô Kỵ dậy rồi nói:

- "Huynh đã quá coi trọng Lưu Dụ làm ta cảm thấy hổ thẹn. Gia dĩ bọn ta trước sau là anh em, sự nghiệp của huynh cũng là của ta."

Hà Vô Kỵ với gã tay trong tay mặt nhìn mặt, hân hoan nói:

- "Xin Lưu đại nhân nâng đỡ Vô Kỵ."

Sau khi hai người quay về chỗ ngồi, Tạ Huyền hướng về Giang Văn Thanh hỏi:

- "Văn Thanh có nghe được tin tức ta hiện đang phải dưỡng thương?"

Giang Văn Thanh gật đầu nói:

- "Chuyện đó đang được giang hồ đồn đại, nghe nói tin đồn là do Thiên Sư đạo phát tán."

Tạ Huyền cười nói:

- "Văn Thanh cho rằng đó là tin đồn sai sự thật?"

Giang Văn Thanh thất kinh nói:

- "Tiểu nữ nhìn Huyền soái không hề phát giác một nửa điểm biểu hiện trên người đang mang thương thế?"

Tạ Huyền quay sang Hà Vô Kỵ nói:

- "Về điểm này Vô Kỵ biết rõ nhất."

Hà Vô Kỵ biểu hiện thần sắc bối rối, nói: "Bắt đầu từ trưa nay, sắc diện Huyền soái cực kỳ khởi sắc, bọn thuộc hạ ai cũng vui mừng, đến nỗi nói không nên lời. Ồ! Sao sắc diện Lưu đại nhân lại khó coi như vậy?"

Giang Văn Thanh cũng để ý thấy Lưu Dụ thần tình cổ quái, giống như thẹn không thể chui xuống đất, như người có bệnh vô phương cứu chữa. Nàng vốn dĩ cực kỳ thông minh, cũng không minh bạch đâu là nguyên nhân.

Tạ Huyền than:

- "Tương lai Tiểu Dụ thành tựu rất lớn, tất không phải do Tạ Huyền ta đưa lại."

Giang Văn Thanh và Hà Vô Kỵ chẳng hiểu gì hết trừng trừng nhìn hai người.

Tạ Huyền cười nhẹ nói:

- "Tiểu Dụ bất tất tự trách, chuyện này không quan hệ trực tiếp đến ngươi, do tình hình có nhiều biến hoá, ta lại không thể không lên đường. Nếu Tạ Huyền ta có chết, cũng phải là chết có ý nghĩa."

Đến lượt Giang Văn Thanh và Hà Vô Kỵ nghe mà không biết như thế nào, có vẻ như Tạ Huyền không qua được ải sinh tử, bất giác tâm thần kịch chấn.

Tạ Huyền chăm chú nhìn hồ khẩu méo xệch đang rung lên nhưng không nói được nửa câu của Lưu Dụ, an ủi nói:

- "Tựa hồ ta còn chưa cho ngươi biết, ta dùng Phật Môn bí thuật để kích thích tiềm lực bản thân, có khả năng

áp chế thương thế, Phật Môn danh xưng là "Phổ Độ", độ cho bản thân và độ chúng nhân".

Lưu Dụ thần tình bi thảm nói:

- "Huyền soái đích xác không hề nói gì với ta, ta quan sát Huyền soái hốt nhiên dự cảm sinh mệnh người chỉ còn không quá trăm ngày, khi nghĩ đến đó thần thái không được tốt lắm, gây hoài nghi cho mọi người."

Giang Văn Thanh và Hà Vô Kỵ sắc mặt đại biến, minh bạch sự việc. Bọn họ không hình dung được thương thế của Tạ Huyền lại nghiêm trọng như vậy. Tạ Huyền mà mất đi, phương nam đại loạn là điều chắc chắn, hiện tại Tạ Huyền đích thị đang an bài hậu sự.

Không biết bắt đầu từ ai, chớp mắt ba người quỳ trước mặt Tạ Huyền, biểu hiện đối với Tạ Huyền tôn kính hâm mộ vô hạn hoà cùng với tâm trạng chấn động và bi phẫn.

Tạ Huyền cười dài nói:

- "Sinh sinh tử tử, trong tâm Tạ Huyền ta không có một chút lo lắng. Chỉ có một điều băn khoăn, đó là trách nhiệm của gia tộc. Tạ gia ta là quan Nam triều chi thủ, khi loạn lạc xảy ra đương nhiên bọn ta phải gánh chịu hậu quả trước tiên, muốn tránh cũng không được."

Lưu Dụ nhiệt lệ dâng trào nói:

- "Một khi Lưu Dụ còn sống, nhất định toàn lực bảo hộ Tạ gia."

Tạ Huyền lắc đầu nói:

- "Đó cũng là sự việc làm ta lo lắng, một ngày Tiểu Dụ trở thành Bắc Phủ Binh chi thủ, tuyệt không thể phân thân quản chuyện của Tạ gia ta, bằng không sẽ gặp hiểm họa. Hiện tại nhiệm vụ cấp thiết là thu phục Biên Hoang Tập. Ta tạm thời đình chỉ chức vụ trong quân của người, phục hồi tự do cho người, để người cùng Văn Thanh toàn lực hợp tác, sau đó mới bố trí hội với các tướng lĩnh Bắc phủ. Đồng thời ta cùng thân nhân tổng tiến thi thế nhệ thúc về Kiến Khang an táng, nhân tiện áp chế bọn Tư Mã Đạo Tử, Hoàn Huyền, Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn. Một khi Biên Hoang Tập trở thành hậu viên (sân sau) của người, người lúc đó có vị thế để cùng người kết minh giành đại cuộc. Điều quan trọng nhất là bản thân người phải luôn phấn đấu và nỗ lực, cùng Vô Kỵ trong quân tương hợp hợp tác. Ta sẽ phải đi trước, nhưng Tạ mỗ sẽ tận lực vì người mà thu xếp đường đi nước bước. Đi thôi!"

Lưu Dụ trịnh trọng hướng về Tạ Huyền lạy ba lạy, rồi cùng Giang Văn Thanh lập tức li khai.

Hồi 59

Kiến lập hồ tín

Yến Phi, Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi và Mộ Dung Chiến cùng nhau đứng tại một vị trí cao ở bờ phía đông Dĩnh Thủy bình tĩnh chờ thuyền đội của Mộ Dung Thùy. Sau một giờ vội vã đuổi theo họ mới tìm được nơi phục kích lý tưởng ở đây.

Bất quá bọn họ chỉ có một cơ hội phục kích này, vì cách phía thượng du năm dặm là Phong Minh hạp họ lại không đủ thời gian để an bài một đợt tập kích khác, lại không có ưu thế xuất kỳ bất ý. Minh đao minh thương, bọn họ chắc chắn không có cơ hội.

Yến Phi tuy là cao thủ nhất đỉnh ở Biên Hoang Tập nhưng đoàn thân binh danh chấn bắc phương của Mộ Dung Thùy, đặc biệt là các đầu lĩnh thân binh danh xưng "Bát kiệt" là cao thủ nhất đẳng trong nội tộc. Hơn nữa tọa trận còn có Tôn Ân, Trúc Pháp Khánh tề danh cùng với Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Chiến than: "Mộ Dung Thùy thật là giáo hoạt, tại tiền đồn bắc trại cho thuyền đội cập bờ để đi, lại đoán được bọn ta mai phục ở bờ tây. Mà nếu theo bắc trại khai xuất có thể thẳng đường lùi về hỗ trợ tây ngạn và hoàn toàn nắm chắc được bọn ta sẽ truy cản lộ tuyến của bọn họ."

Thác Bạt Nghi quan sát dòng sông gặt đầu nói: "Khúc sông Dĩnh Thủy này rộng hơn ba mươi trượng, nếu không có phụ trợ thì không ai có thể phi qua cự ly xa thế này, chỉ nội việc này đã khó khắc phục rồi".

Mộ Dung Chiến gượng cười nói: "Vấn đề lớn nhất và tối nguy hiểm là đăng hỏa thông minh của đối phương, chỉ cần đối phương đề khởi tinh thần, mở to mắt là nhất định có thể phát giác bọn ta nhảy từ trên xuống. Nếu vậy thì chỉ cần loan cung xạ tiễn cũng có thể đưa bọn ta vào tử địa, thâu tập không thành mà chỉ làm cái đích cho địch nhân luyện cung."

Đồ Phụng Tam trầm ngâm: "Vậy còn tấn công từ dưới nước thì thế nào? Chỉ cần có người dưới nước nâng ta, thân thuyền đối phương lại không cao lắm, ta có thể bảo đảm lên được sàn thuyền."

Mộ Dung Chiến nói: "Nếu đối phương có cao thủ ở đầu thuyền giám sát tình huống mặt sông, khẳng định có thể một bước phát hiện bọn ta mai phục dưới nước. Đến lúc đó để chống lại cung tên của địch nhân sẽ khó khăn hơn nhiều so với ở trên không."

Đồ Phụng Tam quyết đoán đề nghị: "Vì không có cách để tập kích nên bọn ta chỉ còn cách tấn công ngoài sáng, chúng ta lập tức làm bè gỗ rồi xuôi theo dòng chảy tập kích tại khúc quanh này, xem xem đao của ai nhanh hơn."

Ánh mắt mọi người hướng về Yến Phi, dò xét xem liệu chàng có đồng ý.

Yến Phi trầm giọng: "Ưu thế lớn nhất của chúng ta là biết được Mộ Dung Thùy giấu Thiên Thiên trên chiếc thuyền nào, một khi ta lên được thuyền thì bảo đảm sẽ cảm giác được vị trí của chủ tỳ Thiên Thiên hai người. Giả thiết hành động của bọn ta nhanh như sấm sét, lại có người kiểm chân Mộ Dung Thùy thì ta có đủ tự tin mang được Thiên Thiên và Thi Thi an toàn lên bờ tây, nếu có tiếp ứng thì khẳng định có thể chạy khỏi ma chường của Mộ Dung Thùy."

Đồ Phụng Tam vui mừng nói: "Nghe ngữ khí của Yến huynh, rõ ràng Yến huynh đã có kế hoạch tấn công trong đầu, thỉnh Yến huynh chỉ điểm."

Lúc này thủ hạ lại báo đã phát hiện tiền quân của địch nhân tại thượng du.

Thác Bạt Nghi ngẫm lau mồ hôi lạnh nói: "May mắn là Tiểu Phi có khả năng tiên tri, đoán trước được Phong Minh hạp là cái bẫy, nếu không chúng ta sẽ có kết cục toàn quân bị diệt."

Mộ Dung Chiến ưu tư: "Ta nghĩ Mộ Dung Thùy bước kế tiếp sẽ tấn công Lạc Dương, ta phải lập tức cử người báo cho tộc nhân ở Quan Trung biết."

Đồ Phụng Tam hỏi lại: "Thông báo bằng cách nào? Tộc nhân của người và Phù Kiên đang tối hậu đấu tranh, căn bản vô lực quản việc ở quan ngoại. Hà huống Lạc Dương vẫn nằm trong tay Phù Kiên, nếu ta là người được Phù Kiên phái trấn thủ Lạc Dương, thấy đại thế vô vọng thì lựa chọn khôn ngoan nhất là khai thành đầu hàng, có lẽ có khả năng tại tân Yến quốc nhận được một chức quan nho nhỏ, phong phong quang quang."

Thác Bạt Nghi nói: "Đối với chúng ta, phương pháp duy nhất đấu với Mộ Dung Thùy là quang phục Biên Hoang Tập, cắt đứt con đường tiếp lương của hắn."

Mộ Dung Chiến nặng nề thở dài một hơi, nhìn Yến Phi, trầm giọng hỏi: "Bọn ta nên hành động như thế nào?"

° ° °

Thuyền buồm từ Nghiêm Lăng khai xuất, ngược dòng tiến về phía tây.

Giang Văn Thanh dẫn Lưu Dụ lên chiếc song đầu thuyền được ngụy trang, có hình dạng như một thuyền chở khách và hàng hóa phổ thông. Bất quá Lưu Dụ không bị ngoại hình của nó che mắt mà nhận thấy nó thật sự là một chiếc thuyền có tính năng cực tốt, hơn mười hán tử thủy thủ là cao thủ thủy đạo nhưng đều có võ công cao cường, càng cho thấy rõ Đại Giang bang tuy gặp thất bại nặng nề, nhưng vẫn còn lực phản kích.

Gã tịnh không dựa vào sự cường nhược của hơn mười người này để đưa ra phán đoán như vậy, mà vào sự bình tĩnh và nhãn thần bất khuất của họ, thấy được tinh thần ý chí phục hưng của Đại Giang bang.

Hay như Lưu Dụ gã, dưới ảnh hưởng của Tạ Huyền đã đặt sự sinh tử vinh nhục ra ngoài ý nghĩ, hồi phục hùng tâm tráng chí, tạm từ bỏ nữ tư tình, toàn tâm toàn ý với trọng nhiệm thu phục Biên Hoang Tập.

Tạ Huyền đi chiêu cực kỳ cao minh, cải biến Bắc phủ binh thân phận của gã thành một phần tử của Đại Giang bang. Nếu như đoạt hồi Biên Hoang Tập thành công, Đại Giang bang sẽ biến thành cộng sự của gã, giả thiết gã thăng tiến một bước lên vị trí thống lĩnh Bắc phủ binh, Đại Giang bang sẽ bán mạng cho gã, bởi vì Giang Văn Thanh sẽ không thể có lựa chọn nào tốt hơn.

Giang Văn Thanh trở lại bên gã, nhẹ giọng: "Hảo bằng hữu Yến Phi của ngươi khiêu chiến Tôn Ân một đi không tung tích, theo đó nhất định hung đa cát thiểu, bất quá Huyền soái thực sự lại nghĩ ngược lại."

Lưu Dụ nhìn trộm mặt nàng, nhìn từ bên cạnh thấy đường nét nàng thanh tú phân minh như đao cắt, thật sự tạo cảm giác không bao giờ chán, sung mãn anh khí. Đặc biệt là đôi nhãn châu đen nhánh lung linh có thần như trân kỳ bảo thạch long lanh trong đêm tối, phát ra tia sáng trí tuệ phi thường động nhân.

Gã gần như buột miệng nói ra chuyện Nhậm Thanh Thị đã cáo tố sự thật cho gã, may mắn kịp dừng chân trước miệng vực, nếu không thì không biết sẽ phải làm thế nào để giải thích. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, gã nói: "Ta đã từng cùng với Yến Phi tác chiến vào sinh ra tử, y quả là kì nhân phúc lớn mệnh lớn. Sở dĩ ta đồng ý với nhận định của Huyền soái, tuyệt không phải là một nguyện vọng chủ quan."

Giang Văn Thanh than: "Ta cũng hi vọng Yến Phi cát nhân thiên tướng. Mất y, đối với chúng ta là một đại tổn thất."

Lưu Dụ hiểu rằng nàng nhận định Yến Phi đã chết, liền chuyển chủ đề hỏi: "Tình huống của chúng huynh đệ bọn ta ở Biên Hoang Tập thế nào?"

Giang Văn Thanh nói: "Trước khi bắt đầu chiến tranh, Thiên Thiên đã lệnh cho quá khách lữ nhân và lão nhược phụ nhi ly khai khỏi Biên Hoang Tập, sau đó lại hộ tống một lượng lớn phụ nữ gửi tới tiểu cốc, hoang nhân trực tiếp đầu nhập chiến đấu chỉ vào khoảng một vạn. Lúc Biên Hoang Tập thất thủ, ước khoảng hơn bốn ngàn hoang nhân phá vây chạy thoát, nhưng Thiên Thiên vẫn tiếp tục khổ thủ Dạ Oa Tử tới bình minh, rồi phương suất hơn sáu ngàn người đầu hàng, thi triển thủ thuật ngoại giao cử thể vô song của nàng để thuyết phục địch nhân không giết một ai cả."

Rồi hạ giọng tiếp: "Kỷ Thiên Thiên đã sớm định ra mọi ứng biến chi kế cho mọi người, theo đó bốn ngàn người đào xuất sẽ y ước chạy tới Vu Nữ Khâu Nguyên, tại đó chinh đồn trận cước. Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi ba người đều không thụ thương, còn các lãnh tụ khác như Hồ Lôi Phương các người đều thụ thương khá nặng, làm cho họ không dám vọng động. May mắn là Mộ Dung Thủy và Tôn Ân không có thời gian lưu lại Biên Hoang Tập, vì thế nên nàng phái người liên lạc ta, muốn liên thủ phản công."

Lưu Dụ trầm ngâm trong giây lát, nói: "Họ đáng ra không nên đồng ý cho nàng tìm đến Bắc phủ binh bọn ta."

Giang Văn Thanh thần nhiên nói: "Điều đó đương nhiên, Huyền soái cũng rõ điểm này, vì vậy chỉ phái người tới giúp ta, cũng vì Lưu Dụ ngươi là người của Bắc phủ binh duy nhất mà hoang nhân tiếp thụ, lại nhân vì ngươi là bằng hữu của Yến Phi, Kỷ Thiên Thiên, và Cao Ngạn."

Lưu Dụ nói: "Ta có thể giúp gì cho tiểu thư ở phương diện công việc trong bang?"

Giang Văn Thanh cười nói: "Ta nghĩ ngươi nên nói cho ta biết thì mới đúng. Ta vốn nghĩ ngươi đem một đội Bắc phủ binh tinh nhuệ tùy hành, không tưởng nổi là chỉ có mình ngươi đơn thương độc mã."

Lưu Dụ nghĩ thầm nguyên lai là như thế, bản thân đương nhiên không thể làm mất uy danh tài thống suất của Tạ Huyền, liền nói: "Tiểu thư có lẽ biết một đường bí đạo cho phép cao thủ thần bất tri bất giác tiềm nhập vào Biên Hoang Tập chứ?"

Giang Văn Thanh biến sắc nói: "Việc này có bao nhiêu người biết được?"

Lưu Dụ nói: "Đây là thông đạo bí mật để Cao Ngạn vắng lai Biên Hoang Tập, sau đó Yến Phi đưa ta tiến nhập Biên Hoang Tập bằng đường này, vì thế liên quân nếu muốn phản công Biên Hoang Tập, không phải là

không có khả năng. Theo ta suy đoán, Mộ Dung Thùy đối với bí đạo chắc chắn không biết."

Giang Văn Thanh cười khở: "Cao Ngạn cũng đã thất tung như Yến Phi."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Cái gì?"

Giang Văn Thanh lập tức kể rõ sự việc Cao Ngạn một đi không tung tích, rồi nói: "Thậm chí nếu Mộ Dung Thùy và Tôn Ân các bên xuất sư ly khai thì hai bên vẫn có thể lưu lại trọng binh trấn thủ Biên Hoang Tập vừa thiên tâm vạn khổ đoạt được để ứng phó phản kích của liên quân Nam Bắc các thế lực. Lưu huynh là thám báo tối xuất sắc của Bắc phủ binh, ta nghĩ nên thỉnh Lưu huynh tới Biên Hoang Tập một phen, sau khi nắm chắc tình thế, chúng ta có thể triển khai phản công."

Lưu Dụ lắc đầu đáp: "Binh quý thần tốc, ta không cần tới Biên Hoang nhưng toàn bộ tình thế có thể đoán được, hiện tại ta chỉ muốn hình dung rõ tình hình đích xác phía nàng."

Giang Văn Thanh cau mày nhìn gã một lúc lâu, nói: "Được lắm, bất quá người trước tiên phải nói rõ cho ta biết tình huống suy đoán trong lòng ngươi?"

Lưu Dụ nói: "Vậy hãy bắt đầu từ Biên Hoang Tập. Mộ Dung Thùy và Tôn Ân không giết hoang nhân đầu hàng, cố nhiên do thủ đoạn của Thiên Thiên, nhưng chủ yếu do hiểu rõ hoang nhân là then chốt cho sự hưng thịnh của Biên Hoang Tập. Phù Kiên ngày đó bởi vì đồ sát người của Thác Bạt tộc, đã khiến hoang nhân ly tâm. Vì thế ta có thể bảo đảm rằng hoang nhân đầu hàng tuy không được phép ly khai Biên Hoang Tập nhưng có thể được đối đãi tốt."

Giang Văn Thanh gật đầu nói: "Điều này xác thực Âm Kỳ cáo tố cho ta tình huống như vậy, Lưu huynh đoán đúng lắm."

Lưu Dụ mặc dù nghe lời tán thưởng nhưng ngữ điệu bình đạm, hiển nhiên nghĩ rằng sai hay đúng đều như nhau. Trong lòng nghĩ nếu không hiển thị một chút thủ đoạn, đối phương tuyệt không xem gã là một nhân vật.

Tạ Huyền đã phái gã hiệp trợ Giang Văn Thanh thu phục Biên Hoang Tập, có thể nói đối với Lưu Dụ là một cuộc khảo nghiệm, không chỉ là đại diện Tạ Huyền chỉ trì Đại Giang bang, mà còn là cơ hội cho gã cùng Đại Giang bang kiến lập quan hệ cộng tác bí mật. Tương lai nếu có thể nắm binh quyền Bắc phủ binh, Đại Giang bang sẽ trở thành trợ thủ hữu lực cho gã.

Sự thật Giang Văn Thanh không có lựa chọn nào ngoài việc tín nhiệm nhân quang của Tạ Huyền và sự an bài bách thiên trước khi chết của ông ta đã an bài cho Lưu Dụ tác xuất. Trừ phi Tôn Ân hoặc Niếp Thiên Hoàn công nhiên tạo phản, nếu không mọi bang hội phải dựa vào thế lực quan trường. Đại Giang bang lấy Đại giang làm sinh kế cũng phải có sự chủ trì của nhân sĩ thế lực, lúc trước là Kinh Châu Hoàn gia, hiện tại là kế thừa nhân Lưu Dụ của Tạ Huyền.

Thậm chí mạnh như Niếp Thiên Hoàn mà muốn tiếp thu sự nghiệp của Đại Giang bang cũng không thể không cùng Hoàn Huyền thỏa hiệp, lợi dụng lẫn nhau.

Biên Hoang Tập là hi vọng tối hậu của Đại Giang bang. Mất Biên Hoang Tập, Đại Giang bang sẽ không có cơ hội đứng lên lại từ thất bại nữa.

Lưu Dụ phát giác bản thân càng lúc càng ít nhớ tới Vương Đạm Chân, nhưng gã thật sự không rõ là vì gã yêu nàng chưa đủ nhiều hay bởi vì trách nhiệm nặng nề trên vai nên không có thời gian phân thần.

Lưu Dụ bình tĩnh nói: "Hiện tại ở Biên Hoang Tập, địch nhân trong lòng phải đề phòng phản kích của liên quân biên hoang, bọn chúng không lo ngại đánh nhau chính diện nhưng lại lo ngại biên hoang nhân dùng chiến thuật du kích, cắt đứt con đường lương thực phía bắc của chúng."

Giang Văn Thanh gật đầu đồng ý.

Tư Mã Đạo Tử tuy lực không đủ để viễn chinh Biên Hoang Tập, nhưng lại dễ dàng ngăn chặn thủy lực giao thông của phía nam Biên Hoang Tập, vì thế bắc phương thủy lực giao thông trở thành sinh mệnh của địch nhân trú quân trong Biên Hoang Tập.

Nhìn từ điểm này, một ngày biên hoang liên quân còn tồn tại, Biên Hoang Tập không thể hồi phục phần vinh hưng thịnh. Đây có thể thấy việc Kỷ Thiên Thiên lệnh cho hoang nhân đột vây đảo sinh có ảnh hưởng sâu rộng, làm cho cục diện thắng bại chưa thể phân rõ.

Lưu Dụ tiếp tục nói: "Trong trận chiến Biên Hoang Tập, hạm đội biên hoang liên quân bọn ta toàn quân bị diệt, vì thế không thể khống chế giao thông đường sông, đây chính là lý do liên quân không thể không hướng về tiểu thư cầu viện. Điều này có thể nói là, ai có thể khống chế Dĩnh hà, người đó là người thắng sau cùng."

Giang Văn Thanh định thần nhìn gã, nói: "Ta hiện tại đã bắt đầu minh bạch vì sao Huyền soái chọn ngươi làm người kế thừa. Sau khi ta hiểu về tình thế Biên Hoang Tập, nghiên cứu cách phản phục cũng chỉ rút được kết luận như Lưu huynh vừa nói, nhưng Lưu huynh chỉ trong nháy mắt đã có được đáp án. Hiện nay tình huống đã hoàn toàn minh bạch, thậm chí nếu địch nhân biến Biên Hoang Tập thành thành trì kiên cố như Lạc Dương, Trường An, Kiến Khang, thì đó sẽ chỉ là một tòa cô thành. Không có hoang nhân nhện nhện giao dịch, Biên Hoang Tập chỉ giống một cái ao đang cạn dần, sau cùng cá cũng không có thể sinh tồn. Bất quá địch nhân tới biên hoang cướp lấy một lượng lớn gia súc và lương thực cũng chỉ đủ cho vài tháng. Nhưng bọn ta cũng không thể trường kì chờ đợi, Lưu huynh có đề nghị tốt gì không?"

Lưu Dụ cười nói: "Ta trước tiên phải hiểu rõ thực lực trong tay tiểu thư đã."

Giang Văn Thanh trầm mặc một lúc, nói: "Tiên phụ là người cẩn thận nên đã sớm dự kiến trước được tình huống xuất hiện hôm nay. Năm năm trước tại chi lưu sông Vu Hoài người đã thiết lập căn cứ bí mật do nhị thúc Giang Hải Văn của ta chủ trì, chúng tôi cũng đã kiến tạo căn cứ bí mật cho song đầu thuyền. Nhị thúc là một nhà thiết kế chiến thuyền xuất sắc, nếu không có thúc ấy liên tục cải tiến chiến thuyền hàng năm, Đại Giang bang chúng ta chắc chắn không có thành tựu hôm nay."

Lưu Dụ vui mừng nói: "Lệnh tôn thật sự là một thủy đạo đại hào nhìn xa trông rộng, không biết có bao nhiêu chiến thuyền và người có thể sử dụng?"

Giang Văn Thanh nói: "Có mười hai song đầu thuyền khả dĩ lập tức đưa tới chiến trường, chiến sĩ có một nghìn ba trăm người. Đó là lực lượng còn lại của chúng tôi, nếu như chiến bại thì nhiều năm nữa cũng sẽ không thể hồi phục nổi nguyên khí."

Lưu Dụ vui mừng nói: "Với thực lực như vậy có thể gây bất ngờ cho bất cứ người nào. Chỉ cần chúng ta đột phá được qua phòng tuyến của Tư Mã Đạo Tử tại Dĩnh Khẩu thì có thể lái thuyền thẳng tới Biên Hoang Tập."

Giang Văn Thanh cau mày: "Ta tịnh không coi Kiến Khang thủy sư trong mắt. Ta chỉ nghĩ địch nhân ở Biên Hoang Tập có thể có lời mộc, thiết tác (xích sắt) hoặc mộc sách (hàng rào gỗ) nhất loạt bố trí phong tỏa đường sông và phối hợp với chiến thuyền của Hoàng Hà bang thì bọn ta sẽ phải ứng phó rất vất vả."

Lúc này thuyền chuyển nhập vào nhánh sông bên trái, hướng về phương nam tốc độ đại tăng.

Vẫn còn một ít thời gian nữa mới tới bình minh. Đối với Lưu Dụ mà nói, đêm nay đặc biệt dài.

Lưu Dụ trầm tư: "Dĩnh Thủy ra khỏi Biên Hoang Tập hơn hai mươi dặm thì phân nhánh về phía tây thông tới một tiểu hồ, nơi này bọn ta có thể làm căn cứ bí mật để ẩn tàng thuyền đội. Theo suy đoán của ta, thủy đạo nếu có chướng ngại thì cũng ở trong phạm vi vài dặm cách Biên Hoang Tập, nếu không sẽ khó khăn để cùng Biên Hoang Tập hỗ trợ lẫn nhau. Chỉ cần bọn ta chuyển nhập nơi đó thì không chỉ tránh được tai mắt địch nhân mà còn có thể dễ công, dễ thủ."

Giang Văn Thanh hỏi: "Đó đúng là một địa phương tốt, tại sao lại không nghe Chúc lão đại đề cập tới?"

Lưu Dụ giải thích: "Đoạn sông này đoạn đầu rất hẹp chỉ đủ một thuyền đi qua, lòng sông lại hẹp và nông, nếu không có thủy triều lên thì không thể tiến nhập. Chỉ khi qua khỏi đoạn này dòng sông sẽ chuyển thành vừa rộng vừa sâu, về phương diện di chuyển của thuyền sẽ không thành vấn đề."

Giang Văn Thanh dụng tâm suy tính, không nói gì.

Lưu Dụ than: "Tiểu thư có phải trong lòng đang nghĩ, tiểu tử Lưu Dụ này đang hăm hở muốn lập công, đang

cổ hự cấu ra một địa phương tốt để giúp hấn tới Biên Hoang Tập. Đến thì không có cách hỏi đầu, nhưng vẫn phải đánh cược một phen đưa hấn mạo hiểm tới Biên Hoang Tập, đúng vậy không?"

Giang Văn Thanh phì cười, đưa mắt nhìn gã nói: "Nguyên lai người cũng là một người thú vị."

Nàng hiển lộ ra một dáng vẻ nữ tính kiều mỹ, nhìn Lưu Dụ trước mặt thậm chí không còn chút hình tượng nào của "Tống Mạnh Tề".

Giang Văn Thanh nói tiếp: "Trong đầu ta đúng là có thoáng qua ý nghĩ như người đoán, bất quá nghĩ lại rằng người không chỉ là người được Huyền soái tuyển chọn trong vạn người, lại là sanh tử chi giao với Yến Phi. Nếu như không tin tưởng người thì có thể tin được được ai nữa?"

Lưu Dụ biết nàng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, nghiêm mặt nói: "Nếu có một lời hư ngôn thì ta sẽ chết không toàn thây."

Giang Văn Thanh hơi giận nói: "Được lắm, ta tin người. Vấn đề ở chỗ khi nước lên, thì chúng ta có thể tiến vào nhánh sông ẩn náu, nhưng nếu gặp lúc nước cạn thì sao? Hoặc như đang lúc tiến vào thì nước rút, bọn ta không phải sẽ bị kẹt chết tại đó sao?"

Lưu Dụ ngược nhìn trời đêm, đầy tin tưởng nói: "Luận về thuật xem ngày, ta có lẽ là Bắc phủ đệ nhất nhân. Hiện tại đang là lúc mùa mưa đến, xem sắc trời thì nội trong ngày sẽ có một trận mưa lớn. Chỉ cần bọn ta lập tức khởi trình, nói không chừng có thể dựa vào cơn mưa lớn này vượt qua Dĩnh Khẩu. Còn như việc đi nhanh như thế nào trong cơn mưa này thì phải xem vào bản lĩnh của tiểu thư rồi."

Giang Văn Thanh kiêu hãnh nói: "Song đầu thuyền của bọn ta là chiến thuyền có tính năng tốt nhất thiên hạ, nếu chúng ta không thể đạt được thì người khác tuyệt càng không thể."

Lưu Dụ nói: "Nếu đã vậy chúng ta sẽ có khả năng thành công rất lớn. Sau khi đã tòng thân ở tiểu hồ, chúng ta phải mật thiết giám thị động tĩnh của Dĩnh hà. Tốt nhất là để Tư Mã Đạo Tử hoặc Nhiếp Thiên Hoàn đánh trận đầu, bọn ta ở bên cạnh chiếm tiện nghi."

Giang Văn Thanh phấn chấn tinh thần: "Lưu huynh chỉ bằng vài lời nói đã giải quyết được nhiều vấn đề mà bọn ta đang lo lắng, ta đã minh bạch được ý tứ dụng binh quý thần tốc của người. Chỉ cần bọn ta tái liên hệ được với biên hoang liên quân, thì sẽ dễ cho địch nhân thưởng thức tư vị bị Nam Bắc giáp công."

Lưu Dụ nói: "Nỗi lo duy nhất của ta chính là Hoàn Huyền, không chỉ vì kẻ đó là tối cổ kị của Huyền soái mà còn vì hấn có quan hệ với Đồ Phụng Tam. Đồ Phụng Tam hiện tuy đang bất mãn nhưng vẫn không dám công nhiên phản bội hấn, mà Đồ Phụng Tam lại không thể không nghĩ tới an nguy của thân tộc tại Kinh Châu. Với tính cách của Hoàn Huyền, tuyệt không bỏ qua cơ hội nào để đoạt lấy Biên Hoang Tập."

Giang Văn Thanh nói: "Khi cần thiết thì chúng ta sẽ tiên hạ thủ vi cường, trừ khử Đồ Phụng Tam."

Lưu Dụ gật đầu: "Phải"

Chiếc thuyền đã chạy qua khúc quanh, cảnh tượng trước mắt đột nhiên mở ra, phía trước xuất hiện một cái hồ lớn, bờ hồ đậu đầy thuyền nhỏ và thuyền đánh cá.

Lưu Dụ trong lòng quyết định, gã sẽ từ căn cứ bí mật của Đại Giang bang triển khai đại nghiệp thống nhất thiên hạ của gã, nhằm báo đáp ân tri ngộ của Tạ Huyền. Kỳ dư mọi chuyện khác đều không trọng yếu.

Nghĩ tới đây, sâu thẳm trong lòng chợt hiện ra hoa dung của Vương Đạm Chân.

Hồi 60

Sanh li tử biệt

Yến Phi đối với linh giác của mình đã hiểu rõ hơn, đối với cảm ứng với Kỳ Thiên Thiên đại khái có thể phân thành cảm ứng cơ thể và cảm ứng tinh thần. Lần trước tựa hồ như một loại xúc cảm tình nhạy bị hạn

chế bởi khoảng cách, tựa như loài sói dựa vào mũi để tìm kiếm chỉ bằng xúc cảm khác người chàng đã cảm nhận được vị trí của cơ thể Kỳ Thiên Thiên. Kỳ quái là thứ xúc cảm này chỉ hữu hiệu đối với Kỳ Thiên Thiên, giống như chàng không thể tại lúc này cảm ứng được vị trí của Mộ Dung Thùy hoặc người nào khác.

Có khả năng bởi vì tình yêu say đắm giữa chàng và Kỳ Thiên Thiên, vì thế giữa hai người đã thiết lập một liên hệ vi diệu. Mặc dù mối liên hệ tinh thần đối với khoảng cách xa gần sẽ giảm đi hoặc tăng lên nhưng cơ bản không chịu hạn chế của khoảng cách, đó là liên kết tâm linh, trạng thái tinh thần của song phương đều chịu ảnh hưởng trực tiếp và cực kỳ tổn hao tâm lực. Từ tâm truyền tới tâm đều có cái giá của nó.

Yến Phi toàn lực triển khai Kim Đan Đại Pháp, tinh khí thần không ngừng tăng lên ngưng thị tại ba điểm ánh sáng càng lúc càng rõ ở phía hạ du.

Mộ Dung Chiến, Đồ Phụng Tam và Thác Bạt Nghi cũng đang chờ đợi, im lặng chờ đợi thời khắc địch nhân tiến vào đoạn sông này. Nếu như một đòn không trúng, bọn họ quyết không ngồi đó nhìn Mộ Dung Thùy đưa chủ tì Kỳ Thiên Thiên rời khỏi biên hoang, kể cả phải liều cả tính mạng.

Hơn một trăm chiến sĩ Thác Bạt tộc phục tại bờ sông giương cung lắp tên chuẩn bị đánh phủ đầu thuyền địch. Bốn chiến sĩ ở phía sau cách bọn Yến Phi bốn người hơn mười bước, mỗi người cầm một đoạn cây to như cổ tay, đoạn thân cây dài ước chừng hai thước đang ở tư thế sẵn sàng ném đi.

Lúc này ba chiếc địch hạm đã có thể nhìn thấy được rõ ràng, mượn sức gió và mái chèo nhanh chóng tới gần. Thuyền địch bám sát vào bờ tây di chuyển, như thế thậm chí nếu đi qua điểm phục kích khoảng cách gần nhất cũng khoảng ngoài ba mươi trượng. Với bản lĩnh của Yến Phi nếu từ trên cao nhảy xuống vượt không gian hơn mười trượng đã là phi thường lắm rồi, hơn ba mươi trượng tưởng không cần phải nghĩ tới.

May mắn là bọn họ có công cụ để ngự không phi hành là do Yến Phi trong lúc không tìm được biện pháp nào đã nghĩ ra hình thức "phi mộc". Họ đã luyện tập đi luyện tập lại nhiều lần ở các phương diện thủ lực, thân pháp đều được cải thiện chứng thực là khả hành chi kế. Đồ Phụng Tam hướng về bốn chiến sĩ ở đằng sau đang giữ "phi mộc" ở tư thế xuất thủ nhìn bọn họ vận công sẵn sàng. Nếu có sai sót nào thì hậu quả của nó tất cả bọn họ khó có thể gánh vác được.

Địch hạm nhanh chóng tiếp cận bốn người đồng thời hạ thân ngồi xuống, đề phòng bị hỏa đấng trên thuyền chiếu tới sẽ bị địch nhân phát giác ra sự tồn tại của bọn họ. Ưu thế lớn nhất của họ là Mộ Dung Thùy chắc chắn không đoán được thiên la địa võng bố trí tại Phong Minh hạp đã bị khám phá, phục kích lại được tiến hành ở phía trước Phong Minh hạp.

Địch hạm không ngừng tới gần.

Yến Phi trầm giọng nói: "Vẫn là chiếc thuyền ở giữa".

Mộ Dung Chiến hít sâu một hơi nói: "Sau khi lên thuyền thì tùy cơ ứng biến, Yến Phi ngươi không cần phải quan tâm tới bất cứ chuyện gì, chỉ lo việc cứu người thôi".

Thác Bạt Nghi nói thêm: "Thậm chí nếu bọn ta có người bị giết, ngươi cũng không cần quan tâm".

Đôi mắt Đồ Phụng Tam tinh quang chớp rục nói: "Trong thời gian ngắn nhất chúng ta sẽ tạo cho đối phương thương vong trọng đại".

Mộ Dung Chiến lạnh lùng nói: "Đi".

Lúc này đầu thuyền vừa trờ tới.

Thác Bạt Nghi đưa tay ra hiệu.

Bốn người đồng thời bắn người lên, phía sau các chiến sĩ vận lực ném ra đoạn thân cây chuẩn xác bay ngang dưới chân bốn người. Bọn họ cùng đưa chân phải đạp lên phi mộc giống như tiên nhân cưỡi mây rời khỏi vực núi, bay qua giữa dòng nước ngược phóng tới địch hạm nhanh như sao xẹt. Hơn trăm chiến sĩ giương cung tên lên bắn tới bao vây ba chiếc thuyền ở giữa, mục tiêu không phải địch nhân mà là phong đăng treo khắp trên thuyền.

Yến Phi một mặt đề khí khinh thân, mặt khác đưa chân khí vào phi mộc đang bay, tức thì bay lên phía trước dẫn đầu bay tới mục tiêu địch hạm. Chỉ một thoáng bọn họ đã bay qua không gian hơn hai mươi trượng, chỉ còn cách nơi mạn phải địch hạm khoảng bảy, tám trượng.

Đặng hỏa chợt tắt.

Phong đăng phần lớn bị bắn trúng, ánh sáng đột ngột giảm sút.

Địch nhân chưa kịp phản kích thì lượt cung tiễn thứ hai đã bắn tới ba chiếc địch hạm, mục tiêu không phải là đăng hỏa mà lần này lại là người. Yến Phi hú lên một tiếng dài cưỡi hạ dụng kinh, phi mộc biến thành ám khí nhắm địch nhân đang kinh sợ ngẩng đầu lên nhìn mà đánh tới.

"Canh"

Điệp Luyến Hoa rời vỏ hóa thành một tia sáng tròn, toàn thân di chuyển tới trên đầu địch nhân đang ở sàn tàu. Bọn Mộ Dung Chiến ba người trước sau xạ xuất phi mộc, kịp hạ xuống địch hạm phía sau Yến Phi. Thành công thất bại, nhanh chóng trong chớp mắt sẽ được quyết định.

Mọi người toàn lực xuất thủ không chút lưu tình.

"Canh, canh, tung, tung", tiếng binh khí va chạm liên miên như lũ, Yến Phi hạ xuống mũi thuyền đánh lui ba kẻ địch làm trọng thương thêm một đối phương.

Trong lòng chàng kinh sợ, thực lực mạnh mẽ của đội thân binh của Mộ Dung Thùy đúng là nằm ngoài dự đoán, chàng đã nghĩ có thể làm cả ba người đó thụ thương nhưng lại để cho hai người người hiền nhiên tránh được, chỉ có thể làm bị thương một trong số họ. Yến Phi không ngừng lại mà vẫn tung người lên phía trên địch hạm thương phòng, đồng thời nắm được toàn bộ tình thế.

Hơn một trăm địch nhân từ bốn phía đổ tới, đối phó với bốn kẻ xâm nhập bọn họ.

Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi mỗi người đều đang chiến đấu, đại khai sát giới toàn lực tạo ra tình thế hỗn loạn. Bất quá mỗi người bên phía địch đều võ công cao cường, kinh nghiệm chiến đấu lại phong phú và có tổ chức, tuy bị tập kích đột ngột như vậy nhưng vẫn kháng cự lại dữ dội.

Các chiến sĩ trên bờ vẫn tiếp tục bắn tên như mưa, bắn từ đầu tới đuôi hai chiếc thuyền địch nhằm giữ chân địch nhân, xạ xuất toàn bộ hỏa tiễn thập tự đầu.

"Bọn tiểu nhân phương nào. Dám tới chọc giận Mộ Dung Thùy ta."

Tinh mang đầy trời, nhằm vào nơi Yến Phi xạ tới.

Trời đất như chợt sinh biến hóa, tất cả như chậm lại, mỗi một động tác đơn giản đều phải hao tổn chân khí hơn trước nhiều lần để bảo trì sự trôi chảy và liên tục.

Bắc Bá Thương của Mộ Dung Thùy đã phong kín Yến Phi, không hổ là đệ nhị cao thủ của Hồ tộc, thậm chí trong một tình thế hỗn loạn như thế này nhưng vẫn dễ dàng nắm được chiến lược đột tập cứu người của bọn họ. Đã nhìn ra vào phòng cứu người sẽ là Yến Phi, khiến kế hoạch giữ chân Mộ Dung Thùy của Đồ Phụng Tam bị thất bại.

Một thương của Mộ Dung Thùy không thể không tránh, nhưng nếu để Mộ Dung Thùy lên trên thì thân vệ cao thủ của Mộ Dung Thùy trong thời gian ngắn ổn định trận cước, lúc này bọn họ sẽ chẳng có ai còn sống sót rời khỏi Dĩnh Thủy. Phương pháp duy nhất để thành công là dùng thế đánh sấm sét, chỉ một đòn duy nhất cưỡi người đào tẩu.

Vô số tinh mang bạo vũ từ hướng đuôi thuyền đánh tới, Mộ Dung Thùy tóc đen tung bay uy vũ như thiên thần, trên trán đai thép chớp sáng, y phục toàn thân tung bay khí thế khiếp người uy lực bạt sơn hà. Với sự tiếp cận mau lẹ của hấn áp lực càng trầm trọng hơn. Nếu đổi là khi Kim Đan Đại Pháp chưa sơ thành, liệu có thể chịu được mấy kích toàn lực trực tiếp như thế này của hấn thì vẫn chưa thể tính được.

Điệp Luyến Hoa hóa thành một đạo sáng dị thường như cầu vồng, tiếng kiếm ngâm vang khắp không gian trên thuyền phá không nghênh đón Bắc Bá Thương. Một tiếng hét như sấm động vang lên ở phía mạn trái thuyền trước khi thương kiếm giao kích, Đồ Phụng Tam theo đường chéo lướt tới, vai trái và chân phải ướt sũng máu tươi. Rõ ràng là y đã thụ thương khi thoát thân khỏi sự bao vây của địch nhân chặn đánh Mộ Dung Thùy, vì vậy có thể thấy cuộc chiến kịch liệt và hung hiểm như thế nào.

Quả nhiên Yến Phi cảm thấy áp lực giảm xuống rất nhiều, do bởi Mộ Dung Thùy đã không thể không dành một phần dư lực ứng phó với đoạt mệnh kiếm của Đồ Phụng Tam. Tiếng la hét liên tục vang lên ở bốn phía, vài đạo nhân ảnh phóng lên không trung tách ra truy kích Yến Phi và Đồ Phụng Tam. Dưới ánh sáng yếu ớt chỉ thấy thân thủ phải là của thân vệ cao thủ cấp độ bát kiệt.

Sát khí bao phủ khắp Dĩnh Hà, chiến hỏa tỏa ra khắp nơi.

Trước sau hai chiếc thuyền nhiều nơi đã bốc lửa, ba chiếc hạm thuyền vẫn tiếp tục chạy cố gắng rời xa sự uy hiếp nghiêm trọng của cung tiễn từ trên bờ. Tất cả đều mau lẹ đến nỗi không một ai có thời gian để suy xét.

"Đang"

Điệp Luyến Hoa biến hóa ba lần chém trúng mũi Bắc Bá Thương.

Một cổ kinh khí cực lớn khiến người tê tâm liệt phế truyền theo kiếm xâm nhập, Yến Phi thầm kêu may mắn. Nếu chẳng phải Đồ Phụng Tam bên cạnh liều mạng chặn đánh để cho công lực không dưới Tôn Ân của Mộ Dung Thùy sử dụng toàn lực, chắc chắn bản thân chàng sẽ có thể bị chần trở lại đầu thuyền, dẫn đến đại kế cứu người của bọn họ xem như tiêu tan.

"Viu, viu"

Hai ngọn trường thương từ hướng đầu thuyền nhằm vào chàng ném tới, lực đạo rất mạnh bắn thẳng tới bối tâm của chàng. Lúc này không thể hoá giải thể công, chỉ cần chàng bị Mộ Dung Thùy một thương kích trúng thối lui về phía sau thì hai ngọn trường thương đồng thời sẽ đâm vào lưng chàng. Yến Phi nhận rõ tình huống hiện tại, nhất định phải có đủ lực để hóa giải kinh khí xâm nhập từ Mộ Dung Thùy, chỉ cần nương theo đó lùi lại tái vận công hóa giải, trước tiên hạ xuống đất thì mới có thể khôi phục. Nhưng tình huống hiện nay tuyệt đối không cho phép chàng làm được như vậy, trong thâm tâm của chàng hiểu rõ đây là thời điểm duy nhất để cứu chủ tì Thiên Thiên, nếu bỏ lỡ thì sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội nữa.

Yến Phi bỗng phún ra một bùm máu tươi, chân khí trong người và chân khí nhập xâm từ Mộ Dung Thùy va chạm mạnh ở trong kinh mạch cơ thể làm chàng bị thụ thương. Tuy đã bức được khí công của Mộ Dung Thùy bài xuất ra ngoài cơ thể, nhưng cũng bị chần lực giao nhau làm chàng bị ảnh hưởng. Đồng thời chàng không lui lại phía sau mà lại hạ xuống, Điệp Luyến Hoa thi xuất kiếm thức tinh diệu tuyệt luân gạt đỡ hai ngọn trường thương trên không, làm cho hai ngọn thương tăng tốc chuyển hướng bay tới Mộ Dung Thùy vừa bị chần lui.

Khi đặt chân lên nóc phòng Yến Phi toàn thân bám chặt, sau đó giống như cá bơi trượt qua đỉnh nóc phòng, gần như là dán vào vách ngoài của phòng trượt xuống đi đến cửa sổ của căn phòng nơi chàng cảm ứng thấy được Thiên Thiên.

Mộ Dung Thùy đang ở trên không nhìn thấy vậy mắt như tóe lửa nhưng lại không thể ngăn chặn được, bởi vì không chỉ hai ngọn thương phá không đâm lại, mà chủ yếu là Đồ Phụng Tam người kiếm hợp nhất tấn công dữ dội bất kể sống chết. Thậm chí nếu trong tình huống một đối một ứng phó với kiếm pháp lăng lệ lão luyện của Đồ Phụng Tam cũng chẳng phải dễ dàng, hà huống vừa cùng Yến Phi toàn lực giao kích huyết khí trong người chưa kịp hồi phục, hơn nữa còn phải ứng phó kỳ chiêu mượn phi thương đánh úp của Yến Phi.

Mộ Dung Thùy hét lên dữ dội, sử dụng thiên cân trụ rơi thẳng xuống bên dưới mấy thước đâm một thương về phía Đồ Phụng Tam. Đồ Phụng Tam hoành kiếm thủ thế nghênh đón một thương xuất thủ chứa đầy nội khí của đối phương, đồng thời phát ra một tiếng "huýt" sắc nhọn nhằm thông báo cho Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi thối lui vì đã đạt được mục đích.

Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đang trong khổ chiến, địch nhân không chỉ thân thủ cao cường mà còn tiến

lui có thứ tự. Sau khi ổn định được trận cước liền phát huy liên kết chiến đấu với tổ chức tinh thần và hiệu quả cao, áp lực không ngừng tăng lên. Nơi nơi đều có đao quang kiếm ảnh, thuẫn đăng mâu kích, hơn mười tên tiếp tục nhảy xuống đối mặt với hai người lại thụ thương nhiều chỗ chẳng thể chống lại bao lâu nữa.

Đội thân binh của Mộ Dung Thùy thật sự là danh bất hư truyền. Nghe tín hiệu triệt thoái của Đồ Phụng Tam hô là vừa kịp lúc, cùng đánh giết tiến về phía mạn thuyền.

"Đang"

Đồ Phụng Tam đỡ được đòn của Mộ Dung Thùy, từ ngón tay đến bả vai đều ê ẩm. Hắn thầm kêu lợi hại, nương theo thế quăng người tránh về phía đông của con sông. Mộ Dung Thùy cũng bị lực phản chấn bởi công lực đầy đủ của Đồ Phụng Tam bị chấn bay về phía đuôi thuyền, cho dù có cái thể thần công cũng không cách nào kịp ngăn cản Yến Phi.

"Bang"

Yến Phi phá cửa sổ để vào, không một chút do dự đưa tay ôm lấy Kỷ Thiên Thiên đang ngủ mê mệt trên giường.

Hai địch nhân đã phá cửa xuất hiện trong phòng, mã đao trong tay đối mặt chàng chém xuống. Yến Phi biết rằng thời cơ đang trôi qua nào dám do dự, Diệp Luyện Hoa hóa thành màn kiếm dày đặc, một tay cắp theo Kỷ Thiên Thiên phá nhập vào khe hở duy nhất trong màn đao quang của hai kẻ địch.

Hai kẻ địch máu tươi bắn ra trước cửa phòng ngã xuống hành lang, những tên địch nhân đang tranh nhau tiến lên liền kinh hãi tránh sang hai bên. Yến Phi thân kiếm hợp nhất đập lên thì thể địch nhân xông ra ngoài, hai bên đều có địch nhân như lang như hổ, binh khí nhất tề đánh về phía người chàng may mắn là đều chậm một chút.

"Bang"

Yến Phi phá cửa phòng đối diện. Trong phòng không có một ai, Yến Phi trong lòng kêu khổ: "Tiểu Thi rất cuộc đang ở phòng nào?"

Ba bốn tên địch tiến vào trong phòng. Yến Phi thầm thở một hơi, ôm lấy Kỷ Thiên Thiên phá cửa sổ chạy ra.

Đồ Phụng Tam là người đầu tiên thoát ly khỏi hiểm cảnh, phóng lên cao hơn mười trượng hướng về phía mặt sông.

Trên bờ các chiến sĩ đã chuẩn bị trước, lập tức ném một đoạn phi mộc quay tròn bay tới điểm hạ xuống của Đồ Phụng Tam. Đồ Phụng Tam trong lòng khen hay, mũi chân điểm vào phi mộc mượn lực bay về phía bờ tây.

Sau đó Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi từ mạn thuyền tung người lên bám theo phía sau Đồ Phụng Tam, hai đoạn phi mộc từ trên bờ ném tới để bọn họ đạp chân mượn lực, tất cả đều phối hợp hoàn hảo kín kẽ như áo trời.

Khung cửa sổ vỡ vụn, Yến Phi mang theo Kỷ Thiên Thiên tựa như mũi khoan từ vách thuyền ra ngoài nhanh như thể đạn bắn.

Chiến sĩ trên bờ cùng la hoan hô.

Đột nhiên có tiếng nước đập mạnh, hoan hô biến thành la hoảng.

Mộ Dung Thùy mang theo lên không những giọt nước sông rẽ nước phóng lại, tay cầm Bắc Bá Thương. Một thương xuất ra liền có uy thế một người chặn lối không kẻ nào vượt qua được nửa bước với khí thế như nuốt chửng mọi vật. Đồ Phụng Tam lúc này đứng ở trên bờ vực, với sự lãnh tĩnh và lão luyện của y nhất thời cũng chết lặng trợn mắt há miệng.

Mộ Dung Thùy trong nhất khắc bị thất thế, lập tức phán đoán ra Yến Phi đã cứu được Kỷ Thiên Thiên, đồng

thời cũng đoán ra được lộ tuyến đào tẩu của Yến Phi. Vì thế trong lúc ở phía bên kia thuyền đã nhảy xuống nước lặn qua đáy thuyền sang phía bên này đúng lúc chặn được Yến Phi, y cố gỡ hết bản lãnh thẻ lấy lại tất cả vốn lẫn lãi.

Không một ai có khả năng hướng về Yến Phi cứu viện, tại tình huống như thế này không có ai có thể can thiệp giúp. Hơn nữa cũng không dám phát tiếng, bởi vì sợ ngộ thương người bên phe mình. Sự việc phát sinh thật đột ngột và nhanh chóng, làm cho không người nào kịp có phản ứng thích hợp.

Mọi người đều tin rằng Yến Phi đã rơi vào thế hạ phong.

Duy nhất chỉ có Yến Phi đoán trước được Mộ Dung Thùy có thể xuất hiện tấn công bất ngờ từ dưới nước. Nên khi phá cửa sổ ra ngoài chàng cảm giác được dưới nước có một cổ sát khí quen thuộc, liền hiểu rõ là Mộ Dung Thùy đang dán mình ở nơi đáy thuyền chờ đợi thời cơ.

Thân hình thanh mảnh của Kỳ Thiên Thiên chợt khẽ run, dường như sắp hồi tỉnh lại. Yến Phi chuyển Kỳ Thiên Thiên ra sau lưng, xuyên qua cửa sổ phóng thẳng ra ngoài.

Vì thế khi Mộ Dung Thùy ở phía trước cảm thương rẽ nước để chặn đường, Yến Phi là người duy nhất hiểu rõ Mộ Dung Thùy sẽ tổn công vô ích.

Yến Phi chợt cười ha hả, đơn chưởng phách ra kinh khí đánh vào mặt nước, mượn lực chuyển hướng nhanh lẹ bay lên cao năm trượng. Một thương của Mộ Dung Thùy đánh vào khoảng không, chân khí không tiếp tục, khí đoạn liền rơi trở lại xuống nước song mục như tóa lửa làm nước bắn tung tóe lên mạn không.

Thấy vậy những chiến sĩ phi mộc từ đại kinh chuyển sang đại hỉ, phi mộc trong tay được ném ra bay thẳng tới dưới chân của Yến Phi đang bắt đầu hạ xuống. Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đều hạ xuống tại bờ vực cùng kêu lên cổ vũ cho Yến Phi. Thành công thất bại, phụ thuộc vào công phu trong sát na này.

Yến Phi đưa tay ôm lấy Kỳ Thiên Thiên đang ở trên lưng hồi phục tư thế đầu trên chân dưới, chân phải duỗi ra vô cùng chuẩn xác tiếp vào vị trí phi mộc bay tới gây ra một trận reo hò hoan hô nữa trên vách núi.

"A"

Kỳ Thiên Thiên cuối cùng đã tỉnh lại, nàng mở đôi mắt đẹp không thể tin được phát giác bản thân đang ở trên lưng Yến Phi, nhưng Yến Phi lại đang ở trên khoảng không giữa hạm đội và bờ vực, Dĩnh Thủy ở phía dưới cuộn cuộn chảy từ bắc tới nam qua biên hoang.

Thanh âm của Yến Phi vang lên bên tai nàng: "Tiểu Thi ở nơi nào?"

Thân người thanh mảnh của Kỳ Thiên Thiên rung lên hoàn toàn tỉnh lại, một tay ôm lấy eo lưng của Yến Phi nói nhanh: "Tại hậu diện của chiếc thuyền đó".

Yến Phi nói: "Ta đưa nàng lên bờ trước".

Ngón chân chàng điểm lên phi mộc, nội lực phát sinh đưa chân khí vào cơ thể của Kỳ Thiên Thiên.

Kỳ Thiên Thiên biết rằng chàng đưa nàng lên bờ vực, rồi sẽ trở lại cứu Thi Thi bất giác vừa kinh vừa hỉ. Trên bờ tiếng tung hô vang lên mọi nơi, thanh âm của Đồ Phụng Tam hét lớn: "Cẩn thận phía dưới".

Yến Phi kinh hãi, tại nơi Mộ Dung Thùy rơi xuống một khối nước xoáy tròn bắn tới với tốc độ kinh người. Thế công sau mà tới trước bắn chéo vào chân đang đạp phi mộc của chàng. Lần phát xuất tấn công này của địch phương làm chấn động cả tiếng hoan hô ở bờ sông.

Yến Phi không có lựa chọn nào khác nên không thể trước đem Kỳ Thiên Thiên đưa lên bờ sông rồi trở lại cứu người, mà còn nếu có chút sơ sót chắc chắn sẽ bị rơi xuống nước. Lập tức chàng nghiêng chặt răng, cước hạ dụng kinh, phi mộc nhanh chóng quay xuống nghênh đón cột nước cực mạnh của Mộ Dung Thùy.

"Bồng"

Phi mộc quay tròn đâm vào cột nước làm hoa nước bắn tứ tung, đoạn phi mộc dài hơn một thước bị đập vỡ một ít nhưng vẫn không dừng lại, trước sự thành công với sức phá hủy của cột nước đã tạo thành một kỳ quan tuyệt đẹp.

Yến Phi lúc này mang Kỳ Thiên Thiên ở trên lưng bay lên hướng về phía bờ vực, bắt quá mọi người thấy chàng vì phải phân xuất lực đạo ứng phó với đòn thủy kích của Mộ Dung Thùy. Vì thế lực đạo không đủ liên điểm hạ xuống cách bờ vực khoảng bảy, tám trượng.

Mộ Dung Chiến chụp lấy phi mộc của chiến sĩ bên cạnh, ném tới phía mặt sông. Yến Phi bay nghiêng xuống dưới cách mặt nước nửa trượng, điểm vào phi mộc do Mộ Dung Chiến ném lại chuẩn bị phát lực, Mộ Dung Thùy từ dưới nước bắn tới, Bắc Bá Thương nhắm thẳng vào phi mộc.

Trên bờ cũng như trên thuyền thấy đều im bật, người người hô hấp như ngừng lại chỉ có thể chết lặng nhìn hai cao thủ hàng đầu giao phong tại mặt sông vì tranh đoạt Kỳ Thiên Thiên. Yến Phi cấp bách sinh trí, Điệp Luyến Hoa quét xuống kích trúng phi mộc trước Mộ Dung Thùy một bước.

Phi mộc ứng theo nhất kiếm chuyển hướng về phía mặt Mộ Dung Thùy mãnh liệt bay tới, Yến Phi liền mượn một chút chấn lực do kiếm phách vào phi mộc, mang theo Kỳ Thiên Thiên bay về một ghềnh đá nằm ngang dưới bờ vực.

Mộ Dung Thùy cười dài, mở miệng thổi ra một cổ kinh khí trúng phi mộc bay sang một bên, như hình với bóng đuổi theo cách nửa trượng phía sau Yến Phi, cùng với Yến Phi một trước một sau bay đến đám loạn thạch bên sông phía dưới bờ vực.

Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi không ai không chờ cơ hội, khi Yến Phi đến được ghềnh đá lập tức nhảy xuống chi viện, cách lý tưởng nhất là dùng số đông vây công giết chết Mộ Dung Thùy.

Ba chiếc địch hạm mượn sức chèo tiếp cận bờ đông, trên thuyền bọn địch giương cung lắp tiễn muốn ngăn chặn bọn Mộ Dung Chiến phóng xuống dưới ghềnh đá.

Tình thế khẩn trương cực điểm.

Yến Phi trong lòng thầm than, cảm thấy được tốc độ của Mộ Dung Thùy không ngừng tăng lên, đồng thời Bắc Bá Thương cũng phong tỏa kín, chàng cảm ứng được nếu bản thân quyết ý đào tẩu thì không mong đặt chân xuống đất được. Vội sử dụng thiên cân trụ, hạ xuống một khối đá lớn nhô lên trên sông cách nơi ghềnh đá hơn ba trượng.

"Đang"

Yến Phi đánh lại một kiếm, chém tới đầu thương của Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy mượn lực phi sang ngang, quăng mình ngược dòng tới thượng du một trượng hạ xuống một tảng cự thạch nhô lên, mũi thương chỉ tới Yến Phi. Nhất thời hóa thành cục diện đối mặt nhau.

Vẫn không ai có thể xen vào chiến cục.

Yến Phi ổn định đôi chân đứng trên tảng đá, một tay ôm lấy Kỳ Thiên Thiên để nàng đứng xuống.

Quyết chiến sắp sửa xảy ra, không có ai dám phát ra một âm thanh dù là nhỏ nhất.

Kỳ Thiên Thiên quay đầu liếc về chiến chiến thuyền có mang theo Tiểu Thi, trên khuôn mặt đẹp xuất hiện một biểu tình kiên quyết, yêu kiều hô lên: "Không cần đánh nhau nữa".

Người người đều lấy làm ngạc nhiên, chỉ có Mộ Dung Thùy và Yến Phi là minh bạch hàm ý của câu nói này. Trên mặt Mộ Dung Thùy hiện ra vẻ hồ thẹn, Bắc Bá Thương thu lại phía sau lưng thờ dài nói: "Dùng phương thức như vậy để lưu tiểu thư lại, thật tình là bất đắc dĩ. Hy vọng tiểu thư có thể lượng thứ cho những thủ đoạn chẳng thể tránh được trong chiến tranh, người thắng sẽ làm vua".

Mộ Dung Chiến lúc này cũng đã minh bạch, biết được vấn đề là ở tại Tiểu Thi. Điệp Luyến Hoa của Yến Phi

vô lực hạ xuống, chàng ngơ ngẩn nhìn Kỳ Thiên Thiên, môi mấp máy nhưng không nói câu gì.

Kỳ Thiên Thiên hiện ra thần sắc thê lương, đến gần nhẹ nhàng nói bên tai chàng: "Bất luận bọn chàng thắng hay bại, đối với Thiên Thiên đều cũng khó mà chịu được đả kích. Chàng mà chết Thiên Thiên chẳng thể sống một mình, nhưng nếu như người chết là Mộ Dung Thùy thủ hạ của hắc hủ sẽ giết Thi Thi để tiết hận. Thi Thi bây giờ khẳng định đã bị dọa khiếp, chỉ có thiếp trở lại mới có khả năng bảo hộ y".

Yến Phi bình phục trở lại, chờ đến gập đầu.

Kỳ Thiên Thiên nói tiếp: "Trước tiên thu phục Biên Hoang Tập, sau hãy lại cứu thiếp. Nếu thiên hạ có người nào có khả năng đánh bại Mộ Dung Thùy người đó chính là Yến Phi, bởi vì thiếp chính là thám tử tốt nhất của chàng. Thân thể bọn ta tuy phân khai, nhưng tâm của chúng ta vĩnh viễn kết nối. Yến lang, chàng ngàn vạn lần phải phấn chấn trở lại, một ngày nào đó trong tương lai chúng ta sẽ lại tương kiến với nhau, Thiên Thiên đi đây". Sau khi nói xong liền cất mình lên, nhảy tới chiếc chiến hạm đã tiếp cận ở ngoài ba trượng.

Mộ Dung Thùy thu hồi ánh mắt hướng về phía sau lưng Kỳ Thiên Thiên gập đầu nói: "Yến Phi người chẳng hổ danh là Biên Hoang Tập đệ nhất kiếm thủ, hy vọng tương lai sẽ có cơ hội lĩnh giáo kiếm thuật của tôn giá".

Đoạn cất tiếng cười dài, đuổi theo phía sau Kỳ Thiên Thiên.

Hồi 61

Phản công đại kế (Kế hoạch phản công)

Khu vực bên ngoài Vu Nữ Khâu Nguyên, trong đêm đen trước khi trời sáng, Yến Phi, Đồ Phụng Tam dẫn đầu một trăm Biên Hoang chiến sĩ, cuối cùng cũng gò cương dừng ngựa, để người ngựa nghỉ ngơi uống nước.

Chúng nhân chiến sĩ thần tình ủ rũ, sĩ khí suy sụp đến cực điểm.

Bất giữ chủ tử Kỳ Thiên Thiên chính là nhân vật hùng mạnh nhất Bắc phương, bá chủ Mộ Dung Thùy, mọi người vì thế không dám lòng, phát sinh cảm giác bất lực, vĩnh viễn mất đi Kỳ Thiên Thiên. Cũng vì sùng bái Kỳ Thiên Thiên, lại thêm hành động cao cả của nàng hi sinh vì tiểu ti, làm họ cảm động sâu sắc, cũng vì thế việc mất nàng càng gây thêm phiền muộn cho họ.

Ngay cả người thâm trầm như Đồ Phụng Tam, cũng phát sinh sự thất vọng vì để Mộ Dung Thùy bức bách. Đối với Mộ Dung Thùy mà nói, cuộc chiến Biên Hoang chỉ là khởi đầu cho hành động quân sự đại quy mô để thống nhất thiên hạ. Mục tiêu kế tiếp là Lạc Dương. Đây đúng là một kế hoạch hay. Thật ra bọn hắc hủ trước sau đều bị Mộ Dung Thùy dùng thủ đoạn kinh người xỏ mũi dắt đi. Nếu không nhờ Yến Phi phúc khí tâm linh nhìn ra được độc kế của Mộ Dung Thùy, bọn y chắc không còn người nào sống sót nguyên vẹn trở về Vu Nữ Khâu Nguyên.

Yến Phi dẫn đầu bọn Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đi lên một ngọn đồi nhỏ, ngắm về phương bắc.

Yến Phi nói: "Ta định đuổi theo Mộ Dung Thùy, cứu lại Thiên Thiên, sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Chư vị không cần phải giúp ta mạo hiểm, mới đây các vị cũng đã thấy qua tuyệt thế kỳ công của Mộ Dung Thùy, lại thêm đoàn thân binh danh bất hư truyền của hắc hủ."

Mọi người cũng biết những lời ta nói là tự đáy lòng."

Mộ Dung Chiến dứt khoát: "Vì Thiên Thiên, sanh tử không còn quan trọng nữa. Ta quyết định giúp Yến huynh bồi tiếp Mộ Dung Thùy đến cùng."

Đồ Phụng Tam lãnh đạm: "Mộ Dung Thùy không phải chỉ là một cá nhân, mà còn là đại quân có thể chinh phục thiên hạ. Muốn cứu Thiên Thiên, thì phải đánh bại binh đoàn của hắc hủ. Chỉ dùng sức cá nhân trong tình huống này, thì chỉ là thất phu hữu dũng vô mưu."

Bởi vậy bọn ta trước tiên phải thu phục Biên Hoang Tập, tạo dựng một đội quân Biên Hoang hùng mạnh, mới có đủ tư cách khiêu chiến Mộ Dung Thùy."

Thác Bạt Nghi nói tiếp: "Vấn đề căn bản ở đây không phải là nên hay không nên giúp người mạo hiểm, mà là không còn sự chọn lựa. Thiên Thiên đã trở thành lãnh tụ tinh thần của Biên Hoang Tập bọn ta, Mộ Dung Thùy bắt nạt đi, đã trở thành công địch của mọi người. Ngày nào bọn ta chưa đánh bại được Mộ Dung Thùy, ngày đó bọn ta vẫn chưa có được một ngày an lành. Ta hoàn toàn tán đồng lý luận của Đồ đương gia, trước tiên phải thu phục lại Biên Hoang Tập, xóa đi bàn đạp đầu tiên Mộ Dung Thùy dùng để chinh phục thiên hạ."

Tuy ngoài mặt không có tới một chữ đề cập tới Thác Bạt tộc, Yến Phi lại hiểu rõ ý Thác Bạt Nghi muốn truyền đạt. Nếu chuyện công khai xung đột với Mộ Dung Thùy không thể tránh được, chuyện này quan hệ trọng đại đến sinh tử tồn vong của Thác Bạt Tộc.

Chuyện trước mắt bọn hắn có thể làm là thu phục Biên Hoang Tập.

Thác Bạt Nghi lại nói tiếp: "Cứu lại Kỷ Thiên Thiên không phải là chuyện cá nhân, mà là đại biểu cho vinh nhục của Biên Hoang Tập. Biên Hoang Tập mất đi Kỷ Thiên Thiên thì không còn là Biên Hoang Tập."

Yến Phi mừng rỡ nói: "Tốt ! vậy bọn ta trước tiên hãy đoạt lại Biên Hoang Tập."

Mộ Dung Chiến nói: "Hiện tại bọn ta có khoảng ba ngàn hai trăm năm mươi dũng sĩ, nghỉ ngơi khoảng mười ngày, số bị thương sẽ hồi phục. Giúp bọn ta còn có hoang nhân hoặc đang rải rác trốn ở hai vùng đông tây lân cận, hoặc bị bắt giữ trở thành tù binh ở Biên Hoang Tập, nếu biết cách sử dụng, bọn ta có thể có đủ sức để đánh bại địch nhân đang canh giữ Biên Hoang Tập."

Quay qua phía Đồ Phụng Tam, hỏi: "Người còn chưa nói hết toàn bộ kế hoạch trong lòng để chiếm lại Biên Hoang Tập"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hiện tại nhược điểm lớn nhất của bọn ta là mất quyền khống chế Dĩnh Thủy, bởi vậy không có phương pháp nào để cắt đứt đường lương thực của Biên Hoang Tập. May là bọn ta còn có được quan hệ với Đại Giang Bang, chỉ cần hạm đội của họ đến đây, lại thêm có bọn ta trên đất liền tiếp ứng, có thể đoạt lấy quyền khống chế Dĩnh thủy."

Thác Bạt Nghi nói: "Biên Hoang Tập có Thiết Sĩ Tâm, Từ Đạo Phúc nắm giữ hơn vạn địch quân. Thiết Sĩ Tâm cũng chẳng phải là kẻ hiền lành gì, cho dù có được Đại Giang Bang trợ giúp, thực lực của địch nhân vẫn còn trên bọn ta."

Chúng nhân đều đồng ý với nhận định của hắn, Mộ Dung Thùy đã rời đi, Tôn Ân sớm muộn rồi cũng ly khai. Mộ Dung Thùy dẫn theo bảy ngàn chiến sĩ, số chiến sĩ Yến Quốc lưu lại cùng với chúng nhân Hoàng Hà Bang có thể từ năm đến bảy ngàn. Có thể đoán ra lực lượng Thiên Sư Quân lưu lại Biên Hoang Tập cũng cỡ số đó để giữ cân bằng trong sự cai quản ở đây. Như vậy lực lượng quân địch ở Biên Hoang Tập có thể từ một vạn đến một vạn tư người.

Lấy ba vạn quân vừa mới thua trận đánh nhau với hơn vạn quân địch, nếu không có chiến lược phối hợp cao minh, thì coi như tự tìm đường chết.

Đồ Phụng Tam đã dự tính trước đáp: "Khả dĩ bọn ta có thể lợi dụng đặc điểm Biên Hoang Tập nằm trơ trọi ở giữa biên hoang để đánh địch nhân, đường thủy đạo nam phương khẳng định đã bị thủy sư Kiến Khang phong tỏa, lại thêm Niếp Thiên Hoàn phản lại Tôn Ân, khiến Thiên Sư Quân ở Biên Hoang Tập mất đi chỗ dựa, trở thành cô quân. Bởi vậy nếu bọn ta có thể hạ được hai mộc trại của địch nhân ở Bắc trạm, thì có thể cắt đứt đường thủy vận của Bắc phương, người nói địch nhân sẽ phản ứng ra sao đây?"

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Nếu ta là bọn chúng, sẽ không chút chần chừ, đoạt lại cho được Bắc trạm. Đó là lúc cơ hội đến với bọn ta."

Thác Bạt Nghi nói: "Kế này đúng là có thể làm được, khi địch nhân toàn lực kéo lại, bọn ta có thể thông qua bí đạo đưa vũ khí và binh lính vào Biên Hoang Tập, sau đó cùng huynh đệ Biên Hoang Tập ngoại ứng nội hợp, khẳng định có thể chiếm lại Biên Hoang Tập."

Yến Phi hỏi: "Có bao nhiêu địch nhân ở hai mộc trại? Ai là thủ lĩnh?"

Đồ Phụng Tam nói: "Thủ lĩnh mộc trại chính là phó bang chủ Hoàng Hà Bang Quảng Chí Xuyên, binh lính không quá hai ngàn người."

Yến Phi cười khỏ nói: "Hai mộc trại hỗ trợ cho nhau, bọn ta lại không có đủ thực lực để đồng thời công phá cả hai mộc trại, một khi lọt vào thế không chiếm được phải khổ chiến, địch nhân sẽ theo đường thủy nhanh chóng chuyển quân đến cứu viện, bọn ta có thể kéo dài được bao lâu? Hà huống bọn ta không thể chịu thêm tổn thất binh lính."

Bọn Đồ Phụng Tam trầm mặc suy tư, chuyện Yến Phi lo lắng bọn y không phải chưa nghĩ qua, chỉ là không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Mộ Dung Thùy thiết lập Bắc trạm mộc trại, đúng là sách lược cao minh, thể hiện rõ tài năng quân sự của hần biết nắm bắt lấy tiên cơ. Có vậy hần mới có thể an tâm rời đi.

Yến Phi nói: "Ta vẫn còn một chuyện lo âu, nếu bọn ta may mắn không bị tổn thất nhiều sau khi chiếm được hai mộc trại, gặp loại người tâm ngoan thủ lạt như Thiết Sĩ Tâm, cùng với tác phong tàn nhẫn vô nhân đạo với kẻ địch của Thiên Sư Quân, nói không chừng sẽ giết hết huynh đệ trong Tập của bọn ta, đưa đến bọn ta bị cô lập, mất viện trợ."

Một khi lại bị địch nhân trùng trùng lớp lớp bao vây, đến ngày hết lương thực, thì cũng là lúc toàn quân bị tiêu diệt."

Đồ Phụng Tam biến sắc nói: "Chiêu này thật sự độc ác, nhưng cũng hữu hiệu phi thường, mà cũng có thể giảm được một lượng lớn tiêu hao lương thực."

Mộ Dung Chiến nói: "Cứ theo như Yến Phi vừa nói, một khi bọn ta gây uy hiếp, địch nhân sẽ giết hết huynh đệ Biên Hoang bọn ta, diệt đi mối lo bên trong."

Thác Bạt Nghi kinh hãi: "Như vậy chẳng phải bọn ta lọt vào cục diện tiến thoái lưỡng nan sao?"

Yến Phi đáp: "Thu phục Biên Hoang Tập phải làm gấp không thể trì hoãn, nếu không để cho địch nhân đi đến hành động đó, bọn ta có hối hận cũng quá trễ."

Chuyển mục quang qua Đồ Phụng Tam nói: "Ta lại sợ quý thượng phái binh đến tấn công Biên Hoang Tập, làm tình thế càng thêm phức tạp."

Đồ Phụng Tam thở dài nói: "Yến huynh còn kế nào khác không?"

Yến Phi dời mục quang về hướng Biên Hoang Tập nói: "Cách của ta là phải làm cả ba việc một lúc. Trước tiên bọn ta vận chuyển vũ khí vào trong Biên Hoang Tập qua đường bí đạo, để có thể trang bị cho huynh đệ bọn ta. Sau khi hoàn thành bước thứ nhất, bọn ta phái đi 1000 chiến sĩ, xây dựng chiến lũy vững chắc ở vùng đất cao, gần bên mộc trại Bắc trạm của địch nhân, tạo thế uy hiếp mộc trại, dụ địch tấn công lại. Bất luận địch nhân có trúng kế hay không, bọn ta phải phát động phản công từ trong Tập, nếu đi đúng sách lược, bọn ta chắc chắn cầm chắc phần thắng."

Mộ Dung Chiến tinh thần đại chấn nói: "Đã có sẵn bí đạo để dễ dàng xuất nhập Biên Hoang Tập, muốn biết rõ tình hình của địch nhân trong tập là chuyện trong tầm tay, theo đó mà quyết định kế sách, từ từ định kế, ta thật không tin với tài trí bao nhiêu người bọn ta lại nghĩ không ra chiến lược hiệu quả."

Đồ Phụng Tam nói: "Hoàng Hà Bang và Thiên Sư Quân khẳng định trùng trùng mâu thuẫn bên trong, một khi có chuyện xảy ra sẽ chỉ biết lo cho riêng mình, nếu bọn ta ra một đòn sấm sét đánh bại một bên, bên kia không đánh cũng tan. Có nói cầm tặc thì trước hết phải cầm vương, thích khách quán của ta có gợi ý gì cho các vị không? "

Thác Bạt Nghi phản chấn nói: "Ám sát Thiết Sĩ Tâm!"

Mộ Dung Chiến mừng rỡ: "Nếu Thiết Sĩ Tâm đột nhiên thảm tử, Hoàng Hà bang sẽ lập tức tan vỡ, Đồ huynh nghĩ ra cách thật tuyệt."

Tiếp đó vỗ mạnh lên vai Yến Phi, cười to: "Đột nhiên ta đối với chuyện cứu Thiên Thiên tràn đầy hy vọng, chỉ hận không thể lập tức vào trong Tập, hý vọng mọi chuyện ở trong đó."

Đồ Phụng Tam nói: "Bí đạo đã trở thành chìa khóa thành bại của cuộc chiến Biên Hoang Tập, bọn ta sao không chia ra tiến hành. Ta và Thác Bạt huynh về lại Vu Nữ Khâu Nguyên triệu tập binh mã, chuẩn bị phản công Biên Hoang Tập. Yến huynh và Mộ Dung đương gia tiềm nhập về lại Biên Hoang Tập. Sau đó bọn ta dựng nên những dịch trạm truyền tin khẩn cấp ở Biên Hoang Tập và Vu Nữ Khâu Nguyên, để tiện trao đổi tin tức."

Thác Bạt Nghi nói: "Chuyện quan trọng bây giờ là phải kiếm ra sáu người để lên đưa vũ khí cung tên vào trong Tập mà thần không hay quỷ không biết. Chuyện này chắc chắn mười ngày nửa tháng sẽ làm xong, nhưng bọn ta làm sao có số lượng vũ khí này đây?"

Yến Phi cười: "Còn nếu đoạt vũ khí từ trong tay địch thì thế nào? Lúc địch nhân chiếm hoang tập thì cũng lấy được số lượng lớn vũ khí, hẳn là tồn cất đi, nếu bọn ta tìm ra chỗ cất dấu, thì chuyện này không còn là vấn đề, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Như vậy đương nhiên là lý tưởng rồi."

Mộ Dung Chiến nói: "Ta vẫn còn một đề nghị, để địch nhân khỏi ăn ngon ngủ yên, bọn ta có thể phái ra vài đội cao thủ, dùng chiến thuật du kích, chuyên môn phục kích tấn công địch nhân đi tuần ngoài Tập hoặc đám thám tử, khiến địch nhân cảm thấy ngoài Tập đầy cạm bẫy nguy hiểm, khi bọn ta hành sự sẽ dễ dàng hơn."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Đây là kế hoạch có thể thi hành được, địch nhân rời tập phản kích, bọn ta phân tán trong vòng mười dặm, hoặc là bỏ trốn ẩn náu, làm địch nhân mệt mỏi không được nghỉ ngơi, lo để ý ngoài Tập, đâu biết đại kế của bọn ta lại là được tiến hành ở trong Tập."

Thác Bạt Nghi nói: "Còn chuyện Đại Giang Bang giúp đỡ bọn ta, làm sao tận dụng đây?"

Đồ Phụng Tam quay qua Yến Phi nói: "Yến huynh chưa rõ tình hình bên Đại Giang Bang, trong cuộc chiến ở Biên Hoang Tập, bên họ bị thiệt hại nặng nề. Bởi vì bang chủ Giang Hải Lưu suất lĩnh thuyền đội, trên đường đến Biên Hoang Tập bị Tôn Ân và Niếp Thiên Hoàn liên thủ tiên hậu giáp công ở Dĩnh Thủy, toàn quân gần như mất hết. Giang Hải Lưu bị trọng thương trốn thoát, nhưng qua bao nhiêu ngày vẫn không thấy tăm hơi, hiện tại bang vụ do con gái Giang Văn Thanh kế thừa, thế lực không còn lớn như trước."

Mộ Dung Chiến nói tiếp: "Người biết Giang Văn Thanh là ai không? Tống Mạnh Tề lúc trước chính là Giang Văn Thanh, bọn ta thật là có mắt không trông."

Yến Phi ngạc nhiên: "Chuyện này đúng là không thể ngờ tới được!"

Rồi nhìn Đồ Phụng Tam ngập ngừng, nhíu mày nói: "Ta có một chuyện muốn thỉnh giáo Đồ huynh, hà...."

Đồ Phụng Tam cười khở: "Nói thật với ngươi, ta phụng mệnh đến Biên Hoang Tập để đánh thiên hạ, kế hoạch là dùng tới Hán bang, nhưng vì tình thế đột nhiên biến hóa, đối địch lại trở thành hợp tác."

Ngừng chút rồi than: "Hai mươi tám ngày trước, thuộc hạ do ta phái đến Kinh Châu mang về một tin làm ta giật mình, đó là Nam Quận Công đã cùng Niếp Thiên Hoàn bí mật kết minh, ý đồ mượn lực lượng Niếp Thiên Hoàn, phong tước thượng du Kiến Khang, ép Tư Mã Diêu nhường lại ngôi vua cho y."

Thác Bạt Nghi lãnh đạm nói: "Y chắc biết mạng Tạ Huyền sắp hết, nên mới dám ngạo mạn như vậy."

Yến Phi lấy làm lạ: "Nam Quận Công có dã tâm, Đồ huynh không phải hôm nay mới rõ?"

Đồ Phụng Tam song mục quắc lên, trầm giọng nói: "Đối với Tư Mã hoàng triều, ta không có một chút hảo cảm nào, Nam triều mà còn do Tư Mã thị cầm đầu, thì trước sau gì cũng mang đến cái hận vong quốc diệt tộc. Bất quá Niếp Thiên Hoàn với ta là tử địch, hiện tại Nam Quận Công lại không hỏi ý ta, tự bí mật kết minh

với Niếp Thiên Hoàn, trong lòng đã không coi ta ra gì, rõ ràng y nghĩ Niếp Thiên Hoàn có giá trị lợi dụng hơn ta. Người nói xem Đồ Phụng Tam ta làm sao trung thành với Hoàn Ứng Phủ như trước được."

Trong bọn họ có Mộ Dung Chiến là người hiểu rõ quan hệ giữa Đồ Phụng Tam và Hoàn Huyền nên nói: "Chỉ cần Đồ huynh tạo được chỗ đứng vững chắc ở Biên Hoang Tập, Hoàn Huyền làm sao còn dám coi thường người?"

Đồ Phụng Tam cảm động đáp: "Bọn ta hiện đang là huynh đệ kẻ vai tác chiến, ta chỉ là không muốn dẫu giết các người. Hơn mười ngày qua là thời gian thống khoái nhất của Đồ Phụng Tam ta, mọi người đều không cần phải nghi kỵ đối phương, rõ ràng tất cả là những chiến hữu hết sức tin cậy. Chỉ có ở Biên Hoang, ta mới có cảm giác trần trụi nhựa sống trong huyết nhục, lại không phải là công cụ để chém giết trong tay người khác."

Yến Phi gật đầu: "Ta đã minh bạch! bắt quá quý thượng có thêm Niếp Thiên Hoàn, chỉ sợ mạnh hơn cả Thiên Sư Quân, Đồ huynh vạn lần đừng nên nóng nảy, bảo trì quan hệ hết sức vi diệu với quý thượng đối với Biên Hoang Tập chỉ có lợi không có hại."

Đồ Phụng Tam gật đầu đáp: "Chuyện này ta hiểu rõ."

Thác Bạt Nghi nói: "Trước khi Hoàn Huyền và Niếp Thiên Hoàn kéo đại quân đến, bọn ta phải chiếm lại được Biên Hoang Tập trước."

Đồ Phụng Tam nói: "Chỉ có Đại Giang Bang là có thể khống chế Niếp Thiên Hoàn, bọn ta có thể nhờ Đỗ Tiên động thân một lần, nếu Giang Văn Thanh hiểu rõ tình huống bọn ta, thì tất cả có thể phối hợp ăn ý."

Mộ Dung Chiến nói: "Đồ huynh có chuẩn bị để phân chia thành quả thu phục lại được Biên Hoang Tập với Đại Giang Bang chưa vậy?"

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Đó là chuyện đương nhiên rồi. Mục đích hiện tại của ta là cứu lại Thiên Thiên, mọi cái khác đều là thứ yếu."

Yến Phi nhìn về hướng Biên Hoang Tập, chậm rãi nói từng lời: "Biên Hoang Tập đúng là địa phương kỳ diệu nhất trong thiên hạ, mọi người ở đây đều hiểu rõ và trân trọng nó."

Bây giờ bọn ta phải quyết định thời hạn đoạt lại Biên Hoang Tập, trong vòng mười ngày, cớ xí do Thiên Thiên thiết kế sẽ thay thế cờ của Yến quốc và Thiên Sư Đạo, tung bay trên đỉnh Chung Lâu, Biên Hoang Tập lại một lần nữa trở thành nơi có tự do công nghĩa nhất trong thiên hạ."

Hồi 62

Chích Khiếm Đông Phong

Trước hoàng hôn khoảng nửa thời thần, Yến Phi cùng Mộ Dung Chiến ẩn mình sau một gốc tùng bên bờ đông Dĩnh Thủy, đối ngạn về phía hạ du là Biên Hoang Tập.

Mộ Dung Chiến nói: "Sự thay đổi hơn mười ngày quả là trọng đại, trừ tường thành bị huỷ hoại nặng nề, nhà cửa quán xá đã được tu sửa, các huynh đệ bị bắt làm tù binh chắc chắn bị bức bách đến chỉ còn nửa mạng, làm việc cực nhọc chẳng khác gì súc vật dưới làn roi da." Mục quang Yến Phi không ngừng dò xét, hớn hỏ nói: "Tàn lâu ở Đông môn lại không bị hồng thủy làm cho đổ nát, thật khiến người ta không ngờ tới." Mộ Dung Chiến nói: "Khi hồng thủy đến thanh thế quả là hãi nhân, may mà tường phòng thủy do Bảng Nghĩa đốc thúc xây dựng phát huy tác dụng, ngăn được sự xung kích của hồng thủy. Tình thế lúc đó cực kỳ khẩn trương, địch nhân điên cuồng tấn công phòng tuyến cuối cùng Dạ Oa Tử từ ba mặt, bọn ta gõ vang hiệu lệnh cảnh báo hồng thủy, các huynh đệ phòng thủ Dĩnh Thủy theo địa lũy triệt thoái, chạy chậm nửa bước là hồng thủy ào ào đổ đến. Tiếp đó, một vạn quân chủ lực đã nghỉ ngơi dưỡng sức của Mộ Dung Thủy vượt lòng sông cạn nước, dùng khí thế mạnh mẽ không thể kháng cự chọc thẳng vào phòng tuyến phòng thủ của bọn ta ở mặt Đông, lúc đó ta có cảm giác dường như hăm thân vĩnh viễn trong cơn ác mộng không bao giờ tỉnh." Yến Phi hình dung lại tình hình lúc bấy giờ trong đầu bất giác nghĩ đến Kỳ Thiên Thiên. Một ngày trước, chàng cùng Kỳ Thiên Thiên nhiều lần liên tiếp kiến lập mối liên hệ tâm linh ngắn ngủi, Kỳ Thiên Thiên đã báo cho chàng

rằng nàng vẫn bình an, bất quá do nàng không muốn chàng phân tâm nên mỗi lần chỉ truyền đi tin tức ngắn gọn.

Khoảng cách ngày càng xa, việc truyền tin bằng tâm linh giữa bọn họ càng khó khăn, rất tốn sức và mơ hồ.

Thanh âm Mộ Dung Chiến truyền đến tai chàng: "Bọn ta vốn dĩ định tử thủ đến một binh một tốt cuối cùng, Thiên Thiên lại bất ngờ hạ lệnh đột vây đào tẩu. Ôi!

Bọn ta bị Thiên Thiên lừa dối, tưởng rằng trước tiên cho bọn ta dùng hỏa ngưu trận phá địch đột vây, sau đó nàng dẫn những người khác nhân lúc hỗn loạn đào tẩu, không ngờ nàng chẳng những không chạy còn dẫn quân cố thủ Dạ Oa Tử đến lúc trời sáng mới đầu hàng. Nhưng không ai oán trách nàng, ngược lại còn tăng thêm lòng kính trọng. Nếu không có nàng kiềm chế địch nhân, bọn ta chẳng có biện pháp chạy thoát khỏi sự truy sát của chúng, số người hiện giờ chạy đến Vu Nữ Khâu còn lại một nửa đã là khá lắm rồi." Yến Phi có thể tưởng tượng ra địch nhân lúc đó đã chuẩn bị đầy đủ và công phu để đuổi tận giết tuyệt, bố trí phục binh tại các điểm cao, phong tỏa lộ tuyến chạy trốn của bọn họ. Nhưng Kỳ Thiên Thiên đã kịp thời nhận biết vì thế dùng kỳ mưu diệu kế kiềm chế địch nhân.

Mộ Dung Chiến thở dài nói: "Ta vốn khăng khăng lưu lại bên cạnh Kỳ Thiên Thiên nhưng bị nàng dùng cái chết uy hiếp, bất đắc dĩ gia nhập đội quân đột vây. Lúc li khai, tâm trạng rất khó chịu, với ta – đời người chưa từng trải qua." Sắc trời dần dần tối lại.

Một kỵ đội Yên binh hơn mười người phi lướt qua bên đối ngạn.

Hai bờ Dĩnh Thuỷ xây dựng nhiều trạm canh cao đến mười trượng giám thị tình hình gần xa. Nếu không cẩn thận, có thể bị địch nhân phát hiện.

Yến Phi im lặng lắng nghe, Mộ Dung Chiến vì thấy lại Biên Hoang Tập mà lòng đầy cảm xúc, điều này cũng có thể lý giải.

Y vì Kỳ Thiên Thiên trong lòng thống khổ, rồi từ đau khổ và phẫn nộ chuyển thành sức mạnh, trước mắt quyết tâm làm tốt mọi sự.

Trong lòng hai người chợt hiện lên dấu hiệu báo động, mục quang cùng hướng về phía đối ngạn.

Một đạo nhân ảnh từ trong rừng phía thượng du lao ra như chớp, nhảy xuống một gò đất bên bờ sông, ẩn mình trong bụi cây gần mép nước.

Yến Phi không nhìn rõ mặt đối phương, nhưng trực giác cho biết đó là Cao Ngạn, nói: "Chính là Cao Ngạn tiểu tử." Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Hèn chi có cảm giác quen thuộc." Yến Phi nói: "Bọn ta sang đó gặp y nói chuyện chứ?" Mộ Dung Thuỷ dùng hành động đáp lời chàng, nằm rạp xuống trườn về phía trước, vô thanh vô tức nhập vào dòng nước bơi đi, Yến Phi nhanh chóng theo sau.

Một khắc sau, ba người gặp nhau ở bờ bên kia.

Biết chủ tì Kỳ Thiên Thiên vẫn còn tay trong Mộ Dung Thuỷ, Cao Ngạn đương nhiên cảm thấy đại thất vọng, cũng may tính gã vốn lạc quan, nghe rõ ràng kế sách vĩ đại trước thu phục Biên Hoang Tập sau cứu chủ tì Kỳ Thiên Thiên, gã liền lấy lại hưng phấn. Nói: "Ta tuy tìm không được Biên Hoang Tập liên quân, song không phải không có thu hoạch. Bọn người nói xem ta tìm được ai nào?" Mộ Dung Chiến mừng rỡ nói: "Phải chăng là Cơ Biệt?" Cao Ngạn kinh ngạc hỏi: "Sao người vừa đoán đã trúng?" Mộ Dung Chiến nói: "Buổi tối đột vây ta trông thấy y bị thẳng nhãi Tông Chánh Lương bắn trúng một mũi tên, sau đó thất tán ở cái hồ bên ngoài tập, về sau không hề nhìn thấy y." Yến Phi trong lòng thầm ghi nhớ cái tên Tông Chánh Lương, hạ quyết tâm không buông tha cho người này. Tại thời khắc này, Yến Phi biết rõ vận mệnh bản thân đã gắn chặt với Biên Hoang Tập, từ đây chàng không được sống lười nhác như trước nữa, nhất định phải nhờ sự giúp đỡ của các lực lượng quen biết, cứu Kỳ Thiên Thiên trở về.

Muốn đánh bại Mộ Dung Thuỷ, chàng không thể dựa vào bất kỳ ai ở Biên Hoang Tập, mà là chí hữu Thác Bạc Khuê người cùng chàng thân như huynh đệ.

Nếu muốn tìm trong thiên hạ được một người có khả năng đánh bại Mộ Dung Thuỷ trên chiến trường, người

đó khẳng định là Thác Bạt Khuê không thể là người nào khác.

Chỉ cần có Thác Bạt Khuê cùng tác chiến, Yến Phi chàng thông qua Kỳ Thiên Thiên, nắm chắc tình hình và chiến lược của Mộ Dung Thủy bất luận việc lớn hay việc nhỏ, cuộc chiến này khẳng định tất thắng chứ chẳng nghi.

Nhưng muốn thực hiện kế sách tất thắng này lại gặp một điều khó khăn cố hữu.

Biên Hoang Tập đại biểu cho lợi ích của các thế lực lớn nhỏ Nam Bắc, sao có thể để Thác Bạt Khuê dựa vào sự xung đột tranh đấu với Mộ Dung Thủy, từ Biên Hoang Tập thừa thế quật khởi, bộc lộ tài năng. Thác Bạt tộc vùng lên trở nên hưng thịnh, chính là đại biểu cho sự suy tàn của các Hồ tộc khác.

Với suy nghĩ như thế, thời cơ liên thủ cùng Thác Bạt Khuê vẫn chưa chín mùi, bằng không Biên Hoang Tập sẽ chia năm xẻ bảy.

Cao Ngạn nói: "Một mũi tên của Tông Chánh Lương bắn ra đã khiến Cơ Biệt rất thảm, hơn mười thủ hạ nổi tiếng trung thành của y liệu chết mang y chạy khỏi chiến trường, trốn tại một mật lâm (khu rừng bí mật) cách đó hai mươi dặm về hướng tây bắc để liệu thương. Thương thế Cơ Biệt lúc tốt lúc xấu đúng là bị thương tổn đến tạng phủ, khi ta tìm đến thì lão Cơ đang hôn mê, bệnh đến nỗi trông không còn ra người nữa." Yến Phi nói: "Xong việc nhập Tập, chúng ta sẽ đến thăm y, hoặc giả ta có biện pháp chữa trị tiền thương của y." Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Người trở thành đại phu từ khi nào thế?" Mộ Dung Chiến nói: "Chớ coi thường Yến Phi, hai kẻ đáng sợ nhất Nam Bắc đã cùng y thật sự động đao động thương đấu qua, Tôn Ân giết y không nổi, Mộ Dung Thủy trở hết bản lĩnh, đối với y cũng chỉ là cục diện quân bình. Lợi hại nhất là linh cơ diệu toán của Tiểu Phi, mọi chuyện đều biết trước giống như tiên tri, nếu không bọn ta khẳng định không cách nào còn sống để ở đây nói chuyện với người." Yến Phi trong lòng hơi ngượng, nói: "Vào tập thôi!" Ba người trước sau xuyên qua cửu đạo, trôi lên mặt nước.

Phế trạch tĩnh mịch, mọi vật đều như cũ.

Tại góc tường cạnh cổng chính đồ nát, Yến Phi tìm được ám ký Trác Cuồng Sinh lưu lại, liền hỏi: "Bây giờ là giờ gì?" Mộ Dung Chiến ngồi xuống bên cạnh chàng, xem xét kỹ dấu hiệu trên ám ký, đáp: "Có lẽ đang ở giữa giờ dậu và giờ tuất, trên ám ký Trác danh sĩ có nói cứ đến cuối giờ tuất y đều đến nơi này lưu lại tin tức thăm dò được, bọn ta nhẫn nại chờ y chứ?" Cao Ngạn ngồi dưới bức tường bên cạnh cổng, mục quang nhìn xuyên qua cửa sổ phía đối diện hướng lên trời đêm, nói: "Bọn người muốn biết tình hình trong tập, sao không hỏi một đại hành gia như ta?" Hai người bắt chước gã ngồi dưới bức tường bên cạnh. Mộ Dung Chiến nói:

"Địch nhân giam giữ huynh đệ bọn ta ở nơi nào?" Cao Ngạn nói: "Hiện tiểu Kiến Khang sát vách chúng ta, do Hoàng Hà bang và Yên binh phụ trách phòng thủ bên ngoài, còn Thiên Sư quân phụ trách trật tự bên trong. À! Ta xem không cần người trông coi họ cũng không cách nào đào tẩu." Mộ Dung Chiến hỏi: "Địch nhân thi hành thủ đoạn lợi hại gì vậy?" Cao Ngạn nói: "Làm đến mức còn nửa cái mạng, ăn chỉ đủ cảm hơi, huynh đệ chúng ta mỗi cuối ngày quay trở lại bên trong tiểu Kiến Khang, ai nấy sức cùng lực kiệt, nhấc tay nhấc chân còn khó khăn, thử hỏi làm sao đào tẩu đây?" Mộ Dung Chiến thất sắc, quay sang nhìn Yến Phi.

Yến Phi đương nhiên hiểu rõ nỗi lo lắng của y, giả như các huynh đệ bị bắt làm tù binh trong tập ai ai cũng mỗi một không gượng dậy nổi, làm sao tạo phản?

Đoạn hỏi: "Mới bắt đầu xây tường thành à?" Cao Ngạn nói: "Hiện tại vẫn còn thu dọn tàn cục, xây lại hoặc tu bổ quán xá nhà cửa và đường xá bị hủy hoại sau cuộc chiến. Địch nhân hạ nghiêm lệnh một người trốn mười người bị giết, nên Bằng Nghĩa, Tiểu Kha mặc dù biết có bí đạo nhưng không ai dám theo ta li khai." Yến Phi hướng về phía Mộ Dung Chiến nói: "Chỉ cần bọn ta bày ra động thái tấn công, khẳng định địch nhân sẽ đưa các huynh đệ của bọn ta trở lại bên trong tiểu Kiến Khang, bọn họ có thể tranh thủ được cơ hội nghỉ ngơi." Mộ Dung Chiến gật đầu: "Kế này xác thực có thể làm nhưng nếu ăn không đủ làm sao có lực chiến đấu?" Cao Ngạn nói: "Về mặt này ngược lại không cần lo, Yết bang Đông Hách Hiển nói tại tiểu Kiến Khang họ có một kho lương bí mật vẫn chưa bị địch nhân phát hiện. Khi cần có thể bí mật lấy ra ăn đầy bao tử. Bất quá do số người quá lớn, nhiều nhất bốn năm ngày ăn hết lương thực." Mộ Dung Chiến nói: "Điều đáng lo nhất là trong bọn họ có kẻ bị địch nhân mua chuộc, nếu như tiết lộ tin tức đại kế phản công của bọn ta lập tức đi đứt." Cao Ngạn cười nói: "Điều này người càng yên tâm, sau khi bị bắt làm tù binh sự đoàn kết của hoàng nhân còn tăng cường hơn nữa. Ai nấy đều là lão giang hồ, có thể đoán sau khi xây xong tường thành, địch nhân sẽ giết sạch tất cả huynh đệ không lưu lại một người, nên họ luôn chờ đợi tin tốt lành của bọn ta, hy

vọng có thể khôi phục thời kì hoan lạc thoải mái trước kia." Lại nói: " Sức ảnh hưởng của Thiên Thiên đối với bọn họ càng lớn hơn nữa, trước khi li khai Biên Hoang Tập, chính miệng Thiên Thiên bảo đảm với bọn họ các người sẽ phản công Biên Hoang Tập trong thời gian ngắn, còn bảo Tiểu Phi vẫn chưa chết. Hiện tại lời nói của nàng đã nhất nhất thực hiện." Yến Phi nói: "Bọn chúng đem mọi người giam cầm bên trong tiểu Kiến Khang tuy là dễ dàng giám sát quản thúc, nhưng tính không khôn ngoan, chỉ cần trên tay họ có vũ khí thì có thể nhẹ nhàng chiếm lĩnh tiểu Kiến Khang." Mộ Dung Chiến nói: "Địch nhân chẳng còn cách nào khác, không thể không làm điều này, binh lực bọn chúng chỉ hơn tù binh một lần, nếu phân ra giam giữ, một khi có việc phát sinh vẫn còn dư lực đối phó sự công kích đến từ ngoài tập." Cao Ngạn nói: "Đến gây gộc bọn họ cũng không có một cây, đối phương chỉ cần đặt tháp canh có tiền thủ tại các nơi trong tiểu Kiến Khang, khả dĩ tiêu diệt nhóm người không có sức hoàn thủ như bọn họ." Yến Phi nói: "Người biết địch nhân giấu binh khí cung tên đoạt được tại đâu không?" Cao Ngạn than thở: "Người bỏ ý định đã động đến phương diện này đi, Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc phân chia chiến lợi phẩm, cất giấu ở hơn mười địa điểm khác nhau trong tập nơi trọng binh Yên quân đồn trú, ví như Bắc môn Dịch trạm, tổng đài cũ của Hán bang ở Đông môn, chính vì đề phòng huynh đệ bọn ta cướp vũ khí tạo phản." Mộ Dung Chiến và Yến Phi nghe xong nhìn nhau, bọn họ cùng nghĩ, địch nhân đã tính trước một bước, như vậy đủ thấy sự cao minh của chủ soái địch nhân.

Nếu chỉ dựa vào thực lực của hơn ba ngàn quân, không có nội ứng, dùng sức mạnh tấn công Biên Hoang Tập chính là tự tìm con đường chết lấy trứng chọi đá.

Yến Phi chợt nói: "Lão Trác đến!" Mộ Dung Chiến ngưng thần lắng nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng gió rất nhẹ, trợn mắt nhìn Yến Phi kinh dị, không thể không bội phục chàng.

Cao Ngạn phát ra chim kêu một hồi.

Trác Cuồng Sinh lướt tới như quỷ mị, mừng rỡ nói: "Phải chăng cứu được Thiên Thiên rồi?" Thấy ba người ngây ngất đại đại, chán nản ngồi xuống than: "Mộ Dung Thuý thắng rồi!" Đến khi Trác Cuồng Sinh nghe kể toàn bộ tình huống hành động cứu người, mục quang chớp chớp nhìn kĩ Yến Phi nói: "Tiểu Phi có thể bắt phân thắng bại với Mộ Dung Thuý, cũng đủ lấy lại thể diện đã mất cho Biên Hoang Tập bọn ta.

Thiên Thiên nói đúng, trước thu phục Biên Hoang Tập, rồi bọn ta sẽ cứu chủ tì Thiên Thiên khỏi ma trảo của Mộ Dung Thuý. Hừ! Hoang nhân đâu phải dễ bị khi phụ." Mộ Dung Chiến nói: "Tình hình thế nào?" Trác Cuồng Sinh nói: "Phí Nhị Phiệt vẫn đang ở trong mật thất trong Thuyết Thư Quán của ta dưỡng thương, hiện đang rất khởi sắc. Bằng Nghĩa và Phương Tổng hiện tại trở thành lãnh tụ của các huynh đệ bị bắt làm tù binh, mọi người biết được tin Yến Phi đại nạn không chết, lập tức sĩ khí đại chấn, ai nấy vung tay múa chân, chờ ngày phản công đến." Cao Ngạn cười khỏ nói: "Vạn sự đều đủ, chỉ thiếu vũ khí." Yến Phi nói: "Vũ khí sẽ do bọn ta tìm biện pháp, các người không phải lo lắng.

Cao Ngạn người lưu lại tập, phụ trách xây dựng nên mạng lưới tình báo lớn nhất, tiện thể dựa vào chúng huynh đệ làm lao dịch tại các nơi trong tập, nắm vững toàn bộ bố trí và hành động của địch nhân. Ta đặc biệt muốn nắm rõ hành tung Thiết Sĩ Tâm, chỉ cần thủ tiêu y, bọn ta đã thành công một nửa".

Trác Cuồng Sinh gật đầu nói: "Chỉ có giết Thiết Sĩ Tâm, mới rửa được mối nhục bị Mộ Dung Thuý đoạt mất Thiên Thiên." Đoạn nói: "Tôn Ân nhiều khả năng li khai Biên Hoang Tập trở về nam phương.

Sau hoàng hôn, Thiên Sư quân dưới trướng Lư Tuần bắt đầu thu thập hành trang, theo ta đoán Lư Tuần dẫn một phần quân triệt thoái." Mộ Dung Chiến hướng về Cao Ngạn nói: "Người có vấn đề gì không?" Cao Ngạn đáp: "Đương nhiên không có, lão Cao ta vốn là hoang tập thủ tịch phong mai, những việc về phương diện này ta không đảm đương thì còn ai?" Yến Phi nói: "Cẩn thận một chút! Nếu người để người ta bắt được, đại kể phản công của bọn ta lập tức đi đời." Cao Ngạn ngạo nghễ nói: "Ta đâu cần ra mặt, chỉ chờ đợi tiến hành phân tích thông tin đưa trở về đảm bảo vạn vô nhất thất." Trác Cuồng Sinh nói: "Ta sẽ trông chừng y".

Mộ Dung Chiến nói: "Cứ đến cuối giờ tuất đầu giờ hợi mỗi ngày, bọn ta phái người đến trao đổi tin tức với các người ở đây." Cao Ngạn nói: "Các người nên nán lại đi tìm Cơ Biệt, y trốn trong mật lâm nằm ở phía Nam chân núi Tây Triều sơn, chỉ cần các người phát ra tiếng chim kêu của Dạ Oa tộc, sẽ có người ra đưa các người đến gặp Cơ Biệt." Sau khi bốn người thương lượng chi tiết ổn thỏa, chia nhau li khai.

Hai người y theo lời Cao Ngạn, tìm được Cơ Biệt trong mật lâm phụ cận Tây Triều sơn, thủ hạ bảo vệ y tổng cộng mười bảy người, đang ủ rũ vì thương thế của Cơ Biệt.

Cơ Biệt so với lời Cao Ngạn nói còn nghiêm trọng hơn, trên mặt không có tí huyết sắc, thần trí không minh mẫn, đôi khi hồ ngôn loạn ngữ.

Yến Phi ngồi xuống đối diện Cơ Biệt, hữu chưởng úp trên trán y, ngón cái tả thủ ấn lên thiên linh huyệt.

Mộ Dung Chiến ngồi bên cạnh Yến Phi, ngạc nhiên hỏi: "Cách trị thương thế này là lần đầu tiên ta thấy, có phải là độc gia bí truyền của ngươi, Yến Phi?" Lý Thuận Lương dẫn đầu nhóm cao thủ tùy tùng Cơ Biệt ngồi vây tròn quanh ba người, hai cây đuốc cắm trên thân cây chiếu sáng một vùng không gian rộng ba trượng trong một lâm.

Yến Phi nói: "Nói thật, đây chỉ là phương pháp trị liệu ta tạm thời nghĩ ra, còn hữu dụng hay không phải thử qua mới biết." Ánh mắt Lý Thuận Lương vốn tràn trề kỳ vọng lập tức chuyển sang thần sắc thất vọng. Sự thật bọn y đã dùng hết biện pháp, nhưng không cách nào khiến chủ nhân của mình khởi sắc.

Mộ Dung Chiến cười khỏ nói: "Nguyên lai ngươi tịnh không có bí pháp độc môn gì." Chân khí Yến Phi theo ngón cái tay trái chuyển vào trong thiên linh huyệt Cơ Biệt, ung dung nói: "Ta từng tiếp qua một tiền của Tông Chánh Lương, đối với chân khí của y có sự nhận thức và thể hội nhất định, đó là một loại chân khí cực kỳ bá đạo, chuyên công kích đầu mối kinh mạch, do vậy ta bắt đầu từ đỉnh đầu Cơ thiếu gia." Chúng nhân nghe vậy tinh thần phấn chấn, tuy nhiên đối với việc Yến Phi có thể trị khỏi Cơ Biệt hay không vẫn còn hoài nghi, bất quá chỉ cần Yến Phi không cứu chữa mù quáng, vẫn có một tia hy vọng.

Yến Phi nhắm mắt lại, Kim Đan Đại Pháp toàn lực vận hành, chưa đầy nửa khắc cảm giác thân thể không còn tồn tại, còn tình hình kinh mạch của Cơ Biệt giống như một bức vẽ sơn xuyên địa thể bày ra trước con mắt tâm linh của chàng, không sót một điểm.

Chàng cảm thấy chân khí tới đâu, kinh mạch Cơ Biệt lập tức thông suốt không gặp trở ngại, sinh cơ đột hiện. Hữu chưởng úp trên trán Cơ Biệt không phải cùng song song trị liệu kinh mạch thụ thương, mà là bảo vệ tâm mạch hư nhược của Cơ Biệt, làm huyết dịch lưu thông, hô hấp thuận lợi.

Yến Phi tịnh không minh bạch chân khí bản thân sao lại thần kỳ đến như thế, nhưng chàng đã có thể tự chữa trị nội thương nghiêm trọng sau khi Tôn Ân muốn lấy đi cái mạng nhỏ của chàng, đương nhiên có thể dùng phương pháp giống như vậy để cứu Cơ Biệt một mạng.

Trong rừng chỉ có âm thanh của cây đuốc đang bốc cháy và tiếng hô hấp, người người đều im lặng mở to mắt, nhìn Cơ Biệt toàn thân không ngừng rung động, nghe tiếng hô hấp của Cơ Biệt mạnh dần lên, hơi thở không còn mảnh như tơ giống lúc trước.

"A!" Cơ Biệt mở mắt ra.

Chúng nhân mừng rỡ hoan hô.

Yến Phi cười nói: "Cảm giác thế nào? Ta đang làm tan một khối máu tụ lớn cỡ bàn tay trong hậu não ngươi." Cơ Biệt chấn động nói: "Yến Phi! Quả thực ngươi không chết?" Mộ Dung Chiến nói: "Bọn ta không chỉ sống tốt, còn phải phản công Biên Hoang Tập, do vậy ngươi nhất thiết phải phấn chấn lên." Yến Phi nói: "Ta đã thông tắt cả kinh mạch bế tắc lại làm tan máu tụ, ngươi chỉ ít phải nằm hơn ba bốn ngày mới có thể phục nguyên." Cơ Biệt rên rỉ: "Chỉ cần không chết là được, tình hình Biên Hoang Tập thế nào?" Mộ Dung Chiến nói: "Hiện tại mọi sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu một vài thứ, vì chuyện này bọn ta hơi lo lắng, tốt nhất ngươi mau khỏe lên." Lý Thuận Lương khuyên nhủ: "Đại thiếu gia không nên nói chuyện, Yến gia đang giúp ngài liệu thương." Cơ Biệt kiên trì nói: "Đích thị là thiếu gì vậy?" Yến Phi trong lòng chợt động nói: "Chỗ còn thiếu chính là cung cấp binh khí cung tiễn cho hơn sáu ngàn người sử dụng, ngươi là binh khí đại vương, so với bọn ta chắc có biện pháp." Cơ Biệt than: "Nếu như ở Biên Hoang Tập, ngươi muốn bao nhiêu ta có thể cung ứng bấy nhiêu. Tiếc là Biên Hoang Tập đã rơi vào tay địch nhân." Yến Phi và Mộ Dung Chiến đồng thời động dung.

Cơ Biệt cười khỏ: "Tại công xưởng của ta có một kho vũ khí bí mật, nếu không phải tiếc rẻ cái kho này ta đã sớm chuồn mất cho khỏe." Yến Phi và Mộ Dung Chiến nhìn nhau, cùng kêu lên một tiếng quá đi.

Biên Hoang Hành Động

Hoàng hôn.

Trên trời mây đen ùn ùn kéo lại, báo hiệu mưa dông sắp đến.

Mười hai chiếc song đầu thuyền đại biểu cho lực lượng còn sót lại của Đại Giang Bang, chờ một ngàn ba trăm chiến sĩ, ẩn tại thượng du Hoài Thủy cách Dĩnh khấu vài dặm, nằm yên chờ đợi.

Giang Văn Thanh và Lưu Dụ trên đài chỉ huy của soái hạm, ngẩng đầu quan sát khí tượng. Do sự khăng định của Lưu Dụ, nên bọn họ phải chịu khổ chờ hết nửa ngày, cuối cùng cũng được lão thiên gia đáp ứng giúp cho.

Những hạt mưa to như hạt đậu rớt xuống mặt bọn họ, rồi mưa lớn trút xuống, càng lúc càng lớn. Hai người đứng dưới trời mưa gào gió hú, cảm thấy thống khoái, bao uất hận trong lòng được tiết ra hết.

Chiến thuyền nhỏ neo khởi hành, hướng Dĩnh khấu tiến tới.

Giang Văn Thanh thở dài nói: "Ta hiện tại bắt đầu tin lời nói của Huyền Soái rồi."

Lưu Dụ nhìn qua nàng, dưới chiến y ướt sũng, những đường cong động lòng người trên thân hình nàng hiện lên rõ rệt, chỉ là Lưu Dụ lại không có cảm giác gì khác. Không biết có phải vì Vương Đạm Chân nên đối với tình trường gã sinh ra rụt rè, dù sao đi nữa gã căn bản không coi nàng như một nữ nhân.

Lấy làm lạ hỏi: "Lời nào?"

Giang Văn Thanh đáp: "Huyền Soái nói người là người có vận may. Cũng như trận mưa lớn này, không những đến đúng lúc, không làm mất danh tiếng quan sát thiên văn của người, lại là trận mưa to gió lớn nhất trong mấy tháng gần đây, làm cho nước sông dâng cao, Kiến Khang thủy sư không thể không tạm lánh vào rẽ sông. Cho dù có dây chèo sắt ngăn sông, gặp mực nước dâng cao thì cũng mất đi tác dụng."

Lưu Dụ cười nhẹ: "Cũng có thể vì tiểu thư và ta chung vai tác chiến, nên được lão thiên gia chiếu cố, có ai chắc chắn được? Tương lai nếu Lưu Dụ ta thành công, tất bảo đảm cho hưng thịnh của Đại Giang Bang."

Rồi đổi chuyện hỏi: "Có tin tức của Nhiếp Thiên Hoàn chưa?"

Giang Văn Thanh đáp: "Bọn ta cuối cùng cũng đã biết được, Nhiếp Thiên Hoàn tự mình thống lĩnh hạm đội gồm có hai mươi lăm chiến thuyền, rời vùng Lương Hồ. Theo ta ước tính, bọn hắn sẽ đến Dĩnh khấu trước sáng mai."

Lúc này cơn mưa lại trở nên cuồng bạo, bầu trời đen kịt, trên đài chỉ huy nhìn tới mũi thuyền cũng không trông thấy rõ. Mười hai chiếc song đầu hạm đã treo đèn báo lên đầu mũi, từng chiếc nối đuôi nhau trôi lên hợp xuống, vượt dòng nước dữ tiến lên. Mái chèo thò ra từ hai bên hông thuyền, nhịp nhàng mạnh mẽ chèo tới, không những cho thấy các thuyền thủ được huấn luyện kỹ càng, mà còn biểu lộ được lòng quyết tâm và nghị lực phục bang của các chiến sĩ Đại Giang Bang.

Lưu Dụ trầm ngâm nói: "Nếu nói như vậy, quân Kinh Châu của Hoàn Huyền chắc cũng đang trên đường đến Biên Hoan Tập, chỉ cần hỏi Đồ Phụng Tam, là có thể biết rõ lộ tuyến hành quân của Châu quân."

Giang Văn Thanh nhíu mày hỏi: "Lưu đại nhân muốn tập kích Kinh Châu quân?"

Lưu Dụ đáp: "Người khôn xuất khẩu, kẻ ngu xuất thủ, khi bọn ta biết rõ lộ tuyến hành quân của Châu quân, thì có thể kiếm cách để địch quân ở Biên Hoan Tập cũng biết, bọn chúng sẽ ra tay. Kể từ bây giờ, tiểu thư ngàn vạn lần xin đừng dùng quan chức xưng hô với tiểu đệ, đó là đại kỵ của Hoang nhân."

Giang Văn Thanh vui vẻ nói: "Ta cũng có ý đó, chỉ là không nghĩ được chu toàn như Lưu huynh. Tốt nhất là Kinh Châu quân cùng Lương Hồ Bang tấn công Biên Hoan Tập, trong lúc hai bên đang kiên trì giằng co ,

bọn ta một trận đánh bại địch nhân, như vậy trong thời gian ngắn Biên Hoang Tập sẽ không bị uy hiếp."

Lưu Dụ nói: "Cần phải khảo nghiệm khả năng nắm giữ thời cơ."

Lúc này thuyền đội đi đến Dĩnh khẩu, sức nước chảy siết hung hiểm, trên mặt sông sóng nước hung hăng cuồng nộ, mưa to mờ mịt khắp nơi, lại thêm màn đêm buông xuống, đứng tại đầu thuyền không nhìn rõ thấy đuôi, nói gì tới bờ sông. Nhưng tuyệt kỹ lái thuyền trong đêm tối dưới trời mưa dữ của Đại Giang Bang, cũng khiến gã phải thán phục.

Giang Văn Thanh nói: "Nhờ trời trợ giúp, thuyền đội bọn ta hiện tại đã trở nên tàng hình, lại thêm có tiểu hồ để ẩn thân của Lưu huynh, bọn ta thật sự đã thành một đội kỳ binh mà binh gia nằm mơ cũng cầu không được. Cũng chỉ có dùng kỳ binh chế địch, thì mới có thể bù đắp chỗ yếu kém trong lực lượng của bọn ta."

Lưu Dụ nói: "Sự thật là Huyền Soái từ nhiều năm trước đã nhìn ra được vai trò quan trọng của Biên Hoang trong cuộc chiến nam bắc."

Giang Văn Thanh nói tiếp: "Như Lưu huynh đích thị là trinh sát viên xuất sắc nhất của Bắc Phủ Bình chuyên do thám Biên Hoang, bọn ta hiện tại chung vai tác chiến, phối hợp ăn ý, cùng với tinh thần đoàn kết chưa bao giờ có của Hoang nhân, kết lại sẽ làm cho Tôn Ân, Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền kinh sợ."

Thuyền đội phá sóng ngược dòng, không chút khó khăn đi về thượng nguồn Dĩnh Thủy.

Quan hệ đến vinh nhục của Biên Hoang Tập chính là dòng trường giang nổi tiếng chảy qua Biên Hoang này.

° ° °

Sau hoàng hôn ngày thứ bảy Đại Giang Bang thuyền đội đã đến được Dĩnh khẩu. Trên đồi hoang ở hướng đông nam Biên Hoang Tập, Yến Phi, Đồ Phụng Tam, Hồ Lô Phương, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi tinh thần phấn chấn nhìn về phía Biên Hoang Tập.

Đại chiến quang phục Biên Hoang Tập sắp bắt đầu, mọi người tẩy sạch hết không khí chán nản, nổi nhục để Kỷ Thiên Thiên bị cầm giữ được bỏ qua một bên, toàn tâm toàn ý triển khai kế hoạch bí mật ----- chiến dịch quân sự "Biên Hoang Hành Động"

Mộ Dung Chiến trầm giọng nói: "Dương Toàn Kỳ lĩnh suất một vạn quân khinh kỵ Kinh Châu sẽ đến đây vào canh ba đêm nay, tin tình báo từ Giang Văn Thanh, do Lưu Dụ tự thân thăm dò được, tuyệt đối chuẩn xác, dám hỏi Đồ huynh, Dương Toàn Kỳ là nhân vật gì?"

Thác Bạt Nghi nói tiếp: "Theo Lưu Dụ nói, địch nhân sĩ khí đang cao, tuy ngày đêm không ngừng bước, vẫn không chút mệt mỏi, đội hình nghiêm chỉnh, khẳng định là tinh nhuệ của Kinh Châu quân."

Hồ Lô Phương không nhịn được cười nói: "Ta có chút cảm giác kỳ quái là lịch sử lặp lại, chỉ bất quá chúng ta thay thế bọn Thiết Sĩ Tâm, Tông Chánh Lương, Từ Đạo Phúc, Thiên Sư quân đổi chỗ với Kinh Châu quân, duy nhất một vai không đổi là Nhiếp Thiên Hoàn."

Mộ Dung Chiến nói: "Tình huống lần này, so với lần bọn ta từng đối diện có một khác biệt lớn, bọn chúng không cần phải ứng phó hai mặt nam bắc giáp công, so với bọn ta nhẹ hơn nhiều."

Đồ Phụng Tam lãnh đạm nói: "Nhẹ chẳng được bao nhiêu. Ta và Dương Toàn Kỳ có thể nói là bằng hữu tương đắc, người này trí dũng song toàn, là một trong những tướng lĩnh xuất sắc nhất của châu ly. Nhiếp Thiên Hoàn có thể đại phá Đại Giang Bang, giết chết Giang Hải Lưu, tuyệt đối không thể xem nhẹ. Ta và Nhiếp Thiên Hoàn trường kì giao tranh, chưa từng chiếm được tí tiện nghi nào với y, Tôn Ân cũng không chiếm tiện nghi được với y."

Yến Phi nói: "Nếu Đồ huynh y theo kế hoạch của bọn ta tiến hành, tức là phản lại quý chủ, hy vọng Đồ huynh nghĩ kỹ lại chuyện này."

Đồ Phụng Tam cười nhẹ đáp: "Ta chính là chấp hành nhiệm vụ Nam Quận Công giao xuống ! Chỉ cần ta vững chân ở Biên Hoang Tập, y có thể được hưởng lợi ích nơi Biên Hoang Tập này, như vậy sao lại có

chuyện phản bội ở đây?"

Hồ Lô Phương thản nhiên nói: "Giả sử bọn ta phải quyết chiến sinh tử với Dương Toàn Kỳ, Đồ huynh nếu vẫn đứng bên phía bọn ta, quý chủ không cho đó là phản bội mới là kỳ quái."

Người người im hơi lặng tiếng, chờ nghe Đồ Phụng Tam làm sao trả lời vấn đề thiết yếu này.

Trận chiến này chỉ có thể thắng không thể bại, bại sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở mình, bởi vậy cần phải rõ lập trường của Đồ Phụng Tam, để tránh thất bại sau này.

Đồ Phụng Tam nói: "Có một biện pháp giải quyết, là bọn ta tạo ra một chuyện làm Dương Toàn Kỳ cảm thấy rơi vào tình thế không thể làm được, lúc đó ta có thể tới phân trần lợi hại với y, tránh đi tình huống song phương kịch chiến."

Mộ Dung Chiến vui mừng nói: "Bọn ta sẽ không để người khó xử, hiện tại mọi chuyện đều tùy theo ý bọn ta, muốn tình thế ra sao thì tình thế sẽ như vậy, phải không?"

Yến Phi cảm giác được Mộ Dung Chiến với Đồ Phụng Tam đã lập được mối quan hệ bạn bè thâm sâu, bởi vậy lên tiếng ủng hộ y. Đồng thời nghĩ tới sau khi thu phục Biên Hoang Tập sẽ còn nhiều vấn đề.

Vì Biên Hoang Tập, vì sinh tử tồn vong của mọi người, Biên Hoang Tập như một bãi cát rời biến thành đoàn kết nhất trí. Tuy nhiên sau khi thu phục được Biên Hoang Tập, tình huống rồi sẽ ra sao? Mỗi cá nhân đối với việc cứu Kỷ Thiên Thiên có còn nhiệt tâm như bây giờ không?

Thác Bạt Nghi hỏi: "Làm sao tạo ra tình huống như vậy?"

Đột nhiên im lặng, mọi người đưa mắt nhìn sang phía Yến Phi.

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Sao lại nhìn ta? Bọn người không biết động não sao?"

Hồ Lô Phương cười nói: "Tiểu Phi không cần phải khiêm tốn ! Có gom hết não bọn ta lại, cũng khó bằng được người linh cơ diệu toán như được thần linh trợ giúp. Nếu không phải lão ca người thông linh như thần, bọn ta đã sớm lọt vào gian kế của Mộ Dung Thùy."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta ít khi bội phục ai, bất quá đối với Yến huynh lại tâm phục khẩu phục, ai có thể sáng suốt như người, có được bản lĩnh đoán biết tương lai."

Yến Phi trong lòng kêu khổ, lại không dám nói ra tình huống đặc dị có thể tâm linh tương thông với Kỷ Thiên Thiên.

Mộ Dung Chiến nói: "Theo tin tình báo của Cao Ngạn, Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc vì vấn đề phân chia lương thực của cải, đưa đến tranh cãi không vui, hai quân tướng hợp lại chia, sợ khó chung lòng ứng phó Kinh Châu quân và Lương Hồ bang."

Thác Bạt Nghi nói: "Nếu sự thật như vậy, chắc chắn là thời cơ tốt cho bọn ta phản công."

Chỉ là hiện tại tình thế thay đổi, Dương Toàn Kỳ và Nhiếp Thiên Hoàn đột nhiên kéo đến, bọn ta làm sao trở thành ngư ông đắc lợi đây?"

Mọi người lại đưa mắt nhìn về Yến Phi.

Tình thế vì vậy trở nên phức tạp, may mắn là quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay liên quân Biên Hoang, nhưng vì liên quan tới mối quan hệ vi diệu giữa Ly Châu quân và Đồ Phụng Tam, bọn hắn muốn đoạt lại Biên Hoang Tập, lại không thể cùng Dương Toàn Kỳ chính diện xung đột, mức độ khó khăn đương nhiên tăng gấp bội. Lại thêm một chuyện không hay nữa, đó là nếu để cho Dương Toàn Kỳ và Nhiếp Thiên Hoàn công hãm Biên Hoang Tập, nếu lỡ bị Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc đánh lui, bọn hắn sẽ rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan.

Đồ Phụng Tam nói: "Huynh đệ trong tập của bọn ta bị bức làm trợ thủ, thậm chí bị đẩy ra chiến trường để

chết thế, bởi vậy diều kẻ ngồi coi hồ đấu không thể thi hành."

Thác Bạt Nghi thở dài nói: "Tiểu Phi, đến phiên ngươi nói rồi đó !"

Yến Phi lờ mờ cảm thấy Thác Bạt Nghi cố tình đổ dầu vào lửa, khiến chàng trở thành lĩnh tụ phát hiệu lệnh cho liên quân Biên Hoang. Nhưng vì Kỷ Thiên Thiên, chàng cũng không thể nhường việc này cho người khác, không có cách từ chối.

Ngầm thở dài một hơi.

Yến Phi nói: "Phù Kiên bại ở Phì Thủy, thua vì Chu Tự làm trận phản bội, Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc học được bài học này, sẽ không bắt huynh đệ bọn ta ra chiến trường, sẽ giữ bọn họ lại trong tập làm công việc trợ vận."

Hồ Lô Phương đồng ý nói: "Chắc là vậy rồi."

Yến Phi nói tiếp: "Bọn ta phải coi an toàn của huynh đệ trong tập là quan trọng hàng đầu. Khi liên quân Kinh-Hồ đánh Biên Hoang Tập đến lúc khẩn trương nhất, địch nhân trong tập bị phân tán chú ý, bọn ta lấy vũ khí bí mật ở vũ khố chuyển đến Tiểu Kiến Khang, chỉ cần có thể vũ trang cho huynh đệ trong tập trở lại, bọn ta sẽ nằm ở thế bất bại."

Thác Bạt Nghi gật đầu nói: "Ta nghĩ bọn ta có đủ thời gian để làm chuyện này, hai bên công thủ còn chưa biết thắng lợi ra sao, bọn ta có dư thời gian mà."

Yến Phi nói: "Bọn ta phải tạo ra tình huống để Dương Toàn Kỳ không thể không rút binh, cần phải hoàn thành hai mục tiêu quân sự quan trọng, trước tiên là tập kích thuyền đội của Nhiếp Thiên Hoàn, sau đó là ám sát Thiết Sĩ Tâm."

Đồ Phụng Tam phản chấn nói: "Chiến lược do Yến huynh nghĩ ra quả thật là cao minh, ta đại khái có thể nắm được việc đẩy lùi Nhiếp Thiên Hoàn, việc này hoàn toàn dựa vào tử địch của Lương Hồ bang là Đại Giang bang."

Mộ Dung Chiến nói: "Mất đi sự trợ giúp của Lương Hồ bang, Dương Toàn Kỳ sẽ phải cô lập tác chiến. Chỉ là Nhiếp Thiên Hoàn cũng chẳng phải hạng tầm thường, thu thập y tuyệt đối không phải dễ dàng."

Hồ Lô Phương nói: "Thuyền đội Đại Giang Bang chính là đội kỳ binh nằm ngoài dự liệu của Nhiếp Thiên Hoàn, bọn ta có thể tái diễn lại tình huống Tôn Ân cùng Nhiếp Thiên Hoàn phục kích Giang Hải Lưu, theo đường bộ giúp Đại Giang Bang báo cừu rửa hận. Nếu có thể giết được Nhiếp Thiên Hoàn, Lương Hồ bang sẽ bị suy sụp."

Đồ Phụng Tam nói: "Điều đáng sợ nhất là khi bọn ta tấn công Nhiếp Thiên Hoàn, địch nhân ở Biên Hoang Tập sẽ lợi dụng thời cơ tập hậu bọn ta."

Yến Phi nói: "Chuyện này cũng không phải khó giải quyết, khi bọn ta bí mật vũ trang thành công Tiểu Kiến Khang, mà địch nhân hai bên lại công thủ bất phân thắng bại ở Biên Hoang Tập, cả hai đều thương vong trầm trọng, bọn ta có thể tiến quân qua bờ đông Dĩnh Thủy, thiết lập mộc lũy kiên cường bên bờ sông. Người nói địch nhân phản ứng thế nào đây?"

Mộ Dung Chiến vỗ tay hoan hô nói: "Đương nhiên bên công thì rút binh xem sao, bên thủ thì lấy thủ làm trọng, vậy thì Dĩnh Thủy sẽ nằm dưới sự khống chế của bọn ta. Yến huynh ra chiêu này, không tốn một binh một tốt, mà lại nắm được thế chủ động toàn cục."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Kế này đúng là có thể làm, nếu lúc này địch nhân nghĩ đến chuyện đối phó huynh đệ trong tập, thì đã trễ một bước. Lúc cần bọn ta có thể chiếm Tiểu Kiến Khang, làm rung động phòng ngự ở trong lòng địch nhân."

Thác Bạt Nghi nói: "Phục kích Nhiếp Thiên Hoàn như vậy đúng là cơ hội khó mà gặp được, khi Nhiếp Thiên Hoàn thua trận bỏ chạy, hạm đội Đại Giang Bang sẽ thay vào đó, chỉ cần bọn ta thành công ám sát Thiết Sĩ Tâm, địch nhân ở Biên Hoang Tập không đánh cũng tan."

Yến Phi kích động trong lòng, có giết được Thiết Sĩ Tâm hay không, là chìa khóa cho cuộc chiến trường kỳ với Mộ Dung Thủy. Hoàng Hà bang từ thịnh chuyển sang suy, đối với Mộ Dung Thủy có ảnh hưởng cực lớn.

Mộ Dung Chiến nói: "Ta đề nghị Yến Phi tạm ngồi chỗ Thiên Thiên, làm thống soái của liên quân bọn ta."

Thác Bạt Nghi kinh ngạc liếc Mộ Dung Chiến một cái, mặc dù dưới tình huống trước mắt, không ai có đề nghị nào khác, nhưng trước giờ Thác Bạt Tộc đều là tử địch của Mộ Dung Chiến bản tộc, mà ít nhất một nửa Yến Phi cũng coi là người của Thác Bạt Tộc.

Cứ nhìn hành động này của Mộ Dung Chiến, có thể thấy được y là người lấy đại cục làm trọng.

Về mặt này Đồ Phụng Tam hiểu rõ Mộ Dung Chiến hơn Thác Bạt Nghi, y hiểu được Mộ Dung Thủy là kẻ địch đối đầu, vì cần phải cứu Kỷ Thiên Thiên gấp, sớm bỏ cừu hận chủng tộc qua một bên.

Yến Phi cười nói: "bọn ta vẫn cứ dùng hội nghị Chung Lâu để lựa ra lãnh đạo tối cao, cho dù có nghe ai nói chọn ta là sai lầm, tiểu đệ cũng tuyệt không phản đối."

Chợt đưa mắt nhìn về hướng Dĩnh Thủy, nói: "Lưu Dụ đến rồi !"

Vừa nghe tiếng gió, Lưu Dụ đã đứng trên đồi hoang, lộ nét phong trần, cười dài nói: "Từ khi chia tay đến bây giờ, chư vị vẫn khỏe chứ?"

Yến Phi tới trước bắt tay gã, nói: "Không chết đã là đại hồng phúc, Lưu huynh phong thái còn hơn trước, có thể thấy là sau khi thoát khỏi ma trảo của Tôn Ân, lại có tinh tiến rồi."

Lưu Dụ vui đến phát cuồng nắm chặt lấy Yến Phi, hớn hờ nói: "Nghe được tin vui là Yến huynh vẫn còn sống, sĩ khí bọn ta lập tức dâng cao, rõ ràng không nghi ngờ gì nữa, trận này sẽ thắng"

Buông tay Yến Phi ra, lần lượt hỏi thăm mọi người.

Cuối cùng đến phiên Đồ Phụng Tam, Lưu Dụ cười nói: "Sau này nếu cần phải gạt Đồ huynh, ta cần phải tỉnh táo tinh thần."

Mọi người đều mỉm cười.

Đồ Phụng Tam nghiêm chỉnh nói: "Là bạn hay là địch, không ai dám khẳng định. Bất quá hôm nay bọn ta khẳng định là chiến hữu kẻ vai tác chiến, mọi người nên trân quý chuyện này."

Thác Bạt Nghi nói: "Bọn ta vừa bàn xong toàn bộ đại kế phản công. Trời vẫn còn tối !

Bọn ta sau khi vào Tập làm sao trao đổi tin tức đây?"

Mộ Dung Chiến dẫn đầu đi xuống đồi, mọi người theo sau, đi về hướng Dĩnh Thủy.

Bọn y là những người tối cao trong liên quân Biên Hoang Tập, bất luận mưu trí võ công, đều ở mức ngang nhau. Bất cứ ai trở thành mục tiêu ám sát của bọn y, địa điểm lại là Biên Hoang Tập nơi bọn y quen thuộc, thì coi như đã bước nửa chân vào quỷ môn quan rồi.

Trên trời mây đen chợt hiện, báo hiệu một cơn mưa dữ sắp nổi lên.

° ° °

Tiểu Thi bưng một bát thuốc vừa mới nấu xong, ngồi cạnh đầu giường của Kỷ Thiên Thiên.

Sắc mặt nhợt nhạt, Kỷ Thiên Thiên ôm mền ngồi dậy, đỡ bát thuốc Tiểu Thi đưa cho, hớp một ngụm nhỏ, nhíu mày nói: "Đắng quá vậy."

Trong phòng lặng yên, chiến thuyền ngược dòng đi về hướng tây. Còn chưa tới một canh giờ nữa, thuyền đội

sẽ tới Tứ Thủy, nhắm Lạc Dương tiến tới. Lần này Mộ Dung Thủy hạ quyết tâm phải hạ được Lạc Dương, ngoài bảy ngàn binh lính do Cao Bật chỉ huy, xuyên qua Biên Hoang đến thẳng bên ngoài Lạc Dương, còn có năm vạn đại quân của Mộ Dung Bảo, dọc theo bờ bắc đại hà, phi ngựa thẳng tới Lạc Dương. Lực lượng như vậy, trong khi lực lượng của Đại Tần đang trên đà đi xuống khó có thể kháng cự.

Tiểu Thi dễ dàng nói: "Thuốc đắng dã tật ! Là thuốc do đại phu của Yến Vương khai toa cho tiểu thư đó."

Kỷ Thiên Thiên lắc đầu nói: "Ta không muốn uống."

Tiểu Thi hai mắt đỏ hoe nói: "Vì Yến công tử, khó uống cỡ nào tiểu thư cũng phải uống hết."

Kỷ Thiên Thiên không biết vì Yến Phi, hay vì không thể nhẫn tâm cự tuyệt Tiểu Thi, mặt mày nhăn nhó, "ực ực", uống hết sạch thang thuốc.

Tiểu Thi im lặng nhận lại chén thuốc, đặt trên cái bàn nhỏ gần bên, rồi đột nhiên nghẹn ngào.

Kỷ Thiên Thiên thương xót ôm tiểu tì vào lòng, trách nhẹ nói: "Lại khóc rồi."

Tiểu Thi nức nở nói: "Tiểu thư là thân ngàn vàng, thật không nên quay lại vì em !"

Kỷ Thiên Thiên nói: "Đại quá ! Ta có thể không làm như vậy được sao ? Bởi vậy em cũng phải kiên cường lên, em còn nhớ quẻ bói đó nói gì không? Cuối cùng cũng có một ngày, bọn ta trở lại Biên Hoang Tập sống qua những ngày tháng tự do vui vẻ."

Tiểu Thi khóc thảm thiết, nói: "Nhưng tiểu thư lại ngã bệnh ! Tiểu thư chưa từng phát bệnh nặng như vậy."

Kỷ Thiên Thiên nói: "Là ta bị trúng phong hàn, qua vài ngày sẽ không sao."

Trong lòng lại thầm thở dài.

Bệnh của nàng không có thuốc nào chữa khỏi được, nguyên nhân là vì nói chuyện thông qua tâm linh với Yến Phi, hao tổn tâm lực quá độ. Hy vọng nghỉ ngơi nhiều ngày sẽ khôi phục lại nguyên khí.

Tuy vậy vấn đề lại là, nàng không thể nén được trong tâm lại hô hoán Yến Phi, để dụ bớt nỗi khổ tương tư, đồng thời báo lại tình hình hành quân của Mộ Dung Thủy. Điều này giống như tự thiêu đốt sinh mệnh lực của bản thân, như tầm nhả tơ, đến chết mới thôi.

Nàng có thể chống đỡ cho đến thời khắc gặp lại Yến Phi không?

Hồi 64

Mật Mưu Phản Công

Háu người Yến Phi, Lưu Dụ, Hồ Lôi Phương, Thác Bạt Nghi, Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến lần lượt thoát ra từ kênh ngầm, trôi lên khỏi mặt nước, họp lại trong phé trạch chờ đợi.

Tiền thân Biên Hoang Tập chính là một thành thị lớn do hơn mười vạn dân tụ cư lại mà thành, trải qua đổ nát rồi thành Biên Hoang Tập, nhà cửa, cơ xưởng, cửa hàng của hoang nhân chủ yếu tập trung ở đông tây nam bắc bốn con đường chính, cùng Dạ Oa Tử và Tiểu Kiến Khang, bởi vậy phố xá nhà cửa những nơi khác vẫn còn bỏ hoang, hình thành một tình huống đặc sắc cho Biên Hoang Tập vừa phồn vinh lại hoang phế, tạo ra một chỗ tuyệt hảo để bọn Yến Phi xúc tiến hành động quân sự.

Sau khi mọi người trao đổi tin tình báo mới nhất xong, Lưu Dụ nói: "Thủy sư của Nhiếp Thiên Hoàn bao gồm hai mươi lăm chiếc thuyền Xích Long, mỗi thuyền có khoảng hai trăm người, cả thủy được khoảng năm ngàn binh lính. Trước khi Nhiếp Thiên Hoàn tiến lên phía bắc Dĩnh Thủy, đã kịch chiến hai canh giờ ở Dĩnh Khẩu với thủy sư Kiến Khang, phá bỏ tuyến phong tỏa của thủy sư Kiến Khang, chỉ mất hai chiến thuyền Xích Long, trong khi Kiến Khang thủy sư mất gần hết toàn quân."

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu nói như vậy, trong thời gian ngắn, triều đình sẽ không đủ sức phong tỏa Dĩnh Khẩu."

Dĩnh Khẩu là quan khẩu cho Dĩnh Thủy giao lưu với sông ngòi lớn nhỏ ở phương nam, một khi bị phong tỏa, thì sẽ cắt đứt giao thông thủy lộ của Biên Hoang Tập với phương nam. Bởi vậy giả thiết Hoang nhân có thể quang phục Biên Hoang Tập, thật sự phải vui mừng rằng Nhiếp Thiên Hoàn do vô tình đã giúp Hoang nhân một chuyện lớn.

Lưu Dụ cười nói: "Ta hiểu rõ Tư Mã Đạo Tử, trước và sau khi Biên Hoang Tập rơi vào tay địch, Kiến Khang thủy sư mấy lần giao phong cùng Lưỡng Hồ Bang, đều có kết cục thảm bại, Kiến Khang thủy sư đừng nghĩ có thể khôi phục nguyên khí trong vòng vài năm, cho dù Lưỡng Hồ Bang phong tỏa thượng du Kiến Khang, Tư Mã Đạo Tử cũng không có sức phản kích, lại còn chưa nói đến phiên nào ở Biên Hoang Tập của bọn ta."

Mộ Dung Chiến nói: "Còn Tà Huyền thì sao? Bắc Phủ Binh thủy sư do Lưu Lao Chi chỉ huy, có hàng trăm chiến thuyền lớn nhỏ, lực lượng hùng hậu, tin rằng Nhiếp Thiên Hoàn sẽ không dám đụng tới lực lượng tinh nhuệ đó."

Lưu Dụ nói: "Triều đình đã ra lệnh không cho Huyền Soái tham gia cuộc chiến tranh đoạt Biên Hoang Tập, Huyền Soái cũng còn phải nghĩ dưỡng thương. Trong thời gian ngắn, Bắc Phủ Binh không thể có bất cứ hành động quy mô nào được."

Thác Bạt Nghi nhú mày hỏi: "Vậy xin hỏi Lưu huynh đến Biên Hoang Tập với thân phận gì?"

Mọi người lộ rõ nét chăm chú, bởi vì chuyện này quan hệ đến thái độ chúng nhân đối với Lưu Dụ sau này, lại sẽ liên quan đến lập trường của Đại Giang Bang.

Lưu Dụ ung dung trả lời: "Ta đại biểu cho bên nào không quan trọng, mọi chuyện y theo quy củ của Biên Hoang Tập mà làm. Bất quá để xóa đi nỗi nghi ngờ của chư vị, ta có thể nói cho bọn người biết ta không mang trên mình bất cứ nhiệm vụ quân sự nào, lại có thể nói đã bị tước đi chức vụ, như vậy mới có thể toàn lực giúp Đại Giang Bang đối phó Lưỡng Hồ Bang."

Nói xong hướng Đồ Phụng Tam hỏi: "Đồ huynh đối với câu trả lời của ta có thỏa mãn chưa?"

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Như Lưu huynh nói, mọi chuyện y theo quy củ của Biên Hoang Tập."

Lưu Dụ điềm tĩnh nói: "Chỉ là tình huống của Đồ huynh khác ta, lần này Dương Toàn Kỳ và Nhiếp Thiên Hoàn liên thủ đến đánh, là mệnh lệnh Nam Quận Công giao xuống."

Nếu Đồ huynh đứng bên bọn ta, Nam Quận Công sẽ coi Đồ huynh ra sao?"

Yến Phi than thầm trong lòng, Lưu Dụ và Giang Văn Thanh trở lại, làm cho liên quân Biên Hoang xuất hiện tinh thế mới, hỏi đến những mối quan hệ của các thủ lĩnh lại càng phức tạp.

Đồ Phụng Tam song mục lóe sáng, trầm giọng đáp: "Nam Quốc Công lần này phái người lại đánh Biên Hoang Tập, đối với Đồ Phụng Tam ta là sỉ nhục, liên thủ với Nhiếp Thiên Hoàn là một sai lầm. Ta phải dùng sự thật chứng minh cho y thấy, y giao nhiệm vụ xuống, chỉ có Đồ Phụng Tam ta là có thể hoàn thành."

Hồ Lô Phương không ngờ hai người lại tranh cãi chuyện này ở đây, nói sang chuyện khác: "Nghe nói Tà Huyền nội thương nghiêm trọng, có thể nguy hiểm đến tính mệnh, không biết đây là tin đồn hay là sự thật?"

Yến Phi ngăn lại: "Lưu huynh không cần phải trả lời chuyện này."

Lưu Dụ cảm kích liếc nhìn Yến Phi một cái rồi nói: "Huyền Soái thương thế ra sao, sợ chỉ có mình ông ta biết rõ. Bất quá trước khi ta ly khai Nghiêm Lăng, Huyền Soái quyết định đích thân hộ tống di thể An Công trở lại an táng ở Tiểu Đông Sơn Kiến Khang."

Nghe xong câu cuối cùng, mọi người đều biến sắc.

Tà Huyền từ sau trận chiến Phì Thủy, một bước nhảy lên thành thống soái vang danh nhất thiên hạ, ông ta dám tự mình đến Kiến Khang nơi Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo đang nắm quyền, thể hiện một tư thế

quân sự, sẽ trấn áp dị tâm của Hoàn Huyền, cùng ý đồ mưu phản của Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn. Như vậy chỉ cần thu phục Biên Hoang Tập, trong thời gian ngắn, Biên Hoang Tập sẽ không bị bất cứ uy hiếp gì đến từ phương nam, giúp liên quân Biên Hoang có chỗ để triển khai hành động cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên.

Vị trí của Lưu Dự đột nhiên được nâng lên, vì y chính là đại biểu cho Tạ Huyền, cái nhìn của Lưu Dự đối với Biên Hoang Tập, có ảnh hưởng trực tiếp đến thái độ của Tạ Huyền đối với Biên Hoang Tập.

Yến Phi nói: "Chỉ cần mọi người y theo quy củ của Biên Hoang Tập hành sự, lại không có ân oán cá nhân, thì có thể chung sống hòa bình, tự mình phát tài."

Hồ Lôi Phương nói: "Quyết định ở hội nghị Chung Lâu chính là quyết định cuối cùng, ai dám phản đối quyết định của hội nghị, sẽ trở thành công địch của Biên Hoang Tập."

Thác Bạt Nghi nói: "Sau khi thu phục Biên Hoang Tập, bọn ta có thể phải tăng thêm ghế ở hội nghị, giúp hội nghị Chung Lâu có đầy đủ đại diện."

Bọn họ không thể không nhắc đến chính sách trong tương lai vào lúc này, bởi vì mỗi cá nhân đều nhìn ra các nhóm có mâu thuẫn trùng trùng, quan hệ nhập nhằng vô cùng.

Thoáng có tiếng gió.

Mộ Dung Chiến nhìn qua Yến Phi.

Yến Phi nói: "Là Cao Ngạn !"

Nói chưa dứt câu, Cao Ngạn đã xuyên qua cửa sổ vào tới, hiển lộ thân thủ như trước vừa chạm đất đã bật lộn ngời dậy, nhìn Lưu Dự trước, cười nói: "Người thật sự đã trở lại !"

Yến Phi nói: "Không nói chuyện phiếm ! Tình hình ra sao?"

Cao Ngạn làm bộ nghiêm chỉnh nói: "Mọi người ngồi xuống nói chuyện."

Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi lách tới bên trước cửa sổ bị phá và cửa sau, cẩn thận quan sát động tĩnh bên ngoài nhà.

Cao Ngạn chen lại bên tường chỗ Yến Phi, Lưu Dự và Hồ Lôi Phương đang ngồi, hạ giọng nói: "Tình hình trong Tập hết sức khẩn trương, chúng huynh đệ làm việc như trâu ngựa dưới ngọn roi của địch nhân, lấy Dạ Oa Tử làm trung tâm thiết lập căn cứ phòng ngự. Lại không ngừng gọi trình thám đi quan sát tình hình các nơi. Thiết Hắc Tâm và Từ Phúc Vong không những phải canh phòng Kinh Châu và Lương Hồ quân, mà còn phải canh chừng bọn ta."

Nghe thấy Cao Ngạn đổi tên thô tục cho Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc, mọi người dở khóc dở cười, nhưng cũng lộ rõ mối cừu hận của hoang nhân đối với kẻ địch.

Hoang nhân rất sợ bị người quản thúc, hà huống là bị cưỡng bức làm trâu làm ngựa.

Mộ Dung Chiến lãnh đạm nói: "Chỉ là sử dụng kế sách cũ của bọn ta."

Đồ Phụng Tam nói: "Hay là bọn hán nghĩ ra được sách lược cao minh hơn Thiên Thiên?"

Chợt nghĩ tới Kỷ Thiên Thiên nơi xa, tâm tình mọi người trở nên trầm trọng, bất chợt trầm mặc cả xuống.

Việc cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên đúng là một chặng đường dài đầy khó khăn, ai dám khẳng định sẽ thành công?

Yến Phi phá vỡ không khí im lặng buồn phiền, nói: "Có phải Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc vì phân chia lương thực của cải mà tranh chấp không?"

Cao Ngạn đáp: "Ta và lão Trác đều cho đó là giả vờ, bởi vì bọn chúng đều là những người biết phân biệt mức

độ nặng nhẹ, sẽ không hành động bộp chộp vào thời khắc nguy cơ trùng trùng này. Mà sự thật cũng đã chứng minh bọn ta không có nhìn sai. Sáng nay, Thiết Sĩ Tâm, Tông Chánh Lương và Từ Đạo Phúc ba người khai họp tại Chung Lâu, họp xong lập tức tiến hành diễn tập quân sự liên hợp trong Tập, riêng biệt nhưng vẫn hợp tác không chỗ hở."

Hồ Lôi Phương hỏi: "Có nắm được sinh hoạt hàng ngày của Thiết Sĩ Tâm không?"

Cao Ngạn đáp: "Thiết Sĩ Tâm rất ít khi lộ diện, trái lại Tông Chánh Lương mỗi ngày sớm muộn đều tự mình dẫn binh, tuần tra các cứ điểm quan trọng phía Bắc của hai con đường chính ở hai bên Đông Tây. Bọn ta sao không đổi thành ám sát Tông Chánh Lương, sẽ dễ hơn nhiều."

Mục quang mọi người đặt hết lên người Yên Phi, muốn nghe ý kiến của chàng, Đồ Phụng Tam cũng không ngoại lệ.

Lưu Dụ cảm thấy hết sức kinh ngạc, gã đương nhiên không rõ khả năng "linh cơ diệu toán" mà mọi người từng chứng kiến, chỉ lờ mờ cảm thấy mọi người đều đi theo chủ ý của Yên Phi.

Yên Phi dứt khoát nói: "Bất luận khó khăn thế nào, bọn ta không thể để Thiết Sĩ Tâm sống rời khỏi Biên Hoang. Trừ đi Thiết Sĩ Tâm, đối với đại kế thống nhất của Mộ Dung Thùy, sẽ là một đả kích nghiêm trọng."

Đồ Phụng Tam điềm nhiên nói: "Tuyệt đối đồng ý, Thiết Sĩ Tâm không phải hội họp ở Chung Lâu với Từ Đạo Phúc sao? Đó là cơ hội của bọn ta. Chuyện này trên danh nghĩa khẳng định có thể là tin vui ngoài dự liệu cho bọn ta."

Mộ Dung Chiến vỗ đùi nói: "Phải đó! Lão Trác cuồng trước đây có lòng bất hảo với Biên Hoang Tập, y từng xây mật thất tại Thuyết Thư Quán, rồi vẫn dấu giữ riêng cho mình. Chung Lâu là địa bàn của hắn, đương nhiên cũng không ngoại lệ."

Cao Ngạn nói: "Bắt đầu từ đêm qua, địch nhân lại có thủ đoạn mới đối với huynh đệ trong Tập của bọn ta, là sẽ phải mang cùm trên chân, tới lúc khổ lao mới được tháo ra."

Hồ Lôi Phương thất thanh hỏi: "Như vậy không phải cần hơn sáu nghìn cái cùm chân sao?" Cao Ngạn đáp: "Có trách thì trách Cơ Đại Tiểu của bọn ta, để lại nhiều thiết liệu như vậy, lại còn số lớn thợ thủ công sẵn sàng, chưa đầy hai mươi ngày, có thể chế tạo ra mọi thứ."

Lưu Dụ nói: "Chiêu này đúng là tuyệt chiêu, coi như phế bỏ võ công của bọn họ. Bất quá là do huynh đệ bọn ta làm ra, nên có thể tự mình làm ra chìa khóa để mở."

Cao Ngạn cười khổ nói: "Địch nhân đối với chuyện này đã sớm có đề phòng, sau khi làm xong 100 chiếc chìa khóa dưới sự giám thị nghiêm mật, lập tức phá hủy khuôn mẫu."

Nghe nói ổ khóa là do Từ Đạo Phúc cung cấp mẫu vẽ, rất khó mô phỏng. ngay cả các huynh đệ phụ trách làm khuôn ổ khóa cũng không nắm vững được."

Mộ Dung Chiến hung dữ nói: "Bọn ta dùng rìu bén chặt bẻ từng cái cùm chân, là hết phiền não."

Cao Ngạn thở dài nói: "Mấy món đồ nghề của Cơ Đại Tiểu, sao lại dễ giải quyết như vậy. ta thấy hậu quả sẽ là mấy cái rìu của bọn mình bị mẻ thôi. Đúng lúc phát ra tiếng "đình đình", địch quân đã kéo hết lại."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Cởi khóa cần tới người giữ chìa, bọn ta có thể đi đánh cắp về một chiếc chìa khóa, rồi nhờ Cơ Đại Tiểu đích thân ra tay sao lại, lúc động thủ về sau có thể làm địch nhân một phen kinh ngạc."

Thác Bạt Nghi gật đầu nói: "Đây là cách duy nhất có thể làm được, làm sao ra tay, lại để địch nhân u mê không biết, cần phải bàn thêm chi tiết."

Cao Ngạn nói: "Ta giao Bàn Nghĩa nghĩ cách. May mắn là bọn ta có đông đảo người tài, số cao thủ trộm cắp móc túi nhiều đầy xe, đủ sức để giải quyết chuyện này."

Lưu Dụ nói: "Khinh công của Cao Ngạn người đứng là không tệ, chỉ là Tiểu Kiến Khang chắc chắn được bảo

vệ nghiêm ngặt, làm sao người tự do tới lui, không sợ bị địch nhân phát giác?"

Hồ Lôi Phương cười nói: "Lưu huynh vừa đến xứ này, bởi vậy không rõ tình hình."

Phương tiện giám thị của địch nhân tại Tiểu Kiến Khang, chủ yếu ỷ lại vào sáu chòi canh vừa mới xây cạnh hai bức tường nam bắc, lại phong bế hầu hết chỗ xuất nhập, chỉ để cổng ra hai bên đông tây, riêng rẽ dẫn tới Dĩnh Thủy và con đường chính ở phía Bắc."

Thác Bạt Nghi tiếp lời: "Phế viên bọn ta đang ngồi đây là ở đông của con đường chính ở phía Bắc, cách Tiểu Kiến Khang khoảng mười căn nhà. Để vận chuyển vũ khí, bọn ta rời đây từ hướng nam, địa đạo dẫn đến Tiểu Kiến Khang nằm tại một ngôi nhà hoang sát cạnh tường bắc Tiểu Kiến Khang, dài khoảng năm, sáu trượng, bởi vậy Cao Ngạn nói tới cũng tiện, về cũng dễ."

Lưu Dụ mừng rỡ nói: "Tình hình mang lên vũ khí ra sao rồi?"

Hồ Lôi Phương đáp: "Chuyện này do Trác danh sĩ phụ trách, tiến hành thuận lợi vô cùng, chỉ cần thêm thời gian vài ngày, là có thể đại công cáo thành. Nói đến cùng thì đây cũng là địa phương của bọn ta, sự chú ý của địch nhân lại đặt ở ngoài Tập, giúp bọn ta khỏi sự hết sức thuận tiện."

Đồ Phụng Tam cười khỏ nói: "Chỉ là không nghĩ tới một chiêu cùm chân này của địch nhân."

Cao Ngạn nói: "Chuyện này hãy giao hết cho ta."

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu cần giúp đỡ, mọi người bọn ta đều nguyện ý."

Cao Ngạn nói: "Quan trọng nhất là không để địch nhân hoài nghi. Ta có thủ hạ là đệ nhất móc túi, chỉ cần tạo ra cơ hội, giúp y tiếp cận thấy được chìa khóa, lấy trộm, làm xong khuông rồi đeo lại trên thắt lưng kẻ đó, kẻ giữ của u mê không hay biết, bọn người có thể an lòng."

Mọi người đều biết Cao Ngạn và đám thủ hạ dưới tay gã chuyên nghề những chuyện bàng môn tả đạo, lại quỷ kế đa đoan, nên cũng hết lo lắng.

Cao Ngạn nói: "Ta phải đi đây !"

Mộ Dung Chiến nói: "Bọn ta đi chung, sẵn tiện nâng cao sĩ khí chúng huynh đệ."

Yến Phi nói: "Các người cứ đi trước một bước, ta phải đi kiểm lão Trác, thương lượng đại kế ám sát Thiết Sĩ Tâm."

Lưu Dụ trong lòng chợt động, nói: "Ta đi chung với người."

Sau khi Cao Ngạn cùng Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi, Mộ Dung Chiến và Hồ Lôi Phương đi khỏi, Lưu Dụ hỏi: "Thật ra bọn ta có bao nhiêu người tiềm nhập trong Tập?"

Yến Phi đáp: "Ước khoảng một trăm người, toàn bộ là cao thủ, nếu không thì cũng không thể bẻ khóa chui qua được kênh ngầm dưới nước."

Lưu Dụ cười nói: "Thật ra cũng không nghĩ trong Tập lại thanh bình an toàn như vậy, tuy là trong phạm vi thể lực của địch nhân, lại cảm thấy như vào chỗ không người."

Yến Phi nói: "Binh lực của địch nhân ở đây chưa tới một vạn, lại chỉ luân phiên canh gác, bởi vậy trong Tập chỉ có thể dựng lên những trạm canh gác, chỉ là bọn ta từ lâu đã biết rõ mọi bố trí, muốn tránh tai mắt địch nhân, thật ra dễ như trở bàn tay."

Lưu Dụ thở một hơi dài, trầm giọng nói: "Tính mệnh Huyền Soái còn được khoảng một trăm ngày."

Yến Phi thất thanh nói: "Cái gì?"

Lưu Dụ đem tình hình lúc chia tay Huyền Soái kể lại, lại nói luôn quan hệ mới lập với Giang Văn Thanh,

nhưng không đề cập đến chuyện bỏ trốn với Vương Đạm Chân, bởi vì gã không những không muốn nhắc tới Vương Đạm Chân, mà còn hy vọng tạm thời quên được nàng.

Yến Phi ngậy người một lúc, thờ dài một tiếng nói: "Huyền Soái đúng là một anh hùng hảo hán chân chính, ông ta làm như vậy chủ yếu là để mở đường cho tương lai của người, người chớ phụ lòng kỳ vọng của ông ta."

Lưu Dụ trong lòng kích động, Yến Phi nói ra những lời này, biểu thị sẽ giúp gã, chút nữa gã đã đem chuyện của Nhậm Thanh Thị và yêu cầu của ả nói ra, chỉ là nghĩ nếu làm Yến Phi phản cảm, thì không biết phải làm sao giải thích, lời đã lên tới vành môi, cuối cùng lại nuốt ngược vào trong bụng.

Yến Phi nhìn thoáng qua gã, nghi ngờ nói: "Người có chuyện muốn nói?"

Lưu Dụ trong lòng hồ thẹn, nghĩ thầm có nên nói hết chuyện trong lòng? Nói ra chuyện này, biết đâu Yến Phi có thể tha thứ cho gã vì tình thế không có chọn lựa. Nếu không trong tương lai bị Yến Phi tự mình phát giác bị gã lừa dối, rất có thể sẽ mất đi người bạn từng đồng sanh cộng tử. Mà Yến Phi lại là người rất có khả năng phát hiện ra gã có điều giấu diếm, bởi vì Yến Phi chính là người vì chuyện Mạn Diệu đã khuyên Lưu Dụ về Nghiêm Lăng báo lại với Tạ Huyền.

Nhưng Lưu Dụ thờ một hơi dài hỏi: "Người biết ta làm sao trốn thoát dưới tay Tôn Ân không?"

Yến Phi hứng thú nói: "Ta nghe đây."

Lưu Dụ nói: "Sau khi Tôn Ân giết chết Nhậm Dao, rồi quay sang ta hạ thủ, ta thừa dịp Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo đang ứng phó với Tôn Ân mà đào tẩu, nhưng bị Tôn Ân đả thương. Tới lúc ta đi không nổi, thì Nhậm Thanh Thị lại tới, ả không những giúp ta liệu thương, lại còn liên thủ với ta đối kháng Tôn Ân, sau đó ta lại nhờ ả giấu mà thoát hiểm thuyền địch tại Dĩnh Thủy."

Gã không kể lại sự thật lằng mạn khi liệu thương, nhưng lại không thể tự chủ, ôn lại mọi chuyện trong lòng, nghĩ tới được ở bên mỹ nữ thật hợp hồn này, sau đó lại không phải chịu trách nhiệm, khẳng định là phong lưu vận sự. Đương nhiên ý nghĩ đó chỉ có thể xoay chuyển trong đầu, không thể đem ra thực hiện, Nhậm Thanh Thị từ đầu tới chân là gai nhọn, phát sinh quan hệ nhục thể với ả, may rủi khó lường được.

Yến Phi trầm ngâm nói: "Nghe Trác Cuồng Sinh nói Nhậm Thanh Thị giải tán Tiêu Dao giáo, còn chuyện Mạn Diệu thì sao?"

Lưu Dụ nói: "Mạn Diệu là con cò duy nhất còn lại của ả, vì Nhậm Dao báo cừu Tôn Ân."

Yến Phi nhíu mày nói: "Dưới tình huống như vậy, Mạn Diệu còn được bao nhiêu tác dụng? Nhậm Thanh Thị phải đoán được người trở về Nghiêm Lăng vì đã nhìn ra chuyện Mạn Diệu."

Lưu Dụ nhất ý trong lòng, quyết định thú nhận với Yến Phi. Phải giấu chuyện này với Tạ Huyền, đã giẫy vò y thâm thương. Thở lợ thật tình với Yến Phi, mới thư thái trong lòng được.

Cười khở nói: "À không những xin ta vì ả giữ bí mật, lại nói có thể hợp tác với ta, mục đích là muốn giết chết Tôn Ân."

Yến Phi nói: "Nhậm Dao đã chết, Mạn Diệu tuy có thể ảnh hưởng Tư Mã Diệu, nhưng cuối cùng chỉ còn là công cụ lợi dụng cho Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo."

Lưu Dụ nói: "Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo hoàn toàn không biết thân phận thật sự của Mạn Diệu, chỉ nghĩ ả là vưu vật trời sanh của Tiêu Dao giáo kiếm lại, sự thật Mạn Diệu chính là thân tử của Nhậm Thanh Thị."

Yến Phi nhíu mày nhìn gã nói: "Huyền Soái xem chuyện này ra sao?"

Lưu Dụ than khổ trong lòng. Nếu gã đáp với Yến Phi căn bản không có nói sự thật với Tạ Huyền, Yến Phi sẽ coi gã ra sao?

Trong lòng Lưu Dụ không còn biết mùi vị, chỉ nghe lời không thật lòng tự miệng nói ra:

"Huyền Soái nghĩ rằng lột trần thân phận của Mạn Diêu, trong tình huống lúc này đối với ta không có lợi, không bằng giữ ở lại bên Tư Mã Diêu, để chống lại việc Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo muốn hãm hại ta."

Yến Phi im lặng một chốc, gật đầu nói: "Huyền Soái biết rõ hơn với bất cứ ai khác quan hệ giữa Bắc Phủ binh và triều đình, ông đã có ý nghĩ như vậy, đương nhiên sẽ không sai lầm chuyện đó được."

Lưu Dụ trở lại hiện thực, biết rằng những lời nói đối với Yến Phi sẽ không bao giờ lấy lại được, chỉ là gã thật không có lựa chọn nào khác.

Yến Phi vỗ vai gã nói: "Bọn ta đi kiếm lão Trác."

Từ trên mặt đất bắn đi, loáng cái đã ra đến ngoài cổng.

Lưu Dụ ổn định lại tâm tình đang rối loạn, đuổi theo sau lưng chàng đang chìm vào trong màn đêm bên ngoài phế trạch.

Hồi 65

Các Hoài Quỷ Thai

Đêm sao sáng

Nhiếp Thiên Hoàn, bao quanh bởi các tướng sĩ, đứng trên một đồi hoang, quan sát tình hình của Biên Hoang Tập, lòng đầy cảm giác tự lự.

Thậm chí bản thân y cũng không đoán được, trong một thời gian ngắn như vậy, với dáng điệu hùng mạnh của kẻ xâm lược, lại đem binh bực bách Biên Hoang Tập một lần nữa.

Việc chinh phục đại giang vẫn còn đang tiến hành, do Hác Trường Hanh suất lĩnh thuyền đội, với sự ngầm cho phép của Hoàn Huyền, tiếp thu cơ nghiệp của Đại Giang Bang. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Phá vỡ phong tỏa Dĩnh khẩu của Kiến Khang thủy sư, chính là một đòn tuyệt diệu. Trước khi trời sáng Nhiếp Thiên Hoàn tiến quân cả hai đường thủy bộ, đột kích hạm đội do Tư Mã Nguyên Hiễn chỉ huy; không còn sức chống đỡ, lại tổn thất hơn phân nửa số chiến thuyền, nên binh lính phải bỏ chạy giữ mạng. Trận này theo sau việc Đại Giang Bang bị hoàn toàn tiêu diệt là một bước ngoặt mới trong việc phát triển thế lực của Lương Hồ Bang, từ nay vùng thượng du đại giang nằm phía tây Dương Châu sẽ từ từ rơi vào sự kiểm soát của hắn.

Lần này Nhiếp Thiên Hoàn nhất quyết phải thắng, không những phải khuất nhục Thiên Sư quân, mà còn phải trở thành bá chủ của Biên Hoang Tập.

Chỉ có hắn là có thể lấy được lợi ích lớn nhất của Biên Hoang Tập, vì thủy đạo vào Nam đã nằm trong tay hắn. Để tiếp tục kiếm lợi ở Biên Hoang Tập, các bang hội lớn nhỏ ở miền Nam, không thể không cúi đầu thần phục hắn.

Y tối cổ kị chỉ có Bắc Phủ binh thủy sư do Lưu Lao Chi chủ trì. Một ngày thế lực của Bắc Phủ thủy sư vẫn còn tồn tại, hắn phải dùng toàn lực giúp cho Hoàn Huyền.

Trong việc tấn công Biên Hoang Tập, hắn và Hoàn Huyền đã định ra một kế hoạch hành động rất ư hoàn mỹ.

Phía bên trái vang lên tiếng sét đánh, bụi bốc đầy trời, khoảng vài trăm quân Kinh Châu từ cánh rừng hoang đã bị lửa thiêu gần hết, tiến nhanh về phía bọn họ.

Nhiếp Thiên Hoàn ngửa mặt lên trời cười, đề khí lên giọng nói "Dương đại tướng đã lâu không gặp vẫn khỏe chứ?"

Dương Toàn Kỳ niên kỉ khoảng chừng ba mươi, thể phách kiện tráng, trên mặt hiện vẻ trí tuệ tinh minh, nụ cười luôn trên môi làm cho người ta khó đoán được tâm tư, luôn nghĩ thấu đáo mọi việc, lại giống như không dễ địch thủ nào trong mắt. Hắn là công thần hàng đầu giúp Hoàn Huyền chinh phục Ba Thục, chiến tích vượt xa Đồ Phụng Tam, là nhân vật với tương lai sáng lạng nhất trong quân đội Kinh Châu.

Hắn đem theo mười tùy tùng chạy lên trên đồi hoang đó, còn lại khoảng năm trăm thủ hạ dừng ngựa trông chừng dưới sườn đồi.

Dương Toàn Kỳ vui mừng nói "Nhiếp bang chủ đã gian khổ a!"

Rong ngựa thẳng đến bên cạnh Nhiếp Thiên Hoàn, tùy tùng hai bên, chia ra phòng thủ hai bên ngọn đồi Cả Nhiếp Thiên Hoàn với Dương Toàn Kỳ nhìn nhau tươi cười, cảm thấy khó mà giấu được nỗi hưng phấn trong lòng.

Nhiếp Thiên Hoàn cười nói "Mọi sự điều tiến hành đúng theo kế hoạch, ta đã kiến thiết một trại cách đây năm dặm bên bờ phía tây nơi sông hẹp, phong tỏa đường sông Dĩnh Thủy phía nam của Biên Hoang Tập. Thiết Sĩ Tâm là người thức thời, tất biết phải lựa chọn làm sao."

Dương Toàn Kỳ nhìn xa về lá cờ phát phới trên đỉnh Chung Lô, hỏi "Đã có động tĩnh gì từ phía Kiến Khang không?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp "Ta từ Dĩnh khẩu đến đây, dọc đường bố trí trạm truyền tin, Kiến Khang thủy sư hay là dư nghiệt của Đại Giang Bang, nếu mà có đến Dĩnh khẩu, sẽ không qua được tai mắt của bọn ta. Chỉ là chuyện thương thế của Tạ Huyền hình như không nghiêm trọng như lời của Tôn Ân. Năm ngày trước, đã tự mình hộ tống di thể Tạ An trở về Tiểu Đông Sơn Kiến Khang an táng."

Dương Toàn Kỳ hai mắt đầy sát cơ, trầm giọng nói "Ta thực sự hy vọng Tạ Huyền đích thân đem quân thu phục lại Biên Hoang Tập, chúng ta lúc đó có thể dạy cho hắn biết được sự lợi hại của Kinh Châu Lương Hồ liên quân."

Nhiếp Thiên Hoàn nói "Do vì Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo ôm chuyện Biên Hoang Tập vào thân mình, vì vậy Bắc Phủ binh mới đứng ngoài chuyện này, kỳ quái nhất là Đại Giang Bang không thấy động tĩnh, nhưng bất luận bọn chúng có chủ ý gì, hiện tại đã mất đi cơ hội quân sự, dám chống đối ta thì chỉ là tự diệt vong mà thôi."

Dương Toàn Kỳ gật đầu đồng ý, Dĩnh Thủy phía nam Biên Hoang Tập đã rơi vào sự khống chế tuyệt đối của Lương Hồ Bang, nếu có ai đem chiến thuyền đi trên Dĩnh Thủy, đều khó tránh bị Xích Long thuyền chiếm lợi thế thượng du, xuôi dòng công kích chính diện, chỉ có đưa mình ra chịu đòn.

Giang Hải Lưu qua đời, lập tức Nhiếp Thiên Hoàn không còn ai tranh dành ngôi vị thủy chiến đệ nhất cao thủ.

Dương Toàn Kỳ hỏi "Tình huống Biên Hoang Tập như thế nào?"

Nhiếp Thiên Hoàn có tầm nhìn xa, nhiều năm trước đã bắt đầu ra tay sắp xếp, đưa người xâm nhập vào thế lực các nơi, gia nhập Đại Giang Bang có Hồ Khiếu Thiên, nương náu nơi Đồ Phụng Tam có Bác Kinh Lôi là vài ví dụ điển hình.

Hiện giờ trong Thiên Sư quân của Từ Đạo Phúc, cũng có người của Nhiếp Thiên Hoàn.

Nhiếp Thiên Hoàn đáp lời "Hiện tại quân trong Biên Hoang Tập có khoảng một vạn người, Thiên Sư quân chiếm một nửa, còn lại một nửa là do người của Hoàng Hà bang cùng Yến quân tạo thành. Hơn nữa bên ngoài Biên Hoang Tập mười dặm về phía bắc có hai một trại, binh lực có khoảng một ngàn năm trăm quân, do phó bang chủ Hoàng Hà bang Dong Chí Xuyên chủ trì. Còn có sáu ngàn hoang nhân đầu hàng, trở thành nô lệ cho quân chiếm đóng, phụ trách những việc cực nhọc không công, hết việc thì bị cầm tù tại Tiểu Kiến Khang."

Dương Toàn Kỳ nói "Không có dấu hiệu phản công của đám hoang nhân bại quân chạy thoát khỏi Biên Hoang sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn cười lạnh nói "Bại quân chỉ có mệnh miệng, khoảng bốn, năm ngày gần đây, bọn họ nhiều lần đột kích đội binh đi tuần của quân chiếm đóng, nhưng chỉ giới hạn trong khu vực Đông ngạn Dĩnh Thủy, từ đó có thể thấy rằng bọn họ căn bản không có đủ thực lực để khiêu chiến với quân chiếm lĩnh."

Dương Toàn Kỳ cười nhẹ "Nghe được lời của bang chủ, coi như mọi việc đã đều nằm trong bàn tay của chúng ta."

Nhiếp Thiên Hoàn nói "Sự thật thì đúng như vậy. Nghe nói Thiết Sĩ Tâm đối với việc Tôn Ân giết chết Nhâm Dao bất mãn phi thường, vì vậy khi phân phối chiến lợi phẩm cố ý làm khó Từ Đạo Phúc. Mà Từ Đạo Phúc cũng vì việc Mộ Dung Thủy tranh đoạt Kỳ Thiên Thiên trên tay hắn, sinh ra mối thâm cừu. Đưa đến việc hai bên không còn hợp tác chặt chẽ. Từ Đạo Phúc và Thiết Sĩ Tâm mỗi lần gặp nói chuyện, đều phải đến nghị sự đường của Chung Lâu, có thể thấy hai bên đều đề phòng lẫn nhau."

Dương Toàn Kỳ vui mừng nói "Thiết Sĩ Tâm trước giờ cùng Từ Đạo Phúc hợp tác, chỉ là không còn sự lựa chọn nào khác, thực ra Thiên Sư Quân không phải là lựa chọn tốt nhất. Bây giờ chúng ta đã trở lại, chính là đem đến cho Thiết Sĩ Tâm một sự lựa chọn lý tưởng hơn" Nhiếp Thiên Hoàn hân hoan nói "Khi chúng ta biểu dương thực lực, để cho Thiết Sĩ Tâm biết mà bỏ rơi Từ Đạo Phúc không chút tiếc nuối, đó chính là thời cơ tốt để chúng ta gọi người bí mật gặp Thiết Sĩ Tâm. Chỉ cần Thiết Sĩ Tâm gật đầu, chúng ta có thể tiêu diệt quân đội của Từ Đạo Phúc, Biên Hoang Tập lập tức có thể hồi phục lại thời huy hoàng, trở thành địa phương dễ phát tài nhất trong thiên hạ."

Nói xong hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng cười lớn.

Biên Hoang Tập. Đình Chung Lâu.

Trên đài quan sát, Từ Đạo Phúc, Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương ba người đứng bên lan can phía đông, nhìn dòng Dĩnh Thủy chảy qua Biên Hoang Tập.

Khu bến thuyền chong đèn sáng trưng, bờ đối diện chìm trong đêm đen. Dọc theo bờ phía đông còn lại ba chòi canh đã được thiết lập, đêm qua lại bị dư đảng của hoang nhân thiêu rụi, Đông ngạn do đó đã lọt vào tay địch nhân.

Tông Chánh Lương nói "Chúng ta phải tăng cường phòng thủ ở bến thuyền, đặc biệt là đường ra phía đông Tiểu Kiến Khang, nếu như để cho địch nhân lặn qua Dĩnh thủy, tấn công vào Tiểu Kiến Khang, chúng ta sẽ có sự phiền nhiễu rất lớn."

Thiết Sĩ Tâm nói "Đề nghị của Chánh Lương đúng lắm, bất quá nhìn như là dư đảng hoang nhân chỉ có thể hành sự tại Đông ngạn, thực ra thì không dám bước nửa bước qua Dĩnh Thủy, cho thấy thực lực của chúng có giới hạn. Hoang nhân ở Tiểu Kiến Khang không đáng để ý đến, còn chân có lẽ sẽ làm cho chúng mất đi năng lực phản kháng hay chạy trốn. Chúng ta phải tăng cường sức mạnh phòng ngự Dĩnh thủy, chủ yếu là để ứng phó xích long chiến thuyền của Nhiếp Thiên Hoàn."

Quay sang Từ Đạo Phúc hỏi "Từ tương quân có ý kiến hay nào không?"

Từ Đạo Phúc đáp "Hoang nhân sẽ phát động vào thời điểm rất chính xác, cùng lúc với thời khắc chúng ta đón tiếp thuyền đội của Nhiếp Thiên Hoàn tiến lên phía bắc sông Dĩnh, làm cho chúng ta không thể phát xuất đại quân, qua sông tìm bắt bọn chúng."

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương đều gật đầu đồng ý. Xảy ra vào năm ngày trước, hoang nhân lần đầu tiên tấn công chòi canh ở bờ bên kia. Sau đó gia tăng, một đêm có thể lên đến mười lần đột kích, bắt buộc bọn họ không thể không rút quân về bờ sông phía tây.

Từ Đạo Phúc nói tiếp "Trên sách lược, thủ pháp này cũng cao minh lắm, không cần chánh diện khiêu chiến với chúng ta, lại trở thành sự uy hiếp cho chúng ta, và cũng làm cho chúng ta không nắm được tình huống điều động của bọn chúng ở bờ bên kia " Tông Chánh Lương lạnh giọng nói "Bọn chúng chỉ thừa nước đục thả câu, trong lúc Kinh Châu quân và Lương Hồ quân hợp lực tấn công Biên Hoang Tập, qua sông tấn công. Vì vậy phía ta đề nghị gia tăng lực lượng phòng thủ ở khu bến thuyền."

Từ Đạo Phúc trong lòng liền chấn động, qua những lời đối thoại, có thể thấy rằng Tông Chánh Lương đối với

lời Thiết Sĩ Tâm nói hoang nhân không đáng để ý thì không phục lắm, câu cuối chính là phản đối Thiết Sĩ Tâm. Xem như vậy, giữa Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương vẫn còn sự đấu tranh giành quyền lực.

Quả nhiên Thiết Sĩ Tâm sắc mặt giận dữ, trầm giọng nói "Biên Hoang Tập có khả năng đối phó với hiểm nguy, chỉ nhờ có Dĩnh thủy, nếu chúng ta không phân biệt nặng nhẹ, chỉ tập trung nhân thủ ở khu bến thuyền, sẽ trúng ngay kế hư trương thanh thế của bọn dư đảng hoang nhân, không còn sức chống cự lại Kinh Hồ liên quân. Giống như được việc nhỏ mà hỏng chuyện lớn."

Từ Đạo Phúc nói "Chúng ta có thể bắt chước theo lối cũ của hoang nhân để phòng thủ Biên Hoang Tập, đội quân ứng biến nhanh thì ở tại Dạ Oa Tử, bình thường thì dưỡng sức, khi có việc thì sẽ khẩn cấp giúp dẹp loạn."

Tông Chánh Lương im lặng, không nói lời nào.

Thiết Sĩ Tâm hỏi "Bên Từ tướng quân có thể xuất ra bao nhiêu quân?"

Bọn họ trên danh nghĩa tuy là hợp sức phòng thủ Biên Hoang Tập, nhưng trên sự thật mỗi người tự làm việc riêng cho mình, nói một cách khó nghe là đề phòng lẫn nhau, đều có tư tâm. Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương phụ trách hai cổng Tây Bắc và khu bến thuyền bên ngoài Tiểu Kiến Khang, Từ Đạo Phúc phụ trách hai cổng Đông Nam và bến thuyền phía dưới sông.

Từ Đạo Phúc đáp: "Năm trăm người thì chắc không có vấn đề."

Thiết Sĩ Tâm than rằng "Yến Vương đã không nghĩ đến việc người của Hoàn Huyền đến Biên Hoang Tập nhanh như vậy, bởi vì không ngờ là Hoàn Huyền hợp tác với Nhiếp Thiên Hoàn. Tình thế hiện tại rất là bất lợi, bọn ta đã mất đi thế chủ động."

Từ Đạo Phúc và Tông Chánh Lương thấy hấn hốt nhiên thay đổi đề tài nói chuyện, nhưng cũng không cảm thấy đột ngột, chỉ vì họ minh bạch rằng hấn nghe được quân của Từ Đạo Phúc chỉ xuất ra được con số năm trăm ít ỏi, cho nên gián tiếp biểu lộ cảm giác thiếu quân lực khi cần gấp.

Tông Chánh Lương nói "Nếu không bị hoang nhân ở bờ bên kia rình rập, bọn ta khả dĩ có thể xuất tập chính diện đánh một đòn toàn lực với Kinh Hồ quân, hiện tại chỉ còn đủ sức lo phòng thủ, do đó bọn ta đã rơi vào thế hạ phong bị động."

Nếu như không có biện pháp để giải quyết vấn đề này, bọn ta có khả năng mất lợi khí này."

Từ Đạo Phúc nói "Phải giải quyết cho được vấn đề này, chỉ cần có phương pháp, là lập tức bắt sáu ngàn tù nhân hoang nhân lập tức chôn sống. Đó đương nhiên là hạ sách, đồng thời cũng làm cho ba người bọn ta biến thành cuồng nhân khát máu trong mắt của thiên hạ."

Thiết Sĩ Tâm cười khan nói "Nếu như thực sự phải giết chết sáu ngàn hoang nhân, Yến Vương làm sao mà giải thích việc này với Thiên Thiên tiểu thư?"

Tông Chánh Lương nói "Ta có cảm giác Từ tướng quân đã có dự định, sao không nói ra cách làm sao giải quyết chuyện này, mọi người cùng nghiên cứu một lần xem có làm được không?"

Thiết Sĩ Tâm nhìn sang Tông Chánh Lương, rồi nhìn thẳng vào mắt Từ Đạo Phúc, gật đầu nói: "Chúng ta hiện tại phải thành thật hợp tác, vậy mới có thể đẩy lui cường địch, mời Từ tướng quân hãy nói thật lòng."

Từ Đạo Phúc nói "Nói thật ra, ta tịnh không coi trọng chuyện Kinh Hồ liên quân, bọn họ phải viễn chinh khổ cực, chúng ta thì trong sự chờ đợi, nếu bọn chúng chẳng có từ tám đến mười ngày, đừng nghĩ đến việc dựng xong lều trại."

Kinh địch trong lòng ta chính là liên quân hoang nhân, bọn họ không có nhiều người, nhưng có thể đột phá đào tẩu trong cùng một đêm, quân của hoang nhân rất là tinh nhuệ. Theo sự linh cảm kỳ diệu của Tôn Thiên Sư, Yến Phi không những đã không chết sau khi bị trọng thương, mà còn trở nên mạnh hơn khi xưa, khiến người khác phải lo sợ."

Ngoài dự liệu của Từ Đạo Phúc, Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương không lộ vẻ kinh ngạc khi biết Yến Phi chưa chết. Điều này thật là không hợp tình hợp lý, Yến Phi là Biên Hoang đệ nhất cao thủ, cũng là biểu tượng cho niềm vinh nhục của hoang nhân, nếu hắn có thể an toàn trở về gia nhập cuộc chiến, có tác dụng khích lệ rất lớn đối với sĩ khí của hoang nhân.

Mà Yến Phi lại là một thích khách xuất sắc, dù hắn đơn phương một người một kiếm, cũng thành uy hiếp nghiêm trọng với liên quân chiếm đóng Biên Hoang Tập. Phản ứng của hai người, chỉ có một giải thích hợp lý, là bọn họ đã biết Yến Phi vẫn còn sống, chỉ là che giấu sự thật với Từ Đạo Phúc hắn.

Tông Chánh Lương than rằng "Yến Phi đúng là một đối thủ khó đối phó, ta chưa bao giờ gặp được một linh kiếm mà có thể báo nguy cho chủ nhân, nhưng Điệp Luyến Hoa của Yến Phi đúng là một loại bảo kiếm này " Từ Đạo Phúc hỏi "Các người đã từng giao thủ với Kỳ Thiên và Yến Phi chưa?"

Thiết Sĩ Tâm đáp "Yến Vương và mỹ nhân đáp thuyền về Bắc, trên đường Yến Phi với Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi và Mộ Dung Chiến đột kích chiến thuyền của Yến Vương, bốn người không những toàn thân trở về, mà Yến Phi còn đem mỹ nhân thoát thân, nhưng sau đó Kỳ Thiên Thiên vì tiểu tì vẫn còn ở trong tay Yến Vương, vì thế tự nguyện trở về thuyền đội, theo Yến Vương về Bắc."

Từ Đạo Phúc biến sắc hỏi "Có chuyện này sao?"

Hắn rất muốn chất vấn hai người họ sao sự việc đã xảy ra bấy, tám ngày trước, bây giờ mới nói cho hắn biết, nhưng cũng biết chần vãn chỉ là phí thời gian, lại có thể làm mất mặt mình. Hắn thầm kêu tiếc trong lòng, nếu Yến Phi thành công cứu được Kỳ Thiên Thiên, hắn có thể giảm bớt gánh nặng trong lòng.

Tông Chánh Lương đạo: "Yến Vương sai người đến báo cho bọn ta, nói rằng tuy người và Yến Phi bất phân thắng bại, nhưng vũ công của Yến Phi đã đến cảnh giới linh thông biến hóa, không dò được nông sâu, cộng với chiến lược mưu kế không sơ hở, cần dặn chúng ta phải cẩn thận đề phòng."

Từ Đạo Phúc nói "Trong khi Kinh Hồ quân đang lo ổn định quân tình, chúng ta phải đi trước một bước thu thập liên quân của hoang nhân, bằng không thì chỉ có bại mà thôi."

Thiết Sĩ Tâm gật đầu nói "Từ tướng quân có chủ ý tốt nào không?"

Từ Đạo Phúc trầm ngâm nói "Ta có một cảm giác rất là bất tường, giống như hoang nhân ngoài tập, với hoang nhân trong tập, đã tạo được liên hệ bí mật với nhau, lập mưu phản công."

Thiết Sĩ Tâm nhíu mày nói "Biên Hoang Tập một bên là Dĩnh thủy, ba mặt kia đều trợ trợ trống không, muốn tránh được tai mắt chúng ta, tiến vào tập rồi trở ra, làm sao có khả năng đó được?"

Tông Chánh Lương nói "Phương pháp duy nhất để tù nhân trong tập thông tin với bên ngoài tập, là để lại ám hiệu khi ra ngoài làm việc, như vậy thì thực sự không có cách nào ngăn chặn được."

Từ Đạo Phúc trầm ngâm nói "Binh lực của chúng ta có so sánh được với quân Phù Kiên lúc đó không? Thiên hạ ai cũng biết Phù Kiên chiếm giữ Biên Hoang tập, vẫn bị Yến Phi, Lưu Dụ và Thác Bạt Khuê làm chuyện long trời lở đất, ba người lại còn an nhiên thoát thân."

Thiết Sĩ Tâm nói ngay "Chúng ta đương nhiên thua xa binh lực của Phù Kiên, hiện thời phần nào lại là lực bất tòng tâm, kiếm nhân thủ để thành lập một đội binh ứng biến nhanh cũng đã khó. Như Từ huynh đã phân tích, hoang nhân chắc là có phương pháp đặc biệt, có thể vào tập một cách dễ dàng, cũng có thể che được tai mắt chúng ta."

Tông Chánh Lương hỏi "Cửa ra vào địa đạo thực ra là ở đâu? Chúng ta đã từng tiến ra ngoài tập tìm kiếm, nhưng cũng không phát hiện được gì cả" Thiết Sĩ Tâm nhìn về vùng tối âm u ở bên kia sông, lại thử tự mình nghĩ ra những cách khác nhau, nói "Không thể nào ở bờ bên kia được, chiều dài thực ra không phải là vấn đề, khó khăn thực sự là làm sao có thể xuyên qua dưới lòng sông Dĩnh Thủy. " Tông Chánh Lương nói "đồng ngạn là do ta tự mình kiểm tra, có thể chắc chắn rằng không có cửa ra vào địa đạo" Từ Đạo Phúc nói: "Còn một điểm nữa cho thấy sự tồn tại của địa đạo. Từ khi chiếm được Biên Hoang Tập, ta luôn sai người lưu ý tình hình tù nhân, lúc đầu bọn chúng rất mực hoang mang. Nhưng từ sau khi Yến Vương và Thiên Sư đi rồi, bọn chúng bình tĩnh trở lại, thậm chí không dấu được thần sắc hưng phấn."

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương nghe rồi nhìn nhau ngạc nhiên, bắt đầu thấy Từ Đạo Phúc nhận xét rất là chính xác và tỉ mỉ, cảm thấy đây không là người đơn giản, đúng là vô địch đại tướng danh bất hư truyền, không lạ rằng quân đội Kiến Khang giống như nằm trong tay hắn.

Thiết Sĩ Tâm cũng thấy không thể không thỉnh giáo Từ Đạo Phúc, hỏi "Từ tướng quân có cách nào để đối phó không?"

Từ Đạo Phúc xuống giọng nói: "Trước hết phải nắm được thế chủ động trong tay, điểm chính yếu là phải tiêu diệt tàn quân của hoang nhân đã trốn thoát .

Đối với quân Kinh Hồ, bọn ta theo kế khi chúng tiến thì tấn công, chúng lùi thì phòng thủ, lập ra thế bất bại" Tông Chánh Lương nói "Đã có diệu kế gì chưa?"

Từ Đạo Phúc nói: "Hoang nhân hay nói đến tình nghĩa giang hồ, ví như bọn ta giả vờ xử quyết tất cả những tù nhân, đám hoang nhân bên ngoài bị bức bách phải lập tức phản công."

Thiết Sĩ Tâm nhíu mày nói "Giả sử như địa đạo không có tồn tại, hoang nhân không có mạo hiểm đến cứu, đến khi phải xử quyết toàn thể tù nhân đúng theo kỳ hạn, bọn ta làm sao mà có thể không nuốt lời?"

Từ Đạo Phúc mỉm cười nói "Bọn ta không cần phải công báo thiên hạ, khi nào sẽ xử quyết hoang nhân, mà sẽ rò rỉ đưa ra từng tin một vào trong tai hoang nhân."

Phương diện này sẽ do ta phụ trách an bài. Giảm lương thực của bọn chúng, hai bữa ăn sẽ còn lại một, Chỉ cần bọn chúng bị đói hai ba ngày, sẽ làm bọn chúng nghi thần nghi quỷ, sinh ra khủng hoảng, bức bách bọn chúng vì tình hoang nhân huynh đệ mà phải mạo hiểm động thủ."

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương cùng kêu hay.

Từ Đạo Phúc lòng thầm than một tiếng.

Khi đối phó với việc hoang nhân muốn trốn thoát, vì lợi ích chung của bọn chúng, việc đoàn kết sẽ không có vấn đề. Nhưng khi ứng phó với liên quân Kinh Hồ, tình huống thì rất là phức tạp hơn nhiều.

Mọi người đều hiểu được chìa khóa cho sự thịnh suy của Biên Hoang Tập nằm trong sự hợp tác giữa các thế lực Nam Bắc, mà Kinh Hồ liên quân chính là đại biểu cho thế lực Nam phương, bọn họ cần phải bắt chước Mộ Dung Thủy nhanh chóng ngồi xuống hợp tác với nhau. Bởi vậy đại quân Kinh Hồ kéo đến, không phải là để đối địch với quân chiếm lĩnh từ Bắc phương, mà chính là để đối phó với quân của hắn.

Đối với Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương mà nói, nếu mà có thể khống chế đại giang thông qua sự hợp tác của Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn, đương nhiên có lợi nhiều hơn là với thế lực giới hạn tại Hải Nam hoặc duyên ngân của Thiên Sư quân.

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương là phường tâm ngoan thủ lạt, vì thành công mà bất chấp thủ đoạn, chỉ cần thấy Kinh Hồ liên quân mang lợi đến trước mắt, khẳng định sẽ bán đứng Từ Đạo Phúc hắn. Thiết Sĩ Tâm không trực tiếp hưởng ứng đề nghị liên hiệp thành lập đội quân ứng biến nhanh, chính là dấu hiệu cho lối suy tính này.

Làm sao để vật lộn cầu tồn trong một tình thế ác liệt như vậy, mấu chốt sẽ nằm ở việc làm thế nào lợi dụng hoang nhân đã kích Tông, Thiết hai người. Ở một phương diện khác, trước khi bọn Thiết, Tông lưỡng nhân tự đặt được hiệp nghị bí mật với Kinh Hồ liên quân, phải đi trước một bước tự lực đánh tan sự đoàn kết... của Kinh Châu và Lương hồ.

Hồi 66

Lạt Sát Xảo Kế

Trong khi Tông Chánh Lương, Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc tại trạm quan sát trên đỉnh Chung Lâu cử

hành hội nghị quân sự khẩn cấp, Yến Phi và Lưu Dụ đang phục trên mái một toà lầu phòng kín đáo quan sát Chung Lô từ xa.

Toàn bộ Dạ Oa Tử mờ mờ tối, chỉ có tại Chung Lô đèn đóm sáng trưng, cửa vào có hai đội kỵ binh trấn giữ, nhìn trang phục cũng biết chúng không thuộc về cùng một đạo quân.

Lưu Dụ thấp giọng nói: "Dạ Oa Tử là địa phương tối an toàn trong tập, địch nhân lại không sử dụng Đại Lô Phòng làm phòng tác chiến."

Yến Phi nói: "Theo bọn ta đoán thì không ngoài hai nguyên nhân: trước hết đó là do hai đại thế lực đề phòng lẫn nhau, nên Dạ Oa Tử trở thành khu đệm (phi quân sự); một nguyên nhân nữa là do binh lực không đủ, hầu hết nhân số phải phòng thủ bên ngoài Tập, quân đội phải đóng ở ngoại vi."

Lưu Dụ vui mừng nói: "Bọn ta sẽ làm cho chúng phải ôm hận, mỗi khi chúng không phòng bị bọn ta phản công, làm chúng thần hồn nát thần tính, ngủ không an giấc, chỉ cần chúng ta chiếm được tiểu Kiến Khang, sẽ có thể nhẹ nhàng thu phục Dạ Oa Tử."

Yến Phi nói: "Giả như bọn ta tiến chiếm Dạ Oa Tử, chính là rước lấy việc hai bên địch nhân đoàn kết nhất trí phản công lại bọn ta. Kế hay hơn cả là khiêu khích Bắc phương quân, chỉ cần bọn ta ám sát thành công Thiết Sĩ Tâm, Bắc phương quân sẽ suy giảm sức chiến đấu. Như vậy Từ Đạo Phúc chỉ có ngồi đó mà kêu trời."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Ta cứ tưởng bọn người chưa có tính toán chu toàn. Tình huống hiện thời tuyệt không giản đơn như biểu hiện bề ngoài. Liên quân Kinh Châu và Lương Hồ bang, là do Từ Đạo Phúc mà tới, Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương đều là kẻ thông minh, nên chẳng ngu xuẩn đến mức nhúng tay vào việc này, vả lại Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn khẳng định là đã kết minh."

Yến Phi biến sắc nói: "Người phân tích rất kỹ càng, tình huống đúng là như vậy."

Có thể thấy nếu mục tiêu của bọn ta chỉ là Thiết Sĩ Tâm, Từ Đạo Phúc sẽ không hỏi đến."

Lưu Dụ định nói tiếp, Yến Phi đặt tay lên vai gã nhẹ giọng nói: "Bọn người trên Chung Lô đang đi xuống."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Người có thể nhìn xuyên qua tường Chung Lô?"

Yến Phi nhạt giọng đáp: "Ta không nhìn thấy cũng chẳng nghe được, chỉ là có cảm giác như vậy, thật không có cách nào giải thích được."

Ba người trước sau rời khỏi Chung Lô, nhưng vẫn tiếp tục bàn bạc, cũng không lập tức lên ngựa mà bọn thủ hạ đang giữ ở bên cạnh.

Lưu Dụ cảm thấy đầu váng tai ù, cảm ứng của Yến Phi đã đạt đến mức thông huyền, nếu huyền giác võ học siêu phàm này áp dụng vào kiếm thuật, thì kiếm pháp đó sẽ như thế nào? Chẳng trách y có thể đánh cùng cường địch như Mộ Dung Thủy bất phân thắng bại.

Yến Phi hạ giọng nói: "Người râu dài là Thiết Sĩ Tâm, người mặc áo choàng đen là Từ Đạo Phúc, còn người kia là Tông Chính Lương, y đeo trên người bộ cung lớn nên dễ nhận ra. Theo ta thấy Biên Hoang Tập cuối cùng cũng khổ tận cam lai, lão Thiên gia bắt đầu chiếu cố đến bọn ta, cố tình để ta trông thấy bọn chúng đêm nay, tương lai không phải giết lầm người."

Lưu Dụ trong lòng thầm thở dài, không ai hiểu rõ vị hảo bằng hữu này hơn gã.

Yến Phi nhân chuyện Mộ Dung Thủy đoạt chủ tì Kỳ Thiên Thiên đưa đi, kích động bản tính tàn nhẫn của dòng máu người Hồ trong người chàng. Chàng từ người chán ghét chiến tranh, biến thành người sẵn sàng mạo hiểm bất chấp thủ đoạn chiến tranh để đạt mục tiêu. Yến Phi tịnh không phải là cao thủ tầm thường, chàng khả dĩ có thể xem là thích khách đáng sợ nhất võ lâm, lại cũng là mãnh tướng vô địch tại chiến trường.

Gã thấy rõ Yến Phi hoàn toàn nắm vững hư thực của ba người kia, vì vậy phát sinh cảm giác tất thắng.

Từ Đạo Phúc lên ngựa trước tiên, cùng thủ hạ cưỡi ngựa trở về, tiếng vó ngựa phá vỡ không gian tĩnh mịch

của Cổ Chung trường, như thể bất tất phải thúc ngựa chạy nhanh, tạo nên một cảm giác rất dị dạng, vẻ như Từ Đạo Phúc vào giây phút đó chẳng màng đến hồi hải tranh đoạt, mà giống như muốn phát tiết ưu tư trong lòng.

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương đưa mắt nhìn Từ Đạo Phúc đi khỏi, nhưng vẫn chưa có ý lên ngựa, thầm nói chuyện riêng.

Yến Phi chăm chú quan sát kỹ càng bọn chúng.

Lưu Dụ có cảm giác như đang quan sát con mồi. Nếu đối phương không trụ được ở Biên Hoang Tập, tình không phải là do chiến lược hay thua kém về một phương diện nào, mà dẫn tới thất bại là do không nhìn thấu được bí mật và bố trí của hoang nhân ở trong tập, đó chính là đạo lí mãnh hổ bắt cặp địa đầu trùng (mãnh hổ cũng thua con trùng ở địa phương). Nói: "Ta trong lòng có một nghi hoặc, luôn muốn hỏi người."

Yến Phi song mục không hề rời hai người kia, vẻ như đã quan sát đối phương đầy đủ, gật đầu nói: "Nói đi!"

Lưu Dụ nói: "Trước khi Biên Hoang Tập bị vây hãm, người ủng hộ ta trở về Nghiêm Lăng gặp Huyền Soái, phải chăng đã dự cảm không chống được giáp kích của Tôn Ân và Mộ Dung Thuý, vì vậy bảo ta ly khai để bảo toàn mạng nhỏ, tương lai còn vì bọn người báo thù?"

Yến Phi quay sang nhìn gã đáp: "Đó hoàn toàn không phải dự cảm, mà là phân tích lý tính, người là hy vọng sau cùng của Huyền Soái và An Công, nếu vì Biên Hoang Tập hy sinh thì thật là lãng phí."

Lưu Dụ cười khổ nói: "Quả nhiên là như vậy."

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương cuối cùng cũng lên ngựa, không nhanh không chậm nhằm hướng Bắc Đại nhai li khai.

Yến Phi vỗ vỗ vai Lưu Dụ nói: "Bọn ta đi thôi!"

Thuyết Thư quán của Trác Cuồng Sinh ở Dạ Oa Tử trên đoạn đường bên trong Tây Đại nhai, là kiến trúc một toà hai gian, gian bên ngoài chính là đại đường (phòng lớn) của Thuyết Thư quán, gian trong chính là cư thất (nơi ở).

Hai người đặt chân vào hậu viện, cổng sau lập tức mở ra, hai chiến sĩ xuất hiện, cúi mình thi lễ, nhường hai người đi vào.

Vào đến bên trong, khoảng bảy tám chiến sĩ nghênh đón bọn họ, một người nói:

"Tuần binh vừa đi khỏi chưa lâu, khoảng một thời thần thì phía sau sẽ có địch nhân đi tuần lại ở vùng phụ cận."

Yến Phi gật đầu đáp lại, cùng Lưu Dụ tiến nhập ngoại thất (phòng ngủ), giường ngủ được đẩy ra, xuất hiện cửa vào mật thất, thấy có ánh đèn, ẩn ước có tiếng nói chuyện truyền ra.

Lưu Dụ có cảm giác nắm được trong tay toàn bộ nỗ lực của liên quân Biên Hoang, theo Yến Phi đi vào mật thất.

Có cảm giác mật thất chìm đắm trong không khí phiền muộn, hình dáng trông như hầm rượu của Bàng Nghĩa, với hệ thống thông gió hoàn hảo. Trong mật thất một bên đặt một chiếc bàn gỗ hình chữ nhật, xung quanh có sáu, bảy chiếc thái sư y, phía bên kia trên mặt đất trải khoảng mười chiếc chiếu, lúc này có năm chiến sĩ đang ôm chăn ngủ say.

Trác Cuồng Sinh, Phí Chính Thanh và Trình Thương Cổ ngồi quanh bàn nói chuyện, Trác Cuồng Sinh trông thấy hai người, mừng rỡ reo lên: "Tốt quá bọn người đến rồi! Bọn ta đang muốn tìm người nói chuyện."

Phí Nhị Phiết sắc mặt trắng nhợt, hiển thị nội thương vẫn chưa thuyên giảm, bất quá tinh thần xem ra không tệ, thương thế có nhiều khởi sắc.

Trong mật thất có hai đồng vũ khí, nước uống và lương thực, làm người ta liên tưởng đến cuộc chiến Biên Hoang Tập sắp sửa nổ ra.

Hai người ngồi xuống, Phí Nhị Phiết và Trình Thương Cổ thân thiết hướng về Lưu Dụ hỏi han, như thể gặp người thân, nguyên nhân là do gã và Đại Giang bang đã kiến lập quan hệ mật thiết.

Trác Cuồng Sinh hân hoan nói: "Bọn ta đã nghĩ ra đại kế thu phục Biên Hoang Tập, các người cùng đến tham tường."

Trình Thương Cổ cười nói: "Cái đầu của ta và Nhị Phiết làm sao nghĩ ra được việc này, chớ có đim bọn ta xuống nước."

Yến Phi thăm nghĩ Trác Cuồng Sinh có lẽ là hoang nhân sáng ý nhất Biên Hoang Tập, Dạ Oa Tử, Cổ Chung trường và Chung Lâu hội nghị đều do đầu óc siêu việt của y nghĩ ra. Nếu không có y trợ lực, Kỳ Thiên Thiên không thể hoàn thành cương vị chủ soái kháng địch. Từ góc độ này mà xét, việc Tôn Ân giết chết Nhậm Danh đích thị là giúp bọn chàng một việc lớn, bằng không thiên tài Trác Cuồng Sinh sẽ giúp Nhậm Danh lật đổ Biên Hoang Tập. Cười nói: "Bọn ta đang nghe đây."

Trác Cuồng Sinh mục quang hướng lên người Lưu Dụ, hưng phấn nói: "Nhìn thấy Lưu lão huynh y ước quay lại, thật là làm mọi người cao hứng, nhân vì bọn Nhiếp Thiên Hoàn không hề hay biết, đội hùng sư trên mặt nước của bọn người đã được đưa đến tiểu hồ, cộng thêm phần chắc thắng cho việc phản công Biên Hoang Tập của bọn ta."

Lưu Dụ bị sự hưng phấn của y kích thích, hùng tâm bừng bừng, như thể toàn thân máu huyết dâng trào, nguy hiểm càng lớn, lạc thú càng nhiều, đó là một lạc thú không hề tầm thường, cho dù thắng bại khó lường, từng bước hướng tới mục tiêu quân sự mang đến tư vị khoái lạc. Tại Nghiêm Lăng phải đối mặt với cuộc đấu tranh nhân sự vô vị không thể tránh khỏi quả là làm cho người ta chán nản.

Phí Nhị Phiết nói: "Trác danh sĩ của bọn ta thường đi đây đó, đương nhiên không thể đánh giá sai lầm."

Trác Cuồng Sinh ho một tiếng, nói: "Kinh Châu quân và Lưỡng Hồ bang đang nhanh chóng tiếp cận, ngấm đúngm mưu thuẫn của người Yên và Thiên Sư quân, đích thị là chứa mũi nhọn vào Từ Đạo Phúc."

Yến Phi gật đầu nói: "Bọn ta cũng nghĩ như vậy. Chắc! Không! Chỉ Lưu Dụ nghĩ đúng như vậy."

Trác Cuồng Sinh nhìn Lưu Dụ nói: "Đấy gọi là anh hùng có cùng sở kiến."

Lại nói: "Đó là điều cốt yếu cho thắng bại của bọn ta, hai quân Kinh Hồ vội vã đến đây, đương nhiên phương diện chuẩn bị không thể chu đáo, tại địa phương khác vấn đề hiển nhiên không lớn, nhưng ở biên hoang, không thuận tiện bổ cấp, vì vậy chỉ có thể dựa vào đường thủy hoặc đường bộ để vận lương."

Trình Thương Cổ nói: "Đường bộ tịnh không dễ đi, nhân vì đường đi bị hư hỏng, đối với khinh kỵ khoái mã đương nhiên không có vấn đề, nhưng đối với xe la chở hàng nặng thì muôn vàn khó khăn, phí thời gian công sức. Do vậy tuyến vận lương của địch nhân đến biên hoang phải là Dĩnh Hà."

Lưu Dụ đập tay xuống bàn, nói: "Đúng vậy! Kinh Châu quân toàn là kỵ binh, theo ta quan sát, bọn chúng chỉ có khoảng hơn mười ngày lương khô. Chiến thuyền Lưỡng Hồ bang khả năng mang nhiều lương hơn một chút, nhưng cũng sẽ nhanh chóng ăn hết. Do đó bọn chúng tất ý lại vào việc vận chuyển lương thực đều đặn từ Nam phương."

Quay sang Trác Cuồng Sinh giơ ngón tay cái nói: "Ý kiến của Trác tiên sinh, không hèn mà gặp là chiến lược của bọn ta ngày trước ứng phó địch nhân Bắc phương xâm nhập, trước để địch nhân xâm nhập, sau dùng thủy sư công kích lương thuyền đối phương, cắt đường vận chuyển lương thực của địch nhân, kế này vạn vô nhất thất."

Yến Phi gật đầu nói: "Chẳng trách Nhiếp Thiên Hoàn xây dựng một trại, đích thị dùng để tích trữ lương thực."

Trác Cuồng Sinh nói: "Hiện tại bọn ta suy đoán chiến lược của Kinh Hồ lưỡng quân áp dụng đối với Biên Hoang Tập, bọn chúng chính thị muốn thay thế Thiên Sư quân, đương nhiên chúng không tấn công ào ạt

Biên Hoang Tập, nhưng sẽ toàn diện phong toả tuyến giao thông thủy nối với Nam phương, Thiết Sĩ Tâm chắc chắn minh bạch cần hợp tác với bên nào. Vì vậy Kinh Hồ lưỡng quân sau khi thể hiện uy thế và thực lực công hãm Biên Hoang Tập, tất phải mật sứ tới gặp Thiết Sĩ Tâm, thương thảo điều kiện hợp tác, đó là lúc cơ hội đã đến với bọn ta."

Yến Phi và Lưu Dụ nhìn nhau, cùng không minh bạch "cơ hội đã đến" mà Trác Cuồng Sinh đề cập là cơ hội gì?

Trình Thương Cổ thở dài nói: "Lão Trác dùng kế che trời (che trời qua biển – một trong ba mươi sáu kế Tôn Tử), nhưng cũng không hoàn toàn là không có khả năng."

Lưu Dụ giật mình thốt: "Ta đã minh bạch rồi, diệu kế của Trác tiên sinh đưa người của bọn ta, giả làm mật sứ của Kinh Hồ liên quân đến gặp Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương."

Yến Phi dựa hẳn người vào ghế, vừa cười vừa nói: "Lão Trác đi nhiều hiểu rộng mưu kế quả nhiên không thể tưởng tượng được, nhưng không phải là không thể thực hiện."

Trác Cuồng Sinh đắc ý nói: "Đương nhiên là rất hiện thực, nhân vì bên ta có lão Đồ, y tối am hiểu tình hình quân Kinh Châu, đóng giả ai, nói cái gì, đều do y đưa ra chủ ý."

Yến Phi nhú mày hỏi: "Bọn ta phái đi mật sứ giả thì chiếm được tiện nghi gì chứ?"

Trác Cuồng Sinh ngồi lại ngay ngắn nói: "Giết Thiết Sĩ Tâm không phải là đại tiện nghi sao?"

Phí Nhị Phiết tiếp lời: "Bất luận ám sát thành công hay không, Thiết Sĩ Tâm và Kinh Hồ liên quân khó mà hoà hoãn cùng nhau, hảo mộng của Kinh Hồ liên quân thế là tan vỡ, biến thành ác mộng. Bọn ta hoàn thành cắt đứt đường vận lương của chúng, đưa Dương Toàn Kỳ và Nhiếp Thiên Hoàn vào thế tiến thoái lưỡng nan."

Lưu Dụ cau mày nói: "Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương khẳng định cùng tiếp mật sứ, bọn chúng hai người đều là nhất đẳng cao thủ, giết bọn họ tịnh không dễ, chạy thoát còn khó hơn lên trời."

Trác Cuồng Sinh không để ý, ngắm Yến Phi nói: "Phái xuất Biên hoang Đệ nhất cao thủ của bọn ta thì sao?"

Yến Phi và Lưu Dụ nghe xong quay mặt nhìn nhau.

Phí Nhị Phiết nói: "Có nhớ lúc bọn ta diệt Hoa Yêu đã đoạt được một bao đồ không? Trong đó có đủ dược vật để dịch dung và tài liệu, nếu tiểu đệ tập làm thử, khả dĩ giúp Tiểu Phi của chúng ta biến thành người khác, đảm bảo không ai nhận ra y."

Trình Thương Cổ nói: "Một khi bọn ta phái cao thủ giám sát chặt chẽ Kinh Hồ quân, bọn ta có thể ngăn mật sứ của chúng vĩnh viễn không đến được Biên Hoang Tập, đảm bảo đại kế của bọn ta không bị phá."

Trác Cuồng Sinh nói: "Bọn ta khả dĩ có thể dự đoán được lộ tuyến mà Kinh Hồ quân lựa chọn, bọn chúng tất muốn giấu tai mắt của Từ Đạo Phúc, sẽ không đặt chân lên đông ngạn Dĩnh Thủy, phải vòng qua phía Bắc Biên Hoang Tập mà đến, chỉ cần bọn ta theo hướng đó mai phục ở những điểm cao, mật sứ tất theo đường đó mà đến. Đến khi bắt được mật sứ y nhiều khả năng mang theo mật hàm, tín vật hoặc cái gì đó giống như vậy, Tiểu Phi theo đó hoá trang, dàng hoàng đi vào tập ám sát Thiết Sĩ Tâm. Chỉ cần Tiểu Phi đắc thủ, Biên Hoang Tập lại là địa bàn của y, ngày trước Phù Kiên không làm gì được y, ngày nay địch nhân chẳng lẽ còn lợi hại hơn Phù Kiên sao?"

Yến Phi đồng ý nói: "Kế đó rất tuyệt diệu, lần này bọn ta đến tìm lão nhân gia người, chính yếu là muốn biết làm sao ám sát Thiết Sĩ Tâm tại Chung Lô."

Trác Cuồng Sinh vui mừng nói: "Về phương diện này người đã tìm đúng người rồi, ta tại Chung Lô có chỗ ẩn thân, vị trí tại nấc thang đá đầu tiên của Chung Lô, có thể chứa được một người. Bất quá đây chỉ là hạ sách, nhân vì người không thể biết chắc khi nào Thiết Sĩ Tâm sẽ tới Chung Lô, vả lại cầu thang và bên ngoài lầu còn có người canh giới, thêm nữa ngoài Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương, nhiều khả năng còn xuất hiện Từ Đạo Phúc khó đối phó hơn."

Lưu Dụ nói: "Giả như Yến Phi ám sát thành công Thiết Sĩ Tâm, tình huống gì sẽ xảy ra?"

Trác Cuồng Sinh cười khế nói: "Yên binh sẽ bị hãm vào tình trạng hỗn loạn chưa từng thấy, Hoàng Hà bang chúng chiếm đại đa số sẽ tận lực tấn công Kinh Hồ quân để báo thù cho Thiết Sĩ Tâm, Từ Đạo Phúc chắc vừa kinh vừa hãi, tuy bất minh bạch hành động ngu xuẩn của Kinh Hồ quân, cũng không thể không thừa cơ cùng Tông Chính Lương liên thủ đối phó Kinh Hồ quân."

Yến Phi lắc đầu nói: "Lão Trác người đã đánh giá thấp Từ Đạo Phúc rồi, y tất sẽ toạ thị bàn quan, dự đoán bọn ta giờ trò, thậm chí dự đoán người hành thích chính là Yến mỗ."

Trình Thương Cổ nói: "Lão Trác luôn là người như vậy, rất biết cách phóng hỏa, nhưng lại không biết cách thu thập kết quả. Vì vậy mọi người phải nghiên cứu cận kề, việc cần là bàn cách an bài thỏa đáng cục diện sau khi ám sát Thiết Sĩ Tâm, tránh khả năng được không bằng mất."

Mục quang Yến Phi hướng về Lưu Dụ, kỳ vọng gã sẽ có giải pháp.

Lưu Dụ trầm ngâm một lúc, nói: "Theo như bọn ta định kế hoạch lúc đầu, sau khi ám sát Thiết Sĩ Tâm, lập tức các huynh đệ trong tiểu Kiến Khang phát động phản kích, các huynh đệ bên ngoài tập sẽ vượt sông phối hợp tấn công bến tàu."

Đây là kế rất gọn gàng và tiện lợi, nhưng khó tránh tổn thất nhiều sinh mạng các huynh đệ, đây là một biện pháp trong khi không có biện pháp."

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Ta đích thị chưa nói hết. Cứ cho là Từ Đạo Phúc đoán được là do bọn ta giờ trò thì sao chứ? Y lẽ nào đi gặp Tông Chính Lương để tố cáo chân tướng sự việc? Y chẳng phải là ngu ngốc như vậy, mà còn cố làm cho Tông Chính Lương tin đó là do quân Kinh Hồ làm. Có thể mới đồng tâm hiệp lực, cùng kháng ngoại địch."

Phí Nhị Phiết gật đầu nói: "Có đạo lý."

Trác Cuồng Sinh đắc ý nói: "Không chỉ là có đạo lý, mà là cực kỳ có đạo lý."

Yến Phi nhìn Lưu Dụ nói: "Người chắc hiện tại minh bạch tại sao trong mắt hoang nhân, lão Trác chính là một gã cuồng thông minh."

Lưu Dụ hân hoan nói: "Trác tiên sinh vẫn là người có tấm lòng vì mọi người."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Người thật coi trọng ta quá."

Lưu Dụ quay sang nhìn Yến Phi nói: "Người đóng giả mật sứ đi gặp Thiết Sĩ Tâm, Yên binh nhất định tra xét toàn thân người, xác định không có vũ khí ám khí, nói không chừng còn dùng thủ pháp độc môn cấm chế võ công của người, sau mới gặp người nói chuyện. Người có biện pháp đối phó không?"

Yến Phi nói: "Tốt nhất là chúng dùng biện pháp như thế đối phó ta, Thiết Sĩ Tâm sẽ không có tâm đề phòng. Yên tâm đi! Ta có cách che giấu võ công rất vi diệu, các loại thủ pháp cấm chế đều chẳng ảnh hưởng đến ta."

Trác Cuồng Sinh vỗ bàn thốt: "Vì vậy nhân tuyển cho giả mật sứ, ngoài Yến Phi người tuyệt không còn ai."

Lưu Dụ nói: "Người phải lưu ý nhãn thần, nhân vì Tông Chính Lương đã trông thấy người, ôi chao!"

Chúng nhân quay mặt nhìn Yến Phi, chỉ thấy chàng nhãn thần âm đạm, không còn vẻ sáng rỡ thường ngày, vô cùng thần kỳ.

Yến Phi nói: "Tông Chính Lương bất ngờ ở phía sau tấn công ta, bất quá nếu y mặt đối mặt với ta, ta khẳng định không qua mắt được y."

Chúng nhân không hề có một mảy may hoài nghi, nhân vì đó là sự thật nhãn tiền.

Lưu Dụ nói: "Sau khi ám sát Thiết Sĩ Tâm, tình thế phát triển khó bề dự liệu, nhưng không ngoài một vài tình

huống. Bọn ta phải cân nhắc từng tình huống cụ thể, định ra phương pháp ứng biến, như thế khả dĩ có thể vạn vô nhất thất."

Phí Nhị Phiết gật đầu nói: "Đúng là Lưu huynh suy nghĩ rất chu toàn, chỉ có biến hoá linh hoạt như vậy, mới có thể là kế sách vạn toàn."

Trác Cuồng Sinh khẩn trương như thể không đợi được, nói: "Bọn ta lập tức triệu tập Chung Lôu hội nghị ở bên ngoài Chung Lôu để đề ra quyết định cuối cùng."

Yến Phi nói: "Nói thế nghĩa là bọn ta lập tức tới tiểu Kiến Khang cử hành Chung Lôu hội nghị. Nhân vì các đầu lĩnh đều đang ở đó."

Trình Thương Cổ nói: "Ta phải ở đây trông nom Phí gia, để Lưu Dụ đại biểu Hán bang và Đại Giang bang nói chuyện."

Lưu Dụ trong lòng cảm động, biết rằng Trình Thương Cổ không muốn vượt mặt Giang Văn Thanh, lại qua Giang Văn Thanh biết Lưu Dụ và bọn họ có quan hệ mật thiết, do vậy lúc này quyết định không nghĩ đến địa vị của mình, tin tưởng gã Lưu Dụ không thể không tính đến lợi ích của bọn họ.

Trác Cuồng Sinh chăm chú nhìn Lưu Dụ đầy thâm ý, nói: "Sự việc không thể trì tri, bọn ta đến tiểu Kiến Khang thôi."

Hồi 67

Phản Công Tiên Tịch

Trong màn đêm mờ mịt, Lưu Dụ xuyên rừng mà đi, tiến thẳng về phía đỉnh núi, bỗng nghe tiếng người quát: "Ai đó xin dừng bước!"

Lưu Dụ giơ hai tay lên nói: "Là ta!"

Một người hiện ra như chớp từ sau gốc cây bên cạnh, nói: "Nguyên lai là Lưu gia! Mời theo tiểu nhân."

Lưu Dụ quan sát một vòng xung quanh cây đại thụ, thấy bốn cung thủ đang thu hồi trường cung, hiển nhiên nếu gã bỏ chạy, khẳng định cung tiễn sẽ nhằm gã xạ tới.

Chiến sĩ Đại Giang bang dẫn đường kinh ngạc nói: "Sao Lưu gia không đưa ra ký hiệu, tránh gây hiểu lầm."

Lưu Dụ cười đáp: "Ta muốn thử xem các người phòng thủ thế nào, hiện tại thì cực kỳ hài lòng."

Nói rồi nhanh chóng đi lên đỉnh núi, phía dưới chính là tiểu hồ tĩnh lặng hiển hiện, ngoài mười hai chiếc Song Đầu thuyền đang neo đậu, còn có một số khoái đĩnh (thuyền nhỏ) đang đi lại trên mặt hồ, ở phía tây của tiểu hồ có khoảng hơn một trăm lều trại.

Lưu Dụ trong soái trại nhìn thấy Giang Văn Thanh, nàng lúc này đã ăn mặc nam trang trở lại, đang cùng Tịch Kính thương nghị, trông thấy Lưu Dụ vui mừng hỏi: "Tình hình Biên Hoang Tập thế nào?"

Ba đại tướng của Đại Giang bang Trục Phá Thiên, Hồ Khiếu Thiên và Tịch Kính, là ba thủ hạ đắc lực của Giang Hải Lưu. Trục Phá Thiên bị Mộ Dung Thuý sát hại, Hồ Khiếu Thiên là gian tế do Nhiếp Thiên Hoàn phái đến, hiện tại chỉ còn một người là Tịch Kính.

Lưu Dụ ngồi xuống tiếp lấy hồ nước do Giang Văn Thanh thân mật đưa cho, uống một ngụm, đưa mắt nhìn Giang Văn Thanh có ý dò hỏi.

Giang Văn Thanh nói: "Tịch lão sư là người có thể tuyệt đối tin tưởng."

Tịch Kính biểu lộ thần sắc cảm kích.

Lưu Dụ nói: "Dương Toàn Kỳ đã đến bên ngoài Biên Hoang Tập, cách hai dặm về phía tây lập doanh kết trại, có ý trường kỳ tác chiến."

Tịch Kính khâm phục thốt: "Quả không ngoài dự liệu của tiểu thư."

Lưu Dụ cả mừng nói: "Tiểu thư cũng đã nhìn ra toan tính của Dương Toàn Kỳ và Nhiếp Thiên Hoàn, biết được được bọn chúng chỉ nhằm vào Từ Đạo Phúc."

Giang Văn Thanh nói: "Đó chính là diệu kế nhất cử lưỡng tiện, vừa hoà hoãn hợp tác với Bắc phương, rồi tận diệt binh lính của Từ Đạo Phúc, kịch liệt đả kích Tôn Ân."

Lưu Dụ nói: "Nhiếp Thiên Hoàn không hề có động tĩnh gì, bất quá y cho lập trại để đưa thuyền bắc thượng, trong vài canh giờ là đến được Biên Hoang Tập. Nếu Thiết Sĩ Tâm không phá chiến thuyền trợ giúp Thiên Sư quân, Từ Đạo Phúc phải trông mắt ngó Xích Long thuyền tiến vào ngay trước mắt, là việc có thể tưởng tượng ra. Xích sắt ngăn sông bị nước lũ cuốn trôi, chuyện mà Từ Đạo Phúc có thể làm tịnh không nhiều lắm, chỉ có thể bố trí một loại mộc lôi trận nào đó, nhưng không có cách gì uy hiếp Nhiếp Thiên Hoàn."

Giang Văn Thanh hỏi: "Từ Đạo Phúc không phải đã chiếm được một số lớn máy phóng tiễn từ Biên Hoang Tập sao?"

Lưu Dụ đáp: "Bọn ta phải cảm ơn Thiên Thiên, trước khi đầu hàng nàng đã cho thiêu huỷ toàn bộ máy phóng tiễn, bởi vậy hiện thời khả năng phòng thủ của Biên Hoang Tập còn xa mới bằng trước kia."

Đoạn hồi tiếp: "Tình hình Dĩnh Thuỷ thế nào?"

Song mục Giang Văn Thanh ánh lên nỗi thù hận đến nỗi dùng hết nước ba sông ngũ hồ cũng không rửa sạch, một lát hồi phục về lãnh tĩnh nói: "Dĩnh Thuỷ đã trở thành mệnh mạch chủ yếu của liên quân viễn chinh Kinh Hồ, phụ trách phòng thủ Dĩnh Khẩu chính thị gian tặc phản đồ Hồ Khiếu Thiên, tổng số có khoảng năm mươi chiến thuyền lớn nhỏ, Xích Long chiến hạm chỉ có năm chiếc, không phải nhằm vào Kiến Khang thuỷ sư vốn chưa khôi phục được nguyên khí, mà là Song đầu thuyền của bọn ta."

Trong lòng Lưu Dụ không bất ngờ khi thấy vẻ phẫn hận của nàng, nguyên lai là bởi liên quan đến Hồ Khiếu Thiên. Nếu không phải tên phản đồ này tiết lộ hành tung của Giang Hải Lưu, chắc Giang Hải Lưu không gặp thất bại thảm như vậy.

Tịch Kính trầm giọng tiếp lời: "Một nhánh quân Kinh Châu gồm ba mươi thuyền buồm lập thành một hạm đội thuỷ sư, tập kết tại phụ cận thuỷ vực, tịnh không có ý đồ ngược Dĩnh Thuỷ bắc thượng, mà tập trung toàn lực ứng phó áp chế duy nhất với bọn chúng là Bắc phủ thuỷ sư, ngăn Huyền soái không dám khinh cử vọng động."

Giang Văn Thanh nói: "Thuyền vận lương từ Kinh Châu đang liên tục không dứt xuất phát, theo Dĩnh Thuỷ mà đến cung ứng cho liên quân Kinh Hồ, chỉ cần bọn ta có khả năng chặn được đường vận lương của chúng, liên quân Kinh Hồ chỉ trong vài ngày tất sẽ thiếu lương."

Lưu Dụ trong lòng bội phục, Giang Văn Thanh không hề bị cừu hận làm mờ lý trí, không vội vàng báo phục, mà luôn nhìn toàn cục, định ra sách lược cao minh.

Lưu Dụ nói: "Hiện tại thế chủ động đang nằm trong tay quân ta, việc cấp bách với bọn ta, chính là cắt đường vận lương của quân Kinh Hồ, trước hết thuận dòng tiến đánh thuyền đội của Hồ Khiếu Thiên đang phong toả Dĩnh Khẩu, giết chết Hồ Khiếu Thiên. Người nói xem Nhiếp Thiên Hoàn sẽ phản ứng như thế nào?"

Giang Văn Thanh nói: "Khi Nhiếp Thiên Hoàn phát giác thuyền lương vô tung vô ảnh, đương nhiên phá chiến thuyền đến Dĩnh Khẩu xem xét chuyện gì. Đó là lúc thời cơ của bọn ta đã đến! Đợi địch nhân đi qua cửa ra nơi chúng ta ẩn thân, quân ta liền dốc toàn lực đổ ra, thuận dòng truy kích, làm hao tổn binh lực Nhiếp Thiên Hoàn."

Tịch Kính nói: "Công trình mở rộng cửa ra đã hoàn thành, chỉ cần lưu ý một chút, thậm chí không cần có mưa để mực nước dâng cao, bọn ta vẫn có thể an nhiên tiến nhập Dĩnh Thuỷ."

Lưu Dụ cả mừng nói: "Ta vừa rồi trên đường tới đây, đã quan sát sắc trời, khẳng định trong một canh giờ nữa sẽ có mưa lớn. Đây chính là thời cơ thuận lợi cho bọn ta hành động, bọn ta thuận dòng xuôi xuống, khả dĩ trước trời sáng là đến Dĩnh Khẩu, chính là thời khắc tốt nhất để tập kích."

Giang Văn Thanh trầm giọng hỏi: "Phải đối phó với thủy sư Kinh Châu như thế nào?"

Lưu Dụ đáp: "Bọn ta nhanh chóng tấn công uy thế sét đánh không kịp bưng tai, một kích tấn công thuyền đội không phòng bị của Hồ Khiếu Thiên, rồi lập tức ly khai trở về. Huyền soái hiện thân ở Kiến Khang, Hoàn Huyền nếu dám khinh cử vọng động, lẽ nào không sợ sau khi thủy sư ngược dòng Dĩnh Thủy, sẽ bị Bắc phủ thủy sư chặn mất đường về, Hoàn Huyền sẽ bị tổn thất thê thảm. Hà huống kể cả thủy sư Kinh Châu có đuổi theo, cũng không theo kịp khoải thuyền của bọn ta, ngay cả cái bóng của chúng ta cũng chẳng thấy được."

Song mục Giang Văn Thanh chớp lên sáng ngời, chăm chú nhìn Lưu Dụ hỏi:

"Thế bước tiếp theo là gì?"

Lưu Dụ thẳng thắn nghênh đón mục quang của nàng, trong lòng bùng lên cảm giác thoải mái, theo nhãn thần của vị mỹ nữ trí dũng song toàn này, có thể thấy bản thân gã đã có chút địa vị trong lòng nàng. Lưu Dụ gã không chỉ giành được lòng tin tuyệt đối của nàng, mà còn làm cho nàng sau khi chịu nhận áp chế nảy sinh ra tâm ý dựa dẫm.

Nghĩ đoạn bình thần cười nói: "Lúc đó Nhiếp Thiên Hoàn sẽ rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, ví thử Yến Phi cũng đắc thủ đoạt ba mươi chiếc Phá Lãng thuyền của Hoàng Hà bang tại bến thuyền Biên Hoang Tập, cùng bọn ta trước sau giáp kích Nhiếp Thiên Hoàn, đương nhiên cũng có phối hợp với cả bộ binh trên bờ."

Tịch Kính tinh thần đại chấn nói: "Như vậy bọn ta tất thắng chứ chẳng nghi."

Bang chủ à! Người ở trên trời đã có thể an lòng rồi!"

Giang Văn Thanh hỏi: "Đồ Phụng Tam giữ thái độ thế nào?"

Lưu Dụ đáp: "Đồ Phụng Tam trở nên rất lợi hại, y tựa hồ giữ thái độ của kẻ tận trung với Hoàn Huyền cải biến Biên Hoang Tập, tạm thời đặt việc cứu chủ từ Thiên Thiên làm chính yếu. Theo như ta thấy y đối với Hoàn Huyền thực sự đã mất hết hi vọng."

Giang Văn Thanh và Tịch Kính nghe xong quay mặt nhìn nhau, cùng cảm thấy chuyện thật khó tin.

Lưu Dụ nói tiếp: "Ta và y đã có cuộc nói chuyện thẳng thắn, hiểu rõ về tình huống của y. Nói ra các người có thể không tin, việc Giang bang chủ lâm trận thân vong đối với y quả có sức cảnh tỉnh rất lớn, y cảm thấy Hoàn Huyền đã có thể hạ sát thủ đối với Giang Bang chủ, đương nhiên đối với Đồ Phụng Tam cũng có thể vứt bỏ như giấy rách. Sau việc Hoàn Huyền cùng Nhiếp Thiên Hoàn kết minh, càng củng cố suy nghĩ của y. Ta xem Đồ Phụng Tam đối với Biên Hoang Tập như chốn nương thân, còn đối với Hoàn Huyền chỉ là phục tùng bằng mặt không bằng lòng."

Giang Văn Thanh lạnh lùng nói: "Đây đúng là tổn thất lớn đối với Hoàn Huyền."

Tịch Kính lo lắng hỏi: "Hoang nhân có chắc chắn đoạt được Phá Lãng thuyền của Hoàng Hà bang không?"

Lưu Dụ nói: "Về phương diện này bọn họ đã có kế hoạch chu toàn, Biên Hoang Tập chính là nhà của họ, tại biên hoang không ai có thể đấu được bọn họ."

"Rào rào!"

Mưa rơi trên nóc doanh trại, từ thưa chuyển mau.

Giang Văn Thanh chăm chăm nhìn Lưu Dụ, nghĩ gã tiểu tử này lại đoán đúng rồi! Sau cùng thốt: "Lập tức lên đường!"

Yến Phi phục tại một đỉnh núi phía tây bắc Biên Hoang Tập, từ xa quan sát ánh đèn từ quân doanh dịch

nhân, tựa như một con quang long rực rỡ uốn lượn.

Mưa gió dữ dội như muốn nuốt chửng cả miền hoang dã, không hề thấy bóng dáng bọn tuần binh.

Đã nhiều ngày chàng không thu nhận được chút tin tức nào từ Kỳ Thiên Thiên, cùng với sự gia tăng về cự ly, sự liên hệ bằng tâm linh giữa bọn họ cũng yếu dần, làm cho Yến Phi phát sinh cảm giác đau lòng như mất hồn với người ở xa.

Bất quá chàng nhanh chóng hồi phục, nhân vì chỉ có kiên cường đối diện thách thức, mới có hy vọng gặp lại Kỳ Thiên Thiên.

Phía sau bỗng nghe tiếng gió, Đồ Phụng Tam nhanh chóng đến bên cạnh chàng, bắt chước chàng ngồi xuống.

Yến Phi hạ giọng nói: "Vẫn chưa thấy bóng dáng mật sứ đâu."

Đồ Phụng Tam nói: "Ta hiểu rõ con người Dương Toàn Kỳ, cũng hiểu rõ Nhiếp Thiên Hoàn. Hai người bọn chúng đều hành sự cẩn mật phi thường, nên không vội vàng cử mật sứ đi gặp Thiết Sĩ Tâm, nhưng trước hết phô bày lực lượng, thừa cơ nhằm Thiết Sĩ Tâm phát đi tín hiệu, sau sẽ cử người truyền tin đến cho Thiết Sĩ Tâm, định thời gian cử mật sứ đến phía bắc tập gặp Thiết Sĩ Tâm."

Yến Phi hỏi: "Làm sao vừa phô trương lực lượng vừa phát ra tín hiệu?"

Đồ Phụng Tam cười: "Cực kỳ đơn giản, chỉ tấn công thành nam, không động đến nửa cọng lông của Thiết Sĩ Tâm. Thiết Sĩ Tâm đương nhiên hiểu vấn đề, còn Từ Đạo Phúc cũng biết là đại họa lâm đầu."

Yến Phi gật đầu nói: "Quả đúng như vậy, sở dĩ Nhiếp Thiên Hoàn cố ý án binh bất động, chính vì sợ bất ngờ gặp và phát sinh xung đột với thuyền đội của Thiết Sĩ Tâm."

Lại hỏi: "Làm sao bọn ta phân biệt được ai là người do địch doanh phái đi, chính xác đó là người mang thư tín hoặc là mật sứ? Giả như mắc sai lầm, bọn ta sẽ đánh mất cơ hội một cách đau đớn."

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Vì vậy ta mới phải đến đây tọa trấn. Mật sứ là người có vai vế cao, đại biểu cho Kinh Hồ quân đối với Thiết Sĩ Tâm thể hiện sự tôn trọng. Chiếu theo quy củ, Kinh Hồ quân vì phải thể hiện thành ý, mật sứ có thể lưu lại làm con tin, bởi vậy đó tất phải là người hữu danh, có phân lượng."

Người như vậy khẳng định là ta sẽ nhận ra."

Yến Phi hỏi: "Biên Hoang Tập có tin tức gì mới không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Từ Đạo Phúc đang chơi trò tung hứng, sáng nay hoang nhân bọn ta ngủ dậy không phải làm việc lao dịch nữa, nhưng bị bỏ đói mãi sau mới được ăn cơm, mà cũng chỉ được ăn lưng lưng dạ (nửa dạ). Nếu bọn ta không có phương pháp ứng phó, kẻ này đích thị âm độc. Hiện tại thực tế bọn ta cũng có hy vọng, bất quá kho lương của Yết bang chỉ đủ dùng cho năm ngày, vì vậy nội trong năm ngày bọn ta phải động thủ phản công."

Yến Phi gật đầu nói: "Địch nhân càng không phòng bị huynh đệ bọn ta tại tiểu Kiến Khang, đối với bọn ta càng có lợi, lại có cơ hội không tệ để nghỉ ngơi. Còn vấn đề cùm chân giải quyết thế nào?"

Đồ Phụng Tam đặc ý nói: "Bọn ta đã phục chế mấy trăm chìa khóa, mẫu chìa đã được đưa đến đông ngạn do đích thân Cơ công tử của bọn ta chế ra, người nói xem có vấn đề hay là không nào?"

Yến Phi trút bỏ được một khối tâm sự, cười nói: "Cung tiễn binh khí trong kho vũ khí, đã được đưa đến các gian mật thất của Yết bang tại tiểu Kiến Khang, chỉ cần thời cơ đến, Thiên Vương lão tử cũng không ngăn được bọn ta."

Đồ Phụng Tam đồng tình: "Người nói tuyệt không sai, bọn ta đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn chờ thời khắc phản công đến. Ôi! Ta thật quả rất cảm kích bọn người."

Yến Phi nghe y nói chẳng đâu vào đâu, ngạc nhiên hỏi: "Sao ngươi lại nói như vậy?"

Đồ Phụng Tam ngửa mặt để mặc mưa gió quất vào hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Nhân vì bọn ngươi không những không bức bách một người thuộc Kinh Châu quân, hay hoài nghi cố kỵ ta, lại luôn lo lắng mọi việc cho ta, đưa ra sách lược đối địch có tính đến mối quan hệ của ta và Nam Quận công, có bằng hữu như thế, làm sao ta không cảm kích."

Yến Phi gượng cười: "Bọn ta căn bản không nghĩ ngươi sẽ bán đứng Biên Hoang Tập, bởi vì ngươi không phải loại người như vậy."

Đồ Phụng Tam thẳng thắn nói: "Ta đích thị là loại người đó, chỉ quan tâm đến quyền hành lợi hại, trong tình huống hiện nay hành động tối thông minh, là bằng vào lực lượng bản thân mình, chiếm được một vị trí tại Biên Hoang Tập, bằng không ta chỉ là một kẻ thất bại trong mắt Nam Quận công. Ta chỉ là bảo trì giá trị lợi dụng của bản thân, Nam Quận công không dám trút giận vào thân nhân của ta và thủ hạ đang ở Kinh Châu."

Yến Phi mỉm cười nói: "Ta vẫn không tin ngươi là loại người đó. Hôm lên thuyền cứu Thiên Thiên, ngươi không quản an nguy của bản thân giúp ta đấu Mộ Dung Thùy, nhìn vào sự việc có thể thấy ngươi là loại người như thế nào."

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Có vẻ đóng vai người tốt không phải là thói quen của ta! Trong thời buổi chiến tranh này, người tốt thường phải chịu thiệt thòi. Từ lúc thành danh đến nay, ta luôn áp dụng thủ đoạn làm người khác phải úy kỵ ta."

Yến Phi nói: "Đó đúng là thủ đoạn hữu hiệu, nhưng đời người còn có lạc thú khác. Hãy tận lực hưởng thụ cuộc sống của Biên Hoang Tập! Đây chính là vùng đất lạc thú (lạc thổ) duy nhất trong thiên hạ, cũng là địa phương tự do nhất thiên hạ."

Đồ Phụng Tam chăm chú quan sát doanh trại quân Kinh Châu, từng lời từng lời thốt: "Ta đang trông đợi, kỳ vọng thời khắc nghênh đón Thiên Thiên trở về Biên Hoang Tập, đó là lúc Biên Hoang Tập hoàn mỹ vô khuyết, nhân vì nữ thần của Biên Hoang Tập hồi gia đó!"

° ° °

Từ Đạo Phúc chẳng quản mưa gió, cùng đại tướng Trương Vĩnh và Chu Trụ đi ra cửa nam, cho ngựa dừng lại.

Trương Vĩnh và Chu Trụ thần sắc ngưng trọng, vì biết là Thiên Sư quân đang bị hãm trong tình thế bất lợi.

Từ Đạo Phúc thở dài: "Sai lầm lớn nhất của bọn ta, là đặt sai lòng tin vào đồ vô sỉ Nhiếp Thiên Hoàn, nếu không tình huống hai bên trước mắt sẽ hoàn toàn bất đồng."

Ba người đều mặc giáp chiến, trong tư thế sẵn sàng tác chiến trên chiến trường.

Trương Vĩnh nói: "Bằng vào kỳ mưu diệu kế của Nhị Soái, tất sẽ vặn hồi tình thế, bảo toàn được Biên Hoang Tập."

Từ Đạo Phúc hừ lên một tiếng, nói: "Thiên Sư đã dự kiến tình huống ngày hôm nay, bởi vậy đã có chỉ thị, nếu không giữ được Biên Hoang Tập, tất bảo toàn lực lượng toàn quân rút lui."

Chu Trụ thất thanh thốt: "Nhị Soái không có ý lui binh chứ?"

Từ Đạo Phúc cười ha hả nói: "Từ Đạo Phúc ta là loại người nào, chưa đánh đã lui, giả sử không thể không rút về phương nam, cũng phải thu hồi cả vốn lẫn lãi từ Nhiếp Thiên Hoàn, mới có thể tiết được nỗi hận trong lòng ta."

Trương Vĩnh và Chu Trụ biết y trí kế hơn người, dụng binh như thần, đêm nay đột nhiên điều động ba ngàn binh mã, tiến về phòng thủ Nam môn, bọn họ mặc dù không hiểu vì sao, nhưng biết Từ Đạo Phúc luôn luôn không bao giờ làm những việc ngu xuẩn không mục đích.

Chu Trụ nói: "Nhiếp Thiên Hoàn giao hoạt như hồ ly, dùng ở xa thiết lập mộc trại, rõ ràng muốn chặn đường giao thông thủy lục về nam, không để chúng ta rút về phương Nam."

Từ Đạo Phúc hừ lạnh nói: "Giao thông thủy lục về nam của bọn ta, đã sớm bị Kiến Khang thủy sư phong tỏa, hiện tại do Nhiếp Thiên Hoàn thay thế. Nhiếp Thiên Hoàn lập trại cách Biên Hoang Tập theo thủy trình cổ thủ, chính là muốn chứng tỏ cho Thiết Sĩ Tâm và Tổng Chính Lương, rằng thực tế ai là đối tác Nam phương tốt nhất. Mà sự thật đúng như vậy, cho dù chúng ta có được Biên Hoang Tập cũng đừng hòng có thành tựu, nhân vì Thiên Sư quốc ở quá xa. Chỉ khi Thiên Sư phát động chiến tranh toàn diện, thế lực bao trùm Đại Giang, chúng ta mới có thể đương nhiên phân hưởng lợi ích khổng lồ của Biên Hoang Tập."

Trương Vĩnh gật đầu nói: "Bọn ta đã tự mỗi người nhận thức được sự trù phú của Biên Hoang Tập, sau khi hoang nhân mang đi đại bộ phận tài phú và lương thực, phần còn lại cũng làm người ta phải kinh ngạc. Ai đoạt được Biên Hoang Tập, người đó có cơ hội tốt nhất trở thành bá chủ thống nhất thiên hạ."

Từ Đạo Phúc lắc đầu: "Biên Hoang Tập là nơi không một người nào có thể độc bá, bằng không sẽ đánh mất điều kiện để nó hưng vượng. Sở dĩ Biên Hoang Tập hưng thịnh như vậy, bởi vì nó là vùng đất thu hút được nhân tài trong thiên hạ, vì có phong khí tự do không can thiệp công việc của người khác, làm cho hoang nhân có thể tận lực phát huy hết tài năng và sự sáng tạo của họ. Giả như bọn ta một lần nữa đến Biên Hoang Tập, phải dùng một hình thức hành sự khác, nhìn lại hơn hai mươi ngày qua ở Biên Hoang Tập, chỉ thấy giống như một tòa thành chết chảng có một chút sinh khí nào, minh bạch ý của ta rồi chứ."

Tiếp lại thở dài: "Biên hoang chính là nơi hình thành thỏa thuận ngầm của các thế lực nam bắc, do vậy Biên Hoang Tập là nơi các thế lực nam bắc muốn chi trì sự ổn định, nhằm bảo trì sự hưng thịnh."

Trương Vĩnh nói: "Nhị Soái phân tích thật thấu triệt."

Chu Trụ gượng cười hỏi: "Sách lược của bọn ta đối với Biên Hoang Tập, phải chăng đã sai lầm từ lúc đầu?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Bọn ta sớm đã tính đến điểm này, cho nên mới bắt tay hợp tác với Nhiếp Thiên Hoàn, chỉ là không tưởng y phản bội bọn ta."

Chu Trụ nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thiên Sư quân bọn ta tuyệt không tha cho Nhiếp Thiên Hoàn."

Trương Vĩnh nhẹ nhàng đề nghị: "Bọn ta có nên lui quân sớm, tránh sau này Yên binh và Nhiếp Thiên Hoàn đạt thành hiệp nghị, muốn đi cũng không được?"

Từ Đạo Phúc mười phần tự tin nói: "Bọn ta vẫn còn một con đường sống."

Trương Vĩnh và Chu Trụ tinh thần đồng thời đại chấn.

Từ Đạo Phúc nói: "Bọn ta nhìn ra quỷ kế của Nhiếp Thiên Hoàn, đương nhiên hoang nhân cũng nhìn ra, vì vậy mục tiêu công kích của hoang nhân chính là Yên binh, bọn ta đã chuẩn bị đầy đủ, tuyệt đối sẽ có cơ hội."

Chu Trụ nhíu mày hỏi: "Bại quân bại tướng, vung chân nói mạnh, hoang nhân lại có thể thành công sao?"

Từ Đạo Phúc nói: "Ngàn vạn lần không được coi thường hoang nhân, nếu không có Dĩnh Thủy trợ giúp, khả năng đến tận hôm nay bọn ta vẫn chưa công hạ được Biên Hoang Tập, Biên Hoang Tập chính là địa bàn của bọn họ, bọn ta không có biện pháp gì để thanh trừ dư đảng, hiện tại đối với hành động của bọn họ lại không hay biết gì, chính là điều đại kỵ trong binh pháp, có quyết sách nhưng không biết sử dụng vào đâu."

Trương Vĩnh và Chu Trụ gật đầu đồng ý, lòng nghĩ chính thị như vậy. Liên quân chạy thoát ra biên hoang nguy hiểm như mãnh thú bị thương, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhảy đến điên cuồng cắn xé con mồi.

Có âm thanh dị thường từ phía trước vọng tới.

Từ Đạo Phúc song mục tinh quang đại thịnh, cười lên ha hả: "Không ngoài sở liệu của ta, Dương Toàn Kỳ quả nhiên lợi dụng mưa lớn trong đêm tập kích Nam môn."

Trương Vĩnh và Chu Trụ cuối cùng cũng phân biệt được tiếng vó ngựa khẩn cấp của vô số chiến mã.

Giả như không kịp chuẩn bị trước, khẳng định thương vong thảm trọng, nhân vì Biên Hoang Tập là một tòa thành không hề có tường thành bảo vệ.

Từ Đạo Phúc thét: "Chuẩn bị tác chiến!"

Hàng trăm cung thủ từ trong tập tiến ra, cung giương tên lấp, nhằm vào địch nhân đang lợi dụng đêm tối và mưa gió tiến đến.

Hồi 68

Đầu Thạch Ván lộ

Bắc môn đại dịch trạm, chưa đến nửa canh giờ trước khi trời sáng.

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương đang đàm luận tình huống Kinh Châu quân công đánh cửa nam, thủ hạ đột nhiên lại báo, vừa có người ở ngoài cửa bắc khoảng ngàn bộ dùng tên đưa thư, bắn vào cửa bắc.

Thiết Sĩ Tâm cười nói: "Rốt cục đã xảy ra rồi"

. Tiếp nhận mật hàm, trước lệnh cho thủ hạ rời khỏi, lấy ra tín hàm còn dấu sáp niêm phong bắt đầu đọc, xem xong giao cho Tông Chính Lương, cười nói: "Dương Toàn Kỳ quả nhiên là người cẩn thận, chẳng những trong thư nói rằng sẽ phái người nào tới gặp, mà còn vẽ cả nhân dạng, lại có khẩu lệnh, người khác muốn giả mạo cũng chẳng có cách. Đến lúc đó chỉ cần chúng ta y theo thời gian đã định giương hoàng kì tại cửa bắc, mật sứ sẽ hiện thân tới gặp"

Tông Chính Lương vừa xem vừa nói: "Dương Toàn Kỳ là đề phòng hoang nhân giảo hoạt, Từ Đạo Phúc vẫn không có cái bản lãnh này"

Xem xong cầm thư vo lại hủy đi, cười nói: "Bây giờ chỉ có hai người chúng ta biết được sứ giả là ai, nhìn ra sao và khẩu lệnh gì để chứng thật thân phận"

Thiết Sĩ Tâm nhíu mày nói: "Từ Đạo Phúc thật là một nhân tài, đoán trước cơ hội tối hôm qua, tại cửa nam bắt chập mưa ngênh đánh địch nhân. Theo báo cáo của thám tử, có lẽ Kinh Châu quân thương vong khá nặng"

Tông Chính Lương nói: "Kinh Châu quân bị thiệt thòi như thế nào? Chỉ tính bộ đội của Dương Toàn Kỳ, binh lực đã là gấp đôi Thiên Sư quân, huống chi còn có thuyền đội hùng mạnh của Nhiếp Thiên Hoàn hậu thuẫn? Từ Đạo Phúc nếu là kẻ thức thời, nên thừa dịp Kinh hồ quân trận cước chưa ổn định, mau chóng chạy trốn, chấp tay nhường ra một nửa Biên Hoang Tập"

Thiết Sĩ Tâm hài lòng nói: "Nếu có Kinh hồ quân làm đồng minh phương nam của chúng ta, hoang nhân không còn là mối uy hiếp"

Tông Chính Lương nói: "Nếu lúc trước chỉ là Thiên Sư quân đến cùng đại vương nói chuyện hợp tác, đại vương căn bản không có hứng thú với y, đại vương nhìn trúng chính là Lương Hồ bang mà không phải là Thiên Sư quân"

Thiết Sĩ Tâm nói: "Nhiếp Thiên Hoàn chính là nhìn thấu điểm này, mới lâm trận thoái lui, bởi vì y cho rằng công dụng của Hoàn Huyền đối với y so với Tôn Ân lớn hơn nhiều, chỉ có cùng Kinh Châu quân kết minh, mới có thể từ Biên Hoang Tập chiếm lấy lợi ích lớn nhất: "Nhiếp Thiên Hoàn người này thật chẳng đơn giản. Y cùng Từ Đạo Phúc đấu tranh sinh tử, chúng ta tuyệt không thể nhúng tay, chỉ nên tọa sơn quan hổ đấu, vui vẻ hưởng thụ thành quả"

Tông Chính Lương nói: "Đại vương nếu biết được biến hóa trước mắt, thì không cần phải lo nữa."

Thiết Sĩ Tâm thở dài: "Làm đại vương lo lắng chính là Yến Phi, nếu không ngài sẽ không truyền thánh dụ cho chúng ta, viết liên tiếp ba câu "đề phòng Yến Phi", hiển nhiên đại vương cho rằng mấu chốt của thắng bại, là

ở chúng ta có thể đề phòng Yến Phi được hay không, làm cho bất cứ hành động ám sát nào của y cũng đều vô dụng mà quay về"

Tông Chính Lương im lặng một lúc, thở ra một hơi dài nói: "Từ khi ta theo đại vương tới nay, mới lần đầu thấy ngài kiêng dè một người như thế. Chúng ta nhất định không để đại vương thất vọng, thua trong tay Yến Phi"

Lại hừ lạnh nói: "Yến Phi thật là một thích khách xuất sắc, may mắn ta cũng là thích khách, nhìn được theo góc độ của thích khách, theo đó mà suy đoán ra đủ loại phương án có thể dùng cho nhiệm vụ thích sát, sau đó tiến hành đề phòng."

Cho tới hôm nay, đại soái và ta vẫn là sống khỏe mạnh vui vẻ, cũng có thể biết Yến Phi đã hết cách rồi"

Thiết Sĩ Tâm nghiêm nghị nói: "Đại vương dùng Chính Lương làm phó soái của ta, là cho Chính Lương một cơ hội lĩnh lãm. Ta mặc dù chưa gặp phải thích khách, lại hiểu được rằng việc thích sát thành công hay không, là ở chỗ người có thể xuất hiện ở địa điểm và thời gian mà đối phương không mong đợi nhất. Một ngày Yến Phi còn chưa chết, chúng ta không thể tự mãn được"

Tông Chính Lương không thể tưởng được Thiết Sĩ Tâm lại chỉ trách trực tiếp như thế, lại ngậm nói mát bản lãnh thích khách của y, trong lòng giận dữ, nhưng lại biết Thiết Sĩ Tâm là cố ý sử thủ đoạn kiềm chế bản thân mình, bởi vì mình đã phân mỏng quyền lực của y tại Biên Hoang Tập.

Vì vậy vẻ ngoài của y không lộ chút biểu hiện gì, làm ra vẻ gục gặt thụ giáo nói:

"Đại soái giáo huấn rất phải, Chính Lương đúng là có điểm đắc ý vênh váo, bắt quá y ở trong tối chúng ta ở ngoài sáng, xin hỏi đại soái phải chăng đã nghĩ ra kế để giết Yến Phi?"

Thiết Sĩ Tâm mỉm cười đáp: "Nếu nhận định của Từ Đạo Phúc chính xác, Yến Phi là đang ở trong Tập theo dõi chúng ta, y cùng tù binh ở Tiểu Kiến Khang ngầm trao đổi tin tức. Mọi người đều rõ ràng Bàng Nghĩa là bạn bè thân thiết của Yến Phi, nếu chúng ta dùng Bàng Nghĩa làm mồi câu, người nói có khả năng kéo được Yến Phi ra hay không?"

Tông Chính Lương không khỏi kêu tuyệt nói: "Yến Phi khẳng định sẽ trúng kế, bắt quá nên an bài thế nào lại cần phải cân nhắc"

Thiết Sĩ Tâm ung dung nói: "Việc này ta trong lòng đã có định kế. Chính Lương tại sao không cùng Từ Đạo Phúc gặp mặt, tỏ ý chúng ta có quan tâm đối với hắn?"

Tông Chính Lương ngạc nhiên nhìn y.

Yến Phi và Đồ Phụng Tam lúc này đang tại mỏm núi bên ngoài cửa bắc, từ xa xem xét tình hình cửa bắc, sắc trời bắt đầu sáng rõ.

Lúc này mưa lớn biến thành mưa bụi rả rích, đầy trời chầm chậm rơi xuống, trùm phủ Biên Hoang Tập trong màn mưa bụi bao la mù mịt.

Yến Phi nói: "Đồ huynh sở liệu không tồi, Dương Toàn Kỳ quả nhiên trước tiên sai người lại thăm dò trước khi hành động, thám thính tâm ý của lão Thiết"

Đồ Phụng Tam nói: "Người bắn tên đưa thư phải là tiền thủ nổi tiếng nhất của Dương Toàn Kỳ, "thiết cung" Lý Dương, trời sinh thần nhãn, sức lực kinh nhân, có thể tại ngoài hơn ngàn bộ bắn tên chuẩn xác không sai trật vào trong cửa bắc"

Yến Phi nói: "Xem đại dịch trạm nghiêm ngặt thủ vệ, Thiết Sĩ Tâm chắc hẳn lấy đại dịch trạm làm trung tâm chỉ huy, người không sợ nội dung mật hàm có thể khiến chúng ta thất bại ư?"

Đồ Phụng Tam ung dung nói: "Chỉ cần rõ ràng là Dương Toàn Kỳ phụ trách việc này thì có thể thành công, chúng ta có thể mười phần chắc chín tiến hành đại kế thích sát của mình. Ta có thể đoán được nội dung của thư, không ngoài việc nói rõ thân phận của mật sứ, cấp bậc trong quân, đến bề ngoài và ám ngữ nhận người,

thời gian và địa điểm song phương gặp mặt"

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Như thế hành thích đại kế của chúng ta chẳng lẽ không phải sẽ bị nhớ hay sao, dù cho ta có thể lập tức dịch dung giả làm mặt sứ, nhưng làm sao có thể biết ám ngữ hội diện?"

Đồ Phụng Tam hài lòng đáp: "Việc này có quan hệ trọng đại, Dương Toàn Kỳ sẽ phái xuất thủ hạ của hắn là người có miệng lưỡi nhất, người này được gọi là "Tiểu Trương Nghi" Lao Chí Văn, người này cực kỳ thông minh, là cao thủ đàm phán. Bất quá người thông minh đa số là tham sống sợ chết, đặc biệt là cao môn đệ tử, còn cả cha mẹ già và thê thiếp xinh đẹp, lại càng trân quý tiểu mệnh của bản thân mình"

Yến Phi gật đầu nói: "Đồ huynh đối với tình hình của Dương Toàn Kỳ thật là rõ như lòng bàn tay, nhưng bọn họ vì sao còn dừng lại chưa đi?"

Ánh mắt Đồ Phụng Tam vẫn dán ở khu rừng thưa phía xa bên ngoài cửa bắc, nơi có hơn mười lị châu quân chiến sĩ cầm đầu bởi Lý Dương, đáp lại: "Bọn họ đang đợi hồi đáp của Thiết Sĩ Tâm"

Yến Phi hỏi: "Lao Chí Văn tuổi tác bao nhiêu, chiều cao hình dạng như thế nào?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hắn thấp hơn người hai, ba tấc, tuổi gần bốn mươi, có một bộ râu cằm đẹp, rất có phong thái của một danh sĩ. Bất quá người chỉ cần có đủ đặc thù bên ngoài của hắn là được, cho dù trong thư có vẽ họa tượng của hắn, nếu có nhiều ít không khớp, Thiết Sĩ Tâm chỉ biết cho rằng họa tượng vẽ không đủ, tuyệt sẽ không vì vậy mà sinh nghi"

Yến Phi cười nói: "Chỉ cần để ta nhìn thấy Thiết Sĩ Tâm là đủ, cùng lắm thì đột phá trùng vây, trốn vào rừng hoang"

Đồ Phụng Tam lãnh đạm nói: "Chỉ cần Lao Chí Văn nhìn thấy ta, bảo đảm hắn không dám có gì che giấu, bởi vì hắn cũng rõ thủ đoạn của ta đối phó với kẻ khác, càng hiểu rõ hậu quả của việc lừa gạt ta"

Yến Phi nói: "Nếu hắn biết sau đó người sẽ giết người diệt khẩu, làm sao sẵn lòng nói thật?"

Đồ Phụng Tam nói: "Ta không ra tay thì không được rồi, bởi vì bọn ta phải trong thời gian ngắn nhất, biết được trong mật hàm có chuyện ước định gì."

Đồng thời hắn sẽ tin tưởng rằng ta đồng ý phóng thích hắn, bởi vì hắn hiểu rằng ta là người có lời hứa ngàn vàng"

Yến Phi nhíu mày nói: "Điều này được sao? Nếu hắn trở về báo cáo việc này với Dương Toàn Kỳ, cũng ngang như thông cáo người công nhiên phản bội Nam quận công"

Đồ Phụng Tam cười nói: "Đừng quên Lao Chí Văn là người thông minh, đã tiết lộ bí mật quân cơ không thể tiết lộ, với việc phản bội Dương Toàn Kỳ thì không có khác gì. Ta sẽ làm hắn thủ khẩu như bình, đưa ra lời bào chữa khác"

Yến Phi nói: "Xem kìa. Thiết Sĩ Tâm đã hồi đáp"

Cờ xí màu vàng, tại nơi cửa bắc từ từ giương lên.

Bọn người Lý Dương thấy thế, lập tức giục ngựa rời đi.

Đồ Phụng Tam dõi mắt theo bọn họ xuyên rừng xa dần, nói: "Nhóm người này rồi sẽ hộ tống Lao Chí Văn đến nơi đây gặp mặt Thiết Sĩ Tâm, thời gian sẽ là sau lúc sẩm tối hôm nay, lộ tuyến sẽ như nhau. Chúng ta trở lại Tập nhé?"

Yến Phi mỉm cười gật đầu, theo y quay lại mà rời đi, sau gần nửa dặm, chuyển qua hướng Dĩnh Thủy chạy đi.

Cả Dĩnh Khẩu mưa bụi mù mịt, khói đen dày đặc bay lên từ các chiến thuyền đang cháy, chiến sự sắp tới hồi kết thúc.

Bọn họ trước lúc sáng sớm đã đột tập chiến thuyền đội năm chiếc Xích long thuyền của Hồ Khiếu Thiên, trước tiên thả xuống hơn ba mươi chiếc khoai thuyền, thuận dòng đột tập địch nhân, lại dùng thập tự hỏa tiễn công kích lượt thứ nhất, sau đó mười hai chiếc Song đầu thuyền nhào tới như mảnh hổ tấn công địch nhân.

Tại lúc mờ tối trước khi sáng sớm, ba chiếc Xích long thuyền của địch nhân trước tiên bốc lửa cháy rụi, còn lại hai chiếc Xích long thuyền bị tổn hại chạy vào Hoài Thủy, chiến tranh tiến tới thế trận một chiều.

Cùng thời gian đó, Lưu Dụ và Tịch Kính đều lĩnh hai trăm chiến sĩ, theo hai bờ lục ngạn đánh lên địch nhân vẫn đang trong giấc mộng đẹp trong doanh trướng, giết cho Lưỡng hồ chiến sĩ tứ tán đào vong.

Việc đáng tiếc duy nhất là để Hồ Khiếu Thiên chuồn mất.

Bọn họ không dám ở lại lâu, lập tức về thuyền.

Đại Giang bang lập tức sĩ khí đại chấn, tẩy sạch mối sỉ nhục và cừu hận về việc Giang Hải Lưu thua trận toàn quân gần như bị diệt.

Tại đài chỉ huy trên soái hạm, Giang Văn Thanh hướng về Lưu Dụ nói: "Đại Giang bang chúng ta từ trên xuống dưới, đối với Lưu huynh đều cảm kích phi thường"

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Chiến tranh mới chỉ bắt đầu, ta bây giờ và tiểu thư cùng ngồi trên một chiếc thuyền, con đường tương lai còn dài và gian khổ, bất quá chỉ cần chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau, tương lai tất có ngày tốt đẹp hơn"

Giang Văn Thanh vui vẻ nói: "Đây đúng là một khởi đầu rất tốt, nhưng chúng ta đã bại lộ hành tung, Nhiếp Thiên Hoàn sẽ sinh lòng cảnh giác, đoán được chúng ta ẩn mình ở trong một nhánh sông của Dĩnh Thủy, sẽ phái chiến thuyền tra xét khắp nơi dọc sông để tìm ra nơi chúng ta có thể ẩn thân"

Lưu Dụ nói: "Chúng ta đã phong tỏa đường sông, cắt đứt lộ tuyến vận lương của đối phương, tiểu thư lại có được chân truyền về thủy chiến thuật của Giang bang chủ, chúng ta sẽ công khai cùng Nhiếp Thiên Hoàn đối chọi, làm hấn tiến thối không được"

Giang Văn Thanh lần đầu hướng về phía gã lộ ra sắc thái nữ nhân, thẹn thùng nói: "Lưu huynh chớ nên tăng bốc ta, Văn Thanh còn xa mới bằng được cha"

Lưu Dụ cười nói: "Điều đó không phải chỉ mình ta nói, hoang nhân đối với tiểu thư với hai chiếc song đầu thuyền xông vào trận địch, khiêu chiến đại quân chủ lực của Mộ Dung Thùy và Thiết Sĩ Tâm, mọi người đều tâm phục khẩu phục."

Vừa rồi tiểu thư lại hiển thị tài hoa thủy chiến, làm cho Hồ Khiếu Thiên hoàn toàn không có lực hoàn thủ, tiểu đệ đã thấy được tận mắt"

Giang Văn Thanh không biết làm sao, nói: "Nhân tài là được cha huấn luyện mà thành, Văn Thanh chỉ là ngồi không hưởng lộc. Đề nghị vừa rồi của Lưu huynh, đúng là làm động nhân tâm. Chỉ hận thực lực của Nhiếp Thiên Hoàn ở trên chúng ta, lại chiếm cái lợi thượng du, chúng ta có lẽ không có cách nào giữ bọn họ lại"

Lưu Dụ trầm ngâm nói: "Nói chung, chúng ta đúng là ở vào thế hạ phong, may mà tình huống bây giờ bất lợi cho Nhiếp Thiên Hoàn, hấn đang ở tình huống trước sau thọ địch. Nếu hấn dốc toàn quân lại công kích chúng ta, trại lũy cực khổ kiến lập nên liền sẽ dâng cho người. Cho nên chỉ cần chúng ta thủ chắc như bàn thạch, sẽ trở thành uy hiếp nghiêm trọng với Nhiếp Thiên Hoàn"

Giang Văn Thanh bản thân mưu trí hơn người, nhưng không có cách nào nắm bắt được chiến lược đang suy nghĩ trong lòng của Lưu Dụ, thầm nghĩ chẳng trách Tạ Huyền cất nhắc Lưu Dụ như vậy, phái gã một mình đến giúp mình, còn hơn thiên quân vạn mã. Vui mừng nói: "Thỉnh Lưu huynh chỉ điểm"

Lưu Dụ ngóng trông mưa bụi mù mịt rơi xuống Dĩnh Thủy, hít sâu một hơi nói:

"Chúng ta vẫn lấy tiểu hồ làm căn cứ, sau đó lấy lối vào thiết trí lũy trại tiến lâu kiên cố, làm cửa xuất nhập"

thông suốt không trở ngại, Nhiếp Thiên Hoàn tuy biết rõ chúng ta ẩn mình trong hồ, nhưng cũng không dám đem chiến thuyền vào đoạn sông chật hẹp. Nếu hấn ở bên ngoài cửa ra bố trí chiến thuyền, chúng ta sẽ dùng thuyền nhỏ đánh lên vào ban đêm. Nếu hấn dám lên bờ tấn công, lại trúng vào ý muốn của chúng ta. Ta sẽ gấp đến Biên Hoang Tập, điều lại một đơn vị ngàn bộ đội, như thế cho dù Dương Toàn Kỳ phái binh lại giúp Nhiếp Thiên Hoàn, chúng ta cũng đã có thực lực để đề kháng. Hiện tại quyền chủ động nằm trong tay chúng ta, Nhiếp Thiên Hoàn và Dương Toàn Kỳ lại cố kị Từ Đạo Phúc, không dám khinh suất vọng động"

Giang Văn Thanh thầm mắng bản thân hồ đồ, lại không nghĩ ra được biện pháp này, chẳng lẽ bản thân lại đối với nam nhân này sinh lòng ỷ lại, nương nhờ vào gã vì mình mà xuất chủ ý, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi nóng lên.

Liếc trộm Lưu Dụ một cái, may mắn gã vẫn không biết gì. Nàng đột nhiên cảm thấy Lưu Dụ trở nên dễ coi, tướng mạo thô hào của gã mang theo một loại thật thà chất phác nàng tịnh không yêu thích, nhưng vì nàng đã lĩnh giáo được cơ trí đa biến của gã, loại chất phác này có vẻ bề ngoài tự nhiên, trái lại làm thành khí chất độc đáo của gã, làm người khác cảm thấy sự trầm ổn và kiên nghị tuyệt vời, dấu chí ngoan cường của gã.

Lưu Dụ quay qua nhìn nàng, Giang Văn Thanh vội tránh khỏi ánh mắt của gã, trái tim thiếu nữ không tránh khỏi rung động không yên.

Lưu Dụ lấy làm lạ hỏi: "Văn Thanh tiểu thư cho rằng việc này không thể thực hiện sao?"

Giang Văn Thanh không muốn gã nhận thấy tim mình đang đập nhanh, vội đè nén tâm tình đang nổi sóng trong lòng xuống, khò lấp nói: "Ta là đang lo lắng Kinh Châu thủy sư sẽ liều mạng, trước phong tỏa Dĩnh Khẩu, rồi lại phái thuyền lên bắc lại đối phó chúng ta"

Nàng thông tuệ hơn người, tùy tiện tìm lời bao biện hợp lý, để che dấu tâm sự.

Lưu Dụ quả nhiên không phát hiện, nói: "Tiểu thư cứ yên tâm, nếu ta đoán không sai, Kinh Châu thủy sư tuân theo nghiêm lệnh của Hoàn Huyền, tuyệt không lên bắc Dĩnh Thủy. Bởi vì Hoàn Huyền có thể kèm chế chế Kiến Khang hay không, toàn cậy nhờ vào thực lực của thủy sư. Với tính tình của Hoàn Huyền, tuyệt sẽ không lỗ mắng như thế. Huống chi bất luận kẻ nào cũng cho rằng Nhiếp Thiên Hoàn có thể độc lực ứng phó với bất cứ thách thức gì trên mặt nước"

Giang Văn Thanh khẽ thở ra một hơi khải khí, gật đầu nói: "Có lẽ là Văn Thanh quá lo nghĩ rồi"

Lưu Dụ gật đầu nói: "Cẩn thận là tốt. Ha. Có vài chiếc lương thuyền đã quay lại rồi"

Trên mặt sông dưới cơn mưa nhỏ mờ mịt, ba chiếc thuyền lương xuất hiện phía trước, bởi vì không có mang hàng hóa, thuyền tốc cực nhanh, lúc gặp phải bọn họ thì muốn quay đầu cũng không còn kịp nữa.

Tiếng kèn cảnh giới vang khắp đoạn sông.

Lưu Dụ cười to nói: "Chỉ cần bắt giữ hết mấy chiếc thuyền lương này, liền có thể ghép thuyền thành chướng ngại ngăn sông, trên thuyền chất đồng củi khô tẩm dầu hỏa, liền có thể ngăn cản đợt tấn công thứ nhất của địch nhân"

Giang Văn Thanh nhin không được lại liếc nhìn gã, ngẫm tán thưởng đối phương đầu óc linh hoạt, suy xét nhanh nhẹn.

Đồng thời không chút do dự, phát ra chỉ lệnh cướp đoạt địch thuyền.

Phòng xá lớn nhỏ của Tiểu Kiến Khang, nhốt đầy hoang nhân tù binh bị bị cùm chân.

Không có sự phê chuẩn, tù binh không được bước ra ngoài cửa nửa bước. Trên ngã tư đường do hơn trăm Thiên sư quân luân phiên phòng thủ, chủ yếu thiết trí trạm gác phòng thủ tại cổng ra vào thông tới hai phía con đường chính phía bắc và khu bến sông. Ngoại vi của Tiểu Kiến Khang xây dựng mười hai tòa tháp tiền lâu nhỏ, mỗi tòa có bốn Yển binh trú phòng.

Bởi vì binh lực không đủ, đối với tù binh tại phòng trong thì không đếm xỉa đến, đại đa số thời gian đều là

không có ai tới tra hỏi.

Nhưng Thiên sư quân thường ngẫu nhiên kiểm tra dò xét bất ngờ, để phòng bọn tù binh có hành vi phạm quy tắc.

Tại tình huống như thế, tù binh ngoại trừ ra ngoài làm việc cực nhọc, cuộc sống vẫn không quá tồi tệ.

Yến Phi và Đồ Phụng Tam theo đường hầm mới tiến vào Tiểu Kiến Khang, địa đạo này vô cùng sơ sài, chỉ dùng gỗ khô, gỗ bản để chống đỡ, lại không có lỗ thông khí, may mắn độ dài chưa tới mười trượng, vẫn không thể làm khó dễ cho hảo thủ chân chính. Bất quá lại đừng hòng cho một số đông người vào ra một cách nhanh chóng, bởi vì tại nơi địa đạo đen như mực, nếu không cẩn thận đụng đổ một cái một trụ chống đỡ nào đó, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Ngõ ra địa đạo là tầng trệt của một ngôi nhà bình thường ở Tiểu Kiến Khang, hơn hai mươi hoang nhân bị quản thúc bên trong thấp giọng la lên hoan nghênh.

Đồ Phụng Tam cười nói: "Các vị đã ăn no chưa?"

Mọi người cùng cười vang, có một ít liền vỗ vỗ bụng, biểu thị đã ăn no rồi, tình cảm hưng phấn bộc lộ trong lời nói.

Tiểu Kha là một người trong số đó, cười nói: "Tặc tử cho rằng mỗi người bọn ta đói đến nhũn người ra, sự thật là chúng ta thậm chí có thể giết chết hai con hổ."

Hiện tại chỉ còn chờ lão gia bọn ta ra lệnh một tiếng, chúng ta sẽ liền chém giết tới tận bên sông, giết hết bọn người đã ức hiếp chúng ta"

Xem tình hình người người đều xoa tay quyền, nóng lòng muốn thử xem sao.

Đồ Phụng Tam chớp người đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, bọn Tiểu Kha phụ trách phong bế lối xuất nhập của địa đạo, lại trải chiếu che giấu, còn có người nằm lên chiếu, cố ý giả ra tư thái đáng thương mềm yếu vô lực.

Mọi người lại nổi lên một tràng cười.

Đồ Phụng Tam nói: "Có điểm không thích hợp"

Yến Phi di chuyển đến một bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy một đội người theo hướng con đường chính phía bắc hiên ngang tiến lại khí thế hưng phấn, dẫn đầu hóa ra là Tổng Chính Lương.

Tiểu Kha chen người đến bên Yến Phi, chần động nói: "Yến nhân luôn luôn không bước đến Tiểu Kiến Khang nửa bước, mọi việc là do Thiên sư quân phụ trách, thật kỳ quái"

Một hoang nhân khác nói: "Hồng rồi. Bọn chúng là muốn đến tổng đàn Khương bang, chẳng lẽ phát giác được chuyện chúng ta vận chuyển binh khí?"

Yến Phi và Đồ Phụng Tam tìm đều vọt tới cổ họng, thầm nghĩ lẽ nào phản công đại kế lại bị thất bại trong gang tấc?

Hồi 69

Linh Hoạt Ứng Biến

Yến Phi và bọn người Đồ Phụng Tam càng nhìn càng thấy da đầu ngứa ran, Tổng Chính Lương dừng lại ở cửa chính ngoại viên của tổng đàn Khương bang, phái bảy, tám người khác tiến vào viên môn.

Hai đầu vang lên tiếng vó ngựa ầm ầm, hai đội kỵ binh Yến quân mỗi đội gần trăm người phi nhanh tới, Thiên sư quân vốn trú thủ Tiểu Kiến Khang lại bỏ chạy theo hướng bên sông.

Đồ Phụng Tam nói: "Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương là thừa cơ làm khó dễ, bức Từ Đạo Phúc đem quyền quản trị Tiểu Kiến Khang giao ra, không cho phép Từ Đạo Phúc cự tuyệt, bởi vì Từ Đạo Phúc vốn thân mình còn lo chưa xong"

Yến Phi nói: "Ta xem sự tình sẽ không đơn giản như thế, Thiết Tông hai người có thể đối với việc chúng ta án binh bất động sinh lòng cảnh giác, muốn đến Tiểu Kiến Khang một lần tra xét triệt để"

Đồ Phụng Tam cười khỏ nói: "Quan sát triệt để đến mức độ gì, may mắn căn cứ của tổng đàn Khương bang bí mật phi thường, Bàng Nghĩa lại đã dụng qua thủ cước, sẽ không bị dễ dàng phát hiện như vậy"

Địch kỵ có chiến lược bố phòng yếu điểm một cách tổ chức tại các ngã tư đường lớn nhỏ, sau đó một tổ bộ binh hơn hai trăm người, theo hướng con đường chính phía bắc chạy đến, chạy thẳng tới trước Tông Chính Lương, theo tiếng quát ra lệnh của người đứng đầu phân thành bốn đội, bày trận tại con đường chính ở Tiểu Kiến Khang.

Tông Chính Lương quát: "Mau tra xét từng nhà cho ta"

Bốn đội Yến binh, năm mươi người một tổ, y lệnh phân ra làm việc, tra xét từng nhà.

Yến Phi và Đồ Phụng Tam lúc này lại yên tâm trở lại, nhân vì Tiểu Kiến Khang phòng xá lớn nhỏ có tới mấy trăm gian, muốn tra xét một lần cũng phí nhiều công phu, huống chi bọn họ đối với việc này đã sớm có chuẩn bị, không sợ bị tra xét.

Đồ Phụng Tam đột nhiên nói: "Người nói đúng, Tông Chính Lương có thể hoài nghi chúng ta đã tiềm nhập vào trong Tập"

Yến Phi nhìn lại Bàng Nghĩa chân mang theo cùm sắt, bị Yến binh như hổ sói áp giải đến từ tổng đàn Khương bang, Bàng Nghĩa vẻ mặt căm phẫn, chắc là đã bị ném đủ hành hạ từ Yến binh.

Bàng Nghĩa nhanh chóng bị đưa tới trước Tông Chính Lương.

Một gã Yến binh vội quát: "Nhìn thấy Tông phó soái của chúng ta, còn không quỳ xuống"

Hoang nhân huynh đệ đến hàng ngàn người đang nhìn qua cửa sổ, lập tức cùng kêu lên ồn ào, biểu lộ sự bất mãn sâu sắc.

Tông Chính Lương quát thủ hạ dừng lại, chấp tay đi vòng quanh Bàng Nghĩa một vòng, cuối cùng dừng lại ở sau lưng Bàng Nghĩa, nhẹ giọng hỏi.

Hỏi: "Yến Phi ở nơi nào?"

Bàng Nghĩa ra vẻ kinh ngạc đáp: "Phó soái sao lại hỏi vậy, lẽ nào phó soái không biết Tiểu Phi của chúng ta đã đến nơi cực lạc tiếp tục uống rượu sao? "

Ngay tức khắc lập tức làm dậy lên những tiếng cười ồ vang dội của hoang nhân huynh đệ.

Đồ Phụng Tam thở dài: "Tông Chính Lương là cố ý tìm người, mục đích là mượn việc hành hạ Bàng Nghĩa để bức người ra"

Yến Phi lúc này mới nắm được ý tứ của câu nói lúc nãy của Đồ Phụng Tam, ngẫm thất kinh vì sự khẩn cấp trong suy nghĩ của Đồ Phụng Tam, nhưng liền tỉnh ngộ bởi vì Đồ Phụng Tam chính là người thông thạo nhất loại thủ đoạn này, cho nên trước một bước đã đoán ra trò này của Tông Chính Lương.

Quả nhiên ở phía ngoài Tông Chính Lương quát to: "Lớn mật lắm. Dám cãi lại bản soái. Người đâu. Đem giải hắn đến Chung Lâu, nếu hắn có thể chịu được đủ một trăm roi, ta sẽ lại cùng hắn nói chuyện tiếp"

Hoang nhân cùng kêu lên ầm ỹ, ai cũng đều biết rằng thậm chí là nhất lưu cao thủ, cũng không thể chịu được sự thương tổn của một trăm roi.

Đồ Phụng Tam di chuyển đến nơi Yến Phi, trầm giọng nói: "Chiêu này cực kỳ độc ác, làm chúng ta tiến thoái lưỡng nan, bất quá chuyện nhỏ không nên được tất làm hỏng đại mưu, chúng ta lập tức hành sự, trước đến bờ bên kia triệu tập huynh đệ, binh bức Dĩnh Thủy, chỉ cần chúng ta toàn bộ hiện thân, có thể sẽ tiêu trừ nghi hoặc của Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương đối với việc chúng ta ẩn thân trong Tập"

Yến Phi trong lòng nghĩ đây cũng là một biện pháp trong khi không có biện pháp, lại nghĩ đến việc Trác Cuồng Sinh đề cập đến nơi tàng thân ở Chung Lâu, suy xét xem bản thân có nên ở lại hay không?

Ở trong Trung Nghĩa đường vốn là tổng đàn Hán bang, Từ Đạo Phúc ngồi ở chủ vị thần sắc ngưng trọng, Trương Vĩnh và Chu Trụ phân ra ngồi hai bên.

Trương Vĩnh nói: "Thuộc hạ thật không rõ, Thiết Sĩ Tâm là kẻ ép chúng ta rời Tiểu Kiến Khang như thế, không phải rõ ràng đã nói rõ cho chúng ta, hắn đã cùng Kinh Hồ liên quân nổi quan hệ sao?"

Chu Trụ thở dài: "Tông Chính Lương tuy lời nói uyển chuyển, cái gì nhường chúng ta toàn lực thủ vệ cửa nam, nhưng mà có thêm hơn trăm người hay ít hơn trăm người căn bản chẳng giải quyết được gì"

Từ Đạo Phúc trầm ngâm không nói.

Trương Vĩnh nói: "Bây giờ chúng ta rơi vào tình thế xấu tứ bề khốn đốn, như Thiết Sĩ Tâm cùng Kinh Hồ quân liên thủ đối phó chúng ta, mà chúng ta vẫn thủ tại đây, chẳng khác nào khoanh tay chờ chết"

Chu Trụ phiền não nói: "Vì sao hoang nhân vẫn không có chút động tĩnh gì?"

Từ Đạo Phúc trầm giọng nói: "Nhiếp Thiên Hoàn phải chăng có hành động khác lạ?"

Trương Vĩnh đáp: "Theo thám tử hồi báo, Nhiếp Thiên Hoàn vẫn là án binh bất động"

Từ Đạo Phúc thở dài: "Quả thật lại không có cái đạo lý phải tiếp tục trấn thủ, lập tức chuẩn bị toàn quân triệt thoái, nhưng không được tiết lộ phong thanh gì, việc này do Trương tướng quân đi làm"

Trương Vĩnh vâng mệnh rời đi.

Sau một thoáng im lặng, Từ Đạo Phúc đột nhiên xuất hiện tiểu ý, tựa hồ như càng nghĩ càng buồn cười, cao giọng cười ha hả.

Chu Trụ kinh dị ngẩn người nhìn y.

Từ Đạo Phúc lại đột nhiên dừng cười, lãnh đạm nói: "Ta muốn cùng Yến Phi gặp mặt nói chuyện, ngươi gấp đi an bài cho ta"

Chu Trụ ngẩn người hỏi: "Tìm Yến Phi?"

Từ Đạo Phúc nói: "Ngươi phái người khôn lanh biết nói chuyện giờ cờ trắng đến chóp núi nhô lên ở điểm cao bên bờ kia, bảo đảm có thể gặp được hoang nhân"

Vừa dứt lời, âm thanh kèn lệnh vang lên tại phương xa.

Từ Đạo Phúc mừng rỡ nói: "Kèn hiệu vang lên ở bờ bên kia, chắc hẳn là đến từ hoang nhân."

Vụt đứng lên, tinh thần phấn khởi nói: "Các ngươi thực là đến đúng lúc"

Lưu Dự toàn tốc chạy dọc theo bờ tây Dĩnh Thủy.

Vẫn còn ba dặm đường mới đến nơi trú quân của thủy lục đại quân của Nhiếp Thiên Hoàn, Lưu Dự thầm nghĩ nhân tiện đường, đương nhiên nhân cơ hội xem rõ bố trí của địch nhân, tương lai tấn công Nhiếp Thiên

Hoàn, sẽ nắm chắc hơn.

Ồi.

Đã bao nhiêu ngày rồi?

Chẳng biết tình trạng của Vương Đạm Chân như thế nào rồi? Nàng có tha thứ cho nỗi khó xử của gã, hay là hận gã đến thấu xương?

Lưu Dụ rời khỏi dịch đạo, tiến vào khu rừng rậm ở bờ tây Dĩnh hà, để ẩn dấu hành tung.

Gã cố tận lực không nghĩ về Vương Đạm Chân, cho đến vừa rồi vẫn rất thành công, nhưng chẳng biết tại sao, khi một thân một mình chạy băng băng nơi hoang dã, lại không thể áp chế được lòng quan tâm và kỷ ức đối với Vương Đạm Chân.

Đang lúc đau lòng nát ruột, đột nhiên trong lòng sinh ra dấu hiệu cảnh báo, hơn mười người từ rừng cây phía trước chớp hiện ra, chặn đường.

Một người trong đó tiến lên, đối mặt gã vung đao, dữ tợn nói: "Hoang cầu nạp mạng đi!"

Hồi 70

Ứng Biến Kế Hoạch

Đại vương đến!"

Tiểu Thi đang ở trong trường phục vụ Kỳ Thiên Thiên liền vội vàng vàng quỳ xuống bên cạnh, không dám thở mạnh. Tuy Mộ Dung Thùy luôn lịch sự và khách khí đối với Tiểu Thi, song không biết vì sao, Tiểu Thi mỗi lần gặp mặt y đều hoảng hốt, lúng túng.

Thân binh đoàn của Mộ Dung Thùy hôm qua đã bỏ thuyền lên bộ, hành quân suốt đêm, tới sáng sớm mới lập doanh trại nghỉ ngơi. Sau khi lên bờ thì đã có một đạo quân tinh nhuệ khác đợi sẵn ở đó từ sớm, khiến thân binh đoàn của Mộ Dung Thùy tăng lên đến năm ngàn người.

Mộ Dung Thùy tiến vào trong trường, thấy được Kỳ Thiên Thiên đang ngồi lim dim, vui vẻ nói: "Chỉ nhìn vẻ mặt rạng rỡ của Thiên Thiên, biết nàng đã chiến thắng ma bệnh, mạnh khỏe hồi phục, ta cũng cảm thấy yên tâm!"

Sau đó nhìn Kỳ Thiên Thiên bằng ánh mắt chan chứa tình ý.

Kỳ Thiên Thiên tuy không tình nguyện, song lại hoàn toàn bất lực, đành nong nàn nhìn về người thị tì thân cận nói: "Thi Thi tạm lui ra đi!"

Vì phải nể mặt Mộ Dung Thùy, nên nàng đành bảo Thi Thi tạm lánh đi chỗ khác.

Tiểu Thi tức thì đứng dậy, cúi đầu lui ra ngoài trường.

Mộ Dung Thùy thư thả gập gối ngồi xuống chiếc chăn bằng gấm dày mềm, khuôn mặt tươi cười cùng ánh mắt rạng ngời hướng tới Kỳ Thiên Thiên, dịu dàng nói: "Ba mươi hòm hành lý của Thiên Thiên được xếp đặt trong doanh trường bên cạnh, để tiện cho nàng sử dụng."

Kỳ Thiên Thiên thần sắc lãnh đạm đón tia nhìn nóng bỏng của y, hỏi: "Chỗ này là chỗ nào vậy?"

Mộ Dung Thùy ngẩng nhìn dung nhan như hoa như ngọc của nàng, trả lời không chút do dự: "Bọn ta vừa tiến vào bình nguyên Lạc Thủy, hiện chỉ còn cách Lạc Dương tầm hai ngày đi ngựa."

Kỳ Thiên Thiên cúi thấp vầng trán đẹp của nàng xuống, có thể tưởng tượng ra kì binh chủ lực của Mộ Dung Thùy phân ra nhiều đường tiến đến Lạc Dương, các thành, trấn phụ cận mới nghe tiếng đã đầu hàng, chỉ còn

lại mỗi một tòa thành Lạc Dương đơn độc ngoan cường kháng cự. Trừ Tạ Huyền và Bắc Phủ Binh của ông ra, hiện thời thiên hạ căn bản không có đội quân nào đủ tư cách nghênh cự đại quân Mộ Dung Thùy trong tình huống bình thường.

Mộ Dung Thùy quả thật quá lợi hại.

Khi y công hãm Lạc Dương, thiên hạ Bắc phương coi như đã rơi vào tay y phân nửa, mà thể lực của y cũng vẫn không ngừng bành trướng. Thể lực của Mộ Dung Thùy cứ tăng thêm một phần thì cơ hội trùng phùng của nàng và Yến Phi lại giảm đi một phần.

Ý nghĩ này khiến nàng cảm thấy hết sức chán nản.

Mộ Dung Thùy nhìn thấy thần tình của nàng, nhẹ thở dài nói: "Ba ngày trước ta có nhận được một tin tức, chỉ là không dám báo với nàng."

Thân hình mỹ miều của Kỷ Thiên Thiên tức thì rung động, ngẩng đầu nhìn vào mặt y, trong lòng mãnh liệt trào dâng lên cảm giác chẳng lành. Thanh âm của Mộ Dung Thùy truyền vào tai nàng: "Hơn mười ngày trước cha nuôi nàng đã qua đời vì bệnh tại Quảng Lăng, di thể được an táng tại Tiểu Đông Sơn, Kiến Khang."

Ta An đã mất!

Đây là sự tình mà Kỷ Thiên Thiên vĩnh viễn không bao giờ muốn đối mặt, nhưng cuối cùng cũng biến thành hiện thực vô tình và tàn khốc. Nàng lưu lại Tần Hoài Hà vì Tạ An, rời khỏi Tần Hoài Hà cũng vì Tạ An. Buổi chiều hôm ấy nàng nhìn thấy Tạ An cầm động vì cảm xúc của nàng, mà rơi nước mắt, nàng đã có cảm giác rất bất an. Đó là lần đầu tiên Tạ An rơi nước mắt trước mặt nàng.

Ông đã dự đoán thấy được đại hạn sắp đến của bản thân, tiếc hận trắng chì vẫn chưa thành, bách tính trong thiên hạ không biết còn phải chịu đựng bao nhiêu khổ nạn nên đã khó kìm được cảm xúc mà rơi nước mắt. Bằng không Tạ An trước giờ trong lòng luôn coi sinh tử vinh nhục của bản thân nhẹ như không, tuyệt sẽ không bao giờ xuống tinh thần đến như vậy.

Vị thiên hạ đệ nhất danh sĩ từ xưa đến nay, cuối cùng đã như nước sông lớn cuộn cuộn chảy, một đi không bao giờ trở lại. Nền tảng an định thống nhất Nam phương mãi mãi không thể phục hồi lại.

Làm sao cha nuôi lại có thể rời bỏ Thiên Thiên trong tình huống như vậy, hỏi Thiên Thiên có thể đi đâu?

Đột nhiên, nàng cảm thấy bản thân không còn thứ gì thuộc về mình nữa. Nàng vĩnh viễn sẽ không thể gặp lại được Yến Phi. Nàng đã mất hết dũng khí và ý chí phấn đấu để có thể kiên cường tiếp tục sống.

Nước mắt tuôn rơi, trong trướng chỉ còn lại người duy nhất là nàng, Mộ Dung Thùy đã sớm lặng lẽ rời đi từ lúc nào không biết.

Mộ Dung Thùy quả là một con người thâm sâu khó dò, y đối với nàng thực lòng quan tâm, nhẹ nhàng tinh tế mà nhẫn nại, lịch thiệp hiểu ý người, tuyệt không giống lời đồn về một vị vô địch bá chủ lãnh khốc, vô tình.

Yến Phi lướt qua dải đất nơi Cổ Chung tràng (quảng trường ngoài Cổ Chung Lâu) như đi trong chốn không người, nhằm hướng Cổ Chung Lâu thẳng tiến. Linh giác huyền bí của chàng không ngừng khai triển tới cực hạn, dám khẳng định chắc chắn không một kẻ nào phát giác được hành động của chàng.

Tiếng tù dọc theo bờ Dĩnh Thủy truyền lại.

Bọn họ đã ấn định một phương pháp bí mật để truyền gọi nhau từ xa, có thể từ trên lầu cao ở bên bờ gần Tiểu Kiến Khang, lợi dụng ánh đèn hiệu hoặc tia sáng phản xạ từ gương, báo tin cho Biên Hoang liên quân đang chăm chú ngóng nhìn, từ đó có thể đưa ra đủ loại phản ứng. Hiện tại Đồ Phụng Tam chính thực đang lợi dụng hệ thống truyền tin thuận tiện, nhanh lẹ và hữu hiệu này, để báo cho nhân mã phe mình lập tức áp dụng hành động tương ứng, cũng đồng thời dẫn dụ sự chú ý của địch nhân.

Yến Phi rất có hứng thú để biết xem Tông Chính Lương và Thiết Sĩ Tâm sẽ có phản ứng như thế nào? Bọn chúng liệu có thể từ thời khắc Biên Hoang liên quân phát động khóps với thời điểm Bàng Nghĩa bị nạn, vì

trùng hợp như vậy mà nảy sinh lòng hoài nghi hay không?

Trong thời điểm này, Yến Phi cảm thấy được thắng lợi đã nằm trong lòng bàn tay chàng.

Chàng tin tưởng có thể đoán chính xác không chút sai chệch phản ứng của bọn chúng.

Nguyên nhân mà Tông Chính Lương tìm Bàng Nghĩa gây phiền phức, chính là để dụ Yến Phi chàng lại. Bởi vì địch nhân sinh lòng hoài nghi, nghĩ rằng Yến Phi đã sớm tiềm phục trong tập, tiến hành mưu kế như vậy là nhằm bức Yến Phi phải ra mặt cứu người.

Trên sự thực thì Yến Phi không còn lựa chọn, phải lập tức ra mặt can thiệp, làm sao có thể để đối phương hành hạ Bàng Nghĩa đến chết được, hoặc hơn thế là có thể bị phát hiện ra sổ vũ khí cất giấu để khởi nghĩa hay địa đạo bí mật để ra vào Tiểu Kiến Khang. Cần "tiên phát chế nhân"

, do đó Đồ Phụng Tam phải lập tức báo tin để tụ hợp các huynh đệ ngoài tập, tiến hành sớm hơn dự định chiến dịch "Biên Hoang hành động"

Bởi Tông Chính Lương là tay giang hồ nhiều kinh nghiệm, nên đương nhiên sẽ không ngu xuẩn nghĩ rằng việc Biên Hoang liên quân ngoài tập phát động tấn công lúc này chỉ là sự trùng hợp tình cờ, hắn sẽ đoán được rằng hoang nhân từ bên ngoài đã trà trộn vào trong tập, không chỉ đã kiến lập được mối liên hệ chặt chẽ, mà Yến Phi và những kẻ khác khẳng định cũng đã ẩn náu sẵn trong tập.

Trong tình huống như vậy, Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương sẽ phản ứng như thế nào? Trước tiên bọn họ nhất định phải ứng phó liên quân của hoang nhân đang vượt sông công đến, cũng biết rõ Từ Đạo Phúc sẽ chỉ bình chân như vại, khoanh tay thờ ơ đứng nhìn. Dựa vào binh lực không quá năm ngàn của Yên quân, thật sự không đủ để đối phó với hoang nhân tại Tiểu Kiến Khang. Do đó việc điều phối quân lực vừa đủ bao quát tình huống sẽ có ảnh hưởng lớn đến việc có thể giữ vững được Biên Hoang Tập hay không. Thêm vào đó chỉ quan viễn đài trên đỉnh Cổ Chung Lâu là địa phương duy nhất có thể quan sát được tình huống của cả trong lẫn ngoài Biên Hoang Tập.

Cho dù không có sự việc Tông Chính Lương hành hạ Bàng Nghĩa trên Cổ Chung Lâu trước đó thì thống soái tối cao của địch nhân là Thiết Sĩ Tâm cũng phải tới quan viễn đài để chỉ huy tiến thoái toàn cục, bắt chước Kỷ Thiên Thiên đứng trên đài cao phát huy chiến thuật chỉ huy đặc thù.

Như vậy cơ hội để Yến Phi ám sát Thiết Sĩ Tâm đã đến.

Yến Phi nhanh như chớp lặn vào cánh cửa lớn đang mở rộng của Cổ Chung Lâu, đúng lúc này, chàng cảm ứng được Kỷ Thiên Thiên.

----- € ----- "Keng!"

Lưu Dụ vung đao ngăn lại, chém cho kẻ tập kích gã ngã lui bốn, năm bước, suýt tí nữa nằm thẳng cẳng ra đất.

Lưu Dụ lùi thân ra sau hai trượng, tránh bị địch bao vây.

Có người ha ha cười nói: "Ta nói cho mà biết đó là ai nhé! Nguyên lai là Lưu phó tướng thuộc Bắc Phủ Binh. Không biết Lưu phó tướng ở đây ma ma quỷ quỷ, có phải đang tiến hành mưu đồ gì không muốn để người khác nhìn thấy hay không?"

Lưu Dụ định thần nhìn, hóa ra là Vương Quốc Bảo, cùng hơn mười tên thủ hạ tất cả đều vận hắc y, dáng vẻ mệt mỏi do đi đường xa, giống như vừa quay trở về từ một nơi nào đó ở Biên Hoang Tập, vừa vận chạm trán gã.

Gã đã từng nhìn thấy Vương Quốc Bảo từ xa, nhưng chưa thực sự cùng gã nói chuyện trực tiếp bao giờ, kì lạ sao Vương Quốc Bảo như là biết rõ gã, nhìn một cái đã nhận ra ngay.

Mặc dù Lưu Dụ tài ba uy mãnh một đao đánh lui kẻ địch, nhưng trong lòng biết rằng đối phương có thể ngăn chặn một chiêu gã toàn lực xuất thủ, tuy bộ dạng thảm hại, nhưng lại không hề thụ thương, rõ ràng là hảo thủ

hạng nhất. Giờ trước mắt thấy rõ, đi cùng với Vương Quốc Bảo là một nhóm mười lăm người, nếu như người nào người nấy công lực cũng tương đương với hảo thủ vừa bị bản thân gã khuất nhục trước đó, thì chỉ cần mười lăm người này cũng có đủ năng lực giết chết gã rồi. Huống chi lại còn có kẻ tề danh trong "Cửu phẩm cao thủ bảng"

Vương Quốc Bảo.

Mà Vương Quốc Bảo đối với bản thân gã vừa căm thù vừa đổ kị, khẳng định không buông thả gã. Đúng lúc này, gã nghe thấy tiếng động lạ từ phía sau truyền lại.

Lưu Dụ hoảng hốt, đối phương đã sớm phát hiện ra dấu vết của gã, nên ở đây sắp đặt vây hãm, bản thân vậy là đã hãm thân vào hiểm cảnh.

"Xoẹt"

Vương Quốc Bảo rút kiếm ra, chỉ thẳng vào Lưu Dụ, kiếm khí trực tiếp bức lại, bọn thủ hạ cũng phân ra hai cánh tả hữu mỗi cánh năm tên, ngăn chặn không cho gã thoát chạy sang hai bên, năm tên còn lại tản ra yểm trợ ở phía sau, ngấm ngấm hình thành nên hình thể bao vây chỉ dự lại mỗi đường thoát lui phía sau lưng gã.

Trong khoảnh khắc kiếm khí Vương Quốc Bảo khóa chặt gã, Lưu Dụ trong lòng chấn động, hiểu thông lý do vì sao Vương Quốc Bảo lại xuất hiện tại đây.

Trong khoảng thời gian mà thủy sư Kiến Khang mới bại trận này, Tư Mã Đạo Tử căn bản không có lực phản kích Nhiếp Thiên Hoàn, mà nếu để thăm dò địch tình, cũng không cần làm phiền tới Vương Quốc Bảo. Vì vậy Vương Quốc Bảo đích thị đang tiến hành mưu đồ riêng của bản thân hắn.

Nghĩ tới đây, bèn nâng đao lên đón đầu Vương Quốc Bảo.

Vương Quốc Bảo không thể nào ngờ được Lưu Dụ không những không toàn lực phá vòng vây trốn chạy, mà ngược lại còn thể hiện dáng vẻ sẵn sàng liều mạng, phó mặc sinh mệnh bản thân, khí thế tức thì giảm yếu đi ba phần, cùng lúc lệnh cho thủ hạ xiết chặt vòng vây.

Lưu Dụ thấy vậy trong lòng mừng thầm, nhìn rõ thái độ nhân tham chiếm tiện nghi trong lòng Vương Quốc Bảo, hy vọng thủ hạ làm hao tổn lực chiến đấu của gã trước, rồi sau đó mới ung dung xuất thủ kết liễu tính mệnh của Lưu Dụ.

Gã cười lớn nói: "Vương đại nhân vừa đi gặp Đại Hoạt Di Lạc hả?"

Vương Quốc Bảo vừa thoáng ngạc nhiên thì Lưu Dụ đã hét lên một tiếng dài uy mãnh làm chấn động lỗ tai, đao thân hợp nhất nhằm thẳng đầu Vương Quốc Bảo lao tới, hoàn toàn không thềm chiều cố tới bản thân, sử ra một chiêu tưởng như muốn đổi mạng với địch nhân.

Binh sĩ đối phương ào ào xông tới, nhưng đã chậm mất một bước.

Vương Quốc Bảo trong lòng đại hận, biết rõ Lưu Dụ cố ý hét lớn một hơi thật dài, mục đích là để dẫn dụ sự chú ý của Lương Hồ quân đang ở cách đó không xa, nhưng lại không có cách để ngăn cản. Cũng biết rằng bản thân không thể lùi lại, bằng không vòng bao vây sẽ xuất hiện kẽ hở, khiến cho đối phương thoát thân chạy mất. Tuy nhiên đao này của Lưu Dụ cực kỳ hung hiểm, dũng mãnh, lại thêm bản thân bị phân tâm vì tiếng hét của gã, không cách nào duy trì được trạng thái tốt nhất, đành bất lực vừa thối lui vừa khoa kiếm đỡ.

Bóng hai người hợp lại rồi lại phân ra.

Sau khi Vương Quốc Bảo nhục nhã lùi lại, Lưu Dụ cất tiếng "Cảm ơn đã nhường"

, rồi tung người nhảy lên.

Các binh sĩ cũng đành thân truy kích.

Lưu Dụ hạ xuống một nhánh cây mọc thẳng ra từ ngang thân, mượn lực bắn mình lên, quăng thân ra ngoài

rừng rậm hơn chục trượng, minh khí, ám khí toàn bộ đều hút vào khoảng không.

Vương Quốc Bảo dừng chân, tức tối giậm mạnh xuống đất, tức giận đến nỗi trên má nổi đầy gân xanh, trừng mắt nhìn bóng Lưu Dụ đang chạy đằng xa, hần học nói: "Để xem người có thể đắc ý đến lúc nào?"

----- € ----- Tâm linh của Yến Phi vươn tới bên Kỳ Thiên Thiên, sự bi ai vô cùng tận hoàn toàn chìm ngập trong lòng chàng. Chàng cảm thấy được Kỳ Thiên Thiên đang nhớ tới chàng mãnh liệt, cũng cảm thấy nàng bị hấp vào đáy sâu thất vọng, mất đi ý chí đấu tranh.

Cha nuôi đã mất!

Sau đó liên hệ tâm linh bị ngắt đoạn.

Yến Phi rung mình gương dậy, sau khi dốc kiệt toàn bộ sức lực khắc chế xúc cảm lây nhiễm từ Kỳ Thiên Thiên, bởi nguyên nhân không thể an ủi Kỳ Thiên Thiên, mà sinh ra cảm giác thống khổ bất lực tê tái tim gan, gây ảnh hưởng rất lớn đến chàng.

Chàng cuối cùng đã nhận ra rằng cùng tâm ý tương thông với Kỳ Thiên Thiên cũng có thể có mặt không ổn, nhất là trong thời khắc quan trọng này.

Tiếng vó ngựa lúc xa lúc gần, truyền lại từ hai phương hướng phân biệt Tiểu Kiến Khang và bắc Đại Nhai, thêm vào tiếng tù và tiếng trống trận bên phía đối phương, khiến cho người người đều cảm nhận được cơn bão chiến tranh đang sôi sục chuẩn bị ập đến.

Yến Phi đem tâm tình đang trào dâng vì Kỳ Thiên Thiên cưỡng ép xuống, cấp tốc tại đáy thêm đá tìm kiếm chốt cơ quan của nơi tàng thân.

Vì cứu Kỳ Thiên Thiên, trong khoảnh khắc này chàng phải tạm quên đi nàng, bởi vì thắng bại sẽ được quyết định trong hành động ám sát sắp tới đây.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của chàng, Thiết Sĩ Tâm cùng Tông Chính Lương đang hướng tới Cổ Chung Lâu chạy lại, Biên Hoang Tập không có nơi nào hiểm trở có thể phòng thủ được, duy nhất chỉ có một địa điểm hiểm yếu là Cổ Chung Lâu, chỉ có tại đỉnh quan viễn đài, mới có thể nắm chắc toàn cục. Do vậy chỉ cần chiến tranh nổ ra, Thiết Sĩ Tâm không thể không tới Cổ Chung Lâu.

Một sự việc giản đơn như vậy, tại sao trước đây lại có thể không nghĩ tới? Tại thời khắc này, sau khi liên kết các sự kiện đã diễn ra, biết rằng chỉ một điểm nhỏ sai lầm cũng sẽ thành một lần thất bại.

Yến Phi vận công tụ tại chưởng tâm, theo chỉ dẫn của Trác Cuồng Sinh, hút được một chốt cửa (móc nắm có thể di động được) nhỏ dài hình chữ nhật, bức vách đối diện bậc thêm đá dưới cùng từ chỗ không có điểm gì khác lạ đã lộ ra một lỗ trống. Không chút do dự chàng ngay lập tức lao qua thêm đá.

Bức vách được nâng lên, Yến Phi ẩn vào bên trong bí phòng tàng thân gần như chỉ vừa chứa một người này, cùng lúc đó mặt tường chắn ngoài lại vừa đóng lại, che kín lỗ hổng mới lộ ra, chốt cửa vừa lòi ra khỏi tường lại vô thanh vô tức tụt thẳng lại trong tường, hồi phục nguyên trạng thái lúc ban đầu.

Yến Phi hít mạnh vào một hơi, màng nhĩ rung lên tiếng bước chân rầm rập, đúng là chỉ cần sai lầm một tí tẹo thôi cũng sẽ bị quân tiên phong của địch nhân phát hiện ra.

Chỗ tàng thân ngầm trong Chung Lâu này của lão cuồng Trác quả thật thể hiện rõ rệt tâm tư sáng tạo và cẩn trọng, đơn giản nhưng thực dụng, ra vào dễ dàng tiện lợi, đúng là chỗ ẩn thân lý tưởng không gì so sánh được.

Không khí hít vào phổi cũng rất tươi mát trong lành chứ không ngột ngạt vẫn đục, căn phòng ẩn không chỉ có hệ thống thông khí tốt, mà còn có thể thông qua hệ thống thông khí để nghe được bất kỳ âm thanh nào phát ra trong lầu. Nghĩ đến việc Nhậm Dao hoặc Nhậm Thanh Thị từng ở chỗ này nghe trộm Chung Lâu nghi hội bàn bạc, Yến Phi bất chợt sinh ra cảm giác không rét mà run. Cũng may là Trác Cuồng Sinh cuối cùng đã quay đầu về phe bọn họ, bằng không hậu quả sẽ không sao tưởng tượng nổi.

Tiếng bước chân đông đúc vang lên tại thềm đá, lan nhanh về phía sảnh chính của Cổ Chung Lâu, hướng tới Chung Lâu và quan viễn đài mà đi đến, tiếng bộ binh đáp ụ và tiếng kị binh lập hàng ngũ ngoài từ bên ngoài truyền vào trong.

Yến Phi bài trừ tạp niệm, cảm quan linh mẫn, nhạy bén không ngừng tăng cao, tuy không thể tận mắt nhìn thấy, nhưng tất cả những gì phát sinh bên ngoài đều mồn một biết rõ trong lòng.

Quân đội Yên quốc tại Biên Hoang Tập được hợp thành từ bang chúng Hoàng Hà bang cùng Mộ Dung Tiên Ti tộc, đã tiến hành bước ứng biến hành động đầu tiên để đối phó việc Biên Hoang liên quân xuất hiện, là chiếm Cổ Chung Lâu, biến làm đài chỉ huy, bởi vì đây là cao điểm duy nhất có thể nắm được trong tay toàn bộ cục diện.

Yên binh phải lên thăm dò Cổ Chung Lâu để khẳng định Cổ Chung Lâu không có người, mục đích đương nhiên là để đề phòng loại cao thủ tinh thông thuật ám sát giống như Yến Phi chàng. Việc lục soát tiến hành được một lúc lâu, khi đã chứng thực được Cổ Chung Lâu an toàn, thì lúc đó Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương mới lên quan viễn đài.

Yên binh cùng lúc cũng bày bố trận bốn phía Cổ Chung Lâu, bảo hộ chủ soái trên đỉnh Cổ Chung Lâu. Chiến thuật như vậy đúng là sách lược phòng thủ tốt nhất, khiến cho Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương có thể ung dung điều động nhân thủ, ứng phó sự xâm nhập từ bất kỳ phương nào. Kỳ Thiên Thiên thực sự đã chứng minh được tính công hiệu của việc chỉ huy trên đài cao.

Không khí bên ngoài Chung Lâu đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Yến Phi biết rằng Thiết, Tông hai người đang đến, chăm chú lắng nghe.

Giọng nói của Tông Chính Lương vang lên: "Trước tiên hãy giam hãm trên quan viễn đài đã!"

Tiếp theo là âm thanh giận dữ của Bàn Nghĩa dưới sự áp giải của hai Yên binh, chúng đẩy Bàn Nghĩa đi lên thềm đá.

Một giọng nói trầm hùng từ ngoài cửa vang lên nói: "Rốt cục là chuyện gì?"

Không cần phải đoán cũng biết giọng điệu căn vặn Tông Chính Lương này, tất phải là Thiết Sĩ Tâm không nghi ngờ gì nữa.

Tông Chính Lương đáp: "Kế sách của đại soái đề ra đã thu được hiệu quả phi thường, trong Tiểu Kiến Khang khẳng định có hoang nhân cao thủ âm thầm trà trộn vào, bằng không chúng ta mới chỉ nói phải trừng phạt Bàn Nghĩa, mà Biên Hoang liên quân đã lập tức phát động, sự trùng hợp kỳ này chứng tỏ nắm rõ những việc phát sinh trong tập như trong lòng bàn tay."

Thiết Sĩ Tâm nói: "Từ Đạo Phúc đoán việc như thần, đoán không sai việc hoang nhân có thông đạo bí mật để ra vào Biên Hoang tập. May mà bọn ta kịp phát giác trước một bước, bằng không để hoang nhân trong ứng ngoại hợp phát động phản công, thì bọn ta sẽ như người trong mộng, thực sự sẽ phải hối hận vô cùng."

Lại hỏi: "Tình huống hiện tại của Tiểu Kiến Khang như thế nào?"

Tông Chính Lương đáp: "Quyền khống chế vẫn nằm chắc trong tay chúng ta, ta cũng đã điều động một đạo quân ngàn người tới, hoang nhân tù binh nào dám bước chân ra khỏi cửa trước nửa bước, lập tức giết không tha."

Thiết Sĩ Tâm nói: "Làm tốt lắm! Đợi sau khi chúng ta nắm rõ được tình thế, sẽ đối phó bọn chúng. Về phía Từ Đạo Phúc có phản ứng gì không?"

Tông Chính Lương đáp: "Về phía Thiên Sư quân hoàn toàn không có động tĩnh gì, ta thấy bọn chúng sẽ không xen vào cuộc chiến giữa chúng ta và hoang nhân đâu."

Thiết Sĩ Tâm giận dữ nói: "Thu thập hoang nhân xong, lúc đó bọn ta sẽ tính toán với Thiên Sư quân sau."

Tông Chính Lương thấp giọng nói: "Biên hoang quân chỉ có thể diễu võ dương oai tại bờ bên kia của Dĩnh Thủy, ta trái lại không hề lo lắng bọn chúng."

Thiết Sĩ Tâm cười nói: "Yến Phi là loại người nào, ta và ngươi đều đã rõ. Bọn ta trên quan viễn đài hành hạ Bàng Nghĩa, khiến cho tiếng gào thét đau đớn, thảm thương của hắn truyền khắp Dạ Oa Tử, ta không lo không ép được Yến Phi lộ mặt."

Tông Chính Lương hung ác nói: "Chỉ cần hắn dám hiện thân, ta sẽ khiến hắn biến thành vong hồn dưới tên của ta."

Thiết Sĩ Tâm cười lớn: "Bọn ta hãy chờ xem Yến Phi liệu có thật sự ngu xuẩn như vậy không."

Màng nhĩ Yến Phi vang lên tiếng bước chân tiến vào Cổ Chung Lâu của Tông Chính Lương và Thiết Sĩ Tâm, đồng hành có sáu, bảy tướng lĩnh võ công cao cường. Chàng có thể từ tiếng bước chân mà phân biệt được vị trí, công lực nông sâu, cho đến nỗi ưu tư trong nội tâm của mỗi người.

Trong lòng cùng lúc nảy sinh mâu thuẫn chết người.

Trong hoàn cảnh bị bịt kín thế này mà tiến hành ám sát, chính là đại kỵ của bất kỳ thích khách nào, bởi vì bất luận ám toán thành hay bại, chàng cũng khó lòng thoát thân được. Sinh cơ duy nhất, là ám sát Thiết Sĩ Tâm khi y rời Chung Lâu, nhưng vì Bàng Nghĩa vẫn còn bị giam trên đỉnh Chung Lâu, khiến chàng không có cách nào để tranh thủ đường thoát duy nhất này.

Trong tình huống như vậy, chàng chỉ còn cách giết y ở trên tầng, thì kể cả chàng có biến thành ba đầu sáu tay, cũng chỉ có duy nhất con đường chết.

Chàng mà chết, Kỷ Thiên Thiên vậy cũng xong.

Tiếng bước chân trên thềm đá lại vang lên.

Yến Phi đem sinh tử thành bại tất cả gặt hết ra khỏi đầu, đề mở chốt cửa, đẩy mở bức tường di động, lăn ra ngoài căn phòng ẩn.

Vì Biên Hoang Tập, chàng căn bản không có sự lựa chọn nào khác.

Hồi 71

Chung Lâu Thứ Sát

Phiền phức là lúc Tông Chính Lương sai người vào tổng đàn Khương bang kiểm Bàng Nghĩa, Mộ Dung Chiến đang ở đó chủ trì đại cuộc, do y hạ lệnh không được nóng nảy, đây chưa phải là lúc để phản kích lại, bởi vậy mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn Bàng Nghĩa bị dẫn đi.

Ở trong Tiểu Kiến Khang, tổng đàn của Khương bang và Hung Nô bang là các tòa nhà to lớn nhất, cất đôi con đường chính thành hai đoạn, cũng là nơi giam giữ phần lớn tù nhân, mỗi bên khoảng năm trăm người.

Để tránh việc địch nhân tùy lúc có thể đột kích tra xét, vũ khí vẫn còn bí mật giấu trong địa khổ của tổng đàn Khương bang. May là Yến Phi, Đồ Phụng Tam và các nhân vật lãnh đạo đã sớm nghĩ đến tất cả các tình huống có thể xảy ra, hoạch định sẵn đủ loại kế hoạch ứng biến chu toàn, mang hơn năm mươi cao thủ tinh nhuệ trang bị cung tên trà trộn trong đám tù nhân, tiềm phục trong những lâu phòng chiến lược để có thể tấn công địch nhân trong tiểu lâu. Nếu có ai lại tra xét, bọn họ có thể dễ dàng lẩn tránh qua những tòa nhà khác.

Tọa trấn ở trong tổng đàn Hung Nô bang là Hồ Lô Phương, chính là nhờ y thông báo cho huynh đệ ngoài Tập ở bờ bên kia, chuẩn bị tư thế sẵn sàng phản công.

Cho dù là Mộ Dung Chiến hay Hồ Lô Phương, đều là người thân kinh bách chiến, trí dũng song toàn, hiểu rõ thời khắc quan trọng lật bài cuối cùng đã tới, lập tức truyền ra mệnh lệnh cho huynh đệ trong Tiểu Kiến

Khang bước vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Tông Chánh Lương tuy điều vào một đơn vị một ngàn bộ đội, kỳ thật lại không đủ để có thể vào giám sát các tòa nhà trong Tiểu Kiến Khang dùng cho việc giam giữ tù nhân, chỉ có thể bố phòng trên đường phố ngang dọc, đặc biệt đem binh lực tập trung ở hai đoạn đường chính, chờ mệnh lệnh kế tiếp từ trên Cổ Chung Lâu.

Mộ Dung Chiến quyết định mau lẹ, sau khi sai người tháo gỡ cùm chân, lập tức đem vũ khí từ trong mật thất ra, y theo những lộ tuyến đã dự định chuyển vũ khí đến những nơi khác.

Sau đó thì kiên nhẫn chờ đợi.

Đồ Phụng Tam lách nhanh vào trong Thuyết Thư Quán, Trác Cuồng Sanh, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết với hơn ba mươi hảo thủ đã sớm vì đột biến bên ngoài trở nên cảnh giác, người người trong tư thế sẵn sàng.

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Hành động ám sát xảy ra sớm hơn dự định, Yến Phi đã đến Chung Lâu mai phục, ta lại không có thời gian giải thích, cần phải lập tức tiến đánh Chung Lâu, nếu không Yến Phi và Bằng Nghĩa chắc chắn sẽ chết."

Trác Cuồng Sinh tinh thần đại chấn nói: "Còn đợi gì nữa? Các huynh đệ, thời khắc phản công Biên Hoang Tập đã đến! Lập tức thay áo!"

° ° °

Thác Bạt Nghi dừng ngựa trên đồi bên bờ đông Dĩnh Thủy, quan sát tình hình bờ bên kia.

Hơn ba ngàn Biên Hoang chiến sĩ chuẩn bị đầy đủ, như thủy triều từ rừng rậm ẩn thân phi ngựa ra, tới bờ sông bố trận, cờ xí tung bay, sĩ khí ngang trời.

Đứng cạnh Thác Bạt Nghi chính là Cơ Biệt thương thế mới lành, sắc mặt nhợt nhạt, và đầu lĩnh Dạ Oa tộc Diêu Mãnh. Tuy phản công đột nhiên xảy ra, lại không có ai có chút sợ hãi, chỉ có nhiệt tình hưng phấn, bởi vì phải ngậm mối hận Biên Hoang Tập rơi vào tay địch quá lâu rồi.

Gần ba mươi phá lãng chiến thuyền của Hoàng Hà bang đang đậu ở bờ bên kia, dọc theo bờ sông còn có hơn hai mươi tòa tiền lâu, hơn mười lũy hào, dưới tình huống bình thường, nếu như bọn họ dùng bè gỗ vượt sông, chỉ có làm bia cho địch nhân mà thôi.

Khu bến sông là nơi địch nhân tập trung binh lực, lên đến ngàn người, thực lực đủ để giữ bờ tây vững như bàn thạch.

Diêu Mãnh cười ha hả tràn đầy hưng phấn nói: "Quả nhiên không ngoài sở liệu, Từ Đạo Phúc không những không đem binh gia nhập liên quân, lại còn cho thủ hạ rút về thủ trong cửa Đông, thật là thuận lợi cho bọn ta."

Thác Bạt Nghi nhíu mày nói: "Bọn Yến Phi đang làm chuyện gì vậy? Tại sao đột nhiên lại phản công sớm vậy?"

Cơ Biệt cười nói: "Không cần phải lo cho bọn y, tín hiệu phản công đã hiện rõ, chỉ là bọn ta ở bên này có thể đánh lạc hướng chủ lực quân địch, giúp huynh đệ trong Tập hành sự."

Tiếng "ù ù" vang lên, toàn bộ bè gỗ, được đoàn lừa kéo ra khỏi rừng rậm đến bờ sông. Phụ trách chuyện này chính là tráng nữ của Biên Hoang Tập, bọn họ khi chiến cốc ở phía tây Biên Hoang Tập bị mất, đã đem theo lương thực súc vật lui xa về mặt tây, năm ngày trước ở phía bắc Biên Hoang Tập vượt sông, hội hợp với chủ lực của liên quân, khiến thực lực của liên quân đột nhiên tăng vọt.

Diêu Mãnh hưng phấn nói: "Nhanh đem bè gỗ đẩy vào trong nước đi, để địch nhân tưởng mình điên rồi, đâu biết bè gỗ chỉ dùng để phô trương, gạt chúng."

Thác Bạt Nghi mục quang chăm chú nhìn cửa ra vào của Tiểu Kiến Khang, khóe miệng không kèm được

mỉm cười, nói: "Địch nhân trúng kế rồi !"

Cơ Biệt và Diêu Mãnh lập tức nhìn qua, kỵ binh địch nhân đang từ Tiểu Kiến Khang chạy ra, dăng hàng kéo đến khu bến sông, hiển nhiên cho rằng bọn họ sẽ vượt sông tấn công.

° ° °

Từ Đạo Phúc cưỡi ngựa ra khỏi cửa Đông, quan sát tình huống ở bến sông trên thượng du nơi hai bên đang cách sông đối đầu, khi thấy Biên Hoang liên quân kéo những bao nhiêu là bè gỗ ra, thân hình hùng vĩ chấn động.

Chu Trụ bên cạnh báo cáo: "Yến nhân đã vào tình thế động viên toàn quân, chiếm cứ Cổ Chung Lâu, lại điều binh đến Tiểu Kiến Khang và bến sông, nhưng không có gọi người lại báo cho bọn ta."

Từ Đạo Phúc trầm giọng nói: "Bên Dương Toàn Kỳ có động tĩnh lạ gì không?"

Trương Vĩnh ở bên kia đáp: "Kinh Châu quân tựa như chưa phát giác biến hóa đột ngột bên phía bọn ta, thuộc hạ đoán là Dương Toàn Kỳ cố ý tỏ thiện ý với Yến nhân, nên không có gọi người lại dò thám, bởi vậy nên không biết chuyện xảy ra ở đây. Dưới hạ du lại không thấy Long Chu thuyền của Lưỡng Hồ bang."

Chu Trụ đáp: "Nhị soái còn muốn phái người tiếp xúc Biên Hoang quân không?"

Từ Đạo Phúc chậm chậm lắc đầu nói: "Làm vậy không được gì đâu, Biên Hoang quân đang nắm chắc chiến thắng trong tay, không cần phải giao dịch với bọn ta."

Chu Trụ ngạc nhiên nói: "Biên Hoang quân không có khả năng đột phá phòng tuyến của Yến nhân tại sông Dĩnh hà, chỉ với ba mươi tám chiếc phá lãng chiến thuyền, cũng đủ để giã nát chiến dịch vượt sông Dĩnh Thủy của bọn họ, huống chi ven sông còn có hàng phòng ngự mạnh mẽ."

Từ Đạo Phúc thờ dài nói: "Bọn họ chỉ là làm ra vẻ muốn tấn công thôi, thật sự đứng lên chính là tù nhân ở Tiểu Kiến Khang. Hừm! thật là đáng tiếc, nếu như Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương bằng lòng hợp tác thành thật với bọn ta, tất nhiên ta có thể giúp bọn họ thoát qua kiếp nạn này. Tuy nhiên hiện tại tình thế đã mất."

Trương Vĩnh và Chu Trụ nghe xong đưa mắt nhìn nhau.

Trương Vĩnh hỏi: "Vậy bọn ta phải làm sao?"

Từ Đạo Phúc không chút do dự đáp: "Rút lui!"

Trương Vĩnh và Chu Trụ đồng thời thất thanh hỏi: "Rút lui?"

Từ Đạo Phúc dứt khoát đáp: "Không sai, lập tức rút lui, nếu không sẽ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan."

Sau đó song mục hiện lên sát cơ rừng rực, nói: "Ta sẽ đích thân dẫn ba ngàn kỵ binh đi trước, sau đó bọn người vận tải lương tư đuổi theo, ngoại trừ ngựa ra đừng mang theo súc vật gì cả, tất cả lấy việc hành quân nhanh chóng làm trọng, càng phải đề phòng Dương Toàn Kỳ phái người truy kích."

Trương Vĩnh và Chu Trụ đồng thanh lĩnh mệnh.

Từ Đạo Phúc ngậm thờ dài.

Thủy chung cũng không giữ được Biên Hoang Tập. Dưới tình hình như vậy, y tình nguyện giúp hoang nhân một chuyện, nhường cho họ lấy được một Biên Hoang Tập trọn vẹn, lấy được số lượng lớn binh khí, vật tư và súc vật y bỏ lại.

Trong khoảng thời gian sắp tới, kẻ địch của y là Lưỡng Hồ bang và Kinh Châu quân, không phải hoang nhân. Trong thâm tâm y lại có một kỳ vọng nung nóng, mong hoang nhân có thể cứu thoát Kỳ Thiên Thiên từ trong ma trận của Mộ Dung Thủy, mọi chuyện khác đều là thứ yếu.

"Keng" Điệp Luyện Hoa rời bao.

Yến Phi cố ý vận công cho kiếm kêu vang, nhờ không gian trong cầu thang lên lầu trợ lực, tựa như một ngày đẹp trời đột nhiên có sấm nổ, đập vào màng nhĩ của mỗi một địch nhân.

Trong lúc dư âm vẫn còn vang dội trong tai chưa dứt, Yến Phi người theo sau kiếm, Điệp Luyện Hoa từ dưới cầu thang bay vòng ra, kiếm khí lăng lệ vô cùng, vây kín bảy tên địch nhân đang đi lên cầu thang.

Thiết Sĩ Tâm đi dẫn đầu, đang đạp chân lên bậc cấp thứ ba, Tông Chánh Lương đi sau nửa bước, sáu tên tướng lĩnh khác theo sát sau lưng hai người, sau đó có hơn mười thân binh lưu lại canh giữ đại môn, mọi người đều bị kiếm thanh nhiếp hồn, không biết làm gì.

Chỗ cầu thang bẻ góc ở cuối, có thêm hai tên lính cầm mác canh gác, đang ngạc nhiên nhìn bọn Thiết Sĩ Tâm ở dưới cầu thang, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cơ hội ám sát khó gặp cuối cùng đã xuất hiện, thành công hay thất bại sẽ quyết định trong một sát na, nếu như để địch nhân tỉnh ngộ lại, Yến Phi sẽ chết không sai.

Kiếm quang cực thịnh, Yến Phi phóng người bay lên, hướng Thiết Sĩ Tâm dẫn đầu hung mãnh công tới.

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương nói cho cùng cũng là cao thủ, tình ngộ trước tiên, Thiết Sĩ Tâm không kịp rút bội đao ra, vội vàng đánh một quyền xuống dưới, đồng thời lánh người lên trên.

Tông Chánh Lương kẹt trong cầu thang dờn qua bên cạnh nửa bước, bạt đao phản kích.

Những người khác rối loạn cả lên, tranh nhau muốn rút bội đao bội kiếm ra, bất quá đều đã chậm một bước.

Kiếm quang như mưa bão đập vào địch nhân trên cầu thang, trong nhất thời không có ai biết rõ ai là mục tiêu công kích của Yến Phi.

Thiết Sĩ Tâm la thảm một tiếng, rút lại cánh tay đầy máu đã đánh ra một quyền, bỏ chạy lên trên. Tông Chánh Lương chém vội trường đao, lại vào chỗ không người, hốt hoảng buộc phải chạy theo sau Thiết Sĩ Tâm, tránh lui lên trên. Trước khi hai tên tướng lĩnh theo sát Tông Chánh Lương kịp rút binh khí, đã bị Yến Phi cắt đứt yết hầu, lăn xuống cầu thang, đụng phải làm tướng lĩnh thân binh ở đằng sau lao đảo không vững, loạn càng thêm loạn.

Yến Phi đạp chân lên cầu thang, Điệp Luyện Hoa hóa thành cầu vồng, đánh thẳng vào lưng Tông Chánh Lương. Một chiêu như vậy không thể nào giết được Tông Chánh Lương, lại để Thiết Sĩ Tâm chạy đến Chung Lâu đại sảnh, hành động ám sát cuối cùng sẽ thất bại, mà Yến Phi sẽ hy sinh vô nghĩa. Thiết Sĩ Tâm bị thương mà không chết, bằng tay không mà ứng phó được một kiếm muốn lấy mạng của chàng, võ công thật cao hơn ý liệu của chàng.

Tông Chánh Lương hồi đao chém ngược lại, tuy lâm vào thế bị động, công lực vẫn còn đầy đủ.

Yến Phi trong lòng thầm kêu hồng phúc, biết rằng không cách gì trong vòng ba chiêu hai thức mà thu thập được đối phương, nên đổi ý, quyết định cùng đem Tông Chánh Lương đi bồi táng, hoàn toàn không lý gì đến chiêu phản kích của Tông Chánh Lương, đánh thẳng vào yết hầu của đối phương, lập tức kiếm khí gia tăng, kiếm thanh chấn động không gian trong cầu thang, hoàn toàn là tư thế chết chung với địch.

Đúng vào giây phút định đoạt sinh tử, Tông Chánh Lương song mục đảo qua, đột nhiên bay xuống cầu thang, tìm đường chạy ra ngoài.

Yến Phi mừng rỡ không ngờ, kiếm khí thông suốt, trực chỉ Thiết Sĩ Tâm chỉ cách chàng năm bậc cầu thang, lập tức phong tỏa sanh lộ của y.

Thiết Sĩ Tâm lúc này dùng tả thủ rút ra bội kiếm, hai tên binh lính ở trên vội vã chạy xuống cứu giá, binh sĩ ở dưới cũng ào lên trên, tình thế khẩn cấp vô cùng.

Điệp Luyến Hoa với tốc độ kinh người, từ cầu thang theo Yến Phi bắn tới Thiết Sĩ Tâm.

"Xoảng!"

Một bên thì toàn lực xuất kích, một bên thì vội vàng tự vệ, hai bên so cao thấp xong, kết quả thắng bại lập tức thấy rõ.

Thiết Sĩ Tâm đã bị thương sẵn, nên không dùng được tay thuận là hữu thủ, tuy nhiên y đúng là bá chủ uy chấn Hoàng Hà, dùng tả thủ huy kiếm vẫn uy thế thập phần.

Lưỡng kiếm giao nhau.

Thiết Sĩ Tâm phun ra một ngụm máu, trường kiếm bị Yến Phi hất bay ra khỏi tay, chỉ còn đá một cước vào giữa ngực Yến Phi.

Yến Phi ngằm thán phục trong lòng, lánh qua bên trái tránh hai mũi trường mâu từ dưới đâm lên, đồng thời tránh một cước giữ mạng của Thiết Sĩ Tâm, đột nhiên chém ngược về sau một kiếm trúng ngay một tên tướng bên địch, người và kiếm lẫn lộn lóc xuống cầu thang, cản đám địch nhân đang kéo lại, Điệp Luyến Hoa từ ba hướng công tới Thiết Sĩ Tâm đang tay không tấc sắt.

Thiết Sĩ Tâm thất kinh vội chạy lên trên, gặp hai tên binh lính chạy lại hộ chủ, còn cản thêm đường, kiếm khí của Điệp Luyến Hoa hoàn toàn bao kín y.

Thiết Sĩ Tâm mừng rỡ, đưa tay đoạt trường mâu của thủ hạ chạy lại, hồi thân đâm ngược về Yến Phi.

Yến Phi thét dài một tiếng, bất chợt tăng tốc, trước khi địch binh kịp chặn lại, Điệp Luyến Hoa một nhát đâm vào ngực Thiết Sĩ Tâm.

Thiết Sĩ Tâm la lên một tiếng thảm thiết chấn động cả không gian, lúc y lăn xuống cầu thang, Yến Phi đã sớm xuyên qua hai tên binh lính, cả hai lần lượt phun máu đầy đất ngã xuống, nhìn theo thì thể của Thiết Sĩ Tâm đang lăn xuống cầu thang.

Tông Chánh Lương đứng ở cuối cầu thang, cuồng điên quát lớn: "Giết hắn!"

Thấy binh lính bên mình tất cả đều phấn nộ quên mình tranh nhau đuổi theo Yến Phi đang ở chỗ cầu thang bệ góc, y rút ra ngoài lâu, trong lòng không biết đang sợ hay mừng.

Thiết Sĩ Tâm khiến người chán ghét đã chết rồi, đại quyền chấp chưởng binh lực tại Biên Hoang Tập rơi vào trong tay y, chỉ cần giết được Yến Phi, y chắc có thể ổn định lại cục diện ở Biên Hoang Tập không? Nếu như giữ vững được Biên Hoang Tập, lại cùng Dương Toàn Kỳ và Nhiếp Thiên Hoàn hợp tác, y không những vô sự, trái lại trở thành có công.

Bên ngoài tháp chuông hơn trăm chiến sĩ mặc quang đặt hết lên người y, đợi nghe mệnh lệnh.

Tông Chánh Lương quát to: "Mau theo ta tiến vào giết Yến Phi!"

Chúng chiến sĩ ồ vào trong tháp.

Tiếng bước chân đột nhiên từ đằng sau truyền lại.

Tông Chánh Lương không yên tâm quay đầu nhìn lại, một đội gần bốn mươi chiến sĩ thân mặc chiến phục của Hoàng Hà bang đang băng qua quảng trường, chạy vội đến Chung Lâu.

Tông Chánh Lương nhất thời không chú ý, nghĩ là người của Thiết Sĩ Tâm. Vội chạy tới người dẫn đầu, còn cách khoảng mười trượng mới phát giác có điểm lạ.

Lúc này quá nửa binh lính thủ ở ngoài tháp đã tiến nhập vào trong, sự chú ý của mọi người đều đặt ở trong tháp, Cổ Chung Lâu rơi vào tình huống không canh gác.

Tông Chánh Lương hốt hoảng la: "Có gian tể!"

Một người trong đám gian tể phóng người phi lên, chính là "Biên Hoang danh sĩ" Trác Cường Sinh, cười to nói: "Đã trễ rồi!"

, nháy mắt đã đến phía trên Tông Chánh Lương, song cước liên hoàn đá ra, tung thẳng vào mặt Tông Chánh Lương.

Đồ Phụng Tam dẫn một nhóm cao thủ tinh nhuệ của hoàng nhân, chém giết như thái rau tiến vào trong tháp, đột tập phía sau đám địch nhân vẫn còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Yến Phi lúc này vừa đánh giết đến tầng ba của Chung Lôu.

Điệp Luyến Hoa của chàng không chút lưu tình, gặp người chém người, căn bản không có ai đỡ được ba chiêu của chàng, hay nhất là địch nhân hoàn toàn không phòng bị, mù mờ không biết chủ soái bị giết, càng thuận tiện hơn cho Yến Phi.

Bốn tên địch nhân thủ tại Chung Lôu trong nháy mắt lần lượt ngã xuống, Yến Phi đã đánh lên đến cầu thang của Quan Viễn Đài. Địch nhân đuổi theo phía sau vừa đến tầng ba Chung Lôu.

Kiểm quang cực thịnh, hai tên binh lính canh giữ cửa vào Quan Viễn Đài phun máu ngã xuống, Yến Phi không chút do dự nhảy lên Quan Viễn Đài.

Tám tên binh lính trên Quan Viễn Đài, đang canh giữ Bàng Nghĩa, bắt y quỳ trên đất.

Địch nhân phát giác có chuyện lạ, Yến Phi nhanh như chớp bắn lại, hai tên địch nhân đang giữ tay Bàng Nghĩa gặp họa trước nhất, chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, đã sớm mất mạng.

Bàng Nghĩa còn đang mù mờ ngây người, đột nhiên xung quanh kiếm quang cực thịnh, địch nhân lần lượt gục ngã. Nhìn thấy người đến là Yến Phi, vui mừng kêu lên: "Yến Phi!"

. Hai tay bung ra, thì ra dây trói tay đã bị Yến Phi cắt đứt.

Hai tên địch nhân truy đuổi lên tới hiện thân nơi cửa ra vào, Yến Phi như bay ngang qua, đã giết xong địch nhân rồi về lại cầu thang.

Yến Phi càng đánh càng hăng, đánh giết luôn cả ngoài cửa, như con hổ cuồng điên xông sát, ép đám địch nhân lên trên phải lui về lại cầu thang, tuy trên cầu thang toàn là địch nhân, nhưng Yến Phi gặp một giết một, gặp hai giết cả hai, đúng là cái thế một mình trấn ải hơn cả vạn binh.

Bàng Nghĩa lúc này chụp lấy một thanh trường mâu, đến sau lưng Yến Phi, lại phát giác không cách gì chen vào giúp được.

Yến Phi vẫn ung dung cười nói: "Hiệp nghị vẫn còn hữu hiệu!"

Bàng Nghĩa cảm động đến nói không ra lời. Chợt phát giác trên người Yến Phi nhiều chỗ máu chảy nhỏ giọt, hiểu được tuy lúc này Yến Phi oai phong dũng mãnh, nhưng đến khi nhân cùng lực tận, tình trạng của bọn họ sẽ kéo dài không được bao lâu.

Đột nhiên ở dưới vang động tiếng chém giết, địch nhân ở đằng sau một phen hỗn loạn, mọi người hiện xuất thần sắc khùng hoảng.

Bàng Nghĩa trong lòng tăng thêm hy vọng, thanh âm Đồ Phụng Tam từ dưới truyền lên: "Ráng giữ thêm chút nữa! Huynh đệ bọn ta đang tới!"

Yến Phi lúc này như cung giương hết mức, kim đan đại pháp của chàng tuy có thể tuần hoàn không ngừng sản sinh chân khí, nhưng lại không bằng được với mức tiêu hao cực độ, nhất là kiểu không có lấy một chút thời gian để thở lúc này.

Nghe thấy tiếng hô của Đồ Phụng Tam, lập tức tinh thần đại chấn, chém một tên địch nhân đang trên cầu thang, cả người lẫn búa ngã lộn xuống thang, kéo thêm hai địch nhân nữa.

Yến Phi yếu dần.

Trước mặt đao quang chớp động.

Yến Phi lùi về sau, thăm kêu tiểu mệnh khó giữ, trường mâu của Bàn Nghĩa từ bên cạnh chàng đâm ra, trúng ngay ngực địch nhân.

Đồ Phụng Tam cuối cùng cũng hiện thân, dẫn hơn mười huynh đệ từng bước đánh lên trên.

Địch nhân cuối cùng cũng tan vỡ.

Yến Phi ráng hết sức còn lại, cùng Bàn Nghĩa một kiếm một mâu, rút vào trong cửa, ngăn trở địch nhân trốn vào Quan Viễn Đài.

"A!"

Ba tên địch nhân đang cường bạo vây đánh Yến, Bàn hai người cuối cùng cũng gục ngã, giết bọn y chính là đám huynh đệ của Đồ Phụng Tam.

Yến Phi và Bàn Nghĩa lùi về sau, không phân trước sau cùng lúc lão đảo ngồi xuống đất, mệt mỏi đến độ ngồi không nổi.

Đồ Phụng Tam nhào đến trước tiên, kêu to: "Thành công rồi!"

Thuận tay bắn ra một phát hỏa tiễn lên cao, trên không trung cách Cổ Chung Lâu khoảng năm trượng, "Đoành!"

một tiếng nổ tung nở thành một đóa pháo hoa đỏ hồng.

Yến Phi chợt giắt mình nói: "Kéo chuông báo tin vui!"

Hồi 72

Thất Nhi Phục Đắc

Keng! Keng! Keng" Tiếng chuông vang khắp Biên Hoang Tập, từ Cổ Chung Lâu truyền tới biên hoang, truyền tới bờ kia Dĩnh Thủy.

Biên hoang chiến sĩ chiếm cứ Cổ Chung Lâu, ở trên đài quan viễn đài đồng thanh hô: "Thiết Sĩ Tâm đã chết rồi! Thiết Sĩ Tâm đã chết rồi!"

Huynh đệ Tiểu Kiến Khang bắt đầu phát động tấn công, tên bắn mạnh mẽ phóng ra từ lầu phòng, đầu tiên giải quyết cung thủ địch trên Cao Cư tiểu lâu, sau đó đối phó với Yến binh không có yểm trợ trên đường phố.

Yến binh chợt nghe thấy tiếng chuông, lại kinh hoàng nghe tin Thiết Sĩ Tâm đã chết, không khỏi nghi hoặc, đang lúc quân tâm dao động, đột nhiên hàng ngàn tù binh biến thành chiến sĩ vũ trang, theo lầu phòng lớn xông ra chém giết, do bị bất ngờ nên căn bản không có năng lực phản kháng, không khỏi bị bức bách biến loạn từ giữa tòa ra bốn phương tám hướng.

Mộ Dung Chiến dẫn đầu khoảng ngàn huynh đệ, có tổ chức phân chia thành đội theo Tiểu Kiến Khang xuất ra đánh giết tới khu bến tàu, lúc này Yến binh đã sớm vỡ quân, chỉ biết tứ tán đào mệnh. Hơn ba mươi chiếc chiến thuyền đã căng buồm đậu tại bến tàu, chưa kịp tháo neo khởi hành, đã rơi vào tay bọn họ. Yến binh trên thuyền tranh nhau nhảy xuống nước để giữ mạng.

Thác Bạt Nghi ở bờ bên kia thấy pháo hiệu trên tòa Cổ Chung Lâu, lập tức hạ lệnh vượt sông. Lần này sau khi lên bờ, sẽ cùng huynh đệ của mình hội hợp, Yến binh đại thế đã mất, sẽ không còn lực để phản kích trở lại.

Biên hoang liên quân y theo kế hoạch, trước tiên tập trung lực lượng công kích con đường chính phía bắc và con đường chính phía tây, thế như chẻ tre đuổi địch nhân ra khỏi tập, chạy vội đến mức chỉ sợ chậm chân một chút là sẽ phải biến thành oan hồn, khí thế liên quân "Biên hoang hành động" lên như cầu vồng, Yến binh toàn bộ bị đảo lộn rơi vào thế trận một chiều.

Sau khi bọn Đồ Phụng Tam tấn công vào Cổ Chung Lâu, binh phân hai lộ, một lộ do Đồ Phụng Tam suất lĩnh, đánh giết lên quan viễn đài cứu viện Yến Phi và Bàng Nghĩa, để lại bảy, tám người tử thủ cửa vào tầng dưới cùng, không để Tông Chánh Lương dẫn Yến binh tấn công vào Chung Lâu. May có Trác Cuồng Sinh, Trình Thương Cổ và Phí Nhị Phiết tam đại cao thủ áp trận, phòng thủ lối vào ổn như bàn thạch chống đỡ đến khi huynh đệ tiểu Kiến Khang đánh giết tới quảng trường Chung Lâu, làm bọn Tông Chánh Lương vội vã rút lui.

Cổ Chung Lâu ở phía bắc Biên Hoang Tập đã biến thành một trường chém giết, hoang nhân ngậm hận nên đại khai sát giới, thấy Yến binh là giết, nhất thời la hét rầm trời, Yến binh tan vỡ toàn diện.

Yến Phi nhanh chóng hồi phục trở lại, cùng với Đồ Phụng Tam và Bàng Nghĩa tại quan viễn đài giám thị động tĩnh của Thiên sư quân, phát giác quân tải lương của đối phương theo cửa nam li khai, di chuyển dọc theo Dĩnh Thủy, thì lập tức vui mừng ra mặt, có phần không dám tin vào mắt mình.

Nếu Thiên sư quân hướng về phía bọn họ phản kích, thì nhất định không dễ đối phó, hiện tại đột nhiên lại dâng nhượng quảng trường Chung Lâu cùng với khu chiếm đóng phía nam, liên quân đương nhiên tiết kiệm được công sức và giảm được một lượng lớn thương vong.

Bàng Nghĩa cười lớn: "Tiểu tử Từ Đạo Phúc này thật thức thời."

Đồ Phụng Tam hân hoan thốt lên: "Hắn không phải thức thời, mà là không thể không rút, thực lực bọn ta ở đây chiếm ưu thế áp đảo, Dĩnh Thủy đã rơi vào trong khống chế của bọn ta, mà Dương Toàn Kì và Nhiếp Thiên Hoàn đều là địch nhân của hắn, giả sử có khả năng đánh bại bọn ta, rốt cuộc cũng để kẻ khác chiếm tiện nghi."

Bàng Nghĩa nói: "Chúng ta có cần phải truy kích lão Từ không?"

Yến Phi hướng mục quang tới trận địa của Kinh Châu quân ở mặt tây ngoài tập, lắc đầu: "Thiên sư quân rút lui nhưng không loạn, bên trái lại dựa vào Dĩnh Thủy hiểm yếu, sợ rằng không dễ dàng để thu thập bọn chúng, đáng ngại nhất là Dương Toàn Kì thừa cơ hội tấn công, thành quả bọn ta đã phải trăm đắng ngàn cay tranh thủ đoạt được, sẽ lại đem dâng nhượng cho người."

Đồ Phụng Tam nhìn theo phần cuối của đội quân đối phương đang li khai cửa nam môn, phát xuất một tín hiệu hòa tiền lục sắc, chỉ cho nhân mã bên mình tiến chiếm địa bàn Thiên sư quân vừa bỏ đi. Thờ dài một hơi nói: "Thế sự kì lạ, thường thường là ngoài ý liệu của người ta, phản công thành công như thế, cực kì có lợi cho sự thuyết phục của ta với Dương Toàn Kì."

Tiếng vó ngựa vang lên, một đội vài trăm biên hoang chiến sĩ phi qua quảng trường Cổ Chung Lâu, chạy tới khu chiếm đóng mà Thiên sư quân vừa rút khỏi, biểu thị rõ Biên Hoang Tập bắc khu đã tuyệt đối nằm trong khống chế của biên hoang liên quân.

Đương lúc bọn họ chạy qua tòa Cổ Chung Lâu, đều ngẩng đầu nhìn lên, hét lên chào hỏi, các chiến sĩ đang nghỉ ngơi trên Chung Lâu liền hoan hô đáp trả, lấy lại bầu không khí chiến thắng, làm cho mọi người sôi sục nhiệt huyết.

Bọn Trác Cuồng Sinh đã sớm ra ngoài theo hỗ trợ, tới tấp nhảy lên lưng ngựa của bọn huynh đệ này, quay về hướng nam chạy đi.

Bàng Nghĩa và những huynh đệ khác cũng la hét không ngớt, chen nhau ra ngoài.

Còn lại Đồ Phụng Tam và Yến Phi hai người, Đồ Phụng Tam cười nói: "Yến huynh có biết trong lòng ta đang

hối hận không?"

Yến Phi đang nhìn biên hoang liên quân theo đông môn tiến nhập địa bàn Thiên sư quân bỏ lại, kinh ngạc thốt: "Hối hận điều gì?"

Đồ Phụng Tam thở dài: "Ta hiện tại nghĩ giả thiết rằng hành động của ta chậm lại một chút, đến quan viễn đài chậm một chút, Yến huynh hẳn đã xuống hoàng tuyền. Khi đó Đồ Phụng Tam ta không chỉ có thể loại bớt một kinh địch cản trở sự phát triển trong tương lai của ta tại Biên Hoang Tập, mà còn có thể loại bớt một tình địch, lại không có ai biết được việc Yến huynh ngộ hại với ta có quan hệ gì."

Yến Phi hứng thú hỏi: "Chuyện này đối với Đồ huynh đúng là có trăm điều lợi mà không có điều hại nào, Đồ huynh vì sao lại bỏ lỡ?"

Đồ Phụng Tam khổ não đáp: "Bởi vì ta đến thời khắc này mới nghĩ ra được độc kế đó, thì đã khó mà quay lại được."

Hai người nhìn nhau giây lát, đột nhiên đồng thời cười lớn, chứa chan tình tri kỷ, cảm thấy có thể chết mà không hối tiếc.

° ° °

Lưu Dụ nhảy trên các ngọn cây như viên hầu, toàn lực phóng về hướng Biên Hoang Tập, đột nhiên dừng lại tại một cây đại thụ cành lá rậm rạp, dừng chân tại một cành cây nằm ngang trên cao, mục quang hướng về hướng của Dĩnh Thủy.

Biên Hoang Tập ở bên bờ sông cách nơi này hai dặm, phía trên Cổ Chung Lâu chỉ duy nhất một lá đại kì, tuy nhìn không rõ hình dạng hoa văn của lá cờ đó, nhưng lại ẩn ước nhận ra là phi điều kì do tự tay Kỉ Thiên Thiên thiết kế.

Biên hoang liên quân cuối cùng có quang phục được Biên Hoang Tập không?

Điều này làm người ta khó mà tin được, sự tình đích thực đến quá đột nhiên.

Bất quá lại chẳng phải do gã không tin, một đội Thiên sư quân nhanh không chậm đang men theo Dĩnh Thủy đi xuống phương nam, đội hình chỉnh tề, cờ xí không loạn, rõ ràng là thông dong rút lui có trật tự, như chẳng phải bị đuổi khỏi Biên Hoang Tập.

Đại thể ước lượng, đội Thiên sư quân này có hơn hai ngàn người, xe ngựa, la có hơn ba trăm, giả như lộ tuyến hành quân không đổi, thì sau một hai canh giờ sẽ tới được mội trại của Nhiếp Thiên Hoàn.

Lưu Dụ trong lòng thấy kì quái, dựa vào thực lực đội nhân mã này, tuy có thể đối với Lưỡng hồ quân tạo thành uy hiếp, nhưng không đủ để công trại, như vậy chẳng lẽ không phải đi tìm đường chết sao?

Gã trong lòng chợt động, mục quang hướng nhìn về phía mặt tây, lập tức liền có phát hiện, nhận ra ở ngoài một dặm về phía nam có chim kinh động bay lên.

Trong lòng đột nhiên tỉnh ngộ.

Huynh đệ Biên Hoang Tập đang tập trung lực lượng đối phó Thiết Sĩ Tâm và Tông Chánh Lương, trong ngoài công kích làm Yến binh nhanh chóng tan vỡ.

Từ Đạo Phúc thấy sự việc không thể giúp được, liền lập tức lui quân, thừa cơ hội chia quân làm hai lộ, đột kích Nhiếp Thiên Hoàn.

Nghĩ tới đây, trong lòng liền có tính toán, vội vã quay lại.

° ° °

Biên Hoang Tập tràn ngập không khí vui mừng, lại không có một ai rảnh rỗi uống rượu chúc mừng, bởi

vì Kinh Châu quân đã kịp tiến đến bên ngoài tập ngoài một dặm phía tây, biểu lộ tư thế sẵn sàng có thể tấn công toàn diện bất cứ lúc nào.

Chúng nhân một mặt bận rộn thu dọn các quày hàng địch nhân bỏ lại, một mặt thiết lập công sự phòng ngự, để ứng phó với Kinh Châu quân bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tiến công.

Yến Phi, Đồ Phụng Tam, Trác Cuồng Sinh, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết, Cơ Biệt, Hồ Lô Phương, cùng nhiều lĩnh tụ khác, cưỡi ngựa chạy ra tây môn, nhìn ra xa quan sát tình hình của địch.

Mộ Dung Chiến nói: "Dương Toàn Kì phải chăng là kẻ dưng cảm đánh nhau với sói? Nếu không khi khí thế của chúng ta lên như cầu vồng, thì nên nằm yên quan sát biến hóa, mà sẽ không xuất hiện bộ dạng muốn khiêu chiến như vậy."

Chúng nhân biết ý muốn thấy quan điểm của Đồ Phụng Tam, lời nói uyển chuyển, nhưng sự thật Mộ Dung Chiến chân chính muốn nói đó là: "Dương Toàn Kì phải chăng đã ăn phải mật báo? Dám đến chọc giận bọn ta."

Nhiều người trong chúng nhân có cùng ý kiến với Mộ Dung Chiến, thực lực của biên hoang liên quân hiện tại nằm trên Kinh Châu quân, Biên Hoang Tập lại là địa bàn của bọn họ, mọi người đều không để vên vện một vạn Kinh Châu quân trong lòng. Nếu không phải vì quan hệ của Đồ Phụng Tam với Hoàn Huyền, thì có thể đã đối đầu ra sức đánh với Kinh Châu quân.

Đồ Phụng Tam cười nhẹ nói: "Ngược lại mới đúng, Dương Toàn Kì dùng chiêu này cao minh phi thường, giam chặt chân chúng ta, khiến chúng ta không thể điều động huynh đệ theo thủy lục hai lộ đối phó Nhiếp Thiên Hoàn. Chỉ cần Nhiếp Thiên Hoàn có thể giữ ổn trận địa, Dương Toàn Kì lúc đó sẽ có điều kiện để đàm phán với chúng ta."

Thác Bạt Nghi vui mừng thốt lên: "Không ngờ Đồ huynh lại hiểu rõ lão Dương này như vậy. Vậy chúng ta có nên trước tiên đánh bại Nhiếp Thiên Hoàn, chặt đứt si tâm vọng tưởng của lão Dương, ở đây do lão ca người xuất mã, đem những lời này nói lại cho lão Dương không?"

Đồ Phụng Tam điềm nhiên nói: "Dưới tình huống bây giờ, Nhiếp Thiên Hoàn khó mà tạo ra lại bất cứ ảnh hưởng gì, có thể toàn thân thoái lui đã là vạn hạnh rồi. Lão Dương là kẻ sáng suốt, đến lúc này còn làm được gì nữa? Ta sẽ một mình một ngựa đến gặp lão Dương, bảo đảm hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời, lập tức thoái binh."

Mộ Dung Chiến trầm giọng: "Nhân tâm khó dò, người chớ nên đánh giá quá cao quan hệ với Hoàn Huyền, cho Dương Toàn Kì có khả năng thừa cơ hội để tiền trạm hậu tẩu. Tốt nhất là nên đợi cho đến khi Nhiếp Thiên Hoàn thua lui về Lương hồ, khi đó sẽ bức Dương Toàn Kì thoái binh."

Yến Phi cười nhẹ nói: "Đồ huynh là sợ Dương Toàn Kì thật sự phát động tấn công, nếu vậy y và Hoàn Huyền sẽ không có thể vãn hồi được, vì thế trước khi mối hận này kết thành, phải ngăn chặn Dương Toàn Kì. Nhưng ta dám khẳng định Đồ huynh sẽ thành công, Dương Toàn Kì vẫn chưa dưng cảm đến mức không cần tính mạng. Bởi vì hắn hiểu rõ nếu giết Đồ huynh, thì sẽ bức chúng ta quyết một trận tử chiến với hắn."

Trác Cuồng Sinh hân hoan thốt: "Lời nói của Yến huynh thật phù hợp với lòng ta, chúng ta thu phục dưng sĩ của Thiết Sĩ Tâm, chắc chắn hắn thấy rõ. Đây là biên hoang, chẳng phải là Kinh Châu, đặc tội với hoang nhân chúng ta khẳng định sẽ không có kết quả tốt, chúng ta phải đạt được thắng lợi, để cho thiên hạ chứng thật rằng hoang nhân chúng ta tuyệt không dễ chêu chọc. Biên hoang nếu như là một cái đầm sâu, thì chúng ta là những con cá sấu hung dữ hiểu rõ cái đạo sinh tồn ở trong đầm."

Những lời này biểu lộ rõ ràng cuồng khí của "Biên hoang danh sĩ" Trác Cuồng Sinh, như đại biểu cho việc quang phục Biên Hoang Tập có một ý nghĩa sâu sắc đối với mỗi một hoang nhân vậy.

Đồ Phụng Tam phá lên cười nói: "Đa ta sự quan tâm và khích lệ của các vị, bọn ta hôm nay quang phục Biên Hoang Tập, thủ tiêu Thiết Sĩ Tâm, chẳng khác nào nhổ một cái nanh hổ của Mộ Dung Thủy, phá hỏng thành quả của bước đầu tiên chinh phục thiên hạ của hắn. Ta từ trước tới nay chưa có lúc nào đối với bản thân có tự tin như lúc này. Mộ Dung đương gia có thể an tâm, Nam quận công đối với biên hoang thì quyết đoạt bằng

được, liên thủ với Nhiếp Thiên Hoàn không có nghĩa là từ bỏ người bạn cũ là ta, chỉ là biểu thị tâm ý không được mất Biên Hoang Tập của y, vì vậy Dương Toàn Kỳ hiện tại biết rõ tình huống không thể làm nhưng vẫn mạo hiểm đưa quân tiến tới. Ta sẽ để lão Dương minh bạch rằng ta là hi vọng cuối cùng của Nam quận công tại Biên Hoang Tập, Nam quận công nếu muốn chia bát canh tại Biên Hoang Tập, thì phải tiếp tục tín nhiệm và hỗ trợ ta, vì không còn cách nào khác."

Lại nghiêm mặt nói: "Hoang nhân chúng ta đương nhiên không có nửa người tham sanh úy tử, bất quá để từ trên tay của Mộ Dung Thùy cứu được Kỉ Thiên Thiên và Tiểu Thi, chúng ta tất phải bảo tồn thực lực, không nên xung đột mạnh với Dương Toàn Kỳ."

Nghe nhắc đến tên Thiên Thiên, tâm tình mọi người lập tức trở nên trầm trọng.

Tuy thu phục Biên Hoang Tập là một khởi đầu tốt, nhưng con đường tương lai vẫn còn dang dở và gian khổ.

Trác Cuồng Sinh đột nhiên giơ tay hô lớn: "Hoang quân tất thắng! Mộ Dung Thùy tất bại!"

Các chiến sĩ ở phụ cận nghe thấy lập tức cùng hét to: "Hoang quân tất thắng!"

Mộ Dung Thùy tất bại!"

Âm thanh tiếng hét như thủy triều lan ra, vang dội khắp Biên Hoang Tập, truyền xa tới tận trận địch.

Trong tiếng cười lớn, Đồ Phụng Tam cưỡi ngựa chạy ra, không chút sợ hãi phi tới nơi đại quân của Dương Toàn Kỳ đóng bên ngoài tập.

° ° °

Lưu Dụ chạy trở lại khúc sông Dĩnh Thủy nơi đội chiến thuyền của Đại giang bang đang đậu, Giang Văn Thanh đang bố trí thuyền trận, chuẩn bị nghênh chiến Lưỡng hồ bang.

Bảy chiếc lương thuyền chiếm được bị xích sắt ghép liền với nhau, nằm ngang trên sông, chỉ để một chỗ hở ở nơi tây ngạn vừa đủ cho phép một thuyền đi qua, lương thực được dỡ xuống, thay thế bằng củi khô tẩm dầu hỏa.

Lưỡng ngạn (hai bờ) có đắp các tiền lâu, vừa có tác dụng quan sát, vừa có thể từ trên cao bắn tên lửa xuống phong tỏa đoạn sông chật hẹp này.

Giang Văn Thanh thấy Lưu Dụ trở lại quá nhanh, thì cảm thấy kì quái.

Lưu Dụ đi lên soái thuyền, lúc này mặt trời chiều đã lặn sau Tây Sơn, trời đất liền chìm trong âm u.

Giang Văn Thanh kinh ngạc thốt: "Xem thần sắc hưng phấn của Lưu huynh, phải chăng đã thu phục được Biên Hoang Tập rồi?"

Lưu Dụ đi lên đài chỉ huy của soái thuyền, Giang Văn Thanh và bọn Tịch Kính bảy, tám tướng lĩnh Đại giang bang, mục quang toàn bộ tập trung lên người gã.

Lưu Dụ thờ hớn hớn nói: "Đích xác đã thu phục được Biên Hoang Tập."

Chúng nhân trên đài chỉ huy và phụ cận cùng lúc chìm trong im lặng, người người lộ ra thần sắc bán tín bán nghi, tình trạng im lặng này kéo dài một lúc, thì liền bị tiếng hoan hô chấn động thuyền phá vỡ.

Đại giang bang người người trên các chiến thuyền khác và công tác trên bờ đều ngừng lại, hướng nhìn về phía bọn họ.

Giang Văn Thanh bình tĩnh hỏi: "Lưu huynh là trở về từ Biên Hoang Tập?"

Lưu Dụ đáp: "Ta vẫn chưa tới được tập, nhưng đã thấy được trên Cổ Chung Lâu đã được thay bằng phi điều kì của bọn ta, và Thiên sư quân đã phân binh thành hai lộ rời khỏi Biên Hoang Tập, nếu như ta đoán không

lầm, theo hướng rời đi của Từ Đạo Phúc, là muốn đột kích một trại của Nhiếp Thiên Hoàn, vì vậy phải vội vã trở về báo tin vui cho tiểu thư."

Đôi mắt đẹp của Giang Văn Thanh sáng lên, lóng lánh quan sát Lưu Dự hồi lâu, đột nhiên la lên: "Người của Đại giang bang ta nghe rõ đây, Biên Hoang Tập đã được quang phục rồi."

Bốn phía lập tức nổi lên tiếng la hét vui mừng vang vọng khắp hai bờ, mọi người kích động nhiệt lệ đầy mi.

Lưu Dự trong lòng yên vui.

Gã chung qui không phụ sự kì vọng của Tạ Huyền, giúp Giang Văn Thanh trùng chấn uy danh Đại giang bang thành căn cứ địa duy nhất cho việc tranh đoạt thiên hạ. Giả như gã và Vương Đạm Chân bỏ trốn, thì bây giờ cảnh kích động trước mắt này hoặc sẽ không thể xuất hiện, được mắt của cá nhân trong kế sách thống nhất thiên hạ, tất cả có là gì?

Lưu Dự nói: "Từ Đạo Phúc chắc sau khi đêm xuống sẽ tấn công tây ngạn một trại của Nhiếp Thiên Hoàn, nếu chúng ta bây giờ theo đường thủy tiến tới, khẳng định có thể lợi dụng nhiệt náo."

Giang Văn Thanh dứt khoát nói: "Cơ hội một đi không trở lại, Tịch lão sư xin lĩnh suất bốn chiếc chiến thuyền lưu lại để chặn đường lui của Nhiếp Thiên Hoàn, kì dư những chiến thuyền khác theo ta tiến về phía bắc. Nhiếp Thiên Hoàn, bọn ta đến đòi nợ đây."

Chúng tướng sĩ đồng thanh đáp ứng, sĩ khí dâng cao sôi sục.

° ° °

Vương Quốc Bảo và hơn ba mươi hảo thủ thân tín, đến nơi hạ du Hoài Thủy cách Dĩnh Khẩu hai dặm.

Một chiếc chiến thuyền tiến tới từ nơi ẩn nấp, Vương Quốc Bảo vội vã dắt thủ hạ lên thuyền.

Vương Quốc Bảo một mình tiến vào sảnh phòng, trông thấy kẻ luôn có quan hệ tốt với hắc tử Mã Nguyên Hiền đi tới, kẻ tới sau đi thẳng vào vấn đề: "Có gặp được Đại Hoạt Di Lạc không?"

Vương Quốc Bảo ngồi xuống bên cạnh y, cười khở đáp: "Sư tôn lão nhân gia người bế quan trăm ngày, tu luyện Thập vãng đại thừa pháp đệ thập nhị trọng công pháp, theo Huệ Huy sư mẫu nói lại, nếu như sư tôn qua được ải này, thành tựu của người sẽ tới mức xưa nay chưa từng có, độc bộ vô lâm, thậm chí là bọn Mộ Dung Thủy, Tôn Ân cũng không là địch thủ của người."

Tư Mã Nguyên Hiền hỏi dồn: "Đại Hoạt Di Lạc còn bao nhiêu nữa thì xuất quan?"

Vương Quốc Bảo đáp: "Vẫn còn năm mươi bảy ngày. Ấy da, ngày người xuất quan thì số ngày Tạ Huyền còn tại thế sẽ chỉ tính trên đốt ngón tay."

Tư Mã Nguyên Hiền nhăn nhó cười nói: "Vương đại nhân cần phải làm tốt việc chuẩn bị tiếp thu gia sản của Tạ gia."

Vương Quốc Bảo hân hoan nói: "Điều đó là đương nhiên. Lúc đó nếu công tử người muốn cùng Tạ Chung Tú vui đùa vài ngày, hoàn toàn có thể dựa vào ta."

Hai người nhìn nhau cười lớn, tựa hồ Tạ Chung Tú đã rơi vào trong ma chướng của bọn chúng, mặc cho bọn chúng khinh nhờn.

Tư Mã Nguyên Hiền hạ giọng đáp: "Vương đại nhân cũng nên tại nơi cha thể hiện chút bản lãnh, ông ta đối với Đại Hoạt Di Lạc Phật luôn có đề phòng, sợ sau khi thế lực của người lớn lên thì sẽ khó chế phục."

Vương Quốc Bảo ung dung đáp: "Phương diện này do ta phụ trách, chỉ cần cha người sẵn lòng nhường cho sư tôn làm quốc sư, thay thế Phật môn bằng Di Lạc giáo, mọi người nhất định có thể hợp tác vui vẻ."

Lại tiếp: "Ta trên đường về đã gặp Lưu Dự, nhưng lại bị y dùng giáo kế thoát thân, nếu không chúng ta đã có

thể trừ khử y."

Tư Mã Nguyên Hiền mỉm cười nói: "Lưu Dự là cái thứ gì? Bất quá chỉ là một tên tiểu tướng hèn mọn của Bắc phủ binh, nếu không phải Tạ Huyền bảo hộ hần, ta muốn hần sống thì sống, muốn chết là chết. Ấy dà, mỗi thù một mũi tên đó, Tư Mã Nguyên Hiền ta sẽ kiếm y trả lại gấp trăm lần."

Vương Quốc Bảo nói: "Chính bởi địa vị thấp hèn của y, bọn ta sẽ không đối phó với y. Kế duy nhất là thông qua người của Bắc phủ trừng trị y."

Tư Mã Nguyên Hiền nghiêng răng nói: "Ta có một kế hoạch toàn diện để đối phó hần, cha đang cố mua sự ủng hộ của các tướng lĩnh có thực quyền ở Bắc phủ, trở ngại duy nhất vẫn là Tạ Huyền."

Đôi mắt Vương Quốc Bảo xạ ra sự cừu hận sâu sắc, trầm giọng nói: "Ta có quá nhiều năm đợi chờ rồi, hà huống chỉ ở tình cảnh này vài chục ngày nữa. Yên tâm đi, thậm chí nếu Tạ Huyền không phải bị trọng thương gần chết như lời đồn, cũng không thể trốn thoát khỏi đôi phật thủ thiên hạ vô địch của sư tôn. Sư tôn tuyệt sẽ không bỏ qua cho kẻ đã giết chết nhị di lặc."

Tư Mã Nguyên Hiền song mục lóe sáng nói: "Tạ An đã từ trần, thiên hạ sẽ là thiên hạ của cha, để chúng ta trước ổn định bên trong sau phật bên ngoài, thống nhất phía Nam, khi đó sẽ là thời điểm bọn ta bắc phạt. Vinh quang của Đại Tấn sẽ do tay chúng ta khôi phục trở lại."

Lưỡng nhân trao đổi ánh mắt, đồng thời phá lên cười lớn.

Hồi 73

Công Thành Thân Thối

Đồ Phụng Tam tại Kinh Châu là một nhân vật nhà nhà đều biết, người của Dương Toàn Kỳ thậm chí nếu chưa thấy qua y, thì cũng đã được nghe tới danh tự của y. Khi Đồ Phụng Tam phi ngựa từ cửa tây Biên Hoang Tập chạy tới, báo danh tự, tướng lĩnh của quân tiên phong lập tức cử người phi báo cho Dương Toàn Kỳ trên đài chỉ huy phía sau.

Đêm đã buông xuống mặt đất, gió lạnh thổi qua biên hoang, bầu trời tầng mây điệp điệp, tựa như báo hiệu sắp có mưa lớn.

Đồ Phụng Tam tịnh không phải là người ưa thích đánh cược với sinh mệnh, sẽ không tự ném mình vào tuyệt cảnh, nếu y không nắm bảy, tám phần thành công, nhất định sẽ không tới gặp Dương Toàn Kỳ, bởi vì nếu như đối phương trở mặt động thủ, cho dù y có ba đầu sáu tay, cũng sẽ bị giết trước khi biên hoang quân kịp đánh tới.

Y biết rõ Dương Toàn Kỳ là dạng người nào.

Giả như đối phương là Hoàn Huyền, y tuyệt không mạo hiểm như thế này, bởi vì Hoàn Huyền cực kỳ ưa thích mạo hiểm, chỉ cần giết Đồ Phụng Tam y là có thể kích động cho biên hoang quân xuất tập liều mạng vì chuyện này, Hoàn Huyền bất cứ lúc nào cũng có thể hi sinh y để tranh thủ thắng lợi.

Hoàn Huyền là loại người này, tự tư tự lợi, người khác chỉ là công cụ của hần.

Bốn con ngựa cùng phi nhanh đến, đưa Đồ Phụng Tam lại gặp Dương Toàn Kỳ, viên tướng dẫn đầu tên gọi Trình Phong, là mãnh tướng thủ hạ của Dương Toàn Kỳ, võ công không tầm thường.

Trình Phong khách khí nói: "Thỉnh Đồ đại nhân tháo bội kiếm xuống"

Đồ Phụng Tam không chút do dự liền cầm bao kiếm tháo xuống, ném cho Trình Phong, Trình Phong đưa tay chụp lấy, thuận tay giao lại cho thủ hạ, trở trở không chút biểu lộ nói: "Thỉnh Đồ đại nhân theo mặt tướng"

Liền cưỡi ngựa dẫn đường.

Đồ Phụng Tam đi theo sau ngựa của hắn, theo sau là ba Kinh Châu chiến sĩ, lúc này cho dù y có hối hận, thì cũng không có cách để thoát thân.

Mỗi nguy hiểm này y không thể không liều thử, hiện tại vẫn chưa phải là lúc gây xích mích với Hoàn Huyền, đắc tội với Hoàn Huyền, không chỉ gây tai họa cho huynh đệ Chấn Kinh hội của y, mà thân nhân và bằng hữu của y cũng khó thoát khỏi đại nạn.

Trước khi tới Biên Hoang Tập, y đã quyết ý cải biến Biên Hoang Tập, nhưng sau khi y dung nhập với phương thức sinh hoạt của Biên Hoang Tập, đã biết không còn khả năng cải biến Biên Hoang Tập, chỉ có thể tuân theo qui củ của Biên Hoang Tập để hành sự. Hoang nhân đã trở thành ngoại tộc khác biệt với bất kì địa phương nào trong thiên hạ, đang được tận hưởng thành quả mà tự do mang lại, không một ai có thể khiến họ quay trở lại, từ bỏ phương thức sinh hoạt đặc biệt này được.

Cuối cùng bị cải biến lại chính là Đồ Phụng Tam, mà chẳng phải Biên Hoang Tập.

Trình Phong ở phía trước dẫn đường không nói một lời.

Nhìn thấy dọc đường Kinh Châu quân trận thế uy nghiêm, xứng đáng giữ được một nửa phương trời phía nam, lực lượng tinh nhuệ ngang với Kiến Khang và Bắc phủ quân. Bất quá Đồ Phụng Tam lại nhìn thấy phía sau uy thế cường thịnh của bọn chúng là sự mệt mỏi và sĩ khí suy sụp, tình không thích hợp với việc tiến đánh Biên Hoang Tập lúc này.

Điều này khả dĩ có thể giải thích được.

Lực lượng của Dương Toàn Kỳ lao sư viễn chinh, ngày đêm gấp rút lên đường vượt qua biên hoang để đến được Biên Hoang Tập, nguyên khí chưa được khôi phục, sự biến hóa của Biên Hoang Tập lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Bọn họ lần này đối mặt không phải lại là một đạo quân ô hợp, mà là đội quân hùng mạnh có năng lực chống lại Mộ Dung Thùy và Thiên Sư quân, hiện tại thậm chí còn hùng mạnh hơn địch nhân đã rời Biên Hoang Tập.

Trình Phong phi tới một gò nhỏ trên có ngọn soái kì treo cao.

Dương Toàn Kỳ được vây quanh bởi vài tên tướng lĩnh và hàng trăm thân binh, lạnh lùng nhìn về phía y.

Đồ Phụng Tam cười dài: "Dương tướng quân từ khi chia tay vẫn khỏe chứ"

Dương Toàn Kỳ quát lớn: "Dừng lại"

Đồ Phụng Tam vội ghìm ngựa dừng bước, thật ra y không thể không dừng lại, bởi vì binh lính phía trước người người cảm thương, mâu chĩa về phía y.

Ngoài ra còn có hơn mười người xuất hiện hai bên, vây quanh y, chiến mã hoảng sợ dựng thân lên, may mắn là Đồ Phụng Tam công phu cưỡi ngựa cao cường, vững chắc không chế tọa kỵ không vượt quá nửa bước.

Đồ Phụng Tam không vui nói: "Ta muốn xuống ngựa. Phải chăng cần đợi được Dương Toàn Kỳ người phê chuẩn?"

Dương Toàn Kỳ trầm giọng: "Thu hồi binh khí"

Đồ Phụng Tam đập bàn đập quăng người xuống ngựa, mục quang quét qua những binh lính đang bao vây y, song mục thần quang lóe sáng, không chỉ thể hiện rằng y không một mảy may có ý sợ sệt, mà còn nhận thấy được nỗi sợ hãi trong lòng mỗi người.

Đồ Phụng Tam tại Kinh Châu uy danh cực thịnh, người nào đắc tội với y, từ trước tới nay đều không có kết quả tốt lành.

Dương Toàn Kỳ lắc đầu thờ dài nói: "Đồ Phụng Tam ngươi nay lại phạm sai lầm, ngươi không chỉ phản bội Nam quận công, ngã về phía hoang nhân, đáng lẽ phải trốn vĩnh viễn trong Biên Hoang Tập. Hiện tại bất luận ngươi có nói vớ bợ mép cũng đừng hòng làm lay động ta, nghĩ tình đã từng có quan hệ qua lại với nhau, ta

có thể chỉ trỏ người đem về giao cho Nam quận công phát lạc"

Đồ Phụng Tam cười thầm trong bụng, Dương Toàn Kỳ miệng tuy nói cứng, sự thật lại là không dám giết chết y. Lạnh giọng nói: "Nếu như Dương tướng quân lỗ mắng như vậy, Nam quận công muốn trị tội tuyệt không phải là Đồ Phụng Tam ta, mà là lão huynh người"

Dương Toàn Kỳ tiến tới một bước, nổi giận hét: "Có chí khí lắm. Chết đến nơi rồi mà vẫn dám xuất khẩu cuồng ngôn"

Đồ Phụng Tam bắt chéo tay sau lưng bước tới, bức binh lính chặn tại phía trước không tự chủ được lùi lại, thong dong nói: "Dám hỏi Dương tướng quân, Đồ Phụng Tam ta phản bội Nam quận công như thế nào vậy?"

Dương Toàn Kỳ khế giạt mình, Đồ Phụng Tam lại rảo tiến về phía hắn thêm hai bước, cách Dương Toàn Kỳ không đến mười bước, ngăn cách bởi một đám thân vệ chiến sĩ đang bối rối không biết phải làm sao.

Một tên tướng lĩnh ở bên Dương Toàn Kỳ hét lớn: "Dám tiến lên một bước nữa, sẽ khiến người máu tuôn tại trận"

Mục quang sắc bén mãnh liệt của Đồ Phụng Tam chỉ nhìn một mình Dương Toàn Kỳ, không nhìn tới viên tướng lĩnh vừa quát y, nói: "Kẻ dưới phạm thượng, thì đáng tội gì, kẻ vừa nói mau báo danh tính cho ta"

Viên tướng lĩnh đó lập tức câm bặt.

Dương Toàn Kỳ nhú mày đáp: "Đồ Phụng Tam người chó đẻ nên kiếm chuyện, nếu người vẫn trung thành với Nam quận công, thì lúc quân ta đến, đã phải lập tức tới hội họp với chúng ta"

Đồ Phụng Tam phá lên cười ha hả nói: "Ta cứ tưởng chuyện quái quỷ gì khiến Dương tướng quân hiểu lầm, thì ra là như thế. Ta cần hỏi lại một câu, nếu ta đúng như Dương tướng quân nói, quay ngược mũi thương, cùng với Dương tướng quân liên thủ đối phó hoàng nhân, Biên Hoang Tập của hiện tại lại có chỗ cho Kinh Châu quân chúng ta ngồi sao? Ta muốn thỉnh giáo Dương tướng quân, dưới tình huống trước mắt, Dương tướng quân nắm chắc được mấy phần đánh chiếm được Biên Hoang Tập?"

Dương Toàn Kỳ gần như nghẹn giọng, sau chút đắn đo nói: "Đồ đại nhân phải chăng đánh giá qua cao chí khí của bọn chúng, Kinh Châu quân chúng ta nhân cường mã tráng, lại có Lương hồ quân trợ công tại thủy lộ, trong khi hoàng nhân sau phen đại chiến, người ngựa kiệt sức, bằng cái gì có thể cùng quân ta tranh thắng bại"

Chỉ cần nghe hắn không còn gọi thẳng tên của Đồ Phụng Tam, đổi cách xưng hô thành Đồ đại nhân, cũng hiểu được là hắn muốn lưu lại chút dư địa, không muốn cùng Đồ Phụng Tam kết mối hiềm khích không thể hóa giải. Phải biết là Đồ Phụng Tam từ nhỏ đã cùng Hoàn Huyền có giao tình, lại có được sự tín nhiệm của Hoàn Huyền. Lần này Hoàn Huyền phái Dương Toàn Kỳ đến Biên Hoang Tập, chỉ vì cho rằng Đồ Phụng Tam nhiệm vụ thất bại, chứ chẳng phải cử Dương Toàn Kỳ đến đối phó với Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam cười nói: "Dương tướng quân quả là người sáng suốt, phải chăng đã biết rõ khi nào hoàng nhân liên quân không còn chịu nổi một kích.

Còn với Nhiếp Thiên Hoàn, Dương tướng quân chó đẻ có đặt bất cứ kì vọng không thiết thực nào, y có thể toàn thân thối lui, cũng đã là thần linh ban phúc. Biên hoang là địa bàn của hoàng nhân, bọn chúng sớm đã thích ứng được với sinh hoạt của biên hoang, đối với biên hoang rõ như lòng bàn tay, nếu không phải như vậy, hiện tại chiếm lĩnh Biên Hoang Tập phải là Yến quân và Thiên sư quân"

Dương Toàn Kỳ im lặng không nói gì, suy nghĩ kĩ lời của Đồ Phụng Tam, mà sự thật trước mắt đúng như lời Đồ Phụng Tam nói, Biên Hoang Tập đã trở về tay của hoàng nhân.

Dương Toàn Kỳ quan sát Đồ Phụng Tam trong khoảng khắc, trầm giọng nói:

"Giang Hải Lưu đã chết, ai có thể cùng Nhiếp Thiên Hoàn tranh phong trên mặt nước?"

Đồ Phụng Tam nhặt giọng nói: "Giang Văn Thanh thì thế nào? Song đầu thuyền đội của thị trước Nhiếp Thiên

Hoàn một đêm nhân mưa lớn vượt qua Dĩnh Khẩu, sau đó đã tàng thân trong một nhánh sông kín đáo. Hiện tại hoang nhân đã tịch thu hết hơn ba mươi chiếc phá lãng thuyền của Hoàng Hà bang, trước sau giáp kích, Nhiếp Thiên Hoàn có thể chịu được bao lâu?"

Lại cười lạnh nói: "Ta ít khi nói nhiều lời thừa thế này, tất cả chỉ là vì lo nghĩ cho Nam quận công. Bọn người hiện tại toàn bộ vận chuyển lương thực và cung tên binh khí trên Dĩnh Thủy, chỉ cần Đại giang bang chặn đứt giao thông trên Dĩnh Thủy, bọn người sẽ chẳng có người nào sống sót để trở về Kinh Châu. Dương tướng quân đã minh bạch chưa?"

Dương Toàn Kỳ lồng ngực nhấp nhô gấp rút, hiển thị sự do dự khó quyết định.

Đồ Phụng Tam cười ha hả nói: "Về phía Nam quận công tướng quân không cần lo nghĩ, ta đã hoàn thành nhiệm vụ người giao phó rồi. Xin hãy bẩm báo giúp ta với Nam quận công, Đồ Phụng Tam ta sẽ lưu lại Biên Hoang Tập, vì người kiến tạo nền móng tốt, để kiếm được lợi ích lớn nhất từ Biên Hoang Tập"

Dương Toàn Kỳ cười khổ không nói.

Đồ Phụng Tam biết rằng hắn đã có ý dao động, thông dong nói: "Ta sẽ viết một phong thư, thỉnh Dương tướng quân mang về Kinh Châu để Nam quận công xem qua, đảm bảo người sẽ không quở trách Dương tướng quân. Dương tướng quân cũng không cần vội vàng thôi binh, chờ sau khi nghe được tình hình chính xác của Nhiếp Thiên Hoàn, rồi mới quyết định như thế nào?"

Dương Toàn Kỳ nghe y nói hợp tình hợp lý, nếu sự thật Nhiếp Thiên Hoàn bị đánh bại, hắn có thể toàn quân triệt thoái đã là vô cùng may mắn rồi.

Gật đầu cười nói: "Như vậy thì phiền Đồ đại nhân rồi"

o o o

Mộc trại rừng rực phát hỏa, khói cuộn cuộn bốc thẳng lên trời.

Nhiếp Thiên Hoàn đứng trên đài chỉ huy, mắt dõi theo sự li khai của Thiên sư quân, lại vô kế khả thi.

Tổn thất của Lương hồ quân tịnh không nghiêm trọng, tại Thiên sư quân dùng kế dương đông kích tây, người của bọn họ lập tức đưa lương hàng tạm thời lên chiến thuyền tại bến tàu, hướng sang bờ bên kia. Giả như Từ Đạo Phúc phát động tấn công toàn diện về phía y, y dám khẳng định có thể dựa vào Dĩnh Thủy để chiếm được thượng phong. Nhưng Từ Đạo Phúc lại là người tinh thâm binh pháp, kiềm hãm phạm vi tấn công, tập trung binh lực thả sức tấn công mộc trại.

Một kích thành công, liền nghênh ngang bỏ đi, món quà lúc chia tay như thế, thật sự Nhiếp Thiên Hoàn khó có thể thụ lĩnh.

Hai mươi lăm chiếc chiến thuyền dập dềnh trên Dĩnh Thủy, phối nền với mộc trại bốc lửa, làm Nhiếp Thiên Hoàn nảy sinh cảm giác của một kẻ không nơi nương tựa.

Biên Hoang Tập rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Vì sao Từ Đạo Phúc đột nhiên rút chạy?

Từ Đạo Phúc rút quân là việc đã có trong tính toán, nhưng không phải như trước mắt, không những an toàn rút lui, mà vẫn còn có thể phát động đột kích y.

Theo như ước định với Dương Toàn Kỳ, chỉ cần đạt thành hiệp nghị với Yến binh, Dương Toàn Kỳ sẽ phong tỏa đường rút của Từ Đạo Phúc, lại phối hợp với hạm đội của y, tất làm cho Từ Đạo Phúc toàn quân bị tiêu diệt.

Làm cho y lo lắng bắt đầu từ ngày hôm qua, khi không có một thuyền vận lương nào về tới, hai chiếc thuyền trinh sát do y phái xuất cũng biệt vô âm tín.

Các trạm gác bố trí dọc bờ cũng không có tin tức gì.

Tất cả những việc này không phải là điềm báo tốt.

Tiếng vó ngựa vang lên tại thúc ngựa, một thớt khoái mã theo dọc sông chạy đến.

Nhiếp Thiên Hoàn và năm tướng lãnh tại đài chỉ huy, dán chặt mắt vào tên lính trinh sát trở về từ Biên Hoang Tập, người người trong lòng sinh ra cảm giác bất tường.

Tên trinh sát phi thân xuống ngựa, nhảy lên soái thuyền, thở gấp chạy tới đài chỉ huy, quì gối trước Nhiếp Thiên Hoàn bẩm báo: "Bẩm cáo đại long đầu, Biên Hoang Tập đã rơi lại vào tay của hoang nhân, Thiết Sĩ Tâm đã chết ngay tại trận, Tông Chánh Lương suất lĩnh tàn binh chạy về phía bắc, hơn ba chục chiếc phá lãng thuyền của Hoàng Hà bang, toàn bộ rơi vào tay của hoang nhân"

Bao gồm cả Nhiếp Thiên Hoàn, người người nghe xong đều biến sắc.

Điều không có khả năng này, rõ ràng lại xảy ra ngay trước mắt.

Bầu trời đêm mây mù dày đặc, trăng sao ảm đạm u tối, duy chỉ có đặng hỏa cháy sáng trên chiến thuyền dập dềnh trên mặt sông Dĩnh Thủy, đem lại cho người cảm giác nguy hiểm vì trở thành mục tiêu công kích.

Trinh sát tiếp tục nói: "Thiên sư quân rút lui trong im lặng, dâng nhượng cả một nửa Biên Hoang Tập ..."

Nhiếp Thiên Hoàn ngắt lời hắn, giận dữ nói: "Nói thừa. Phía Kinh Châu quân có phản ứng như thế nào?"

Trinh sát trả lời: "Kinh Châu quân toàn diện tiến lên phía trước, khi đến mặt tây ngoài tập lại án binh bất động, rồi đột nhiên lui về phía sau một dặm, không rõ nguyên nhân"

Những giọt mưa to như hạt đậu rải xuống từ trên không, rồi chuyển thành mưa rào, hai đầu Dĩnh hà chìm vào cơn mưa đêm mù mịt, làm tăng thêm cảm giác nguy cơ trùng trùng.

Trong lòng Nhiếp Thiên Hoàn dâng lên cảm giác việc sắp thành lại hỏng, đưa mắt quét nhìn hạm đội của mình, trong đó bảy, tám chiếc vì chở lương hàng quá tải, mực nước ngập ngập mạn thuyền, hành động bất tiện.

Khóe miệng y khẽ run, chỉ mới nghe được tiếng động rất nhỏ liền hét lớn: "Đem lương hóa quân nhu không cần thiết quăng xuống sông, lập tức rút quân"

Tiếng kèn lệnh vang lên.

Người người nhìn nhau, bởi vì tiếng kèn lệnh không tới từ soái thuyền của bọn họ, mà từ hạ du truyền tới.

Nhiếp Thiên Hoàn nghiêng chặt răng, giơ tay hô lớn: "Nhân lang môn nghênh chiến"

Song đầu thuyền của Đại giang bang từ trong bóng tối theo hạ du xuất hiện, hướng tới thuyền đội vừa định rút lui triển khai công kích mãnh liệt không thương tiếc.

° ° °

Dưới cơn mưa như trút, Kinh Châu quân không thể không rút lui về doanh trại.

Thời tiết mặc dù khắc nghiệt, tình báo từ nơi Lương hồ quân lập trại theo hạ du Dĩnh Thủy hồi báo không chút gián đoạn.

Sau khi Đồ Phụng Tam li khai, khói mù do mộc trại của Lương hồ quân bị lửa thiêu rụi, có thể thấy một cách rõ ràng. Phá lãng thuyền của Biên Hoang Tập lập tức toàn bộ xuất phát, Dương Toàn Kỳ hiểu rằng Lương hồ quân đại thế đã mất.

Mưa từ từ ngớt khi bình minh đến, Dương Toàn Kỳ cuối cùng cũng hạ lệnh rút binh, đến lúc hoàng hôn thì đơn vị bộ đội cuối cùng thoát khỏi tầm mắt của hoang nhân.

"Keng, Keng, Keng!"

Trác Cuồng Sinh đích thân kéo chuông, chào đón thuyền đội theo Dĩnh Thủy trở về.

Dưới sự trước sau giáp kích của song đầu thuyền và phá lãng thuyền, Lưỡng hồ bang thương vong trăm trọng, trận vong hơn ngàn người, chỉ có mười một chiếc xích long thuyền nhân trời mưa lớn tẩu thoát. Soái thuyền của Nhiếp Thiên Hoàn chẳng thể bảo toàn, toàn bộ đào thoát lên một chiếc thuyền khác để thoát thân.

Biên Hoang Tập cả tập đều vui mừng, Dạ Oa Tử lại thấp sáng đèn màu muôn màu muôn sắc. Trong vòng một ngày, có gần ba ngàn hoang nhân ẩn trốn xung quanh biên hoang hết sức phấn khởi trở về Biên Hoang Tập, tựa hồ mọi thứ đã hồi phục như cũ.

Yến Phi cô đơn một mình đứng ven bờ Dĩnh Thủy, nhìn hạm đội do song đầu thuyền và phá lãng thuyền hợp thành, đi qua đoạn sông trước mặt hướng về bến tàu ở thượng du.

Chàng đã rời khỏi các đám đông rộn rã, một mình cảm thụ những cảm xúc lẫn lộn của việc quang phục Biên Hoang Tập, trong lòng không có một chút cảm giác hưng phấn như mong đợi, thấy được chỉ là thay đổi của lòng người.

Chung Lâu hội nghị sẽ lập tức được cử hành sau khi Giang Văn Thanh đến nơi, đề ra một sự phân phối quyền lực mới. Sau một khoảng thời gian rất dài, cái hệ phái sẽ tìm cách củng cố quyền lực có được, tranh thủ lợi ích lớn nhất, sẽ không rảnh rỗi để quan tâm bất cứ việc gì khác.

Nghĩ cách cứu Kỳ Thiên Thiên, chỉ có thể dựa vào bản thân một mình một kiếm.

Chuyện này không nói lên rằng bọn Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến, Trác Cuồng Sinh phá vỡ thỏa thuận của bản thân, mà là thời cơ chưa chín muồi, với quân lực của Biên Hoang Tập hiện thời đi khiêu chiến Mộ Dung Thùy, chẳng khác nào con thiêu thân đâm đầu vào lửa, tự chịu diệt vong.

Tiếng gió nổi lên.

Yến Phi không cần nhìn cũng biết người đến đích thị là Lưu Dụ, trong lòng nổi lên cảm giác ám áp của tình bằng hữu.

Lưu Dụ tiến lại bên cạnh chàng, hân hoan nói: "Chúng ta cuối cùng đã thành công"

Yến Phi thảm than trong lòng, đối với bất kì hoang nhân nào mà nói, quang phục Biên Hoang Tập đều có thể tính là thành tựu để đời, đối với chàng mà nói lại là một thất bại triệt để.

Lưu Dụ thấy được thần tình thẫn thờ của chàng, khẽ giạt mình, trầm giọng nói:

"Thu phục Biên Hoang Tập là bước thứ nhất của bọn ta để cứu Thiên Thiên, mất Biên Hoang Tập, mất Thiết Sĩ Tâm, Mộ Dung Thùy bất luận về thực lực hay thanh thế đều đã bị ảnh hưởng nặng nề, như thế bọn ta sẽ có thêm phần chắc chắn hơn trong việc đoạt lại Thiên Thiên và Tiểu Thi từ tay của Mộ Dung Thùy"

Yến Phi đón lấy mục quang của gã, nhẹ nói: "Trong một khoảng thời gian rất dài sắp tới, Biên Hoang Tập sẽ tuyệt đối không được khinh suất vọng động, bằng không sẽ có khả năng để mất toàn bộ chiến thắng vừa có được"

Lưu Dụ muốn nói nhưng lại ngần ngừ, sau cùng chán nản nói: "Sự thật đúng là như vậy. Các phái hệ trong tập cùng các thế lực bên ngoài biên hoang có quan hệ chằng chịt với nhau, cho dù mọi người ái mộ Thiên Thiên, cũng không thể quăng bỏ hết để đi khiêu chiến Mộ Dung Thùy. Việc duy nhất có thể của bọn ta là làm tốt bổn phận của mình, làm cho Biên Hoang Tập tiếp tục là địa phương kiếm tiền tốt nhất trong thiên hạ"

Lại nói tiếp: "Bất quá bọn ta tịnh không cần phải chính diện đối đầu cùng Mộ Dung Thùy, chỉ cần thành lập một đội cao thủ, cùng Mộ Dung Thùy đấu trí mà không đấu lực, nói không chừng có thể cứu được Thiên Thiên và Tiểu Thi"

Yến Phi nói: "Người có thể vứt bỏ được Bắc phủ binh không quản tới sao? Tôn Ân và Hoàn Huyền sắp phát động, người tất phải trở về Quảng Lăng gian khổ phấn đấu, như thế mới không phụ kì vọng của Huyền soái đối với người"

Lưu Dụ nghe vậy liền á khẩu vô ngôn.

Yến Phi cười nhẹ nói: "Mỗi một cá nhân đều có trách nhiệm và mục tiêu phấn đấu của bản thân, mục tiêu của ta cực kì rõ ràng, là để chủ tì Thiên Thiên an toàn trở về được Biên Hoang Tập, kì dư chuyện khác đều không quan trọng"

Lưu Dụ ngạc nhiên thốt lên: "Người.."

Yến Phi vỗ vỗ vai Lưu Dụ, hân hoan nói: "Đợi đến khi khai mạc Chung Lâu hội nghị, người đại diện ta tuyên bố là Yến Phi đã li khai Biên Hoang Tập, đã đi tìm cách cứu chủ tì Thiên Thiên rồi, giúp ta chào tạm biệt mọi người, và nói với họ:

"Nếu có một ngày ta cần viện thủ của hoang nhân, ta sẽ cử người đến thông báo cho bọn họ"

Lưu Dụ ngẩn người một lát, cười khổ nói: "Ta đã hiểu rồi"

Yến Phi chợt cười ha hả, bỏ đi một cách tự nhiên.

Hồi 74

Tiên Phong Bộ Đội

Yến Phi đang định quay ngang đi về hướng nam xong, rồi đánh vòng lại quay ngược lên phía bắc, đột nhiên có tiếng vó ngựa như sấm vang rền phía sau, chàng dừng bước quay đầu nhìn, đầu mày nhăn lại.

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn mỗi người cưỡi một ngựa, đang đuổi theo về hướng chàng, phía sau còn kéo theo một con ngựa khác.

Bàng Nghĩa cười ha hả nói: "Hào tiểu tử ! Dám cả gan bỏ lại bọn ta mà tự tư hành động, nói coi người đáng tội gì ?"

Cao Ngạn thờ hỏn hển nói: "May mắn là ta hiểu rõ Yến tiểu tử người như lòng bàn tay, lắt đuôi là ta đoán biết người muốn đi đảng đông hay đảng tây, việc cứu Thiên Thiên bộ bỏ thiếu phần của bọn ta được sao ?"

Hai người đảo ngựa dừng lại ngay trước mặt của Yến Phi, cả ba con ngựa đều trông thần tuấn phi thường, chỉ nhìn qua một lần là biết chúng là loại hiếm thấy.

Yến Phi cười khổ nói: "Các người bộ muốn theo ta đi chết hay sao ?"

Cao Ngạn phóng xuống ngựa đi đến, ngạo mạn nói: "Biên Hoang Tập là địa phương chuyên môn tạo nên kỳ tích, người đi ra từ Biên Hoang Tập đương nhiên cũng có khả năng tạo ra kỳ tích. Làm sao mà bọn ta có thể đi chết dễ như thế chứ ? Ta dám khẳng định sẽ nghênh đón được Thiên Thiên và Thi Thi trở về."

Bàng Nghĩa cũng đã nhảy xuống ngựa, dẫn con ngựa không người cỡi kia đến cạnh Yến Phi, hân hoan thốt: "Đây là một con Tiên Ti bảo mã không có tiêu ký gì trên thân, có thể xứng giúp biên hoang đệ nhất cao thủ của chúng ta bớt ít nhiều cước lực."

Yến Phi trong lòng nảy sinh nỗi nghi ngờ, ngạc nhiên nói : " Thác Bạt Nghi à ?"

Cao Ngạn một tay khoác lên vai chàng, nhìn mặt chàng cố nhin không được phun ra cười nói : "Người đúng là tiểu tử hồ đồ, cứ cho việc mình làm là thần bất tri quỷ bất giác, thật ra mọi người đều dễ mất tới hành vi cổ quái của người, chỉ là không nói ra thôi! Há há ! Trông thấy quân kinh châu triệt binh, ai nấy đều tinh thần phấn khởi, chỉ có người không tỏ vẻ vui mừng chút nào, một mình ra dòng Dĩnh Thủy mà đón gió lạnh, không

biết làm như vậy chỉ là đồ đại xuẩn đần mà thôi. " Yển Phi khổ não nói: "Một mình ta đi, muốn đánh muốn chạy, rất là thuận tiện, có hai người cùng đi, ta còn nhiều điều để lo lắng thêm."

Bàng Nghĩa không vừa ý nói: "Hiện tại người đi cứu người chứ đâu phải đi làm thích khách, cần phải đầu trí chứ không phải dùng lực, bọn ta không những không làm vướng chân người, mà ngược lại đối với người là một trợ lực lớn. Hà huống ta sợ người một mình hồ tư loạn tưởng, cuối cùng lại hóa điên, Thiên Thiên và tiểu Thi lại càng không có hy vọng phản hồi Biên Hoang Tập."

Cao Ngạn lôi chàng đến bên thân ngựa quất lớn : "Chớ nói nhiều những lời không lọt tai ấy, bọn ta đã quyết định phải đi cùng với người, lên ngựa đi !"

Yển Phi ném ánh mắt về hướng Nam môn.

Bàng Nghĩa hào khí can vãn, nói : "Mọi người đều là người hiểu chuyện, không cần cái cảnh tổng tiến của mấy con mụ đàn bà như vậy. Ba người bọn ta là lính tiên phong đi trước cứu Thiên Thiên và tiểu Thi, Biên Hoang Tập vĩnh viễn là hậu thuẫn của bọn ta. Đi thôi !"

Yển Phi trong lòng dâng đầy cảm động, đứng tần ngần ra đó không nói nên lời.

Chàng phi thân lên ngựa, Cao Ngạn, Bàng Nghĩa kề bên. Ba người giục ngựa vội vàng lên đường, vất bỏ mọi sự, bắt đầu cuộc hành trình lâu dài đầy gian nan..

° ° °

Yển Phi, Bàng Nghĩa, và Cao Ngạn ba người ngồi bên bờ nam Tứ Thủy, thường thức đùi sói do chính tay Bàng Nghĩa nướng, lũ ngựa thì tự do thỏa ý ăn cỏ và nghỉ ngơi trên sườn núi.

Cơn gió mạnh từ bờ sông quét đến, thổi tung y trang ba người bay phàn phật.

Cao Ngạn đi đến bên Yển Phi ngồi xuống, hỏi : "Yển gia à ! Bọn ta thật ra cần phải đi đâu đây ? Xin lão nhân gia người khai ân bảo cho bọn ta biết, không cần có cái vẻ hóa câm ra như thế ".

Bàng Nghĩa tỏ vẻ khó chịu nói: "Tiểu Phi tâm tình không tốt, người không nên làm phiền hấn. Bọn ta đương nhiên là đi đến Lạc Dương, Mộ Dung Thủy đi đến đâu, bọn ta sẽ đi đến đó. " Yển Phi chán nản, đáp: "Ta không biết ! Ta quả thật là không biết."

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa nghe xong nhìn nhau ngó ngẩn, giống hệt tám lão kim cương không thấy đầu óc ở đâu (chẳng còn biết mô tê gì cả).

Cao Ngạn gãi đầu thốt: "Người nói " không biết ! " thật ra là có ý gì ? Sau khi qua Tứ Thủy bọn ta sẽ bước chân vào hiểm cảnh, lúc nào cũng có thể gặp địch nhân.

Làm sao lẩn trốn trên đất địch chính là nghề của tiểu đệ, nhưng cũng cần phải biết đi đến đâu mới được chứ."

Bàng Nghĩa hùa theo : "Tiểu Ngạn nói có đạo lý, phương bắc cừu gia của chúng ta ở khắp nơi. Thiết Sĩ Tâm sẽ là lý do người bị giết đó, nếu để bất kỳ bang chúng nào của Hoàng Hà bang phát giác bọn ta ly khai biên hoang, ắt sẽ bằng mọi giá sẽ tìm đến tầm cừu. Lão ca người lại là huynh đệ của Mộ Dung Vĩnh kẻ hợp tác với Hoàn Huyền, Yên nhân chắc không bỏ qua cho người. Do đó bọn ta cần phải có kế sách chu toàn, mới có thể rời khỏi biên hoang, bằng không thì lời tiên đoán đi tìm chết của lão ca người sẽ hiệu nghiệm ngay đó."

Cao Ngạn thở dài : "Lão Yển người hình tướng đặc biệt, không cần đưa ra ấn tín cũng lộ rõ dáng vẻ của biên hoang đệ nhất cao thủ, không nghĩ ra chút phương pháp, thật là khó hành động."

Yển phi cười khổ : "Ta không phải là bất cận nhân tình, nhưng có một vài tình huống các người không hiểu , bởi vì ta đã mất đi liên lạc với Thiên Thiên. " Bàng Nghĩa và Cao Ngạn bốn mắt nhìn nhau, đầu óc vẫn mù mờ.

Bàng Nghĩa nhíu mày nói :"

Người và Thiên Thiên lúc nào cũng liên lạc được sao ?"

Yến Phi gật đầu đáp :"

Có thể nói như vậy, bất quá việc ấy chỉ là sự liên lạc của tâm linh, ta có thể nghe nàng nói, lại có thể truyền tin cho nàng. Trước đây có thể nhìn ra âm mưu đối phó bọn ta của Mộ Dung Thùy, toàn là do nàng cáo tố cho ta biết."

Cả hai nghe xong trợn mắt há hốc miệng, Yến Phi có cảm ứng kỳ dị , là điều Biên Hoang Tập nhân đều biết, kể cả việc trừ khử Hoa Yêu, không một ai lại tưởng tượng nổi cảm ứng của chàng càng lúc càng thần kì .

Cao Ngạn la thất thanh: "Tiểu tử ngươi đã luyện thành truyền tâm thuật (thuật trò chuyện bằng cảm ứng tinh thần) rồi hay sao !"

Bàng Nghĩa song mục sáng lên, vui mừng thốt :"

Thế thì bọn ta có niềm tin cứu được bọn họ rồi."

Yến Phi buồn thảm nói :"

Chỉ hận là trong năm ngày qua, ta không thể thu được một lời nào từ nàng. Ta lại không thể chủ động kiểm nàng, chỉ khi nào trong lòng nàng tưởng nhớ mãnh liệt đến ta, ta mới có thể cảm ứng được nàng, kiến lập được mối liên hệ tâm truyền tâm."

Bàng Nghĩa hoảng hốt kêu lên: "Nguyên lai là do ngươi trong lòng lo lắng Thiên Thiên xảy ra chuyện, chẳng trách lúc nào cũng có cái bản mặt đưa đám kia. Theo ta nghĩ do khoảng cách quá xa, truyền tâm thuật của ngươi mới mất linh nghiệm như vậy."

Yến Phi thở dài: "Ta cũng hy vọng đây là lý do, nhưng bờ bên kia là bình nguyên Lạc Thủy, cách Lạc Dương không quá ba ngày ngựa, nên khoảng cách xa gần không phải là vấn đề."

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn hết lời đối đáp, tâm tình lập tức biến thành trầm trọng.

Có thể Thiên Thiên đã thật sự gặp nạn rồi.

Bàng Nghĩa hỏi: "Lần cuối ngươi liên lạc được với Thiên Thiên, là việc mấy ngày rồi ?"

Yến phi đáp :"

Sau khi ta tiến nhập Chung Lâu hành thích Thiết Sĩ Tâm một chút, ta cảm giác được bi thương trong lòng nàng, vì nàng đã nhận được tin An công từ trần."

Cao Ngạn rung động nói: "Có thể là nàng vì bi thương quá độ mà ngã bệnh."

Yến Phi miễn cưỡng cố phần chấn tinh thần lên nói: "Bất luận thế nào, trạm đầu tiên của chúng ta là Lạc Dương, lúc đó mọi việc sẽ rõ thôi."

Bàng Nghĩa nói :"

Ta hiểu rõ tâm tình của ngươi, nhưng nếu lỗ mãng xông vào Lạc Dương như vậy, thì lại càng hỏng chuyện. Một khi để lộ cho Mộ Dung Thùy biết bọn ta ly khai biên hoang để đến cứu Thiên Thiên và tiểu Thi, nhất định sẽ xuất hết nhân thủ truy sát bọn ta, lúc đó không những chẳng cứu được ai, mà còn chẳng tự bảo vệ được chính mình, vì thế cần phải vạch rõ kế hoạch chu toàn."

Cao Ngạn nói: "Thường ngày coi ngươi đáng vẻ anh minh thần võ biết bao, tại sao lúc sự tình trọng đại như vậy, lại trở nên thần hồn bay đầu mất, tiến thoái đều không biết làm sao. Ngươi là kiếm thủ xuất sắc nhất của biên hoang bọn ta, lúc này ngươi hãy đem hết trí tuệ và sự điềm tĩnh của một kiếm thủ ra đi."

Bàng Nghĩa tiếp theo sau: "Mộ Dung Thùy là người tối lợi hại ở bắc phương, vũ công tài trí đều không kém Yến Phi người, nhược bằng người phát huy không hết bản lĩnh của mình, thì đúng là đưa đến cửa cho người ta làm thịt mà thôi."

Lắng nghe hai người kể này một lời kể kia một câu, Yến Phi lập tức bình tĩnh lại, hiểu rằng do mình khẩn trương quá độ vì Thiên Thiên, hơn nữa lại gấp gáp mong thành công ngay, sơ xuất bỏ quên chân lý "dục tốc bất đạt"

Trầm giọng xuống nói :"

Các người có đề nghị tốt gì hay không ?"

Cao Ngạn thốt : "Nói đến nghe ngóng tin tức, chính là bản lĩnh độc môn của lão tử ta, các người căn bản không cần bước đến Lạc Dương nửa bước, mọi việc cứ giao phó cho ta thực hiện là xong ngay. " Bàng Nghĩa vỗ đùi nói :"

Ý kiến hay ! Cao tiểu tử giả thần giống thần, giả quỷ giống quỷ, bảo đảm không ai có thể nhìn ra thân phận của y. Sau khi biết rõ tình hình, bọn ta mới quyết định nên xoay sở thế nào ?"

Yến Phi hít một hơi thở thật sâu :"

Hãy cứ liệu thế đã !"

° ° °

Lưu Dụ người bước vào tổng đàn Đại Giang bang ở Đông môn, đột nhiên lại nghĩ đến Yến Phi. Ba người bọn họ ly khai Biên Hoang Tập đã hơn mười ngày, không biết tình hình ra sao rồi ?

Chung Lâu nghị hội đầu tiên sau khi Biên Hoang Tập quang phục, đã quyết định cách phân chia quyền lực mới.

Phi Mã hội, Bắc Kỳ liên, và Khương bang các lộ giữ nguyên địa bàn vốn có của mình, địa bàn của Hán bang đương nhiên là do Đại Giang bang tiếp thu, tổng đàn ở Đông môn của Hán Thủy bang trở thành Đại Giang bang tổng đàn.

Thế lực vừa mới khởi dậy của Đồ Phụng Tam, hùng bá tiểu kiến khang, chỉ chia một phần lâu phòng cho Yết bạng Cơ Biệt , Phỉ Nhị Phiết, và Hồng Tử Xuân ba người vẫn tiếp tục là các đại hào của Biên Hoang Tập, đều nắm giữ những thương vụ đầy lợi nhuận. Hồng Tử Xuân bị bắt trong cuộc chiến Biên Hoang Tập, thọ trọng thương, đến nay vẫn còn ở trong giai đoạn dưỡng thương. Bất quá không một ai dám có chủ ý muốn thay y, bởi vì các phái hệ đều không có địch ý, lại còn giúp đỡ lẫn nhau.

Toàn thể Biên Hoang Tập đang ở trong thế cân bằng một cách vi diệu và thân thiện.

Chiếu ngồi ở nghị hội Chung Lâu đã tăng thêm ba chỗ, một chỗ để dành cho đại công thần quang phục Biên Hoang Tập - Yến Phi, một chỗ cho tân lãnh tụ Dạ Oa tộc - Diêu Mạnh, còn một chỗ đương nhiên là để trống cho lãnh tụ tinh thần của Biên Hoang Tập - Kỷ Thiên thiên.

Hoang nhân từ bốn phương tám hướng quay trở về. Thủy bộ giao thông Nam Bắc thuận lợi không chút trở ngại, chỉ mất khoảng mười ngày, Biên Hoang Tập lại phát khởi sắc thái hưng vượng, đúng là giai đoạn thịnh thế chưa từng có.

Mọi người đều hoàn toàn hiểu rõ, Biên Hoang Tập có thể có một thời gian an bình thịnh trị, nhưng khi nào đến lúc kết thúc những ngày tốt đẹp ấy, không một ai có thể khẳng định.

Giang Văn Thanh tại thư trai mới vừa xây dựng một mình tiếp kiến Lưu Dụ, không những tỏ vẻ rất trọng thị Lưu Dụ, mà còn coi hấn như một chiến hữu thân thiết.

Giang Văn Thanh vẫn còn vẻ ngoài của thế gia công tử trong trang phục nam nhân, nhưng Lưu Dụ hiện giờ

lại luôn có thể từ các biểu hiện trên mặt và mỗi một động tác của "hắn", mà nhìn ra được mặt nữ tính nhu mì của "hắn". Chính y cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao trước đây khi "hắn" còn là Tống Mạnh Tề thì không có cảm giác ấy, tác dụng tâm lý quả thật là thần diệu.

Lưu Dụ ngồi xuống trước Giang Văn Thanh, lúc nàng đang cúi người trên án làm việc, nói : "Ta vừa tính lại gặp tiểu thư, thì ngay lúc đó lại nhận được truyền triệu của tiểu thư".

Giang Văn Thanh đặt quyền sở trong tay xuống, nhìn hắn mỉm cười : "Như vậy thỉnh Lưu huynh hãy nói ra trước lý do đến gặp Văn Thanh đi, sau đó Văn Thanh sẽ đem chuyện muốn nói ra phụng cáo được không?"

Lưu Dụ cười nói : "Tiểu thư thật hiểu rõ chuyện tiên phát chế nhân. Ta đến gặp tiểu thư để nói lời từ biệt. Hiện tại Biên Hoang Tập đại cục đã an định, thế đứng Đại Giang bang trạm cũng yên ổn, phục hưng là vấn đề thời gian, ta bị buộc phải nhàn rỗi lại trở nên hoảng sợ, bởi đó nên là lúc quay về báo cáo cho Huyền Soái.

Nói đến Tạ Huyền, Lưu Dụ thần tình ảm đạm, biểu lộ vẻ tưởng nhớ Tạ Huyền không còn nhiều ngày nữa.

Giang Văn Thanh đương nhiên minh mạch tâm sự của hắn, hiện thời trong Biên Hoang Tập, nàng là người duy nhất ngoài trừ Lưu Dụ hiểu rõ Tạ Huyền còn cách ngày mất không xa. Nàng nhẹ nhàng bày tỏ : "Biên Hoang Tập không phải là địa phương không bao giờ làm người ta buồn sao? Nghe nói Lưu huynh lần trước đến Biên Hoang Tập, đều thích cùng Cao Ngạn đi dạo Dạ Oa Tử, làm sao đã hơn mười ngày rồi mà Lưu huynh cũng chưa bước chân vào thanh lâu nửa bước vậy ?"

Lưu Dụ cảm thấy ngượng ngập, không ngờ nàng lại tự mình tìm hiểu rõ chuyện này như vậy, dẫu hoàn toàn hiểu nàng mượn chuyện để bày tỏ tâm ý riêng, hắn nhất thời không biết dùng lời gì để nói. Càng không thể nói với nàng lý do tại sao không có lòng nghĩ đến yêu đương, nguyên nhân là vì Vương Đạm Chân kia. Hắn cười khổ nói : "Yến Phi và Cao Ngạn đi về phương bắc xuất sanh nhập tử, ta làm sao có tâm tình đến đó."

Giang Văn Thanh ánh mắt trong sáng như có khả năng nhìn thấu nội tâm y, quan sát y hồi lâu, chum môi thở "Phù ! Phù !"

rồi cười duyên dáng nói : "Lưu huynh đỏ mặt rồi! Hay lắm ! Tạm thời bỏ qua cho chàng. Đừng có oán trách ta níu chân chàng, chàng thật sự nhận thấy sự phục hưng của Đại Giang bang, chỉ là vấn đề thời gian thôi sao?"

Lưu Dụ ngẩn người ra một thoáng, trong lòng nghĩ nói chuyện trước mặt nàng không thể có chút gì hàm hồ, miệng lưỡi sắc bén của nàng khiến không ai có thể cưỡng lại được. Y chỉnh dung đáp : "Vì ta đây lòng tin tưởng đối với tiểu thư, do đó tin rằng tiểu thư dựa vào lợi thế của Biên Hoang Tập, ắt có thể trùng hưng lại oai phong ngày trước của Đại Giang bang."

Giang Văn Thanh thở dài nói : "Trong chuỗi ngày tháng còn dài trong tương lai, bọn ta vẫn còn phải trong hoàn cảnh thua thiệt mà đấu tranh cầu tồn, thậm chí có thể nói là tạm thời sống tạm. Lưỡng Hồ bang tuy gặp thất bại nặng nề, nhưng có Hoàn Huyền chống lưng cho Nhiếp Thiên Hoàn, Lưỡng Hồ bang vẫn còn một mình nắm giữ cuộc diện Trường Giang, ảnh hưởng trực tiếp đến tình thế phương Nam. Điều duy nhất bọn ta có thể làm và nên làm là lợi dụng tài lộc thu được từ Biên Hoang Tập, theo Biên Hoang Tập phát triển tạo dựng thuyền nghiệp, nhưng làm thế nào để chấn hưng bang, đều cần phải trông vào Lưu huynh đó !"

Lưu Dụ trong lòng ngẫm tán đồng, Giang Văn Thanh không gấp báo cừu, đúng là một hành động sáng suốt. Vì Đại Giang bang nguyên khí chưa hồi phục lại, đồng thời đã mất chỗ dựa, chỉ hợp với tình trạng giấu cờ chôn trống, nghỉ ngơi và nuôi dưỡng lại lực lượng. Biên Hoang Tập là nơi tập trung đông đảo những thợ khéo người tài, còn Đại Giang bang lại là chuyên gia chế tạo thuyền, nếu có thể nắm lấy Biên Hoang Tập làm căn cứ địa, có thể đã vừa phát triển thu lợi lại vừa có thể mạnh mẽ tạo dựng thuyền nghiệp cho mình, đúng là sự lựa chọn và sách lược tối ưu.

Hắn càng lúc càng cảm thấy Tạ Huyền giúp mình lôi kéo Giang Văn Thanh lại, đúng là chiêu tuyệt diệu, hắn đương nhiên không thể cô phụ hảo ý của Tạ Huyền.

Gật đầu nói : "Đây chính là lý do mà ta cần phải về Quảng Lăng."

Nhãn châu của Giang Văn Thanh lộ xuất thần sắc lo lắng, thanh âm nhu thuận nói : "Nếu Huyền Soái còn, sự

an toàn của chàng không phải là vấn đề, nhưng giả sử Huyền soái đi rồi, ai là người có thể bảo hộ chàng tại Bắc Phủ binh ? Còn ai là người nguyện ý bảo hộ chàng? Lưu Lao Chi ư ? y cũng vốn là người xuất thân hàn môn, không thể không coi chừng về mặt của những kẻ cao môn mà hành xử, nếu không chỉ sợ không lo được cho chính y."

Lưu Dụ bình thản đáp: "Đây chính là nguyên nhân trước tiên chúng ta cần phải thu phục lại Biên Hoang Tập, bắt đầu từ ngày hôm nay, vận mệnh của ta và quý bang cùng dính liền với nhau, ai muốn đến thu nhiều lợi ích từ Biên Hoang Tập, cần phải thông qua Lưu Dụ ta; quý bang có chấn hưng được không, thời coi theo Lưu Dụ ta có phần đầu không."

Giang Văn Thanh nhẹ nhàng nói: "Chàng dường như tính thiếu mất một người ?"

Lưu Dụ cười nhẹ: "Ta làm sao quên được Đồ Phụng Tam ? Trước khi ta ly khai, ta sẽ gặp hẳn tận lòng bàn bạc. Chúng ta đều hiểu rõ Đồ Phụng Tam là người không thể chỉ dùng vài lời mà lôi kéo được, vả lại hẳn cũng có dã tâm của hẳn."

Nhưng nếu sau này ta có thể chứng minh những lời nói ấy không phải là lời nói trống tuếch, sẽ có ngày hẳn nhìn thấy và hợp tác với bọn ta, so với việc làm công cụ sát nhân cho Hoàn Huyền thì điều này quả là hữu lợi."

Giang Văn Thanh chăm chú nghe giọng trầm trầm của hẳn, gật nhẹ đầu: "Ta càng lúc càng minh bạch vì sao Huyền Soái không tuyển chọn người nào khác, lại chọn chàng làm người kế thừa. Đồ Phụng Tam là người thực tế, nếu không sẽ không đứng bên hoang nhân, nhờ vậy lại có được căn cứ địa ở Biên Hoang Tập, nhận được sự tán đồng của hoang nhân."

Kế đó lại tiếp: "Lưu huynh chuẩn bị khi nào thì ly khai ?"

Lưu Dụ đáp: "Sau khi ta gặp Đồ Phụng Tam lập tức đi ngay."

Rồi lại thở một hơi dài than: "Chuyện Huyền soái lo ngại nhất là "Đại Hoạt Di Lặc" Trúc Pháp Khánh quay lại Kiến Khang, một khi để cho Di Lặc giáo đâm chồi nảy mầm ở Kiến Khang, không những Tà gia sẽ gia phá nhân vong, Phật môn Nam phương cũng gặp phải họa kiếp, sức tàn phá của việc đó thật khó lòng mà tưởng tượng."

Do đó ta đã đáp ứng Huyền soái, phải bằng mọi giá cản trở phụ Trúc Pháp Khánh đến miền nam."

Giang Văn Thanh im lặng một chốc, đoạn thốt: "Ta minh bạch điều này, may mắn Biên Hoang Tập là địa phương có tin tức linh thông nhất thiên hạ, bọn ta sẽ dùng mọi biện pháp để giám thị động tĩnh của Di Lặc giáo, một khi có tin, lập tức phi báo cho Lưu huynh."

Lưu Dụ cảm kích đáp: "Đa tạ tiểu thư!"

Giang Văn Thanh liếc ánh mắt trong sáng nhìn y nói: "Đây là phận sự trong gia đình mà ! Đâu cần phải khách sáo như vậy."

Tim Lưu Dụ dường như không còn kèm hãm nổi kích động muốn lọt ra trên ghế.

Nói thật ra thì nét động lòng người của Giang Văn Thanh thật không kém hơn Vương Đạm Chân, bất quá không biết có phải vì thân phận đặc thù của nàng là Đại Giang bang chủ hay không, hay là vì bản thân từng trải qua một mối tình tuyệt vọng nên không có cách nào nghĩ đến chuyện tình nam nữ.

Trong lòng cần phải tự đề tỉnh mình, nàng chỉ là bạn và chiến hữu, tuyệt không thể để mối quan hệ rối rắm này phát triển.

Gượng cười hai tiếng, chuyện hỗn độn ấy cũng xong.

Hai người lại bàn về phương pháp bí mật để giữ liên lạc sau khi về đến Quảng Lăng, Giang Văn Thanh tiễn gã ra tận cửa chính tổng đàn.

Đôi mắt đẹp của Giang Văn Thanh sâu lắng nhìn y nói: "Chúng ta sẽ phân cách hai nơi trong một thời gian, Lưu huynh cần phải bảo trọng, nếu thật sự cảm thấy việc không xong, chỉ bằng hời đảo Biên Hoang Tập vẫn còn nhiều ngày tháng thỏa chí vẫy vùng. Ngày nào Nam Bắc chưa thống nhất, Biên Hoang Tập vẫn còn là địa phương tự do nhất thiên hạ."

Cảm xúc trong lòng Lưu Dụ trào dâng, với tình cảnh bên mỹ nữ Giang Văn Thanh lúc này, tựa như cảnh những kẻ yêu nhau đang đau đớn không đành lòng ly biệt, nhưng thật tế thì đương nhiên không phải vậy.

Hắn thành khẩn nói: "Nàng cũng cần phải cẩn trọng, Biên Hoang Tập cũng là nơi biến hóa vô thường và tối nguy hiểm trong thiên hạ. Ta đi đây!"

Nói xong hắn quay đầu bước đi.

Giang Văn Thanh yêu kiều kêu lên ở đằng sau: "Hãy nói lại với Huyền Soái, Đại Giang bang vĩnh viễn không bao giờ quên ân đức của người."

Lưu Dụ giơ tay tỏ vẻ đã nghe rõ rồi.

Một khắc sau hắn đã bước trên đông đại nhai, đi về hướng Dạ Oa Tử, băng qua Đệ Nhất lâu trống không, trong lòng lại trở nên bồi hồi cảm xúc.

Trong lòng hoang nhân, Đệ Nhất lâu đã trở thành một mảnh đất thánh nửa ngoài Dạ Oa Tử, khi nào mà Đệ Nhất lâu được xây dựng lại sừng sững ở nơi này, sự huy hoàng của Biên Hoang Tập sẽ hoàn toàn khôi phục lại, bằng không sẽ để lại một khuyết điểm chẳng thể nào bù đắp được.

Hồi 75

Nam Bắc Tranh Hùng

Tiếng chim kêu ám hiệu của Cao Ngạn vang lên từ khu rừng rậm phía sau hoang thôn.

Yến Phi mở to song nhãn, thấp thoáng tia nhìn uy mãnh nhiếp nhân. Sau một thoáng yên lặng, tuy đã hồi phục nhãn thần thường ngày song vẫn đầy vẻ thâm sâu khó lường.

Trong khuôn viên mười trượng, bất kể âm thanh nhỏ đến đâu, kể cả tiếng sâu bò chuột chạy, nhất nhất đều không thoát khỏi thính nhĩ của Yến Phi.

Mũi chân của Cao Ngạn điểm nhẹ lên mái hiên của căn phòng kế bên, tiếp đó đã tung mình tới phòng hoang nơi chàng đang ngồi, chỉ để lại một tiếng động khẽ, hiển thị khinh công tiểu tử ấy đã đại tiến, lại còn cố ý phô trương với chàng.

Khóe miệng Yến Phi điểm một nụ cười nhẹ.

Trước khi Cao Ngạn đến Lạc Dương do thám tin tức, Yến Phi đã tốn hết một ngày một đêm công phu, giúp tiểu tử này đã thông kì kinh bát mạch, khiến cho võ công của Cao Ngạn có được bước đột phá đáng kể, nay đã thấy được thành quả.

Kim Đan Đại Pháp của chàng thật sự từ trước tới nay chưa từng xuất hiện qua, là kỳ công dị pháp nằm ở biên giới giữa người và tiên. Trải qua trau dồi luyện tập khả dĩ đạt được thần thông biến hóa; giúp cho người luyện có được hiệu quả kinh người. Sau khi kéo mình ra khỏi bể sâu của đau thương và nhớ nhung Kỳ Thiên Thiên, chàng đã hoàn toàn minh bạch, muốn thành công đoạt lại Kỳ Thiên Thiên từ tay của Mộ Dung Thùy, tự mình cần phải vượt lên trên cảm giác mất mát, bằng không sẽ giống tình cảnh khi trước thảm bại dưới tay Tôn Ân tại Trấn Hoang Cương. Vì lẽ đó, trọn mấy ngày nay, Yến Phi đã tự hoàn thiện năng lực bản thân bằng cách tập trung toàn trí lực tu luyện, đồng thời tận dụng chỗ này giúp Bàn Nghĩa đã thông kinh mạch bị bế tắc trong người, khai phát khí mạch của y, sẵn tiện giúp Bàn Nghĩa tiến tới cảnh giới võ công thượng thừa.

Cao Ngạn xuyên qua cửa sổ vào, điểm nhẹ xuống đất rồi búng lên, buông người xuống trước mặt Yến Phi, bắt chước chàng chéo chân ngồi xuống, hai tay giơ ra nói: "Chờ xem! Thân thủ của ta sẽ sớm đuổi kịp người

thôi."

Yến Phi mỉm cười: "Toàn nói chuyện không tưởng!"

Cao Ngạn chăm chú quan sát Yến Phi, đại hỉ nói: "Giỏi cho Yến Phi! Bây giờ mới đúng là bản sắc của Biên Hoang đệ nhất cao thủ, lạnh lùng bình thản, thâm bất khả trắc. Trước khi rời khỏi, ta không biết nên đa lo, với bộ dạng bức tức, làm sao mà đi cứu người?"

Trong lòng Yến Phi cảm thấy rất hài lòng, Cao Ngạn vĩnh viễn luôn sung mãn và lạc quan, lúc thụ thương tại Kiến Khang, Cao Ngạn thất ý nên giống như một người khác, bất quá Cao Ngạn thất ý lúc đó phần lớn là vì mất đi võ công nên mới như vậy.

Nhú mảy nói: "

Có nghe ngóng được tin tức gì mới không?"

Cao Ngạn ngó quanh hỏi: "Bàng lão bản đầu rồi?"

Yến Phi đáp: "Lão ta đi săn rồi"

Cao Ngạn tiếp: "May là hoang thôn này hoàn toàn tách biệt thế giới bên ngoài, nên vẫn còn thú để săn bắn. Như hiện tại ở vùng phụ cận Lạc Dương không chỉ vắng bóng người bộ hành, đến cả tiếng chim cũng không còn. Ôi! Một dải giang sơn tuyệt mỹ, ngày này qua ngày khác cứ người công qua ta đánh lại, đã biến thành địa ngục trần gian. Theo thiên ý của ta, có lẽ thắng lợi cuối cùng sẽ là Biên Hoang quốc của bọn ta, nhân vì sớm muộn sẽ có một ngày tất cả địa phương đều sẽ trở thành biên hoang.

Yến Phi thông qua thần tình bất an của gã cũng có thể tưởng tượng ra tình cảnh khủng hoảng, loạn lạc tại vùng Lạc Dương. Chiến tranh đã tàn phá mọi sinh hoạt đời thường, người dân tản loạn bỏ chạy, khắp phương đạo tặc đào binh giết người cướp của.

Chàng biết rõ tính cách của Cao Ngạn, mở miệng ra như vậy, nhất định đã điều tra ra những tin tức hữu dụng, chỉ là cố tình kéo dài chờ đợi.

Gật đầu nói: "Ngày nào Bắc phương còn chưa thống nhất, chiến tranh còn tiếp tục. Vốn dĩ Phù Kiên là người có nhiều hy vọng nhất, nhưng đáng tiếc một bước sa chân, lập tức mất đi thể thượng phong."

Cao Ngạn tiếp: "Tình hình Quan Trung còn đáng sợ hơn, Phù Kiên trước khi hoàn toàn thất bại quyết đánh một đòn cuối cùng. Ba đại thế lực do Mộ Dung Xung huynh đệ, Diêu Trường và Phù Kiên cầm đầu hiệp lực tấn công, biến Quan Trung thành địa ngục trần gian, người dân lưu tán, cắt đứt mọi thông lộ.

Ôi! Đừng nhìn ta như thế, nhìn người như muốn lấy cái mạng nhỏ này của ta vậy, Mộ Dung Thùy và Thiên Thiên tịnh không có tới Lạc Dương"

Yến Phi thất thanh: "Cái gì?"

Cao Ngạn vẻ quan trọng nói: "Cái gì cái đầu người ấy? Nếu đổi lại để người tra tìm tin tức, đảm bảo tới cái bóng của Mộ Dung Thùy cũng không thấy rõ. Con bà hấn chứ! may là lão tử ta đích thân ra tay, thêm vào một chút may mắn, tìm ra được kẻ trước đây phụ trách do thám tại Lạc Dương, tra ra tình huống thực sự"

Yến Phi hết nhẫn nại nói: "Già như người tiếp tục lòng vòng, chắc ta phải đem nội công của người thu hồi lại, cho biết cái tư vị mất hết võ công lần nữa."

Cao Ngạn mỉm cười tiếp: "Ta chỉ là cho cuộc sống thêm chút hương vị mà thôi, đây đích thị là tiên pháp Thiên Thiên truyền cho, bất kể truyện tốt hay xấu, cũng phải tìm ra mặt khoái lạc của nó. Ha! Nói chứ! Sau khi người nghe được, sẽ giảm bớt lo lắng nhưng cũng sẽ không thể vui vẻ được. Thiên Thiên đã đổ bệnh!"

Yến Phi thờ dãi, toàn thân thư giãn, nói: "Tin tức của người đích thực hữu dụng phi thường, chứng thực nghi vấn của ta là đúng. Thực sự, từ lần đầu cùng Thiên Thiên triển khai truyền tâm đối thoại, ta đã cảm nhận được truyền tâm năng lực của nàng càng lúc càng yếu. Trong đêm ta đem Thiên Thiên rời khỏi thuyền địch,

ta đã nhận thấy sức khỏe nàng rất yếu, chắc là tổn hao tâm lực, sau đó lại đột nhiên nhận được tin An công từ trần, đúng là nàng không thể chịu đựng được hơn nữa."

Cao Ngạn đắc ý nói: "Hiện tại cuối cùng đã chứng thực được Thiên Thiên vẫn còn sống. Đúng là làm người ta không thể tin được, Mộ Dung Thùy không ngờ vì Thiên Thiên lại không tới Lạc Dương đốc chiến, mà suất lĩnh thân binh rẽ qua Vinh Dương, để lại Cao Bị và con trai hấn Mộ Dung Bảo công phá Lạc Dương. Tuy nhiên tướng giữ thành Lạc Dương Địch Bân Nhai chưa đến bảy ngày đã mở cổng thành đầu hàng. Lạc Dương hiện đã nằm trong tay Mộ Dung Thùy."

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Tin tình báo của người đích xác là thần thông, không ngờ có thể nắm rõ tình hình của Mộ Dung Thùy đến vậy."

Cao Ngạn đáp: "Lão tử ta về phương diện này đương nhiên có biện pháp, trong thời thế hiện nay, quan tước, quyền vị không còn tác dụng, chỉ có màu vàng của kim tiền mới có thể làm lay động lòng người. Thủ hạ Lão Địch cũng có người của ta, một đĩnh hoàng kim không đủ thì quảng mẹ nó hai đĩnh hoàng kim, Liên Ách Phật cũng phải mở lời vàng ngọc, Kim Cương mắt mù cũng trở nên sáng."

Yến Phi không thể không nói thật lòng: "May mà tiểu tử người thà chết cũng đòi theo tới đây"

. Lại không hiểu hỏi tiếp: "Tại sao Mộ Dung Thùy không đưa Thiên Thiên qua Lạc Dương để nàng hồi phục sức khỏe mà lại đưa tới Vinh Dương?"

Cao Ngạn đáp: "Mộ Dung Thùy quả là cao minh, biết rõ lòng người hiểm ác, bất quá không để bất cứ sơ suất nào xảy ra, sợ rằng trong trung quân có thể bị ám sát. Lạc Dương hiện tại tan hoang đổ nát, mọi người đều biết rằng Lạc Dương đang bốn mặt thọ địch, nếu quân đội từ Quan Trung mà xuất quân ắt mục tiêu đầu tiên sẽ là Lạc Dương. Hay chính là vì lý do đó, Mộ Dung Thùy không nguyện ý để Thiên Thiên chủ tọa ở tại nơi hiểm địa."

Yến Phi trầm ngâm suy nghĩ, hỏi: "Tình hình Quan Trung hiện như thế nào?"

Cao Ngạn nói: "

Người muốn báo cáo tường tận hay chỉ sơ lược qua thôi? Tất cả để người chọn."

Yến Phi cúi kính cầu nhàu: " Người biết bao nhiêu thì nói bấy nhiêu đi, bất cứ biến hóa nào chỉ cần hơi liên quan cũng có thể ảnh hưởng tới sách lược cứu người của chúng ta."

Cao Ngạn hân hoan nói: "Ta chỉ đang cố kích thích cái não nhỏ của người thôi."

Tình hình của Quan Trung, tất phải đề cập đến thời điểm vài tháng trước khi chiến cuộc này nổ ra, Phù Kiên cùng Mộ Dung Trùng tại thành tây Trường An đã triển khai chiến trận vô cùng kịch liệt, Phù Kiên khởi chấn dư uy, toàn thắng truy đuổi Mộ Dung Trùng tới tận cung A Phòng, không ai ngờ Phù Kiên đột nhiên mất hết tự tin, nhớ tới bóng ma thất bại tại trận chiến Phì Thủy, đặt chân đến cửa thành mà không vào lại hỏi quân quay về Trường An, để lại nhi tử Phù Huy đối phó với Mộ Dung Trùng. Kết quả đương nhiên Phù Huy thiếu kinh nghiệm thua trận, sau lại bị trách mắng, trong lúc nóng giận nên tự vận mà chết.

Từ sau trận này, Phù Kiên cuối cùng đã rơi vào mặt vận."

Yến Phi gật đầu nói: "Phù Kiên đích xác đã phạm phải sai lầm trí mạng, bất luận quân tướng trung thành với y tới đâu, cũng hiểu y vô phương phục hồi lại uy vũ của những ngày xưa."

Cao Ngạn nói: "Sau trận này, Phù Kiên bị bức rút lui về phòng thủ Trường An."

Mộ Dung Trùng cùng Diêu Trường thay phiên tấn công Trường An, hy vọng sẽ đoạt được Trường An trước đối phương. Căn cứ vào lời kể lại của những người thoát khỏi Quan Trung thì đích thực là Phù Kiên không còn trụ được bao lâu nữa."

Yến Phi tức khắc rùng mình: "Ta hiểu rồi, đó chính là lý do tại sao Mộ Dung Thùy lại rút lui về Vinh Dương."

Cao Ngạn như lạc trong sương mù nói: "Ta vẫn chưa minh bạch! Quan Trung phát sinh cố sự sao lại ảnh hưởng tới việc Mộ Dung Thùy đang tấn công lại rút lui tại nơi quan ngoại?"

Yến Phi phân tích: "Hiện tại Bắc phương đang tranh hùng, tình hình sẽ được quyết định bởi giao tranh giữa hai đại thế lực tại Quan Đông và Quan Tây.

Quan Đông là thiên hạ của Mộ Dung Thùy, còn tình hình tại Quan Tây tuy vẫn chưa phân định, song thắng bại sẽ sớm phân. Bất luận Mộ Dung Trùng huynh đệ hay Diêu Trường giành thắng lợi đều phải đối phó với mối đe dọa từ phía Mộ Dung Thùy. Mộ Dung Thùy rút khỏi Lạc Dương, đích thị muốn thi hành Không Thành kế, mục đích dẫn dụ ác xà xuất động, đợi địch quân sa chân hiểm địa, vây lại rồi tiêu diệt một mẻ, sau đó dẫn quân thẳng tiến, thu phục Quan Tây. Lúc Quan Đông, Quan Tây trở thành lãnh thổ của Đại Yến, thiên hạ phương Bắc đích thị sẽ trở thành vật trong túi của Mộ Dung Thùy y."

Cao Ngạn vỗ chân đánh tét, hứng chí nói: "Quả có lý! Bất quá chuyện Bắc phương tranh hùng mà người nói thì có ảnh hưởng gì đến hoạt động bí mật giải cứu Thiên Thiên của chúng ta?"

Yến Phi đáp: "Quan hệ lớn là đằng khác. Ta hỏi người một câu, dưới tình huống bình thường, nếu Mộ Dung Thùy tiếp tục giữ Thiên Thiên chủ tớ gần bên không rời, làm sao chúng ta có thể cứu người?"

Cao Ngạn ngậy người trừng mắt nhìn Yến Phi, tựa hồ lần đầu tiên đặt chân trên mặt đất đối diện với hiện thực tàn khốc, sắc diện đổi tảo, lo sợ nói: "Căn bản không có chút cơ hội."

Đồng thời chán nản than: "Giả như Yến đại ca thủ người muốn ám sát Mộ Dung Thùy, một mình hắn thì may ra có chút cơ hội thành công, nhưng bằng muốn cứu thoát thêm hai người, Tiểu Thi lại không biết chút nào võ công, trừ phi..."

Yến Phi cổ vũ: "Trừ phi gì nào?"

Giọng Bàng Nghĩa vang lên tại cửa ra vào, tiếp lời: "Trừ phi chúng ta đánh bại quân đoàn tùy thân tinh nhuệ của Mộ Dung Thùy, như vậy mới thực sự có cơ hội cứu người"

. Nói xong cầm chuỗi đại hái về ném qua phía hai người, chán nản ngồi xuống dựa tường gần cửa, úp mặt trong tay.

Cao Ngạn hứng khởi vỗ nhẹ vào chân nói: "Tốt! Để ta lập tức quay về Biên Hoang Tập triệu tập cứu binh, đánh cho Vinh Dương trời rung đất chuyển."

Bàng Nghĩa im lặng không nói, chỉ có tiếng thở nặng nề.

Yến Phi lặng lẽ nhìn Cao Ngạn.

Cao Ngạn ngăn người giây lát, tự vấn bản thân, đồng thời hỏi ý của hai người kế bên: "Có tốt không?"

. Hai mắt bắt đầu ươn ướt, môi run run, không nói nên lời.

Bàng Nghĩa ngẩng đầu lên, hai mắt đều hướng tới nhánh cây leo đại trên mái nhà đổ vỡ, nói: "Kể cả có triệu tập toàn bộ hảo thủ của Biên Hoang Tập tiến đánh quân đội của Mộ Dung Thùy thì cũng chỉ là tự đưa mình đến diệt vong. Sợ chưa đến được Vinh Dương đã bị đánh cho tan tác."

Cao Ngạn thổn thức: "Kể cả biết phải chết, chúng ta cũng phải thử một lần, cả ba chúng ta đều phải tìm biện pháp, đừng để liên lụy đến huynh đệ tại Biên Hoang. Chết thì chết! Thiên Thiên và Tiểu Thi là do chúng ta đưa đến Biên Hoang Tập, chúng ta..."

Thốt ra những lời cuối cùng không thể thành câu, tiếp đó chỉ là những tiếng thổn thức không sao kèm chế được.

Yến Phi mặc gã khóc hồi lâu, vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, song mục ẩn chứa tinh quang, nói: "Muốn cứu bọn họ, thiên hạ khả dĩ chỉ có một người có thể giúp chúng ta."

Cao Ngạn tức thì chấn động tinh thần, trên mắt hiện rõ vẻ bán tín bán nghi, ngẩng nhìn Yến Phi.

Bàng Nghĩ hỏi: "Ai?"

Yến Phi chậm rãi nhấn từng chữ một: "Huynh đệ của ta, Thác Bạt Khuê"

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi lại: "Thác Bạt Khuê?"

Yến Phi đảo mắt liếc nhìn cả hai người, quả quyết nói: "Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở (đại ý: Sở tuy bé nhưng nhà Tần mất nước tất do Sở). Mộ Dung Thùy căn bản tại Bắc phương không có đối thủ, duy chỉ có Thác Bạt Khuê là ngoại lệ, y là kẻ Mộ Dung Thùy cố kỵ nhất, quân đội do đích thân y huấn luyện khả dĩ có thể cùng quân đội vô địch của Mộ Dung Thùy quyết phân thắng bại. Cứu Thiên Thiên cùng Tiểu Thi chỉ có duy nhất một cách, đó là cùng Thác Bạt Khuê hợp tác toàn diện, giúp y đánh bại Mộ Dung Thùy, y sẽ giúp chúng ta cứu người, cơ bản không còn biện pháp nào khác nữa."

Bàng Nghĩ hoài nghi nói: "Thác Bạt Khuê đích thực được như vậy sao?"

Yến Phi nhẹ nhàng đáp: "Người có đề nghị khác sao?"

Hai người không có lời nào để đáp lại.

Yến Phi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Ta tới Biên Hoang Tập chủ yếu để tránh chiến tranh tàn sát kiếm kế sinh nhai, ai ngờ rằng lại còn sa chân vào chiến cuộc sâu hơn nữa, hiện cũng đành chấp nhận số mạng thôi! Hai người mau quay lại Biên Hoang Tập đi, ta khởi hành tới Thịnh Nhạc kiếm Thác Bạt Khuê, tận dụng mọi thủ đoạn giúp y đối phó với Mộ Dung Thùy, đã minh bạch chưa?"

Bàng Nghĩ nói: "Tiểu Ngạn quay về thôi, ta muốn đi theo người, vấn đề này ta không thể bàng quan đứng ngoài, thà rằng mạo hiểm chết người còn hơn sống thoi thóp một ngày mà như một năm."

Cao Ngạn thất thanh: "Ta làm sao có thể thể bất nghĩa thế được? Ta phải đến Thịnh Nhạc."

Yến Phi cười nhẹ nói: "Tốt! Sau khi ăn xong mấy trái chuối đại chúng ta lập tức khởi hành. Trong mười ngày tới, mọi người sẽ minh bạch tại sao ta nghĩ Thác Bạt Khuê là hy vọng cuối cùng của chúng ta."

o o o

Lưu Dụ đang ở Tiểu Kiến Khang nguyên là tổng bộ của Hung Nô bang, nay đổi tên thành "Chấn Kinh hội"

, thảo luận với Đồ Phụng Tam.

Đối phương tiếp kiến gã trong nội đường mà không mang theo bất kỳ thủ hạ nào, kể cả thủ hạ tâm phúc Âm Kì, chỉ với hành động này cũng đủ chứng tỏ thiện chí "cùng thảo luận"

của Đồ Phụng Tam.

Hai người ngồi trên trường kỷ, uống trà thơm, nhàn nhã và thanh thoi như hai bằng hữu đang ngồi tán chuyện xưa, sự thật lại là hai kẻ tử địch chỉ vì biến hóa thần kì mà ngồi lại bàn bạc.

Đồ Phụng Tam tranh tiên tiến thẳng vào vấn đề, cười nhẹ nói: "Lưu huynh định đến để từ biệt à?"

Lưu Dụ cười khổ đáp: "Đồ huynh đoán sai rồi."

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: "Lưu huynh biết tại sao ta đoán như vậy không?"

Lưu Dụ tiếp tục cười khổ, lắc lắc đầu chậm chậm.

Đồ Phụng Tam thờ dãi, nhìn lên xà nhà, từ từ nói: "Từ sau khi giành lại được Biên Hoang Tập, có nhiều chuyện khác nhau cứ luẩn quẩn trong đầu, chuyện đứng đầu đích thị là hành động giải cứu Thiên Thiên của

ba người Yến Phi, rồi chuyện Lưu huynh khi nào sẽ quay trở lại Quảng Lăng cũng lại là chuyện mà ta quan tâm."

Tiếp đó mục quang nhìn thẳng vào Lưu Dụ, đối đầu trực diện với gã, song mục lấp lánh thần quang, nói: "Vì Lưu huynh quay về sớm, chứng thị nội thương Tạ Huyền vô cùng nghiêm trọng, nếu không Lưu huynh sẽ còn lưu lại Biên Hoang Tập, vì như vậy Lưu huynh mới có thể phát huy hết hiệu dụng."

Lưu Dụ nói: "Trước khi ta tìm gặp Đồ huynh, sớm biết khó giấu Đồ huynh sự thật, nhưng ta vẫn quyết định cùng Đồ huynh hòa đàm."

Đồ Phụng Tam vào thẳng vấn đề hỏi: "Tạ Huyền chính thị còn bao nhiêu ngày dương thế?"

Lưu Dụ không do dự đáp: "

Có thể không quá mười ngày, cũng có thể sẽ là ngày mai, chỉ sợ chính bản thân Huyền soái cũng không dám chắc."

Đồ Phụng Tam rung động toàn thân, nhất thời không nói nên lời.

Lưu Dụ nói: "Đồ huynh có thể đem chuyện hôm nay ta đến gặp, hoặc những lời đã nói ra, bao gồm cả tình hình của Huyền soái, chính thức báo cáo lên Nam Quận Công, ta tuyệt đối không vì vậy mà trách Đồ huynh."

Đồ Phụng Tam giơ ngón tay cái lên tán thưởng: "Đáng là đối thủ của Đồ Phụng Tam ta, Đồ mỗ căn bản biết rõ điều gì nên báo cáo với Nam Quận Công, điều gì nên giấu, Lưu Dụ huynh hãy yên tâm."

Lưu Dụ cảm kích nói: "Chuyến này ta trở về Quảng Lăng, chắc sẽ là giai đoạn hung hiểm nhất của cuộc đời, sẽ bị kéo vào cuộc đấu tranh kịch liệt giữa triều đình cùng Bắc Phủ Bình, tuy sống chết thành bại khó đoán song ta tuyệt không mảy may sợ hãi, chỉ mong toàn lực đối phó, đấu tranh đến cùng. Hy vọng Đồ huynh có thể cho ta một chút thời gian và cơ hội."

Đồ Phụng Tam chăm chú nhìn Lưu Dụ, tự thấy phải đánh giá lại gã một cách tử tế, khoe miệng chột nở chút tiểu ý, gật đầu nói: "Đã biết núi có hổ mà vẫn cứ đi vào. Nếu ta phân tích không sai, Lưu huynh căn bản không có lấy nửa phân cơ hội thành công, chỉ là bồi táng với Tạ Huyền mà thôi."

Lưu Dụ khẽ nói: "Như ta không chết được thì sao?"

Đồ Phụng Tam cười nói: "Thì ta đối với Lưu huynh càng thêm kính trọng."

Lưu Dụ nói: "Chỉ cần những lời này là quá đủ đối với ta."

Đồ Phụng Tam nhướn mày: "Chỉ vài lời sao đủ? Ta có thể giúp Lưu huynh thêm một chuyện, bằng cách trả lời tín hàm của Nam Quận Công, chỉ ra Lưu huynh là một trong những nhân tài bậc nhất của Bắc Phủ Bình cần phải tranh thủ về mình, như vậy đối với Lưu huynh chỉ có lợi mà vô hại."

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Nam Quận Công sẽ tin sao?"

Đồ Phụng Tam hân hoan nói: "Tạ Huyền nếu còn tại thế, có chết y cũng không tin, nhược như Tạ Huyền tạ thế, Nam Quận Công sẽ trở thành người có thể lực mạnh nhất ngoài Tư Mã hoàng triều, cũng trở thành hy vọng duy nhất đối kháng Tôn Ân cùng Bắc phương chư Hồ, tất cả mọi tình thế đều sẽ biến đổi."

Không như người khác, Lưu Dụ hoàn toàn minh bạch Đồ Phụng Tam đang thăm dò mình, để xem gã có phải là người có năng lực trong cuộc tranh đấu chính trị tráo trở này không, nhược như gã vẫn cứ nhắc, bảo thủ, không thay đổi ắt sẽ không thêm lý gì đến gã thêm nữa.

Gật đầu nói: "Quả là diệu kế, đa tạ Đồ huynh."

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Tạ Huyền quả nhiên không hề đánh giá sai về huynh, đối bằng người khác, ắt sẽ hoàn toàn cự tuyệt. Chỉ mình Lưu huynh minh bạch sau khi Tạ Huyền tạ thế, cả Nam phương ắt xảy ra biến hóa ghê người, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra."

Lưu Dụ hỏi: "Đồ huynh có thể cho ta thêm thời gian để quan sát biến hóa không?"

Đồ Phụng Tam thản nhiên nói: "Nếu là trước khi Nam Quận Công cùng Nhiếp Thiên Hoàn kết minh, ta tuyệt sẽ không vì bất kỳ hy vọng xa vời nào mà đưa ra lời cam kết, hiện tại lại có thể cho huynh một câu trả lời quả quyết, bất quá huynh cần bao nhiêu thời gian?"

Lưu Dụ nói: "Ba năm thì sao?"

Đồ Phụng Tam thở một hơi dài nói: "Ba năm nói dài thực không dài, nói ngắn thực cũng không ngắn, Lưu huynh liệu có bao nhiêu phần mười chắc chắn?"

Lưu Dụ quyết đoán: "Chắc chắn cả mười phần!"

Đồ Phụng Tam ngửa mặt cười to, đưa tay ra nói: "Tốt! Bất quá tại giai đoạn này, ta sẽ không động đến một sợi lông nào của Đại Giang Bang, Lưu huynh hãy yên tâm ra đi."

Hai tay cùng xiết chặt.

Hồi 76

Mật Mưu Tạo Phản

Thành Giang Lăng, Phủ Đại Tư Mã.

Ba ngày trước, Hoàn Huyền từ Nghi Đô về lại, lập tức giải tán tì bộc trong phủ, thay người của y vào. Y biết chắc không một ai dám nửa lời than vãn, bởi vì binh quyền ở Kinh Châu đã nằm hết trong tay y, luôn Tư Mã hoàng triều cũng phải coi nét mặt của y mà hành sự, hưởng chi vài kẻ hạ nhân. Không phải là y không tính giết hết người trong phủ, chỉ là như vậy mọi người sẽ biết rõ tâm địa của y, lại sẽ làm cho thanh danh của y bị ảnh hưởng, bất lợi cho hành động sắp làm là ép Tư Mã Diệu thoái vị.

Y hiện đang đứng ở nơi đã từng tranh cãi với Hoàn Xung trước đây, ôn lại tình cảnh hôm đó.

Lúc đó y chỉ cảm thấy phẫn nộ, chứ chưa động sát cơ.

Thân binh lại báo, Dương Toàn Kỳ đến.

Hoàn Huyền nói: "Đưa y vào đây."

Đối Tư Mã hoàng triều, y tuyệt đối coi như thù địch, cũng biết rằng năm đó Hoàn Ôn xin được nhận lễ "cửu tích", là vinh hiển mà quyền thần các triều trước đây từng được hưởng, đã phạm tội đại kỵ của Tư Mã hoàng triều, tuy rằng Hoàn Ôn chết trước khi việc thành, lại làm cho Tư Mã thị có ác cảm với Hoàn gia.

Nhớ lại năm y lên mười sáu, theo huynh là Hoàn Xung đến Kiến Khang, một hôm đến Lang Nha Vương phủ của Tư Mã Đạo Tử tham gia yến hội, gặp lúc Tư Mã Đạo Tử đang say, trước mặt bao nhiêu tân khách hỏi y: "Hoàn Ôn lúc tuổi già tính làm loạn, là lý do tại sao?"

Một câu đùa nhưng làm cho kẻ chưa trải sự đời như y bối rối không chịu nổi.

Là bởi câu nói đó, làm y hạ quyết tâm, quyết định giết hết người của Tư Mã thị, chiếm lấy tất cả, hoàn thành di nguyện chưa thành của phụ thân.

Từ đó trở đi, y hết mực tôn trọng huynh trưởng Hoàn Xung người đã bồi dưỡng y thành tài, cố kỵ nhất chính là chú cháu Tạ An, Tạ Huyền, hiện tại Hoàn Xung và Tạ An đã qua đời, bốn ngày trước nhận được tin do Đồ Phụng Tam từ Biên Hoang Tập truyền về, từ chỗ Lưu Dụ biết được tin tức chính xác là mạng Tạ Huyền chỉ còn khoảng mười ngày, khiến y cảm thấy thời cơ để đoạt hoàng vị cuối cùng đã đến, nên trở về Giang Lăng.

Kinh Châu thứ sử phủ đặt tại Giang Lăng, chính là địa bàn bao đời của giòng họ Hoàn thị y, nơi thế lực của

Hoàn gia đã ăn sâu bám rễ, ngay cả thứ sử cai quản Kinh Châu trên danh nghĩa là Ân Trọng Kham cũng phải nhìn nét mặt y mà hành xử.

Dương Toàn Kỳ sau lưng hướng y thỉnh an.

Hoàn Huyền nói: "Ngồi đi!"

Dương Toàn Kỳ thấy y đứng, nào dám ngồi xuống, vội nói: "Ti chúc đứng được rồi."

Hoàn Huyền tịnh không quay đầu lại nhìn y, chỉ là đối với thái độ cao ngạo của Hoàn Huyền, y đã quá quen rồi. Dương Toàn Kỳ cũng là người xuất thân cao môn vọng tộc, chỉ là gia tộc y phát lên trễ hơn, vẫn còn thấp hơn nhiều so với hiển hách của Hoàn gia. Cứ nhìn gia thế của Hoàn Huyền, đương nhiên không coi thân phận sĩ tộc của y ra gì.

Một tháng trước, y dẫn binh từ Biên Hoang Tập trở về Kinh Châu, viết tờ báo cáo cho Hoàn Huyền, cùng với mật hàm của Đồ Phụng Tam, dâng lên Hoàn Huyền ở Nghi Đô, lại hoàn toàn không được triệu kiến. Cho tới hôm nay, Hoàn Huyền về lại Giang Lăng đã được ba ngày, mới được tiếp kiến. Có thể thấy được tâm tình Dương Toàn Kỳ kinh sợ bất an đến dường nào.

Hoàn Huyền cuối cùng cũng quay thân hình hùng vĩ lại, lạnh lùng nhìn y hỏi:

"Toàn Kỳ ngươi hãy nói cho ta biết, hôm Phụng Tam gặp lại ngươi, ngươi có cảm giác ra sao?"

Dương Toàn Kỳ ngậy người đáp: "Thuộc hạ không rõ ý của Nam Quận Công."

"Nam Quận Công" chính là tước vị tôn quý, vốn thuộc về Hoàn Ôn.

Lúc Hoàn Huyền lên năm, trưởng tử của Hoàn Ôn là Hoàn Hi cùng thứ tử Hoàn Tể, tận hết khả năng và tín sủng của Hoàn Ôn hầu đoạt quyền trên tay Hoàn Xung. Hoàn Xung kiên nhẫn đợi đến ngày Hoàn Ôn mất, liền ra tay đối phó đám huynh đệ thù địch, lại nói rằng Hoàn Ôn truyền mệnh cho con trẻ Hoàn Huyền kế thừa tước vị, bởi vậy Hoàn Huyền mới năm tuổi đã trở thành Nam Quận Công. Từ đó Hoàn Huyền gọi Hoàn Xung là đại huynh, tựa như các huynh đệ khác chưa hề tồn tại.

Hoàn Huyền bước qua trước mặt y, chắp hai tay sau lưng, thần thái an nhàn nói: "Có nhiều chuyện, bề ngoài chúng ta không chút nào nhìn ra có chỗ nào không thỏa đáng, nhưng lại có một cảm giác không thể giải thích, lờ mờ cảm nhận được sự tình không đơn giản như biểu hiện trên mặt. Ta cần hỏi chính là cảm giác lúc đó của ngươi, có cảm thấy tuy Phụng Tam nói ngon ngọt, sự thật lại oán hận trong lòng, cố che giấu lòng phản bội lại ta?"

Dương Toàn Kỳ tự nhiên cảm thấy toàn thân từ từ lạnh ngắt, phát sinh cảm giác không lạnh mà run, một phần là vì Hoàn Huyền thuộc loại người không nói đến lý lẽ, chỉ bằng cảm giác chủ quan và thái độ ưa ghét mà đưa ra phán đoán về người khác, khiến y cảm thấy ớn lạnh trong lòng. Nghĩ người mà ngấm tới ta, đến một lúc nào đó trong hiện tại hoặc tương lai, Hoàn Huyền lại dùng phương thức này để phán đoán lòng trung thành của y, nói y làm sao thoải mái được.

Một phần nữa chính là từ người Hoàn Huyền, lúc y nhắc chân bước lại, từ trên người y phát ra một loại hàn khí kì dị như có như không, không ngừng tăng trưởng. Hiển thị Hoàn Huyền đã luyện thành tiên thiên chân khí kỳ công, trong khoảng thời gian vừa qua đã có đột phá tiến dài, bởi vì y trước đây chưa từng có cảm giác như vậy trên người Hoàn Huyền.

Cho dù nhìn từ phương diện nào, Hoàn Huyền đúng là một người đáng sợ.

Dương Toàn Kỳ làm ra vẻ suy tư, sự thật trong đầu y trống rỗng, đáp: "Toàn Kỳ lúc đó không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ thấy lời của Đồ đại nhân là hợp tình hợp lý, mà lúc đó quân ta đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, sự tình biến hóa thật sự quá đột nhiên."

Hoàn Huyền đứng lại cách khoảng năm bước sau lưng y, không một tiếng động.

Dương Toàn Kỳ không dám quay đầu lại, không thấy tiên thiên dị khí từ người y phát ra, lại cảm giác rất rõ

ràng vị trí của Hoàn Huyền, biết chắc Hoàn Huyền đang trong trạng thái tuyệt đối tình tảo. Đúng là một cảnh giới của đặc cấp cao thủ.

Hoàn Huyền đột nhiên cười hỏi: "Người nói Phụng Tam đã viết gì trong thư?"

Dương Toàn Kỳ vội đáp: "Thuộc hạ không biết chút gì trong thư của Đồ đại nhân."

Hoàn Huyền nhẹ giọng nói: "Mật hàm của Phụng Tam biểu hiện đầy đủ tài trí của y, y tình không một lời trần tình với ta về việc y làm, lại chỉ miêu tả với ta sách lược quân sự tốt nhất dưới tình thế hiện nay. Phụng Tam đúng là tài ba, làm ta không thể bắt nể trách phạt y, lại cũng không thể không ủng hộ y, để y tiếp tục trong vai trò một nửa phản loạn."

Dương Toàn Kỳ ngạc nhiên hỏi: "Một nửa phản loạn?"

Hoàn Huyền không trực tiếp trả lời câu hỏi của y, nói: "Lập luận của Phụng Tam là ngày nào Nam Bắc còn chưa thống nhất, thì ngày đó Biên Hoang tiếp tục tồn tại, sẽ không có một thế lực nào có thể độc chiếm cái địa phương vô pháp vô thiên này. Mà giá trị cho sự tồn tại của Biên Hoang Tập, chính là vì nó khác biệt với tất cả các thành thị khác trong thiên hạ. Bởi vậy bọn ta cần phải tham dự vào Biên Hoang Tập, từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện một trò chơi nguy hiểm như vậy, phải y theo quy luật trò chơi của Biên Hoang Tập mà hành sự, như vậy thì mới có thể trở thành người được hưởng lợi. Toàn Kỳ nhận thấy những lời này của Phụng Tam ra sao?"

Dương Toàn Kỳ vẫn chưa đoán ra được "tâm ý" của Hoàn Huyền đối với Đồ Phụng Tam, tránh né câu hỏi đáp: "Hoang nhân hung mãnh có tiếng, lại xuất hiện sự đoàn kết chưa từng có không ai có thể tưởng tượng được, hơn nữa biết rõ về Biên Hoang, bởi vậy tuy Yên Quốc Thiên Sư lưỡng quân đã dốc hết sức bình sinh, miễn cưỡng chiếm được Biên Hoang Tập, nhưng khi Mộ Dung Thùy và Tôn Ân rời khỏi, Biên Hoang Tập liền bị Hoang nhân chiếm lại. Từ đó có thể thấy được, muốn chiếm Biên Hoang Tập không phải dễ dàng, giữ được Biên Hoang Tập so ra lại khó như lên trời."

Hoàn Huyền lại đi ngang qua bên người y, đắm mình trong suy tư, tới trước một cánh cửa sổ, nhìn ra ngoài, gật đầu nói: "Nếu không có Phụng Tam, hành động viễn chinh Biên Hoang Tập của bọn ta hôm nay đã thất bại hoàn toàn."

Nhưng ta có thể tin nhiệm Phụng Tam không? Y ở xa nơi Biên Hoang Tập, ta làm sao có thể không chế y đây?"

Dương Toàn Kỳ nghe được trong lòng sinh ra ớn lạnh, Đồ Phụng Tam là bạn lớn lên cùng Hoàn Huyền cũng là chiến hữu thân như huynh đệ, vẫn bị Hoàn Huyền hoài nghi như vậy, những người khác lại càng không tránh khỏi.

Y biết rõ Đồ Phụng Tam trong lòng luôn luôn tận trung với Hoàn Huyền, cho tới khi Hoàn Huyền kết minh với tử địch của Đồ Phụng Tam là Nhiếp Thiên Hoàn.

Hoàn Huyền thờ dài nói: "Phụng Tam trong thư biểu thị minh bạch nguyên nhân tại sao ta lôi kéo Nhiếp Thiên Hoàn, là bởi vì thực lực Bắc Phủ Bình thủy sư và bọn ta ngang nhau. Nếu bọn ta lại bị Nhiếp Thiên Hoàn kềm chế, sẽ không cách chi khống chế đại giang, cùng Nhiếp Thiên Hoàn kết minh là chọn lựa duy nhất. Người xem ! Phụng Tam đúng là khéo hiểu ý người."

Dương Toàn Kỳ đến giờ phút này, vẫn chưa đoán được thái độ của Hoàn Huyền đối với Đồ Phụng Tam, không dám trả lời. Hoàn Huyền không bao giờ dùng đức phục người, chỉ là uy vũ của y cũng không kém phần hiệu quả.

Hoàn Huyền quay người lại, cười nói: "Lần này Toàn Kỳ làm rất hợp với ý ta, bởi vì nếu người không quyết định nhanh chóng rút binh, ta dám khẳng định tạo ngộ của người còn khó chịu hơn so với Nhiếp Thiên Hoàn, lại làm chuyện Phụng Tam nửa giả nửa thật phản bội lại trở thành sự thật, mà trong tình huống lúc đó, bọn người căn bản không có khả năng hoàn thủ."

Dương Toàn Kỳ giảm bớt lo lắng trong lòng, sau khi về lại Kinh Châu luôn luôn sống trong lo lắng, đương nhiên là sợ Hoàn Huyền vì y không xong việc mà lại giáng tội xuống y.

Chỉ là ở một phương diện khác lại bất phục trong lòng, nghe giọng Hoàn Huyền, như là coi Đồ Phụng Tam so với mình cao hơn không chỉ một bậc.

Hạ giọng nói: "Thuộc hạ lúc đó đã chuẩn bị kỹ cho tình huống xấu nhất."

Hoàn Huyền lắc đầu nói: "Phụng Tam tuyệt đối không ngu đến mức cùng người ngạnh chiến, mà sẽ kéo dài cuộc chiến bằng cách cô lập và cắt đường lương thực, đến lúc bọn người chịu không nổi phải rút quân thì sẽ truy đuổi theo sau. Biên Hoang là địa bàn của Hoang nhân, ưu thế thấy rõ, bọn người tuyệt đối không có cơ hội. Khôn ngoan như Nhiếp Thiên Hoàn, cũng phải hao binh tổn tướng mà rút lui, nếu không nhờ trận mưa lũ, bọn ta chắc cũng đã mất đi đồng minh."

Lời y nói toàn là sự thật lúc đó, Dương Toàn Kỳ nhất thời á khẩu.

Hoàn Huyền đến đứng bên cạnh cửa sổ, như hơi sợ bị ánh tịch dương chiếu vào thấy, hai mắt sáng rực lên, tự hỏi chính mình: "Ta có thể tin nhiệm Phụng Tam không?"

Dương Toàn Kỳ đáp: "Chỉ cần coi biểu hiện về sau của y, không phải là sẽ rõ sao?"

Hoàn Huyền đáp: "Bốn ngày trước y vừa cho người mang lại một đoàn ngựa Hồ loại nhất phẩm, lại truyền về một tin tối quan trọng có thể ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch của ta. Không cần phải đoán cũng thấy y có những biểu hiện hết sức xuất sắc."

Dương Toàn Kỳ lấy làm lạ hỏi: "Vậy chủ công còn lo lắng chuyện gì?"

Hoàn Huyền cười nói: "Như vậy vẫn chưa đủ."

Rồi nhìn Dương Toàn Kỳ, chậm rãi từng chữ nói: "Cách duy nhất y có thể xóa giải nghi ngờ của ta đối với y, là phải trăm thảo trừ căn đám dư nghiệt của Đại Giang bang. Giờ phút y mang thủ cấp của Giang Văn Thanh về để trên án của ta, ta mới có thể tin Đồ Phụng Tam vẫn còn là Đồ Phụng Tam trước kia."

Dương Toàn Kỳ nghe được người như đông cứng lại, không biết nói sao.

° ° °

Hải Nam đảo. Mỏm Cô Nguyệt.

Tôn Ân rất thích ngắm biển, nước thủy triều lên xuống, giống như hô hấp của trời đất, tiết tấu sung mãn của biển nước mệnh mệnh làm rung động lòng người.

Y vắt chân ngồi xuống bên mỏm núi, suy tư trong lòng cũng giống như sóng dữ của biển cả, lên xuống đập vào bờ đá.

Y sờ dĩ có được thành tựu ngày hôm nay, toàn nhờ thúc phụ Tôn Thái ban cho.

Tôn Thái từng làm quan đến chức thái thú, sáng lập đạo đường, chính là tiền thân của Thiên Sư đạo, bỏ hết trí lực tài bồi cho Tôn Ân.

Tôn Thái vốn không có ý phản loạn, chỉ chuyên đạo thuật, lại bị Tư Mã Đạo Tử tạo ra tội danh là dùng đạo thuật huyền hoặc binh sĩ, tự mình dẫn cấm vệ cao thủ đang đêm tấn công đạo trường, giết hết gia tộc Tôn Thái. Võ công Tôn Ân lúc đó đã hơn Tôn Thái, vượt thoát vòng vây, trốn tới Hải Nam. Từ đó sáng lập Thiên Sư đạo, dựa vào Ngũ Đầu Mễ tín đồ và hào tộc địa phương đi theo, kiến lập nên một Thiên Sư quân lớn mạnh, vượt biển công hãm Hội Kê.

Y và Tư Mã hoàng triều không những có công oán, lại thêm tư cừu sâu như biển cả.

Hiện tại cường hào tám quận Hội Kê, Ngô Quận, Ngô Hưng, Nghĩa Hưng, Lâm Hải, Thủy Gia, Tân An, Hải Nam đều tụ tập dưới cờ Thiên Sư quân của y, chỉ còn đợi đúng thời cơ.

Cơ hội cuối cùng đã đến.

Tạ Huyền có thể dẫu bất cứ người nào, lại tuyệt đối không thể dẫu y. Mạnh chân đến Kiến Khang để uy hiếp triều đình và Hoàn Huyền ở Kinh Châu, chỉ làm ông ta chết nhanh hơn thôi.

Chỉ là y nhẫn nại chờ đợi tin tức của Tạ Huyền.

Ngày nào Tạ Huyền còn đó, Tấn thất vẫn còn vững như Thái Sơn, lòng người vẫn chưa loạn.

Binh lính của Từ Đạo Phúc đã về lại Hội Kê, Thiên Sư quân lại cần một ít thời gian, sau hành động quân sự phí công vô ích ở Biên Hoang Tập để nghỉ ngơi, cho đến khi hồi phục lại nguyên khí.

Y phảng phất cảm được thất bại đến ở Biên Hoang Tập, vẫn là bại ở dưới tay Tạ An. Nếu như Yến Phi, Kỷ Thiên Thiên và Lưu Dự không kịp thời đến Biên Hoang Tập, lịch sử đã được viết khác rồi.

Nhưng mọi việc đã được định đoạt, hành động Biên Hoang Tập đã thành bại cuộc không thể vãn hồi.

Trong vòng xoáy cuộc chiến thống nhất thiên hạ, Biên Hoang Tập chỉ là một trong những bãi chiến trường, hoàn toàn không có khả năng ảnh hưởng đến thành bại của Thiên Sư quân y. Hiện tại y chỉ cần thay đổi kế hoạch, thay vì chủ động tiến quân đến Kiến Khang, đổi thành từng bước phát triển phạm vi thế lực, dụ quân Kiến Khang lại đánh, cũng vẫn là toàn thắng.

Sau khi cha con Tư Mã Đạo Tử lên ngôi, làm nhiều điều ngang ngược, khiến thành quả ổn định thiên hạ do Tạ An khổ cực dựng nên, một tay phá hết, lại chỉ có lợi đối với y.

Thêm vào chuyện Tư Mã Đạo Tử lo sợ đến uy hiếp từ Kinh Châu, lại sợ Bắc Phủ Binh ngựa giỏi khó kềm, nên phải hết sức tăng cường quân lực, lại tính cho hào gia Chiết Mân bắt nông dân vào lính, cưỡng bách nhập ngũ, nếu chuyện này được thực thi, sẽ lấy đi thế lực của cường hào địa phương, khiến lòng dân náo loạn, hết sức có lợi cho Thiên Sư quân chiêu mộ binh mã.

Hiện tại điều kiện để tổng khởi nghĩa đã chín mùi, thiên hạ không một ai có thể cản trở Tôn Ân y.

Lư Tuần lúc này tới sau lưng y, quỳ bái: "Thuyền đội đã tới bến tàu đợi lệnh, chỉ đợi Thiên Sư đại giá, lập tức khởi hành tiến tới Lâm Hải."

Tôn Ân vươn mình đứng dậy, mặt nhìn đồ đệ, nói: "Đứng lên!"

Lư Tuần đứng thẳng dậy khoanh tay cung kính.

Tôn Ân lãnh đạm hỏi: "Ở Kiến Khang có tin tức gì không?"

Lư Tuần đáp: "Tạ Huyền ở tại hẻm Ô Y gần nửa tháng, suốt thời gian đó không ngừng tiếp kiến nhân vật quyền quý ở các nơi lại, bao gồm cả Vương Cung và Ân Trọng Kham, lại ba lần nhập cung gặp Tư Mã Diệu, theo tin báo Tư Mã Diệu mỗi lần gặp Tạ Huyền đều không có Tư Mã Đạo Tử bên cạnh."

Tôn Ân nhìn lên trời đêm, nhíu mày nói: "Kỳ quái!"

Lư Tuần nói: "Tình huống đó đúng là bất bình thường, mười ngày trước Tạ Huyền về lại Quảng Lăng, từ đó sống kín ít khi ra ngoài, mọi công chuyện, đều do Lưu Lao Chi giải quyết. Tạ Huyền đúng như Thiên Sư liệu đoán, bởi vì đè nén thương thế khiến bệnh tình gia tăng, không còn được bao nhiêu ngày."

Tôn Ân than nói: "Nếu y chết sớm được thì chết đi cho rồi, bây giờ đã có đủ thời gian an bày hậu sự. Chỉ là những việc y an bày chắc là nhắm vào cha con Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, hoặc là Hoàn Huyền ở Kinh Châu và Nhiếp Thiên Hoàn, không còn sức đâu để lo đến Thiên Sư Đạo của bọn ta."

Lư Tuần nói: "Thiên Sư minh xét, Vương Cung hiện tại đã trở thành người Tư Mã Diệu tin sùng nhất, theo thuộc hạ thấy Tư Mã Diệu đề bạt Vương Cung, hàm ý để chống lại với Tư Mã Đạo Tử, bởi vậy Tạ Huyền cố sức lung lạc. Mà Vương Cung lại có quan hệ mật thiết với Ân Trọng Kham. Ít nhất trên danh nghĩa, là Vương Cung cai quản Dương Châu, Ân Trọng Kham cai quản Kinh Châu, hai người liên kết làm một, thật không thể

xem thường."

Tôn Ân nói: "Nghe nói Vương, Ân hai người sẽ trở thành thông gia, không biết có phải không?"

Lư Tuần đáp: "Đúng là có chuyện đó, chỉ là không biết tại sao, hôn sự tạm thời gác qua một bên."

Tôn Ân lộ thần sắc suy tư, trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên lại hỏi: "Ân Trọng Kham và Hoàn Huyền quan hệ ra sao?"

Lư Tuần đáp: "Ở ngoài mặt thì hai người có quan hệ không xấu, sự thật Ân Trọng Kham hết sức úy kỵ Hoàn Huyền, mọi chuyện đều nhường y ba phần, gần đây bộ tướng của Ân Trọng Kham nói năng bất kính với Hoàn Huyền, động nộ đến Hoàn Huyền, Ân Trọng Kham hoảng sợ lập tức sai bộ tướng trở về Kiến Khang, tạm tránh đại họa."

Tôn Ân không cầm được cười nói: "Thì ra là loại quan hệ tốt đó!"

Đoạn trầm giọng nói: "Còn tình hình bên Tư Mã Đạo Tử thì sao?"

Lư Tuần đáp: "Tư Mã Đạo Tử đang toàn lực tài bồi cho con trai Nguyên Hiên, lại thăng cấp cho em của Vương Quốc Bảo là Vương Du và cháu là Tư Mã Thượng Chi, cho đi cầm quân, toàn dùng người thân, khiến đại thần trong triều bất mãn. Vương Quốc Bảo lại còn hơn nữa, phát triển chuyện làm ăn cho vay nặng lãi, lại giúp cho đám cường hào kinh doanh đồ trộm, làm Kiến Khang nằm trong màn không khí nặng nề ngột thở. Nguy hiểm nhất là y lại sùng bái Di Lặc giáo, lại còn kêu gọi nghênh tiếp Trúc Pháp Khánh đến Kiến Khang dâng đàn làm pháp, xúc phạm đến cả Phật môn."

Tôn Ân nhìn lên trời cười lớn nói: "Đó kêu là trời giúp ta. Nếu ta không đoán sai, một khi Tạ Huyền chết đi, lập tức đại loạn. Vương Cung được trợ lực của Bắc Phủ binh sẽ thảo phạt Tư Mã Đạo Tử, bọn ta có thể ngồi làm ngư ông thu lợi."

Lư Tuần vui mừng nói: "Cách nhìn của Thiên Sư tuyệt đối không sai."

Tôn Ân nhìn ngắm Lư Tuần, cười nói: "Tình hình luyện công của Tuần nhi gần đây ra sao?"

Lư Tuần khiêm tốn đáp: "Dưới sự chỉ dạy của Thiên Sư, công lực của đồ đệ đã có đại tiến."

Tôn Ân đáp: "Mọi chuyện là nhờ ở con tự mình nỗ lực, ta chỉ là phụ trách chỉ dẫn."

Lại hỏi: "Tâm tình của Đạo Phúc có tốt lên chút nào không?"

Lư Tuần cười khổ nói: "Bề ngoài thì không thấy có gì khác, chỉ là con hoài nghi vết thương của y vẫn chưa hồi phục. Thật nghĩ không ra, Đạo Phúc trước giờ luôn có khả năng đùa chơi với nữ nhân trong tay, lại vì một nữ tử mà thần hồn điên đảo."

Tôn Ân lắc đầu than: "Bơi hay cũng có lúc chết đuối, loại chuyện này không ai có thể giúp được."

Lại thở dài, rồi cất bước đi xuống núi.

Hồi 77

Nhận Môn Bình Thành

Dưới ánh nắng buổi chiều, Yến Phi, Bàng Nghĩa, và Cao Ngạn ba người rong ruổi trên một đồi dốc, thấy một tòa thị thành cách hơn nửa dặm đang nằm phơi mình trong ánh dương quang sáng lạng. Một nhánh sông lớn chảy đến từ hướng đông thành, lại vòng theo hướng đông mà đi.

Bề ngoài tòa thị thành trông thật thanh bình yên ổn, con đường cái dẫn tới thành thị, thương lữ tấp nập vắng lại, tuyệt không có chút không khí chiến hỏa cận kề.

Cao Ngạn nhíu mày nói: "Tòa thành trì quái quỷ nào đây? Chắc chắn không phải là Trung Sơn, hang ổ của lão tặc Mộ Dung Thùy."

Yến Phi lắc nhẹ đầu đáp: "Thủ đô Trung Sơn của Đại Yến cách mặt đông thành ấy không quá trăm dặm. Thành này tên gọi Nhạn Môn, là một trong hai tòa đại thành phía trong Trường Thành, nằm phía mặt bên của thành này chính là Bình Thành, vùng đất mà binh gia hành quân tất phải tranh đoạt."

Bàng Nghĩa vui mừng nói: "Chúng ta không phải nhanh chóng có thể rời khỏi Trường Thành sao? Con bà nó! Ta đã nghe người ta nói rất nhiều về Trường Thành! Nhưng chưa bao giờ chính mắt nhìn thấy, cuối cùng hiện tại lại có thể được đại khai nhãn giới."

Yến Phi than: "Người có ta là người dẫn lộ là quá hợp cách. Ta, trọn cả thời niên thiếu của mình, thường qua lại nội ngoại Trường Thành, Trường Thành ngấm lại cũng có chút tựa như cổ hương của ta vậy."

Cao Ngạn cười nói: "Đâu có ai coi Trường Thành như cổ hương của mình, tưởng nhớ tới Trường Thành, chỉ nghĩ tới chuyện người đánh qua ta đánh lại thôi."

Thật ra thì cổ hương chân chánh của người ở đâu?"

Yến Phi nói: "Nếu người đem vấn đề tương tự mà hỏi Thác Bạt Khuê, hẳn có thể hùng hồn đem lịch sử dân tộc mà kể cho người nghe, bất quá ta và hắn lại không giống nhau, đối với phương diện này trong tâm tự thấy không thể phóng đại được. Bọn ta lớn lên cùng một nơi, tựa như là vùng đông bắc Nộn Giang (chú thích thêm: Nen River, hay ở văn bản tiếng Anh là Nenjiang River, là con sông thuộc Đông Bắc Bộ Trung Quốc hiện đại, nhánh dài nhất của Tùng Hoa Giang), là địa phương thuộc lưu vực phụ cận sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp (chú thích thêm: sông này thuộc Đông Bắc Trung Quốc, là một phần biên giới Nga – Trung, là một nhánh thuộc Hắc Long Giang). Sau khi đại quốc bọn ta bị Phù Kiên diệt, bộ tộc tan vỡ, Phù Kiên phân tán tộc nhân bọn ta, cưỡng bách định cư trong vùng Trường Thành giữa Bình Thành và Nhạn Môn Quan, rồi phái quan viên đến giám thị, buộc bọn ta phải lao vào sản xuất nông nghiệp, cung cấp lương thực cho đế quốc Đại Tàn."

Bàng Nghĩa nói: "Phù Kiên xuất thân từ dân tộc du mục, nên hiểu rõ hơn bất kỳ ai thiên tính khuếch trương và xâm lược tranh giành thủy thổ để sinh sống của dân tộc du mục, sở dĩ nghĩ ra thủ đoạn khốc chế cưỡng bức dân tộc du mục chuyển qua hình thức canh tác, đúng là tuyệt chiêu, một đá giết hai chim."

Cao Ngạn nói: "Cưỡng bách các người chuyển từ tập quán sinh sống trên lưng ngựa sang canh tác nông nghiệp, đúng là bất hảo phi thường."

Yến Phi đáp: "Nào chỉ bất hảo thôi, mà chính là nỗi nhục to lớn, nên tộc dân anh em có chí cùng nổi dậy đoạt lấy Trường Thành, chiếm cứ Thịnh Nhạc, tiếp tục phương thức sanh hoạt nguyên thủy của bọn ta. Đương nhiên cũng phải gạt bỏ nỗi sợ chết lại đằng sau."

Cao Ngạn nói: "Các người không sợ Phù Kiên nổi giận sao?"

Yến Phi thần sắc âm trầm đáp: "Vì thế Phù Kiên phái Mộ Dung Văn tấn công bọn ta tại doanh địa Thịnh Nhạc, Thiểm nhân trong một đêm tử thương quá nửa, nên ta và Thác Bạt Khuê mới phải bắt đầu lưu lạc sinh sống từ dạo ấy."

Bàng Nghĩa lờ mờ đoán ra Yến Phi vì vậy mà đi tìm Mộ Dung Văn báo huyết cừu, nên sau đó tại đại lộ ở Trường An công nhiên thích sát Mộ Dung Văn, làm chấn động thiên hạ. Vội đổi sang chuyện khác hỏi: "Căn cứ Thịnh Nhạc của Thác Bạt Khuê còn cách nơi này bao xa?"

Yến Phi đáp: "Bọn ta ra khỏi Bình Thành, theo hướng tây bắc đi hai ngày, khả dĩ đến được Thịnh Nhạc."

Cao Ngạn vui mừng nói: "Thì ra Thịnh Nhạc kề cận Trường Thành như thế, chẳng trách Mộ Dung Thùy cố kỵ huynh đệ Thác Bạt Khuê của người. Từ Thịnh Nhạc đến tặc ổ Trung Sơn của Mộ Dung Thùy, lộ trình ước chừng mười ngày khoảng mã. Nếu huynh đệ của người đánh thẳng vào hang ổ của lão tặc Mộ Dung Thùy, cơ hội của bọn ta sẽ đến."

Yến Phi đáp: "Sự tình há lại có thể đơn giản thế sao, bọn ta thử vào Nhạn Môn thành, tiện đường dò thám tin

tức, nghỉ ngơi một đêm cho thật tốt, sáng sớm sẽ khởi trình, thế nào?"

Hai người lớn tiếng đáp ứng, theo Yến Phi lao xuống triền đồi.

° ° °

Quảng Lăng Thành Lưu Dụ tâm tình khổ não, một ngày trôi qua mà như một năm, chính bởi y cùng Tạ Huyền đã đứt mối liên lạc.

Ba ngày trước khi gã đến Quảng Lăng, Tạ Huyền đã rời Quảng Lăng, lánh về huyện Thủy Ninh không xa Đông Sơn (chú thích thêm: Đông Sơn hiện thuộc khu tự trị Tân Cương Trung Quốc, diện tích 244km²), ngụ trong Thủy Ninh sơn trang sản nghiệp của Tạ gia, bình thản sống qua những ngày sau cùng của ông.

Không có Tạ Huyền chiếu cố, Lưu Dụ trở lại thành tiểu tướng tầm thường của Bắc Phủ Bình, vào sống trong quân xá, nơi nơi đều chịu sự cai quản của kỷ luật quân đội. Thượng cấp trực tiếp của gã vẫn là Tôn Vô Chung, nhưng Lưu Lao Chi đã hạ nghiêm lệnh, nếu Lưu Dụ có hành động đặc biệt hoặc cần phải ra ngoài làm nhiệm vụ, phải được chính y đích thân phê chuẩn, không thể tự ý hành động.

Lưu Dụ ba lần thông qua Tôn Vô Chung xin Lưu Lao Chi phê chuẩn cho gặp Tạ Huyền, đều bị Lưu Lao Chi cự tuyệt thẳng thừng, làm Lưu Dụ lòng đầy nộ khí, cuối cùng cũng không kềm được, lần đầu tiên nảy sinh hận ý đối với Lưu Lao Chi. Hắn gần như chỉ muốn bỏ đi tìm gặp Tạ Huyền, may mắn có Tôn Vô Chung khổ sở khuyên ngăn, nhờ đó mà bỏ được hành động lỗ mãng có thể trở thành đại tội đào ngũ của gã.

Càng thống khổ hơn là Hà Vô Kỵ đã đi theo Tạ Huyền, muốn tìm một người để than khổ cũng không có đối tượng.

Điều an ủi duy nhất là nỗ lực nhiều phen vào sinh ra tử của gã cũng không hề lãng phí, đặc biệt việc quang phục Biên Hoang tập đã làm uy vọng thanh danh của gã lên cao. Ở trong hàng tướng sĩ trẻ của Bắc Phủ Bình, gã không những được coi là anh hùng, mà còn đại biểu cho hy vọng của thế hệ mới ở Bắc Phủ Bình.

Hoàng hôn hôm nay lúc quay lại tây môn quân xá, hắn gặp một người quen cùng dưới trướng Tôn Vô Chung, giáo úy Ngụy Vĩng Chi đang bưng chài tới tìm y, thần bí nói: "Khổng lão đại hôm nay muốn mời người đến dùng một bữa cơm thường, người ngàn vạn lần không được từ chối, nếu không Tôn gia cũng rất khó mà giao thiệp với ông ta."

Khổng Tĩnh là đại hào giàu có nhất phương tại Quảng Lăng, lại là long đầu lão đại của Quảng Lăng bang, tại Dương Châu có sức ảnh hưởng rất lớn, cùng Tôn Vô Chung xưng huynh gọi đệ, cả Lưu Lao Chi cũng muốn gặp mặt y. Theo đạo lý thì một người như vậy, đáng lẽ đối với một tiểu phó tướng như mình sẽ không để vào mắt.

Lưu Dụ phòng bị nói: "Hắn quả thực cần tìm gặp ta ư?"

Ngụy Vĩng Chi mát kiên nhẫn: "Đến gặp ông ta không phải mọi việc sẽ rõ sao!"

Ông ấy không có ăn thịt người đâu. Hãy mau tắm rửa thay quần áo, ta chờ người ở trước cửa."

Lưu Dụ nói: "Chuyện này có cần phải thông báo cho Tôn gia biết chăng?"

Ngụy Vĩng Chi tỏ vẻ không vui nói: "Tôn gia không đủ bận rộn rồi sao? Bộ cần quản đến bọn ta ăn cơm với người nào. Có phải muốn ta làm mẹ giúp người chà lưng không?"

Lưu Dụ hết cách đành phải nghe lời mà đi, ra khỏi cửa quân xá, cũng vừa lúc hoàng hôn buông xuống.

Lưu Dụ hỏi: "Đến đâu để gặp Khổng Tĩnh?"

Ngụy Vĩng Chi đáp: "Đương nhiên là Túy Nguyệt Lâu của ông ta, ông ấy sẽ đón người tại sương phòng sang trọng nhất, ta nhờ uy danh của người mới có cơ hội này."

Lưu Dụ nghi ngờ nói: "Khổng Tĩnh cần gặp ta, sao không thông qua Tôn gia, lại phải nhờ qua người cũng là

cấp tiểu tướng thấp kém vậy?"

Ngụy Vịnh Chi cười mắg:"Ta nhìn ngang dọc gì cũng là cấp giáo úy, không đủ tư cách hay sao? Tôn gia không phải là không biết, chính là giả vờ không biết mà thôi. Theo ta thấy chuyện này Tôn gia không tiện can dự vào."

Lưu Dụ càng cảm thấy tính thần bí của cuộc ước hội này, quyết không phải từ lòng hiếu kì mà ra.

Ngụy Vịnh Chi kể sát tai gã thấp giọng nói:"Có tin tức của Vương Cung, người có muốn biết hay không?"

Tâm Lưu Dụ không thể dần được tim đập loạn xạ, đương nhiên không phải vì Vương Cung, mà chính là vì Vương Đạm Chân con gái ông ta. Bất quá gã là kẻ khôn ngoan, thấy Ngụy Vịnh Chi cố tình cường điệu có tin tức quan hệ đến Vương Cung, lộ ra rõ ràng là có dụng ý khác. Vợ làm bộ không có chuyện gì, nhíu mày nói:"Người nói thật kỳ quái, bất kỳ tin tức gì ta cũng đều cảm thấy hứng thú, tuyệt không chỉ quan tâm đến một cá nhân nào cả."

Ngụy Vịnh Chi châm chọc cười: "Khỏi cần giả bộ nữa! Gã tiểu tử Bành Trung đã bảo ta, hắn đã thấy người đang cùng cô con gái thanh cao của Vương Cung đi dạo với nhau, Bành Trung nói người và Vương Đạm Chân có vẻ mờ ám, người tưởng người khác không thể nhìn thấu sao?"

Lưu Dụ lúng túng đáp:"Đừng có nghe Bành Trung nói bậy."

Ngụy Vịnh Chi cười lớn nói:"Ta vốn bán tín bán nghi, nhưng hơn mười ngày qua mỗi chiều tới kéo người đi chỗ chị em bán hoa, người đều ba lần bốn lượt từ khước, mới biết người muốn với cao kết thân cùng nữ nhân cành vàng lá ngọc ấy."

Lưu Dụ cười khổ đáp:"Làm sao có chuyện đó, ta luôn tự biết mình, được rồi!"

Mau nói tin tức gì quan hệ đến Vương Cung đi."

Nhưng Ngụy Vịnh Chi vẫn chưa bỏ qua cho y, cười nói:"Hay à! Niệm tình người có một mảnh si tâm, nên cho người biết một tin tức. Hôm qua Vương Cung đã cấp tốc quay lại từ Kinh Châu Giang Lăng, lập tức tìm Lưu Đại tướng quân mật đàm suốt buổi chiều, dường như có sự cố trọng đại mới phát sinh!"

Trong lòng Lưu Dụ trở nên nổi sóng dữ dội, Vương Cung đi về từ Giang Lăng, không phải để gặp Hoàn Huyền thì cũng để gặp Ân Trọng Kham, giả thiết sau là lớn nhất, vì hai người này vốn có quan hệ mật thiết với nhau .

Ngoài Hoàn Huyền và Tạ Huyền, Vương, Ân hai người quả thật là đại thần có thực quyền bên ngoài triều đình Kiến Khang, bọn họ bí mật gặp nhau, khẳng định là có việc cần thương lượng . Xem Vương Cung sau khi gặp Ân Trọng Kham, lập tức vội vã tìm gặp Lưu Lao Chi, có thể ngó thấy sự tình vô cùng quỷ bí.

Hỏi: "Làm sao người biết việc này ?"

Ngụy Vịnh Chi đáp:"Ta vừa nhận trọng trách phòng thủ thành môn, người đoán coi ta có thể biết hay không?"

Đoạn chỉ đến đằng trước cười nói:"Đến rồi!"

Lưu Dụ sinh ra cảm giác chán nản, không có Tạ Huyền điều dắt, căn bản y chẳng có tư cách tham dự cơ mật quân sự của Bắc Phủ Bình, chỉ là một tiểu tướng làm theo lệnh dụ mà thôi. Lưu Lao Chi sẵn sàng bảo trợ tính mệnh của y, không để Tư Mã Đạo Tử hay Vương Quốc Bảo phạm tới, thì đã là điều may mắn lắm rồi, nhắc gì tới những việc khác nữa.

Ngắm ngẫm than dài một tiếng, rồi theo Ngụy Vịnh Chi đi lên Túy Nguyệt Lâu.

° ° °

Thư trai phủ Đại Tư Mã.

Hoàn Huyền nhấp chén trà thơm, nghe mưu thần tâm phúc hàng đầu Hầu Lượng Sinh đang hướng về hắn để đề sách hiển mưu.

Hầu Lượng Sinh ngồi xuống chiếc ghế phía dưới ngay trước bàn y, dương dương đắc ý nói: "Kế này của Lượng Sinh, nghĩ ra là dựa vào danh tự Linh Bảo của chủ công thời còn thơ, chỉ có như vậy mới khiến người ta tin vào."

Hoàn Huyền hứng thú nói: "Mau nói cho ta nghe."

Hầu Lượng Sinh hớn hờ thốt: "Có một đêm giữa hè, đêm đó trời đầy tinh tú, thân nương tư mã của chúa công cùng các phụ nhân trong nhà đang hóng gió mát ở giữa sân, đột nhiên bất gặp ngôi lưu tinh hỏa vĩ từ trên trời sa nhanh xuống, rơi vào giữa bồn đồng đầy nước, trong nước nó biến thành quả cầu lớn chừng hai tấc, trong suốt lóng lánh, khả ái phi thường. Mọi người cùng cố tranh nhau lấy thủy bầu để vớt, nhưng lại bị thân nương chúa công lấy được trước, nuốt ngay xuống, theo đó mà mang thai. Đến mùa xuân năm sau, vào một ngày nọ trong phòng thân nương chúa công có dị quang chiếu tỏa sáng khắp nhà, hương thơm đầy tràn, lúc ấy là giờ khắc thân nương chúa công sinh hạ ra ngài, do vậy mà đặt tên là Linh Bảo."

Hoàn Huyền vỗ bàn kêu tuyệt nói: "Nghĩ hay lắm! Nếu cố sự này được lưu truyền rộng ra, ngày đăng cơ của ta ắt sẽ có nhiều bè bạn trợ giúp."

Hai người thương lượng kỹ càng lại, sau khi suy tính thỏa đáng mọi chi tiết, Hoàn Huyền mang hai phong mật hàm Đồ Phụng Tam lần lượt gửi về cho Hầu Lượng Sinh xem qua, rồi nói: "Lượng Sinh coi thấy thế nào?"

Hầu Lượng Sinh ngẫm ngẫm một lát, đoạn thốt: "Tướng ở bên ngoài, quân lệnh có thể không tuân, hoàn toàn vì Đồ đại nhân lúc đó thân đang ở tại Biên Hoang tập, so với chúng ta càng hiểu rõ tình huống đương thời hơn, do đó đã không phối hợp cùng với quân đội của chúa công phái đi, có thể tha thứ vì hoàn cảnh."

Hiện tại đã chứng thực Đồ đại nhân có khả năng gây dựng căn cơ tại Biên Hoang tập, thật không phụ lòng ủy thác của chúa công."

Hoàn Huyền nói: "Nhưng ta vẫn cảm giác có điều gì không thỏa đáng."

Hầu Lượng Sinh đáp: "Đó là vì Đồ đại nhân chịu nhịn chia chén canh ở Biên Hoang Tập với Đại Giang bang, mà Đại Giang bang trước mắt là một chương ngại cho việc thống nhất Nam phương của chúng ta."

Hoàn Huyền hoan hỉ nói: "Nhị huynh thật là người hiểu tâm ý của ta, vì thế ta quyết định phát xuất lệnh chỉ, sai Phụng Tam lấy thủ cấp của Giang Văn Thanh mang về đây."

Hầu Lượng Sinh gật đầu: "Đó có thể coi là biện pháp hay để chứng minh lòng trung thành của Đồ đại nhân đối với chúa công, lại thật sự không phải lúc thích hợp để bức Đồ đại nhân lập tức tiến hành, vì căn cơ của y chưa ổn định, như vậy có lẽ sẽ biến Đồ đại nhân thành công địch của Biên Hoang tập, phá hủy quy củ của Biên Hoang tập."

Hoàn Huyền không vui nói: "Ngoài cách đó ra, còn có biện pháp nào tốt hơn hay sao?"

Hầu Lượng Sinh vội vàng nói: "Đương nhiên không có biện pháp nào tốt hơn, nếu có thể cho Đồ đại nhân thời hạn một năm, để y chờ cơ hội hoặc là tạo ra cơ hội, khiến Giang Văn Thanh chết một cách bất minh bất bạch, như thế vừa có thể để Đồ đại nhân biểu hiện sự trung thành của mình, lại vừa không làm tổn hại thành quả cực khổ mới có được của Đồ đại nhân tại Biên Hoang tập."

Hoàn Huyền đồng ý nói: "Đó có thể coi là một kế có thể thi hành. Còn một chuyện nữa cần người cho ta ý kiến, liên hệ tới con người Lưu Dự, hắn đã lộ cho Phụng Tam biết mạng của Tạ Huyền không còn lâu nữa, liệu đó có thể là một mưu kế chăng?"

Hầu Lượng Sinh đáp: "Nếu chuyện đó là giả, thời chỉ là hạ hạ chi kế, bởi tất cả chân tướng sẽ bị lộ rõ ngay, do đó thuộc hạ tin Lưu Dự nói thật."

Hoàn Huyền nhíu mày nói: "Có lời truyền rằng Lưu Dự là người kế thừa do Tạ Huyền tài bồi, thế thì làm sao

lại bán rẻ Tạ Huyền."

Hồ Lượng Sinh đáp:"Trong thư Đồ đại nhân có chỉ ra Lưu Dự là người mà chúng ta có thể tranh thủ, nhất định phải có căn cứ. Trước mắt hãy nói, nếu Tạ Huyền mất đi, Lưu Dự không có giá trị lợi dụng, chúng ta cứ im lặng mà coi biến hóa, sau đó sẽ quyết định xử trí hần như thế nào."

Lại tiếp rằng:"Điều mà chúng ta cần đề phòng, trái lại là Dương tướng quân."

Hoàn Huyền ngây người ra nói:"Dương tướng quân có vấn đề sao?"

Hầu Lượng nhỏ giọng xuống nói: "Dạo này Dương tướng quân và Ân Trọng Kham quá gần gũi thân mật, điều này chẳng thể không phòng ngừa trước."

Hoàn Huyền cười nhẹ:"Ân Trọng Kham chỉ là lão hổ không nanh, quân quyền trên danh nghĩa của hần, thực chất hoàn toàn bị khống chế trong tay ta, cho dù Toàn Kỳ đứng về bên hần, ta muốn bọn hần sống thì sống, muốn chết là chết, nào đến lượt bọn hần làm chủ."

Hầu Lượng Sinh nói:"Sự thật quả đúng là như thế, bất quá Ân Trọng Kham thân làm thứ sử Kinh Châu, trong tay vẫn còn có khả năng điều động quân đội, Dương tướng quân lại là đại tướng có thực quyền, tinh thông binh pháp, nếu chúng ta không có tâm đề phòng, thật dễ bị thiệt thòi."

Hoàn Huyền lạnh lùng nói:"Ta ước lượng Toàn Kỳ hần không có cái can đảm này, Ân Trọng Kham chẳng qua là đồ hèn nhát, có chuyện gì mà hần dám không đến hỏi trước ta chứ?"

Hầu Lượng Sinh nói:"Mới đây hần đến Nhữ Nam gặp Vương Cung, không biết có hỏi qua chỉ thị của chúa công hay không?"

Hoàn Huyền đáp:"Việc này là do ta bỏ công sách động tiến hành, Vương Cung có lòng thù ghét cực độ đối với Tư Mã Đạo Tử, là kẻ mà chúng ta có thể tranh thủ."

Hầu Lượng Sinh trong lòng cảm thấy khó chịu, sự việc trọng đại như vậy, lại không thấy Hoàn Huyền trước đó thấu lộ một chút tin tức gì cho y, tự biết uống công giúp kẻ hẹp hòi. Lập tức hết lời để nói.

Hoàn Huyền lạnh nhạt nói:"Ta đã có nghĩ đến tìm Lượng Sinh để thương lượng sự việc, chẳng qua phải đợi Ân Trọng Kham và Vương Cung thương nghị có kết quả đã, mới có phương hướng để thảo luận. Sau khi Ân Trọng Kham gặp Vương Cung đến giờ, ta vẫn còn chưa được báo cáo gì."

Hầu Lượng Sinh nghe xong cảm thấy thư thái hơn.

Hoàn Huyền trầm ngâm nói:"Thực kỳ quái, hiện giờ Vương Cung là người mà hôn quân Tư Mã Diệu sủng ái nhất, nay lại ngầm ngầm chống đối Tư Mã Đạo Tử, việc này đại biểu cho điều gì?"

Hầu Lượng Sinh đáp:"Đương nhiên là đại biểu cho việc Tư Mã Diệu đối với việc làm chuyên quyền ngang ngược của kì đệ Tư Mã Đạo Tử cảm thấy rất bất mãn."

Tư Mã Đạo Tử lại ương bướng nâng đỡ con trai y - Nguyên Hiên, còn trọng dụng Vương Quốc Bảo, chỉ dùng người trong nhà, phá hoại lẽ lối triều đình, chỉ cần là người có tri thức, trông thấy là không vừa mắt ngay."

Hoàn Huyền cười nói: "Đây là trời đã cho Hoàn Huyền ta cơ hội tốt, nếu ta không lợi dụng dịp may này, thời biết ăn nói sao với lão thiên gia."

Hầu Lượng Sinh nói:"Thời cơ đang ở trước mắt, có điều chúa công cần phải tạm thời nhẫn nại, hãy đợi Tạ Huyền quy thiên, Bắc Phủ Bình quân long vô thủ, chúng ta lúc đó sẽ có chuyện hay để làm."

Hoàn Huyền nói:"Tạ Huyền chết rồi, tự nhiên quân quyền Bắc Phủ Bình rơi vào trong tay Lưu Lao Chi. Thật kỳ quái, nghe nói Lưu Lao Chi kiêu dũng thiện chiến, lại lập nhiều chiến công, làm thế nào mà Tạ Huyền lại không lấy hần làm người thừa kế, mà lại chọn kẻ tiểu tốt Lưu Dự không ai biết đến ?"

Hầu Lượng Sinh đáp:"Tạ Huyền ắt phải có lý do của y, có lẽ là nhìn rõ Lưu Lao Chi không phải là nhân tài trị

quốc. Có thể nói thế này, giả như Tạ Huyền mất, Lưu Lao Chi sẽ trở thành nhân vật then chốt mà các phương sẽ hết sức tranh thủ, nếu Lưu Lao Chi ở bên phía nào, thì bên ấy có thể chắc chắn thành công."

Hoàn Huyền gật đầu đồng ý, rồi chuyển qua đề tài khác: "Nhiếp Thiên Hoàn thất bại trở về, bây giờ tình huống ra sao?"

Hầu Lượng Sinh trong việc Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn kết minh, là người phụ trách việc luồn kim dẫn chỉ, luôn trao đổi tin tức với Nhiếp Thiên Hoàn, nên rất hiểu rõ tình hình đối phương.

Đáp: "Chuyện Nhiếp Thiên Hoàn gặp phải chỉ là một vấp ngã nhỏ, tình không ảnh hưởng đến việc khuếch trương thế lực của y ở Đại Giang, cũng như việc tiếp thu địa bàn và sanh ý của Đại Giang bang. Thuộc hạ coi tình cảnh không quá một năm, y sẽ hoàn toàn khôi phục lại, tiếp tục thành trợ thủ đắc lực của chúng ta."

Song mục Hoàn Huyền sát cơ chợt lóe ra, ngữ khí hầu như cũng nhẹ hẫng đi, nói: "Nhiếp Thiên Hoàn với Hác Trường Hanh đều là lũ người có dã tâm, chúng ta và bọn hắn chỉ là lợi dụng lẫn nhau, nên cần phải thận trọng."

Rồi tiếp: "Tôn Ân cũng chưa có khởi binh tạo phản hay sao?"

Hầu Lượng Sinh đáp: "Y cũng còn đang đợi."

Hoàn Huyền ngửa mặt lên trời cười nói: "Tạ Huyền à! Người người ai cũng chờ cho mạng người ô hô ai tai, người cũng vì điều ấy mà tự hào chứ!"

Khi đó có hạ nhân vào báo Ân Trọng Kham xin cầu kiến.

Hoàn Huyền phân phó: "Lượng Sinh ngươi cứ theo ý ta mà viết một phong thư, đóng ấn ký của ta rồi lập tức mang đến Biên Hoang giao cho Phụng Tam, bảo hắn ta rất lo cho hắn, đồng thời mang hai ngàn lượng hoàng kim đến, nghe nói Biên Hoang tập là nơi có tiền thì có thể sai khiến cả ma quỷ, càng có nhiều vàng, càng dễ làm việc."

Hầu Lượng Sinh đề tỉnh: "Về mặt Nhiếp Thiên Hoàn, có nên an ủi không?"

Hoàn Huyền hiển nhiên đang nóng lòng gặp gỡ Ân Trọng Kham, tùy ý nói: "Điều này đương nhiên, người coi lo liệu đi."

Hầu Lượng Sinh thở dài chán nản, chung quy tính cách của Hoàn Huyền là như vậy, nếu ai có giá trị lợi dụng, liền thu được sự chú ý của hắn ngay.

Lập tức đứng dậy thi lễ cáo lui.

Hồi 78

Biên Hoang Tác Dụng

Đing!"

Tiếng a cốc rượu chạm vào nhau vang lên giữa không gian.

Khổng Tĩnh sang sảng nói: "Sau khi cạn chén rượu này, mọi người giờ coi như huynh đệ trong một nhà."

Ba người giờ cao cốc uống cạn.

Khổng Tĩnh vóc người không cao, thân hình lại hơi béo, miễn cưỡng bù lại được nhờ hào khí, tinh thần sung túc, giọng nói vang sảng như chuông, thẳng thắn đi thẳng vào vấn đề, quả có để lại cho người nghe cảm giác của một hảo hán. Niên kỷ tầm 30, khi nói, thần tình, động tác có chút khoa trương nhưng lại không gây nên cảm giác khó ưa.

Buổi tiệc được tổ chức tại sương phòng sang nhất trên tầng hai Túy Nguyệt Lầu, cả căn phòng rộng đủ chứa hàng chục người hiện chỉ bày đúng một bàn tròn, cũng không gọi ca kĩ từ thanh lâu phụ cận đến bồi tiếp, thật không giống với tác phong thường ngày của hào sĩ Giang Tả, lại phảng phất chút hương vị của một buổi tụ hội trên giang hồ.

Khổng Tĩnh hồi thúc thị nhân phục vụ món, tự thân rót rượu mời, sau khi đã thưởng thức các thức ngon vật lạ, mới hướng tới Lưu Dụ cười nói: "Tại hạ cứ sợ rằng Lưu đại nhân sẽ không tiếp nhận lời mời, muốn tự thân đến bái phỏng, bất quá có Vĩnh Chi vỗ ngực bảo chứng, bằng không tại hạ sẽ không thể tận mắt chứng kiến phong thái tao nhã của Lưu đại nhân."

Lưu Dụ tới thời điểm này vẫn không biết được Khổng Tĩnh ưa thích gã ở điểm nào, khiêm tốn nói: "Khổng đại ca bất quá chê cười Lưu Dụ này rồi, Lưu Dụ ta nào dám tính toán đông tây gì, hễ huynh chỉ tay gọi đến ắt ta phải vội vàng đến bái phỏng."

Ngụy Vĩnh Chi nhìn gã trào phúng nói: "Trước mặt Khổng đại ca, huynh lại biết làm ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời, nếu không phải ta ba bốn bận thỉnh huynh, ắt giờ này có lẽ huynh còn đang nằm mốc tại quán doanh."

Khổng Tĩnh thoải mái cười nói: "Đã là người nhà, những lời khách khí bất tất phải nói ra."

Nói đoạn giơ ngón tay cái hướng về Lưu Dụ tán thưởng: "Thực không phải nói quá, hiện tại trong giới trẻ trong quân đội hời có ai không phục lão huynh, tất thảy đều phải gọi huynh một tiếng Lưu đại ca. Nghe đồn huynh và Biên Hoang đệ nhất hảo hán Yên Phi kết thành chi giao. Yên Phi quả thực xứng danh anh hùng, liên tiếp giao đấu với Tôn Ân và Mộ Dung Thùy bất phân thắng bại, lại còn giữa trận địch trăm sát đại tướng danh chấn Bắc phương Thiết Sĩ Tâm, còn ai đối với y là không tâm phục khẩu phục Lưu Dụ bắt đầu mình bạch đôi chút, trong tâm thầm hiểu thành tựu tại Biên Hoang Tập đã bắt đầu phát huy tác dụng. Khổng Tĩnh bất kể nói thế nào khẳng định cũng có ý nhắm đến Biên Hoang Tập."

Như Khổng Tĩnh tại địa phương này cũng là một nhân sĩ có thế lực, khả dĩ có thể kết giao đối với bản thân quả có tác dụng vô giá trong việc tranh đoạt quyền vị, đương nhiên phải tận dụng dịp này để tranh thủ cảm tình của y.

Nghĩ rồi hân hoan nói: "Đệ đã từng tác chiến kề bên Yên Phi, y quả là một nhân vật đặc biệt, xứng đáng được hoang nhân tôn kính."

Ngụy Vĩnh Chi mỉm cười nói: "Bất quá phải khiêm tốn! Còn ai không rõ huynh cùng Yên Phi chính thị là sinh tử chi giao."

Lưu Dụ gượng cười: "Sao huynh lại muốn đệ nói khoác lên vậy? Khổng đại ca là người sang suốt, trước mặt huynh ấy đệ miễn cưỡng chỉ dám nói những lời nói chân thực."

Khổng Tĩnh cười nói: "Hai vị quả là những người chân tình chân tính, đệ đứng trước Vĩnh Chi chỉ như tên tiểu tốt đất ngựa, bất quá là đã nói tốt cho huynh."

Nào! Cạn thêm ly nữa."

Ba người lại tiếp tục cạn ly.

Lưu Dụ cảm thấy bản thân khá thích Khổng Tĩnh, không chỉ bởi y không xem trọng tiểu tiết, ra vẻ trường bối mà còn bởi cá tính hiền hòa của y.

Mỉm cười nói: "Khổng đại ca lần này cho gọi tiểu đệ đến không hiểu có thể giúp gì được huynh? Bất cứ việc gì trong khả năng của đệ xin cứ phân phó, Lưu Dụ này sẽ hết lòng thành toàn cho Khổng huynh."

Khổng Tĩnh hân hoan nói: "Ta sớm qua việc hoang nhân tiếp nhận Lưu huynh đã biết Lưu huynh là người ngay thẳng, giữ đạo nghĩa với bằng hữu. Tất cả đều là anh em, làm gì có chuyện ai phục vụ mục đích của ai, quan trọng là mọi người cùng phát tài, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia."

Ngụy Vĩnh Chi nói: "

Khổng đại ca không cần phải nói khách sáo với vị huynh đệ này của đệ, bất quá đệ rất hiểu bản tính của y, đã đáp ứng vấn đề sẽ không bao giờ nói rồi lại tính toán, bằng không Tôn gia đã không để bặt y, Huyền Soái cũng không để y lọt vào mắt.

Khổng Tĩnh không ngừng gật đầu, bày tỏ sự tán đồng, nói: "Vậy đệ cũng không cần phải nói vòng vo, trước đệ muốn làm ăn với Biên Hoang Tập, phải cần thông qua bang hội Thọ Dương, lại thông qua người của Thọ Dương để tiếp xúc với Đại Giang Bang, sau đó sẽ tìm được cách phân phối. Như hiện tại đã cùng Lưu huynh kết thành huynh đệ, đương nhiên không cần phiền phức quá như vậy nữa, bị người bóc lột nặng nề, có phải vậy không?"

Lưu Dụ nhất thời chần động trong tâm. Hỗ trợ Khổng Tĩnh làm ăn trực tiếp với Biên Hoang Tập, đối với gã thì là chuyện có thể thành bằng lời nói, phần nào lãng phí ảnh hưởng bản thân tại Biên Hoang Tập. Bất quá Khổng Tĩnh lợi dụng gã, gã cũng có thể lợi dụng Khổng Tĩnh, xây dựng quan hệ tương hỗ qua lại, khi Khổng Tĩnh phát giác nước lên thuyền lên, việc Lưu Dụ có vị trí tại Bắc Phủ Binh tất càng có lợi cho Khổng Tĩnh, tự nhiên sẽ toàn lực hỗ trợ cho Lưu Dụ.

Tự suy nghĩ như vậy, tất cả những ý này chỉ thoáng qua đầu trong chớp mắt, Lưu Dụ đã có chủ ý, cười nói: "Khổng đại ca muốn giao dịch trực tiếp với Biên Hoang Tập, đệ có thể hoàn toàn đảm bảo cho huynh. Bất quá hiện đệ có một ý tốt hơn, không biết Khổng huynh có muốn làm một vụ lớn hơn hay không?"

Khổng Tĩnh và Ngụy Vình Chi ngơ ngẩn nhìn gã, Lưu Dụ lúc này như trở thành một người hoàn toàn khác, cả người thần thái phấn chấn, hai mắt rạng rỡ sáng rực, tràn đầy tự tin.

Khổng Tĩnh vội hỏi: "Làm ăn to thế nào? Có thể chỉ điểm cho đệ?"

Ngụy Vình Chi nhắc nhở: "Đệ nếu tin chắc hãy nói, đừng ở trước mặt Khổng đại ca mà múa rìu qua mắt thợ"

Lưu Dụ đá chân Ngụy Vình Chi dưới gầm bàn, bình tĩnh nói: "Có khi nào đệ làm việc gì không chắc chắn đâu? Đề xuất của đệ là hoàn toàn khả thi, là biến Khổng đại ca trở thành đại diện của Biên Hoang Tập tại Dương Châu, cũng như trước kia Đại Giang bang làm đại diện tại phương Nam cho Hán bang. Thêm vào Khổng đại ca luôn được sự hỗ trợ của Bắc Phủ Quân chúng ta, khẳng định có thể đảm nhiệm được dễ dàng."

Ngụy Vình Chi tròn mắt nhìn Lưu Dụ tựa hồ đến giờ mới thực sự hiểu được hết gã.

Mục quang Khổng Tĩnh cùng Lưu Dụ nhất thời giao nhau, sau hồi lâu mới thốt nên lời: "Đệ thực phục Lưu Dụ huynh! Giả như huynh giúp được đệ vụ làm ăn này, tổng lợi nhuận hàng năm đệ sẽ phân ra nửa phần (5%) để thù đáp huynh."

Lưu Dụ hân hoan nói: "Đệ không truy cầu lợi ích báo đáp gì cả, chỉ cần trở thành bằng hữu với Khổng đại ca. Trong vòng mười ngày nữa, đệ sẽ an bài để tân nhiệm bang chủ Đại Giang Bang Giang Văn Thanh tới gặp Khổng huynh cùng đàm phán điều kiện hợp tác. Nào! Mọi người cạn chén."

Nhận môn thành, Trường Thành khách sạn.

Trong khách phòng, Bàn Nghĩa nằm dài trên giường, đáng vẻ mệt mỏi kiệt lực.

Yến Phi ngồi xếp bằng trên ghế gần cửa sổ, chân này bắt chéo trên chân kia, đáng vẻ hoàn toàn thư thả, như thể chưa dụng hết tinh lực. Thanh Điệp Luyến Hoa danh chấn thiên hạ được đặt tùy ý kể bên ghế.

Bàn Nghĩa càu nhàu: "Không thể tưởng tượng nổi một đô thị Bắc biên thùy không ngờ lại giống địa phương của người Hán chúng ta như vậy. Ấy! Yến Phi!

Người có nghe không vậy?"

Yến Phi đáp: "Không bỏ sót một từ nào người vừa nói."

Bàn Nghĩa ngược mắt lên trần nhà, nói: "Thác Bạt Khuê đã khiêu chiến năng lực của Mộ Dung Thùy bao giờ chưa?"

Yến Phi lãnh đạm nói: "Hiện tại sợ rằng chưa một lần nào."

Bàng Nghĩa giận dữ ngồi bật dậy, nói: "Chúng ta sao có thể tiếp tục chờ đợi, Tiểu Thi nàng..."

Yến Phi nói: "Bao lâu cũng phải đợi, phải nghĩ đến lúc Phù Kiên hoàn toàn sụp đổ. Tại thời điểm đó, các thế lực Quan Trung Quan Đông sẽ vô phương hòa hoãn, lúc bọn chúng chính diện xung đột với nhau, lúc đó cơ hội của chúng ta mới tới."

Bàng Nghĩa thở dài hai tiếng nặng nề, nói: "Thành thực mà nói bản thân ta hoàn toàn không có lòng tin vào Thác Bạt Khuê, thực không hiểu tại sao ngươi lại coi trọng y đến vậy?"

Yến Phi tự nhiên trả lời: "Từ chiến dịch Cao Liểu, dưới sự hỗ trợ của Mộ Dung Thùy, Thác Bạt Khuê đã kích bại Quật Đốt, trở thành tân chủ của Thác Bạt Tiên ti, Thác Bạt Khuê đã xoay chuyển toàn bộ tình thế. Theo lời của Thác Bạt Nghi kể lại, Thác Bạt Khuê trước tiên đã bại tộc Độc Cô chiếm cứ Mã Ấp, chiếm lĩnh khu sản xuất lương thực chính ở Hà Sáo, Hoàng Hà, lại chinh phục Hạ Lan bộ tộc núi Âm Sơn, gần đây còn nhân lúc Hách Liên Bột Bột bại tửu Biên Hoang, thừa thế công chiếm một vùng Tây Hà Sáo của Chuế Phát bộ, tiếp lại kiểm soát nhập Khố Mạc Hề, Cao Xa cùng Hột Đột các tiểu bộ lạc, không chỉ đoạt được một lãnh thổ rộng lớn, mà còn thu phục được một lượng lớn nhân khẩu cùng hàng trăm vạn gia súc, hùng cứ một phương, trở thành lực lượng tối cường đại tại thảo nguyên Bắc phương. Một nhân vật như vậy, như không có khả năng trợ giúp chúng ta, liệu còn ai có thể giúp chúng ta?"

Bàng Nghĩa nói: "Mộ Dung Thùy sao lại dễ dàng chịu để yên cho Thác Bạt Khuê không ngừng phát triển trở nên hùng mạnh đến vậy?"

Yến Phi nói: "Bọn họ là đôi bên lợi dụng lẫn nhau. Thác Bạt Khuê nhân sự trợ giúp của Mộ Dung Thùy, tại biên thủy không ngừng khuếch trương thế lực, có sách lược và bước phát triển tỉ mỉ, chính xác, tuy nhiên cũng phải trả một giá không nhỏ, phải tiến cống lương mả cho Mộ Dung Thùy, đồng thời trở thành thủ vệ quân bảo vệ hậu phương cho Mộ Dung Yến quốc, giúp cho Yến quốc không phải gánh thêm nhiều bận tâm. Bất quá Mộ Dung Thùy đồng thời hỗ trợ Hách Liên Bột Bột nhằm áp chế Thác Bạt Khuê, khiến quan hệ lợi dụng tương hỗ của đôi bên khó tiếp tục, hiện tại Hách Liên Bột Bột đại bại, làm mất cân bằng cán cân lực lượng. Xung đột chính diện sớm muộn cũng sẽ xảy ra."

Nói rồi lại mỉm cười hỏi: "Giờ ngươi có bao nhiêu lòng tin?"

Bàng Nghĩa nói: "Ta bây giờ lo lắng lại là sợ tại Thịnh Nhạc không tìm thấy Thác Bạt Khuê"

Yến Phi nói: "Có ít nhất bảy, tám thành cơ hội, Thác Bạt Khuê tâm hùng đại chí từ lúc còn nhỏ, rất biết nhìn xa trông rộng, không biểu hiện ý khí nhất thời. Như thời trước tại Biên Hoang Tập, y biết ta mỗi ngày đều uống rượu tại Đệ Nhất Lâu, vẫn nhẫn nại không đến gặp ta, chỉ đến khi ta hăm thân vào hiểm cảnh sát thân mới xuất hiện cứu ta, qua đó người khả dĩ minh bạch y là loại người nào."

Bàng Nghĩa không hiểu hỏi: "Điều này có quan hệ gì với chuyện y có ở Thịnh Nhạc hay không?"

Yến Phi nói: "Không quan hệ trực tiếp, nhưng lại trợ giúp ta suy đoán hành tung của y. Huynh đệ này của ta là chuyên gia ẩn nhẫn, không ngừng chờ đợi cơ hội, cũng hiểu rõ việc chớp thời cơ. Thịnh Nhạc ngay từ đầu đã được y lựa chọn làm căn cứ, nguyên ủy vì Thịnh Nhạc là cứ điểm chiến lược tiếp cận gần Trường Thành nhất, đối với hai lãnh thổ lớn trong Trường Thành là Bình Thành và Nhạn Môn như mắt hổ thềm, nếu y muốn đạt được chỗ đứng trong mắt xích này, phi hai thành này hỏi còn chỗ nào. Thịnh Nhạc, Nhạn Môn và Bình Thành ba thành trở thành thế chân vạc, bao quát khóa chặt trong và ngoài Trường Thành, tiến có thể công, lùi có thể thủ, khả dĩ có thể uy hiếp hơn trăm dặm trong và ngoài mặt Đông Nam Trung Sơn Yến đồ. Theo cá tính của Thác Bạt Khuê, nhân thời gian Mộ Dung Thùy bận viễn chinh các thành mạn Quan Đông, chắc chắn không bỏ lỡ cơ hội này để công chiếm Bình Thành và Nhạn Môn. Nhược bằng đợi Mộ Dung Thùy khai hoàn trở về, trở mũi giáo tấn công Thịnh Nhạc, y sẽ vĩnh viễn mất cơ hội hùng cứ."

Bàng Nghĩa gật đầu nói: "Có đạo lý! Điều này không ai có thể minh bạch y hơn ngươi, bạn cùng lớn với y từ thuở nhỏ. Thử nhìn xem! Không chỉ bản thân Thác Bạt Khuê đang ở Thịnh Nhạc, mà còn cả đại quân chủ lực mà y đã tĩnh dưỡng, tùy thời sẽ công tiến Trường Thành."

Thốt nhiên, Cao Ngạn đẩy cửa bước vào, trên mặt tràn đầy hưng phấn, đặt mình ngồi xuống cách nơi Yên Phi một vài ghế, cười nói: "Người thử đoán xem ta thám thính được tin tức gì?"

Bàng Nghĩa sốt ruột nói: "Bọn ta không có hạ mình mua tin tức của tên hỗn đản người đâu, nói mau đi!"

Cao Ngạn cười nói: "Đừng nghĩ rằng chúng ta sẽ dễ dàng hỏi lộ thủ vệ thành để trà trộn vào thành, nguyên ủy những ngày này tình hình của Nhậm Môn và Bình Thành vô cùng khẩn trương. Mặc dù hai thành này trên danh nghĩa thuộc về lão tặc Mộ Dung Thùy, sự thật Yên Bình quân lực thủ vệ hai thành này đích thực bạc nhược, khiến các bang hội hoành hành. Trong hai bang hội lớn nhất, là Sóc Phương Bang và Hậu Yên Minh thì Sóc Phương Bang thân Thác Bạt Tiên Ti, còn Hậu Yên Minh ủng hộ Yên nhân."

Thời đại này thiên hạ đại loạn, chiến hỏa liên miên, tình huống thế này cũng không phải là ngoại lệ. Mỗi khi thế lực trung ương suy yếu, thế lực địa phương thời nổi lên, chiếm cứ một phương trong thành, trở nên thế lực chính trị cường hào.

Mộ Dung Thùy do phải thống nhất Bắc phương, cũng gặp phải tình huống tương tự, quân đội chủ lực đi viễn chinh Quan Đông, quân đội lưu lại chỉ có thể tập trung nỗ lực bảo vệ Yên đô Trung Sơn và các thành trì chiến lược phụ cận, do vậy phải bỏ mặc các địa phương khác.

Nếu không phải Yên Phi đã giải thích cho Bàng Nghĩa tình huống của Thác Bạt Tiên Ti, khẳng định Bàng Nghĩa không từ tin tức của Cao Ngạn mà suy ra phần vi diệu của nó, giờ đã có thể vắt chéo chân mà nói: "Yên tiểu tử quả thần cơ diệu toán, Thác Bạt Khuê quả đã sẵn sàng động thủ!"

Cao Ngạn ngây ngốc nói: "Người nói gì vậy?"

Yên Phi chen ngang: "Cao tiểu tử tiếp tục đi!"

Cao Ngạn dò xét đánh giá Bàng Nghĩa hồi lâu, cũng nhìn Yên Phi rồi tiếp: "Hơn mười ngày trước, Hậu Yên Minh đã bí mật điều động nhân mã các vùng, đột tập tổng đàn Sóc Phương Bang tại Bình Thành, gần như tiêu diệt toàn bộ Sóc Phương Bang. Cho đến giờ, Hậu Yên Minh vẫn tiếp tục truy sát chúng nhân Sóc Phương Bang ở khắp nơi. Sóc Phương Bang coi như đến giờ đã kết thúc."

Yên Phi trong tâm bức bối, Sóc Phương Bang định cư trong nội thành Trường Thành đích thực là tộc nhân Thác Bạt tộc tụ thành, giờ tộc nhân của mình gặp họa kiếp, tự nhiên nổi lên tâm lý cùng chung mối thù.

Bàng Nghĩa nói: "Đây chắc là thủ đoạn tiên phát chế nhân của Mộ Dung Thùy, lợi dụng thế lực bang hội địa phương liên kết thảo trừ thế lực vũ trang bên trong Trường Thành của Thác Bạt Tiên Ti tộc, đồng thời ra một đòn quyết định vào kế hoạch tiến quân vào Trường Thành của Thác Bạt Khuê."

Yên Phi hỏi: "Ai là lão đại của Hậu Yên Minh?"

Cao Ngạn đáp: "Lão đại của Hậu Yên Minh tên là Mộ Dung Dũng, thiện sử song phủ, đích thị là một trang dũng sĩ tộc Mộ Dung Tiên Ti. Tổng đàn Hậu Yên Minh nằm ngay trong thành này, chỉ cần đi về hướng Bắc môn, chính là tòa nhà to nhất, ngoài cửa có đặt hai con sư tử đá."

Bàng Nghĩa hân hoan nói: "Tiểu Ngạn dò thám tin tức quả là số một."

Cao Ngạn gượng cười: "Tin tức này là phải bỏ ra chút ngân lượng để mua."

Yên Phi lãnh đạm nói: "Mọi người đi ngủ trước dưỡng sức, đợi ta tại khu rừng bên ngoài Bắc môn, ta thủ tiêu Mộ Dung Dũng rồi sẽ đến tụ họp với các người."

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn nghe thấy ngây ra nhìn nhau, Yên Phi vốn không phải loại người hiểu đúng, lờ mờ cảm thấy chuyện Mộ Dung Thùy cầm giữ Kỷ Thiên Thiên, nay lại vì Mộ Dung tộc đại sát Thác Bạt tộc nhân định cư trong Trường Thành, đã kích khởi nửa huyết thống Hồ nhân hoang dã trong chàng, quyết định đại khai sát giới, cùng Mộ Dung tộc đứng vào thế bất lưỡng lập.

Lưu Dụ chính thức thông tri cho liên lạc viên của Đại Giang Bang tại Quảng Lăng, thông qua y để thông báo với Giang Văn Thanh về sự việc liên quan đến Khổng Tĩnh, sau đó mới phản hồi quân xá.

Hắn có lòng tin rằng Giang Văn Thanh sẽ nể mặt hắn, một phần bởi Giang Văn Thanh cũng cần tìm một đại diện tại địa phương như Khổng Tĩnh. Sau khi thế lực Đại Giang Bang tại Nam phương sụp đổ, Lưỡng Hồ Bang trong tư thế cuồng phong cuốn lá chính thức tiếp thu toàn bộ thương vụ tại Nam phương của Đại Giang Bang, cưỡng bách các tiểu bang hội tại các thành thị gần sông phải hướng tới thần phục Lưỡng Hồ Bang, đối với Đại Giang Bang đương nhiên có ảnh hưởng nghiêm trọng.

Tại Dương Châu hạ du Trường Giang vẫn còn may mắn bởi thế lực Hoàn Huyền và Lưỡng Hồ Bang vẫn chưa vươn tay tới, Dương Châu vẫn là địa bàn của Bắc Phủ Bình. Có thế lực địa phương của Bắc Phủ Bình hỗ trợ, ắt có thể hợp tác vui vẻ với Đại Giang Bang.

Bất cứ ai muốn thương lượng mua bán với Biên Hoang Tập, tất phải thông qua Khổng Tĩnh và Biên Hoang Tập Đại Giang Bang để giao dịch, như vậy đối với Đại Giang Bang và Khổng Tĩnh chỉ có trăm điều lợi mà không một điều hại.

Tây môn phòng xá là nơi ở dành cho quan quân trung cấp của Bắc Phủ Bình, cấp bậc của Lưu Dụ tại đây xem như là cao nhất, nơi tá túc ngoài phòng ngủ còn nổi thêm một tiểu sảnh, hoàn cảnh khá tốt.

Ngụy Vĩnh Chi và Bành Trung đều cư ngụ tại khách phòng lân cận hai bên.

Đại bản doanh của Bắc Phủ Bình nguyên nằm tại Kinh Khẩu, vốn biệt danh của Kinh Khẩu là Bắc phủ, Dương Châu thứ sử Tạ Huyền thành lập Bắc Phủ Quân tại đây. Bất quá khi Tạ Huyền có được thành trì chiến lược Quảng Lăng, tổng bộ Bắc Phủ Bình thời cũng chuyển tới Quảng Lăng.

Không biết có phải bị Ngụy Vĩnh Chi dẫn dụ tâm sự, thêm vào mỹ tửu mà Lưu Dụ không thể chịu đựng mà tưởng nhớ tới Vương Đạm Chân.

Không hiểu tình huống hiện nay của nàng ra sao? Nàng liệu vẫn còn tình cảm hay hận gã đến tận xương tủy, hận gã đã không giữ lời hứa?

Chỉ hận gã thời gian này rõ ràng tuyệt không thể quấy nhiễu đến nàng thiếu nữ cao môn danh giá ấy, nếu như Vương Cung mà phát hiện ra bản thân gã cùng nữ nhi của y vương vấn tư tình, sợ rằng Thiên Vương lão tử cũng không thể bảo hộ cho Lưu Dụ gã.

Gã không dám dọ hỏi tin tức của Vương Đạm Chân, nếu nàng vẫn ở Quảng Lăng, gã tựa hồ gần như khẳng định sẽ không thể tự kiểm chế mình mà đi tìm nàng, hậu quả tất khó có thể tưởng tượng nổi.

Vương Cung nếu có mưu đồ đối với Tư Mã Đạo Tử, tuyệt sẽ không lưu nhi nữ lại Kiến Khang.

Lưu Dụ thần hồn điên đảo quay về nơi ngủ, vừa bước chân vào tiểu sảnh, đã có ngay một cảm giác khác lạ.

Trong không khí phảng phất còn lưu mùi u hương nhẹ nhẹ.

Có phải là Vương Đạm Chân?

Bất quá nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ này, bởi đây hoàn toàn không có khả năng.

Mặc dù Vương Đạm Chân tuy lược thông kị xạ (vừa phi ngựa vừa bắn tên) nhưng vô pháp vượt qua thủ vệ nghiêm ngặt gác cổng quân xá mà thần không hay quỷ không biết.

Liệu có thể là ai?

Lưu Dụ tim đập loạn, đề cao giới bị, vượt qua tiểu sảnh, tiến thẳng vào ngọ thất.

Màn che giường đã hạ xuống, mùi u hương truyền lại từ phía giường ngủ.

Chẳng lẽ là yêu hậu Nhậm Thanh Thị? Thị từ trước tới giờ không dụng phấn hương, tại sao lần gặp mặt này lại ngai ngái?

Lưu Dụ ngằm vận công lực, thẳng tiến đến bên giường.

Trong trướng, thấp thoáng thấy bóng người chồm chần nằm, Lưu Dụ lúc này khẳng định chắc chắn là mỹ nữ động nhân Nhậm Thanh Thị, khung cảnh tối đen cộng thêm căn phòng tối làm bầu không khí thêm phần lằng mạn, rung động lòng người.

Từ trong trướng vọng ra tiếng thở nhẹ, thanh âm mê hồn của Nhậm Thanh Thị vang lên: "Oan gia à! Vào đây nhanh lên! Người ta chờ đợi suýt nữa đã ngủ quên rồi!"

Lưu Dụ thềm thở dài một hơi, cời thanh bội đao, đặt mé trên cái ghế nhỏ ở đầu giường, khai mở màn trướng.

Thoáng hiện ra trong mắt y, trong bóng tối, Nhậm Thanh Thị đang quấn mình trong chăn ngủ, mắt hazy còn nửa nhắm nửa mở, thần thái mị nhân đến cực điểm.

Về mặt thanh tú của thị hiện ra trên gối, ngoài chần lộ ra cánh tay trắng ngần như tuyết, nửa che đi bộ ngực đầy đặn mê hồn. Lưu Dụ dám khẳng định trên cơ thể y thị chỉ có một loại quần áo phong phanh che người.

Cười khổ hời: "Thực sự người chỉ đến để ngủ hay để bàn chuyện đại sự?"

Nhậm Thanh Thị vươn tay ra túm lấy đai áo của gã, kéo mạnh y vào giường, yêu kiều cười nói: "Làm cả hai cùng lúc, thế có phải thú vị hơn không?"

Hồi 79

Tạ huyền Quy Thiên

Kiến Khang đô thành, Lang Nha vương phủ.

Tư Mã Đạo Tử cùng Vương Quốc Bảo đang nghị sự tại nội đường, cả hai đều mang thần sắc ngưng trọng.

Tư Mã Đạo Tử nhíu mày: "Nói như vậy, lời đồn quả vẫn chỉ là lời đồn."

Vương Quốc Bảo hừ lạnh nói: "Chuyện của Tạ gia, có thể giấu được ai chứ sao có thể giấu được ta? Tạ Huyền lần này trở về Đông Sơn, khẳng định không phải chỉ đơn giản là về quy ẩn nghỉ ngơi nhất thời như thế, mà là tâm tình muốn sinh ra tại đâu thì khi chết sẽ về đó. Sự thật này Tạ Huyền vẫn tiếp tục giấu với nhi nữ của y, những kẻ trong cuộc biết được họa chẳng chỉ có Tạ Đạo Uẩn, Tống Bi Phong, Hà Vô Kỵ, con tiện nhân Sính Đình cùng Tạ Diễm. Thật may là ta đã sớm mua chuộc được tiểu ti thân cận của con tiện nhân đó. Con tiện nhân đã bao nhiêu lần lên khóc thầm trong bóng tối cũng chỉ để giấu diếm sự thật với ta."

Tư Mã Đạo Tử cười đầy tà ý: "Không dừng lại ở mua chuộc thôi chứ hả?"

Vương Quốc Bảo cười thâm dục: "Con bé này dung mạo bình thường, nhưng thân hình thì lại là đệ nhất lưu, trên giường càng lẳng lơ quyến rũ đến tận xương tận cốt. Hà!"

Tư Mã Đạo Tử trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Như Tạ Huyền xác thực mạng không kéo dài lâu, đối với chúng ta thật là lợi hại bất phân. Gần đây không biết Hoàng huynh nghĩ thế nào, trong bao nhiêu sự vụ luôn ngăn cản, gây khó dễ cho ta, khiến ta bị kiềm chế ở mọi nơi. Mà quyền lực của Vương Cung lại không ngừng mở rộng, nếu Tạ Huyền chết, ta sợ rằng binh quyền của Bắc Phủ Bình sẽ rơi vào tay Vương Cung."

Lại nói: "Người khẳng định thương thế của Tạ Huyền đích thực nghiêm trọng chứ?"

Vương Quốc Bảo đáp: "Tạ Huyền nếu như thọ mệnh còn dài, Tống Bi Phong tuyệt sẽ không hộ tống y trở về Đông Sơn sớm vậy, bởi Tống Bi Phong cùng Tạ An đã từng có hiệp nghị, sau khi Tạ An từ thế thì Tống Bi Phong có thể hồi phục thân phận tự do, lại theo tính cách Tống Bi Phong mà xét, thì sẽ không tham quyền chức vị hiện tại."

Tư Mã Đạo Tử gật đầu nói: "Lập luận của ngươi rất có sức thuyết phục, nếu nói như vậy Tạ Huyền quả thật

mạng sống còn không lâu, y vờ như vô sự đưa di thể Tạ An về Kiến Khang an táng, chỉ là cưỡng ép thương thể xuống, nhằm che mắt chúng nhân."

Vương Quốc Bảo nói: "Tại tình huống hiện tại đã hoàn toàn minh bạch, ai có thể đoạt được binh quyền của Bắc Phủ Bình thì có chiếm được thể thượng phong."

Cũng may Bắc Phủ Bình với Kinh Châu quân luôn trong thế đối đầu như nước với lửa, quả đối với chúng ta có lợi phi thường."

Tư Mã Đạo Tử nói: "Bằng vào hành sự của Tạ Huyền, sao có thể để ngoại nhân thừa cơ y quy thiên mà dễ dàng can thiệp vào nội tình của Bắc Phủ Bình. Y đến Kiến Khang như vậy chẳng phải ý đồ đã minh bạch, y hai lần hướng tới hoàng huynh xin từ quan, đều bị Hoàng huynh khước từ, ngộ ý lưu lại, khẳng định y đã đạt được thỏa mãn. Cái vẻ trung đại thần của y thật không hợp nhãn, bất quá hiện bọn ta đương nhiên minh bạch y chính đang an bài hậu sự. Sự thật quyền bính Bắc Phủ Bình vốn dĩ dần chuyển sang tay Lưu Lao Chi, giả như bọn ta mưu toan cải biến, phân chia quyền lực của Bắc Phủ Bình, chẳng khác gì dâng Bắc Phủ Bình cho Vương Cung hoặc Hoàn Huyền, việc này vạn lần không thể được."

Vương Quốc Bảo mỉm cười nói: "Chúng ta theo trợ thủ cho Lưu Lao Chi thì sao nhỉ? Chỉ cần tranh thủ được Lưu Lao Chi về phía bọn ta, khi đó thời Bắc Phủ Bình tất do bọn ta sở dụng."

Tư Mã Đạo Tử nói: "Được vậy đương nhiên là lý tưởng nhất, bất quá lại là nói dễ làm khó."

Vương Quốc Bảo cười nói: "Việc này bảo khó thì cũng chẳng khó, chỉ cần bọn ta khiến cho Lưu Lao Chi tự cảm thấy khó có thể ngồi yên chức soái vị thống lĩnh Bắc Phủ Bình, mà duy chỉ có bọn ta khả dĩ hoàn thành mộng tưởng này của bản thân y, lại thêm mối e sợ của y với Hoàn Huyền, thời có cơ hội rất lớn khiến y nghiêng về phía chúng ta."

Tư Mã Đạo Tử mừng hỏi: "Có diệu sách gì sao?"

Vương Quốc Bảo nghiêng mình, khẽ sát tai Tư Mã Đạo Tử mà thì thầm diệu kế của y.

Tư Mã Đạo Tử nghe xong thì vỗ bàn khen tuyệt: "Quả nhiên tuyệt kế nhất tiễn hạ song điêu, vấn đề duy nhất là làm sao có thể khống chế được hoàng huynh?"

Vương Quốc Bảo lại tiếp tục thì thầm gian kế bên tai, chỉ nghe Tư Mã Đạo Tử liên tục khen hay.

Vương Quốc Bảo hân hoan nói: "Tiên an nội hậu nhượng ngoại (trước phải giữ yên bên trong sau mới đối phó ngoại nhân), ta lại nghĩ ra một kế, có thể giúp bọn ta trừ khử những kẻ không thuận theo triều đình. Phương pháp giản đơn phi thường, sẽ do ta liên kết cùng các đại thần trong phe cánh, cùng viết biểu thỉnh lên hoàng thượng xin người gia phong thủ lễ cho vương gia, kẻ nào chống đối thì chúng ta dùng mọi thủ đoạn để tiêu trừ hậu họa, như thế quyền lực mà quy tụ vào tay vương gia thì lo gì đại sự không thành?"

Tư Mã Đạo Tử kinh ngạc nói: "Quốc Bảo chuyển này trở về từ Bắc phương, như biến thành người khác, suy nghĩ cận kề, tùy tiện đề xuất ra đều là kế sách tuyệt diệu, thật làm người khác bất ngờ."

Vương Quốc Bảo then đỏ mặt đáp lời: "Quốc Bảo không dám giấu vương gia, kế sách của ta toàn bộ do sự nương tựa thân chỉ dạy, đương nhiên là diệu tuyệt thiên hạ."

Tư Mã Đạo Tử cười dài nói: "Hóa ra là vậy! Tuyệt! Nếu sự việc lần này mà thành công, Đại Hoạt Di Lặc sẽ trở thành quốc sư của Đại Tấn chúng ta, Tư Mã Đạo Tử ta cũng sẽ không bạc đãi Vương Quốc Bảo người."

----- € -----â ----- Ngọc thủ của Nhậm Thanh Thị tựa như linh xà quấn quanh thân trên của Lưu Dự, kéo gã tiến vào giường, thân thể động lòng người của mỹ nữ này trong lòng gã như thủy xà uốn quanh động, thân thể kích động mãnh liệt cọ sát vào gã, không gian ngập tràn mùi u hương nữ nhân, đôi môi nữ nhân này phong kín môi gã, mùi đỉnh hương âm thầm tỏa ra, định lực của Lưu Dự đã nhất thời hoàn toàn mất đi bởi hành vi dụ hoặc của y thị.

Hai môi tách ra.

Nhậm Thanh Thị hồng hễn thờ, yêu kiều nói khẽ: "Người ta lo lắng cho người lắm! Chuyện gì cũng sẽ nghe theo người, tốt hay không tốt?"

Lưu Dụ ngỡ hầu có ba phần thanh tỉnh, đưa tay túm lấy đôi bờ vai thơm, lắc nhẹ y thị, nói: "Tiểu thư người nhầm người rồi! Ta không phải là tình lang của nàng, chỉ là đối tác, chớ nên phá hỏng mối quan hệ hợp tác tốt đẹp này."

Nhậm Thanh Thị nhìn gã chăm chăm trong chốc lát, cặp đùi trần quần ngang eo lưng gã, cười yêu nói: "Thiếp tuyệt không phải dâm phụ phóng đãng, mà đích thực vẫn là hoàng hoa khuê nữ, không tin người có thể thử kiểm tra xem."

Lưu Dụ trong lòng kêu cứu mạng, như nói mỹ nữ mê người này không hấp dẫn gã thì là tự lừa mình, đặc biệt trong cái giường ngủ nơi căn phòng tối này, chết người hơn nữa là bản thân gã lại hơi đang ngà ngà say, lại thêm đã lâu không thân cận nữ nhân. May mà gã rõ hơn ai hết đây là một đóa tiên hoa có độc, có ý hiến thân như thế, khẳng định sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Cổ nén dục hỏa đang cường thịnh xuống, cười khỏ nói: "May mà người đã nói ra, nếu người đích thực là hoàng hoa khuê nữ, có sao lại có thể thành thực chuyện nam nữ như vậy?"

Nhậm Thanh Thị hờn dỗi nói: "Người ta từng tu tập "Tổ Nữ Kinh"

mà! Hiện tại đã phải vứt bỏ thẹn thùng nhi nữ để lấy lòng người, vậy mà người còn nỡ nói người ta như vậy. Nam nhân không phải luôn thích chiếm tiện nghi của nữ nhân à? Hay người không phải nam nhân? Người ta đã khẳng định sẽ để Lưu gia chiếm tiện nghi lớn nhất rồi."

Lưu Dụ trong lòng kêu khổ, hiểu rằng nếu lại để bị mê hoặc, tuyệt chẳng thể chống cự được lâu, bèn đổi sách lược nói: "Đêm hãy còn dài, hà cứ phải nóng vội, chuyện quan hệ nam nữ, quan trọng phải từ từ bồi dưỡng tình cảm, sao có thể hành động cấp tập?"

Nói đến đây, nhất thời trong tâm máy động, đang nói lại ngưng bật, thầm nghĩ y thị ra sức khẳng khẳng tự nhận mình là hoàng hoa khuê nữ, chưa hề động tâm với một ai khác cả, xem ra không phải là giả. Lập tức phản khách vi chủ, một bên tay giáo hoạt luôn thẳng vào nội y của thị, tinh quái hoạt động, đồng thời nói: "Vương Cung rốt cục mưu toan việc gì? Tại sao y lại bí mật đến gặp An Trọng Khâm, sau đó lại tới Quảng Lăng gặp mặt Lưu Lao Chi?"

Nhậm Thanh Thị quả nhiên kích động, nhuyển thể run lên trong tay gã, mặt đỏ như lửa, thân thể thơm tho nóng bừng lên, không thể kiềm chế, kiều mị ngâm nga: "Người như vậy thì làm thế nào người ta nói được chứ?"

Lưu Dụ gần như không thể ngừng tay sờ nắn, lại len lên xoa nhẹ bên nhũ đầu y thị: "Nói đi!"

Trong lòng không thể thừa nhận yêu nữ thật quả đúng là vưu vật trời sanh.

Nhậm Thanh Thị nhắm đôi mắt đẹp hồng hễn trong khoảng khắc, lát sau hai mắt mở hờ liếc nhìn gã đầy vẻ kiều mị, rồi lại nhắm chặt lại.

Đương khi Lưu Dụ không biết y thị liệu có hành động gì quái lạ không thì Nhậm Thanh Thị u oán thờ dài một hơi, ôn nhu nói: "Sau khi Tạ An từ trần, triều đình quả có những biến hóa trọng đại, tư tưởng của Tự Mã Diệu cũng có nhiều cái biến. Sau trận chiến Phi Thủy, y luôn lo lắng chú cháu Tạ An thừa thế Bắc phạt. Hiện tại Tạ An qua đời, Tạ Huyền nhân vì thụ thương nên cũng nửa như đã thoái ẩn, thế lực của Tự Mã Đạo Tử khuynh đảo trong ngoài triều chính, đưa người của mình lên, tranh quyền lộng binh, hối lộ công hành, làm loạn hình ngục, hủy hoại chánh cục, Tự Mã Diệu há lại không hối hận, bắt đầu phát sinh mâu thuẫn với bào đệ Tự Mã Đạo Tử."

Lưu Dụ nói: "Có phải vì vậy nên Tự Mã Diệu trọng dụng Vương Cung làm thủ đích đại thần nhằm đối kháng Tự Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo?"

Nhậm Thanh Thị thấp giọng nói: "Người tin cũng được, không tin cũng được, hai tỉ muội bọn ta tân khổ mưu toan tính toán, toàn vì tương lai của người mà lót đường xây cầu. Mạn Diệu đã nhắc nhở Tự Mã Diệu, hy

vọng Tư Mã Diêu có thể đoạt hồi quyền lực từ tay Tư Mã Đạo Tử, tiện đó có thể giúp người nhanh chóng thăng tiến tại Bắc Phủ Bình nhằm đối phó Tôn Ân. Chỉ hận Vương Cung quá dã tâm, qua Ân Trọng Khâm để bí mật tư thông với Hoàn Huyền, khiến cho tình huống trở nên phức tạp. Đáng lo hơn cả là Tư Mã Đạo Tử đối với Mạn Diêu sanh xuất nghi tâm, hiện tại Tư Mã Đạo Tử quyền khuynh triều chính, Mạn Diêu thân hãm hiểm cảnh, tình huống bất diệu phi thường."

Lưu Dụ nghe vậy thời dục hòa tiêu ran, cau mày nói: "Thậm chí nếu Tư Mã Diêu thành công củng cố hoàng quyền, vẫn vô pháp đưa ta một bước lên đến trời, ngồi vào vị trí đại thống lĩnh Bắc Phủ Bình. Bắc Phủ Bình xét cho cùng là chú trọng đến tư cách, trong quân bè phái trùng trùng. Như có thời gian vài năm, lại thêm không ngừng lập công, ta có lẽ sẽ có một ít cơ hội."

Nhậm Thanh Thị nói: "Chuyện này ta nghĩ chẳng đáng lưu tâm, người là người trong cuộc nên mù mờ, bản thân ta bàng quan đứng ngoài nên rất minh bạch."

Hiện tại Lưu Lao Chi đã ổn tọa vị trí đại thống lĩnh, Tạ Huyền bố trí người phục vụ dưới trướng y chính thị là giành cơ hội tối hảo cho người. Nam phương sắp đại loạn, bằng vào tài cán của người, khẳng định sẽ có được thu hoạch lớn. Bọn ta tận lực làm mọi việc vì người, chỉ hy vọng người không quên hiệp ước giữa chúng ta."

Lưu Dụ lần đầu tiên phát sinh ý nghĩ thương cảm với Nhậm Thanh Thị, bất chợt ghi thị chặt hơn, trong tâm tự nghĩ đã phụ Vương Đạm Chân, bất quá Tôn Ân quả là đại cừu gia với gã đứng trong thế bất lưỡng lập, vì mình vì người, ắt không nên để Nhậm Thanh Thị thất vọng.

Cam đoan nói: "Lưu Dụ ta không phải là người nói không giữ lời."

Nói xong những lời này, cảm thấy hồ thẹn, chỉ ít gã đã một lần không giữ lời hứa với Vương Đạm Chân.

Nhậm Thanh Thị ấn nhẹ tay vào ngực y, một lần nữa quán rịt tay chân quanh thân gã, hơi thở thơm tho như hoa lan: "Nguyên lai Lưu gia bọn ta đúng là có tâm liên hương tích ngọc."

Lưu Dụ nhú mày nói: "Nàng vẫn còn có tâm tình sao?"

Nhậm Thanh Thị yêu kiều cười đáp: "Sao lại không có tâm tình? Chính thị tâm tình thiếp đang rất tốt. Thiếp cố ý thăm dò người, đóng giả bộ dạng đáng thương hại, cũng nhằm xem thái độ của người đối với thiếp ra sao. Thiếp nói thật với người, thiếp tuy giải tán Tiêu Diêu giáo những vẫn giữ lại những bộ phận hữu dụng nhất. Để quân sau bao năm gầy dựng, liệu có thể dễ cơ nghiệp dễ dàng bị hủy thế sao, bản thân thiếp vẫn còn giá trị lợi dụng rất lớn với người."

Như có sự vụ gì chàng không tiện làm, thiếp cũng có thể thay chàng xuất thủ."

Lưu Dụ bất lực đưa tay lên mân mê giỡn nghịch trên đùi, ngực mỹ nữ, không vui nói: "Người như lại lần nữa đối với ta có dụng tâm khác, thời ta với người đường ai nấy đi, không còn liên quan gì nữa."

Nhậm Thanh Thị khê khàng hôn lên môi gã, kiều mị nói: "Lưu gia giận rồi, nô gia có lỗi! Xin đại gia tùy nghi xử phạt."

Lưu Dụ đang ôm tấm thân ngọc ngà thơm tho trong lòng, nghe vậy trong lòng rung động, cảm thấy thân thể quyến rũ trong lòng nóng bừng bừng, cơ thể thanh xuân sung mãn và mạnh khỏe lại có sức hấp dẫn kinh người.

Nỗ lực hết sức nói: "Vậy ta xử phạt nàng lập tức li khai khỏi đây, vì ta mà hành sự cho tốt."

Nhậm Thanh Thị cố ý động dấy thân thể mềm mại, kiều mị hờn dỗi: "Cái này có thể không làm được, bất kể hình phạt gì đều được, nhưng phải là chấp hành trên giường. Lưu gia a! Người ta thật sự rất muốn! Ngươi không muốn thiếp thân sao?"

Dục hỏa kìm nén trong lòng Lưu Dụ được thả lỏng hốt nhiên bốc lên ngọn ngút, trong tâm cảm nhận rõ sắc dụ mị hoặc của y thị đúng là đệ nhất, cuối cùng đã có một lần thất thủ, đã như vậy, cơ sao lại phải khổ sở khắc chế.

Tới thời điểm này lý trí đã hoàn toàn nhượng bộ trước dục hỏa, đột nhiên vang vọng tiếng cước bộ vội vã khi xa khi gần.

Nhậm Thanh Thị đẩy gã thoát ra, quát khê: "Chặn người đó lại!"

Lưu Dụ lăn ra ngoài giường, từ mặt đất phóng người đứng dậy.

Kẻ này đẩy cửa bước vào.

Lưu Dụ giật cửa phòng đi ra, nén tiếng thở gấp, liền thấy Ngụy Vĩnh Chi vẻ mặt trắng xanh thất thần, kinh ngạc hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Ngụy Vĩnh Chi nước mắt trào ra, bi thương đáp: "Huyền Soái quy thiên rồi! Tôn gia đang đợi chúng ta tại chủ đường."

Những lời y thốt ra tựa như sấm sét giữa trời quang, không những dập tắt hoàn toàn dục hỏa đang nổi lên trong lòng Lưu Dụ, mà còn làm đầu óc y hoàn toàn trống rỗng, thất thần thử người nghĩ đến những khả năng xấu khác có thể liên tục xảy đến.

----- € -----â ---- "Tiểu thư! Tiểu thư!"

Kỷ Thiên Thiên dần dần trấn tĩnh lại, ý thức vốn đã ly khai lần lượt hồi đáo với nàng, đem lại cho nàng đôi chút cảm giác về không gian.

Đã có một đoạn thời gian, nàng tưởng muốn rũ bỏ tất cả, lại hoặc có thể vì Tiểu Thi, hoặc là vì vẫn không thể từ bỏ Yến Phi, cuối cùng nàng đã tỉnh lại. Chỉ cần nàng mất đi đầu chí, nàng có thể sẽ vĩnh viễn li khai chốn nhân gian khổ nạn, đau đớn này.

Nàng không biết nàng đã đỡ bệnh bao lâu rồi, cuộc sống tựa như ở giữa tỉnh táo và ngủ mê, ở giữa sinh tồn và tử vong.

Nàng muốn ngồi dậy, lập tức cảm thấy hồn xác đau mỗi, tứ chi suy nhược vô lực, trước mắt mờ hồ, hô hấp khó khăn, cảm giác toàn thân như chìm sâu nơi đáy nước.

"Tiểu thư"

Thoáng nghe tiếng Tiểu Thi kêu khóc, đồng thời nàng cũng cảm thấy Tiểu Thi đang ôm lấy nàng.

Kỷ Thiên Thiên tựa hồ chỉ còn đôi chút khí lực để hô hấp, gắng gượng mở đôi mắt đẹp một cách khó khăn.

Hai gò má đầy đặn của Tiểu Thi xuất hiện ngay trước mắt, dần dần hiện rõ.

"Tiểu Thi!"

Tiểu Thi lao vào ngực nàng, khóc thảm thiết: "Tiểu thư! Người không được bỏ Tiểu Thi mà đi đâu a!"

Kỷ Thiên Thiên phát giác đang nằm trên giường, chung quanh phòng bố trí theo kiểu cổ nhĩ, bên ngoài cửa sổ tối om, xa xa vọng lại những thanh âm kỳ quái.

Nàng ôm nhẹ Tiểu Thi, ngạc nhiên hỏi: "Đây là địa phương nào? Bên ngoài là tiếng gì vậy?"

Tiểu Thi lệ hoa rớt như mưa từ lòng nàng gượng dậy, buồn rầu nói: "Đây là thái thú phủ tại Vinh Dương thành, đại vương trưng dụng làm hành cung. Tiếng kêu bên ngoài chính là tiếng thu thiên (tiếng ve sầu kêu vào mùa thu), trời sắp sáng rồi!"

Kỷ Thiên Thiên kinh hãi hỏi: "Hiện tại đã là mùa thu sao?"

Tiểu Thi nói: "Tiểu thư trước khi tới Lạc Dương đã đỡ bệnh, đã như vậy suốt hai tháng trời, vốn dĩ mười hai

ngày trước đã là lập thu. Tiểu thư à! Chớ có lại tưởng nhớ Yến gia nữa? Nằm xuống thế này, tiểu thư sẽ... tiểu thư sẽ..."

Kỷ Thiên Thiên cảm giác đã khôi phục đôi chút thể lực, tuy vẫn còn hư nhược, song cũng đã cảm thấy khá hơn, ôn nhu nói: "Ta tự biết chừng mực mà, xem này! Ta không phải đã khỏe hơn sao? Úy! Em trông gầy đi nhiều!"

Tiểu Thi rơi lệ nói: "Chỉ cần là tiểu thư không việc gì, những cái khác Tiểu Thi đều chịu được."

Kỷ Thiên Thiên nằm trên giường, nhắm mắt đọc khẽ vài lần Vinh Dương thành, lại mở đôi mắt đẹp nói: "Phải chăng đã công hạ được Lạc Dương rồi?"

Tiểu Thi gật đầu nói: "Đã công hạ Lạc Dương từ sớm, hiện tại Quan Động địa khu, chỉ trừ Hạ Nghiệp thành còn do con trai Phù Kiên là Phù Phi làm thành chủ vẫn ngoan cường kháng cự, nhưng đại vương đã bao vây quanh thành ngày đêm tấn công, xem ra cũng không thể trụ vững được lâu."

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên nói: "Nghe khẩu khí cùng ngữ điệu của em, có bộ dáng như đang đứng ở phía của người Yên vậy"

Tiểu Thi lau nước mắt đỏ mặt nói: "Tiểu Thi tự nhiên chỉ thuận theo ngữ điệu của bọn họ mà nói thôi! Tiểu Thi thì biết gì? Chỉ cần tiểu thư hồi phục trở lại, mọi chuyện khác Tiểu Thi không có hứng quản."

Kỷ Thiên Thiên tâm thần chuyển đảo hướng tới hình ảnh của Yến Phi, đang muốn dụng tâm nghĩ tới, đầu chợt đau như muốn vỡ ra.

"Tiểu thư! Tiểu thư! Người làm sao rồi?"

Kỷ Thiên Thiên hốt hốt nói: "Không có chuyện gì! Ài!"

Tiểu Thi sợ run hỏi: "Tiểu thư có muốn ăn chút gì không?"

Kỷ Thiên Thiên nói: "Trước tiên lấy cho ta ít nước."

Sau khi Thiên Thiên uống cạn ly nước, Tiểu Thi sợ hãi nói: "Tiểu Thi phải lập tức thông tri cho đại vương biết, ngài nói chỉ cần tiểu thư tỉnh lại, bất kể chuyện gì cũng lập tức thông tri ngay cho đại vương."

Kỷ Thiên Thiên cau mày: "Đến sáng hãy nói cho y! Ta hiện tại không muốn gặp y."

Lại hỏi: "Y đối xử với em có tốt không?"

Tiểu Thi cúi đầu nói: "Đại vương đối với Tiểu Thi tốt lắm. Ngài đối với tiểu thư còn tốt hơn nữa, mỗi ngày đều ghé thăm tiểu thư, có khi ngày đến hai, ba lần, có vài lần còn đến ngồi cạnh giường tiểu thư cả một canh giờ, chỉ thần thờ nhìn tiểu thư."

Kỷ Thiên Thiên trong tâm dấy lên một tư vị khó tả, nàng không biết nên thống hận Mộ Dung Thùy, hay nên cảm kích y?

Mộ Dung Thùy tuyệt không giống vẻ ngoài lãnh khốc vô tình của y, sự thật y cũng có mặt thâm tình, bất quá định nhân của y vĩnh viễn không bao giờ tiếp xúc thấy.

Kỷ Thiên Thiên nói: "Có chút tin tức gì của Biên Hoang Tập không?"

Tiểu Thi lắc đầu nói: "Không một ai đề cập đến Biên Hoang Tập cả."

Kỷ Thiên Thiên phát giác bên góc phòng ngủ xếp đặt thêm một giường nhỏ, mỉm cười nói: "Em nhất nhất trực tại giường chăm sóc ta ư."

Tiểu Thi gật đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: "Lại một ngày nữa!"

Bên ngoài cửa sổ trời đã bắt đầu hừng sáng.

Bình minh.

Bất quá Kỷ Thiên Thiên vẫn cảm thấy như bị hãm thân trong bóng tối, không chút ánh sáng bình minh, tương lai hoàn toàn mơ hồ.

Yến lang a!

Khi nào chúng ta mới có thể lại tiếp tục sống cùng nhau, vĩnh viễn không chia lìa?

Hồi 80

Bảo Mệnh Linh Phù

Hầu Lượng Sinh mất ngái ngủ lim dim đi vào nội đường của phủ Đại Tư Mã, thấy Hoàn Huyền đang ngồi uống trà, thần tình sung mãn, không ngủ một đêm đối với y không có chút nào ảnh hưởng.

"Ngồi !"

Hầu Lượng Sinh nghiêng người ngồi xuống một bên, liền có tì nữ tiến lại châm trà cho y.

Sau khi tì nữ lui ra, Hoàn Huyền nhìn lên trần, hiện nét trầm ngâm, thờ một hơi dài rồi nói: "Giỏi cho Tư Mã Diệu."

Hầu Lượng Sinh nhìn Hoàn Huyền không hiểu gì cả, chẳng biết trả lời y làm sao.

Hoàn Huyền mục quang sáng rực nhìn qua phía Hầu Lượng Sinh, ngữ khí bình tĩnh nói: "Tạ Huyền ba ngày trước tại Đông Sơn bệnh phát thân vong, Hoàn Huyền ta tại Nam phương không còn đối thủ."

Hầu Lượng Sinh chấn động hỏi: "Cái gì? Tạ Huyền đã chết rồi !"

Hoàn Huyền gật đầu nói: "Lưu Dự quả nhiên không có gạt Phụng Tam, Phụng Tam cũng không có gạt ta."

Hầu Lượng Sinh hỏi: "Tin này từ đâu ra vậy?"

Hoàn Huyền đáp: "Đương nhiên là từ Ân Trọng Kham. Nguyên là Tạ Huyền đã sớm tự mình báo cho Tư Mã Diệu, nói y không còn nhiều ngày để sống, bởi vậy Tư Mã Diệu bí mật trừ mưu, cố gắng kèm giữ Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, lại nghĩ ra được sách lược quân chế chặt chẽ quyền thần trong triều, giao Vương Cung trấn thủ Kinh Khẩu, tiếp quản Bắc Phủ binh, lại phái Ân Trọng Kham đến Kinh Châu ta đóng ở Giang Lăng, tạo ra hai mũi nhọn để kèm chế Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo. Khà! Giỏi cho Tư Mã Diệu, như vậy không phải đi kiếm chết thì còn là gì nữa."

Hầu Lượng Sinh bây giờ mới biết Hoàn Huyền đang châm biếm. Gật đầu nói:

"Tư Mã Diệu đúng là ngu xuẩn hết mức, lúc trước y giúp Tư Mã Đạo Tử đè nén chú cháu Tạ An, đến bây giờ Tạ An, Tạ Huyền nổi nhau ra đi, lại hy vọng thu hồi quyền lực trên tay Tư Mã Đạo Tử, đâu biết quyền hành là thứ dễ cho khó lấy, Tư Mã Đạo Tử làm sao lại ngồi yên nhìn quyền lực bị tước đi, Tư Mã Diệu sẽ ép Tư Mã Đạo Tử ra tay với y thôi."

Hoàn Huyền cười ha hả nói: "Vốn lúc trước Tư Mã Đạo Tử chưa đủ đảm lược, bây giờ Tạ Huyền đã mất, đương nhiên là không còn gì phải e ngại."

Hầu Lượng Sinh nói: "Cùng lúc với Ân Trọng Kham nhận chức thứ sử Kinh Châu, còn có Dữu Giai ra làm thứ sử Dự Châu, người này cũng là thân tín của Tư Mã Diệu, không biết có đứng bên bọn Vương, Ân hay không?"

Tâm tình Hoàn Huyền hiện rõ nét vui vẻ, cực kì hứng thú nói chuyện, nhẹ nhàng trả lời: "Trong tình thế trước

mất, chỉ có người nào có binh quyền trong tay thì mới có tư cách nói chuyện, Dữu Giai bây giờ trên danh thì được bảy phần, sự thật binh lực Dự Châu không được đến hai, cùng lắm chỉ làm kẻ phụ họa cho Vương Cung và Ân Trọng Kham, bằng vào cái gì để khiến người khác phải coi trọng?"

Rồi nhìn sang Hầu Lượng Sinh nói: "Cơ hội sau bao năm khổ cực của ta cuối cùng cũng đã đến, ta nên làm như thế nào đây?"

Hầu Lượng Sinh trầm ngâm giây lát nói: "Thuộc hạ nghĩ Chủ công nên nhường cho Vương Cung làm con chốt tiên phong."

Hoàn Huyền ngạc nhiên hỏi: "Nếu như Vương Cung trừ khử được Tư Mã Đạo Tử, không phải ta đã đánh mất cơ hội tốt này sao?" Hầu Lượng Sinh cười mỉm đáp: "Chủ công cho rằng Vương Cung có khả năng làm được chuyện đó sao?"

Hoàn Huyền nói: "Vương Cung đúng là không có khả năng này, chỉ là có thể dùng đến Bắc Phủ binh, Bắc Phủ binh mãnh tướng như mây, Kiến Khang quân làm sao có thể là đối thủ? Một khi Tư Mã Diệu nắm được quyền lực, bọn ta muốn ép y thoái vị cũng không phải là chuyện dễ."

Hầu Lượng Sinh vui vẻ nói: "Bắc Phủ binh dưới tay Lưu Lao Chi, tuyệt đại đa số xuất thân hàn môn, hoặc gia thế hết thời, luôn bị đám cao môn Kiến Khang coi rẻ. Vương Cung chính là cao môn trong cao môn, ý gia thế cao quý mà khinh khi tất cả, chỉ coi Bắc Phủ như chó săn chạy rong kêu thì chạy lại. Mà đó chính là đại kỵ của chư tướng Bắc Phủ, là chuyện bọn chúng tuyệt đối không chịu khoan nhượng. Trong chuyện này thuộc hạ tuyệt đối không đoán sai được, Vương Cung khẳng định sẽ làm sự tình hỏng nát, lúc đó Chủ công có thể ra tay thu thập tàn cuộc, một trận lấy hết thiên hạ."

Lại nói: "Thêm Tôn Ân sắp sửa tạo phản, để cho Tôn Ân làm yếu đi lực lượng của Kiến Khang quân và Bắc Phủ binh, chủ công chỉ ngồi yên coi hỏ đầu, thật có trăm lợi mà không có điều hại nào."

Hoàn Huyền định thần suy nghĩ một chốc, cười dài nói: "Tốt! Vậy thì cứ theo như người nói, nhường cho Vương Cung làm con chốt tiên phong. Vương Cung luôn luôn muốn làm một Tạ An thứ hai, ta tiện thừa cơ đòi một chút tiện nghi của y. Nghe nói nữ nhi của y thuộc loại thiên hương quốc sắc, là đệ nhất mỹ nữ trong cao môn Kiến Khang, một tuyệt sắc giai nhân có thể sánh ngang với Kỷ Thiên Thiên, nếu Vương Cung chịu tặng nữ nhi cho ta làm thiếp, ta sẽ giúp y vui chơi tạm thời."

Hầu Lượng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Nghe nói Vương Cung đã hứa gả nữ nhi của y cho con trai Ân Trọng Kham, nếu Chủ công ra yêu cầu này với Vương Cung, Ân Trọng Kham làm sao giữ được mặt mũi?"

Hoàn Huyền đáp như không có chuyện gì: "Chỉ cần nữ nhi mỹ lệ của Vương Cung chưa gả vào nhà của họ Ân, Ân Trọng Kham dám tới tranh giành với ta sao?"

Hầu Lượng Sinh nghe vậy tắc tiếng, không còn gì để nói.

Lưu Dự và hơn ba mươi tướng lĩnh hạng trung của Bắc Phủ binh, gồm cả Vịnh Chi Hòa và Bành Xung, đã đợi hết mấy canh giờ ở ngoài bắc môn của Tham Quân phủ, cho đến tận hừng sáng, vẫn chưa đến phiên bọn gã vào nội đường gặp Lưu Lao Chi.

Khi bọn Lưu Dự đến, Lưu Lao Chi vẫn còn đang nói chuyện với Vương Cung, sau đó là Hà Khiêm, tiếp theo là Tôn Vô Chung, Trúc Khiêm Chi, Lưu Tập và các tướng lĩnh cao cấp, bọn tướng quân bậc trung như bọn gã, chỉ còn cách chịu khổ ngồi ở ngoài đợi gọi.

Đầu óc Lưu Dự càng đợi càng tê dại mất đi cảm giác, phảng phất cảm thấy bước ngoặt trong đời đã đến, còn là họa hay phúc thì chỉ có lão thiên gia mới biết được.

Chuyện tốt nhất trong cuộc đời gã cùng với sự biến hóa vô thường trong đời người lại trở thành một quá khứ không thể thay đổi.

Cái chết của Tạ Huyền, người một tay đề bạt gã, đã là sự thật không thể thay đổi. Đối với Tạ Huyền, Lưu Dự có một cảm giác quyến luyến và ngưỡng mộ giống như đối với huynh trưởng và phụ thân, nhớ lại lúc trước chút nữa đã phản bội và làm tổn thương ông, Lưu Dự cảm thấy áy náy đến nghẹt thở.

Đối với mỹ nữ Vương Đạm Chân mà gã yêu thích, lại không thể dùng cảm giác hồ thẹn để diễn tả, mà là gã phải cố gắng toàn lực đè nén và nghĩ cách quên đi cảm giác thống khổ trong lòng. Gã không dám nghĩ đến nàng, không dám tưởng tượng đến tình trạng của nàng, thậm chí không dám biết nàng có còn tình cảm với mình không, hay là vì mình bỏ quên lời hứa mà hận đến tận xương tủy?

Gã tình nguyện để nàng thống hận mình, vĩnh viễn quên đi gã như một kẻ đào ngũ trong tình trường.

Bằng hữu tốt nhất là Yến Phi đang lâm mình trong hiểm cảnh, tiến hành một nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành, kiếm cách giải cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên đang trong tay Mộ Dung Thùy trở về.

Giá như Lưu Dụ có thể giúp gã trong chuyện mạo hiểm này, Lưu Dụ sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng vì trách nhiệm mang trên mình, khiến gã chỉ có thể trơ mắt nhìn Yến Phi ra đi. Đối với chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, gã tuyệt đối có phần trách nhiệm, sự thật lại tàn nhẫn, gã chỉ có thể ngồi nhìn mà không giúp gì được.

Đời người sao toàn những chuyện không thể làm được? Thật ra cuộc đời có ý nghĩa gì đây?

Gã đương nhiên sẽ không cam chịu như vậy, gã đã ở vào thế không thể quay đầu lại nữa, sanh tử của gã lại đang treo trên đầu sợi tóc, chỉ có đi thẳng tới trước, may ra tìm được lối thoát.

Tiếng bước chân từ trong nội đường truyền lại, Lưu Dụ và đám tướng trẻ tuổi đều nhìn tới hướng cửa chờ đợi.

Bọn Tôn Vô Chung từng người tiến vào đại sảnh, thần tình mỗi người đều ngưng trọng, mỗi một lại không thể dấu được nỗi bi thương.

Tôn Vô Chung đi thẳng đến trước Lưu Dụ, nói: "Đại tướng quân muốn gặp người trước."

Bao gồm cả Lưu Dụ, mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, biết là sự tình tuyệt đối không bình thường.

Yến Phi, Bàn Nghĩa và Cao Ngạn đang ăn sáng tại một tiệm ăn trên đường chính trong Nhạn Môn thành, ba con tuấn mã được cột trong chuồng ngựa ở ngoài cửa tiệm, bởi lúc này còn sớm, trên đường chỉ có vài người khách bộ hành.

Trong tiệm chỉ có hai, ba bàn là có khách, khung cảnh vắng vẻ như vậy, mà Nhạn Môn lại nằm ở vùng biên thủy, một điểm trọng yếu cho giao thông trong ngoài, phải nói là hiếm thấy, có lẽ nguyên nhân là vì ảnh hưởng của loạn lạc mới xảy ra gần đây ở Bình Thành, làm thương lữ không dám ở lâu, thậm chí chọn đi đường vòng mà không vào thành.

Cao Ngạn ngẩng nhìn Yến Phi, rồi đột nhiên quay qua Bàn Nghĩa nói: "Lão Bàn người có phác giác chuyện gì không? Tâm tình hôm nay của Yến công tử bọn ta đặc biệt tốt, luôn cả khẩu vị cũng cải thiện hơn nhiều."

Bàn Nghĩa cười nói: "Nếu người bớt nói bô lô ba la, thì tâm tình của ta cũng sẽ tốt hơn nhiều."

Yến Phi chỉ cười không đáp, tâm tình của chàng đúng là tốt hơn nhiều.

Sáng nay trước khi hừng sáng, khi chàng từ giấc mộng tỉnh giấc, đã cảm ứng được Kỷ Thiên Thiên. Tuy ở cách xa không được rõ ràng, chàng lại có thể cảm được không chút lấm lẩn là nàng còn sống, chỉ thoáng lên rồi qua đi, nhưng lại giúp tinh thần chàng nâng cao. Loại cảm giác như vậy làm sao nói rõ được? Bởi vậy phải chịu đựng Cao Ngạn lăm miệng.

Cao Ngạn hạ giọng hỏi: "Người có phải vẫn còn nói như hôm qua muốn đi túc trường?"

Yến Phi bình thản gật đầu đáp.

Bàn Nghĩa lo lắng nói: "Ta thấy thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, gặp được Thác Bạt Khuê rồi hãy bàn lại. Cũng có thể huynh đệ của người đã sớm có kế hoạch toàn diện công nhập, người đã thảo kinh xa như thế, có thể làm hư chuyện của y."

Cao Ngạn cũng lên tiếng phụ họa nói: "Lão Bàng nói đúng đó, Sóc Phương bang bị tiêu diệt đã trở thành sự thật, người giết một đứa nửa thằng cũng chỉ để bớt giận thôi, đối với đại cuộc chẳng giúp được gì. Thường nói hảo hán không địch lại nhiều người, lỡ người có chuyện gì, hai người bọn ta phải làm sao?"

Yến Phi hết sức cảm động.

Tối qua chàng quyết ý ra tay giết Mộ Dung Dũng, một phần là vì lòng phần hận bị kích động khi thấy tộc nhân bị sát hại, lại thêm trong lòng tràn đầy uất khí khó chịu, bây giờ biết được Kỷ Thiên Thiên an nhiên vô hại, tâm tình đã tốt lên nhiều.

Hiện giờ chàng không thể bỏ qua cảm nghĩ của đám bạn hữu, mà bọn họ lại nói có lý, báo phục cũng không cần phải vội vã trong một lúc, vừa mới chuẩn bị đồng ý, trên đường bỗng nhiên truyền lại tiếng truy đuổi chém giết.

Ba người ngạc nhiên nhìn ra đường, thấy một đám đại hán hung hăng như hổ sói, cầm thương khuỷa đao truy sát một hán tử khác, tuy bị truy sát toàn thân đầm máu, nhưng lại dũng mãnh phi thường, hướng về kẻ đuổi theo chém mạnh một đao, đoạn phi thân nhảy lên ngồi trên ngựa của Cao Ngạn, tính chặt đứt giây buộc rồi cưỡi ngựa bỏ chạy, bỗng nhiên từ trên lưng ngựa lại nhào xuống bên cạnh.

Một búa bay qua lưng ngựa chỉ lệch vài ly, "phụp" một tiếng, lưỡi búa đã cắm phập vào cạnh cửa tiệm, làm thực khách trong tiệm một phen kinh hoàng.

Gã đó nguy hiểm tránh được một đao bay đến, lăn mấy vòng trên mặt đất, tới được cửa tiệm liền phóng người lên, nhảy vào trong tiệm.

Thực khách hầu bàn bỏ chạy tán loạn.

Bảy, tám gã đại hán cuồng nộ đuổi tới.

Yến Phi đột nhiên đứng dậy, kịp lúc gã đại hán bị truy sát đến trước mặt, cả hai đều giật mình.

Điệp Luyến Hoa rời bao.

Lưu Lao Chi một mình ngồi trên ghế thủ lĩnh trong nội đường, chân mày nhíu chặt, chỉ qua một đêm giống như đã già thêm mấy tuổi.

Lưu Dụ đến thẳng trước người ông ta chào theo quân lễ, Lưu Lao Chi nhìn lướt qua gã, có chút lơ đãng nói: "Ngồi đi!"

Lưu Dụ vẫn chưa hiểu tại sao ông lại muốn gặp riêng mình, tránh qua một bên ngồi xuống.

Lưu Lao Chi thở dài nói: "Ta đã sớm biết Huyền Soái bị vết thương trí mệnh, chỉ là không nghĩ ông lại rời bọn ta ra đi nhanh như vậy."

Lại nhìn Lưu Dụ nói: "Ngoài ta ra, người làm sao biết được Huyền Soái ngày đó ẩn ở Tiểu Đông Sơn, có lẽ là một đi không trở lại?"

Lưu Dụ lắc đầu biểu thị không biết.

Lưu Lao Chi thở dài, cười khổ nói: "Huyền Soái trước khi trở về Tiểu Đông Sơn, dặn ta phải bảo hộ người cho tốt. Ai! người ở trong quân ta chức vụ không cao, nhưng lại là nhân vật được vạn người lưu ý đến. Nguyên nhân chính là người tài năng lộ liễu, lại đụng chạm đến nhiều người, luôn cả Tư Mã Nguyên Hiên và Vương Quốc Bảo, bởi vậy có thể bảo vệ tính mạng của người hay không, đã trở thành trọng tâm trong cuộc đấu tranh giành quyền lực của Bắc Phủ binh ta."

Lưu Dụ đến giờ mới minh bạch, Lưu Lao Chi dựa vào phân phó "trước khi chết giao lại" của Tà Huyền, mà đoán được Tà Huyền tự biết mệnh mình không còn nhiều, nếu như Tà Huyền vẫn còn sống, đâu cần phải làm phiền đến uy danh còn thua xa ông của Lưu Lao Chi.

Mà Tạ Huyền lại khéo léo đề tỉnh Lưu Lao Chi, đem quyền vị của Lưu Lao Chi và sinh tử của Lưu Dụ liên kết lại, nếu Lưu Lao Chi không thể bảo vệ Lưu Dụ gã, không những làm quân tâm bất ổn, mọi người thấy nguy, mà còn sẽ lộ rõ biểu hiện uy thế của Lưu Lao Chi y còn thua xa Tạ Huyền.

Lưu Dụ cung kính đáp: "Được sự quan hoài của đại tướng quân, hạ chức cảm kích vô cùng."

Lưu Lao Chi song mục hiện tinh quang, ngấm nghĩa đánh giá Lưu Dụ, trầm giọng hỏi: "Người và Vương Cung Chân, con gái của Vương Cung quan hệ ra sao?"

Lưu Dụ ngẫm giật mình, vì không biết Lưu Lao Chi đối với chuyện này biết được bao nhiêu, nếu như trả lời không đúng, sẽ lập tức phá bỏ luôn tí hảo cảm Lưu Lao Chi còn sót lại cho gã.

Cười khổ nói: "Thuộc hạ lần đầu nhìn thấy Đạm Chân tiểu thơ, là tại hẻm Ô Y trong phủ Huyện Soái, chỉ là gật đầu chào hỏi. Sau đó từ Biên Hoang Tập về lại Quảng Lăng, bị trọng thương ngất đi giữa đường, được nàng trượng nghĩa cứu giúp, tình cờ lại có mặt đúng lúc giúp phá vỡ âm mưu của Tư Mã Nguyên Hiên đối phó nàng, những chuyện này thuộc hạ đều không dám giấu báo lên Huyện Soái."

Lưu Lao Chi vỗ "bụp" một tiếng trên tay ghế, làm tim Lưu Dụ sợ giật nảy lên, tưởng bị nhìn thấu tâm can, Lưu Lao Chi giận dữ nói: "Vương Cung thật là coi thường người khác quá mức, không biết ở đâu nghe được mấy lời tà ngôn gian ngữ, lại nói người có dã tâm với nữ nhi của y, mới đây lại cảnh cáo ta, nếu người dám gây ra chuyện với nữ nhi của y, sẽ phái người tới bẻ gãy chân người."

Hừ ! Mẹ nó ! Cái thứ cao môn vọng tộc ! Còn bọn ta không phải là người sao?

Trừ An Công và Huyện Soái ra, cái đám gọi là cao môn đó ai chẳng núp ở hậu phương đóng cửa lại ôm danh giữ vọng, còn bọn ta ở tiền tuyến vào sinh ra tử cũng để bảo vệ cho cái thói ăn chơi phong lưu của bọn họ."

Lưu Dụ nói lỏng tâm tình, đồng thời nhìn ra mâu thuẫn giữa Vương Cung và Lưu Lao Chi, là thứ mâu thuẫn vĩnh viễn không thể hóa giải, đối lập giữa cao môn và hàn môn là căn bệnh tuyệt chứng không ai có thể chữa khỏi.

Vương Cung khinh bỉ Lưu Dụ, khuấy động phần hận của Lưu Lao Chi. Chỉ là nếu như vậy, có thể giữ lấy mình hay không, đã trở thành cuộc ngạnh đấu giữa cao môn và hàn tộc.

Lưu Lao Chi vẫn còn tức giận nói: "Nếu không phải Huyện Soái giao dặn bọn ta giúp đỡ Vương Cung, mới đây ta đã đuổi y ra khỏi cửa phủ, xem y chỉ với lực lượng của riêng mình, có thể làm được chuyện gì?"

Lưu Dụ gật đầu nói: "Không có Bắc Phủ binh bọn ta giúp sức, Vương Cung chỉ đủ để xâu xé được một phần địa vị với Tư Mã Đạo Tử."

Đồng thời lại nghĩ đến Vương Cung nói gì đi nữa, mãi mãi là phụ thân của người yêu trong lòng, bản thân gã có thể thấy ông ta và Lưu Lao Chi trở mặt, chỉ còn cách đem tính mệnh ra báo đền thôi sao?

Vội bổ cứu nói: "Tham quân đại nhân ngàn vạn lần đừng vì thuộc hạ mà ảnh hưởng đến di mệnh của Huyện Soái, thuộc hạ chịu chút ủy khuất chỉ là chuyện nhỏ không đáng nói tới."

Lưu Lao Chi trừng mắt nhìn gã, giống như nói ta đương nhiên sẽ không vì người mà thay đổi quyết định, chỉ là không nói ra thôi.

Lưu Dụ đương nhiên tự mình hiểu rõ, không thể vì vậy mà không vui.

Lưu Lao Chi tựa như nói với chính mình: "Vương Cung đã nhiều lần tuyên bố đã được Hoàng Thượng giúp đỡ. Hừm! Để coi Vương Cung có thể đưa ra bằng cứ để chứng minh không."

Lưu Dụ phỏng đoán được Vương Cung đã được Tư Mã Diệu hứa sẽ thắng quan, cũng chỉ có ở ngôi Thống Soái của Bắc Phủ binh mới có thể danh chính ngôn thuận, đã động đến Lưu Lao Chi.

Bất luận ai nắm quyền, luôn cả Tư Mã Đạo Tử hoặc Hoàn Huyền, đều phải dùng đủ loại mồi ngon ngọt để lôi

kéo Lưu Lao Chi, nếu không Bắc Phủ binh sẽ lập tức tạo phản.

Lưu Lao Chi lại cũng nằm ở chỗ khó khăn, Bắc Phủ binh còn có Hà Khiêm là thủ lĩnh của một nhóm thế lực khác cũng có đủ tư cách tranh dành lâu dài với y, bởi vậy chiếc ghế của y ở Bắc Phủ binh vẫn còn chưa yên, thêm nữa uy tín của y ở trong triều thua xa so với Tạ Huyền, lại thêm xuất thân hàn môn, bởi vậy rất cần được triều đình bổ nhiệm và chống đỡ cho.

Xem ra tạm thời đối Vương Cung y vẫn phải ra vẻ thân thiện giúp đỡ.

Lưu Lao Chi nào nghĩ ra được gã có thể suy luận sâu sắc và chính xác như vậy, thở dài nói: "Tối qua Khổng Tĩnh nói chuyện với người xong có gặp ta, nói ra đề nghị của người với ta. Ấy! Chuyện đó Tiểu Dụ người làm tốt lắm, bọn ta cần phải dựa vào chính mình, tự cung tự cấp, mới có thể khởi đầu lên làm người."

Lưu Dụ ngấm lau mồ hôi lạnh toát ra toàn thân.

Khổng Tĩnh vừa gặp Lưu Lao Chi, chắc là đã lấy được ủng hộ của y, mới dám lấy công việc kinh doanh đầy lợi ích liên quan đến Biên Hoang Tập ôm cho riêng mình. Nhưng Lưu Lao Chi cũng có thể nhìn chuyện này từ một góc độ hoàn toàn khác, chẳng hạn y có thể cho rằng Lưu Dụ muốn cấu kết riêng với Khổng Tĩnh, để tăng cường thế lực riêng mình, đại họa lâm đầu như vậy, khẳng định không còn mạng để rời Tham Quân phủ.

Lưu Lao Chi lại thấp giọng nói: "Huyền Soái có nói phái người đến Biên Hoang Tập là có nhiệm vụ đặc biệt, nguyên là Huyền Soái an bày, người phải cố gắng hoàn thành chuyện này, bọn ta bất thành linh hiện đang bị thiếu hụt về mặt tài nguyên vật liệu."

Lưu Dụ gật đầu nhớ lại lúc nãy, nghĩ đến Lưu Lao Chi có dã tâm của riêng y, bởi vậy không những không tự trách mình, lại còn cổ vũ gã. Hiện tại Biên Hoang Tập giống như bùa hộ mạng cho Lưu Dụ gã, ngày nào còn có thể lợi dụng địa phương này của gã, Lưu Lao Chi sẽ trăm phương ngàn kế bảo vệ gã, nếu không thì như tự mình cắt đứt đường tài lộc.

Lưu Dụ thừa dịp nói: "Thuộc hạ nghĩ nên đến Biên Hoang Tập một chuyến, an bày mọi chuyện."

Lưu Lao Chi nói: "Trước lễ đại tang của Huyền Soái, người tốt nhất là ở lại đây, ta vẫn cần phải hiểu rõ tình hình Biên Hoang Tập."

Lại vỗ vai gã nói: "Bất luận người và Vương Đạm Chân quan hệ ra sao, chỉ nên coi là giấc mộng đêm xuân, sau này người cũng đừng tưởng nhớ tới ả, đương nhiên là người cũng không thể có chút qua lại riêng tư nào với ả được."

Lưu Dụ trong lòng thầm thở dài, xin phép lui ra.

Hồi 81

Xảo Ngộ Cổ Nhân

Yến Phi chặt chặt chém chém, quét ngang đâm thẳng đều chân thật không chút hoa dạng, kiếm chiêu thậm chí làm người ta cảm thấy bình thường không có gì đặc biệt, nhìn có vẻ rất dễ dàng tránh đỡ, không ngờ bảy tám tên lính người Hồ truy sát lao lên đều không kẻ nào có thể đỡ được một chiêu nửa thức của chàng, lần lượt máu phun đầy đất.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa đang một phải một trái đỡ gã người Tiên Ti cả người đầy máu vừa trốn chạy tới nơi kia, cũng phải ngăn người giương mắt nhìn. Bọn họ trước đây đã nhiều lần thấy Yến Phi xuất thủ nhưng đều chưa từng chấn động như bây giờ. Yến Phi thật sự đã đạt đến trình độ thần kỳ, nhìn như vô tình mà thực ra là hoàn toàn theo ý muốn, không cần suy nghĩ chút nào mà các chiêu thức toàn bộ đều biến hóa liên mạch như nước chảy mây trôi.

Yến Phi không hề dừng lại, tiến lên nghênh đón khiến bọn chúng khiếp sợ tới mức không biết phải tiến lên hay lùi lại, rồi chặn thế công của bốn tên địch nhân còn lại, quát lớn: "Giúp Tiểu Biều lên ngựa!"

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa bây giờ mới biết kẻ bị đuổi giết là người quen của Yến Phi. Vừa định đỡ y lên, thì đột nhiên Tiểu Biểu vùng mạnh tránh ra, nói: "Ta vẫn còn cưỡi ngựa được!"

rồi lao đảo đến sau lưng Yến Phi.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa tuy cảm thấy không vừa ý nhưng không thể không thán thưởng hán tử cứng cỏi. Vừa rồi lúc đỡ y thấy cả người yếu ớt phát run, vậy mà chỉ mới hít thở khoảng vài hơi đã hồi phục lại được.

Trong tiếng kêu thảm, Yến Phi đã ra đến ngoài đường, mấy kẻ chặn cửa đều đã bị thương gục xuống.

Ở giữa đường có hơn mười đại hán mang theo vũ khí đứng đó, dáng vẻ người nào cũng mạnh mẽ, sát khí đằng đằng, kẻ cầm đầu người thấp, rắn chắc, tay cầm búa, từ xa dùng búa chỉ tới quát: "Người là ai? Lại dám can thiệp đến chuyện của Hậu Yến Minh ta?"

Yến Phi tung mình lao tới, nhảy vọt qua con chiến mã hướng về phía địch nhân, cười dài nói: "Thì ra là Mộ Dung Dũng đến tìm chết."

Thân đang trong vùng phạm vi thể lực của địch nhân, chỉ có cách tốc chiến tốc thắng một phen, nếu để quân tiếp viện của địch kéo đến, bản thân chàng còn có thể trốn thoát nhưng ba người Cao Ngạn khẳng định sẽ mất mạng nơi này.

Người được gọi là Tiểu Biểu đó dẫn đầu nhảy lên ngựa, sau đó Cao Ngạn và Bàng Nghĩa nhanh trí trước sau cùng rút binh khí chặt đứt dây cột, cưỡi ngựa bỏ chạy về hướng Bắc môn.

Bọn họ đều biết ngày này sang năm chắc chắn sẽ là ngày giỗ của Mộ Dung Dũng, bởi vì kẻ Mộ Dung Dũng đối diện là Yến Phi, không chỉ là đệ nhất cao thủ của Biên Hoang, mà còn có thể trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ.

° ° °

Đại vương giá lâm !

Tiểu Thi đang săn sóc Kỳ Thiên Thiên vội vã quỳ xuống một bên, chờ đại giá của Mộ Dung Thùy.

Kỳ Thiên Thiên kéo chân ngồi dậy, đờm chút buồn rầu, nhìn thấy mặt hoa tiêu tụy thật khiến người khác thấy mà thương tâm.

Hình dáng hùng vĩ uy mãnh của Mộ Dung Thùy xuất hiện nơi cửa ra vào, bộ nho phục làm phong thái nhiếp người của y tăng thêm không ít phần nhân nhã phong lưu, chấp tay sau lưng bước qua cửa, hai mắt hơi sáng lên nhìn chăm chăm vào Kỳ Thiên Thiên, tựa như trên thế gian ngoại trừ mỹ nữ động lòng người này ra thì không còn gì khác.

Tiểu Thi thấy vậy lẳng lặng tránh ra ngoài.

Mộ Dung Thùy đi thẳng đến đầu giường của Kỳ Thiên Thiên, mỉm cười nói:

"Thiên Thiên cuối cùng đã thắng được ma bệnh, có thể tham dự đại điển đăng cơ của Mộ Dung Thùy ta rồi, sự vui mừng trong lòng ta làm sao mới có thể biểu lộ cho Thiên Thiên thấy đây?"

Nghe thấy những lời tràn đầy tình ý của Mộ Dung Thùy, Kỳ Thiên Thiên trong lòng có chút cảm động, lời nói hữu tình, xuất ra từ miệng một kẻ vốn là ma quân lãnh khốc vô tình, thật sự khiến người ta cảm thấy hiếm hoi. Lại cảm thấy rõ trong lòng có chút thương hại, bao nhiêu nỗ lực của y cuối cùng đều vô ích, trong lòng cũng không thể không nảy sinh ý tội nghiệp, không muốn nói lời tàn nhẫn đả kích tổn thương y nữa.

Né tránh ánh mắt nóng bỏng cháy người của y, Kỳ Thiên Thiên lãnh đạm hỏi:

"Tôi lại tưởng ông đã sớm xưng đế rồi !"

Mộ Dung Thùy ngồi xuống cạnh giường, dịu giọng nói: "Đó chỉ là do đám thuộc hạ đưa ra tin đồn để tạo thêm thanh thế, sự thật thì thời cơ vẫn chưa tới, ta chỉ là lập quốc xưng vương."

Ngồi đó là bá chủ siêu quần tung hoành thiên hạ, ngồi gần đến mức có thể nghe được hơi thở của nhau, với nhân tài và võ công của y thì mỹ nữ trong thiên hạ còn ai mà y không nắm được trong lòng bàn tay.

Kỷ Thiên Thiên trong lòng cảm động, hỏi: "Hiện tại thời cơ đã tới rồi ư?"

Mộ Dung Thùy nhẹ nhàng nói: "Năm ngày trước Phù Kiên đã bị tướng lĩnh tạo phản giết chết."

Kỷ Thiên Thiên kêu lên "a" một tiếng thất thanh, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy đưa tay vuốt nhẹ lên má Kỷ Thiên Thiên, thân hình hùng mạnh chấn động, thấy được thần sắc Kỷ Thiên Thiên lộ vẻ không bằng lòng đành khó khăn lắm mới rút tay lại được dù không muốn, nói: "Sau khi nghe được tin Thiên Vương mất, ta đã vì y thủ tang ba ngày. Đối với y, đến hôm nay Mộ Dung Thùy ta vẫn còn cảm kích trong lòng, năm xưa ta bị tộc nhân đồ kỵ đuổi đi, cùng đường bế tắc, nếu không phải y bất chấp sự phản đối của Vương Mãnh mà thu dụng ta thì làm sao ta có được hôm nay. Chỉ hận quốc gia là trọng, cá nhân là nhẹ, chỉ có thể ghi khắc sự cảm kích đối với y trong tim, vĩnh viễn chôn chặt tận đáy lòng."

Kỷ Thiên Thiên cảm nhận được tâm tình nặng nề của y, không tưởng được đằng sau biểu hiện kiên cường bên ngoài của y lại ẩn tàng mâu thuẫn thâm sâu như vậy, nhất thời không nói ra lời nào châm chọc y.

Mộ Dung Thùy như kiểm được đối tượng duy nhất để dốc hết tâm sự, thờ dài nói: "Mỗi cá nhân đều có những dĩ vãng mà chỉ một mình biết, có ai tránh được?"

Phù Kiên lần này bị ép vào mặt lộ máu chốt nằm ở Mộ Dung Xung, Thiên Thiên có muốn biết Phù Kiên và Mộ Dung Xung quan hệ ra sao không?"

Kỷ Thiên Thiên đang quan tâm đến tình thế hiện thời, nghe vậy không khỏi động lòng, nói: "Tôi đang nghe đây!"

Mộ Dung Thùy thấy Kỷ Thiên Thiên có hứng thú với câu chuyện của y liền phần chấn tinh thần, mạnh giọng nói: "Mộ Dung Xung là con trai của Mộ Dung Tuyển nhà tiền Yên, năm đó khi ta giúp Phù Kiên tiêu diệt tiền Yên, Mộ Dung Xung và chị y là Thanh Hà công chúa bị áp giải về kinh đô của Đại Tàn là Trường An. Thanh Hà công chúa là mỹ nữ nổi tiếng của nhà tiền Yên, năm đó mới mười bốn tuổi nhưng đã xinh đẹp vô cùng, bị Phù Kiên thu vào hậu cung."

Mộ Dung Xung lúc đó được mười hai tuổi, cũng đã my thanh mục tú, Phù Kiên đã không nhận được mà xâm phạm y. Chuyện đó truyền khắp Trường An, từ thành thị đến thôn quê đều thấy lưu truyền câu về miêu tả Phù Kiên và hai chị em y 'Nhất thư phục nhất hùng, song phi nhập tử cung' (tạm dịch ý: 'Mỹ tử vương gian hùng. Kiều đệ cũng vào cung'). Có thể thấy lúc đó náo động ra sao."

Thần sắc Kỷ Thiên Thiên thấy rõ nghe mà đau lòng.

Mộ Dung Thùy nói tiếp: "Vương Mãnh nghe được chuyện này, cố khuyên Phù Kiên, Phù Kiên không còn cách khác đành cho Mộ Dung Xung xuất cung, để y về Hồ Dương làm thái thú. Mộ Dung Xung luôn coi đó là đại sỉ nhục trong đời, tâm niệm trong lòng không quên, chỉ là không làm gì được Phù Kiên. Hiện giờ dẫn quân công đánh Trường An chính là Mộ Dung Xung, không những chỉ liên quan đến quốc cữu gia hận, lại còn ân oán riêng tư, nhân quả tuần hoàn báo ứng, đúng là không sai tí nào."

Kỷ Thiên Thiên trầm giọng hỏi: "Người giết Phù Kiên phải chăng là Mộ Dung Xung?"

Mộ Dung Thùy đáp: "Người giết Phù Kiên tuy không phải là Mộ Dung Xung nhưng không khác biệt bao nhiêu, vì bởi y tự mình đốc quân, công hãm căn cứ địa cuối cùng của Phù Kiên là đô thành Trường An, Phù Kiên phải bỏ trốn đến Ngũ Tương Sơn ở vùng phụ cận. Điều Trường thừa cơ cháy nhà vào hồi cửa, bao vây Ngũ Tương Sơn bắt được Phù Kiên, trước tiên lấy ngọc tỷ, tiếp đó ép y nhường ngôi, sau khi bị cự tuyệt thì phái người đến Phật tự nơi giam giữ Phù Kiên bóp cổ y đến chết. Đại Tàn đến đây coi như chấm dứt, chỉ lưu lại mấy câu chuyện phong lưu, mấy câu chuyện thương tâm."

Kỷ Thiên Thiên nghe giọng y tràn đầy cảm khái, nỗi thương cảm người xưa không thể nói hết, hiểu sâu sắc được rằng người ở vị trí như y cho dù bên ngoài uy phong ra sao thì bên trong quả thật có những chuyện khó nói ra như lời y lúc này.

Bất giác ác cảm với y giảm đi một chút.

Mộ Dung Thùy cười khổ nói: "Diêu Trường là chiến hữu mà ta tôn kính, nghĩ rằng trong tương lai có thể sẽ phải quyết tử chiến nơi sa trường, loại tư vị này đúng là làm người ta khó mà ngủ yên."

Kỷ Thiên Thiên lãnh đạm nói: "Vệ Đại Vương tính lập tức tiến quân đến Quang Trung?"

Mộ Dung Thùy ngồi thẳng dậy, thần thái lập tức biến thành uy mãnh nhiếp người, nỗi thương cảm hoài niệm chợt biến mất sạch, hai mắt sáng rực lên, trầm giọng nói: "Bây giờ còn chưa phải là lúc. Nếu bây giờ ta tiến về hướng Tây thì chỉ ép Diêu Trường và Mộ Dung Xung liên thủ chống lại, ta là thúc phụ của Mộ Dung Xung, hiểu rất rõ con người y, y luôn luôn kìm chế lòng cừu hận đối với Đại Tàn, hiện tại cừu hận như nước lũ mất đi dễ ngăn chặn tràn ra, tất nhiên sẽ tận tình giết hết người Tàn, biến Trường An thành địa ngục nhân gian đầm máu, như vậy nước Yên làm sao giữ được Trường An? Tồn vong của một tòa thành, nằm ở quan hệ giữa người cai quản và dân chúng, Biên Hoang Tập chính là ví dụ tốt nhất. Ta đã chờ đợi được bao nhiêu năm nay, sao lại nóng nảy nhất thời."

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi: "Biên Hoang Tập đã phát sinh chuyện gì?"

Mộ Dung Thùy biết mỹ nữ thông minh nhạy bén này, đã nghe ra được chút đầu mối dựa trên lời y nói, cười khổ nói: "Sĩ Tâm bị bằng hữu tốt của nàng là Yến Phi giết chết, Hoang nhân đã đoạt lại được Biên Hoang Tập."

Kỷ Thiên Thiên "a" lên một tiếng, tấm thân mềm mại ngồi thẳng dậy, ánh mắt long lanh niềm vui khó dấu.

Mộ Dung Thùy trong lòng đau đớn, đứng dậy nói: "Thân thể Thiên Thiên là quan trọng, nghỉ ngơi cho tốt, ta còn có nhiều chuyện cần phải xử lý."

Nói xong thất vọng đi ra.

° ° °

Sau khi gặp Lưu Lao Chi, Tôn Vô Chung lại tìm Lưu Dụ nói chuyện riêng, sẵn tiện ăn sáng luôn.

Trong tiệm mì, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Tôn Vô Chung nói: "Huyền Soái mất rồi, mọi chuyện đều không còn như trước.

Người sau này hành sự chớ có độc đoán độc hành nữa, Huyền Soái có thể tha thứ cho người, thậm chí thưởng thức tác phong ấy của người nhưng người khác lại thấy không vừa mắt. Hiện giờ Lưu gia vừa mới lên, cần phải lập uy, người vạn lần chớ làm y nổi giận."

Lưu Dụ chỉ còn cách dạ dạ vâng vâng đáp lời.

Tôn Vô Chung nói: "Lưu gia phân phó xuống, tạm thời bãi bỏ chức vụ trong quân của người, để người có thể chuyên tâm xử lý chuyện Biên Hoang Tập, cho tới lúc có nhiệm vụ mới."

Lưu Dụ trong lòng suy nghĩ có lẽ đây là tin tốt duy nhất, y sớm đã mất đi hứng thú trong công việc.

Bắc Phủ binh quen gọi thượng cấp là "gia", bởi vậy Lưu Dụ trong chỗ quan quân thì gọi Tôn Vô Chung là Tôn gia, Lưu Lao Chi lại là Lưu gia trong miệng Tôn Vô Chung.

Tôn Vô Chung trầm ngâm giây lát, nói: "Khổng lão đại có thể coi một nửa là người của Bắc Phủ binh bọn ta, y phát tài cũng như bọn ta phát tài, bởi vậy Lưu gia đối với đề nghị của người hết sức coi trọng, chuyện này tuyệt đối không được sơ xuất. Trước khi người gặp Khổng lão đại, ta đã nói tốt cho người trước mặt Lưu gia.

Cái hấp dẫn nhất của Biên Hoang Tập chính là địa phương này có thể cung cấp quân bị, không cần phải xin xỏ gian tặc Tư Mã Đạo Tử."

Lưu Dụ khẳng định nói: "Tôn gia yên tâm, chuyện này thuộc hạ sẽ an bài ổn thỏa."

Tôn Vô Chung thở dài nói: "Thế lực của cha con Tư Mã Đạo Tử không ngừng bành trướng, hy vọng Lưu gia có thể chống chọi được với bọn y, tuy nhiên cần nhất là phải giữ được chức vụ của người. Huyền Soái mất rồi, mọi thắng tiến trong quân đều phải trình báo lên triều đình, phê chuẩn lại không phải là Tư Mã Đạo Tử, bởi vậy cách thông minh nhất cho người là tạm thời ẩn nhẫn, đừng cầu có công lao, chỉ cầu không phạm lỗi."

Lưu Dụ rất muốn nói vậy ta lưu lại Bắc Phủ binh làm gì? Cuối cùng lại không dám nói ra.

Tôn Vô Chung thấy y có vẻ bất phục muốn nói lại thôi, cười nói: "Người trẻ tuổi, quan trọng nhất là chớ có nóng nảy. Bắc Phủ binh hiện tại là chỗ duy nhất có thể giữ mạng cho người. Với bản lĩnh của người, đương nhiên có thể trốn tới Biên Hoang Tập, nhưng người nhà của người ở Kinh Khẩu thì sao? Bọn họ đều sẽ bị liên lụy, tin ta đi, thế sự thường thường thay đổi khác với người ta dự liệu, Huyền Soái coi trọng người là một loại duyên phận, lúc đó người có hiểu điều đó không? Hiện tại ở hạ lưu Trường Giang có ba nhóm thế lực, chia ra là Kiến Khang quân, Kinh Khẩu quân của Vương Cung và Bắc Phủ binh của bọn ta.

Thượng du cũng có ba nhóm thế lực, đứng đầu là Kinh Châu quân của Hoàn Huyền, nhóm khác là Giang Lăng quân của Ân Trọng Kham và quân trú thủ Tương Dương của Dương Toàn Kỳ, đám còn lại không đáng nói tới."

Lưu Dụ nhíu mày nói: "Dương Toàn Kỳ không phải người của Hoàn Huyền sao? Hắn đã giúp Hoàn Huyền đánh hạ Ba Thục, mở đường tiến quân đến Quang Trung mà."

Tôn Vô Chung nói: "Xem ngoài mặt thì đúng là như vậy, nếu Hoàn Xung vẫn còn, Dương Toàn Kỳ khẳng định không có dị tâm. Chỉ là Hoàn Huyền không phải là Hoàn Xung. Hoàn Huyền trước giờ khinh người, tự ý gia thế cao quý, tính tình kiêu căng hung dữ. Dương Toàn Kỳ tuy là hậu duệ của danh thần Dương Chấn nhà Đông Mặc nhưng Hoàn Huyền lại vì Dương Toàn Kỳ là người tham gia muện mà coi thường y, chỉ coi y như chó săn hay công cụ lợi dụng, bởi vậy Dương Toàn Kỳ luôn luôn vì chuyện đó mà phẫn hận bất bình, nên bí mật qua lại với Ân Trọng Kham. Ân Trọng Kham đương nhiên vui vẻ qua lại với Dương Toàn Kỳ, nhưng hắn cũng biết Dương Toàn Kỳ giỏi binh pháp, dũng mãnh can đảm, đối với y cũng chẳng phải là không có cố kỵ."

Lưu Dụ nghe xong mà nhức đầu, nói: "Thì ra là vậy."

Tôn Vô Chung cười nói: "Đại Tấn bọn ta hiện đang chia năm xẻ bảy, mọi người đều có tham vọng riêng mình, bọn Hồ ở Bắc phương cũng rối loạn cả lên, không có thì giờ để trông về Nam, trong tình huống như vậy, tương lai biến hóa ra sao ai mà biết được? Lại còn có Tôn Ân thanh thế ngày càng tăng, loạn lạc sắp đến, chỉ cần Tiểu Dụ người giữ được bình tĩnh, tương lai ắt hẳn phải có một ngày nhấc đầu lên được."

Lưu Dụ trong lòng cảm động, Tôn Vô Chung đi vòng vèo một vòng lớn, cũng chỉ là muốn khích lệ gã. Trong lòng nghĩ, cho dù tình thế trong tương lai phát triển ra sao, thế nào mình cũng phải bảo vệ Tôn Vô Chung, để báo đáp lại ân tình của y.

Gật đầu nói: "Tiểu Dụ hiểu rồi! Đa tạ Tôn gia."

Tôn Vô Chung thấy đầu chí của y phấn chấn lên, vỗ vỗ lên vai y vui vẻ nói: "Ta cần phải đi trước một bước, nếu người và Khổng lão đại thấy có phát triển gì mới, nhớ báo cho ta trước, ta sẽ nói tốt cho người trước mặt Lưu gia. Cần thận nhé."

Nói xong rời đi.

Lưu Dụ ngậy người hồi lâu, vừa chuẩn bị trả tiền rời đi thì chỗ Tôn Vô Chung ngồi lúc trước đã có mấy người.

Lưu Dụ ngạc nhiên nhìn qua, gặp một đôi mắt lớn sáng như sao trên trời đêm, cũng thần bí mà mỹ lệ như sao trên trời, khuôn mặt đã được che đi hơn nửa nhờ chiếc áo choàng và khăn soa mỏng.

Lưu Dự nhớ đến một mỹ nữ có lần Yến Phi từng đề cập đến, nhịp tim bất ngờ đập loạn lên.

o o o

Bốn người ba ngựa sau khi chạy điên cuồng gần hai canh giờ đã rời xa Nhạn Môn thành.

Bọn họ xuống ngựa nghỉ ngơi trong một khu rừng rậm, Yến Phi bây giờ mới có giờ để giới thiệu với Cao Ngạn và Bàn Nghĩa gã người Hồ tên Tiểu Biều, vốn chính là Thác Bạt Biều, thân đệ của Thác Bạt Khuê.

Cao Ngạn nói: "Cái gói của ta có thuốc trị đao thương..." Thác Bạt Biều cười nói: "Chỉ bị thương ngoài da, kiếm suối nước rửa sạch là được rồi."

Quay qua Yến Phi nói: "Đại huynh không có phóng đại, kiếm pháp của Yến Phi người quả nhiên tuyệt diệu, chỉ vài chiêu sơ sài đã giết được Mộ Dung Dũng."

Yến Phi đang vận công lắng nghe, cười nói: "Không xa phía trước có một suối nhỏ, vừa kịp để người tẩy rửa vết thương. Đừng có ý mạnh, bôi thêm tí thuốc trị thương thì tốt hơn."

Thác Bạt Biều không cố chấp nữa, bốn người kéo ngựa, xuyên rừng vượt rẫy, phía trước quả nhiên có một dòng suối, người ngựa đều cảm thấy hưng phấn, đám ngựa chạy lại uống nước, Thác Bạt Biều cưỡi hết y phục, chỉ còn đoản khổ, đứng sâu đến eo, ngay giữa giòng suối, thống khoái tẩy rửa những vết thương lớn nhỏ trên người.

Yến Phi ngồi trên tảng đá cạnh suối, hai chân ngâm trong nước suối lạnh ngắt, nhàn nhã mãn nguyện.

Cao Ngạn và Bàn Nghĩa quỳ xuống bờ suối, cúi đầu uống nước, hết sức thống khoái.

Thác Bạt Biều nói: "Không nghĩ là Tiểu Phi của bọn ta lại trở về thảo nguyên, đại huynh chắc chắn sẽ ngạc nhiên vui mừng lắm. Đại huynh hằng ngày vẫn nhắc tới người, thường nói nếu như có Yến Phi bên cạnh kẻ vai tác chiến thì lo gì đại nghiệp không thành."

Yến Phi không đáp, hỏi ngược lại: "Sao người lại lạc lõng đến chỗ này?"

Thác Bạt Biều lộ ra nét phẫn hận, hung dữ nói: "Ta phụng mệnh của đại huynh, đến làm sứ ở Trung Sơn Yến quốc, vốn là muốn cùng Mộ Dung Thùy tu bổ quan hệ sắp đổ vỡ, ai biết là không thể gặp Mộ Dung Thùy, lại để con trai y là Mộ Dung Tường bắt giữ làm con tin, uy hiếp đại huynh cung ứng năm ngàn chiến mã, nếu không sẽ đem ta đi giết. May mắn ta kiếm được cơ hội, nhờ Sóc Phương bang an bài để trốn ra ngoài, lại bị Mộ Dung Tường phái người truy sát, càn may mắn là bắt gặp được người."

Cao Ngạn rút đầu ra khỏi mặt nước, để mặc nước suối từ trên đầu tóc chảy xuống, cười nói: "Cái bọn người cần chính là một cao thủ săn tin như ta, nếu như mù mờ không biết chuyện gì xảy ra ở Biên Hoang Tập, mà các người lại dám đấu với Mộ Dung Thùy, thì chẳng phải là đến Trung Sơn tìm cái chết ư."

Thác Bạt Biều cười khổ nói: "Đối với chuyện ở Biên Hoang Tập, bọn ta không phải không biết gì, nhưng đại huynh vì phải tập trung lực lượng đối phó Hách Liên Bột Bột nên mới nghĩ là trước tiên phải ổn thỏa với Mộ Dung Thùy. Bây giờ chứng minh cách đó không được, đại huynh vì chuyện này mà hết sức đau đầu."

Bàn Nghĩa ngồi bên bờ suối nói: "Bọn ta lần này không ngại đường xá xa xôi tới đây, chính là muốn giúp bọn người đối phó Mộ Dung Thùy."

Thác Bạt Biều lộ thần sắc giận dữ, trừng mắt nhìn Bàn Nghĩa một cái, quay sang Yến Phi nói: "Với lực lượng trước mắt của bọn ta, tấn công Mộ Dung Thùy chỉ là lấy trứng chọi đá. Một khi đại quân của y kéo về, chỉ sợ bọn ta luôn Liên Thịnh Nhạc cũng giữ không nổi" Yến Phi lãnh đạm nói: "Đợi ta gặp Tiểu Khuê rồi bàn lại!"

Đột nhiên lộ thần sắc chăm chú lắng nghe.

Ba người ngẩng ra nhìn y.

Yến Phi nhảy lên nói: "Có truy binh tới!"

Thác Bạt Biều vội nhảy lên khỏi dòng nước, chạy tới bờ suối.

Lúc này bọn Cao Ngạn phảng phất nghe được tiếng vó ngựa dồn lại.

Thác Bạt Biều nhanh chóng mặc đồ, kêu lên: "Kỵ binh bên địch hơn một ngàn người, chắc là người của Mộ Dung Tường."

Nghe là kỵ binh tinh nhuệ của Mộ Dung tiên ti, Cao Ngạn và Bàng Nghĩa đều vì vậy mà biến sắc. Ngựa của bọn y đều một nhọc hết chịu nổi, thật khó mà đem mã lực ra so với địch nhân.

Yến Phi nói: "Đi theo ta!"

Trước tiên kéo ngựa, vội đi ven theo dòng suối. Vừa đi vừa nói: "Chỉ cần có thể chống cự đến khi mặt trời lặn, bọn ta sẽ có cơ hội trốn qua Trường Thành."

Ba người vội vã đi theo chàng.

Hồi 82

Dĩ Độc Công Độc

Biên Hoang Tập.

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến cùng đến Thuyết thư quán tìm Trác Cuồng Sinh, sau cùng với Phương Hồng Sinh đêm nay nghiên cứu vở thuyết thư "Trừ yêu kí", đó là vở hàng đầu của Phương Hồng Sinh, vì nó kiếm được không ít ngân lượng, một chương cuối cùng "Biên hoang phục ma" đương nhiên là cao trào của toàn bộ vở thuyết thư, do Phương Hồng Sinh tự thân thuyết pháp, mỗi tối đều hấp dẫn một lượng lớn hoang nhân tới thưởng thức.

Phương Hồng Sinh thấy hai người đến, biết bọn họ có việc cần tâm sự, khách sáo nói đôi câu rồi rời khỏi, lúc đi còn nói cho hai người rằng y đã mở một gian tuần bộ quán, với chuyên môn là việc tra án tìm người, thỉnh hai người hết lòng giúp đỡ.

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến nghe được thì nhìn nhau cười.

Trác Cuồng Sinh đưa hai người vào trong quán, tự mình ngồi lên thái sư ý tọa của thuyết thư đài, hai người chỉ thích ngồi nơi hàng ghế phía trước của thính thư giả (người nghe).

Trác Cuồng Sinh nói: "Có chuyện gì? Hy vọng không phải là tin tức xấu có quan hệ với Yến Phi. Ày, ta mỗi ngày đều ngóng trông ba người bọn họ có tin tức tốt truyền về, để chúng ta có thể tận lực để cứu chủ tì Thiên Thiên tiểu thư, lại chẳng tốt hơn là chờ đợi mỗi ngày ư"

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến nghe đến tên Kỳ Thiên Thiên đều hiện thần sắc âm đạm, nếu có lựa chọn, bọn họ khẳng định sẽ cùng đi theo Yến Phi, chỉ hận hai người đều là khó có thể phân thân.

Mộ Dung Chiến cười khỏ, ghen tuông nói: "Không phải bà nội của hần có quan hệ trực tiếp với Thiên Thiên đấy chứ? Đồ đương gia người nói sao?"

Đồ Phụng Tam hít sâu một hơi, nói: "Tin tức đến từ Vinh Dương, nghe nói Mộ Dung Thùy nghe tin Thiết Sĩ Tâm bị giết, Biên Hoang Tập rơi vào trong tay bọn ta, vì thế đã nổi trận lôi đình, thề sẽ báo thù. Bây giờ đang điều binh khiển tướng, muốn lấy binh lực áp đảo đem Biên Hoang Tập san thành bình địa, để lập uy thiên hạ, chứng minh cho hết thảy mọi người rằng ai chống lại hần đều không có kết quả tốt"

Trác Cuồng Sinh cười lạnh nói: "Tốt nhất là hần tự suất binh đến, lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội"

Mộ Dung Chiến nói: "Điều này có khả năng rất nhỏ, hiện tại Phù Kiên sắp bại vong, Mộ Dung Thùy tuyệt

không chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm có một để công nhập Quan Trung"

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "Trước khi xác định thật giả của tin tức này, chúng ta tất không thể lộ ra phong thanh, chỉ giới hạn cho người có ghế tại Chung Lâu biết, nếu không chúng ta vừa khôi phục Biên Hoang Tập nguyên khí, lại lập tức trở lại phế thành"

Trác Cuồng Sinh nhíu mày nói: "Phải ứng phó như thế nào nếu là Mộ Dung Thùy chủ động tung ra tin đồn?"

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Hỏi hay lắm. Chúng ta có thể không lí đến thực hay giả, dựa theo tin đồn để hành động, trước từ chúng ta truyền đi, trả miếng đặc biệt phóng đại là Mộ Dung Thùy đang sa chân xuống bùn, không thể phân thân, chỉ có thể phái một ít binh tằm tướng tép lại ứng phó với việc này"

Mộ Dung Chiến tán thưởng: "Bộ óc của Đồ đương gia chuyển biến thật mau lẹ, lúc trước còn nói không thể tiết lộ phong thanh, đột nhiên lại biến thành do chúng ta chủ động tung tin đồn"

Trác Cuồng Sinh gật đầu nói: "Cái này đc gọi là dĩ độc công độc, là thượng thượng chi kế, may mắn là hoang nhân hôm nay không phải là hoang nhân của ngày hôm qua, đã có thể chịu đựng được thử thách và sóng gió"

Mộ Dung Chiến nói: "Ta còn có một kiến nghị có tiềm năng thành sự, đó là mượn sự uy hiếp của Mộ Dung Thùy tổ chức lại liên hợp bộ đội, định kì diễn luyện, cũng có thể an định nhân tâm, lại có thể chuẩn bị cho việc cứu chủ tì Thiên Thiên trong tương lai"

Trác Cuồng Sinh vò râu cằm cười nói: "Cái này gọi là nhất nhân kế đoản, lưỡng nhân kế trường, Biên Hoang Tập chúng ta vẫn còn hi vọng"

Mộ Dung Chiến đột nhiên thở dài một hơi.

Hai người vội hỏi nguyên do.

Mộ Dung Chiến đáp: "Ta còn lo lắng về quan hệ với Hồ Lôi Phương"

Hai người liền minh bạch, ý của Mộ Dung Chiến là một khi Phù Kiên chết đi, Khương tộc của Hồ Lôi Phương và Tiên ti tộc của Mộ Dung Chiến lại không thể hòa hoãn, khi đó hợp tác hóa thành đối địch, quan hệ của hai người lại trở nên phi thường khó xử.

Trác Cuồng Sinh lãnh đạm nói: "Đến hôm nay chúng ta vẫn chưa tỉnh ngộ sao?"

Biên Hoang Tập là trên hết, mọi việc đều y theo quy củ của Biên Hoang Tập mà hành sự. Bởi vậy Đồ đương gia có thể cùng Văn Thanh tiểu thư gìn giữ hòa bình, chỉ nói chuyện phát tài, kì dư việc khác hết thảy không quan trọng"

Đồ Phụng Tam nói: "Đã tới lúc cử hành nghị hội hậu quang phục lần hai rồi"

Hai người gật đầu đồng ý.

Trác Cuồng Sinh thở dài: "Hi vọng là lúc Yến Phi có tin tức tốt truyền về, chúng ta đã sẵn sàng nghênh đón nữ vương mĩ lệ của bọn ta trở lại"

° ° °

Bàn của Lưu Dụ nằm ở trong góc, vị mĩ nữ bí ẩn này ngồi đối diện Lưu Dụ quay lưng lại với các khách nhân khác, chỉ có Lưu Dụ mới có thể nhìn thoáng thấy dung mạo nửa giấu dưới nón lá có lụa mỏng phủ xuống, cảm thấy một loại tư vị "độc đáo" khó tả.

Yến Phi ít khi đề cập với gã về những sự việc và người đã bắt gặp, nhưng bởi vì nữ nhân có trong tay thiên bội và địa bội này với bọn họ có quan hệ, vì thế Yến Phi kể lại rất chi tiết tình huống hai lần tiếp xúc với nàng, làm cho Lưu Dụ cảm thấy hiểu rõ nàng hơn, cho dù chỉ là lần đầu tiên chạm mặt.

So với Kỹ Thiên Thiên, nàng có một kiểu mỹ lệ khác, thuộc về đêm khuya, không nên xuất hiện trước ánh sáng ban ngày.

Con mắt thần bí sâu sắc vô cùng của An Ngọc Tình từ phía sâu trong nón lá chăm chú nhìn gã, Lưu Dụ nhẹ nhàng nói: "An tiểu thư"

An Ngọc Tình hỏi dồn: "Là Yến Phi nói cho huynh biết?"

Lưu Dụ gật đầu đáp, hỏi lại: "An tiểu thư tại nơi đây tìm gặp Lưu Dụ ta, khẳng định đã phí nhiều công phu, xin hỏi chuyện này là gì mà có thể làm phiền tới đại giá như thế?"

Sự rung động khi sơ kiến với mỹ nữ này đã trôi qua, ý thức của Lưu Dụ đã hồi phục lại sự linh hoạt bình thường, nghĩ đến đối phương đã không tự thừa nhận, muốn tìm đến gã cần phí một phen công phu, dò hỏi tra xét cẩn thận, mới có thể gặp bản thân gã tại nơi này, cho nên mới thử chất vấn.

An Ngọc Tình bình tĩnh đáp: "Ta từng tại Kiến Khang từ xa nhìn thấy qua huynh và Tạ Huyền, Yến Phi ở cùng với nhau, lần này đến Quảng Lăng là muốn cảnh cáo huynh, Nhậm Thanh Thị đã đến Quảng Lăng rồi, nhiều khả năng là để giết huynh diệt khẩu, huynh cần cẩn thận đề phòng"

Lưu Dụ trong lòng kêu khổ, hiểu rõ vì mối quan hệ không minh bạch của bản thân gã cùng Nhậm Thanh Thị, vô tình đã bị liên can tới vòng xoáy tranh giành ngọc bội của các đại phái đạo gia, hơn nữa bản thân gã lại không thể không vì Nhậm Thanh Thị mà nói dối, nếu sau này An Ngọc Tình phát giác bản thân gã tại lúc này không trung thực, thì sẽ nhìn Lưu Dụ gã như thế nào?

An Ngọc Tình nói: "Ta từ Kiến Khang đuổi tới Quảng Lăng, trên đường hai lần cùng ả giao thủ, lại bị ả dùng giáo kế thoát thân. Tiêu diêu ma công của ả lại tinh tiến không ngừng, bằng tư chất thiên phú của ả, sẽ có một ngày có thể vượt hơn Nhậm Dao, huynh tuyệt không thể xem nhẹ, nếu không tất có thiệt thòi lớn"

Lưu Dụ trong lòng chấn động, hỏi: "Thiên bội và địa bội phải chăng ở trong tay An tiểu thư, chỉ thiếu tâm bội?"

Đây là suy đoán hợp tình hợp lý, hôm đó tại hẻm Ô Y, An Ngọc Tình có biểu thị với Yến Phi đối với thiên địa lưỡng bội không có hứng thú, giải thích duy nhất là lưỡng bội đã sớm rơi vào tay cha nàng, nhưng nếu là An Thế Thanh cha nàng thì khó mà đoạt được từ trong tay gã và Yến Phi.

An Ngọc Tình không hài lòng nói: "Về chuyện này người không cần lí tới, nếu không sẽ rước lấy họa sát thân. Thật kì quái. Vì sao huynh như không có vẻ quan tâm về Nhậm Thanh Thị. Huynh biết lí do ả tới Quảng Lăng ư?"

Bởi lời nàng có mang theo ý uy hiếp, Lưu Dụ trong lòng thấy bức bối, tiếp theo lại ngẫm thất kinh, sự thông minh tài trí của nữ nhân này đích xác không thể coi thường, nếu không cẩn thận, thời sẽ bị nàng nhìn thấu được tâm sự. Đồng thời lơ mơ cảm thấy Nhậm Thanh Thị đến Quảng Lăng, chẳng phải là để hiến thân hay liên lạc đơn giản như vậy, mà có điểm do cùng đường bí lối, vì thế đến đó để ẩn trốn. Nhậm Thanh Thị đương nhiên không sợ An Ngọc Tình đến như vậy, thậm chí là An Thế Thanh tự thân xuất mã, cho nên Nhậm Thanh Thị không thể không trốn đông chạy tây. Nghĩ đến khả năng có sự hiện thân của quỷ diện quái nhân là An Thế Thanh, Lưu Dụ cũng không khỏi phát lạnh trong lòng.

Lưu Dụ thở dài một hơi, nói: "Thật không dám giấu, ngày hôm đó ta từng ở biên hoang bị bọn người Nhậm Dao, Nhậm Thanh Thị và Vương Quốc Bảo truy sát, giữa lúc đánh nhau tại đó Nhậm Dao bị Tôn Ân đột tập vong mạng. Sau đó Tôn Ân chuyển sang truy đuổi ta, Nhậm Thanh Thị đã cùng ta liên thủ đối kháng Tôn Ân, ta còn mượn thuyền nhanh của ả đào xuất khỏi ma trảo của Tôn Ân, cho nên ta cho rằng ả không có hứng thú giết ta. Đại địch số một của ả là Tôn Ân, đối với người khác thì không để tâm"

An Ngọc Tình nói: "Ta cũng từng nghe được chuyện này, nhưng không rõ chi tiết. Như vậy Nhậm Thanh Thị tới Quảng Lăng, sẽ lên tới gặp huynh chứ?"

Lưu Dụ không biết làm sao, gật đầu nói: "Cơ hội rất lớn, ả bây giờ với ta là chiến hữu chung vai đối phó Tôn Ân. Hắc, ta có một đề nghị, nếu như ta khuyên ả giao tâm bội ra, liên can giữa tiểu thư và ả phải chăng có thể cởi bỏ? "

An Ngọc Tình lẳng lặng nhìn gã qua tấm sa mỏng, sau một lúc trầm giọng đáp:

"Ta khuyên huynh chớ nên uổng phí lời nói, ngàn vạn lần chớ nên xem ả là người có thể tín nhiệm. Hảo ý của huynh ta đã tâm lĩnh, ngọc bội là một bí mật thiên cổ truyền lưu liên quan tới đạo môn, chỉ là hiểu rõ một bí mật như thế, cũng đủ cho huynh rước lấy họa sát thân, Lưu huynh phải tự thu xếp cho ổn thỏa"

Nói xong nàng từ từ bỏ đi, lưu lại trên gáy Lưu Dụ một cảm giác ớn lạnh, nhìn theo hình bóng tuyệt đẹp động lòng người của nàng biến mất ở phía ngoài đại môn.

° ° °

Yến Phi dừng lại.

Ba người theo sau chàng cũng dừng lại theo, đều hiểu đã rơi vào trong trùng vây của địch nhân.

Thác Bạt Biều hung hãn nói: "Kẻ sắp xuất hiện khẳng định là Mộ Dung Tường, nếu không sẽ không cao cường như thế, mặc cho chúng ta dùng hết thủ đoạn, nhưng vẫn không có cách thoát khỏi bọn hắn"

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa liền bị dọa mặt không còn chút máu, với lực lượng bốn người bọn họ, thậm chí có thêm vài cao thủ như Yến Phi, cũng không thể ứng phó với hơn ngàn kỵ binh tinh nhuệ của Mộ Dung Tiên Ti.

Yến Phi trầm giọng nói: "Ta sẽ đi tìm cách đánh lạc hướng địch nhân"

Thác Bạt Biều lắc đầu nói: "Không có tác dụng, với sự tinh minh của Mộ Dung Tường, lại biết rõ chúng ta có bốn người tuyệt sẽ không trúng kế, chỉ cần phân ra vài trăm người cũng có thể giết chết người. Nếu chết thì sẽ chết chung với nhau"

Yến Phi chỉ vào một phía trái một mỏm núi cao, nói: "Chúng ta đến nơi đó ẩn náu, địa thế nơi đó có lợi để ứng phó với chiến thuật xung kích của đối phương"

Bỗngưng phía sau có tiếng vó ngựa âm vang, nhanh chóng tiến gần.

Yến Phi nhảy lên lưng ngựa, quát: "Lên ngựa"

Ba người vội vàng phi thân lên ngựa, cùng với Yến Phi phóng lên bờ suối, hướng về phía mỏm núi phi bạt mạng.

Hồi 83

Thác Bạt Chi Chủ

Yến Phi, Thác Bạt Biều, Cao Ngạn cùng Bàng Nghĩa bốn người ba ngựa rong thẳng tới đỉnh gò, phía địch nhân phát lên tiếng tù, đó chính là mệnh lệnh của Mộ Dung Tường phát ra vây công bọn họ.

Yến Phi cùng Thác Bạt Biều nhảy xuống ngựa sớm nhất, hai người đoạt lấy cung mạnh tiễn cứng, đảo mắt nhìn kỹ tình huống của địch nhân, chỉ một thoáng đều nghĩ người ra nhìn không hiểu nguyên do vì đâu.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa cùng cưỡi trên một ngựa, trên lưng ngựa nên nhìn thấy rất rõ, phát giác tình huống quái dị của địch quân.

Địch quân vốn dĩ bao vây bốn phương tám hướng chặn đường triệt thoái của bọn họ. Hiện giờ nghe tiếng tù và hiệu lệnh cải biến chiến lược tức thì toàn quân tề tập về mặt nam của gò, hơn nghìn con ngựa cất vó bụi bay mù trời với thanh thế kinh nhân.

Cao Ngạn líu lürf nói: "Bọn chúng tính chiến mã chúng ta không thể chịu nổi mỗi một nên trước tiên tập trung lực lượng, sau đó tại bình nguyên sẽ thi triển chiến thuật công kích sở trường của chúng đối phó bọn ta."

Thác Bạt Biều lắc đầu nói: "Không đúng! Nếu mà bọn ta quay ngược trở lại rừng thì sao?"

Yến Phi trong lòng máy động, chàng quay đầu nhìn về phương bắc mỉm cười: "Có thể bọn ta được cứu rồi!"

Cao Ngạn vốn tự nghĩ phen này thì chết chắc, giờ nghe vậy chấn động trong lòng, hấn quay đầu nhìn theo ánh mắt của Yến Phi.

Bắc phương cát bụi bay mù mịt hiển nhiên có một nhóm nhân mã đang toàn lực chạy tới, chỉ vì bị tiếng vó ngựa truy đuổi gần kề nên đã làm hạn chế thính giác, nếu không cũng đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa vọng lại.

Bàng Nghĩ cùng Cao Ngạn nhảy xuống ngựa hỏi với giọng nghi ngờ: "Liệu có phải là một cánh quân khác của địch nhân không?"

Thác Bạt Biều lắc đầu dứt khoát: "Nếu là quân tăng viện của địch nhân thì Mộ Dung Tường sẽ không cần thay đổi thủ thế, mà y sẽ toàn lực phối hợp cùng đạo quân này."

Cao Ngạn cau mày hỏi: "Liệu có thể là ai nhỉ?"

Yến Phi đang quan sát Mộ Dung Tường, y niên kỷ chưa quá hai mươi, vóc dáng cao lớn uy vũ, thần thái bình tĩnh chỉ huy thủ hạ tiến thoái có trật tự, đúng là có dáng dấp một đại tướng. Chẳng trách Mộ Dung Thùy an tâm để y lại thủ Trung Sơn chủ trì đại cục.

Nhất thời nghe thất Cao Ngạn hỏi, chàng bèn hạ giọng nói: "Ở đây có gan khiêu chiến Mộ Dung Thùy chỉ có một người."

Thác Bạt Biều sắc mặt hoan hỉ, gật đầu thừa nhận: "Đúng! Địch thị là đại huynh!"

Lúc này tiếng vó ngựa đằng xa đã có thể nghe rõ hơn, đang thần tốc tiếp cận.

Cao Ngạn quả là đệ nhất lưu thám tử, nhìn bụi bay mù trời hấn nói: "Ít nhất có đến ba trăm thiết kỵ, nếu chính xác là người của bên ta thì lần này chúng ta có thể được cứu rồi!"

Đột nhiên từ hướng Tây Bắc bụi cát dâng lên mù mịt, hiển thị rõ một đạo nhân mã khác đang từ hướng đó tiến lại.

Bốn người đang không biết nên kinh hoàng hay hoan hỉ thì bỗng nhiên từ hướng Đông Bắc cũng thấy cát bụi dâng lên cuồn cuộn.

Thác Bạt Biều kêu lên: "Rút quân rồi!"

Cao Ngạn và Bàng Nghĩ nhìn về hướng quân đội của Mộ Dung Tường, thấy đối phương toàn thể quay ngựa, ruổi ngựa vòng bên sườn gò nhanh chóng thoái lui.

Tiếng ngựa phi nước đại từ hậu phương rõ dần, hóa ra là hàng trăm kỵ sĩ từ trong rừng tiến ra, khắp nơi trên các ngọn núi đang phi thẳng tới hướng bọn họ.

Thác Bạt Biều thu cung lại giơ lên cao, đồng thời miệng kêu to những tiếng kỳ quái. Không cần y nói, Cao Ngạn và Bàng Nghĩ cũng hiểu đây là các chiến sĩ Thác Bạt Tiên Ti.

Người thủ lĩnh vóc dáng phi thường, khăn choàng khoác trên vai đón gió tung bay, dáng người y to cao lớn khôi ngô, song mục bạo phát tinh quang, ánh mắt không nhìn hướng Mộ Dung Tường thoát chạy. Y trừng trừng nhìn thẳng Yến Phi, vui vẻ cười lớn: "Tiểu Phi của chúng ta cuối cùng cũng đã đến!"

Không cần Yến Phi giới thiệu, Cao Ngạn và Bàng Nghĩ cũng đoán biết đây chính là mã tặc lừng danh Bắc phương, hiện đang là Thác Bạt Tiên Ti tộc chi chủ, Thác Bạt Khuê.

Điều ngạc nhiên là nguyên vì số kỵ sĩ chỉ đến hai trăm người, còn lại hơn một trăm ngựa không ngờ không hề có kỵ sĩ cưỡi, Cao Ngạn dựa theo tiếng móng ngựa gõ trên đất đã đoán lầm số lượng phải đến hơn ba trăm chiến sĩ.

Mặc dù nhân số chiến sĩ còn xa mới bằng số lượng dự đoán, song khí thế thịnh như cầu vồng, như bão táp quét tới gò nhỏ.

Thác Bạt Khuê giục ngựa tách khỏi đoàn kỵ sĩ, một ngựa phi thẳng lên đỉnh gò phi thân xuống ngựa, y giang tay ôm chặt Yến Phi vui mừng như điên, nói: "Không tưởng nổi Tiểu Phi của ta đích thực đã đến, lại còn cứu được Tiểu Biều."

Yến Phi cũng ghì chặt y, cười nói: "Hảo tiểu tử! Giỏi sử kể dọa Mộ Dung Tường tháo chạy."

Thác Bạt Khuê buông Yến Phi ra, cười ha hả: "Yến Phi vẫn là Yến Phi, làm sao tiểu kỹ nhỏ mọn của ta có thể che giấu được người?"

Nói rồi y hướng đến thủ hạ đồng dục truyền lệnh: "Địch nhân đã tháo chạy xa rồi, lập tức thông tri huynh đệ hai bên không cần tiếp tục giả thần lộng quỷ!"

Cao Ngạn và Bàng Nghĩ đang khi mù mờ chưa hiểu, thì một chiến sĩ rút kèn lệnh thổi một tràng dài: "Tuuuuuuu!"

Bụi mù ở hai hướng Đông Bắc và Tây Bắc nhanh chóng tiêu tán.

Thác Bạt Biều đến cạnh bên Thác Bạt Khuê "phốc" quỳ xuống, thỉnh tội: "Tiểu Biều hành sự bất lực, bị địch bắt được, gây họa cho huynh đệ Sóc Phương Bang và làm nhục uy danh đại huynh, nguyện lĩnh mọi trách phạt."

Thác Bạt Khuê nâng y đứng dậy, nói: "Không phải tại người, tất cả là do ta đánh giá sai thái độ của Mộ Dung Thùy đối với chúng ta. Hiện tại đã có Tiểu Phi quay về, còn hơn thiên quân vạn mã, Thác Bạt Khuê ta đối với lão thiên gia tuyệt không có nửa lời oán thán."

Mỗi cất tay, bước chân của Thác Bạt Khuê đều phát xuất tín tâm cường đại cùng bá khí ngạo thiên khiến chúng nhân phải hạ mình khuất phục

Cao Ngạn cùng Bàng Nghĩ nhìn thấy hai phương tĩnh lặng không một hạt bụi nào bốc lên, dần dần đã minh bạch.

Chiến sĩ đi theo Thác Bạt Khuê chỉ có khoảng hơn ba trăm người, nhưng y đã khéo léo thi hành diệu kế, lệnh trăm người đi về hai phương, đợi thời cơ thích hợp khởi lộng cho bụi bốc lên mờ mịt, giả tạo cảm giác hai cánh quân tiếp viện hùng hậu đang tiếp cận tới từ hai mặt Tây Bắc và Đông Bắc, dọa Mộ Dung Tường phải vội vã rút chạy. Nhất thời phát sinh ấn tượng sâu sắc đối với tài trí của Thác Bạt Khuê.

Tài ứng biến cố sự của Thác Bạt Khuê hoàn toàn hiển thị khả năng và tài trí của y. Nguyên việc y có thể kịp thời tới cứu, chứng tỏ y có mạng lưới tình báo tinh nhuệ, các sự kiện phát sinh tại hai thành trì chiến lược bên trong Trường Thành y đều nắm vững trong lòng bàn tay. Nhiều khả năng việc Mộ Dung Tường ly khai Trung Sơn, đã nằm trong vòng giám thị của y. Trái lại, Mộ Dung Tường lại vô phương nắm được tình huống của Thác Bạt Khuê, không biết được quân số tiến nhập Trường Thành của Thác Bạt Khuê, bỏ qua cơ hội tốt lấy số đông để chiến thắng.

Cũng chỉ một lượng nhỏ nhân mã, mới khả dĩ tiềm nhập vào trong Trường Thành mà thần không hay quỷ không biết.

Thác Bạt Khuê chuyển ánh mắt tới Cao Ngạn và Bàng Nghĩ, vui vẻ nói: "Bàng lão bản và Cao huynh đệ vẫn khỏe chứ, hai người không chỉ là huynh đệ của Yến Phi, mà cũng đồng thời là huynh đệ của Thác Bạt Khuê này, những lời khách khí không cần thiết phải nói ra!"

Cao Ngạn và Bàng Nghĩ đồng phát sinh cảm giác vừa mừng vừa lo, hai người đã quen nhìn người, giờ thấy chiến sĩ Thác Bạt tộc ai nấy thể hình hùng hãn dũng mãnh, nhân cường mã tráng, họ đã cảm thấy được uy thế nhiếp nhân của Thác Bạt Khuê. Mà việc Thác Bạt Khuê vừa gặp mặt, hai người bọn họ đã biết và coi họ thân thiết như người nhà, đương nhiên làm bọn họ phát sinh cảm giác đặc dị.

Yến Phi hân hoan cười nói: "Không cần ngạc nhiên tại sao y lại biết hai người các người, tại Biên Hoang Tập

mỗi một cá nhân đều là đối tượng y quan tâm theo dõi."

Thác Bạt Khuê bỗng đùa đòi câu, nói: "Tình huống của Biên Hoang Tập, đều nằm trong bàn tay của ta, còn phán đoán được Tiểu Phi không sớm thì muộn sẽ đến tìm ta, nhân bởi ta là lựa chọn duy nhất của y để cứu Kỷ Thiên Thiên."

Tiếp theo quát: "Toàn thể lên ngựa, huy quân nhằm hướng Bình thành thẳng tiến!"

Ngay với công phu trấn định của Yến Phi, nghe hết lời cũng cảm thấy ngạc nhiên kinh hãi. Huống hồ bọn Cao Ngạn cùng Bằng Nghĩa, Thác Bạt Biều còn trợn mắt há mồm như không dám tin vào tai mình nữa.

Thác Bạt Khuê phi thân lên ngựa ánh mắt dõi về hướng Đông Bắc, song mục lấp lánh tinh quang, ngữ khí bình tĩnh dị thường, từ từ nói: "Bắt đầu từ hôm nay, có Thác Bạt Khuê ta thì không có Mộ Dung Thùy, có Mộ Dung Thùy thì không có Thác Bạt Khuê. Chúng huynh đệ, lên đường!"

Các chiến sĩ hưởng ứng rền vang.

° ° °

Lưu Dụ quay về quân xá.

Từ khi quay trở lại Quảng Lăng tới nay gã coi quân xá chỉ như nơi để về ngủ, ban ngày hiếm khi quay về quân xá. Kể cả thời gian không trong ca trực, cũng tình nguyện cùng quân hữu uống rượu vui chơi, náo loạn, chính là sợ bản thân có thời gian lại hồ tư loạn tưởng, tưởng nhớ đến người và những sự việc không nên nhớ.

Hôm nay quay lại quân xá lúc trời đang còn sáng, gã muốn chứng thực một hoài nghi trong lòng.

Lặng lẽ đẩy cửa bước vào, rồi khép lại.

Lưu Dụ bước thẳng vào phòng ngủ, quả nhiên không ngoài sở liệu. Nhậm Thanh Thị đang khoanh chân ngồi ở trên giường, ánh mắt chớp sáng nhìn gã qua lớp trướng sa, lãnh đạm hỏi: "Lưu gia hôm nay không có ca trực à?"

Lưu Dụ chuyển thân tới gần giường, cúi đầu hung dữ nhìn mỹ nữ trong trướng. Trướng sa mờ ảo khiến mỹ nữ bên trong trở nên thánh thiện hơn, song vẫn hấp dẫn mê người, tuy hiện tại ả thần thái đoan trang nhưng vẫn khiến bất kỳ nam nhân nào cũng liên tưởng đến chuyện phòng the nam nữ, làm lòng người rung động không yên.

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Nàng có phải mượn chỗ nghỉ của ta để lẩn tránh An Ngọc Tình?"

Nhậm Thanh Thị nhẹ nhàng nói: "Chúng ta chính thị là đối tác thân mật mà! Không muốn bộ dạng dữ tợn đó đâu à? Người ta chỉ muốn tĩnh tâm điểm lại sự tình thôi, náu ở đây chỉ là để tiếp cận chàng thôi, chàng đối với người ta tốt một chút được không?"

Lưu Dụ phì một hơi nói: "Nàng đang suy nghĩ chuyện gì? Theo ý của ta, nàng đang tập trung tu luyện Tiêu điều công mới là sự thật. Ài, nàng không phải định hại chết ta chứ? Ta hiện tại ở Bắc Phủ Bình mỗi sáng đều không biết liệu tối sẽ xảy ra chuyện gì, như bị phát hiện quan hệ giữa ta và nàng thì ta lập tức có thể phải rời quân xá như một tên đào binh, chuyện này đối với song phương đều có hại mà vô lợi."

Nhậm Thanh Thị trầm mặc hồi lâu, ôn nhu nói: "An Ngọc Tình đến tìm người? Y thị nói xấu gì ta?"

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Tâm bội có phải trong tay nàng không?"

Nhậm Thanh Thị u oán thở dài: "Tâm bội trong tay ta hay không có quan hệ gì tới hợp tác giữa hai ta?"

Lưu Dụ cười khở: "Ta hiện tại phiền não còn chưa đủ sao? An Ngọc Tình không có vẻ như vô tình ghé thăm, tình thực thăm dò xem ta có nghe các chuyện của đạo môn bọn nàng. Hiện tại ta thực sự mắc kẹt ở giữa, bị ép buộc phải nói dối để che giấu sự thực cho nàng, cha con An Thế Thanh bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm

ta để tính sổ."

Nhậm Thanh Thị nghe vậy thì hoan hỉ, song mục mỹ lệ chăm chăm liếc nhìn gã, hân hoan nói: "Nguyên lai người vẫn luôn thương tiếc Thị nhi, Thị nhi tất có hồi báo, Lưu gia a! Nếu chàng không kể tới mối quan hệ tác chiến lợi hại giữa chúng ta thì cũng nên nghĩ rằng Thị nhi sẽ bị cô lập cô viện, An Thế Thanh phụ tử tức thì lấy mạnh hiếp yếu, chàng không có chút lòng trượng nghĩa gì sao?"

Lưu Dụ tức khí nói: "Hiện tại là do nàng trộm vật của người ta, giờ người ta tới đòi nàng trả lại vật bị mất thì là hợp lẽ còn gì."

Nhậm Thanh Thị hiện xuất thần sắc khinh thị, chu môi nói: "Đạo gia thánh vật, ai có đức thì người đẩy hường, làm gì có chuyện thuộc về riêng ai."

Ngữ khí lại trở nên khẩn khoản, nói: "Lưu gia a! Lý do người ta khả dĩ vẫn có thể kiên cường duy trì, ngoại trừ việc vì Đế quân báo mối huyết hải thâm thù, thì còn vì tấm bội ngọc này, người sao lại có thể giúp địch nhân áp bức người ta?"

Giả như Nhậm Thanh Thị ngữ khí cường ngạnh, nhất mực cự tuyệt, Lưu Dụ sẽ có thể dựa vào đó mà quở trách y thị. Nhưng Nhậm Thanh Thị trái một câu Lưu gia, phải một câu Lưu gia, lời lẽ khẩn cầu dịu dàng, khiến Lưu Dụ hoàn toàn vô phương đối phó.

Lưu Dụ dù sao cũng là người có trí tuệ kinh nhân, trong lòng gã máy động liền hỏi: "Chiếu theo đạo lý, Nhậm đại tỷ tình thông tiềm tung nặc ẩn chi thuật, An Ngọc Tình sao có thể truy đuổi từ Kiến Khang đến tận đây, lại còn có thể khẳng định nàng nhất định tránh thân lại Quảng Lăng này? Mà nàng lại đến trốn ở cạnh ta nữa?"

Nhậm Thanh Thị thần nhiên cười, liếc nhìn gã nói: "Lưu gia quả nhiên là người thông minh nghĩ đến cả điểm này. Sự thật Thị nhi chính yếu vì vấn đề này mà cùng người thương lượng, xem xem chàng có thể trợ giúp Thị nhi một tay không."

Lưu Dụ tức thời cảm thấy đau đầu biết rằng điều không tốt sắp đến, gã cười khổ: "Trả lời câu hỏi ta đã rồi hẵng nói tiếp!"

Nhậm Thanh Thị vỗ vỗ mép giường, mỹ miều cười nhẹ: "Chuyện này không thể để truyền đến tai kẻ khác. Trước tiên hãy ngồi xuống chỗ này đã, rồi Thị nhi sẽ toàn bộ nói rõ."

Lưu Dụ tức khí nói: "Nàng bắt tất phải diễn kịch, có gì thì nói đi. Ta còn có những việc khác cần giải quyết."

Nhậm Thanh Thị nghe lời liền dịch thân, vén mớ trướng sa, mỗi cử động đều lập tức làm nổi bật đường cong mỹ lệ động nhân, nơi bộ ngực trắng nõn của y thị phi thường dụ hoặc, thấy được Lưu Dụ trong lòng đang rung rung động, mỹ nữ này cất hơi thở như hương lan nói: "Thiên địa tâm tam bội chính là đạo gia dị bảo, trên ứng thiên tinh, kẻ có đạo hành thâm hậu thì có thể phát sinh cảm ứng linh dị với nó. Tại thành thị đông người nhiều tạp khí, thì vấn đề này không nghiêm trọng, nhân vì lúc này cảm ứng sẽ mơ hồ, nhược bằng tại nơi hoang dã, thì sẽ như tinh hỏa làm người ta chú ý. Ai! Người ta cái gì cũng đã nói cho chàng rồi, hiện tại chàng cũng hiểu người ta đích thực rất khó xử."

Lưu Dụ chán nản ngồi xuống cạnh giường, thở dài nói: "Như lời nàng nói mà là sự thật, có được Tâm bội chẳng phải như nhiệt sơn nóng bỏng, ai có được cũng sẽ chuốc lấy phiền hà sao?"

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói: "Duy nhất chỉ có một biện pháp, chính là nàng giao Tâm bội ra đây, chính ta sẽ đem tâm bội giao trả An Ngọc Tình thì sự việc sẽ được giải quyết triệt để."

Nhậm Thanh Thị điềm đạm nói: "Chàng phải chăng là không muốn sống nữa? Tâm bội nếu là từ tay người giao cho phụ tử An Thế Thanh, bọn họ ngoài ra tay giết chết người thì không có lựa chọn nào khác cả."

Lưu Dụ nói với giọng không vui: "Chớ nên nói những lời đe dọa đó!"

Nhậm Thanh Thị rầu rĩ: "Người ta làm gì mà có thời gian dọa nạt chàng? Lưu gia đã quên ngày trước chàng đã từng thấy nội dung hợp lại của hai mảnh Thiên Địa bội? Như lại lần nữa bị người nhìn qua Tâm bội, ai dám nói người không thể phá giải bí mật "Thái Bình động cực kinh" tìm ra được động thiên phúc địa trong

truyền thuyết. Người ta thật sự không có nói lời dọa nạt, An Ngọc Tình thì còn có điểm tốt, bằng như An Thế Thanh thì đúng tâm ngoan thủ lạt, chỉ cần có nửa phần hoài nghi chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu, lúc đó Lưu Đại nhân người đích thị là rước thêm phiền toái, ăn uống đi lại cũng không yên."

Lưu Dự tức thì tắc khẩu.

Gã vốn không phải hạng người không hiểu đạo lý, thời được Nhậm Thanh Thị điểm hóa lập tức tin ngay phân nửa, nhân vì An Ngọc Tình đã xác nhận chắc chắn, nếu Nhậm Thanh Thị tình nguyện giao ra Tâm bội, thì việc này cũng khó mà bỏ cho qua. Đồng thời cũng nhiều lần biểu lộ rõ với gã, như gã mà bị cuốn vào sự việc này thì sẽ vướng phải họa sát thân. Nguyên bởi An Thế Thanh đích thật tâm ngoan thủ lạt, điều này gã và Yển Phi rõ hơn ai hết, bởi họ đã từng được lĩnh giáo qua một lần. Như ngày trước giả thử bị Khất Phục Quốc Nhân bắt kịp thì bọn họ đã sớm bị diệt khẩu, mà khi đó còn chưa được nhìn qua Tâm bội.

Nhậm Thanh Thị ôn nhu nói: "Cúp đuôi khúm núm tuyệt không hữu hiệu với An Thế Thanh đâu. Lưu gia cùng người ta giờ đều ở thế cưỡi trên lưng cọp, chỉ có toàn lực chu toàn mới có hy vọng bảo toàn tính mệnh."

Lưu Dự trầm ngâm nói: "Hai mảnh Thiên Địa bội đều đã nằm trong tay cha con họ, bọn họ cũng đã từng có được Tâm bội, có sao không thể nhìn thấu bí mật của ngọc bội tìm ra nơi ẩn tàng của "Thái Bình động cực kinh"? Nhưng xem tình huống hiện tại, hiển nhiên cũng chẳng dễ dàng gì."

Nhậm Thanh Thị kiên nhẫn nói: "Đương nhiên là không dễ dàng, có khả năng phải hợp nhất cả tam bội thì mới có cơ hội khám phá được bí mật ẩn tàng bên trong, bằng không người ta đã khởi xuất đến tầng bảo lâu rồi. Bất quá người ta cũng chẳng phải nói quá lên. Chỉ cần có một điểm hoài nghi, An Thế Thanh tuyệt không để kẻ nào đã tiếp xúc qua tam bội mà vẫn còn sống sót trên thế gian."

Lưu Dự khổ não nói: "Liệu có cách nào khiến sự việc này trở nên dễ dàng hơn không?"

Nhậm Thanh Thị thờ ơ vươn người, bò đến phía sau gã, từ sau vai lấy tay ôm lấy bờ vai rộng, thân thể phong mẫn mê người áp chặt lên lưng hổ của gã, cái miệng nhỏ nhắn tiến tới sát bên tai gã, thủ thi: "Căn bản không có khả năng kết thúc dễ dàng. Phương pháp duy nhất, đó là từ tay bọn họ đoạt lại thiên địa bội, khi tam bội hợp nhất sẽ trở nên hoàn mỹ không tì vết, ngọc bội một khi hợp lại thì sẽ đình chỉ kêu gọi bộ phận bị mất."

Lưu Dự đầu óc mụ mẫm nói: "Nàng đang nói bậy gì vậy? Chớ mong dối gạt ta!"

Nhậm Thanh Thị cắn nhẹ vành tai gã một cái, yêu kiều cười nói: "Người ta sao dám dối gạt người? Việc này đích thị hoàn toàn chân thực mà! Ngọc bội không phải như ngọc thường, mà là được chế tác từ một khối linh thạch, Giờ bị chia thành tam phiến giống như cốt nhục bị chia cắt, do đó chúng phát sinh cảm ứng kêu gọi lẫn nhau, mong có thể tái hợp thành một khối hoàn chỉnh. Minh bạch chưa? Chỉ khi tam bội hợp nhất, thời chúng mới an tĩnh lại. Cứ theo truyền thuyết truyền lại thì như vậy đó!"

Lưu Dự không tin: "Là nàng bịa ra chuyện này à, ngọc thạch thủy chung vẫn là tử vật, làm sao lại có linh tính được?"

Nhậm Thanh Thị khẽ má sát vào má gã, thân mật nói: "Nếu người ta nói láo, thời An Ngọc Tình dựa vào đâu mà có thể truy lùng người ta tới tận đây?"

Lưu Dự cảm thấy y thị lại bắt đầu xuất hiện dáng vẻ quyến rũ, chủ động chòng ghẹo, hoảng hốt vì cảm thấy bị kích thích, gã cau mày: "Bất luận điều người nói là chân hay giả, tổng kết lại ta quyết không nhúng tay vào, sẽ không trợ giúp người đoạt lưỡng bội còn lại."

Nhậm Thanh Thị yêu kiều chuyển thân, từ đằng sau chuyển sang trước mặt Lưu Dự, ngồi lên đùi và quàng lấy cổ gã dâng hiến đôi môi thơm, nồng nhiệt hôn lên môi gã, đôi mắt đẹp lấp lánh, nói: "Người ta chỉ thích ẩn núp ở trên giường của Lưu gia, nào ngờ Lưu gia quay về sao đúng lúc, người ta thời tình nguyện trở thành thị tẩm, còn phải cảm kích cha con bọn họ đã tác thành hảo sự của đôi ta!"

Lưu Dự đang toàn lực chống cự lại hương thơm cùng thân thể nóng bỏng dụ hoặc mê người của thị, nghe vậy ngẩn người nói: "Nàng đang uy hiếp ta!"

Nhậm Thanh Thị ngúng nguẩy không chịu trong lòng gã, thân hình dị động qua lại ma sát vào lòng y: "Ở đâu có cái đạo lý hoàng hoa khuê nữ tình nguyện hiến thân làm thị tẩm lại thành uy hiếp nam nhân vậy, người ta thật không có lựa chọn a! Quảng Lăng tuy lớn nhưng chỉ duy giường ngủ của Lưu gia mới là nơi tàng thân lý tưởng nhất, tưởng không làm thị tẩm cũng không được, đúng không?"

Lưu Dụ trong lòng kêu khổ, định lực của gã đối với mỹ nữ này cứ dần tan lờ từng tắc một, lý trí cáo tố gã rằng, một khi cùng nữ nhân này phát sinh quan hệ khăng định không có kết quả tốt, nhưng y thị quả thật mê người, việc này làm sao có thể thu thập được đây?

Hít sâu một hơi nói: "Ta không muốn dùng thủ đoạn với nàng, nàng thật ra là muốn gì?"

Nhậm Thanh Thị hoan hô một tiếng, song thủ cời sợi tơ mòng quàng quanh cổ ra, lại kéo ra khỏi cổ áo một viên ngọc bội hình vuông rồi đeo vào cổ gã, cất giọng nhu tình như nước nói: "Cực kỳ đơn giản, chàng chỉ cần vì người ta bảo quản miếng Tâm bội này, người ta sau đó sẽ có thể ly khai Quảng Lăng quay lại Kiến Khang giúp người hành sự. Lưu gia đã minh bạch chưa?"

Lưu Dụ cảm giác Tâm bội chạm vào ngực gã, tóc trên đầu tức thì dựng đứng lên. Trong lòng thầm nghĩ nếu thật sự là như thế, há chẳng phải thân hoài họa căn, cùng An Thế Thanh phụ tử vĩnh viễn trở thành phụ cốt chi thư, dính chặt không còn đường thoát sao.

Hồi 84

Hoài Bích Kỳ Tội

Gương mặt ngây thơ của Nhậm Thanh Thị hiện xuất sự khổ não, ở khoảng cách ba tấc sát bên ngang nhìn Lưu Dụ, bỗng nhiên hai người cùng có thần thái lạ lẫm không thể tả được. Bốn mắt giao nhau, nhục thể thân mật tiếp xúc.

Lưu Dụ đầu óc trống rỗng, trong lòng suy tính không những vì của mang vạ mà còn là bốn chữ hồng nhan họa thủy. Từ lúc cùng y thị bí mật liên kết, Lưu Dụ đã nghĩ đến đủ chuyện phiền não sẽ gặp phải bởi y thị, cho đến cả chuyện tự hủy hoại tiền đồ, thậm chí bị chúng bạn xa lánh, nguy hiểm hơn cả là phạm thượng. Chỉ là không nghĩ phiền não dưới phương thức như thế này lại có thể xuất hiện, chẳng lẽ gã từ nay về sau nửa bước cũng không rời khỏi quân xá?

Nhậm Thanh Thị không thể nhẫn nại bật lên "hi hi", thị yêu kiều cười nói: "Sắc mặt chàng chẳng có chút biểu tình gì, thật là cổ quái."

Lưu Dụ chán nản than: "Nàng chẳng phải đang hại ta sao?"

Nhậm Thanh Thị ngẩng làn môi thơm lên, nhẹ nhàng nói: "Hoàn toàn tương phản, người ta đối với chàng thực sự đầu hàng, một ngày Tâm bội còn trên người chàng, lúc đó chàng vẫn còn khống chế Thị nhi. Ôi! Đêm qua chàng gỡ thủ đoạn với người ta khiến người ta thật là vừa thư thái vừa kích thích, giờ chỉ còn chút thời gian là tới sáng, chàng không muốn chiếm tiện nghi với người ta sao?"

Lưu Dụ lúc này sắc niệm hoàn toàn tiêu tan, quả quyết nói: "Từ bỏ cái ý nghĩ ta sẽ ngu ngốc giúp nàng bảo quản Tâm bội đi, nàng thông minh nhất là mau chóng cầm lại Tâm bội, bằng không ta sẽ ném mảnh Tâm bội này xuống dòng Hoài Thủy."

Nhậm Thanh Thị làm ra vẻ đáng thương nói: "Lưu gia à! Chàng sao có thể là hạng người ấy chứ? Thêm nữa, ngay khi chàng mang Tâm bội rời khỏi Quảng Lăng, cha con An Thế Thanh tức thì phát sinh cảm ứng, một khi bọn họ đuổi theo, tiểu mệnh của chàng khăng định khó bảo toàn, phải đem Tâm bội giao nộp, đó có phải hành động của kẻ thông minh không?"

Lưu Dụ trong đầu xoay chuyển, nói: "thế thì ta sẽ tùy tiện tìm một chỗ nào đó, đem Tâm bội vùi sâu dưới đất, bọn họ tìm được hay không thời đó là bổn sự của họ, với Lưu Dụ ta chẳng có quan hệ."

Nhậm Thanh Thị hân hoan nói: "Để người ta nói cho chàng biết chỗ thần diệu của Tâm bội nhé? Địa phương càng đông người tín hiệu của Tâm bội càng yếu, tại đô thị lớn như Quảng Lăng tín hiệu của nó yếu ớt thất tán, chỉ cần chàng không mặt đối mặt gặp gỡ cha con họ, bảo đảm bọn họ vô phương phát giác Tâm bội đang ở trên người chàng."

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Ta tuyệt không mang nó trên người, nàng có thể yên tâm. Ta thực vẫn không minh bạch, vì sao nàng không tự mình tìm một địa phương nhộn nhịp đông người mà kín đáo giấu nó đi, cứ phải làm phiền ta vậy?"

Nhậm Thanh Thị nói: "Vấn đề ở chỗ "Động cực tiên bội" chính là di vật lưu truyền thiên cổ, cứ theo những lời truyền miệng từ xưa truyền lại là trước khi linh hiển phải tiếp xúc thân người hấp thu nhân khí, đến lúc thích hợp hiển lộ bí mật. Nếu chàng chôn nó xuống lòng đất, Tâm bội nói không chừng sẽ từ dị bảo chuyển thành phàm thạch, lúc đó mọi việc coi như kết thúc. Chàng hiện tại là người duy nhất người ta có thể dựa dẫm! Không đến tìm chàng nhờ vả, còn biết tìm đến ai?"

Lưu Dụ lại lần nữa vô pháp phân biệt được lời nói của y thị là chân hay giả, lòng gã thầm nghĩ chuyện này đi quá xa rồi, có trời mới biết khi nào An Ngọc Tình lại tìm gặp gã, trường hợp bị nàng ta phát giác chẳng phải lập tức đại họa lâm đầu sao? Nhất thời trong lòng gã chợt động và phát giác trong lời nói của y thị có một chút sơ hở.

Đoạn lạnh lùng cười nói: "Nàng đừng có gạt ta, nếu như Tâm bội phải luôn đeo sát bên mình thử hỏi nàng làm sao có thể trộm lấy Tâm bội được?"

Nhậm Thanh Thị ung dung nói: "Còn có một việc người ta chưa cáo tố với chàng! Tiên bội trên ứng nhật nguyệt thiên tinh, dưới ứng nhân kiệt địa linh, nếu không như vậy làm sao khiến người trong đạo môn đối với tiên bội như si như cuồng. Thường cứ mỗi đêm trăng tròn, tiên bội trở nên nóng không sao chịu được phải để xa thân người, đến tận khi trời sáng mới có thể thu hồi về đeo bên mình. Chỉ có bấy nhiêu thôi! Người ta biết gì thời đã nói hết với chàng rồi!"

Lưu Dụ mỉa mai nói: "Với các người mà nói nó là dị bảo, còn đối với ta thì đúng là họa căn. Đừng có trách ta không cảnh cáo nàng, ta tuyệt không đeo thứ này bên mình, tốt nhất là cầm lại đi, tự mình tìm ra biện pháp khác, giả như đưa nó cho Mạn Diệu bảo quản, bằng không ngay khi nàng đi khỏi ta lập tức vứt đi."

Nhậm Thanh Thị u oán nói: "Nếu người ta có thể giao cho Mạn Diệu thì đã sớm giao cho y thị rồi! Hoàng cung là nơi nguy hiểm nhất thiên hạ, lại đang trong trạng thái bất ổn, hà huống nói không chừng Mạn Diệu cũng sinh tâm chiếm hữu không chịu giao trả lại, chỉ có chàng thiếp mới hoàn toàn tín nhiệm."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Nàng không sợ ta cũng sinh lòng chiếm hữu?"

Nhậm Thanh Thị kiều mị cười nói: "Chàng không thể làm như vậy với người ta, làm vậy với chàng chẳng có gì tốt đẹp. Như Thị nhi phát giác chàng căn bản không thương yêu người ta, chỉ còn cách đồng quy vu tận, tất cả đều không có lợi lộc gì."

Lưu Dụ biến sắc nói: "Nàng đang uy hiếp ta đấy à?"

Nhậm Thanh Thị ôm chặt lấy người Lưu Dụ, tình tứ nói: "Thị nhi nào dám. Bất quá chàng mà lừa dối người ta, Thị nhi cũng không còn lựa chọn nào khác! Đúng không? Lưu đại nhân của thiếp."

Lưu Dụ nhanh chóng trấn tĩnh, hiểu rằng Nhậm Thanh Thị chủ yếu muốn gã sa vào vũng nước đục, muốn tránh cũng không tránh được.

Sự thật vận mệnh bản thân gã đã kết hợp cùng y thị, giả như y thị bộc lộ cho mọi người biết quan hệ giữa hai người, gã khẳng định khó mà rời khỏi Quảng Lăng, thậm chí thiên hạ tuy lớn lại không có chỗ dung thân.

Bất quá bị yêu nữ xỏ mũi dắt đi lại không có biện pháp gì nên trong lòng gã bất chợt phát sinh ý đồ chống lại.

Nghĩ đến đây không còn chút do dự nữa, một tay luồn thẳng vào y phục của y thị, vừa xoa nắn vừa nói: "Ta cho nàng ba tháng thời gian, vì nàng mà bảo quản Tâm bội, nếu sau ba tháng nàng không lấy lại chớ trách ta tự mình xử trí."

Nhậm Thanh Thị không chịu nổi sự khiêu khích của gã toàn thân run lên, sắc mặt đỏ hồng như có lửa, nói: "Oan gia à! Chàng..."

Lưu Dụ ôm y thị đứng dậy thả vào trong giường, ha hả cười nói: "Như tối nay ta quay lại vẫn còn thấy nàng, ta sẽ đem Tâm bội đeo trả lên cổ nàng, đừng trách ta không nói trước."

Rồi lại cười ha hả, đoạn không thèm ngoảnh đầu lại nghênh ngang đi thẳng.

o o o

Rong ruổi gần hai canh giờ, cuối cùng Thác Bạt Khuê hạ lệnh ngừng tiến lên, các chiến sĩ lập tức tản ra bốn phía chiếm lĩnh các vị trí chiến lược trên sườn núi hình thành trận thế phòng ngự.

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn vô cùng kinh ngạc trước năng lực của chiến sĩ Thác Bạt tộc, từ đó lòng tin cũng tăng thêm. Nhân số ba trăm người này nghe nói là thân binh đoàn tinh nhuệ của Thác Bạt Khuê, không chỉ người người khỏe khoắn dũng mãnh, kỹ thuật thiện nghệ, mà còn khiến người ta khâm phục vì có tinh thần đồng đội cao độ, phối hợp không hề sơ hở.

Yến Phi không một chút ngạc nhiên, nếu không như vậy Thác Bạt Khuê đã sớm bị đại quân thủ hạ của Phù Kiên đuổi theo vây bắt chết đến chục lần rồi.

Thác Bạt Khuê cùng Yến Phi cưỡi ngựa lên trên đỉnh núi, Bàng Nghĩa, Cao Ngạn và Thác Bạt Biều theo sát phía sau.

Một tòa thành xuất hiện ở phía trước bên ngoài dãy núi tầm ba dặm, tường thành xây dựa theo thể núi, hình thể hiểm yếu với sông ngòi bao quanh yểm trợ. Trong ánh hoàng hôn hiện rõ khí thế hùng vĩ huy hoàng đến lạ kỳ.

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn thấy vậy cảm thấy lạnh người, lòng thầm nghĩ nếu tấn công tòa sơn thành này với chỉ ba trăm người, bất luận chiến sĩ Thác Bạt tộc có dũng cảm và mạnh mẽ ra sao, so với việc dùng trứng chọi đá cũng không khác biệt là mấy.

Thác Bạt Khuê cùng Yến Phi đồng loạt xuống ngựa, những người khác cũng làm theo.

Thác Bạt Khuê chăm chú nhìn tòa sơn thành mờ ảo, than: "Bình thành à! Chủ nhân chân chính của ngươi cuối cùng cũng đã đến!"

Chúng nhân cảm thụ rõ những lời y thốt ra đều thể hiện ngữ điệu khát vọng và mong ngóng từ tận đáy lòng, tựa như khách lữ hành trên sa mạc mà gặp được dòng nước mát. Như người khai hoang vượt qua vạn sông trăm núi bất chợt tìm được vùng đất phì nhiêu thịnh vượng.

Bình Thành không chỉ là bàn đạp cho Thác Bạt Tiên Ti tiến nhập Trung Nguyên, mà còn là khởi điểm cho việc tranh bá thiên hạ. Một khi tiến chiếm Bình Thành tức là đi trên con đường không thể quay đầu lại, Thác Bạt tộc công nhiên cùng Mộ Dung Thủy đứng vào thế đối đầu quyết liệt, không còn là chư hầu hay mã nô của Mộ Dung Yên quốc, mà sẽ trở thành địch thủ tranh giành Trung Nguyên.

(chú thích thêm: Thác Bạt tộc sau khi chiếm lấy Bình Thành đã lập ra triều đại Bắc Ngụy tồn tại từ năm 386 – 534 sau Công Nguyên).

Thác Bạt Khuê trầm giọng nói: "Hán Cao Tổ năm thứ bảy (chú thích: 200 trước Công Nguyên – sử ký Tư Mã Thiên), Cao Tổ Lưu Bang đích thân suất lĩnh đại quân viễn chinh Hung Nô, bị Hung Nô vương phục kích tại Bình Thành và bị vây khốn tại nơi này đúng bảy ngày bảy đêm (đây là thất bại dẫn đến chính sách hòa hoãn với Hung Nô kéo dài gần 70 năm trời của nhà Hán), sau nhờ hồi lộ vợ của Hung Nô vương Mặc Đốn mới có thể thoát thân. Trận chiến này đã khiến Bình Thành danh truyền thiên hạ, cho đến thời Hán Vũ Đế mới có thể đánh bại Hung Nô, chấn hưng thanh uy của Hán triều."

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn ngẫm cảm thấy xấu hổ, không ngờ Thác Bạt Khuê đối với lịch sử quốc gia của bản thân họ lại có vẻ còn tường tận hơn nhiều.

Yến Phi mặc nhiên không nói.

Thác Bạt Khuê lòng đầy cảm xúc, tiếp tục nói: "Bên trong Trường Thành là phạm vi thể lực của các dân tộc chú trọng nông nghiệp. Bên ngoài Trường Thành lại là địa bàn của các dân tộc thảo nguyên du mục, khi lực lượng nào mạnh hơn sẽ vượt qua Trường Thành xâm chiếm lãnh thổ của đối phương. Trường Thành không chỉ là giới tuyến phân cách giữa các dân tộc canh tác nông nghiệp và các dân tộc thảo nguyên du mục, mà còn là tượng trưng cho lực lượng cùng sách lược của song phương, hơn nữa cũng là trọng điểm để cân nhắc các chính sách đối ngoại."

Bàng, Cao hai người đối với Thác Bạt Khuê đã hiểu thêm được một chút, nhân vật này quả nhiên bất phàm. Y không chỉ có tầm nhìn xa trông rộng, mà còn có khả năng quan sát sự tình một cách bao quát (tầm quan sát vĩ mô nếu nói theo ngôn ngữ hiện đại hehe), nhân tài như vậy kể cả tại vùng đất đông đúc và giàu truyền thống văn hóa như Trung Nguyên ở phương Nam cũng rất hiếm có.

Hiện tại trong Trường Thành chính là lúc xã hội canh tác nông nghiệp vốn do Hán tộc làm chủ đang suy đồi, chiến họa liên miên, chính trị hỗn loạn. Các dân tộc bên ngoài Trường Thành dồn dập vượt Trường Thành tiến nhập Trung thổ kiến lập chính quyền. Theo như lời nói của Thác Bạt Khuê, chính y cũng chuẩn bị suất lĩnh tộc nhân vượt qua Trường Thành tham dự cuộc chiến tranh bá ác liệt và tàn khốc trước mắt.

Yến Phi lạnh nhạt nói: "Trong lịch sử Trung thổ, các dân tộc thảo nguyên du mục vượt qua Trường Thành từ trước đến giờ chưa hề ngừng lại, nhưng chỉ gây hỗn loạn nhất thời, thực chất chưa bao giờ có thể thống nhất thiên hạ."

Thác Bạt Khuê song mục bất chuyển chăm chú nhìn Bình Thành như thể muốn nhìn thấu huyền ảo bên trong, nói: "Nhân vì lúc dân tộc thảo nguyên tiến nhập Trường Thành, không chỉ đoạt được lượng lớn gia súc, còn thêm lượng lớn nhân khẩu. Nền kinh tế du mục di chuyển tìm dòng nước trên đồng cỏ lại không đủ để duy trì quyền thống trị sinh hoạt của người dân, không cách nào khác lại phải từ nền kinh tế của dân tộc thảo nguyên chuyển sang hình thái sinh sống bằng nông nghiệp, vì vậy dần dần mất đi năng lực chiến đấu của dân tộc thảo nguyên. Nhưng yếu điểm trí mệnh lại chính là những kẻ xâm lược thống trị vẫn không thể từ bỏ tư tưởng và tập quán nặng theo phương thức thảo nguyên dân tộc. Cùng Hán tộc Trung thổ tạo nên mâu thuẫn dân tộc không có biện pháp giải quyết, dưới sự cừu hận và đối lập dân tộc ấy chỉ có một kết cục duy nhất là thất bại."

Bàng Nghĩa không nhịn nổi bèn hỏi: "Thác Bạt đương gia nói hoàn toàn chí lý, nhưng vấn đề này không phải chỉ đôi câu ba lời mà có thể giải quyết, lại tựa như không cần phí nhân lực tác động vào vẫn có thể phát triển tự nhiên bình thường. Tại sao nghe lời đương gia nói, tựa như bất đồng với số đông khác?"

Thác Bạt Khuê cười lớn nói: "Nói hay lắm! Nhân vì ta so với những kẻ khác đã có chuẩn bị đầy đủ, sớm từ dân tộc du mục chuyển hóa thành kinh tế bán du mục bán nông nghiệp, bao gồm sở đắc của cả hai bên."

Tiếp đó y thư thái như thể đã xuất ra tầng tầng lớp lớp khí phiến muộn bấy lâu đè nén trong tim, từ từ nói: "Bình Thành và Nhạn Môn sẽ trở thành căn cứ địa tối trọng yếu bên trong Trường Thành của ta. Khiến cho trong ngoài Trường Thành rơi vào tay ta, kiến lập nên thông đạo và cầu nối giữa dân tộc thảo nguyên du mục và dân tộc canh tác nông nghiệp, tạo cho các dân tộc thảo nguyên thiếu thốn khác vào sống ở vùng đất bên ngoài Trường Thành của bọn ta. Khiến chúng ta không phải lo lắng những mối lo ngại về sau này nữa. Còn các tạp nhân và Nhạn Môn nhân ở khu vực nội thị lương thành sẽ tiến hành việc canh tác, sản xuất nông nghiệp cho bọn ta. Giúp duy trì không ngừng sách lược khuếch trương, lấy tộc nhân của ta làm lực lượng chiến đấu chủ lực, cũng đồng thời triệu tập các tráng đinh ở các bộ lạc ngoài thành nhập ngũ khi cần. Như thể thiên hạ Trung thổ, tựu trung cũng sẽ có một ngày trở thành thiên hạ của Thác Bạt Tiên Ti ta."

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn cùng phát sinh một thứ cảm giác dị dạng, bọn họ tuy mang danh hoang nhân không thuộc bất kỳ quốc gia nào, nhưng thủy chung vẫn không thể cải biến thân phận Hán tộc. Giờ nghe một Hồ nhân tràn đầy tự tin nói về đại kế thống nhất thiên hạ, quốc sách chu đáo toàn mỹ cùng với kiến giải vững vàng đầy ý chí, thật là tư vị không lý giải được.

Thác Bạt Khuê hiển thị tình cảm đang hưng phấn liền chuyển hướng qua Yến Phi nói: "Sau khi công hạ Bình Thành, Tiểu Phi người đoán xem Trung Sơn sẽ có phản ứng như thế nào?"

Yến Phi cười khở nói: "Người cứ công hạ Bình Thành rồi hãy nói."

Thác Bạt Biều chen ngang nói: "Bình Thành bắt quá đã là vật trong túi của bọn ta, thủ binh của Mộ Dung Thùy không quá ngàn người, đại bộ phận dân cư trong thành nội vốn là tộc nhân Thác Bạt tộc bọn ta bị Phù Kiên cưỡng bức truy đuổi đến đây Bọn ta không hành động thì thôi, bằng đã cử binh tới Bình Thành khẳng định không cần đánh cũng tan vỡ."

Yến Phi điềm đạm nói: "Nếu ta đoán không sai Mộ Dung Tường lần này suất lĩnh thủ hạ đào nhập thành nội, chắc chắn đã tăng cường lực phòng ngự của Bình Thành lên rất nhiều, người khó mà dùng kỳ binh đột tập."

Thác Bạt Khuê ngạo nghễ cười nói: "Trong thiên hạ chỉ duy có Mộ Dung Thùy có thể là đối thủ của ta, con trai y thì không cần phải tính đến. Ta sẽ thu phục Hồ thành mà không tổn một binh tốt nào, hãy xem thủ đoạn của ta sắp sửa bắt đầu."

Dứt lời lại tiếp: "Bọn ta hãy tạm dừng trại nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ngay khi mặt trời mọc Hồ thành sẽ bị bao vây. Mộ Dung Tường mà không thức thời, hẳn sẽ không thể có cơ hội sống mà trở về Trung Sơn."

Tiếng vó ngựa từ phía Tây Bắc truyền lại, năm người theo tiếng động mà nhìn chỉ thấy bụi cát bay mù mịt, ước chừng nhân số kỵ binh khoảng vài ngàn người.

Thác Bạt Khuê mỉm cười nói: "Đội ngũ tiên phong của lang môn đã đến!"

Lưu Dụ ngồi ngậy đại trong góc tửu lâu.

Gã buồn bực ngồi uống rượu tại đây đã gần một canh giờ, đã đến hẹn nhưng An Ngọc Tình vẫn chưa thấy xuất hiện.

Tâm tình gã đang phiền muộn phi thường, trước nhất việc Tạ Huyền tạ thế vẫn còn ảnh hưởng tới gã. Hơn nữa là do quan hệ rắc rối với Nhậm Thanh Thị cố tình lôi kéo kéo gã xuống nước cùng với y thị.

Cũng còn một nguyên nhân trọng yếu khác, chính là lo lắng đến Vương Đạm Chân. Gã tới nay hoàn toàn không rõ tình huống hiện tại của nàng, thậm chí nàng còn sống hay không cũng chẳng biết chút gì. Gã cũng hiểu rõ phụ thân Vương Cung của nàng là kẻ cao ngạo không coi những kẻ xuất thân hàn môn vào mắt, lại đang lún sâu vào cuộc đấu tranh chính trị đầy quỷ quyệt. Bất kỳ một sai lầm nào cũng chắc chắn sẽ khiến ông ta lâm cảnh đại họa sát thân.

Chỉ hận tình huống của gã hiện tại, tức thị vô pháp vì cha nàng mà hành sự.

Vương Cung tuy là đại thần sủng tín của Tư Mã Diệu, nhưng thực lực ông ta đích thực yếu nhược, tất cả chỉ trông chờ Bắc Phủ Bình tình nguyện đứng về phe mình. Bằng không bất kể Kiến Khang quân của Tư Mã Đạo Tử hay Kinh Châu quân của Hoàn Huyền, ông ta căn bản một kích cũng không chịu nổi.

Như Vương Cung xuất thân danh môn vọng tộc, nhờ thân phận gia thế danh sĩ mà tham dự triều chính. Không những không theo sát dân tình mà còn không nắm bắt được thời vụ, cũng không có được một lý tưởng thực tế, chính thực không có năng lực hành sự để có thể tin cậy giao phó. Cũng bởi ông ta tự thị quá cao, một mình một ý mưu toan đại kế cá nhân một cách nóng nảy, quá đơn giản hóa sự tình nên chỉ có rước họa và thân.

Đối thủ hàng đầu của ông ta là Tư Mã Đạo Tử đã nắm quyền thế trong một thời gian dài, nhiều năm trong cuộc đấu tranh chính trị. Lúc Tạ An và Tạ Huyền còn tại thế cũng vô pháp gạt bỏ y, Vương Cung thực không phải đối thủ của y, chỉ tổ tạo cơ hội cho kẻ có dã tâm như Hoàn Huyền lợi dụng.

Ông ta thậm chí không thèm suy xét tới uy hiếp từ phía Tôn Ân, không hề nghĩ đến việc nếu Tôn Ân tiến hành công kích. Tình huống lúc đó sẽ xuất hiện những biến chuyển khôn lường.

Lưu Dụ gã có thể làm được gì?

Nghĩ tới đây trong lòng gã buồn bực mãi không thôi, lại châm đầy một chén rượu nữa.

Đối với những dị sự liên quan đến tiên bội mà Nhậm Thanh Thị đã nói, gã tới lúc này vẫn bán tín bán nghi.

Nói không chừng thị chọn gã nói những lời hoang ngôn để gã vì thị mà bảo quản Tâm bội.

Ôi!

Bất quá nếu như thị nói những lời hồ ngôn xảo ngữ, sao lại có thể khẳng khái đem món bảo bối có tầm quan hệ trọng đại với thị giao cho gã bảo quản?

Gã cũng từng nghiên cứu Tâm bội một cách cẩn thận nhưng chỉ thấy vô cùng thất vọng. Bởi vì Tâm bội trừ tại chính giữa có một lỗ tròn nhỏ ở mặt ngoài, còn lại trơn mượt như gương không hề thấy dấu vết gì. Nếu như chất liệu của kỳ ngọc không tương đồng với Thiên Địa bội, gã đã hoài nghi là Nhậm Thanh Thị đem một phiến ngọc giả để lừa gã. Một nguyên nhân khác để không thể hoài nghi miếng Tâm bội này là giả, đó là mép viền của Tâm bội có hình dạng răng cưa, trùng khớp với đường vết nổi của Thiên Địa bội.

Trên ngực dần lạnh lạnh, Tâm bội tịnh không hấp thụ thể nhiệt của gã mà chuyển sang ấm.

Đây cũng chính là chỗ dị thường duy nhất của Tâm bội.

Có thực là tại địa phương đông người đa tạp khí, An Ngọc Tình không thể tái cảm ứng được vị trí của Tâm bội? Bằng không tại sao đến giờ này nàng vẫn chưa hiện thân tầm bảo?

Nghĩ tới đây, tự thấy vừa đáng cười lại vừa đáng thương.

Đoạn nâng chén rượu, đưa lên môi.

Vừa tính uống, đã có người đi vội tới trước mặt, ngồi xuống cạnh gã nói: "Tông huynh, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?"

Lưu Dụ ngẩng đầu nhìn, hân hoan nói: "Thì ra là lão ca!"

Người mới đến vóc người trung bình, mặt vuông tai lớn, tướng mạo đường đường, thần tình thân thiện.

Người này tên gọi Lưu Nghị, vốn cùng xuất thân Kinh Khẩu với Lưu Dụ, kể ra còn có quan hệ tông tộc. Bất quá do Lưu Dụ gia cảnh sa sút, còn gia tộc Lưu Nghị tại Kinh Khẩu lại đang đà hưng thịnh rực rỡ, do vậy mà hai nhà không hề qua lại. Sau lại nghe Lưu Nghị cũng gia nhập Bắc Phủ Bình và nhờ lập được công trạng mà được thăng tới chức thiên tướng, trong chiến dịch Phì Thủy hai người cũng có chạm mặt nhau nói vài câu khách khí.

Lưu Nghị ngạc nhiên hỏi: "Đệ còn tưởng tông huynh hiện tại tất phải tiền hô hậu ủng, không ngờ lại gặp huynh một mình ngồi đây uống rượu giải sầu?"

Lưu Dụ cười khổ nói: "Chuyện này nói ba ngày cũng không hết. Lão ca người hiện tại ắt đã phát tài rồi?"

Lưu Nghị than thở: "Trừ phi được tông huynh nâng đỡ, bằng không sao có thể phát tài ở trong quân đội? Đệ hiện tại chỉ là chân lon ton chạy vặt dưới trướng Hà gia, sao được phong quang như tông huynh."

Lưu Dụ nhớ ra y trực thuộc hệ thống của Hà Khiêm, trong lòng có chút không minh bạch, hỏi: "Đệ thì có gì mà phong quang?"

Lưu Nghị tiến gần hạ thấp giọng nói: "Bọn đệ nghe phong thanh, huynh làm trung gian cho Khổng Tĩnh và Biên Hoang Tập Giang Văn Thanh gặp mặt, sự việc này không giả chứ?"

Lưu Dụ trong lòng thầm kinh hãi hạ ngay chén rượu xuống, lòng nghĩ không ngờ sự việc này truyền đến tại Hà Khiêm nhanh thế, quả thực bất diêu phi thường.

Lưu Nghị nói nhỏ: "Hà gia muốn gặp mặt huynh!"

Lưu Dụ thầm kêu cứu mệnh, hiểu ngay nguyên do quan hệ đến Biên Hoang Tập. Bản thân hốt nhiên biến

thành người mà cả hai đại hệ thống thế lực Lưu Lao Chi và Hà Khiêm cùng muốn tranh đoạt, sự việc như thế này phải hóa giải thế nào cho ổn thỏa bây giờ?

Hồi 85

Dĩ Yêu Trị Yêu

Yến Phi ngồi trên một phiến đá vuông bên ngoài quán doanh trên sườn một gò đất, chàng ngửa mặt ngắm bầu trời đầy sao, những suy nghĩ trong lòng cứ trào dâng.

Sau một thoáng bất chợt cảm ứng được Kỳ Thiên Thiên vào tối hôm qua, rồi lại mất đi ngay không hề thu thập được một tin tức mới nào cả. Vì Kỳ Thiên Thiên, chàng đã cải biến cách sống của mình, đem toàn bộ tâm tình hướng vào cuộc chiến tranh Bắc phương tàn khốc.

Quay trở về bên Thác Bạt Khuê, chàng tựa như kẻ lãng tử ly hương biệt xứ, có cảm giác như chim mỗi cánh tìm về với tổ. Mặc dù trong tâm chàng không nguyện ý thừa nhận, song sự thật chính thị là người bạn thiếu thời thân thiết nhất này đã biến thành hy vọng duy nhất của chàng để hồi cứu chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên.

Thác Bạt Khuê là người Bắc phương duy nhất có khả năng đánh bại Mộ Dung Thùy, những kẻ khác đều không đủ năng lực.

Từ sớm khi hãy còn thiếu thời, Thác Bạt Khuê đã ngộ được ra đạo lý bảo tồn tông tộc nên đã toàn lực phát triển nghiệp dưỡng mã và sinh ý kiếm lời tốt nhất của y. Chính là thông qua Biên Hoang Tập bán ngựa cho phương Nam, rồi lại dùng tiền tài thu được để duy trì mã tặc đoàn hùng mạnh của bản thân.

Mã tặc đoàn của y quả thực là đội quân du mục tung hoành khắp Trung thổ, đến đi như gió, nhiều lần liên tiếp phải trốn tránh địch nhân bao vây. Qua bao năm kinh nghiệm đã hình thành nên phương thức tác chiến kiểu du mục độc nhất vô nhị này.

Sau khi hai ngàn quân tiên phong trực thuộc đại tướng Trương Tôn Tung, thủ hạ của Thác Bạt Khuê kéo đến tụ họp, binh lực của bọn họ đại tăng không còn sợ Mộ Dung Tường phản kích. Song làm thế nào để công hạ Bình Thành, Yến Phi tuyệt vẫn chưa rõ kế sách Thác Bạt Khuê sẽ sử dụng.

Thác Bạt Khuê đến bên cạnh chàng, vai kề vai ngồi xuống.

Yến Phi điềm đạm nói: "Tại sao ngươi lại phái Tiểu Biều tới Trung Sơn? Chẳng lẽ ngươi cho rằng cự tuyệt sắc phong của Mộ Dung Thùy, thêm vào thủ hạ của ngươi công nhiên phản kháng y tại Biên Hoang. Yên nhân vẫn phải khách khách khí khí đối với ngươi sao?"

Thác Bạt Khuê mỉm cười: "Hiện tại trong tộc chỉ có mình ngươi là có gan dám chất vấn trước mặt ta, bất quá cảm giác của ta hiện đang rất tốt. Ngươi biết không, ta càng ngày càng cảm thấy cô độc và tịch mịch, ai dám cùng tâm sự với ta? Ngươi quay trở về thật quả là quá tốt."

Yến Phi nói: "Ngươi vẫn còn chưa trả lời ta!"

Thác Bạt Khuê ngửa mặt nhìn trời nặng nề thở một hơi dài, nói: "Ngươi đã quá rõ ta là hạng người nào, không mạo hiểm một chút làm sao có thể thành tựu đại nghiệp. Luận về binh lực, bọn ta chẳng những thua xa so với đại quân viễn chinh Lạc Dương của Mộ Dung Thùy, mà ngay cả quân lực hai vạn Yên binh lưu lại phòng thủ Trung Sơn bọn ta cũng chưa thể so bì được. Nhân mã bọn ta có thể điều động để công phá Bình Thành và Nhận Môn tính ra không đến một vạn, nếu để Mộ Dung Tường nghe trước được một chút phong thanh điều quân lại thủ thành, bọn ta sẽ dễ trượt mất thời cơ thuận lợi nhất để tiến nhập Trường Thành. Trong tình huống như vậy sao không liều mạo hiểm dụng mưu để thành công?"

Yến Phi quay đầu lại nhìn y hỏi: "Ngươi từ sớm đã đoán trúng việc Mộ Dung Tường sẽ gây khó dễ Tiểu Biều, đúng không?"

Thác Bạt Khuê bình thản như không có chuyện gì đáp: "Khả dĩ có thể nói như vậy. Ta phái Tiểu Biều tới cùng Yên nhân hòa hảo, cố ý thể hiện yếu nhược khiến Mộ Dung Tường ngộ nhận ta vẫn chưa đủ lông đủ cánh, vẫn không dám khinh cử vọng động. Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, Mộ Dung Tường không sát hại Tiểu Biều chỉ bắt giữ y làm con tin, bức ta phải lập tức hiến lên năm ngàn chiến mã, như bọn ta mà thực sự khuất phục nội trong mấy năm bọn ta đừng hòng cự mệnh. Yên nhân cũng sẽ trừ bỏ Thác Bạt tộc bọn ta loại đi mối uy hiếp ngay liền kề này."

Yến Phi nói: "Người cũng sớm đoán ra Yên nhân sẽ uy hiếp người tiền cống một lượng lớn chiến mã."

Thác Bạt Khuê vỗ vào vai Yến Phi, không ngừng cười sảng sặc: "Mộ Dung Tường còn xa mới bằng được phụ thân hần, thậm chí còn chẳng thể so được với Mộ Dung Bảo thì làm sao có thể là đối thủ của ta? Ta giả vờ đáp ứng rồi nương theo việc áp tải chia ngựa thành từng đội tiến nhập Trường Thành, để đưa chiến sĩ ngầm xâm nhập Trường Thành. Đồng thời cử người giải cứu Tiểu Biều, Mộ Dung Tường vẫn chưa tỉnh giấc nên suất lĩnh thân vệ truy đuổi Tiểu Biều, nghĩ rằng chủ yếu bắt được Tiểu Biều sẽ có thể cùng bọn ta trao đổi chiến mã." (Chú thích thêm: Chuyện này dựa trên chuyện có thật trong lịch sử, xảy ra tầm mùa thu năm 391 dẫn đến rạn nứt mối quan hệ giữa Hậu Yên và Bắc Ngụy)

Yến Phi cảm thấy thư thái hơn một chút, nhân vì Thác Bạt Khuê hoàn toàn không gác chuyện an nguy của thân đệ mà không đoái hoài tới, nói: "Người có biết Tiểu Biều suýt chút nữa thì đã bị bắt lại chứ?"

Thác Bạt Khuê nói: "Bởi vì ta đã đánh giá thấp Mộ Dung Tường, không nghĩ hần lại xúi giục Hậu Yên Minh, nương theo đó mà đối phó nhỏ tận gốc Sốc Phương bang của bọn ta. Khiến Tiểu Biều sau khi tới được Nhận Môn không có một người tiếp ứng y lại còn rơi vào vòng vây hãm của Hậu Yên Minh, khiến những cao thủ đi cùng với y tất cả đều trận vong và chỉ mỗi y một mình thoát thân được. Thật may lại gặp được cứu tinh là người hôm đấy, bằng không vì cân nhắc đại cục chắc buộc phải hy sinh Tiểu Biều."

Nghe được hai câu cuối, Yến Phi nhất thời trầm mặc không nói nên lời. Thác Bạt Khuê tựa trung vẫn là hạng người này, vì hoành đồ bá nghiệp bất kỳ ai cũng có thể hy sinh. Bất quá cũng không thể hoàn toàn trách Thác Bạt Khuê, nhân vì truyền thống Thác Bạt tộc luôn luôn như vậy, vì sinh tồn của bộ tộc, mỗi một chiến sĩ đều phải có tâm lý chuẩn bị vì bộ tộc mà đổ máu rơi đầu.

Thác Bạt Khuê vươn tay nắm chặt bờ vai rộng của Yến Phi, mỗi một lời nói đều xuất phát từ đáy lòng, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: "Từ khi ta hiểu chuyện đến nay, người ta yêu thích và tín nhiệm nhất chính là Yến Phi người, còn kẻ ta sùng bái nhất chính là Mộ Dung Thùy. Ta nhất nhất học tập thành công của y, vì thế không một ai hiểu y bằng ta. Người muốn cứu hồi mỹ nhân của người, thiên hạ rộng lớn chỉ có ta có thể trợ giúp, chủ yếu phải theo phương thức và thủ đoạn của ta, bằng không chúng ta chỉ có tự đưa mình đến diệt vong."

Yến Phi nói: "Giả như chúng ta công hạ Bình Thành cùng Nhận Môn hai đại trọng trấn bên trong Trường Thành, liệu Mộ Dung Thùy sẽ có phản ứng như thế nào?"

Thác Bạt Khuê bình thản nói: "Chỉ cần Mộ Dung Thùy không tự thân suất lĩnh đại quân hồi sư ứng chiến thì mọi sự sẽ thành."

Yến Phi trong lòng chấn động.

Chàng cuối cùng cũng minh bạch, lần này Thác Bạt Khuê tiến nhập Trường Thành, chính là đã đem toàn bộ vốn liếng mạo hiểm đặt vào một lần cá cược này. Cược rằng Mộ Dung Thùy vô pháp phân thân quay đầu thương đối phó với y, nếu mà không được như vậy thì Thác Bạt Khuê khó mà tránh khỏi hậu quả tộc diệt nhân vong. Nguyên nhân bởi y vẫn còn xa mới có thể là đối thủ của Mộ Dung Thùy, bất luận so binh pháp hay thực lực, nhưng nếu như là kẻ khác thì Thác Bạt Khuê vẫn còn lại một tia hy vọng.

Thác Bạt Khuê cười khổ: "Hiện tại người đã minh bạch chuyện này công hạ Bình Thành đơn thuần là một ván cá cược mạo hiểm, nhưng lại cũng là cơ hội duy nhất của ta. Nhân lúc Mộ Dung Thùy đang huy động toàn lực tập trung vào Quan Trung, không thể phân thân chỉ huy quân đến ứng chiến tham dự cuộc long tranh hổ đấu thống nhất Bắc phương."

Yến Phi trầm giọng nói: "Cho dù Mộ Dung Thùy có đến chúng ta cũng không sợ, bởi Mộ Dung Thùy có một nhược điểm trí mạng."

Chàng trong lòng minh bạch, lý do tại sao Thác Bạt Khuê không thể không mạo hiểm. Nếu Thác Bạt Khuê không sắp đặt kế sách kiềm chế, đánh lạc hướng chú ý của Mộ Dung Thùy thì cứ theo tác phong không chịu thất bại của Mộ Dung Thùy, sẽ nhằm Biên Hoang Tập tiến hành cuộc báo phục đáng sợ ngọc đá cùng nát để rửa mối nhục sát tử huynh đệ kết bái Thiết Sĩ Tâm. Nhưng Biên Hoang Tập lại chính là mệnh mạch của chính sách khuếch trương của Thác Bạt Khuê, cùng y xa gần phối hợp vì thế tuyệt đối không thể để mất.

Thác Bạt Khuê chấn kinh nói: "Mộ Dung Thùy không ngờ cũng có nhược điểm trí mệnh, tiểu Phi chớ có lừa ta vui mừng đấy nhé."

Yến Phi nói: "Ta việc gì phải lừa cho người vui vẻ. Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng, thực quả ta có khả năng nắm rõ hành động của Mộ Dung Thùy cho phép người thông dong bố trí. Vậy người nhắm tính xem có tự tin chiến thắng được không?"

Thác Bạt Khuê song mục tức thì xạ phát tinh quang, nói: "Mộ Dung Thùy vang danh đương thế thiện dụng kì binh, như y không dụng được kì binh, đương nhiên uy lực đại giảm, thậm chí không cần phải sợ, bất quá người làm thế nào có được khả năng ấy?"

Yến Phi trầm giọng: "Tiểu Nghi không biết đã cáo tố với người chưa, việc bọn ta làm thế nào thoát khỏi cạm bẫy vây hãm Mộ Dung Thùy bố trí ở Phong Minh Hạp và giữa đường đánh chặn thuyền đội của y?"

Thác Bạt Khuê gật đầu nói: "Tiểu Nghi đối với sự việc quả có báo cáo tường tận, toàn bộ sự kiện thật thần kỳ. Người tựa như thần cơ diệu toán biết rõ Mộ Dung Thùy bố trí mai phục tại Phong Ổ Hạp, cũng cảm ứng được nơi chốn của Kỳ Thiên Thiên khiến Mộ Dung Thùy sém chút nữa thì bị người đoạt hồi mất Kỳ mỹ nhân."

Yến Phi bình thản nói: "Ta chẳng thể có tài thần bốc tiên tri, mà là Thiên Thiên cáo tố cho ta."

Thác Bạt Khuê ngậy người hỏi: "Ta vẫn chưa minh bạch! Kỳ mỹ nhân làm thế nào có thể cáo tố cho người?"

Yến Phi nói: "Người có tin là có truyền tâm thuật không?"

Mục quang Thác Bạt Khuê như khóa chặt lấy chàng, hiện rõ thần sắc không thể tin nổi, nói: "Người nói người có khả năng cùng Kỳ mỹ nhân tâm linh đối thoại, không phải đùa đó chứ?"

Yến Phi lãnh đạm nói: "Từ nhỏ tới lớn, ta đã lần nào dối gạt người chưa?"

Thác Bạt Khuê vọt đứng dậy rồi lại quy gối trước mặt Yến Phi, hai tay nắm chặt vai chàng, thần tình đại hỉ: "Nếu như người có thể cùng Kỳ mỹ nhân dụng tâm truyền tin, quyền chủ động thời hoàn toàn nằm trong tay ta. Tiến công thối thủ, ta có thể thông dong triển khai, như thế tuyệt đối sẽ là một việc hoàn toàn khác. Người quả thực có thể tùy thời từ Kỳ mỹ nhân mà lấy được tin tình báo hả?"

Yến Phi không hề giấu diếm, liền đem tình huống cùng Kỳ Thiên Thiên dĩ tâm truyền tâm mà nói ra, nghe rõ Thác Bạt Khuê vừa hỉ vừa kinh; hỉ đương nhiên vì dị năng của Yến Phi, kinh là vì truyền tâm chi pháp tuyệt không nhẹ nhàng dễ dàng như đối thoại thông thường giữa người với người, trong đó bao hàm rất nhiều biến hóa và bất trắc. Tỷ như Kỳ Thiên Thiên đổ bệnh, hoặc như Mộ Dung Thùy lại không đem theo nàng ở gần cạnh.

Thác Bạt Khuê vụt đứng dậy, chấp tay sau lưng nhìn trời rồi thở ra một hơi dài nói: "Những lời người nói ta đương nhiên không hoài nghi một tí nào, nói như vậy Kỳ Thiên Thiên chính là nhược điểm trí mệnh duy nhất của Mộ Dung Thùy, ta sẽ lợi dụng yếu điểm này để khiến Mộ Dung y phải nếm mùi thất bại cay đắng. Mộ Dung Thùy à! Uổng cho người anh hùng cái thế, chung quy cũng vẫn bị hãm thân bởi một chữ tình, đúng là khiến cho người ta phải bất ngờ mà."

Yến Phi nói: "Chỉ cần ta có thể kiến lập đối thoại tâm linh với Thiên Thiên, thì chúng ta có thể biết trước liệu Mộ Dung có tự thân hồi sư hay không để còn có biện pháp khác đối phó bọn chúng."

Thác Bạt Khuê cúi đầu ngấm nhìn chàng song mục lấp lánh tinh quang, trầm giọng nói: "Số mệnh người phải cùng ta chung vai tác chiến, cho đến khi đả bại Mộ Dung Thùy đoạt hồi mỹ nhân, lúc đó thời thiên hạ chính thị

là thiên hạ của Thác Bạt Khuê ta. Tiểu Phi à, quên cái thân phận nửa Hán nhân của ngươi đi! Trong thể nội của ngươi chính đang chảy dòng máu của Thác Bạt tộc ta, mệnh vận của ngươi là phải giúp ta chấn hưng Đại quốc của chúng ta, hoàn thành mục tiêu to lớn chinh phục Trung thổ của tộc Thác Bạt."

Yến Phi cười khở: "Cứ đã bại Mộ Dung Thùy rồi hãy nói."

° ° °

Sau khi Lưu Nghị rời đi Lưu Dụ không dám uống nữa, gã phải hết sức duy trì sự tỉnh táo nhằm đưa ra quyết định quan trọng khả dĩ có ảnh hưởng đến tiền đồ của gã.

Rốt cuộc thì đến gặp Hà Khiêm hay không đến gặp? Mặt khác có nên thông tri Lưu Lao Chi biết về vấn đề này không?

Nếu giấu Lưu Lao Chi việc bí mật gặp gỡ Hà Khiêm, một khi tin tức truyền ra đến tai Lưu Lao Chi gã lập tức sẽ bị Lưu Lao Chi coi như phản đồ, tình huống đương nhiên cực kỳ bất lợi.

Lưu Nghị tuy nói việc gặp mặt hoàn toàn bảo mật, song lòng người khó lường không nói chắc được, liệu Hà Khiêm có cố ý tiết lộ tin tức ra nhằm bức Lưu Dụ phải ngã hoàn toàn theo phe của y.

Nhưng nếu cự tuyệt lời mời của Hà Khiêm lập tức làm mất lòng y, y lại không như Tư Mã Đạo Tử, Vương Quốc Bảo xa mãi Kiến Khang. Mà y đích thực là một đại tướng có thực quyền tại Bắc Phủ Bình thể lực chỉ sau mỗi Lưu Lao Chi, thậm chí Lưu Lao Chi mỗi khi có quyết định trọng yếu cũng đều phải tìm Hà Khiêm để thương lượng. Lưu Dụ gã nếu quả không nể mặt y thì hậu quả khó lường.

Vài lời của Lưu Nghị khiến gã rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan. Từu hứng tức thì hoàn toàn tan biến, lòng nghĩ sự việc loại này chỉ có thể trước hết tìm Tôn Vô Chung thương lượng lắng nghe ý kiến của y. Tôn Vô Chung thể nào cũng nắm vững mối quan hệ hiện tại giữa Lưu Lao Chi và Hà Khiêm hơn gã.

Đúng lúc định rời đi, một bóng người khác bước đến trước mặt gã, Lưu Dụ mắt trông thấy đã suýt rút đao khỏi vỏ.

Đối phương hiển lộ vẻ mặt tươi cười, giơ cả hai tay lên hướng về phía gã biểu thị không có ác ý. Y đặt mình ngồi xuống chỗ Lưu Nghị vừa ngồi lúc nãy, hi hi cười: "Lưu huynh xin đừng hiểu nhầm, ta đến đây chính để giảng hòa."

Kẻ vừa đến chính là truyền nhân đắc ý của giáo chủ Thái Ất giáo Giang Lăng Hư, tên gọi Phụng Thiện. Lần này y đã thay đạo bào bằng trang phục lễ hành thông thường, cùng với thân thể to béo và khuôn mặt tươi cười. Trông thể nào cũng chỉ như một tiểu thương nhân thân thiện và phát tài, chứ không thể nào hình dung được y chính là kẻ cùng với "Yêu đạo" Lư Tuần là những cao thủ tà giáo đối kháng nhau.

Phụng Thiện cười hi hi nói: "Sau khi chia tay, tiểu đạo lúc nào cũng nhớ tới Lưu huynh cùng Yến huynh!"

Lưu Dụ nhớ lại tình huống đêm hôm đó, gã và Yến Phi ngay lúc Lư Tuần kích lui Phụng Thiện từ đằng sau xuất thủ đoạt lấy Thiên Địa bội, cùng với Phụng Thiện tuyệt chưa một lần thấy mặt nhau, bất quá nếu như Phụng Thiện lánh một bên dòm xem, đương nhiên có thể nhìn rõ diện mạo bọn gã.

Lưu Dụ lòng nghĩ đợt sóng trước chưa qua, lớp sóng sau đã đến, thực sự bản thân không biết đích thị vận mệnh gì đang đón đợi. Đoạn cười khở nói: "Thiên Địa bội tịnh không có ở trên người ta. Bất quá người nếu tìm ta để gây phiền toái, Lưu Dụ ta sẽ phụng bồi hết mình."

Phụng Thiện vội nói: "Chính vậy nên ta mới nói Lưu huynh đừng hiểu nhầm. Thiên Địa bội lọt vào tay kẻ nào, bọn ta đã mất thấy tai nghe điều tra rõ từ sớm."

Lưu Dụ quá đổi nghi ngờ hỏi: "Nếu không phải vì Thiên Địa bội tại sao ngươi lại tới tìm ta?"

Phụng Thiện hạ thấp giọng nói: "Việc ta tìm Lưu huynh với Thiên Địa bội không hề có nửa điểm quan hệ, mà là xem liệu có thể hòa thủ hợp tác đối phó với địch nhân chung của chúng ta không."

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Địch nhân chung?"

Phụng Thiện tiến sát hơn chút, nói: "Trúc Pháp Khánh thì sao nhỉ?"

Lưu Dụ nhíu mày: "Tại sao lại tìm ta? Người nghĩ ta có thể hợp tác với người à?"

Phụng Thiện bình tĩnh phân bua: "Đương nhiên còn phải xem xét tính tới khả năng hợp tác của đôi bên, ta phụng mệnh sư tôn đến Quảng Lăng tìm người. Lưu huynh chắc bắt nguyên nhân Dị Lạc giáo chiếm lấy Nam phương lộng hành tác yêu tác quái, nhằm vào Tà gia hiện đã mất đi chỗ dựa Tà An, Tà Huyền để đối phó. Có đúng thế không?"

Lưu Dụ bị y kích trúng yếu điểm, rất muốn từ miệng y thu được tình huống có liên quan đến "Đại Hoạt Di Lạc" Trúc Pháp Khánh. Bất quá đừng nhìn diện mạo bên ngoài chân thật không điểm gian xảo của Phụng Thiện, y kỳ thực là một lão giang hồ lọc lõi xảo quyệt, trừ phi đáp ứng hợp tác với bọn y, bằng không đừng mong từ người y thu được bất kỳ tin tức hữu dụng nào. Phụng Thiện xuất hiện tại đây thời điểm này thực sự giống lên tín hiệu báo động, biểu thị Trúc Pháp Khánh đã sắp xuống phương Nam, nhưng tự mình lại không hề thu được một chút phong thanh nào cả. Duy chỉ có điểm này cũng khiến gã không thể không cùng Phụng Thiện qua sông lụy đò.

Cau mày hỏi: "Quý giáo cùng Trúc Pháp Khánh đã qua kỳ trăng mật rồi ư?"

Phụng Thiện than: "Không chỉ đơn giản là đã qua thời kỳ trăng mật, Trúc Pháp Khánh đối với tệ giáo chính là tử địch, Thái Ất giáo cùng Dị Lạc giáo thế bất lưỡng lập, để đối phó lão bọn ta bất kể tất cả. Ai! Ta thường đối với người khác ít khi thành thực, trước khi đến đây cũng đã nghĩ một loạt lý lẽ văn hoa để thuyết phục Lưu huynh. Hiện tại gặp mặt Lưu huynh tốt nhất là đem lời thành thật mà nói ra, nếu như Lưu huynh mà không có hứng thú bọn ta chỉ còn cách dựa vào sức bản thân mà quyết đấu với Trúc Pháp Khánh cho đến cùng thôi."

Tiếp lời, y hạ giọng nói: "Bọn ta hiện tại đã phân nhỏ ra, không để đôi gian phu dâm phụ Trúc Pháp Khánh có được một mục tiêu công kích. Sự việc này gây tổn hại khôn lường đối với thanh uy của tệ giáo, song chỉ cần có thể sát tử Trúc Pháp Khánh, bất kỳ hy sinh nào cũng đáng cả."

Lưu Dụ nhất thời không thông hỏi: "Nghe như ngữ khí của người, sự việc đối lập Di Lạc giáo thực sự không chỉ là vấn đề của ngày hôm nay. Tại sao ngày trước không cần ẩn núp, hiện tại thì lại sợ hãi kinh hoàng khùng khiếp đến vậy?"

Phụng Thiện thu lại nụ cười trên mặt, hiện xuất thần sắc ngưng trọng, nói: "Nhân vì theo tin tức tình báo của bọn ta, Trúc Pháp Khánh bế nhập tử quan tiềm tâm tu luyện công pháp tối cao Thập Trụ Đại Thừa Công, một khi lão thành công xuất quan, thời thiên hạ không người không chế nổi. Đương nhiên! Ta chỉ đơn giản đọc đầu phát ngôn."

Lưu Dụ lòng nghĩ cùng đối phương hợp tác chưa chắc đã là không tốt, chỉ ít cũng nắm rõ trong lòng bàn tay tình huống giữa Thái Ất giáo với Di Lạc giáo, việc mà bản thân gã không biết một chút gì. Đối phó Di Lạc giáo chính nghĩa bất dung cũng là trách nhiệm của Lưu Dụ gã, hiện tại ở Nam phương ngoài gã ra thì còn có ai?

Đoạn nói: "Lệnh sư không ngờ lại coi trọng Lưu Dụ này đến vậy, ta thì có tư cách gì mà trợ giúp quý bang trong việc này?"

Phụng Thiện đáp: "Trước hết người chính là người kế thừa được Tà gia chỉ định, đương nhiên không cho phép bất kỳ kẻ nào hướng tới Tà gia để báo phục. Hơn nữa người cũng có ảnh hưởng tại Biên Hoang Tập, mà Biên Hoang lại chính là thông lộ Trúc Pháp Khánh tất phải qua nếu muốn tới Kiến Khang. Chỉ cần người sách động lực lượng của Biên Hoang Tập đối phó với Trúc Pháp Khánh, phối hợp với đoàn cao thủ tinh nhuệ của bốn giáo bao gồm cả sư tôn thì sẽ hoàn toàn chắc chắn khiến Trúc Pháp Khánh vĩnh viễn không thể tới được Nam phương."

Lưu Dụ lòng nghĩ nguyên lai là như vậy, trọng điểm vẫn là Biên Hoang Tập.

Đoạn hỏi: "Người liệu có nắm được hành động của Trúc Pháp Khánh không?"

Phụng Thiện hân hoan nói: "Đối với địch nhân, bọn ta đương nhiên hoàn toàn thông tỏ. Gần đây đồ nhi của

Trúc Pháp Khánh tới Di Lạc sơn tìm Trúc Pháp Khánh, nhưng bởi Trúc Pháp Khánh đang bế quan tu luyện nên không thể gặp mặt. Vương Quốc Bảo ly khai Di Lạc sơn được ba ngày, thì nữ đồ đệ đắc ý "Thiên kiều mỹ nữ" Sở Vô Hạ của Ni Huệ Huy cũng khởi trình tới Nam phương, bọn ta sợ đả thảo kinh xà nên không đối phó với ả. Ấy! ả yêu nữ này đích thị là vợ vật trên giường của nam nhân, bất luận người nào đã thử qua với ả thì sẽ không còn hứng thú với nữ nhân khác nữa. Lưu huynh có minh bạch không?"

Lưu Dụ trong tim rung động đã đoán trúng sự việc, quả nhiên ả ước có liên quan tới Vương Quốc Bảo, khả năng lớn là nhằm đối phó Mạn Diệu mà tới. Nhân vì Tư Mã Đạo Tử cùng Vương Quốc Bảo rút cuộc đã phát giác, đoán ra Mạn Diệu có vấn đề. Như vậy yêu nữ này chính thị nhằm thay thế Mạn Diệu.

Sự việc như vậy tất phải lập tức thông tri cho Nhậm Thanh Thị. Ôi! Bất quá có khả năng y thị đã sớm rời khỏi Quảng Lăng. Bản thân chỉ còn một hy vọng duy nhất là tối nay khi quay lại quân xá y thị vẫn còn quán lấy chăn mà ngủ trên giường, đi rồi về nhanh như hoàng hạc?

Lần này gã đối với tin tình báo chuẩn xác của Phụng Thiện tuyệt không còn ý hoài nghi, trầm giọng nói: "Theo như người ước tính, khi nào thì Trúc Pháp Khánh sẽ khởi trình Nam hạ?"

Phụng Thiện đáp: "Khoảng tầm thời gian một tháng."

Rồi hưng phấn nói tiếp: "Lưu huynh đã quyết định hợp tác với bọn ta rồi nhé!"

Lưu Dụ nghiêm mặt nói: "Làm sao ta có thể cự tuyệt? Bất quá hợp tác của bọn ta chỉ hạn chế trong vụ việc này thôi, bọn ta tuyệt không phải bằng hữu. Trong vòng một tháng nữa ta sẽ tới Biên Hoang Tập, đôi bên tốt nhất nên ước định thủ pháp liên lạc."

Phụng Thiện đã sớm có chuẩn bị sẵn, y liền cẩn thận nói ra tín hiệu cùng thủ pháp liên lạc, lại ước định việc hội họp tại Biên Hoang Tập rồi mới cung cấp toàn bộ tin tức tình báo liên quan tới Di Lạc giáo.

Phụng Thiện sau cùng nói: "Bắc Phủ Bình đối với vụ việc này liệu có làm tăng thêm vướng bận gì không?"

Lưu Dụ trong lòng cười khở, nhưng đương nhiên không để lộ con bài trên tay, nói: "Đợi ta nghĩ xem đã."

Phụng Thiện vỗ vỗ vai y, rồi tự mình ly khai.

Lưu Dụ ngồi đó đầu nặng như chì, trong đầu nhất thời trống rỗng.

Hồi 86

Tối Hậu Nhất Kỳ

Kỷ Thiên Thiên ngồi trên ghế tựa thân vào song cửa sổ và đang thưởng thức chén trà sâm do Tiểu Thi đã pha sẵn cho nàng.

Tiểu Thi nhỏ nhẹ nói: "Tinh thần của tiểu thư đã tốt lên nhiều rồi!"

Kỷ Thiên Thiên nghe Tiểu Thi nói như không có khí lực, liếc nhìn thị một cái rồi triu mến nói nhỏ: "Tối nay em tốt nhất nên ngủ thật ngon giấc, không cần ở lại xem ta có đắp chăn hay không đâu. Ta đã hồi phục rồi, có thể tự chiếu cố cho bản thân được. Em có biết sắc diện của em rất kém không? Cứ tiếp tục như thế này thì đã vất vả mà lại còn có thể phát bệnh nữa."

Trong lòng nàng tức thì nghĩ, sau một giấc ngủ ngon chắc chắn phải có triệu hoán Yến Phi ngầm thông tâm với chàng, hy vọng đầu không lại bị đau nhức nữa.

Đột nhiên cảm thấy không ổn liền nhìn về phía Tiểu Thi, thấy thị đang nhắm chặt hai mắt, trên trán rỉ ra những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lại run run chực ngã.

Kỷ Thiên Thiên hoảng kinh, vội vàng hạ tách trà sâm xuống đứng dậy giữ chặt lấy Tiểu Thi. Thát thanh gọi: "Thị Thi! Thị Thi!"

Tiểu Thi cả người đổ vào trong lòng nàng, Kỳ Thiên Thiên cơ thể mới vừa hồi phục, hai chân mềm nhũn ra sao chống giữ được Tiểu Thi dậy. Nàng vốn nhanh trí, nhất thời nhanh chóng đặt Tiểu Thi xuống chiếc ghế nàng vừa ngồi.

Kỳ Thiên Thiên vỗ lên người thị kinh hãi gọi: "Tiểu Thi!"

Tiểu Thi mở cặp mắt vô lực, nước mắt tuôn rơi, méo máo nói: "Tiểu thư bình phục rồi! Thi Thi không thể cùng tiểu thư tâm sự nữa. Tiểu thư hãy tìm biện pháp trốn đi, Thi nhi không xong rồi. Chỉ có Yến công tử mới có thể khiến tiểu thư vui vẻ. Tiểu thư không cần phải quan tâm đến em."

Kỳ Thiên Thiên không cùng thị khóc to lên mà nghiêm khắc nói: "Thi Thi em nghe đây, em tuyệt không được buông xuôi, ta và em phải cùng tiếp tục kiên cường mà sống. Ta đã vì em mà lưu lại, ta trốn đi thì cũng phải dắt theo em, em hiện tại chỉ mệt quá mà sinh bệnh chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là không có vấn đề gì. Bây giờ ta sẽ đi mời đại phu tới xem cho em, bất luận như thế nào thì hãy vì ta em phải chiến thắng được bệnh tật."

Đồng thời nàng ngẫm hạ quyết tâm đợi cho tới khi Tiểu Thi thuyên giảm, nàng tuyệt sẽ không tại tâm triệu hoán Yến Phi nữa. Bởi hiện tại người quan trọng nhất với nàng chính là Tiểu Thi, nàng tuyệt không thể lại vì tổn hao tâm lực mà đổ bệnh nên nàng không thể mạo hiểm được.

° ° °

Tướng quân phủ, nội đường.

Tôn Vô Chung sau khi lắng nghe tình huống Lưu Dụ gặp gỡ Lưu Nghi, nhíu mày trầm ngâm giây lát, rồi nói: "Hà Khiêm muốn giết người."

Lưu Dụ thất thanh nói: "Gì cơ?"

Tôn Vô Chung nói: "Ta tuyệt không nói quá để dọa người đâu, ngay chính Huyền Soái cũng rất không ưa thích Hà Khiêm và đã ngờ y là kẻ không có chủ ý. Y thường hay thấy gió to mà quay thuyền, không biết chọn điều tốt và cố chấp."

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Hà đại tướng quân không ngờ lại là một người như vậy ư?"

Tôn Vô Chung trong lòng đã có chủ ý liền nói: "Y là người như thế nào sẽ biết rất mau thôi."

Lưu Dụ nhìn y ngây ngốc.

Tôn Vô Chung vẻ mặt xuất hiện thần tình thất vọng, buồn bã nói: "Huyền Soái bỏ chúng ta đi sớm quá!"

Lưu Dụ trong lòng tuyệt đối đồng ý, nhưng mà Tạ Huyền không tạ thế khi còn tráng niên. Gã không cần phải cùng Nhậm Thanh Thị bắt tay hợp tác, hiện tại cũng không cần với yêu đạo Thái Ất giáo liên thủ đối phó Trúc Pháp Khánh mà có thể buông tay, bôn tẩu xuất lực vì nhiệm vụ Tạ Huyền phân phó. Không cần ở tại trong quân mọi việc đều phải dựa vào sắc mặt của người khác mà hành sự.

Tôn Vô Chung nói: "Ta và tham quân đại nhân đã sớm đoán ra Hà Khiêm sẽ đối phó với người, chỉ không tưởng y quá gấp gáp tăng công với Tư Mã Đạo Tử đến vậy. Huyền Soái mới chỉ từ trần được có mấy ngày trời?"

Lưu Dụ kịch chấn hỏi: "Hà Khiêm đã đi nương nhờ Tư Mã Đạo Tử sao?"

Tôn Vô Chung thở dài: "Sau khi việc Huyền Soái trọng thương bị truyền ra ngoài, Hà Khiêm thấy được chủ ý của Huyền Soái đưa Lưu gia lên nắm vị trí đại thông lĩnh của Bắc Phủ Binh. Không ngờ y bí mật cùng Tư Mã Đạo Tử kết liên quan hệ, song phương đầu mảy cuối mắt với nhau."

Lưu Dụ cảm thấy trong đầu đau nhức vô cùng, nguyên lai nội bộ Bắc Phủ Binh lại phân hóa đến vậy. Phải biết rằng, mặc dù thế lực của Hà Khiêm tại Bắc Phủ Binh không bằng được với Lưu Lao Chi, nhưng thực cũng không thua kém là mấy. Nhưng Hà Khiêm thực sự biến thành tay sai của Tư Mã Đạo Tử, thời Bắc Phủ

Binh đã đến bên bờ tương tàn phân liệt, hậu quả không sao tưởng tượng nổi.

Tôn Vô Chung tiếp tục nói: "Vốn bọn ta đối với Hà Khiêm chỉ có chút hoài nghi, nhưng sau khi Lưu gia gặp mặt Vương Cung hỏi suy nghĩ của hắn, hắn tức thời cực lực phản đối việc Vương Cung đối phó Tư Mã Đạo Tử khiến Lưu gia tiến thoái lưỡng nan. Chẳng lẽ huynh đệ trong cùng một nhà lại đem gây lớn mà đánh nhau, thật khiến người ta khó ra quyết định mà?"

Lại nói: "Hiện tại vị trí đại thống lĩnh Bắc Phủ Binh nhân vì Huyền Soái quy thiên mà bỏ trống, trên danh nghĩa quyền quyết định nằm trong tay Tư Mã Diệu. Ai cũng hiểu rõ kẻ có quyền lực chân chính lại chính là Tư Mã Đạo Tử, tình huống như vậy Hà Khiêm khẳng định hăm hở muốn hướng tới Tư Mã Đạo Tử biểu thị lòng trung thành, lễ vật dâng lên quý mấy cũng tuyệt không hơn được cái đầu trên cổ Tiểu Dụ người. Người ngầm ra chính là quan môn đệ tử của Huyền Soái, là người mà Lưu gia không tiếc hết thảy để bảo vệ."

Nghe tới đây Lưu Dụ đã minh bạch.

Sự ra đi của Tạ Huyền lập tức kích phát cuộc tranh đấu giành quyền lực bên trong Bắc Phủ Binh. Bất luận Lưu Lao Chi hay Hà Khiêm, việc cấp thiết nhất trước mắt chính là danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí đại thống lĩnh. Chìa khóa then chốt nằm ở vấn đề ai là người có được quyền hạn này, hoàng đế Tư Mã Diệu hay quyền thần Tư Mã Đạo Tử? Vương Cung chính là đại thần được sùng tín nhất của Tư Mã Diệu, đại biểu cho Tư Mã Diệu đến gặp Lưu Lao Chi để đàm phán. Giả thiết Lưu Lao Chi bằng lòng xuất toàn lực duy trì cho Vương Cung, chắc Tư Mã Diệu sẽ đồng ý cho y ngồi vào vị trí đại thống lĩnh.

Hà Khiêm hiểu rõ, một khi Lưu Lao Chi thành đại thống lĩnh Bắc Phủ Binh quyền lực y giành được sẽ bị tước đoạt dần dần, sẽ tới một ngày không còn có lấy được một chỗ mà đặt chân tại Bắc Phủ Binh. Hy vọng duy nhất của y chính là Tư Mã Đạo Tử, vì lấy lòng Tư Mã Đạo Tử mà tìm tới Lưu Dụ để làm đồ tể phẩm.

Hít một hơi thật sâu, nói: "Hiện tại thuộc hạ nên làm thế nào đây?"

Tôn Vô Chung cười khở đáp: "Chín vạn đại quân Bắc Phủ Binh bọn ta, có tới gần ba vạn quân do tay Hà Khiêm khống chế. Vì vậy trừ phi không còn lựa chọn, Lưu gia thời sẽ không tình nguyện cùng Hà Khiêm chánh diện xung đột, do đó sẽ vẫn chỉ tiếp tục bao dung và nhẫn nhịn hắn. Ta sẽ lập tức đi gặp Lưu gia nghe ý kiến của người, người lưu lại quân xá chờ nên bước chân ra ngoài, sau khi có tin tức của ta rồi sẽ quyết định xem sáng mai có nên gặp Hà Khiêm hay không."

Lưu Dụ mang tâm tình trầm trọng, lĩnh mệnh rời đi.

° ° °

Trong doanh trường.

Tiếng ngáy của Cao Ngạn đều đều truyền lại, Yến Phi nằm ở một góc hai mắt mở to trong bóng tối, lắng nghe tiếng doanh trường không ngừng rung động bởi những đợt hàn phong.

Liệu Kỷ Thiên Thiên đã lên giường đi ngủ chưa? Lòng can đảm của Tiểu Thi bé như vậy, bị dọa hoảng sợ mỗi đêm sẽ khó ngủ ngon giấc lại sẽ không ngừng gặp phải ác mộng.

Chàng thật rất muốn hỏi Thác Bạt Khuê xem Mộ Dung Thùy là loại người như thế nào nhưng lại không đủ dũng khí, sợ sẽ nhận được câu trả lời mà chàng không muốn biết. Thông qua hai lần tiếp xúc bằng tâm linh cũng như chính diện động thủ với y, Mộ Dung Thùy để lại trong chàng ấn tượng của một người rất có khí khái anh hùng và cũng rất có phong độ. Chàng cũng hiểu rõ Mộ Dung Thùy là người một khi đã quyết định làm việc gì thì tuyệt đối không từ bỏ.

Y sẽ dùng toàn bộ tinh thần thể xác của mình để chiếm đoạt và chinh phục trái tim của Kỷ Thiên Thiên.

Kỷ Thiên Thiên liệu có đầu hàng y không?

Chàng vốn chưa bao giờ lo lắng tình cảm của Kỷ Thiên Thiên đối với chàng lại có gì thay đổi. Chỉ hiềm một nỗi từ Nhạn Môn tới đây, Kỷ Thiên Thiên sao lại không truyền tới một tin tức tâm linh nào nữa, rốt cục đã làm cho lòng tin của chàng lần đầu tiên bị lung lay.

Yếu điểm trong lòng này khiến chàng không có cách nào bình tĩnh lại được, để tiến hành tu luyện mỗi tối trước khi ngủ chàng lại lần nữa không có được một mục tiêu cụ thể, phát sinh tâm tình rất kém không biết nên truy cầu cái gì nữa. Hàng loạt suy nghĩ như những đợt gió ở bên ngoài trướng không ngừng tăng tăng lớp lớp kiên trì khuấy nhiễu lòng tin của chàng.

Yến Phi tự cảm thấy cuộc đời chàng chỉ có thể dùng hai chữ thất bại để mà hình dung, chỉ trừ việc thành công đòi lại chút nợ máu, báo thù cho mẹ, còn lại toàn những việc vô bổ. Tình cảm đầu đời của chàng là hồi ức đau thương nhất, lúc bản thân chàng vì chuyện đó đã nghĩ rằng mãi mãi mất hết hy vọng, mất hết ý nghĩa sinh tồn. Kỷ Thiên Thiên xuất hiện tựa như ánh dương quang sáng lạn chiếu rõ cái thế giới ảm đạm vô sắc của chàng, cải biến hoàn toàn mọi thứ khiến sinh mệnh chàng hồi phục lại sinh khí, vá liền những vết thương lớn nhỏ trong sâu khảm tim chàng.

Nhưng liệu có phải tất cả chỉ là ảo giác, chỉ là giấc mộng đẹp thoáng hiện qua trong giấc ngủ?

Điều Kỷ Thiên Thiên truy cầu đích thực hoàn toàn khác biệt với phương thức sinh hoạt phong lưu của danh sĩ Kiến Khang, nàng quả là một mỹ nữ đa tình. Nàng có thể là yêu thương Biên Hoang Tập địa phương đầy mê hoặc chứ không phải Yến Phi chàng. Liệu nàng có thể vì một lý do tương tự, bị mị lực sung mãn của Mộ Dung Thùy hấp dẫn, sau cùng cũng thay đổi mà ngã vào lòng y?

Chàng hoàn toàn không dám khẳng định lần nữa, sợ rằng rốt cục không còn lại chút lòng tin nào của ngày trước nữa.

Giả thiết Kỷ Thiên Thiên không còn đứng cùng phe với chàng nữa, hoặc giả bảo trì trạng thái "trung lập", chàng cùng Thác Bạt Khuê thời sẽ phải bồi thường bằng chính tiểu mệnh của bản thân. Nguyên do bởi không còn có thể có được nhược điểm trí bại của Mộ Dung Thùy.

Yến Phi cảm giác cô độc vô cùng.

Trước khi gặp được Kỷ Thiên Thiên tại Biên Hoang Tập, chàng cũng thường cảm thấy cô độc, nhưng cái cảm giác cô độc tịch mịch ấy hoàn toàn khác, buồn tẻ nhưng lại có cảm giác an toàn thanh tịnh. Còn sự cô độc hiện tại thì thật khó nhẫn nại và chịu đựng nổi, ruột gan cứ rối bời như thiêu như đốt.

Đó là một cảm giác mơ hồ, không có một sự việc gì có thể khẳng định được.

Thanh âm "sột soạt" vang lên, Bàn Nghĩa bò đến bên cạnh chàng nói: "Tiểu tử Cao Ngạn này thật khiến người ta ngưỡng mộ, có thể thẳng căng nằm ở đây một góc mà ngủ say như lợn chết vậy."

Yến Phi chập hai tay lại, đặt ra sau cổ, nói: "Ngủ không được sao?"

Bàn Nghĩa thở dài: "Nhớ tới Thiên Thiên chủ tỳ bọn họ thì làm sao có thể ngủ được? Hồ nhân luôn coi nữ nhân như hàng hóa, gia súc, chỉ sợ Mộ Dung Thùy vì thẹn mà nổi cơn thịnh nộ làm những hành vi cảm thú."

Yến Phi nói: "Mộ Dung Thùy xem ra không phải loại người đó đâu."

Chàng còn biết nói gì nữa đây?

Bàn Nghĩa đang định nói câu gì lại đột nhiên ngập ngừng không nói.

Yến Phi nhíu mày: "Nói đi!"

Bàn Nghĩa buồn bã nói: "Thiên Thiên có phải vẫn chưa cùng người truyền tâm lần nào nữa?"

Yến Phi bắt đầu minh bạch nguyên nhân khiến y không ngủ được, hiểu rõ rằng Bàn Nghĩa cũng lo lắng cho Tiểu Thi chỉ là không nói ra lời thôi.

Chàng an ủi y, nói: "Thiên Thiên có lẽ sợ tổn hao tâm lực, vì vậy nên nhẫn nại chưa cùng ta đối thoại tâm linh. Đừng có suy nghĩ linh tinh, bọn họ sẽ không gặp việc gì đâu."

Bàng Nghĩa thờ dài một tiếng, chuyển đề tài: "Huynh đệ Thác Bạt Khuê của ngươi quả thật là một người rất lợi hại?"

Yến Phi bình thản nói: "Ý ngươi là lợi hại hay đáng sợ?"

Bàng Nghĩa cười khỏ: "Ngươi chính là thay ta nói ra những lời ta không dám nói, không biết hợp tác với y là hung hay là cát?"

Yến Phi minh bạch tâm sự của y, nói: "Không cần nghĩ tới kết cục xa đến vậy, hiện chỉ thấy y là người như vậy, mới có được tư cách khiêu chiến Mộ Dung Thùy, những kẻ khác đều chưa đủ khả năng."

Bàng Nghĩa nói: "Ta sợ y chỉ lợi dụng ngươi thôi, chứ không thực tâm vì ngươi mà giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên."

Yến Phi nói: "Chuyện này trái lại ngươi có thể yên tâm, ta và y chính thị là huynh đệ tốt của nhau, hắn có thể bày mưu tính kế với kẻ nào, chứ tuyệt không làm thế với ta."

Bàng Nghĩa nói: "Chỉ là con người cũng có thể thay đổi, một khi lợi ích của ngươi cùng mục tiêu thống nhất thiên hạ của y bắt đầu phát sinh xung đột, thì y có khả năng không niệm tình nghĩa huynh đệ với ngươi. Ngươi cũng thấy đó, y một mặt phái thân đệ tới giảng hòa với Yến nhân, một mặt khác lại bí mật tiến hành công phá hai trấn Bình Thành, Nhạn Môn. Quả thật lợi hại đến mức làm cho người ta phải sợ run lên."

Yến Phi ngồi dậy nói: "Đừng có đa tâm! Ta cũng từng chất vấn y vấn đề này, y nói đã sớm an bài kế thoát thân cho Tiểu Biều, chỉ là trong quá trình phát sinh sơ suất khiến cho Tiểu Biều suýt nữa mất mạng."

Bàng Nghĩa hiển nhiên đã cảm thấy khá hơn, thoáng chút ngượng ngùng nhẹ giọng hỏi: "Cao Ngạn tiểu tử này chỉ luôn quan tâm đến lợi nhuận, tại sao lần này lại bất chấp tất cả theo chúng ta đến đây?"

Yến Phi đương nhiên minh bạch tâm sự của y, mỉm cười nói: "Con người luôn có một mặt không để lộ ra bên ngoài, trong một tình huống nhất định thời mới hiển lộ ra. Nhân Cao tiểu tử toàn lực ủng hộ Thiên Thiên chủ tỳ họ đến Biên Hoang Tập, vì vậy luôn cảm thấy bản thân có trách nhiệm lớn nhất với việc Thiên Thiên chủ tỳ bọn họ bị bắt, chứ chẳng có quan hệ tới vấn đề nào khác cả. Như vậy cũng tốt, nếu để hắn lưu lại Biên Hoang Tập, ta sợ hắn sẽ không thể chịu được mà tìm gặp nha đầu Tiểu Nhạn nhi sẽ khiến mọi người phải lo lắng."

Chàng hiểu rằng Bàng Nghĩa trên vấn đề giữa nam và nữ hiểu biết vẫn còn nông cạn lắm, vì vậy cố lựa chọn một phương thức thật uyển chuyển để điểm tỉnh y. Cao Ngạn chính là chung tình với Doãn Thanh Nhã chứ không phải Tiểu Thi, nhằm trấn an tâm tình y.

Bàng Nghĩa nói: "Sau khi công chiếm thành này và Nhạn Môn, liệu bọn ta có thể tiến quân tới Trung Sơn bức Mộ Dung Thùy phải hồi sư tác chiến?"

Yến Phi biết y trong lòng tha thiết muốn cứu Thiên Thiên chủ tỳ, nên không muốn nói ra tình huống chân thực, nói: "Bọn ta trước nhất phải củng cố chiến quả, xem xét lại tình huống rồi sẽ quyết định bước hành động kế tiếp."

Bàng Nghĩa lo âu nói: "Ta vốn dĩ muốn cậy nhờ huynh đệ Biên Hoang Tập giúp đỡ việc này, nhưng khi suy nghĩ sâu thêm một tầng nữa, như vậy cũng đồng nghĩa với việc trợ giúp huynh đệ của ngươi tranh đoạt thiên hạ, sợ rằng rất nhiều người đều sẽ không muốn như thế!"

Yến Phi nói: "Ứng theo hiện tại mà nói thì vẫn chưa đến lúc triệu tập chúng huynh đệ Biên Hoang Tập lại. Bất quá ngươi thử nghĩ xem, nếu như Mộ Dung Thùy mà dẹp xong Quan Trung, người người sẽ thành ra mất nước, mất nhà, phải lánh nạn nơi đất khách. Tình huống đó làm sao có thể để xảy ra cho được?"

Bàng Nghĩa vui mừng nói: "Ta không nghĩ chu đáo tường tận được như ngươi. Đúng! Khi đó thì Mộ Dung Chiến, Hồ Lôi Phương tất cả đều biến thành hoang nhân chân chính, không còn có trở ngại ngăn cách phe phái từng quốc gia nữa."

Lại trầm ngâm nói: "Nhưng giả như Bắc phương thống nhất dưới móng ngựa của Thác Bạt Khuê, hắn có khả

năng lớn sẽ đem những hồ nhân không phải Thác Bạt tộc bắt rời khỏi Biên Hoang Tập, kết quả là mâu thuẫn vẫn không có cách nào giải quyết."

Yến Phi biết y vẫn không có cách nào áp hạ được nỗi sợ hãi sâu tận trong lòng đối với Thác Bạt Khuê, trầm giọng nói: "Lúc đó sẽ chỉ là diễn lại cục diện ngày trước Đại Tàn Phù Kiên đối chọi với Nam Tấn, ai dám làm kinh động Biên Hoang Tập thì cũng coi như đã phát động chiến tranh. Chẳng những không lấy lòng được mà còn sẽ mang phiền lụy vào thân, bị toàn bộ hoang nhân quần khởi phản kích Thác Bạt tộc. Thác Bạt Khuê tuyệt không lỗ mắng như vậy đâu."

Bàng Nghĩ thư thả thở ra một hơi, nói: "Chẳng đâu gì người, mất đi Biên Hoang Tập ta coi như mất đi ý nghĩa sinh tồn. Sau khi cứu hồi được Thiên Thiên chủ tỳ, chúng ta quay về xây dựng lại Đệ Nhất Lâu, quay lại những ngày sống thật thú vị và thư thái của chúng ta trước kia. Có thể có được bao nhiêu ngày thì hay bấy nhiêu ngày, giống như phong thái hoang nhân trước nay, ai cần nghĩ tới ngày mai sẽ thế nào."

Yến Phi cười nói: "Ngủ đi! Ngày mai tự nhiên sẽ phải đến, bất kể người có không nghĩ tới trong một ngày."

o o o

Lưu Dụ vui vẻ tháo giày ra bỏ vào trong giường, ôm lấy thân thể ngọc ngà mềm mại, đầy đặn, thơm tho và ấm nóng của Nhậm Thanh Thị kéo lại, cả hai người cùng ngã vật ra giường.

Nhậm Thanh Thị nghĩ không ra được gã lại có hành động xâm chiếm như vậy, tức thì rơi vào thế hạ phong, run giọng nói: "Người định thế nào?"

Lưu Dụ vui thích nói: "Nàng ở trên giường đợi ta, ta lại không thể không chế được bản thân mò vào giường tìm kiếm hoan lạc, nàng nói xem ta định thế nào?"

Nói: "Người ta mới là lần đầu mà! Đương nhiên là thẹn thùng rồi."

Lưu Dụ nói: "Không phải lừa ta, trước đây nàng đoán trúng ta không thể có được hành động thực tế vì vậy nên cố ý chòng ghẹo ta. Hiện tại phát giác tình huống có thay đổi nên cảm thấy sợ hãi, đúng không nào?"

Nhậm Thanh Thị hai mắt mở to, hỏn hển nói: "Tốt à! Người thích nói gì thì cứ nói đi. Lại đây!"

Lưu Dụ ngửi được mùi hương mê hoặc lòng người phát ra từ thân thể thị, lại thấy được thần thái yêu kiều làm rung động lòng người đến cực điểm đó, bất chợt cảm thấy giống như là bao nhiêu phiền não buồn bực chất chứa trong lòng được giải thoát ra hết. Đương nhiên gã không thể cùng mỹ nữ nguy hiểm này một lần thực sự làm chuyện thống khoái mê người ấy, bởi vì Tôn Vô Chung sẽ có thể tùy lúc ghé qua, nhưng có thể đùa bỡn ả một lần, cũng nhờ đó tiết ra uất khí bị ả vờn giỡn, đè nén bấy lâu nay.

Gã rà môi lên sát gần bên cổ ngọc của thị, tiến thẳng đến má của thị, cuối cùng dừng bên vành tai trắng đẹp như ngọc của thị, dịu dàng nói: "Ta phải cỡi y phục cho nàng!"

Nhậm Thanh Thị ừ hử một tiếng, lại như không còn sức lực, nhắm chặt đôi mắt đẹp, không biết là kháng nghị hay cổ vũ khích lệ gã nữa.

Lưu Dụ cảm thấy lửa dục của bản thân đang thiêu đốt dữ dội, ngấm ngấm hoảng hốt, đem dục niệm đang trào dâng cố cưỡng ép xuống. Trong lòng tự hiểu rõ bản thân đang đùa bỡn với lửa, một khi không thể kiềm chế nổi thì mọi việc sẽ trở nên cực kỳ tồi tệ.

Kết minh giữa gã và Nhậm Thanh Thị đích thị là chuyện không thể cáo tố với ai. Nếu như cùng thị phát sinh quan hệ thể xác, thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nhậm Thanh Thị bất chợt mở choàng mắt, ánh mắt sang quắc nhìn thẳng vào gã, nói: "Không phải muốn cỡi y phục cho người ta à? Hiện tại y phục trên người Lưu gia tựa hồ chưa mất đi lấy nửa mảnh!"

Lưu Dụ cười khở đáp: "Ta vừa gặp lại Thái Ất giáo Phụng Thiện."

Nhậm Thanh Thị tức thì rung động hỏi: "Hắn vì Tâm bội mà tìm đến người à?"

Lưu Dụ nói: "Hắn không chút phát giác ra việc Tâm bội nằm trên người ta, chỉ là có việc muốn tìm ta thương lượng."

Đôi mắt đẹp của Nhậm Thanh Thị đã hoàn toàn hồi phục lại vẻ tinh linh thông thường, nói: "Người ta thực sự là không lừa chàng mà, có thể Phụng Thiện không biết được công pháp cảm ứng Tâm bội!"

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Nói cho ta biết, nàng đã trút bỏ gánh nặng Tâm bội, tại sao vẫn còn lưu lại trên giường của ta?"

Nhậm Thanh Thị nói: "Tin người ta đi mà? Thị nhi làm thế nào dám hại Lưu gia? Người ta chỉ muốn gặp người nói vài lời, sẽ rời đi ngay giờ!"

Lưu Dụ từng bước lần ép nói: "Muốn nói những lời gì nào?"

Nhậm Thanh Thị giận dữ nói: "Lưu gia cứ làm rộn khiến người ta nói năng không được rành mạch, cái gì cũng đột ngột quên hết. Người ta ưa thích cái bộ dạng của chàng đối với người ta, rất có khí khái nam nhân."

Lưu Dụ nghe được tức thì trong lòng rung động, cũng vì thế mà khí kết, hiểu rằng y thị đối với bản thân chẳng hoàn toàn thật lòng.

Nhưng gã làm gì có thời gian rảnh để cùng thị tính toán.

Nghiêm mặt nói: "Phụng Thiện chính là muốn cùng ta đối kháng Trúc Pháp Khánh, nhưng đây vẫn chưa phải việc quan trọng nhất. Quan trọng hơn chính là chuyện Phụng Thiện tiết lộ cho ta là y thực sự đã nhìn thấy sau khi Vương Quốc Bảo gặp mặt Ni Huệ Huy, y thị đã phái xuất ái đồ Sở Vô Hạ tới Kiến Khang, nàng nói xem là âm mưu gì?"

Nhậm Thanh Thị tức thì biến sắc đẩy Lưu Dụ rời ra, chỉnh trang lại y phục bị rối loạn, không nói gì.

Lưu Dụ không thể khống chế bản thân ngắm nhìn y thị nâng tay chỉnh trang y phục, thần thái đó quả làm rung động lòng người. Gã cũng không ngờ được phản ứng của thị lại kịch liệt đến vậy.

Nhậm Thanh Thị bất ngờ quay đầu lại thản nhiên cười nói: "Tình cũ làm sao địch nổi hoan lạc mới? Lại thêm là thiên kiều mỹ nhân của Dị Lạc giáo bức bách chẳng còn đường rút, bọn ta phải đi một nước cờ tối hậu"

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Nước cờ tối hậu?"

Hồi 87

Tâm Sanh Cự Ý

Lưu Dụ ngây người ngồi trong căn sảnh nhỏ không có lấy một ánh lửa đèn, vẻ mặt trông như một pho thạch tượng không có sinh mệnh, sự thật trong lòng gã lại đang không ngừng dâng tràn những tâm tình kích động mãnh liệt.

Gã biết rõ bản thân mình chính đang chìm đắm trong nỗi sợ hãi, lo lắng tột cùng.

Nhậm Thanh Thị không giải thích lấy nửa lời về "Nước cờ tối hậu của nàng" thật ra là nước cờ như thế nào, chỉ cứ thế mà dứt khoát rời đi, nhưng Lưu Dụ đã khám phá trong ánh mắt nàng ngầm ẩn chứa sát khí.

Chắc chắn nàng ta phải giết người.

Giết ai?

Lưu Dụ từ khi hiểu việc tới nay, lần đầu tiên không cách nào cưỡng áp được nỗi sợ hãi đang dâng trào dữ dội trong lòng. Bởi vì gã cuối cùng cũng đã đoán được Nhậm Thanh Thị muốn giết người nào.

Nhậm Thanh Thị trước đó đã từng nói qua một câu: "Tình cũ sao địch lại vui mới", không phải chính là ám chỉ quan hệ giữa Mạn Diêu và Tư Mã Diêu?! Tư Mã Đạo Tử sẽ giữ lại cùng một thủ đoạn cũ, hiển Sở Vô Hạ thay thế Mạn Diêu làm niềm hoan lạc mới, lại lần nữa thông qua nữ nhân gây ảnh hưởng Tư Mã Diêu, sau đó dắt dây sai khiến Tấn để như một con bù nhìn bị thao túng, nhờ vậy Tư Mã Đạo Tử sẽ có thể đập tan mọi hành động chứa vào hần tử phía Vương Cung, bởi vì khi ấy Vương Cung sẽ không còn là người phát ngôn đại diện cho Tấn để Tư Mã Diêu.

Nhược điểm lớn nhất của Tư Mã Diêu chính là háo sắc, một khi nhìn thấy nữ nhân mỹ lệ thì hoàn toàn không có năng lực khống chế được bản thân, chẳng qua mắt y đã quen nhìn mỹ nữ, sắc đẹp nhất hạng căn bản cũng không thể khiến y kích thích hoặc dẫn dụ được hứng thú của y. Chỉ có loại nữ nhân trong đám nữ nhân như Mạn Diêu, yêu nữ tinh thông thuần thực nghệ thuật mê hoặc dẫn dụ nam nhân mới có thể làm điên đảo thần hồn y, khiến y trở nên mê muội.

Tư Mã Đạo Tử cùng Vương Quốc Bảo tuyệt không phải kẻ ngốc, nhìn ra được thái độ Tư Mã Diêu đối với bọn chúng có thay đổi, nguyên do chính từ Mạn Diêu, một ngày chưa thể thí quân soán vị thì vẫn không sao xử lý xong Mạn Diêu. Hiện tại thời cơ của Tư Mã Đạo Tử vẫn chưa chín mùi nên không dám động đến nửa sợi lông Tư Mã Diêu, do vậy chỉ có thể sử dụng mỹ nhân kế.

Có thể tưởng tượng ra chuyện Mạn Diêu muốn ảnh hưởng đến Tư Mã Diêu bất quá là chuyện rất đơn giản, bởi vì chỉ cần nàng ta nói ra những lời chân thật tự đáy lòng, Tư Mã Diêu khẳng định sẽ tình nguyện mở to hai mắt hai tai, có thể nhìn ra, nghe ra chân tướng việc bào đệ y hủy hoại triều chánh, uy hiếp đến quyền lực của y. Để xoay chuyển tình huống, tuyệt không thể đơn giản chỉ bằng mỹ sắc mà có thể chắc chắn thành công, vì vậy Vương Quốc Bảo phải đến cầu Ni Huệ Huy trợ giúp, phát xuất Thiên Kiều mỹ nữ Sở Vô Hạ, trước là mê hoặc Tư Mã Diêu, khiến Tư Mã Diêu biếm Mạn Diêu vào lãnh cung, sau thì Sở Vô Hạ có thể thoải mái sử dụng đủ loại thủ đoạn tà môn, biến Tư Mã Diêu thành kẻ cho bọn chúng tùy ý sắp đặt toan tính.

Như vậy quyền lực hoàng triều sẽ hoàn toàn tập trung trong tay Tư Mã Đạo Tử, hần ngoại trừ e ngại Hoàn Huyền ra, còn lại bất kỳ người nào đều sẽ lâm vào tình huống vô phương chống cự, để hần mặc sức thích chém thì chém, thích giết thì giết.

Vương Cung và giả như thêm Trọng Kham có toàn lực duy trì được quyền lực ngang ngửa từ Tư Mã Diêu, nếu mất đi sự hỗ trợ của Tư Mã Diêu thì tùy lúc sẽ bị điều chức hoặc nhận lệnh khác, biến bọn họ trở thành những vai trò không quan trọng, không có tác dụng gì nữa.

Lại thêm Tà gia chính đang trong lúc đổi chủ giữa đường, khiến Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo mặc sức hà hiếp.

Bắc Phủ Bình lại càng bị nguy hiểm.

Nếu Tư Mã Đạo Tử đề bạt Hà Khiêm làm đại thống lĩnh, Lưu Lao Chi hoặc là khởi binh làm phản, hoặc là vội vàng đào chạy, tuyệt không có một lựa chọn nào khác.

Trong tình huống như vậy, Hoàn Huyền khẳng định lập tức tạo phản, Đại Tấn rồi sẽ rơi vào kết cục chia năm xẻ bảy, Tôn Ân há lại không cướp lấy cơ hội này thừa nước đục thả câu, khuếch trương thế lực!

Lưu Dự gã lúc đó cũng kết thúc, chỗ dung thân duy nhất cho gã chỉ còn lại Biên Hoang Tập. Bất kể Nhậm Thanh Thị vất vả tâm sức trù tính, vạch ra đại kế báo cừu, cũng phải đành buông xuôi phó mặc cho dòng nước cuốn thẳng về đông.

Phương pháp duy nhất, cũng là nước cờ tối hậu theo như lời của Nhậm Thanh Thị, nhất định là, nhân lúc cuộc tương tàn trong nội bộ Bắc Phủ Bình còn chưa kịp phát sinh, thế lực Tư Mã Đạo Tử còn đương lúc hình thành chưa kịp chín muồi, Mạn Diêu sẽ hành thích Tư Mã Diêu.

Bởi Mạn Diêu chính do Tư Mã Đạo Tử dâng lên cho Tư Mã Diêu, nếu phát sinh sự việc này, Tư Mã Đạo Tử cùng Vương Quốc Bảo khẳng định khó thoát khỏi có liên quan, thế lực các phương nhân đó sẽ danh chính ngôn thuận thảo phạt Tư Mã Đạo Tử, Di Lạc giáo tại tình huống nguy ngập tựa thể lửa mạnh lan nhanh nơi đầu ngọn gió ấy cũng khó có thể ngênh ngang tiến nhập Kiến Khang.

Tất cả những suy nghĩ và dự đoán ấy tựa ánh chớp đánh lừa lóe lên loáng qua trong óc Lưu Dự, khiến tâm

thần gã chấn động mãnh liệt.

Nước cờ tối hậu này có thể coi là một nước đi tuyệt diệu, chỉ là có liên quan đến hành động giết vua, khiến Lưu Dụ cảm thấy khó tiếp nhận nổi.

Gã vốn là kẻ ít có tham vọng lớn, chỉ kì vọng có thể kiến công lập nghiệp trong quân ngũ, cho đến tận lúc Tạ Huyền một lòng đề bạt gã, thì nguyện vọng lớn nhất của gã vẫn chỉ là trở thành một viên mãnh tướng của Bắc Phủ Bình.

Gã chỉ có mỗi một mộng tưởng là dẫn quân Bắc phạt - đây cũng là mục tiêu sống tối cao của mỗi một tướng sĩ Bắc Phủ Bình hay đại thần danh sĩ Kiến Khang, chứ không phải điều gì dị thường, cũng không biểu thị Lưu Dụ là một người có dã tâm.

Khi biết được Tạ Huyền thọ mệnh chẳng còn được bao lâu, gã chân thực có nghĩ đến vấn đề trở thành đại thống lĩnh, tuy nhiên đó chỉ là một mục tiêu xa vời không thể nào với tới được, theo tình huống trước mắt mà nói thì căn bản hoàn toàn không có khả năng.

Thế mà đột nhiên, gã lại có quan hệ với mưu đồ thí quân, đại sự có khả năng làm thay đổi toàn bộ hình thế Nam phương này, mặc dù không phải do gã vạch ra kế sách, không phải do gã hạ thủ, nhưng gã vẫn khó lách thân ra ngoài sự việc này, khó tránh khỏi có liên đới. Ý nghĩ này khiến gã phát sinh cảm giác sợ hãi kinh hồn động phách.

Tất cả đều đã bị làm rối loạn cả lên rồi.

Trở thành đồng bọn của Nhậm Thanh Thị, gã đã sớm biết trước sẽ bị dính dáng vào đủ loại phiền não khó có thể dự đoán được, nhưng thật sự gã không thể tưởng tượng tới vấn đề có quan hệ đến sinh tử của hoàng đế đương triều.

Gã nên làm thế nào đây?

Giọng nói của Tôn Vô Chung vang lên bên cạnh gã: "Tiểu Dụ!"

Lưu Dụ sợ hãi bắn người đứng bật dậy, biết rằng bản thân không giữ được tinh thần, nên không biết có người tiếp cận.

Chỉ vừa định châm đèn, Tôn Vô Chung ngồi xuống ghế cạnh bên, lên tiếng: "Không cần thắp đèn, chúng ta trong bóng tối nói chuyện sẽ an toàn hơn."

Lưu Dụ lại ngồi xuống lần nữa, không thể chịu nổi, nặng nề thở gấp vài hơi.

Tôn Vô Chung nói: "Không cần khẩn trương, Lưu gia sẽ bảo vệ ngươi".

Lưu Dụ trầm thờ dài một hơi, thực sự oán hận không thể đem những phiền não trong lòng thổ lộ ra hết với người vừa là thầy một nửa, vừa là vị thượng cấp đáng quý trọng của gã, trái lại không thể tiết lộ nửa lời. Cứ tiếp tục như vậy, trong lòng gã sẽ không ngừng tích tụ bí mật không thể nói với người khác, chỉ có thể dựa vào chính bản thân gã gắng gượng gánh vác một mình.

Tôn Vô Chung nói: "Lưu gia đồng ý với suy nghĩ của ta, Hà Khiêm thực sự có ý giết ngươi để tăng công với Tư Mã Đạo Tử."

Lưu Dụ gắng sức kìm nén tâm tình, hỏi: "Hắn không sợ xảy ra xung đột với Lưu gia sao?"

Tôn Vô Chung đáp: "Hà Khiêm có nỗi khó xử của hắn, mệnh lệnh có thể do Tư Mã Đạo Tử đích thân đưa ra, nếu Hà Khiêm có mỗi một việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, làm sao có thể quan hệ qua lại với Tư Mã Đạo Tử? Đây quả là cơ hội hướng về Tư Mã Đạo Tử biểu thị lòng trung, Giết người, hắn sẽ không còn chỗ để quay đầu trở lại với Lưu gia, tuy nhiên Lưu gia nhất thời cũng khó mà làm gì được hắn."

Lưu Dụ nhú mày: "Hiện tại hắn đã phái người triệu thuộc hạ đến gặp mặt, há chẳng phải đã thảo kinh xà sao? Hắn không nghĩ đến việc thuộc hạ sẽ gặp và báo cáo Lưu gia?"

Tôn Vô Chung nói: "Đây cũng chính là điểm mà ta và Lưu gia nghĩ không thông, bởi Hà Khiêm chính là một con cáo già xảo quyệt, khẳng định có âm mưu thủ đoạn. Lúc đó có phải Lưu Nghị yêu cầu người lập tức cùng hấn đến gặp Hà Khiêm hay không?"

Lưu Dụ đáp: "Không có! Gã chỉ yêu cầu thuộc hạ trích ra hai ngày rảnh này đến gặp mặt Hà Khiêm và đề tình thuộc hạ không được để người khác biết."

Tôn Vô Chung trầm giọng nói: "Bất luận sự việc này thế nào cũng phải đến hồi kết thúc. Lưu gia đã phái người đến cảnh cáo Hà Khiêm, lệnh cho hấn không được động đến nửa cọng lông trên người người."

Lưu Dụ nghe xong toàn thân như lọt vào hầm băng, từ đầu đến chân đều thấy rùng mình ớn lạnh. Một nước đi này của Lưu Lao Chi không biết là giúp gã hay hại gã, đẩy gã rơi vào vị trí hoàn toàn đối lập với Hà Khiêm. Há chẳng phải nếu trước đây Hà Khiêm giả sử chỉ có ba phần ý định giết gã, thì hiện tại tất tăng lên tới tình cảnh không thể không giết gã.

Tôn Vô Chung nói: "Ta với Lưu gia đã rõ Hà Khiêm là hạng người nào, chính tự hấn cậy nhờ Tư Mã Đạo Tử chống lưng, làm tất cả để bản thân có thể ngồi yên vị trí đại thống lĩnh, do vậy từ sau khi Huyền Soái rời khỏi Quảng Lăng, hấn đã có ý nghĩ làm xằng, không để Lưu gia trong mắt. Hừm! Cuối cùng rồi sẽ tới một ngày hấn phải hối hận phi thường."

Lưu Dụ trong lòng cân nhắc biết Lưu Lao Chi đã nhận định Vương Cung có thể đưa y ngồi lên vị trí đại thống lĩnh, do vậy dám đối chọi rõ rệt cùng Tư Mã Đạo Tử như thế, tức là không biết Tư Mã Đạo Tử còn có thủ đoạn riêng. Xem ra, một nước cờ của Nhậm Thanh Thị, không những chỉ là tối hậu, mà còn là kế sách duy nhất có thể thi hành, chỉ có điều... ôi!

Gã đã hoàn toàn từ bỏ ý định ngăn cản Nhậm Thanh Thị. Con người luôn luôn thực tế, lợi ích bản thân là quan trọng nhất, một khi để Tư Mã Đạo Tử hoàn toàn khống chế được hoàng huynh của hấn, nắm giữ đại quyền tột đỉnh trong tay, Lưu Lao Chi nói không chừng lại quay đầu theo Tư Mã Đạo Tử, lúc đó thì Lưu Dụ gã khẳng định sẽ kết thúc, và sẽ chết rất thảm.

Gã có nhận định như vậy đối với Lưu Lao Chi hoàn toàn không chút thiên kiến, chỉ thấy y đã bắt mất Vương Cung nhưng vẫn phải nhẫn nhịn thái độ khinh miệt xuất xứ hàn môn của Vương Cung, từ đó biết rõ y vì quyền lực danh vị có thể hy sinh bất cứ điều gì.

Tạ Huyền không lựa chọn Lưu Lao Chi làm người kế thừa chính bởi người quá rõ ràng tuy trên sa trường Lưu Lao Chi đúng là một viên mãnh tướng, nhưng thực chất lại dễ mờ mắt vì lợi, không phải là người có khí cốt.

Hà Khiêm thì càng bất kham.

Tạ Huyền chọn Lưu Dụ chính vì muốn gã thay người hoàn thành trách chí Bắc phạt còn dang dở, hiểu rằng gã là người có khả năng ứng biến linh hoạt.

Nghĩ đến đây, đột nhiên gã không còn cảm thấy nước cờ tối hậu của Nhậm Thanh Thị như gánh nặng trong lòng nữa, mà chính là phương pháp phản kích duy nhất trong tình cảnh hoàn toàn không có giải pháp này. Có thể thành tựu nghiệp lớn, ắt phải có thủ đoạn hơn người, Lưu Dụ đã hoàn toàn thông suốt.

Giọng nói của Tôn Vô Chung vang lên bên tai gã: "Người đang nghĩ gì vậy?"

Lưu Dụ tâm trí thư thái, trăm mối ngổn ngang trong lòng được gã một hơi tiết xuất ra hết, trầm giọng nói: "Hà Khiêm định giết thuộc hạ không phải là không dễ, chỉ cần phái ra cao thủ dưới trướng, đợi khi thuộc hạ chỉ có một mình thì hợp lại vây công, lúc đó thuộc hạ quả khó thoát đại kiếp. Nguyên nhân phải dùng thủ đoạn như vậy chính là muốn bắt sống thuộc hạ, áp giải về Kiến Khang cho Tư Mã Đạo Tử xử trí, như thế có thể thỏa mối hận của Vương Quốc Bảo và Tư Mã Nguyên Hiến đối với thuộc hạ."

Tôn Vô Chung gật đầu nói: "Đúng!"

Lưu Dụ cười khổ: "Những ngày sau này của thuộc hạ nhất định sẽ rất khó khăn."

Tôn Vô Chung nói: "Ta và Lưu gia cũng đã thương lượng vấn đề ở phương diện này rồi, đều nhất trí cho rằng người tốt nhất nên lánh đi trong lúc nguy ngập nước sôi lửa bỏng này, đợi khi Lưu gia chính thức ngồi lên vị trí đại thống lĩnh mới gọi người quay về quân đội."

Lưu Dự vui thầm trong bụng, có thể đây là tin tức tốt nhất gã nhận được gần đây. Sự thật gã chính đang khổ sở không biết làm thế nào có thể thoát thân tới Biên Hoang Tập cùng Phụng Thiện liên thủ đối phó Trúc Pháp Khánh, giờ thì vấn đề đột nhiên lại trở nên dễ giải quyết."

Bèn nói: "Phải a! Thuộc hạ còn cần làm trung gian cho Khổng lão đại và Giang Văn Thanh!"

Nhưng một vấn đề khó khăn khác lại nảy sinh trong lòng gã.

Nếu như Nhậm Thanh Thị không nói láo, bản thân gã mang tâm bội li khai Quảng Lăng làm sao không dẫn đến chuyện An Ngọc Tình hoặc An Thế Thanh dằng dai đuổi theo truy bắt? Bất giác gã lại ngẫm cảm thấy oán hận Nhậm Thanh Thị.

Tôn Vô Chung nói: "Người có thể không cần chạy đến Biên Hoang Tập, lại vừa có thể dẫn Giang Văn Thanh cùng đến gặp Khổng lão đại. Ha! Suýt thì quên mất, gần đây bọn ta có truy bắt thu được một lượng muối lậu, số lượng có đến trăm xe, Lưu gia giao phó xuống xem xem người có thể giao dịch cùng Giang Văn Thanh không, đổi lấy năm trăm thớt chiến mã thượng đẳng. Muối lậu có lợi nhuận cực lớn tại Bắc phương, có thể coi là cuộc giao dịch công bằng."

Lưu Dự trong lòng ngẫm chửi mắng Lưu Lao Chi, một xe muối lậu tối đa đổi được hai thớt chiến mã, trăm xe muối lậu đòi đổi năm trăm chiến mã, lại còn muốn loại thượng đẳng, đương nhiên là một giao dịch quá không công bằng.

Nhưng gã giờ có thể nói được gì đây?

Trầm giọng nói: "Năm trăm thớt có thể hơi nhiều một chút, bốn trăm thớt thì thế nào?"

Tôn Vô Chung đáp: "Lưu gia chỉ rõ không thể dưới con số năm trăm, người xem mà lo liệu!"

Lưu Dự cuối cùng đã nhận thức rõ sự tham lam của Lưu Lao Chi, chỉ hy vọng Giang Văn Thanh sẵn lòng thông cảm cho phía gã, làm một vụ kinh doanh thua lỗ.

Gã vốn định báo cáo Lưu Lao Chi hành động đối phó Trúc Pháp Khánh, hy vọng có thể có được trợ lực của Lưu Lao Chi, bởi nói cho cùng Lưu Lao Chi vẫn là người được một tay Tà Huyền đề bạt, Tà gia gặp nạn, Lưu Lao Chi cũng không nên khoanh tay đứng nhìn. Tuy nhiên sau khi suy xét sâu thêm một tầng hành xử của Lưu Lao Chi đối với người khác, gã mới sợ rằng việc Tà Huyền giao trách nhiệm đối phó Trúc Pháp Khánh cho bản thân tùy cơ xử lý có thể sẽ khiến Lưu Lao Chi phát sinh nghi kỵ đối với gã, vì vậy cuối cùng đã quyết định thủ tiêu suy nghĩ này."

Nói: "Khi nào thì thuộc hạ nên rời đi?"

Tôn Vô Chung nói: "Tốt nhất đương nhiên là đi ngay lập tức, nhưng làm vậy thực sự trông như thể bọn ta sợ Hà Khiêm vậy. Do đó sẽ đợi đến ngày mai khi Lưu gia an bài xong mọi chuyện văn thư giấy tờ, chính thức ra lệnh cho người tới Biên Hoang Tập thám thính địch tình, lúc đó mới đường đường chính chính li khai."

Lưu Dự thất thanh: "Như vậy chẳng phải báo cho Hà Khiêm phái người truy sát thuộc hạ hay sao?"

Tôn Vô Chung cười nói: "Không cần phải lo lắng, bọn ta sẽ phái chiến thuyền hộ tống người đến Dĩnh Khẩu, lúc đó người tùy tiện tìm một chỗ mà xuống thuyền, bằng vào tài phi tung nơi sơn dã của Tiểu Dự, kẻ nào có thể truy cản được người?"

Lại nói: "Bắt đầu từ thời điểm này, người rời khỏi quân xá nửa bước cũng phải có huynh đệ trong nhà đi cùng. Ta sẽ điều phái Ngụy Vĩ Chi cùng vài huynh đệ võ công cao cường ra vào đều theo sát người, như vậy sẽ không sợ bất kỳ thủ đoạn gì Hà Khiêm có thể bày ra cả."

Lão đứng lên nói tiếp: "Không cần lo lắng, tình cảnh tốt đẹp của Tư Mã Đạo Tử sẽ không được lâu dài, chỉ cần Lưu gia ngồi lên vị trí đại thống lĩnh, Hà Khiêm có thể bảo toàn được mạng hay không e là còn phải xét, Tiểu Dự người tạm chịu đựng qua thời gian này!"

Tiếp tục hạ giọng: "Việc giao dịch đổi muối lấy ngựa tất phải hoàn thành, Lưu gia đã dựa vào người thì người cũng sẽ an toàn. Làm cho tốt vào!"

Lão vỗ vỗ lên vai gã rồi rời đi thẳng.

Lưu Dự ngồi trên ghế ngẫm hạ quyết tâm, nếu bản thân muốn giữ được mạng sống, không phụ Tạ Huyền ủy thác thì chỉ có thể quăng đi sự ủy mị đàn bà, không từ thủ đoạn mà tiếp tục tranh đấu.

° ° °

Ngoài trường vang lên tiếng cú kêu đêm.

Yến Phi ngồi thẳng người dậy.

Bàng Nghĩa ngẩn người hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Yến Phi đeo Địch Luyến Hoa sau lưng, mỉm cười đáp: "Vẫn còn lo lắng cho Tiểu Thi à?"

Bàng Nghĩa trả lời: "Nói người ấy! Có muốn ta động thủ với người không?! Ài! Tối muộn thế này rồi người còn đi đâu?"

Yến Phi đáp: "Là Tiểu Khuê gọi ta, người cứ việc ngủ ngon đi."

Nói xong vén rèm trướng bước ra, Thác Bạt Khuê đã đợi sẵn ngoài trướng, trên thân khoác bộ quần áo dạ hành, song kích danh trấn Bắc phương đeo chéo sau lưng, kích dài ba thước bảy tấc làm y lộ rõ về uy mãnh không gì so sánh nổi.

Yến Phi trong lòng thoáng nổi lên cảm xúc vừa ấm áp vừa thân tình. Thời niên thiếu, mỗi khi Thác Bạt Khuê tới rủ chàng cùng vui đùa đều bắt chước tài tình tiếng chim hót cú kêu, đã thành ước định ngầm giữa bọn họ. Yến Phi đã phải trải qua trăm phương ngàn kế mới có thể cùng y ra ngoài hội họp, hiện tại hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, mẹ chàng sớm đã biết đó là trò giả thần giả quỷ của Thác Bạt Khuê, nhưng lại không nhẫn tâm ngăn cản trò chơi đùa của hai người bọn họ.

Thác Bạt Khuê tới sát bên tai chàng nói: "Thời khắc vui vẻ đã đến!"

Đây chính là những lời mà mỗi khi Thác Bạt Khuê tới rủ chàng cùng vui đùa đều nói, chỉ khác ở điểm lần này nói bằng Hán ngữ, đột nhiên trong khoảnh khắc, những năm tháng thơ ấu đã qua lại như vừa tái hiện lại trước mắt.

Thác Bạt Khuê hú lên quái dị, dẫn đầu xông ra khỏi nơi trú quân.

Yến Phi tựa hình với bóng đuổi theo sau y, hai người như lưu tinh tiến thẳng ra khỏi nơi trú quân, gập rừng băng rừng, gặp đồi vượt đồi, chạy một vòng lớn thẳng hướng đông bắc Bình Thành mà tới.

Bọn họ thi thoảng nhảy lên ngọn cây, lại liên tục đảo người quay trở lại mặt đất, tựa như hai tiểu hai tử đáng yêu đang nô giỡn xung quanh, không ai ngờ được bọn họ một người là bá chủ một phương lại đang có cơ hội tranh đoạt thiên hạ, người kia là một nhân vật siêu việt hoàn toàn có cơ hội trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm thủ.

Trong liên một hơi, bọn họ đã chạy gần ba chục dặm đường, đến một ngọn núi nhỏ gần mạn đông bắc Bình Thành.

Hai người không hện mà cùng ngồi xổm xuống, từ trên cao nhìn xuống Bình Thành.

Bọn họ nhìn nhau mỉm cười, bởi vì đó là động tác thông thường của bọn họ hồi nhỏ, hoặc có thể ngấm nhìn

đàn ngựa hoang nơi bình nguyên, hoặc ngắm nhìn những nữ hài mỹ lệ vùng đất bên cạnh.

Thác Bạt Khuê thở dài: "Chiếm lĩnh Bình Thành là mộng tưởng của ta từ thuở nhỏ, bất luận đối với tộc của chúng ta hay người Hán mà nói, Bình Thành là vùng đất phải tranh đoạt. Ngoài phương bắc hẳn có tòa thành trì nào nằm giao giữa Hán Hồ, khoảng giữa trong và ngoài Trường Thành. Trường Thành tại phương Bắc thì nép mình giữa những ngọn núi cao trùng trùng."

Yến Phi gật đầu nói: "Bình Thành tây giáp Hoàng Hà, bắc khống chế đại mạc, đông liền cửa ải Tử Kinh, Đào Mã, nam chống giữ Nhạn Môn, hiểm trở uy hùng. Bên trong núi non trập trùng, sông ngòi ngang dọc, hình thành nên vô số địa thế thiên nhiên hiểm yếu, tiến có điểm tựa, thủ có bình phong che chở, đúng thực là vùng đất binh gia phải tranh đoạt, ta chỉ không rõ tại sao Yến nhân lại sơ suất đến như vậy, dốc hết đại quân Nam hạ, không thêm để tâm canh phòng."

Thác Bạt Khuê cười nói: "Làm sao lại không có phòng ngự? Mộ Dung Thùy tại Bình Thành mặt bắc Trường Thành đã chú tâm để lại ba ngàn quân trường kì phòng ngự, chính để ngăn cản bọn ta Nam hạ. Tuy nhiên, bọn ta vừa dùng lời lẽ ngon ngọt vừa tiến cống chiến mã, đại khái cũng thành công ngầm đưa được hai ngàn quân trà trộn vào bên trong!"

Yến Phi ngậy người: "Người chỉ có hai ngàn quân trà trộn vào thôi sao? Không phải đã nói rằng hai ngàn quân này chỉ quân tiên phong thôi chứ?"

Thác Bạt Khuê cười khỏ nói: "Đúng thực là quân tiên phong, nhưng bọn ta cũng chỉ có thể dựa vào số quân này để công hãm Bình Thành, mà còn phải hoàn thành trong vòng một ngày, bằng không để Mộ Dung Tường điều động quân thủ Trường Thành lại, bọn ta thế yếu có thể dẫn đến toàn quân bị tiêu diệt."

Yến Phi kinh hãi hỏi: "Người không đùa giỡn đấy chứ? Bên ngoài Trường Thành không có đại quân kiềm chế quân đội trú đóng tại Trường Thành của đối phương à? Thật sự thì người đến công thành hay là đến tìm chết?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Đây là toàn bộ nhân mã ta có thể điều động, bọn ta cùng Hách Liên Bột Bột chính đang đứng sòng đôi trong tình thế vô cùng hung hiểm, lại phải trấn áp Hạ Lan tộc, bộ lạc vẫn còn ngoan cố kháng cự, có thể có được hai ngàn chiến sĩ để công đánh Bình Thành đã là tốt lắm rồi."

Yến Phi chán nản nói: "Đã thế người lại còn đòi công hạ Bình Thành mà không đổ giọt máu nào, thực không biết là nên tức giận hay bật cười đây."

Thác Bạt Khuê không hề đỏ mặt mỉm cười nói: "Đương nhiên đòi không tốn một giọt máu nào phải dùng trí mà đạt được, giả như chỉ có dũng lực, hai ngàn người không đến một thời thần đã toàn bộ phơi xác ngoài tường thành. Minh bạch chưa? Tiểu Yến Phi của ta."

Hồi 88

Liệu Dịch Như Thần

Thác Bạt Khuê chăm chú nhìn Bình Thành, bình thần nói: "Các con trai của Mộ Dung Thùy là Mộ Dung Bảo, Mộ Dung Tường và Mộ Dung Luân bề ngoài trông có vẻ đoàn kết, oai phong凛冽, kì thực chỉ dựa vào thanh thế của phụ thân, đều sợ bị mất đi ân sủng từ phụ thân, nên ra vẻ bên ngoài như vậy. Sự thật người người đều vì lợi ích bản thân, ngầm ngầm tranh đấu, ta đã nhìn thấu bọn chúng từ sớm."

Yến Phi hiểu rõ cá tính của y mưu sâu nghĩ rộng, ngay từ khi còn thiếu niên đã bắt đầu toan tính từng bước một đại kế phục quốc, đối với Mộ Dung Thùy - kẻ bấy lâu ngầm bảo bọc giúp đỡ gã đương nhiên phải rõ như lòng bàn tay.

Thác Bạt Khuê nhẹ giọng nói: "Mộ Dung Bảo giỏi nhất chuyện thu phục lòng người, do đó có thể có được danh tiếng tốt cùng với sự tôn trọng của các thủ hạ Mộ Dung Thùy, cũng được Mộ Dung Thùy coi trọng nhất. Sau khi Mộ Dung Thùy tự lập làm Yến vương, Mộ Dung Bảo được phong làm thái tử."

Lại không thể ngưng cười mà tiếp: "Mộ Dung Bảo có thể là mãnh tướng nơi sa trường, nhưng lại là kẻ ngang

ngành cổ chấp, chỉ biết lợi trước mắt mà không biết nhìn xa trông rộng, khuyết điểm lớn nhất chính là không thể bình tĩnh, nhẫn nại. Chỉ cần nhắm vào nhược điểm của hấn thì bất luận hấn có suất lĩnh đại quân hùng mạnh tinh nhuệ đến đâu cũng vẫn có thể tìm ra sơ hở để phá."

Yến Phi trong lòng suy xét rằng cách nhìn đối với các con của Mộ Dung Thùy nhất định đã ẩn sâu trong lòng Thác Bạt Khuê, chỉ đến tận giờ tìm được đối tượng tốt có thể dốc bầu tâm sự của bản thân mới bắt đầu nói ra. Thác Bạt Khuê không phải hưng phấn nói cho vui mà chính mượn đó để tự đàm thoại với chính bản thân, chỉnh lý lại cho tốt toàn cục chiến lược đối phó Mộ Dung Thùy. Biết mình biết người mới có khả năng đánh bại được vị bá chủ siêu cấp ấy.

Y đối với việc công hãm Bình Thành hiển nhiên đã có kế hoạch chu toàn, không phải vì muốn cùng chàng ôn lại những vui thú thuở nhỏ mới đến đây ngắm nhìn quanh cảnh của Bình Thành, mà là để duy trì trạng thái kiên nhẫn, tĩnh tâm đợi chờ.

Yến Phi bèn gật đầu nói: "Để đối phó bọn chúng, người đích xác bỏ ra nhiều công sức."

Thác Bạt Khuê nói: "Mộ Dung Lân xảo trá lại hay thay đổi, khinh tình bạc nghĩa, đã từng một lần bội phản đại huynh của hấn Mộ Dung Lệnh, liên lụy Mộ Dung Lệnh binh bại mà chết thảm, luôn không được Mộ Dung Thùy yêu thích. Đến sau đại chiến Phì Thủy, nhờ vào chút thông minh lập được quân công mới lại được Mộ Dung Thùy trọng dụng, chỉ định làm phủ quân đại tướng quân. Tuy nhiên tính cách gian trá phức tạp của hấn thủy chung khó thay đổi, hiện tại dè dặt chịu làm kẻ bám đuôi nhưng cuối cùng sẽ có một ngày trở thành căn nguyên tai họa của cuộc tương tàn bên trong nội bộ Yến quốc."

Lại mỉm cười nói: "Còn Mộ Dung Tường chỉ là một kẻ tầm thường, thích việc lớn hám công to nhưng không bao giờ có thể toan tính mưu lớn được, sau khi Mộ Dung Thùy đem quân đi viễn chinh, ngày ngày đều uống rượu hành dâm, không những không yêu thương dân chúng mà lại còn dụng trọng hình giết người vô độ, dùng chính sách chuyên chế độc tài thống trị Bình Thành và Nhạn Môn, làm mất nhân tâm. Người cũng vừa tận mắt chứng kiến được hôm qua hấn bị ta dụng trá binh dọa cho tháo chạy, có thể biết được xem ra lá gan hấn chỉ nhỏ như loài chuột nhắt, kể cả có thành trì kiên cố chống giữ cũng làm sao có thể ngăn cản Thác Bạt Khuê ta?"

Yến Phi trong lòng rung động nói: "Người muốn dọa hấn tháo chạy thêm lần nữa, có phải không?"

Thác Bạt Khuê vươn tay đặt vào một bên vai chàng, cười nói: "Tiểu Phi nên biết ta là người từ trước đến giờ bao giờ cũng tính toán kế sách chu toàn rồi mới hành động, chỉ cần bản thân ta đặt chân vào bên trong Trường Thành một khắc thì toàn bộ hành động tranh bá thiên hạ coi như đã được triển khai, không một kẻ nào có thể cản trở Thác Bạt Khuê ta, kể cả Mộ Dung Thùy cũng không ngoại lệ."

Yến Phi trầm giọng nói: "Trong thành có phải đã có phục binh của người?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Rất nhanh rồi sẽ có đáp án."

Yến Phi nhíu mày: "Nhân mã Sóc Phương Bang không phải đã bị Hậu Yến Minh trừ tận gốc rồi sao?"

Thác Bạt Khuê lạnh lùng nói: "Có thể dễ dàng như vậy ư? Sóc Phương có hàng ngàn bang chúng, kinh doanh đã nhiều năm, đã sớm bén rễ sâu tại khu vực Bình Thành, Nhạn Môn, từ lâu đã nhận được trợ giúp từ những tộc nhân bị Phù Kiên cưỡng ép đến đây của bọn ta. Bang chủ Thúc Tôn Duệ lại là người mưu trí lịch duyệt, ta khi từ Biên Hoang Tập quay về đã sớm báo trước cho ông ấy, sau khi Mộ Dung Thùy xuất chinh, ngờ là sẽ có tai họa phát sinh ngoài dự liệu."

Lại than rằng: "Mộ Dung Tường sự thật đã giúp được ta một việc lớn"

Yến Phi nhíu mày: "Ta vẫn chưa hiểu!"

Thác Bạt Khuê nói: "Đạo lý rất đơn giản, Mộ Dung Thùy là người ý thức được đại thế, do vậy đối đãi rất tốt với nhân dân bộ tộc ta đang sống tại khu vực nội Trường Thành, khiến bọn họ có thể yên tâm cày cấy trồng trọt, cung ứng lương thực, lại còn đồng ý cho Sóc Phương Bang cùng bọn ta tiến hành việc mua bán kiếm lời. Nhân dân an cư lạc nghiệp, đương nhiên không có suy nghĩ bội phản. Nhưng sau khi Mộ Dung Thùy đem Trung Sơn giao lại cho Mộ Dung Tường quản lý, Mộ Dung Tường hấn vì sợ hãi nên dung túng cho Hậu Yến

Minh, bắt chẹt, dọa dẫm, sách nhiễu, vơ vét tài sản của nhân dân tộc ta, không có điều ác nào không làm. Chỉ có quan mới có thể bức dân làm phản, vì vậy lòng dân đều hướng tới Thịnh Nhạc, bằng không thậm chí ta có thể đoạt được Bình Thành thì sẽ như thế nào? Lòng dân không theo, sớm hay muộn cũng sẽ quay lại tay Mộ Dung Tường, người nói xem ta có nên cảm kích hần không? Là hần bức Sóc Phương Bang hoàn toàn vứt bỏ tất cả mà đi theo ta."

Yến Phi vốn đã tra xét cẩn thận tình huống phòng thủ trong thành, trầm giọng hỏi: "Người có phải muốn tiềm nhập vào trong thành, hy vọng những người còn sống sót của Sóc Phương Bang trợ giúp, kêu gọi tộc nhân trong thành đứng lên khởi nghĩa?"

Thác Bạt Khuê không trực tiếp trả lời chàng, nói: "Người xem có Mộ Dung Tường trấn thủ, phòng vệ thành này mới nghiêm ngặt làm sao! Quân lực chính của hần chỉ có hai ngàn người, thêm đám bang chúng ô hợp của Hậu Yến Minh nhân số tổng cộng chưa quá năm ngàn, để hình thành tuyến phòng thủ nghiêm mật như vậy tất phải huy động toàn thể, từ đó không những thấy được sự khiếp đảm của hần, mà còn có thể biết được sự ngu xuẩn của hần, không hiểu rằng phải để thủ hạ được nghỉ ngơi thật tốt nhằm bảo tồn sức lực tinh nhuệ. Đến sáng sớm mai, quân phòng thủ thành vốn không được chợp mắt tất toàn quân mỗi mệt, làm sao ứng phó nổi đột biến trong và ngoài thành?"

Yến Phi nói: "Sách lược của hần không phải đều hoàn toàn sai lầm, đích thị là chống giữ chờ quân trú đóng tại Trường Thành lại cứu viện, chỉ cần hần kiên cường phòng thủ tới thời điểm đó, có thể không phải sợ người công thành. Nói không chừng Trung Sơn cũng có thể có quân đang trên đường tới đây, do vậy hần tuyệt đối không thể để xảy ra sai lầm."

Thác Bạt Khuê lạnh lùng cười nói: "Không có thời gian hai ngày, quân trú tại Trường Thành đừng hòng đến tới Bình Thành, đến lúc bọn chúng phát giác Bình Thành đã đổi thành cò của Thác Bạt Khuê ta, chỉ có thể chán nản mà chạy về Trung Sơn. Bình Thành mà mất, Nhạn Môn đương nhiên trở thành vật trong túi ta."

Rồi quay đầu nhìn về hướng đông, nói: "Tới rồi!"

Yến Phi nhìn theo ánh mắt của y, chân trời hướng đông ánh đèn đuốc nhấp nhô ảm hiện.

Trong lòng ngẫm kinh hãi: "Không phải viện quân của địch nhân chứ?"

Thác Bạt Khuê mỉm cười nói: "Đương nhiên không phải, mà là mỗi mười ngày một lần, đại đội thương lữ từ các đại thành, đại quận mặt đông Bình Thành tới."

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Đại đội thương lữ?"

Thác Bạt Khuê giải thích: "Ta ở bên ngoài Trường Thành chinh phạt bốn phương, tàn dư bộ lạc bị kích phá có một ít lán đến Trường Thành, không an phận mà trở thành đạo tặc, kết bè kết đảng đánh cướp thương lữ qua lại buôn bán. Tình thế bức bách, thương lữ vì muốn tự bảo vệ mình, cùng nhau lên đường, trước tiên tập hợp tại đại quận, cứ mỗi mười ngày lại kết thành một đội tiến về Bình Thành ở hướng tây. Muốn tiến nhập thành theo cách thần không hay quỷ không biết thì đây là phương pháp hay nhất. Vì người đông, xe đông, hàng đông, căn bản muốn tra xét cũng không thể tra xét, hiểu chưa?"

Yến Phi nói: "Thời gian người công thành quả thật rất chuẩn xác."

Thác Bạt Khuê nói: "Khi đại đội thương lữ đi qua một khu rừng thưa nào, thì lúc đó là cơ hội tốt để bọn ta tìm nơi ẩn thân, bằng vào thân thủ của bọn ta cộng thêm ánh sáng mờ nhạt yểm hộ, việc này trở nên dễ như trở bàn tay."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Tại sao bọn họ muộn thế này mới đến được Bình Thành?"

Thác Bạt Khuê hời hợt nói: "Một vài tên mã tặc hư trương thanh thế cũng đủ để trì hoãn hành trình của bọn họ, minh bạch chưa?"

Yến Phi trong lòng không thể không bội phục sách lược của y, cũng thêm một bước minh bạch nguyên nhân khiến Bàng Nghĩa sợ hãi y, ngẫm thờ dài một tiếng, đuổi theo sau y mà rời đi.

Cao Ngạn tỉnh giấc, phát giác trong trướng chỉ còn lại mỗi mình gã, không thấy Yến Phi và Bàng Nghĩa đâu, bèn mặc y phục đẹp mắt, đi ra ngoài trướng.

Bàng Nghĩa và Thác Bạt Biều đang trò chuyện cách đó không xa, nhìn thấy gã, hai người đều bước lại chỗ gã.

Cao Ngạn hỏi: "Yến Phi đâu?"

Bàng Nghĩa cười nói: "Yến tiểu tử bỏ chúng ta mà đi rồi!"

Cao Ngạn đương nhiên hiểu y đang nói đùa, ánh mắt dò hỏi hướng tới Thác Bạt Biều.

Thác Bạt Biều thân mang giáp nhẹ, vẻ uy phong ấy thật khiến người ta khó mà gọi nhớ lại tẹo nào đáng điều nhếch nhác, thảm hại của gã khi suýt mất mạng ở Nhậm Môn, vui vẻ nói: "Yến Phi đã cùng đại huynh đi làm công tác chuẩn bị cho việc công thành rồi. Bọn ta cũng nên xuất phát!"

Cao Ngạn quét mắt nhìn quanh, thấy tận mắt toàn bộ doanh trướng đã được thu dọn ỉn thỏa, trong lúc gã thoải mái chìm sâu trong giấc ngủ đã có người bắt đầu dọn dẹp doanh trướng, tất cả chiến sĩ Thác Bạt tộc đều đã nai nịt gọn gàng chờ xuất phát. Gã vui vẻ hỏi: "Đại quân có phải đã đến?"

Thác Bạt Biều hiện ra nét cười thần bí, nói: "Có thể nói như vậy."

Rồi đồng dặc quát lớn: "Dắt ngựa lại đây!"

Thủ hạ dắt đến ba thớt chiến mã, đi đầu chính là ngựa cưỡi của Thác Bạt Biều.

Ba người cùng phi thân lên ngựa.

Thác Bạt Biều vung roi quát ngựa, giật cương cho chiến mã vùng hai vó trước lên khỏi mặt đất, phát ra tiếng ngựa hí, trình diễn kỹ thuật cưỡi ngựa tinh kỳ. Gã cười nói: "Thỉnh hai vị mau bám sát hai bên tả hữu của ta, ta phụng mệnh đại huynh bảo hộ hai người."

Nói rồi hét lớn một tiếng, phi ngựa thẳng hướng tới Bình Thành.

Hai người thực mạng đuổi theo y, tiếp sau là tầm trăm thân binh.

Đến trên đỉnh một gò núi, hai người nhận thấy hai bên chiến sĩ đã sớm kết lập thành trận tuyến trên sườn núi, chuẩn bị sẵn sàng.

Kèn lệnh nổi lên, toàn quân phát động, như thủy triều dâng nhằm thẳng hướng đại thành dũng mãnh tiến công đến.

° ° °

Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Sau khi Lưu Dụ thức dậy, y theo chỉ dẫn của Tôn Vô Chung, không rời khỏi quân xá nửa bước.

Thủ vệ quân xá đã tăng thêm hơn mười người do Tôn Vô Chung phái đến, hiện tại Nhậm Thanh Thị muốn tiềm nhập vào cũng không dễ dàng.

Lưu Dụ ăn qua loa đôi chút tại nhà ăn của quân xá, cùng với Ngụy Vĩnh Chi, người phụng mệnh đi theo bảo hộ gã tán gẫu đôi câu rồi lại quay trở về phòng ngủ ngồi ngẫm nghĩ người ra đây.

Giả như bản thân gã không có con bài Biên Hoang Tập, liệu Lưu Lao Chi có hi sinh gã không? Câu hỏi này, gã không có được một đáp án khẳng định.

Đối với tác phong hành sự của Lưu Lao Chi, gã cảm thấy thất vọng, cũng bắt đầu minh bạch nguyên nhân Tạ Huyền không chọn y làm người kế thừa. Tuy nhiên Tạ Huyền quả có nhiều ân sủng đối với gã, khiến cho gã

khi mất đi sự chống đỡ của Tạ Huyền, lập tức hãm thân vào hiểm cảnh.

Gã hiện tại chỉ có thể theo thời theo thế mà sống qua ngày.

Đúng lúc này một vị khách không ngờ nhất đã ghé lại, chính là Tống Bi Phong.

Tống Bi Phong thần thái vẫn như xưa, không thấy có một điểm buồn đau nào vì chuyện Tạ Huyền qua đời, nhưng sâu trong ánh mắt của ông, Lưu Dụ cảm được nỗi ưu tư và đau xót giấu kín bên trong.

Cao thủ cuối cùng vẫn là cao thủ, hướng hồ Tống Bi Phong lại không phải cao thủ thông thường mà có thể so sánh quân binh với bất kỳ ai trong lớp cao thủ siêu cấp tề danh Cửu phẩm cao thủ.

Hồi phục từ sau trọng thương, Tống Bi Phong so với trước lại càng thâm tàng bất lộ, hai mắt ẩn tàng thần khí, hiển thị kiếm thuật tu dưỡng đã có bước tiến cực lớn.

Ngụy Vịnh Chi đưa ông ta vào thẳng căn sảnh nhỏ, sau đó khéo léo cáo lỗi xin được lui ra ngoài.

Hai người ngồi xuống ghế.

Lưu Dụ rót trà cho Tống Bi Phong, thuận miệng hỏi: "Tống thúc đã gặp qua tham quân đại nhân chưa?"

Tống Bi Phong lãnh đạm nói: "Vẫn theo thông lệ mà làm thôi! Nếu ta trực tiếp gặp người thì sẽ thu hút nhiều sự chú ý."

Lưu Dụ trong lòng trào dâng cảm giác được gặp lại người thân trong gia đình, giả như trong thiên hạ này có người nào gã có thể tuyệt đối tin cậy, thì người đó chính là Tống Bi Phong chứ không phải Yến Phi, bởi vì Tống Bi Phong đối với Tạ gia giữ nguyên một lòng trung thành dù không hề biểu lộ ra. Lại vì quan hệ của Tạ Huyền và gã, Tống Bi Phong không cần nói ra cũng sẽ toàn lực trợ giúp gã, kể cả những chuyện sai lầm của gã.

Chỉ vài lời ngắn ngủi, có thể thấy Tống Bi Phong sau khi Tạ Huyền qua đời, toàn tâm toàn ý tới gặp gã, đương nhiên là vì sự vinh nhục thịnh suy của Tạ gia.

Bọn họ đều hiểu rõ Tạ gia đang lâm vào cảnh ngộ nguy hiểm trước nay chưa từng trải qua, không một sự lãnh, chắc chắn có thể tạo thành mối hận hủy gia diệt tộc.

Lưu Dụ nói: "Huyền Soái ngài..."

Chưa kịp nói ra hết câu hoàn chỉnh, nước mắt gã đã không ngừng tuôn rơi.

Từ khi tin tức Tạ Huyền mất truyền lại, gã luôn phải dồn nén bi thương xuống. Nhưng gặp được Tống Bi Phong, sâu khở trong lòng không sao ức chế nổi, như nham thạch bạo phát bắn ra.

Tống Bi Phong thờ dài nói: "Hiện tại không phải lúc thích hợp để sầu khổ, ta trong lòng đang rối loạn, tam gia đổ bệnh chưa khỏi, xem ra không còn thọ được lâu, Diễm thiếu gia chỉ biết hướng tới hạ nhân mà trút giận dữ. Ông trời đối với Tạ gia sao mà không công bằng vậy?"

Lưu Dụ lau nước mắt, dồn nén tâm tình đang xao động mãnh liệt xuống, giọng nói vẫn còn phần nghẹn ngào: "Huyền Soái trước khi qua đời có dặn lại điều gì không?"

Tống Bi Phong nói: "Người nhắc nhở ta bằng bất kỳ biện pháp nào cũng giúp cho Tạ gia thoát khỏi tai kiếp, lệnh cho ta toàn lực trợ giúp người. Ôi! Ta thực sự không sao hiểu được đại thiếu gia, trong tình cảnh hiện tại, người có thể duy trì được tính mạng đã là giỏi lắm rồi. Tuy vậy Vô Kỵ đối với người lại rất có lòng tin."

Trong lời nói của Tống Bi Phong, tam gia chính là em trai của Tạ An tức Tạ Thạch, từ sau khi Tạ An qua đời, một vì tuổi đã cao, lại vì đau khổ bởi cái chết của anh ruột đã đổ bệnh luôn chỉ nằm bẹp trên giường.

Vô Kỵ là Hà Vô Kỵ, thủ lĩnh thân vệ của Tạ Huyền, cháu ngoại của Lưu Lao Chi, phụng mệnh Tạ Huyền phò tá cho Lưu Dụ.

Diễm thiếu gia là con trai Tạ An tức Tạ Diễm, là người cao ngạo, tự phụ, luôn cậy mình có thân phận thế gia tôn quý mà xem thường hàn nhân, tài và đức độ làm người còn xa mới so được với Tạ Huyền.

Lưu Dụ rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Tổng Bi Phong nói đúng, hiện tại quả không phải thời điểm thích hợp để đau thương. Bên người gã luôn thiếu một đặc cấp cao thủ giống như Tổng Bi Phong, có ông ta cùng kề vai tác chiến thì kẻ cả có dụng mật cha con An Ngọc Tình, vẫn còn có một tay trợ lực. Việc đối phó với Trúc Pháp Khánh càng như hổ thêm cánh.

Vấn đề là gã phải tự mình giải thích cho Tổng Bi Phong rõ hoàn cảnh của bản thân, nếu không sẽ làm Tổng Bi Phong nảy sinh nghi ngờ đối với gã, bản thân nên hay không nên thổ lộ tất cả bí mật với ông ấy?

Tổng Bi Phong nói: "Lao Chi từng hỏi ta có nơi nào cần giúp đỡ chưa, ta không hề trả lời hắn, nhất thiết phải gặp qua người rồi mới lại có quyết định. Trong lòng người có ý tưởng nào không?"

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Tối qua Thái Ất giáo Phụng Thiện đã tới gặp tiểu diệt, muốn thuyết phục tiểu diệt liên thủ đối phó Trúc Pháp Khánh."

Tổng Bi Phong ngạc nhiên hỏi: "Có sự việc như vậy ư?"

Lưu Dụ trong lòng quyết định, đem lời Phụng Thiện nói không sót một chữ kể lại cho Tổng Bi Phong, cả việc Vương Quốc Bảo mời Sở Vô Hạ xuống núi cùng Mạn Diệu tranh giành sủng ái của Tư Mã Diệu cũng chi tiết kể ra.

Nghe xong, thần sắc Tổng Bi Phong đã nghiêm trọng lại càng nghiêm trọng hơn, lạnh lẽo thở ra một hơi nói: "Nếu gian mưu của Vương Quốc Bảo mà thành công, bằng vào dã tâm lang sói của hắn, sẽ không chỉ hủy diệt Tạ gia, con em Tạ thị cũng sẽ gặp thâm phi thường."

Lưu Dụ hít một hơi thật sâu, chậm chậm nói: "Dưới tình huống phi thường như vậy, tất phải có thủ đoạn phi thường mới có thể đòi lại đạo trời. Tiểu diệt muốn thổ lộ với Tổng thúc một bí mật, việc này tiểu diệt không chỉ giấu kín Huyền Soái mà cũng không nói với Yến Phi. Giả như Tổng thúc không thể chấp nhận được cách làm này thì Tổng thúc có thể từ bỏ tiểu diệt, nhưng xin vì tiểu diệt mà giữ gìn bí mật, bằng không tiểu diệt chỉ sợ vĩnh viễn không thể đến Biên Hoang Tập."

Tổng Bi Phong ngẩng người nhìn gã hồi lâu, gật đầu nói: "Ta thề sẽ vì người giữ gìn bí mật, có vấn đề gì có thể khiến người phải giấu diếm đại thiếu gia?"

Lưu Dụ thản nhiên nói: "Vì tiểu diệt sợ Huyền Soái phản đối phương pháp của mình."

Tổng Bi Phong nói: "Nói đi!"

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Trương quý nhân hiện tại được Tư Mã Diệu sủng ái nhất, thân phận chân chính của thị chính là sủng cơ của Tiêu Diệu giáo chủ Nhậm Dao, cũng là thân tử của Yêu hậu Nhậm Thanh Thị."

Tổng Bi Phong thất thanh: "Cái gì? Người làm sao biết được?"

Lưu Dụ nói: "Là tiểu diệt cùng Yến Phi phát hiện ra, tiểu diệt từ Biên Hoang Tập quay về chính là muốn đem việc này tự mình báo cáo lên Huyền Soái, sau lại không thể không giấu diếm sự việc này, bởi tiểu diệt đã cùng Nhậm Thanh Thị kết minh, mục tiêu của thị chính là trợ giúp tiểu diệt nắm quyền, thông qua tiểu diệt để trả thù Tôn Ân báo phục mối thâm thù đại hận đã giết Nhậm Dao, tiểu diệt thực sự không có lựa chọn, chỉ có nhờ Mạn Diệu vì tiểu diệt tạo nên tình thế có lợi, tiểu diệt mới có cơ hội nhân lúc đang loạn mà vùng lên."

Nói xong Lưu Dụ toàn thân thư thái, tựa hồ gánh nặng đè nặng trên vai đã được chuyển qua vai Tổng Bi Phong, gã không còn phải gánh vác gì nữa.

Lại có vẻ mặt giống như trọng phạm đang chờ bị xét xử, đại cục đã định, liệu chịu lao tù hay bị chặt đầu sẽ sớm được biết.

Tổng Bi Phong mở to mắt nhìn chăm chăm vào gã, sau gần nửa buổi đột nhiên thở dài nói ra một lời ngoài ý liệu: "Đến hiện tại, ta hoàn toàn thất phục khả năng nhìn người của An công, nếu không phải người có nhiều phúc duyên thì dù có nói ra cũng cam đoan không ai tin là có vận may đến vậy."

Lưu Dự ngạc nhiên nói: "Thức không khiến trách diệt đã giấu diếm Huyền Soái ư?"

Tổng Bi Phong nói: "Ta và đại thiếu gia có điểm bất đồng, chính vì người không có gánh nặng thân phận danh môn vọng tộc nên có thể vung tay mà làm, từ chỗ không có sinh lộ lại tìm ra được một đường thoát thân. Nếu là người cứ làm theo quy củ thì sớm đã bị Vương Quốc Bảo hại đến mất tiểu mệnh từ lâu rồi."

Lại nói: "Nhưng với nguy cơ trước mắt, người làm sao ứng phó? Một khi Sở Vô Hạ mê hoặc được hôn quân Tư Mã Diệu, bọn ta sẽ thất bại hoàn toàn."

Lưu Dự bình tĩnh nói: "Sát tử hôn quân thì sao?"

Tổng Bi Phong tức thì toàn thân rung động, mở to hai mắt nói không ra lời, dựa vào tu dưỡng kiểm thủ của ông, cũng vẫn có phản ứng như vậy, có thể biết được lời nói này khiến ông chấn động nhường nào.

Hồi 89

Đại Cục Dĩ Định

Sau một đêm nghỉ ngơi đầy đủ, hai đội chiến sĩ tinh nhuệ người Thác Bạt Tiên ti tộc tinh thần phấn chấn, khai bày trận thế ngoài Bắc môn thành trên hai ngàn bộ, phân thành ba cánh quân tả trung hữu tiến thẳng đến Bắc môn.

Bọn họ không có bất cứ công cụ công thành nào cả, lại thêm sông hồ thành ngăn cách với tường thành, mà cho dù có công cụ thì sao? Với số binh lực nhỏ nhoi này đi tấn công Bình Thành, so với việc tìm chết thật không có gì khác biệt. Tuy nhiên mọi người sĩ khí dâng cao hợp lại tạo thành lòng tin mãnh liệt, khiến địch nhân sinh ra cảm giác nghi thần nghi quỷ.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa kéo cương dừng sau ngựa của Thác Bạt Biều và Trương Tôn Tung, cả hai nhìn nhau, đều không rõ bọn người Thác Bạt Biều có kì mưu diệu kế gì có thể chiếm được Bình thành?

Không thấy chút tung tích của Thác Bạt Khuê và Yến Phi, nên càng tăng thêm cảm giác thần bí.

Đột nhiên có âm thanh lạ từ phía sau truyền lại.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa quay đầu nhìn, chỉ thấy cách khoảng ngoài vài dặm bụi bốc lên đầy trời, khắp nơi binh sĩ đang nhanh chóng kéo lại, dương cao cờ xí của Thác Bạt Khuê, nhìn sơ tóe thiếu cũng đông tới năm, sáu ngàn người.

Hai người trong lòng nghĩ đại quân chủ lực cuối cùng đã đến, chẳng trách bọn Thác Bạt Biều lại bình tĩnh như vậy, không chút lo lắng.

Đưa mắt nhìn nhau, đến bây giờ mới thấy được một chút nhẹ nhõm, Thác Bạt Biều và Trương Tôn Tung đã bắt đầu reo hò hoan hô, chúng chiến sĩ tề thanh hưởng ứng, lại giương cao vũ khí, sĩ khí lên cao đến cực điểm.

Ngược lại trên đầu tường thành, địch nhân không ai không lộ thần sắc kinh hãi, rõ ràng đã sợ đến mất mật.

"Đoàn!"

Lại thêm một chuyện xảy ra làm người ta bất ngờ, trong thành không biết ai phóng lên pháo bông hỏa tiễn, ngay phía trên đường phố, nổ tung hoa lửa hồng sắc, tuy là dưới ánh mặt trời, nhưng vẫn ngoạn mục phi thường.

Thác Bạt Biều bật xuất mã đao, cuồng nhiệt quát: "Phá Đông môn, Nhân Lang môn theo ta."

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn vẫn không hiểu đầu đuôi ra sao, chiến hiệu đã sớm vang lên truyền khắp trong ngoài thành, hơn hai ngàn người nhíp nhằng ăn khớp, quay đầu ngựa, chạy vòng theo thành, tựa như muốn đổi ý đánh Đông môn.

Địch nhân trên tường thành hết sức bối rối, trong thành ẩn ước truyền lại tiếng binh khí giao nhau cùng tiếng quát tháo chém giết.

Đại quân Bắc phương không ngừng ép sát, càng làm tình thế thêm khẩn trương, tạo thành áp lực khổng lồ với địch nhân đang giữ thành.

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn mù mờ hồ đồ chạy theo chân đại quân, đưa mắt nhìn qua góc thành ở hướng Đông Bắc, Đông môn đột nhiên hạ cầu treo xuống, nhưng vẫn còn một số người đang cùng địch nhân thủ thành triển khai trận chiến đẫm máu.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa hai người lộ ra vẻ vui mừng, đều hiểu rằng Mộ Dung Tường đã sụp đổ rồi, chỉ với hai ngàn ba trăm binh lính tinh nhuệ này, cũng đủ để đại phá Bình thành, huống chi còn có đại quân chủ lực đang nhanh chóng kéo lại.

Trong tiếng reo hò của binh sĩ, kỵ quân thế như chẻ tre kéo đến cầu treo đánh thẳng vào trong thành, địch quân lập tức tan vỡ, bỏ chạy giữ mạng.

° ° °

Dưới ánh mặt trời lặn, chiến thuyền ly khai Quảng Lăng.

Trên thuyền không những có Lưu Dụ, Tống Bi Phong, còn có Khổng Tĩnh và trên mười cận vệ của y.

Sáng nay Lưu Dụ từ người của Đại Giang bang ở Quảng Lăng biết được câu trả lời chính xác, Giang Văn Thanh vào buổi sáng hai ngày sau sẽ gặp mặt Khổng Tĩnh tại Dĩnh Khẩu, bởi vậy Lưu Dụ thông qua Tôn Vô Chung xin phép Lưu Lao Chi, mang Khổng Tĩnh đi theo.

Khổng Tĩnh đối với Tống Bi Phong tôn trọng vô cùng, lại thấy Tống Bi Phong theo Lưu Dụ lên bắc đến Biên Hoang Tập, lập tức tăng thêm phần tôn trọng Lưu Dụ, không có chút hoài nghi việc Tà gia coi trọng gã.

Lưu Dụ đứng ở đuôi thuyền, tràn đầy cảm xúc. Cảnh ngày đó cùng Kỷ Thiên Thiên đi thuyền đến Biên Hoang Tập vẫn còn hiện rõ trước mắt, chuyện trong đời người đều chẳng biết sẽ biến đổi ra sao, gã hiện tại đang lo cha con An Thế Thanh có truy đuổi đến cùng không.

Tống Bi Phong đến bên cạnh gã, hạ giọng nói: "Những ngày Tiểu Dụ ở Quảng Lăng chắc là khó chịu lắm, bây giờ lòng ta nặng như chì, lo được lo mất."

Lưu Dụ cười khổ nói: "Bất cứ ai dính dáng vào chuyện giết vua cũng đều cảm thấy không yên."

Tống Bi Phong nói: "Cho dù bọn ta biết rõ là có thể làm được, lại cũng nằm trong khả năng, nhưng vì tư tưởng trung quân ái quốc đã ăn sâu bám rễ, nghĩ là làm được đấy, lại không thể ra tay. Tà gia là bị lớp bao bọc này, nếu không với binh quyền của thiếu gia, uy tín của An công, muốn thay đổi Tư Mã hoàng triều thật dễ như trở bàn tay. Chỉ có yếu nữ của Tiêu Dao giáo mới coi chuyện giết vua đơn giản như dí chết một con kiến."

Lưu Dụ hỏi: "Tống thúc cũng nghĩ là việc này có thể làm được sao?"

Tống Bi Phong thờ dãi nói: "Ta thật sự không biết, chỉ biết nếu Tư Mã Diệu biến thành người vâng lời Tư Mã Đạo Tử, Tà gia sẽ bị san bằng, còn người, ta dám khẳng định sẽ bị lăng nhục mà chết. Nếu Tư Mã Diệu đột nhiên băng hà thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, thế lực các nơi sẽ mượn cơ đó lên án Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, đem bao nhiêu tội danh đổ hết lên hai người đó, bởi vì cho dù là Trương quý nhân hay Sở Vô Hạ đều do Vương Quốc Bảo dâng lên Tư Mã Diệu dưới sự đồng ý của Tư Mã Đạo Tử. Dưới tình hình bây giờ, đối với bọn ta càng loạn càng tốt, Tà gia thủy chung cũng là đệ nhất thế tộc ở Nam triều, Tư Mã Đạo

Tử và Vương Quốc Bảo ở trong tình thế lo cho thân mình còn không xong, sao dám chọc giận mọi người mà đối phó Tạ gia. Chư tướng Bắc Phủ cũng sẽ không để chuyện như vậy xảy ra."

Lưu Dụ đối Tổng Bi Phong sinh ra một cảm giác không biết gọi là gì, đầu tiên Tổng Bi Phong có chút nét tiêu biểu cho Tạ An và Tạ Huyền, bởi vì ông biết rõ lối suy nghĩ của hai người họ. Thứ nhì, hai người xem như đồng bệnh tương liên, bởi vì bọn họ đều là người mà tập đoàn quyền lực do Tư Mã Đạo Tử cầm đầu muốn đuổi giết, lại cũng vì bảo vệ Tạ gia mà có thể làm bất cứ chuyện gì.

Lưu Dụ hỏi: "Huyền soái xem tham quân đại nhân ra sao?"

Tổng Bi Phong lãnh đạm đáp: "Đại thiếu gia chưa từng trực tiếp bình phẩm Lưu Lao Chi, chỉ nói vài chữ, đó là khi ta hỏi Lưu Lao Chi có chịu bảo vệ người không, người đáp nếu vậy phải coi giá trị lợi dụng của Lưu Dụ người đối với y nhiều hay ít. Tiểu Dụ hiểu không?"

Lưu Dụ nghe qua bội phục trong lòng, tình huống trước mắt đúng là như vậy.

Tổng Bi Phong nói: "Người có nghĩ qua một vấn đề quan trọng khác không, lần này đến Biên Hoang Tập, người gặp lại Yến Phi, nếu như cha con An Thế Thanh vì ngọc bội truy tầm thẳng đến Biên Hoang Tập, người làm sao giải thích với Yến Phi? Chuyện này lại liên quan đến yêu hậu Nhậm Thanh Thị, huống chi giấy không gói được lửa, với linh tính kỳ dị của Yến Phi, cuối cùng cũng sẽ phát giác người nói dối y."

Lưu Dụ chưa có cơ hội nói với ông về tình hình hiện nay ở Biên Hoang Tập, nói: "Tạm thời chúng ta không cần phải lo về vấn đề này, bởi vì Yến Phi lo cứu chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên, sẽ còn phải xa Biên Hoang Tập một thời gian dài. Ấy dà! Cảm giác của tiểu diệt thật là mâu thuẫn, vừa hy vọng y còn ở Biên Hoang Tập, nhờ Điệp Luyến Hoa của y đối phó với Thập Trụ Đại Thừa Công của Trúc Pháp Khánh, lại hy vọng y không ở Biên Hoang Tập, không cần đối diện bị y nhìn ra chuyện giao dịch giữa tiểu diệt và Nhậm Thanh Thị."

Tổng Bi Phong là người duy nhất hiểu được tâm tình của gã, thở dài nói: "Nghĩ tới Thiên Thiên tiểu thư bị bắt về Bắc, lòng ta thật lo như lửa đốt, nhưng lại không thể bỏ chuyện Di Lặc yêu nhân không lý tới."

Lưu Dụ nói: "Chủ tỳ Thiên Thiên thật ra không bị nguy hiểm lúc này, huống chi bọn họ đang ở trong tay Mộ Dung Thùy, lo lắng cũng không làm được gì. Khi thời cơ đến, chúng ta sẽ liều mạng cứu họ."

Tổng Bi Phong ủ rũ nói: "Ta đối với chuyện này chỉ thấy đen tối bi quan, cho dù dốc hết lực lượng của Biên Hoang Tập, đối đầu với Mộ Dung Thùy muốn giữ lấy mạng còn khó, khoan nói đến chuyện chủ động tấn công, cứu chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư từ trong tay y."

Lưu Dụ nói: "Yến Phi chỉ thiếu chút nữa là đại công cáo thành rồi."

Tổng Bi Phong nói: "Đó có thể là cơ hội duy nhất, tiếc rằng được rồi lại mất, đánh mất cơ hội tốt, nhưng cũng khiến người ta trong tâm khảm thán phục tình nghĩa của Thiên Thiên tiểu thư đối với tì nữ."

Lưu Dụ lấy làm lạ hỏi: "Tổng thúc cũng biết chuyện xảy ra?"

Tổng Bi Phong đáp: "Chuyện này đã sớm truyền khắp Kiến Khang, giúp Yến Phi ngồi vững ở vị trí Biên Hoang đệ nhất cao thủ, trở thành tuyệt đỉnh cao thủ xếp ngang hàng với Tôn Ân và Mộ Dung Thùy."

Lưu Dụ nói: "Cơ hội vĩnh viễn còn đó, Yến Phi là người có thể làm những chuyện không thể làm, y sẽ tự mình tạo ra cơ hội. Người khác có thể không đoán được kế hoạch của y, nhưng tiểu diệt lại biết có một người có thể giúp y hoàn thành kỳ công cứu người gần như không thể làm được này, người này là Thác Bạt tộc chi chủ Thác Bạt Khuê. Tiểu diệt từng kề vai tác chiến với y, hiểu rõ tài năng của y."

Tổng Bi Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm, gật đầu nói: "Nghe người nói như vậy, ta cảm giác giống như đang ở nơi tối đen nhìn thấy một chút ánh sáng, tâm tình đã thoải mái hơn rồi."

Lại nói: "Nếu như Nhậm Thanh Thị không nói dối, chúng ta sẽ phải ứng phó cha con An Thế Thanh. Người từng lần lượt giao thủ với An Thế Thanh và Tôn Ân, võ công hai người so sánh ra sao?"

Lưu Dụ nghĩ tới quái nhân mặt quỷ đoạt được Thiên địa bội đến bây giờ vẫn còn sợ, cười khổ nói: "Theo tiểu

điệt thấy nếu không ngang nhau thì cũng không thua kém bao nhiêu."

Tổng Bi Phong lặng người nói: "An Thế Thanh lại cao minh đến vậy sao?"

Lưu Dụ đáp: "Mong là Nhậm Thanh Thị thật đã phóng đại chuyện tâm bội, nếu không những ngày ở Biên Hoang Tập của chúng ta tuyệt không dễ dàng, ây dà! Nghĩ tới là khiến người ta đau đầu, hy vọng An Thế Thanh không rảnh dảnh tay vào chuyện này."

Tổng Bi Phong trầm ngâm nói: "Bất luận là Tôn Ân, Giang Lăng Hư hay là An Thế Thanh, đều quyết tâm đoạt cho được ngọc bội, thật ra " Thái Bình Đồng Cực Kinh "có giấu bí mật kinh thiên động địa gì?"

Lưu Dụ đang muốn trả lời, Khổng Tĩnh đã phái người lại mời bọn họ lại sảnh dùng cơm tối, bọn họ buộc phải ngừng tâm tình, trở về sảnh.

° ° °

Mộ Dung Tường gần như đứng vào lúc cửa thành phía đông bị phá, lập tức dẫn người vội vã theo cửa nam ly khai có bang chúng Hậu Yến Minh trợ thủ, lập tức lòng quân tan vỡ, bỏ chạy tán loạn.

Mộ Dung Tường lại sai thêm một lần nữa, cũng không lạ gì vì y nhìn không ra được thanh thế che thiên phủ địa của đại quân chủ lực Thác Bạt tộc kéo đến từ mặt bắc chỉ là do hơn hai trăm chiến sĩ cộng với hơn ngàn chiến mã không yên không cương hư trương thanh thế làm bộ tấn công. Lại từ hướng đó cho rằng bộ đội trấn giữ Trường Thành đã bị đánh bại, nên "đại quân chủ lực" của Thác Bạt tộc mới có thể chọc thẳng vào, huy binh công đánh Bình Thành.

Mộ Dung Tường đánh giá sai tình thế bên phía Nhậm môn, dẫn đám quân mệt mỏi bỏ chạy về Trung Sơn, mất đi cơ hội to lớn cố thủ Nhậm môn để giằng co với Bình Thành, lại điều viện binh từ Trung Sơn đến hầu văn hồi bại cuộc.

Lúc Cao Ngạn và Bàng Nghĩa biết được chân tướng của "đại quân chủ lực", hai người đều ngẫm lau mồ hôi hột, lại càng thán phục thủ đoạn và đảm lược kinh người của Thác Bạt Khuê. Thác Bạt Khuê chẳng những là chuyên gia chờ đợi mà còn là cao thủ mạo hiểm.

Thác Bạt Khuê tịnh không vì chiếm được thành mà ngưng trống trận, lập tức phái Trương Tôn Tung và Thác Bạt Biều, suất lĩnh hai ngàn chiến sĩ tiến về hướng Nhậm môn. Lại lấy khoảng trăm bang đồ của Sóc Phương bang cho đi trước một bước tiềm nhập vào Nhậm môn, phát tán tin đồn làm ảnh hưởng lòng quân dân.

Lúc Bình Thành rơi vào sự khống chế tuyệt đối của Thác Bạt Khuê thì quân biên phòng của Yến quốc từ Trường Thành cuối cùng cũng đến trước khi mặt trời lặn, nhìn thấy kiên cố như Bình thành cũng bị đoạt trong vòng hai ngày liền kinh hãi hoảng sợ, sao dám công thành tìm chết, tự động bỏ chạy về Trung Sơn.

Lúc này đại cuộc đã định, mộng tưởng công hãm Bình Thành đã trở thành hiện thực. Hoàng hôn hôm sau tin vui truyền về, quân thủ thành Nhậm Môn so với binh lực thành này lại càng không chịu nổi nên đã bỏ thành đào tẩu, bị Thác Bạt quân không cần đánh cũng chiếm được. Hồng đồ đại kế của Thác Bạt Khuê đạp chân vào Trung Nguyên tranh bá đã lật sang một trang mới, đạt được thắng lợi vẻ vang.

Ở khu vực rộng lớn phía trong Trường Thành này, Phù Kiên đã không ngừng mang đám dân vong quốc của Thác Bạt tộc di chuyển về vùng này, cưỡng bức bỏ đi sinh hoạt du mục, đổi thành canh nông sản xuất, cộng thêm tập nhân và Nhậm Môn nhân có sẵn hình thành một nền kinh tế nông nghiệp cường đại và ổn định. Hàng ngàn thôn làng bé nhỏ đã cung cấp số lượng lớn lương thực và súc vật. Việc chiếm được vùng đất rộng lớn này và khống chế được hai trọng trấn Bình Thành - Nhậm Môn lập tức khiến cho quốc lực của Thác Bạt tộc tăng vọt.

Đại Quân cách mặt đông thành khoảng ba ngày đi ngựa, quy mô và khả năng phòng ngự còn thua xa so với Bình Thành và Nhậm Môn, quân thủ thành chỉ có vài trăm người, lúc tin Bình Thành bị mất truyền tới, lại đem phóng đại số quân xâm nhập lên đến vạn người, quân thủ thành bị dọa bỏ chạy vào nơi hoang dã, trong khoảng thời gian sau đó không có khả năng uy hiếp lực lượng quân chiếm lĩnh.

Yến Phi cùng Thác Bạt Khuê lên đứng trên đầu tường thành Bình Thành, nhìn ngắm gần xa. Mặt trời vừa

mọc lên trên bình địa, ôn nhu chiếu xuống mặt đất bao la.

Thác Bạt Khuê nói: "Huynh đệ! Ta thật sự cảm kích ngươi. Nếu không phải ngươi cứu được Tiểu Biều, khiến Mộ Dung Tường trận cước đại loạn, tiến thoái lưỡng nan, trận này hươu chết vào tay ai cũng còn khó nói."

Yến Phi nói: "Ngươi lại nói những lời này với ta sao! Bước kế tiếp nên đi thế nào?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Ta sẽ phái người củng cố phòng thủ hai thành, đối với vùng này phải thi hành đức chánh, phủ dụ cho yên lòng dân."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Ngươi không chuẩn bị ở lại đây à?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Binh lực bọn ta còn yếu, căn bản không đủ để ứng phó với hùng sư của Mộ Dung Thùy, bởi vậy tuyệt đối không ngu xuẩn động chạm tới Trung Sơn. May mắn là cho dù Mộ Dung Thùy quyết định trở về bắc ngay sau khi được tin, ít nhất cũng cần hai đến ba tháng thời gian, ta sẽ lợi dụng thời cơ trước tiên toàn lực thu thập Hách Liên Bột Bột, lấy hết vùng Hà Sáo Hoàng Hà, tăng thêm khả năng ứng phó Mộ Dung Thùy. Tiểu Phi, ngươi đương nhiên sẽ toàn lực giúp ta chứ?"

Yến Phi không đáp hỏi ngược lại: "Nếu như Mộ Dung Thùy bỏ hết mọi chuyện, tự mình dẫn đại quân về bắc, ngươi làm sao ứng phó?"

Thác Bạt Khuê cười khỏ nói: "Ta chỉ có thể bỏ Bình Thành và Nhạn Môn, trốn về Thịnh Nhạc nằm yên xem sao, còn đại kế tranh bá của ta sẽ trở thành bọt nước vì Mộ Dung Thùy sẽ cho đóng trọng binh ở Bình Thành, khiến ta khó có thể lại bước nửa bước vào trong Trường Thành."

Y chán nản đặt tay lên vai Yến Phi, thở dài nói: "Chuyện anh hùng cứu mỹ nhân của ngươi cũng sẽ kết thúc. Thiên hạ không có ai, tính luôn cả Tiểu Phi ngươi, có thể dưới tình huống bình thường, từ trên tay Mộ Dung Thùy đoạt được nữ nhân lúc nào cũng bên cạnh y, huống chi còn có tiểu tì nhỏ bé yêu kiều không biết võ công không thể không lý tới."

Yến Phi trầm giọng nói: "Nếu Mộ Dung Thùy chỉ điều binh khiến tướng trở về đánh ngươi thì sao?"

Thác Bạt Khuê bỏ tay đang đặt lên người chàng ra, đứng thẳng thân hình hùng vĩ, hai mắt rực sáng nhìn đăm đăm xuống đồng bằng xa thẳm, hào khí xung thiên, nói: "Thì ta và ngươi đều được cứu. Trở về chắc chắn là Mộ Dung Bảo, ta sẽ cho hắn ném mũi đại bại, lại muốn Yến nhân vĩnh viễn không thể trở mình."

Yến Phi không hiểu hỏi: "Làm sao có thể khiến Yến nhân vĩnh viễn không thể trở mình?"

Thác Bạt Khuê hai mắt sát khí đại thịnh, đáp: "Hiện tại không thể nói cho ngươi biết, ngươi đợi rồi xem!"

Yến Phi nói: "Nếu Mộ Dung Bảo thảm bại, Mộ Dung Thùy không còn lựa chọn, sẽ lập tức đình chỉ mọi chuyện, trở về đem quân cùng ngươi quyết thắng bại, ngươi vẫn bỏ chạy về Thịnh Nhạc sao?"

Thác Bạt Khuê cười nhẹ nói: "Bây giờ khác sau này khác, lúc đó ta sẽ cùng Mộ Dung Thùy đấu đến cùng, bởi vì đến lúc đó lông cánh của ta đã đủ, còn binh lực của Mộ Dung Thùy thì lại suy yếu đi nhiều, thêm quân tâm sĩ khí bị đả kích nghiêm trọng. Cơ hội của ta đã đến, cơ hội của ngươi cũng đến."

Sau đó đưa mắt nhìn chàng, trầm giọng nói: "Lúc Mộ Dung Thùy dưới tình huống như vậy trở về thu phục Bình Thành và Nhạn Môn, nếu như ngươi có thể dùng binh mã của Biên Hoang Tập tổ chức thành một đội quân tinh nhuệ, ta có thể liên lạc như áo trời phối hợp với ngươi, chỉ cần phán đoán chính xác, một đòn cứu được chủ tì Kỷ mỹ nhân, sẽ là sự đả kích trí mệnh đối với Mộ Dung Thùy, giúp ta có thêm lòng tin sẽ đoạt được thắng lợi cuối cùng."

Yến Phi gật đầu nói: "Ngươi đã nói ra chuyện ta đang suy tư trong lòng. Hách Liên Bột Bột là tướng bại trận, không dám mạnh miệng, bằng vào tài trí của ngươi có thể dễ dàng thu thập hắn, không cần ta phải giúp."

Thác Bạt Khuê nhíu mày nói: "Ngươi tính đi đâu?"

Yến Phi đáp: "Ta lập tức trở về Biên Hoang Tập, kiếm cách thành lập một đội binh tinh nhuệ như lời ngươi

nói. Nếu phản công đánh người là Mộ Dung Bảo, ta biết người dư sức ứng phó, nếu như đốc sư lại là Mộ Dung Thùy, trên đường ta sẽ kiếm cách đoạt lại chủ tì Thiên Thiên, sinh tử của ta cũng không cần người phải phí công lo tới."

Thác Bạt Khuê ngậy người giãy lất, biểu tình hiện vẻ đau khổ, nói: "Ta rất muốn nói bất luận tình huống ra sao, cũng sẽ toàn lực giúp người, nhưng mang nặng trên vai ta là vinh nhục của cả tộc, chỉ một lời đơn giản như vậy, lại không có cách gì nói ra. Tha lỗi cho ta!"

Yến Phi đặt một tay lên vai y, cười nói: "Mọi chuyện phải coi an bày của lão thiên gia, để coi Mộ Dung Thùy có đưa ra quyết định sai lầm không. Chỉ là ta có một trực giác là Mộ Dung Thùy vẫn chưa thật sự đánh giá đúng uy hiếp của người đối với y, cộng thêm không muốn bỏ đi cơ hội ngàn năm có một tiến đánh Quan Trung, lại đánh giá quá cao năng lực của Mộ Dung Bảo, nên nhất định chỉ cần phái con trai về đối phó người."

Thác Bạt Khuê nói: "Như vậy bọn ta còn hy vọng phục quốc, người cũng có thể cùng mĩ nhân về lại Biên Hoang Tập, tiếp tục những ngày tháng phong lưu thỏa ý của người."

Yến Phi nói: "Ta đi đây! Người cần phải cẩn thận mọi chuyện, chớ có đắc ý khinh địch."

Thác Bạt Khuê cười mắng: "Ta là loại người đó sao? Sau khi về đến Biên Hoang Tập, lúc gặp Tiểu Nghi nhờ người nói y một tiếng, ta rất hài lòng với công tác của y ở Biên Hoang Tập. Khi ta lập quốc xưng vương, y sẽ là Thái Nguyên công của ta."

Thái Nguyên là thành trì tối trọng yếu ở mặt nam của Nhạn Môn, vật tư giàu có, lại là trung tâm mậu dịch, trên mặt quân sự và kinh tế đều chiếm một vị trí địa lý trọng yếu.

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Người chuẩn bị công đánh Thái Nguyên?"

Thác Bạt Khuê cười ha hả đáp: "Tiểu vương làm sao dám? Chỉ là đến lúc ta xưng vương xưng bá thì ngày Thái Nguyên nằm trong bản đồ của ta còn xa sao?"

Yến Phi cười, tiêu sái ra đi.

Hồi 90

Sưu Hồn Tà Thuật

Mệnh mang mưa bụi, Lưu Dụ bước ra khỏi thuyền phòng, lão thủ đang chỉ huy trên sàn thuyền tiến lại chào: "Lần này lại có thể hầu cận Lưu gia, là vinh hạnh cho thuộc hạ và các huynh đệ."

Lại hạ giọng có chút bất mãn: "Huyền Soái mất đi, hiện tại Bắc Phủ binh bọn ta còn được bao nhiêu người là nhân vật anh hùng như Lưu gia."

Lão thủ chính là người lái thuyền giỏi nhất của Bắc Phủ binh, ngày đó khi gã và Kỳ Thiên Thiên lên bắc đến Biên Hoang Tập là do lão đưa đi. Lần này Lưu Dụ đặc biệt xin Tôn Vô Chung phái lão thủ lái chiến thuyền, chính là muốn mượn kỹ thuật siêu phàm của lão để bỏ rơi cái đuôi theo sau là An Ngọc Tình.

Lưu Dụ thân thiết khoác vai lão cười nói: "Câu vừa nói xong ta chưa từng nghe qua, lão sau này đừng có nói nữa, nếu không ta chưa kịp nghe xong đã phải bỏ trốn rồi."

Lão thủ nói: "Chuyện đó lão đương nhiên minh bạch, họa từ miệng mà ra, có ai như Huyền Soái có lòng bao dung lớn như vậy? Tuy người khác có thể không rõ, lão thủ ta và chúng huynh đệ so với người khác lại biết rõ giao tình của Lưu gia và Yến gia, các người đúng là anh hùng trọng anh hùng, chỉ có các người mới có tư cách đến Biên Hoang Tập vậy vùng."

Lúc này thuyền đã tới Dĩnh Thủy, ghé vào bờ tây, cách Dĩnh Khẩu chỉ khoảng trăm trượng, chờ đợi phương giá của Giang Văn Thanh.

Lưu Dụ buông tay nói: "Làm phiền lão nhân gia người để ý kỹ một chút, cả hai mặt thủy bộ đều đừng bỏ qua."

Lão thủ gật đầu nói: "Dưới tình huống trước mắt, mọi người đều sẽ cẩn thận", rồi lĩnh mệnh đi ra.

Tổng Bi Phong đang chấp tay sau lưng đứng ở mũi thuyền, ngậy người nhìn dòng nước chảy đi xa.

Lưu Dụ đến bên cạnh ông, hỏi: "Tổng thúc đang nghĩ gì vậy?"

Tổng Bi Phong nhú mày đáp: "Kỳ quái! Bọn ta tới đây gần được ba canh giờ rồi sao vẫn chưa thấy An Ngọc Tình đuổi tới, chẳng lẽ Nhậm yêu hậu nói toàn là lời hồ ngôn?"

Lưu Dụ nói: "Suy nghĩ của thúc làm tiểu điệt nhớ tới một chuyện lúc trước. Hôm tiểu điệt ở Nhữ Âm gặp Nhậm Thanh Thị, lúc đó y thị vừa cướp được tâm bội từ trên tay cha con An Thế Thanh, lại mạo nhận mình là An Ngọc Tình."

Sau khi Lưu Dụ thổ lộ chi tiết tường tận, Tổng Bi Phong gật đầu nói: "Đúng rồi! Nếu như lời Nhậm yêu hậu là đúng, y thị thật không có khả năng chạy thoát truy sát của An Thế Thanh. Cho dù có Nhậm Dao cản trở truy binh cho y thị, nhưng sau khi An Thế Thanh lấy được Thiên địa bội, sao lại tha cho Nhậm Thanh Thị? Trừ khi tâm bội lúc đó hoàn toàn không có trên người Nhậm yêu hậu."

Lưu Dụ trầm ngâm nói: "Chuyện này đúng là làm người ta khó hiểu, nếu như tâm bội thật không khiến cho địch nhân tìm tới, Nhậm Thanh Thị sao lại đem bảo bối giữ mạng trăm đấng ngàn cay mới có được giao cho tiểu điệt bảo quản, không sợ tiểu điệt chiếm bảo vật làm của riêng? Đây đâu phải là cách duy nhất."

Tổng Bi Phong cười khò nói: "Chuyện này khiến người ta càng nghĩ càng hồ đồ, hay là sau khi Nhậm yêu hậu lấy được tâm bội, đem tâm bội giao cho Nhậm Dao để y dẫn dụ cha con An Thế Thanh, còn Nhậm yêu hậu đi tranh đoạt Thiên địa bội. Đâu biết An Thế Thanh không trúng kế, quay lại tranh đoạt Thiên địa bội, chỉ để An Ngọc Tình truy tung Nhậm Dao, xảo hợp lại giúp Yến Phi thoát nạn."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Lại là Tổng thúc ở bên cạnh thấy rõ, lời của Tổng thúc hợp tình hợp lý, cho dù không đúng cũng không sai bao nhiêu. Tiếp đó Nhậm Dao đem Mạn Diệu đến Kiến Khang, giao tâm bội cho y thị bảo quản, đem vào hoàng cung, như vậy ngọc bội coi như biến mất, cha con An Thế Thanh lại không có cách gì kiểm ra."

Tổng Bi Phong tiếp lời: "Nhậm yêu hậu biết rằng chuyện Mạn Diệu quay mũi thương đối phó Tư Mã Diệu Tử sớm muộn sẽ bị Tư Mã Diệu Tử khám phá, tiến hành phản kích, Mạn Diệu tùy thời sẽ bị đại họa lâm đầu, nên mới lấy tâm bội về lại, mang đến Quảng Lăng giao cho người, bởi vì người đã trở thành người duy nhất y thị có thể tin cậy."

Tuy hai người hợp lực nghĩ ra được chuyện máu chốt bên trong, lại không có tí gì hân hoan, bởi vì chỉ chứng minh Lưu Dụ đang mang họa trầm trọng trên mình, tội danh giữ ngọc quý đúng là sự thực.

Lưu Dụ lại nghĩ sâu thêm một tầng nữa, nhớ lại hôm đó lúc Nhậm Thanh Thị lại kiếm gã, hết lòng dụ dỗ, chủ động hiến thân, chính là muốn cùng gã phát triển quan hệ thân mật thêm một bước nữa, khiến mình tự nguyện để cho y thị lợi dụng. May mắn là bản thân mình giữ vững được, không bị rơi vào thủ đoạn mê người của y thị.

Tổng Bi Phong vẫn không hiểu hỏi: "Phụng Thiện ngồi đối diện với người, sao không có chút gì phát giác là người mang tâm bội trên người? Hẳn là truyền nhân đặc ý nhất của Giang Lăng Hư, thân phận võ công đều ngang với An Ngọc Tình, hay là hẳn trong lòng biết rõ, ngoài mặt lại không có chút động tĩnh gì?"

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Chắc không phải vậy, nếu không sao lại không có thần thái dấu giếm chút gì? Theo tiểu điệt nghĩ cho dù là An Thế Thanh cũng không có khả năng trong tình huống bình thường nảy sinh cảm giác với tâm bội, mà phải dưới tình huống thi triển một loại công pháp nào đó mới có được cảm ứng. Ấy dà!"

Tổng Bi Phong hỏi: "Người nghĩ đến chuyện gì?"

Lưu Dụ hiện ra thần tình đang nhớ lại, nói: "Nhậm Thanh Thị, lúc tiểu điệt chất vấn ngược lại, hoài nghi y thị nói dối, từng tiết lộ tâm bội sở dĩ có được dị năng là vì thiên địa, nhân tam bội là từ một phiến bảo ngọc kỳ dị

chia thành ba, điều thần diệu nhất là sau khi phân ly ba bốn nơi, luôn muốn phối hợp trở lại, bởi vậy kêu gọi lẫn nhau."

Tổng Bi Phong thở ra một hơi nói: "Người đạo giáo khó mà tin được, thế gian lại có chuyện lạ như vậy sao. Trong thiên hạ đúng là không có chuyện gì là không có. Người từ chuyện này nghĩ ra được điều gì?"

Lưu Dụ đáp: "Tiểu diệt nghĩ đến chính là chỉ có người nào trên mình mang một trong ba ngọc bội, mới có thể sinh ra cảm giác với hai ngọc bội còn lại, chẳng hạn như càng tới gần, ngọc bội càng rung động lên. Bởi vậy chỉ cần An Thế Thanh và con gái đều mang một ngọc bội là có thể ngàn dặm truy sát Nhậm Thanh Thị, ép y thị không thể không đem ngọc bội giao cho tiểu diệt cất giữ."

Tổng Bi Phong chấn động nói: "Đúng rồi! Chắc là vậy rồi." Mục quang nhìn chỗ ngực gã nói: "Như vậy khi bất cứ người nào trong cha con bọn họ tìm đến, tâm bội của người sẽ có báo trước, do đó bọn ta không phải là hoàn toàn bị động đâu."

Lưu Dụ lạnh lùng nói: "Những lời yêu nữ nói với tiểu diệt ít nhất một nửa là hồ ngôn, mục đích là hù dọa tiểu diệt, khiến tiểu diệt không dám ly khai Quảng Lăng, vì y thị mà làm người bảo quản. Rồi y thị lánh đi cho đến khi chuyện lắng xuống, sẽ trở về ra tay thu hồi tâm bội. Mấy lời của yêu nhân nào là nơi đông người hỗn tạp khiến bảo ngọc mất linh toàn là để lừa người, cảm ứng trong ngọc bội chỉ có hữu hiệu trong khoảng cách gần, tuy nhiên đối với cao thủ thiện nghệ truy tung mà nói lại có mục tiêu rõ ràng, theo như lời yêu nữ, nếu như ở nơi hoang dã tối tăm sẽ tỏa sáng bắt mắt, bởi vậy yêu nữ không thể không tạm thời buông ra bảo ngọc."

Chỉ cần nghe gã giận dữ kêu yêu nữ, Tổng Bi Phong hiểu rằng Lưu Dụ đối với việc bị Nhậm Thanh Thị lừa gạt trong lòng tức giận.

Ông đang tính lên tiếng, chiến sĩ đang đứng canh trên đài quan sát trên cột buồm hét xuống dưới: "Có thuyền tới!"

Hai người nhìn về hướng Dĩnh Thủy, ba chiếc Song đầu chiến thuyền đang dàn hình chữ phẩm (phẩm: 品) tiến về phía bọn họ.

° ° °

Yến Phi, Cao Ngạn và Bàn Nghĩa quát ngựa vượt qua Nhạn Môn, men theo con lộ cũ rong ruổi về hướng Hoàng Hà.

Yến Phi dẫn đầu cưỡi ngựa chạy lên trên một sườn đồi, ghì cương dừng lại.

Hai người theo sau chạy đến hai bên chàng.

Bàn Nghĩa hỏi: "Bọn ta chẳng phải nên sẵn dịp trời sáng đi thêm một đoạn nữa sao? Sao lại ngừng lại?"

Yến Phi xuất hiện thần sắc suy tư, nhíu mày nói: "Không biết tại sao? Trong lòng ta có một cảm giác không thỏa đáng, nhưng lại không biết vấn đề là từ đâu ra?"

Cao Ngạn không vui đáp: "Mộ Dung Tường hiện tại lo cho mình còn chưa xong, đâu có nhàn rỗi lo tới bọn ta. Nếu có chỉ là đám mao tặc dọc đường, bằng vào thân thủ kiếm pháp của lão ca ngươi, có thể thuận tiện làm chuyện thể thiên hành đạo, tích tụ âm đức."

Bàn Nghĩa là người ôn trọng cẩn thận hơn Cao Ngạn, phân tích: "Uy hiếp duy nhất có lẽ là đến từ Mộ Dung Thủy. Tuy nói là còn hơn mười ngày mã trình mới đến được Hoàng Hà, nhưng vượt qua Hoàng Hà chính là Vĩnh Dương nơi Mộ Dung Thủy dừng chân, hay là y biết được lộ tuyến trở về Biên Hoang Tập của bọn ta, bởi vậy phái xuất cao thủ chặn đánh bọn ta ở phía trước."

Yến Phi lắc đầu nói: "Khả năng này rất nhỏ, chắc là bọn ta đã quá lộ liễu ở Nhạn Môn, dẫn đến sự chú ý của địch nhân. Bởi vậy ta li khai Bình Thành, hành tung đã bị địch nhân giám thị."

Cao Ngạn vẫn không chịu nói: "Như vậy cảm giác của ngươi không thỏa đáng, phải là từ những người theo

chân bọn ta ở phía sau, không phải từ phía trước."

Yến Phi đáp: "Không! Cảm giác thật sự là từ phía trước. Con bà nó! Là ai đây?"

Cao Ngạn lầm bầm: "Cừu gia bọn ta thì nhiều, chẳng hạn như Hoàng Hà bang, hoặc là Mộ Dung Thủy, Hách Liên Bột Bột. Ồi mẹ ơi, làm sao mà đoán ra đây?"

Bàng Nghĩ nói: "Hách Liên Bột Bột hiện tại đang lo suy tính làm sao giữ mạng giữ tộc, khó mà phân thân lại đối phó bọn ta, cũng không thể là Mộ Dung Thủy. Chẳng lẽ lại là Hoàng Hà bang? Tại Biên Hoang Tập bọn đó bị tổn thất nghiêm trọng, căn bản không có năng lực lại đối phó bọn ta."

Yến Phi đột nhiên nói: "Đi theo ta!"

Ba người phi ngựa xuống đồi, Yến Phi đi trước dẫn đường, rõ ràng là rẽ qua một lộ tuyến khác, chạy vào đến trong một khu rừng rậm, Yến Phi liền cho ngựa đi chậm lại.

Cao Ngạn la to lên: "Đã bỏ rơi địch nhân rồi sao?"

Yến Phi gạt đầu nói: "Đã tốt rồi!"

Bàng Nghĩ ở bên kia kêu lên: "Tốt cái gì?"

Phía trước xuất hiện một dòng suối, rộng mở thoáng đãng, ánh mặt trời chiếu xuống hai bờ sỏi đá gập ghềnh, đá lớn đá bé lấp lánh rực rỡ tựa như vô số ngọc thạch khảm trên mặt đất, nhìn thật đẹp mắt. Tiếng nước suối róc rách chảy khiến người ta tinh thần phấn chấn.

Ba người không hẹn cùng nhảy xuống ngựa, người ngựa đều hưởng thụ ân tứ của thiên nhiên.

Yến Phi lặng im ngồi trên một tảng đá lớn.

Bàng Nghĩ lại bên cạnh chàng ngồi xuống, thở dài nói: "Ta lần đầu cảm nhận được lạc thú ngao du, hạnh phúc sau đau khổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bất ngờ gặp phải nét đẹp của trời đất. Nếu không phải bọn ta băng rừng vượt núi đụng phải, làm sao có thể nghĩ rằng trong rừng rậm này lại có một chỗ tuyệt hảo như vậy?"

Cao Ngạn đang lấy nước suối rửa mặt, cười nói: "Nếu Thiên Thiên và Thi Thi có thể ở bên bọn ta, lạc thú sẽ tăng thêm bội phần, nước suối này hương vị ngọt ngào, dùng để cất Tuyết Giản Hương chắc là tuyệt hảo!"

Bàng Nghĩ nghe thấy sắc mặt buồn hiu, quay qua Yến Phi hỏi: "Thật ra là thần thánh phương nào phục kích bọn ta vậy?"

Yến Phi lãnh đạm trả lời: "Nếu như cảm ứng của ta không sai, phải là yêu nghiệt của Di Lạc giáo."

Bàng Nghĩ và Cao Ngạn nghe thấy giật mình kinh ngạc, ngậy người nhìn nhau.

Cao Ngạn thay Bàng Nghĩ nói ra nghi vấn của hai người: "Lão ca ngươi có thông huyền chi thuật, không có ai dám hoài nghi chuyện đó. Người biết được có người đang điều binh khiển tướng đến đối phó, bọn ta không lấy làm lạ, nhưng làm sao biết là người của Di Lạc giáo?"

Yến Phi đáp: "Có một chuyện ta chưa có dịp nói với ai hết, chiều hôm ta trên đường tới Trấn Hoang Cương cùng Tôn Ân quyết chiến, tình cờ gặp Ni Huệ Huy vợ của Trúc Pháp Khánh đang hội diện với Hồ Bái phản đồ của Hán bang, nghe được câu chuyện của bọn họ."

Bàng Nghĩ ngạc nhiên hỏi: "Lại có chuyện như vậy? Ngươi không bị bọn họ phác hiện à?"

Yến Phi đáp: "Thiếu chút nữa thì bị phát hiện, ma công của Ni Huệ Huy đã đến cảnh giới huyền thông, sinh ra cảm ứng với ta, may là ta biết rõ liêm tàng chi pháp nên không bị y thị phát giác."

Cao Ngạn nói: "Giang hồ truyền rằng Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy hết sức âm yểm, bất cứ chuyện gì

cũng không rời nhau, có đôi có cặp, sao ngươi lại chỉ gặp có Ni Huệ Huy?"

Yến Phi đáp: "Đó chính là nghi hoặc trong lòng ta lúc đó, bởi vậy không dám ở lâu."

Bàng Nghĩ hỏi: "Ngươi nghe được bí mật gì?"

Yến Phi đáp: "Ta nghe được Hồ Bái gọi Hách Liên Bột Bột là đại sư huynh, Vương Quốc Bảo là nhị sư huynh, còn bản thân hắn là đệ tam đồ của Trúc Pháp Khánh."

Bàng Nghĩ và Cao Ngạn nghe vậy biến sắc, thì ra Di Lạc giáo trước giờ luôn có dự mưu ở Biên Hoang Tập mà bọn họ không biết tí gì.

Hồ Bái là đồ đệ của Trúc Pháp Khánh, chẳng trách có thể nằm chờ hại chết Chúc lão đại, lại khiến người ta không cách gì khẳng định là có người hạ độc thủ. Nếu Giang Văn Thanh không đến Biên Hoang Tập, Hồ Bái đã có cơ hội lấy được vị trí của Chúc lão đại, không phải chịu thất bại trong gang tấc.

Cao Ngạn gật đầu nói: "Bọn ta hiểu rồi! Suy đoán của ngươi rất có lý, Di Lạc giáo và Hách Liên Bột Bột đã có quan hệ mật thiết như thế, Thác Bạt Khuê hiện là kinh địch lớn nhất của Hách Liên Bột Bột, Di Lạc giáo ở bắc phương thế lực rất lớn, như Nhạn Môn, Bình Thành, loại trọng trấn này ắt có tai mắt của bọn hắn, cũng vì vậy hành tung của bọn ta đã nằm trong mắt của Di Lạc giáo rồi. Chuyển trở về này đúng là có nhiều phiền toái rồi."

Yến Phi thông thả nói: "Ta không phải vô cớ đoán vậy đâu."

Hai người ngạc nhiên đưa mắt nhìn chàng.

Yến Phi nói: "Tình huống có chút giống như lúc sinh ra cảm ứng với Tôn Ân, trong đầu ta cứ ần ần hiện hiện hình ảnh Ni Huệ Huy đêm đó, bởi vậy cũng có thể suy ra y thị công lực dù cho chưa bằng Tôn Ân, cũng không thua bao nhiêu."

Bàng Nghĩ và Cao Ngạn nghe vậy hít một hơi khí lạnh, địch nhân ma công thông huyền như vậy, chắc chắn không thể dùng những thủ pháp gạt địch tầm thường mong thoát thân.

Bắc phương là vùng địa đầu của Di Lạc giáo, nếu như đối phương xuất hết nhân thủ, toàn lực chặn đánh, bọn y khẳng định vĩnh viễn không đến được Hoàng Hà.

Càng làm cho người ta kinh hãi là "Đại Hoạt Di Lạc" Trúc Pháp Khánh cùng Ni Huệ Huy nắm tay tìm tới, dù Yến Phi có nghĩ ra mưu kế gì vị tất đã thắng nổi. Địa vị trong võ lâm bắc phương của Trúc Pháp Khánh, cũng như uy thế của Tôn Ân ở nam phương, từ trước tới nay chưa có ai đánh bại bọn y, thậm chí không có ai dám khiêu chiến hai người họ.

Yến Phi nói: "Cho đến khi vào đến khu rừng rậm này, ta mới không còn cảm ứng được Ni Huệ Huy. Bởi vậy bọn ta tạm thời an toàn, tuy nhiên cũng chỉ tạm thời vậy thôi, cho dù bọn ta cố gắng ra sao cũng khó mà tránh được độc thủ của Di Lạc giáo."

Cao Ngạn nói: "Ta có một cách, quay đầu chạy về lại Bình Thành, như vậy cho dù Di Lạc giáo có kéo toàn lực tới cũng không thể làm hại được bọn ta."

Yến Phi hỏi: "Rồi bọn ta nương nhờ ở Bình Thành được bao lâu?"

Cao Ngạn á khẩu không trả lời được.

Bàng Nghĩ nói: "Bọn ta có nên lập tức lên đường không? Đi được bao xa thì hay bấy nhiêu."

Yến Phi đáp: "Không! Bọn ta ở lại đây, cho đến khi Ni Huệ Huy lại cảm ứng được vị trí của ta."

Bàng Nghĩ và Cao Ngạn đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự kinh hãi trong lòng đối phương.

Cao Ngạn cười khò nói: "Như vậy so với đợi chết có khác biệt gì? Ni Huệ Huy chắc chắn sẽ không một mình

một ngựa tới đây, mà sẽ có cao thủ trong giáo đi theo."

Bàng Nghĩa nói: "Nghe nói Di Lặc giáo trừ Trúc Pháp Khánh, Ni Huệ Huy và Tử Quỷ Trúc không tính tới, còn có Kim Cương tứ đại hộ pháp, người nào cũng ma công siêu quần, chỉ cần Ni Huệ Huy có bốn người này đi theo, sợ Tiểu Phi người cũng khó đối phó."

Yến Phi thông dong cười nói: "Lúc Ni Huệ Huy tìm được ta, cũng là lúc sinh cơ xuất hiện, lực chú ý của y thị sẽ bị ta thu hút hoàn toàn, lúc đó chỉ cần bọn người và ta chia nhau bỏ chạy, ta lập tức có thể dẫn dụ nam nữ ma đầu đuổi theo truy sát, bọn người lúc đó nhớ lưu ý phương hướng ta chỉ, ngàn vạn lần không được quay lại, chỉ cần giữ mạng chạy thoát là được rồi."

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy không có lời để nói. Yến Phi quả là Biên Hoang Tập đệ nhị kỳ thủ, gặp đối thủ mạnh nào cũng đều có bản lĩnh sát xuất trùng vây, bọn họ chỉ làm vương vút thêm thôi.

Đó đúng là cách duy nhất có thể làm.

Bàng Nghĩa thờ dãi nói: "Hiểu rồi! Bọn ta sẽ hội họp lại ở đâu?"

Yến Phi đáp: "Đương nhiên là Biên Hoang Tập."

Hai người đồng thời thất thanh hỏi: "Biên Hoang Tập?"

Yến Phi đáp: "Trong thiên hạ chỉ có Biên Hoang Tập là chỗ an toàn cho bọn người, những địa phương khác đều nguy hiểm tứ bề, chỉ có về lại Biên Hoang Tập, bọn ta mới có thể thật sự thoát được hiểm cảnh."

Lại cười nói: "Bọn người không cần phải lo cho ta, có tình cảnh nào mà ta ứng phó không được?"

Cao Ngạn nói: "Ni Huệ Huy đích thân truy sát bọn ta, hoặc có thêm Trúc Pháp Khánh, rõ ràng bọn họ quyết ý giết được Yến Phi người mới thôi, người nên cẩn thận một chút, ngàn vạn lần chớ có sơ suất." "

Bàng Nghĩa nói: "Người cho là địch nhân sẽ không đoán được bọn ta sẽ phân tán bỏ chạy?"

Cao Ngạn cười khở nói: "Khi bọn chúng phác giác chỉ có dấu chân một con ngựa mà vẫn không biết chuyện này thì chỉ có là ngốc tử đần độn."

Yến Phi nói: "Bởi vậy bọn người chỉ có thể đi hai chân về lại Biên Hoang Tập, bọn ta đem đá trọng lượng bằng một người bỏ vào trong túi đeo ngang lưng hai thớt ngựa, ta lại dẫn hai con ngựa không người cùng bỏ chạy thì có thể khiến cho toàn bộ địch nhân chỉ đuổi theo ta."

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa cùng khen tuyệt kế, vội vàng thu xếp, chỉ chót lát đã làm ổn thỏa.

Ba người chịu khó chờ đợi.

Yến Phi đột nhiên tựa như có chút ưu tư nói: "Sau khi về tới Biên Hoang Tập, bọn người kiếm cách báo cho Lưu Dự, nếu ta không đoán sai, Di Lặc giáo có thể sẽ trong thời gian ngắn vượt Biên Hoang Tập đến Kiến Khang."

Bàng Nghĩa gật đầu đáp ứng.

Cao Ngạn lập tức nói: "Ta thấy cũng cần phải cảnh cáo những người khác, trước giờ Di Lặc giáo vẫn luôn có dã tâm với Biên Hoang Tập, tại Biên Hoang Tập khẳng định không chịu an phận thủ thường mà lại làm mưa làm gió, kiếm cách bảm rở tại Biên Hoang Tập, phát dương yêu pháp của chúng."

Yến Phi gật đầu nói: "Suy đoán của người cũng hợp tình hợp lý, bằng vào sự quen thuộc của Hồ Bái đối với Biên Hoang Tập, bày ra âm mưu quỷ kế sẽ cực kỳ khó đề phòng."

Cao Ngạn lại đang muốn nói, phát giác Yến Phi xuất hiện thần sắc chăm chú.

Yến Phi nhắm mắt lại, rồi chợt mở ra, hiển lộ thần thái nhiếp người, trầm giọng nói: "Đi đi! Men theo suối về phía đông, đi ít nhất hai, ba dặm đường thì có thể chuyển về hướng nam."

Bàng Nghĩa rào bước tới ôm vội chàng một cái rồi cùng Cao Ngạn chạy đi không dừng bước.

Yến Phi lập tức nhảy lên ngựa, dẫn theo hai thớt ngựa không người biến mất vào mặt nam của rừng sâu.

Hồi 91

Chân Tình Đối Thoại

Ba chiếc Song đầu thuyền xuyên Dĩnh Thủy thẳng tiến lên phía Bắc, đích đến là vùng đất hoang hóa thần bí, vô thiên vô pháp Biên Hoang tập.

Trong khoang thuyền, Lưu Dụ và Giang Văn Thanh ngồi tại chiếc bàn tròn đặt giữa trung tâm cùng nhau đối thoại.

Sáng sớm đã gặp mặt, nhưng đến lúc này họ mới có cơ hội được cùng nhau dốc bầu tâm sự. Tống Bi Phong biết Lưu Dụ có đại sự cần thương lượng với Giang Văn Thanh bèn cố ý lánh vào thư phòng, đồng thời tranh thủ nghỉ ngơi chuẩn bị ứng phó với mọi đột biến có thể xảy ra.

Cuộc đàm phán thương mại với Khổng Tĩnh diễn ra khá thuận lợi với thành ý hợp tác của cả hai bên. Tới lúc Khổng Tĩnh đề xuất trao đổi một trăm xe muối lấy năm trăm thớt chiến mã thượng đẳng, Giang Văn Thanh bèn cố ý xin ý kiến của Lưu Dụ, thấy gã gật đầu, nàng lập tức đáp ứng yêu cầu của Khổng Tĩnh, chẳng những nâng cao thể diện cho Lưu Dụ mà còn khiến cho Khổng Tĩnh hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người không phải tầm thường, vì vậy mà nàng mới chịu một chuyến làm ăn lỗ vốn không tiền lệ như vậy.

Khổng Tĩnh là lão giang hồ, lập tức tỏ thái độ từ sau nhất định không có chuyện này nữa, cho dù Lưu Lao Chi còn có những yêu cầu vô lý khác, Khổng Tĩnh sẽ tự có cách ứng phó. Suy cho cùng thì Khổng Tĩnh cũng tuyệt chẳng có ý muốn làm người phụ họa cho Lưu Lao Chi.

Giang Văn Thanh cẩn thận quan sát Lưu Dụ, lộ vẻ hoan hỉ ra mặt, nói: "Lưu huynh thật sự thần thông quảng đại, ra tay là giải quyết được mọi vấn đề đang làm bọn ta nhức đầu. Khổng Tĩnh là đối tác kinh doanh tin cậy, chúng ta sớm đã nghe danh từ lâu".

Lưu Dụ lúng túng than: "Lần này ta thực phải cảm ơn nàng mới đúng, yêu cầu của tham quân đại nhân lần này thực có phần quá đáng".

Giang Văn Thanh mắt long lanh lờm yêu, mỉm cười mà nói: "Tặng lão năm trăm thớt chiến mã thì sao chứ? Ít nhất cũng thấy rõ được lão là người hám lợi, lại càng minh bạch Huyền soái tại sao chọn chàng chứ chẳng phải lão. Chúng ta từ Yến Nhân và Hoàng Hà bang đã thu được rất nhiều chiến mã, năm trăm thớt bất quá chỉ là con số nhỏ. Biên Hoang Tập đến giờ vẫn là vùng đất giàu có và đông đúc nhất thiên hạ, duy có điều lương thực thật sự khan hiếm. Về phương diện này Khổng Tĩnh là người có kinh nghiệm, so với cả hai chúng ta, làm hai thua một nào có đáng kể gì để nói đến".

Lưu Dụ vô cùng cảm kích việc nàng hiểu và thông cảm với người khác, đồng thời trong lòng cũng xuất hiện cảm giác kỳ dị, khó diễn tả. Nếu nói hẳn cùng Tống Bi Phong là đồng bệnh tương lân, thì gã với nàng là có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Nếu có bên nào thất bại tất sẽ kéo theo bên kia đi cùng.

Sở dĩ gã không sợ Giang Văn Thanh hiểu thấu bí mật của mình, vì điểm tối quan trọng là Giang Văn Thanh minh bạch tại sao gã phải lánh dữ cầu sinh, và rằng gã không có sự lựa chọn tốt hơn.

Gã hỏi: "Có tin tức gì của Nhiếp Thiên Hoàn và Tôn Ân không?".

Giang Văn Thanh lạnh lùng nói: "Nhiếp Thiên Hoàn mặc dù ngoài miệng nói chưa thể phục hồi sau trận tập kích Biên Hoang tập, nhưng thực sự binh lính chưa bị tổn thương nguyên khí và thuyền chiến vẫn chưa bị mất mát nhiều, hiện tại đang thừa cơ ẩn mình dưỡng sức, che giấu thực lực, chân chính chỉ cần tránh được Hoàn Huyền không phải hẳn đi đánh trận là được, đích thị là muốn ngư ông đắc lợi. Mưu ma chước quỷ của

hắn chỉ giấu được thiên hạ chứ đâu thể giấu được muội".

Nàng nhìn Lưu Dụ trầm ngâm không nói, rồi tiếp: "Tôn Ân thì rục rịch muốn động, phái Từ Đạo Phúc chiếm đảo Ông Châu làm đại bản doanh, cường hào các quận, huyện duyên hải rối rít hưởng ứng, chỉ cần phát động, các vùng duyên hải nam Kiến Khang sẽ lập tức rơi vào tay Thiên Sư Quân, loạn động sẽ giống như lửa bén rừng khô lan khắp Kiến Khang, tình thế nguy cấp đến cực điểm, vậy mà Tư Mã Diêu vẫn đang cùng Tư Mã Đạo đấu đá chí tử quả thật khiến người ta dở khóc dở cười. Gã ngu xuẩn Vương Cung không biết đại họa sắp đến, lại thông qua Âu Trọng Tham cầu kết với Hoàn Huyền, thật là không biết sống chết".

Trong lòng Lưu Dụ thầm kêu: "Tuyệt!", Giang Văn Thanh với tình thế phương Nam quả thực nắm rõ như lòng bàn tay, so với các thế lực chính trị khác, chỉ có hơn chứ không thể kém.

Đại Giang bang tổn thất vị tiền bang chủ và rất nhiều chiến thuyền, nhưng sớm đã có ảnh hưởng dân gian, khắp nơi đều có tai mắt. Do vậy hiểu biết của Giang Văn Thanh đối với tình thế phương nam thật là đáng quý.

Đột nhiên, gã cảm thấy mình như một ông chồng xa nhà lâu ngày, về nhà nghe bà vợ thì thầm bên gối kể lẽ tâm tình, tuy rằng Giang Văn Thanh vẫn trong lốt hoa hoa công tử Tổng Mạnh Tề, đàm thiên thuyết địa đại sự quốc gia, nhưng hàng my khoe miệng vẫn tràn đầy xuân ý, đôi lúc cười cười nói nói đậm nét phong tình, khiến tâm tình nặng nề của gã như tạm thời thoát ly bão táp phong ba. Ai da, ta làm sao thế này!

"Lưu huynh suy nghĩ gì vậy?"

Lưu Dụ chợt dạ, hoang mang nói: "À, không có gì, chỉ là đang nghĩ đến tình thế của Kiến Khang, cho dù Tôn Ân có thôn tóm được hết các quận huyện phía Nam, thì Kiến Khang chỉ e cũng không phải dễ hạ, bất quá cũng gây tổn hại nghiêm trọng đến kinh tế và tình hình ổn định của Kiến Khang hiện nay mà thôi".

Giang Văn Thanh dương cặp mắt điểm lệ dán chặt vào gã mà rằng: "Thế sao huynh lại đỏ mặt thế?".

Nói ra câu này, nàng tựa hồ nhận thấy tình huống có điểm bất thường, hai má ửng ửng như có đám mây hồng, khiến nàng càng thêm kiều diễm mê người, phối hợp với y phục nam trang càng mang lại vẻ my lực khác thường.

Lưu Dụ thấy nàng chẳng hề tránh né mục quang của mình như vậy, trong lòng rung động, vội vàng đè nén tập niệm, bối rối nói: "Đồ à, lạ nhỉ!?"

Giang Văn Thanh trừng mắt nhìn hắn nói: "Lưu huynh!"

Lưu Dụ tâm hoảng ý loạn, hoang mang nói: "Ta và Tổng thúc tới Biên Hoang tập là vì một việc vô cùng quan trọng. Ai da, đừng nhìn ta như thế chứ, ta phải thú nhận thật thà thế nào đây? Tiểu thư nàng hôm nay thật là xinh đẹp quyến rũ".

Sắc hồng trên hai má Giang Văn Thanh tan dần, hiện xuất biểu tình thế nào cũng được, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng ban đầu. Đoạn nhẹ nhàng nói: "Không cho huynh ăn nói hàm hồ, mà Lưu huynh tới phải chăng là muốn đối phó với Di Lặc giáo?"

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Tiểu thư đoán rất đúng".

Giang Văn Thanh tiếp: "Ta dựa vào tình hình gần đây của tử địch Di Lặc giáo là Thái Ất giáo mà suy ra, Ni Huệ Huy đích thân xuất động Tứ Đại Kim Cương và hơn ngàn giáo đồ Di Lặc giáo đột kích tổng đàn Thái Ất giáo ở phụ cận Thái Nguyên, xem chút nữa thì nhổ tận gốc rễ Thái Ất giáo. Giang Lăng Hư địch không lại Ni Huệ Huy, thụ thương đào vong không biết tung tích ở đâu. Kỳ quái là Trúc Pháp Khánh tuyệt không hề tham gia hành động lần này, nếu có lão tại đó, Giang Lăng Hư khẳng định không thể nào chạy thoát".

Lưu Dụ nói: "Nhân vì Trúc Pháp Khánh bế quan tu luyện Thập Trụ Đại Thừa Công tăng cao nhất, Ni Huệ Huy ắt hẳn muốn thanh trừ các thế lực phản đối ở phương bắc, để đến khi xuôi nam hợp quân cùng Trúc Pháp Khánh, Di Lặc giáo đồ sẽ không bị Thái Ất giáo hội đối phó, đây là hành động tiên phát chế nhân".

Giang Văn Thanh ngạc nhiên nói: "Lưu huynh thân tại Quảng Lăng, tại sao đối với các việc phát sinh tại bắc

phương lại rõ ràng như vậy".

Lưu Dụ nhân đó đem chuyện gặp Phụng Thiện ra kể hết.

Giang Văn Thanh nhíu mày: "Sở Vô Hạ?"

Lưu Dụ nói: "Tiểu thư đã nghe nói đến cô ta rồi ư?"

Giang Văn Thanh gật đầu đáp: "Thiên kiều mỹ nhân mà, đương nhiên là nghe qua, cô ta là nữ đệ tử chân truyền giỏi nhất của Ni Huệ Huy mà, lại còn là ái nữ của Trúc Pháp Khánh nữa chứ, võ công cao cường là tất nhiên, nhưng công phu mê hoặc nam nhân lại càng là cao thủ. Không biết bao anh hùng hào kiệt đã phải nuốt hận trong tay ả. Nghe nói ả và Từ Đạo Phúc đều có thủ đoạn, nội tình ra sao chỉ e có riêng hai người đó biết. Thị tới Kiến Khang chắc hẳn là nhằm giúp đỡ Vương Quốc Bảo, nói không chừng đó là chủ ý của Tư Mã Đạo Tử nhằm đối phó hôn quân".

Lưu Dụ đối với tâm tư miễn tiện của nàng cảm thấy bội phục vô cùng, đoạn nói: "Ả chủ yếu là muốn cùng tranh giành với Trương quý nhân, hồng nhân của Tư Mã Diệu".

Giang Văn Thanh biến sắc nói: "Lần này thật là hồng rồi".

Lưu Dụ rất muốn nghe ý kiến của nàng, bèn hỏi: "Trương quý nhân khẳng định là cao thủ mê hoặc nam nhân, nếu không sao vừa nhập cung đã khiến Tư Mã Diệu thần hồn điên đảo, bảo gì làm nấy. Tiểu thư có biết Trương quý nhân là do Tư Mã Đạo Tử tiến nhập vào cung không?"

Giang Văn Thanh đáp: "Đấy chính thị là chuyện khiến người ta không cách nào lý giải, Tư Mã Diệu đối với Tư Mã Đạo Tử từ tín nhiệm trở thành nghi kỵ, nghe truyền là do Trương quý nhân bên gối tổ cáo, sau khi kiểm chứng Tư Mã Diệu cũng thấy bất ổn bèn sai Vương Cung đi tiếp quản Dương Châu, hình thành thế tranh đấu kịch liệt với phe phái của Tư Mã Đạo Tử".

Lưu Dụ trầm giọng thốt: "Tiểu thư có biết thân phận chân chính của Trương quý nhân là ái phi của Nhậm Dao Man Diệu phu nhân, hơn nữa còn là thân tỷ của Yêu hậu Nhậm Thanh Thị, rõ ràng là Nhậm Dao đã chết rồi thì quan hệ liên minh giữa Tư Mã Đạo Tử và Trương quý nhân phải buộc phải thay đổi theo".

Giang Văn Thanh động dung nói: "Có chuyện vậy kia à? Lưu huynh làm sao mà biết vậy?"

Lưu Dụ hít thở một hơi sâu, gã không thể không cho Giang Văn Thanh biết bí mật, tương lai nếu nàng mà biết được gã lừa dối mình, quan hệ mật thiết giữa họ sẽ bị phá hoại nghiêm trọng. Điểm quan trọng hơn cả là gã tín nhiệm Giang Văn Thanh.

Lưu Dụ cười khở nói: "Chuyện này nói ra rất dài, nên bắt đầu từ lúc Nhậm Dao bị Tôn Ân giết chết".

Giang Văn Thanh mỉm cười cổ vũ: "Chúng ta còn thời gian mà, bất luận là điều Lưu huynh nói ra kinh thiên động địa đến đâu, Văn Thanh đã có sự chuẩn bị, nếu không Huyền soái đã không chọn chàng làm người kế thừa, phải không?"

° ° °

Yến Phi một người ba ngựa, từ rừng rậm phi ra, vội vàng hướng về Nam.

Chàng đối với vùng đất này khá là quen thuộc, phía trước trăm dặm có bốn tòa thành trì, gần nhất là Định Tương và Tân Hưng, xa hơn chút là Thái Nguyên và Nhạc Bình, luận quy mô đương nhiên Thái Nguyên đứng đầu, bất luận là chiến lược hay kinh tế thì đây cũng là thành thị quan trọng bậc nhất trong khu vực.

Chàng không biết là Ni Huệ Huy sử dụng loại yêu thuật gì, bất quá nghe nói mục đích loại dị thuật cực kỳ tà mên theo truyền thuyết là "Sưu Hồn Đại Pháp", so với huyền môn chánh tông của Tôn Ân rõ ràng có điểm khác biệt.

Ngựa phi như bay trong khu rừng thưa.

Điều khiến Yến Phi khó hiểu là mục tiêu tìm kiếm của dị thuật này rất xa, thuật giả thi hành nhất định phải có liên hệ tâm linh với người bị tìm kiếm, ví như đã từng tiếp xúc qua, mới có thể tiến hành triển khai dị thuật. Nhưng Yến Phi tự vấn mình tại nơi ẩn náu chỉ nhìn Ni Huệ Huy có một lần, tại sao mụ lại có khả năng thi triển yêu pháp với mình được?

Chàng và Tôn Ân tiếp xúc tâm linh là có định hướng, hoặc giả là do công pháp đạo môn là cùng chung nguồn gốc.

Nhưng Sư Hồn Thuật của Ni Huệ Huy chỉ là đơn hướng. Chỉ khi bị tà tâm của Ni Huệ Huy bao vây thì Yến Phi mới nảy sinh cảm ứng.

Hiện tại, Ni Huệ Huy đã bị bỏ lại phía sau nhưng đang không ngừng tiếp cận chàng.

Yến Phi ghim cương, nhảy xuống ngựa.

Ba con ngựa đều sức cùng lực kiệt, không thể chạy xa hơn.

Chàng lấy đồ đạc trên lưng ngựa xuống, lấy tiểu bao phục, lần lượt ôm đầu từng con ngựa nói: "Thôi, về nhà đi".

Cả ba con ngựa chiến này đều thuộc loại tinh tuyển, chỉ cần không rời quá xa khỏi Bình Thành, tất sẽ biết đường về nhà.

Đoạn vỗ lên mông con ngựa vừa cưỡi, mã nhi như hiểu tính người hý dài một tiếng, dẫn hai con ngựa còn lại quay lại rừng rậm.

Yến Phi một mình một kiếm tiếp tục lên đường.

° ° °

Giang Văn Thanh nghe xong, hồi lâu không nói.

Lưu Dụ nói một cách khó nhọc: "Yến Phi và Huyền Soái đều không hiểu chuyện của ta và Nhậm yêu hậu"

Giang Văn Thanh ánh mắt trở nên sâu lắng, đoạn nhẹ nhàng nói: "Hiện tại quan hệ giữa huynh và Nhậm Thanh Thị là như thế nào?"

Lưu Dụ trong lòng nghĩ nàng không những chẳng để ý đến "nước cờ tối hậu" của Nhậm Thanh Thị, càng không quan tâm đến việc gã bị buộc phải thay Nhậm Thanh Thị bảo quản tâm bội, mà chỉ quan tâm đến mối quan hệ giữa mình và Nhậm Thanh Thị, tâm sự con gái thật là khó hiểu. Chẳng lẽ nàng ta có chân tâm với mình chăng?

Nghĩ đến đó, lòng gã bỗng nóng bừng lên: "Ta và ả thuần túy chỉ là lợi dụng lẫn nhau, yêu nữ chung quy vẫn là yêu nữ, ta tuyệt đối không thể phóng tâm tín nhiệm ả được".

Giang Văn Thanh bình tĩnh nói: "Nếu Man Diệu đúng như huynh dự đoán đã giết chết Tư Mã Diệu, Nhậm Thanh Thị có còn giá trị để huynh lợi dụng nữa hay không?"

Lưu Dụ ngớ ngẩn nói: "Ta còn chưa nghĩ đến vấn đề này, bất quá ta đáp ứng ả cùng đối phó Tôn Ân, mà Tôn Ân cũng là kẻ địch của ta, do đó nếu ta có năng lực này, đương nhiên sẽ hoàn thành cả tâm nguyện của ta và ả".

Giang Văn Thanh nói: "Đó là lời hứa nam nhi, việc cha ta thảm tử Tôn Ân phải chịu phân nửa trách nhiệm, do vậy ta ủng hộ việc cùng nhau đối phó Tôn Ân, bất quá Lưu huynh đối với Nhậm Thanh Thị phải đề tâm đề phòng, ả có thể trợ giúp huynh nhưng cũng có thể khiến huynh thân bại danh liệt, huynh phải hết sức thận trọng, đừng để ả dùng thủ đoạn bàng môn tả đạo mê hoặc".

Đoạn thấp giọng nói: "Lưu huynh tín nhiệm Văn Thanh như vậy, Văn Thanh thực lòng rất cảm kích".

Nghe đến "lời hứa nam nhi", trong lòng Lưu Dụ thấy đau đớn, gã đã từng hứa với Vương Đạm Chân, nhưng chưa hề có hành động nào.

May là Giang Văn Thanh đối với gã thông cảm và ủng hộ, khiến gã cảm thấy an ủi phần nào.

Tự đáy lòng đã thốt lên: "Cảm ơn nàng".

Giang Văn Thanh song mục lấp lánh, nói: "Đối phó với Di Lạc giáo vốn là do cha đáp ứng An công, người còn chưa làm được, vậy để con gái này thay cha chuộc tội vậy".

Lưu Dụ than rằng: "Trúc Pháp Khánh là một loại Tôn Ân khác, muốn giết hẳn tuyệt chẳng dễ dàng, huống hồ còn có Ni Huệ Huy và rất nhiều yêu nhân, yêu nữ của Di Lạc giáo nữa".

Giang Văn Thanh nói: "Trác Cuồng Sinh tất biết rõ mối quan hệ giữa chàng và Nhậm Thanh Thị, do vậy ông ta đối với Đại Giang bang bọn ta đều có sự chiếu cố. Chỉ cần ông ấy giúp đỡ, nói không chừng chúng ta có thể dốc toàn lực của Biên Hoang tập đối phó Trúc Pháp Khánh, như vậy khả năng thắng sẽ tăng lên nhiều".

Lưu Dụ nhíu mày nói: "Trừ phi Trúc Pháp Khánh uy hiếp đến suy thịnh tồn vong của Biên Hoang tập, nếu không trừ Trác Cuồng Sinh, chẳng ai muốn có một kinh định như vậy".

Giang Văn Thanh nói: "Nếu Yến Phi vẫn còn đó, chúng ta hoàn toàn toàn có thể thay đổi tình thế, thật là đáng tiếc!"

Lưu Dụ ngậm cười khổ, giả như Yến Phi vẫn còn tại Biên Hoang tập, mình không biết phải làm như thế nào mới đúng.

° ° °

Yến Phi chung quy cũng thành công phong bế linh thức.

Từ trước đến giờ, linh thức chàng luôn rộng mở, tự do chu du khắp nơi, không ngừng tiếp thu mọi hoàn cảnh xung quanh, có lúc thậm chí không thể chế ngự, có lúc ý niệm vừa mới hiện lại bị ý niệm khác thay thế.

Dưới áp lực yêu thuật nặng nề của Ni Huệ Huy mang lại, chàng bắt đầu vì sinh tồn mà dồn hết tâm trí tìm cách ẩn giấu linh thức.

Tập trung tinh thần vào nề hoàn cung tại não bộ, chàng cảm giác rõ tâm linh mình đang hướng ra ngoài, thông qua Tổ Khiếu huyết tại mi tâm, không ngừng tìm tòi và tiếp nhận các tin tức thuộc về tâm linh.

Phát hiện này khiến chàng kinh ngạc và vui mừng, bởi vì như vậy khả năng truyền tâm giữa chàng với Kỳ Thiên Thiên sẽ đại tăng.

Một mặt suy ngẫm đến yếu nghĩa của "Tham Đồng Khế", mặt khác lại mang từng đại khiếu huyết trên người ra lần lượt thử nghiệm công năng.

Đến khi tinh thần tập trung tại đan điền, chàng hiểu rõ như lòng bàn tay rằng mình đã thành công trong việc ẩn tàng linh thức.

Sưu Hồn Thuật của Ni Huệ Huy lập tức bị cắt đứt.

Yến Phi tức thì cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, một mặt ý thủ Đan điền, đồng thời triển khai lớp lớp mê hoặc thủ đoạn của kẻ địch nhằm thoát khỏi địch nhân, mặt khác dốc toàn lực tiến về phía Nam.

Khi mặt trời ngả về phía tây, địa thế đột nhiên biến đổi, một dãy núi dài có sườn dốc chắn ngang trước mắt, cản trở đường đi.

Yến Phi nghĩ sớm muộn gì cũng phải đối chọi với giáo phái Di Lạc, hiện tại đã có biện pháp tuyệt diệu tránh được thuật truy tung thần kì của kẻ địch, sao không dựa vào đó mà ám sát địch nhân, đánh mà không được thì cùng lắm là chạy. Đám yêu nhân này giết một tên thì coi như tích thêm âm đức, giết nhiều tên thì cũng tạm

gọi là công đức vô lượng, hơn nữa còn làm suy yếu thực lực của Di Lặc giáo, giảm thiểu uy hiếp đối với Biên Hoang Tập.

Nghĩ đến đây, quyết ý tiến vào thâm sơn. Lấy ít địch nhiều, đương nhiên là phải dựa vào hoàn cảnh địa thế thiên biến vạn hóa của vùng thâm sơn u cốc.

Càng nghĩ đến đó, không chút do dự, gia tăng tốc lực, nhằm đỉnh cao nhất của ngọn núi mà tiến.

Thoạt nhìn cứ tưởng chớp mắt là đến, nào ai hay khi mặt trời lặn xuống núi, trời chuyển dần tối mới đến được chân núi.

Đi ngược ngoài dự đoán của Yến Phi, đường vào núi dựng lên một tòa sơn môn, phía sau là đường nhỏ dẫn lên núi, cũng không biết là thông đến chỗ nào trên núi.

Sơn môn cũng không còn hoàn chỉnh, chỉ còn lại hai bên là hai trụ đá tròn, phía trên vốn dĩ có bia đá khắc tên của sơn môn cũng bị người dùng trọng vũ khí đánh vỡ, biến thành những mảnh nhỏ ngổn ngang dưới chân trụ đá, cảnh tượng thật là quỷ dị cổ quái.

Không thể không nghĩ đến mọi sự, Yến Phi không phí công tưởng tượng, đạp chân trên con đường nhỏ tiếp tục hành trình.

Lối lên ngoằn ngoèo, tựa như dẫn thẳng lên đỉnh núi.

Vàng trắng khuyết chiếu sáng trên bầu trời xanh xám, ánh sao lấp lánh càng làm lối lên thêm bí hiểm không lường.

Con đường này nhất định khai phá chẳng hề dễ dàng, xung quanh cây rừng hiểm trở, vực sâu trăm trượng, lúc thì vòng qua núi lúc thì xuyên qua tán cỏ thụ mà lên. Sau nửa canh giờ, Yến Phi đã có thể thấy đỉnh núi, bất quá con đường đi tới đó vẫn còn khó có thể nói được.

Vượt qua một rừng cỏ thụ dày đặc, hốt nhiên có tiếng nước chảy ào ào, chỉ thấy bên trái từ độ cao trên mười trượng, hình thành tầng tầng lớp lớp nước đổ xuống, trước mặt lại có một cây cầu treo xuyên qua thác nước tiếp với con đường bên kia, cầu treo lơ lửng giữa không trung, gió núi thổi qua khiến cầu lay lay, động động, kẻ thiếu đảm lược chỉ nhìn qua thôi cũng đảm bảo chân tay mềm nhũn, chưa nói gì tới lúc đặt chân lên cầu.

Yến Phi nổi lòng hiếu kỳ, quên cả sự uy hiếp của Ni Huệ Huy, nhằm hướng điều khiển mà bước tới.

Hồi 92

Đạo Môn Quái Kiệt

Bước lên cầu treo.

Yến Phi giật mình đứng lại, cảnh vật hiện ra trước mắt hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của chàng.

Tường đầu là một tòa đạo quán trùng trùng lầu các, hiện tại như biến thành vùng đất sau khi trải qua tai kiếp, chỉ còn lại những tường ngói đổ vỡ và than gỗ. Nhưng ở phía cuối của mảnh đất hoang tàn nơi đây, trên phiến đá ong lớn dựng lên một ngôi nhà kỳ quái hình vuông, cao rộng khoảng hai trượng, đứng sừng sững lẻ loi đơn độc, trở thành tòa kiến trúc duy nhất trong đạo quán may mắn còn tồn tại.

Toàn bộ đạo quán được xây dựng dựa vào vách núi thiên nhiên, hậu viện hình bán nguyệt chính là vách đá treo leo dựng ngược sâu hàng vạn trượng. Từ chỗ Yến Phi nhìn qua, không gian xung quanh tòa quái thạch như phiêu dật huyền ảo, chỉ biết tặc lưỡi than thở, chỉ có tận mắt chứng kiến mới có thể tin được.

Yến Phi cảm thấy ghệt thở, trong lòng thầm nghĩ nơi này có thể so sánh với bất kỳ cảnh nào trong bốn cảnh đẹp của vùng Biên Hoang, có cơ hội nhất định phải đưa Thiên Thiên đến thưởng lãm.

Đồng thời tự hiểu mình đang hăm thân nơi tuyệt địa, trừ phi nhảy xuống vực nếu không cầu treo phía sau là

đường sinh lộ duy nhất.

Yến Phi cười nhạt, trong lòng thầm nghĩ nếu có thể cùng Trúc Pháp Khánh quyết một trận sinh tử nơi này, khẳng định là chuyện thống khoái phi thường. Từ sau khi gặp Mộ Dung Thùy đến nay, chàng đích xác chưa gặp qua đối thủ nào xứng tầm như vậy.

Tại thời khắc này, nhân được cảnh vật trước mắt dẫn dắt kích thích, Yến Phi tự hiểu rằng về mặt tu dưỡng tinh thần của mình lại tinh tiến thêm một tầng, thoát khỏi tình trạng suy sụp tinh thần sau khi mất đi Kỷ Thiên Thiên mà phần chần trở lại, lúc này chàng thập phần tự tin rằng mình hoang toàn có thể đánh bại bất kỳ đối thủ ngoan cường nào để cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên trở về.

Cho nên chàng không muốn tiếp tục né tránh Ni Huệ Huy, ngược lại còn tranh thủ cơ hội tốt này để chàng luyện kiếm.

Yến Phi xuyên qua khu nhà đã cháy rụi, tiến về phía quái ốc.

Càng tiến gần, dòng chữ khảm phía trên cửa quái ốc dưới ánh sao và bầu trời đêm càng lúc càng lộ rõ hai chữ "Đan phòng"

"Đan phòng"

Yến Phi bất giác nhớ lại, chàng đã từng thoát hiểm hồi sinh tại một Đan phòng tương tự của Độc Tẩu tại Kiến Khang. Đúng lúc này, chàng cảm thấy bên bờ huyền nhai còn có một người nữa.

Cửa lớn của Đan phòng cũng bị phá nát. Yến Phi đến bên cửa nhìn vào, tình cảnh phía trong khiến chàng nhìn ngây người, toàn bộ Đan phòng hầu như không còn thứ gì hoàn chỉnh.

Lò luyện đan cũng bị phá đổ nghiêng ngả, chiếc đỉnh đồng tan thành từng mảnh rải rác khắp mặt đất, bốn vách toàn bộ bị đục phá, tựa như có người lật tung từng tấc đất để tìm kiếm vật gì đó.

Từ lúc vào vùng hỏa hạn đến giờ, chàng chân chính không nhìn thấy một xác chết nào bị cháy cả, thậm chí một xác chết cũng không có. Theo chàng suy đoán, hẳn phải có một thế lực nào đó tiến công vào đạo quán giết hết mọi người rồi đem toàn bộ thi thể ném xuống vực sâu. Sau đó mới tiến hành lục soát đạo quán từng ly từng tí. Hẳn là vì không thu được vật muốn tìm nên động nộ phóng hỏa thiêu sạch đạo quán.

Thủ đoạn hung tàn như thế khiến người cảm phẫn.

Yến Phi vòng qua Đan phòng, tầm mắt không bị bất kỳ vật gì cản trở, lộ ra trước mắt chàng là một vách đá đơn độc hình dáng như cánh cung, trên đỉnh núi chơ vơ, bên ngoài vách núi là bầu trời sao xanh thẫm, đỉnh núi bốn xung quanh như hướng về ngọn cô nhai mà cúi đầu thần phục.

Chính tại vị trí cánh cung, có một người đang chấp tay sau lưng quan sát xung quanh, thần thái thư thái, nhàn nhã.

Người này thân thể cao lớn, mặc áo bào rộng, đầu búi theo lối đạo sỹ, cuồng phong trên trên đỉnh núi thổi tà áo xanh bay phấp phới.

Y phục của Yến Phi cũng bị gió thổi bay phần phật, gió xuyên qua y phục, hơi lạnh thấu xương khiến chàng cảm thấy rất khoan khoái.

Phải chăng người này đã giết sạch toàn bộ người ở đây?

Yến Phi tiến tới sau người đó khoảng hai trượng, trong lòng lại nghĩ đến Kỷ Thiên Thiên.

Chàng dự định tận lực tiến nhập vào Vinh Dương, quyết cứu cho được chủ tỳ Thiên Thiên, nếu không được mới theo kế hoạch đã bàn với Thác Bạt Khuê mà tiến hành.

Trước Phong Minh Hạp sau trận chiến Dĩnh Thủy, chàng mới dần bắt đầu khôi phục lòng tin, cảm thấy hoàn toàn có thể cứu mỹ nhân trở về.

Người đó đột nhiên chuyển thân đối diện với Yến Phi, hắc hắc cười lạnh: "Ta cứ tưởng ai, hóa ra là Yến Phi vùng Biên Hoang".

Yến Phi ngơ ngác.

Chàng dám khẳng định mới gặp người này lần đầu tiên, bất quá có cảm giác giống như đã từng quen biết, vừa rồi lúc nhìn dáng sau lưng của người này thấy quen quen như đã trông qua.

Đối phương khuôn mặt tựa hồ hắc hắc, chân tay gầy guộc mà ẩn chứa lực lượng khó tả, mũi diều mắt sâu, lưỡng quyền nhô cao, cằm nhọn, môi mỏng mím chặt, toàn thân đầy vẻ quái dị, tàn nhẫn. Niên kỷ ước chừng ngoài sáu mươi.

Cặp mắt thỉnh thoảng quắc lên những ánh xanh kỳ dị, phảng phất như lân tinh lạnh lẽo.

Yến Phi nảy sinh ấn tượng đối phương không những là kẻ tính tình cổ quái mà còn là người bạc bẽo.

Đoạn nhẹ nhàng hỏi: "Xin hỏi cao danh quý tánh của tiền bối?"

Người nọ chăm chú nhìn Yến Phi, không đáp mà hỏi ngược lại: "Yến Phi, ngươi tới đây làm gì?"

Lập tức hàn khí bức nhân lập tức vây bủa Yến Phi.

Yến Phi trong lòng chợt run lên, cuối cùng cũng đã đoán biết được đối phương.

Người này chính người đã tập kích chàng và Lưu Dụ ở bên ngoài Nhữ Âm đoạt lấy Thiên địa bội, quỷ diện quái nhân An Thế Thanh.

An Thế Thanh.

Chẳng trách giống như đã từng quen biết, nhân vì hoa dung An Ngọc Tình cũng đôi phần giống lão.

Đoạn cười nói: "Hóa ra là An tiên sinh, dám hỏi trận hỏa thiêu sơn môn này là kiệt tác của tiên sinh".

An Thế Thanh lộ sắc ngạc nhiên kinh dị, rõ ràng thấy được Yến Phi công lực đại tiến, hoàn toàn không bị khí thế của lão ảnh hưởng. Thần tình lãnh đạm nói: "Sai rồi, ta chỉ đến chậm một bước, nếu không tình cảnh lão Giang còn thảm hơn nhiều. Mà ngươi nhận ra An mỗ sao?"

Yến Phi nhún vai nói: "Ta may mắn đã từng gặp qua lệnh thiên kim".

Đột nhiên trong lòng chấn động, đoán ra được "Lão Giang" trong lời nói của An Thế Thanh là thần thánh phương nào.

Lão Giang đích thực là Giang Lăng Hư, tòa đạo quán này chính là Thái Ất quán của Giang Lăng Hư.

Ai mà có thực lực như vậy, lại có thể tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ lực lượng hùng mạnh của Thái Ất giáo, biến Thái Ất quán thành một đồng gạch vụn?

An Thế Thanh bước tới hai bước, chỉ còn cách Yến Phi chừng một trượng, chân khí cường đại như băng sơn đổ ập đến vây hãm Yến Phi, nếu đổi là người khác chỉ sợ đã thổ huyết thối lui, nhưng Yến Phi vẫn ung dung như không, chẳng hề nhú mày đến một cái.

Anh Thế Thanh chau mày nói: "Ngọc Tình lại tha cho ngươi sao?"

Yến Phi ngơ ngác hỏi: "Nàng lại muốn giết ta ư?"

An Thế Thanh thờ dãi: "Ai, Con gái lớn rồi! Ngươi anh hoa tiêu sái thế này, chẳng trách Ngọc Tình không thể hạ thủ, chuyện không tốt này thôi để lão già này thay thế vậy".

"Keng"

Điệp Luyến Hoa đã xuất vồ.

An Thế Thanh song thủ khép vòng lại với nhau, một đạo chân khí cường đại xoáy thẳng tới Yên Phi.

"Bình".

Yên Phi thân kiếm hợp nhất xông thẳng vào luồng kinh khí hình trụ, kiếm phong chỉ thẳng vào tâm trụ khí, trụ kinh giống như hoa nước văng ra bốn phía, nhất thời kinh khí cơ bản bị đẩy sang bên.

An Thế Thanh lập tức chuyển thân nghênh đón Yên Phi, hai ống tay áo múa lên như cuồng phong loạn vũ, nhưng sự cuồng loạn cực độ ấy lại ẩn hàm phương pháp vô cùng huyền diệu, ống tay áo cuốn theo kinh khí kinh người, lợi hại hơn hẳn thần binh lợi khí, nhu cương đầy đủ, thiên biến vạn hóa, nhu như roi tiên, cứng tựa đao thương, ẩn ước khí thế vô khổng bất nhập, cuồng loạn công đến.

Trong sát na, hai bên đã giao thủ hơn mười chiêu. Lại đã hoán đổi vị trí.

Yên Phi đã bước tới phía bờ vực, hoành kiếm đỉnh lập; An Thế Thanh thì chuyển sang vị trí của chàng, hai bên thành thế đối diện.

Yên Phi thổ ra một ngụm máu huyết, thần sắc lại vẫn ung dung nói: "An tiên sinh quả nhiên cao minh, Yên Phi đã được lĩnh giáo".

An Thế Thanh từ sắc mặt đỏ hồng chuyển dần về trạng thái ban đầu, hiển nhiên cũng không dễ chịu gì.

Song mục bạo phát sát khí cực thịnh, âm giọng lạnh lẽo như sương tuyết, nói: "Cao minh? Người dám nhạo báng lão phu chăng?".

Yên Phi cảm thấy hơi hiểu tính tình của lão, chẳng những tính tình hẹp hòi cổ quái, mà còn lãnh khốc vô tình. Chỉ qua hai lần lão thi triển độc thủ với mình, thì thấy lão coi mạng người như cỏ rác, mọi sự đều lấy bản thân làm trung tâm, bất luận sống chết của kẻ khác ra sao.

An Ngọc Tình có người cha như vậy, thật là khiến người ta không thể ngờ được.

Nếu đem so sánh, Tôn Ân hơn hẳn lão ở phong phạm đạo môn cao thủ. Luận vũ công đạo thuật, hai người gần như tương đồng, nhưng về mặt tu hành khẳng định Tôn Ân còn cao hơn An Thế Thanh vài bậc.

Yên Phi thầm mừng.

Tự hiểu rằng bản thân đích xác có nhiều tinh tiến, so với lần giao thủ trước cùng An Thế Thanh, thực là khác hẳn.

Yên Phi lạnh lùng nói: "An tiên sinh chớ nên nổi giận, người đã không thể giết được tại hạ, thôi thì kết thúc trong hòa khí có hơn không. Nếu An tiên sinh vì khoái ý nhất thời, không chịu dừng tay, có thể sẽ tiện nghi cho kẻ khác".

An Thế Thanh nói: "Chỉ là tiện nghi cho người mà thôi".

Lời còn chưa dứt, tụ ảnh đầy trời lại thẳng hướng Yên Phi công tới.

Điệp Luyến Hoa trong tay Yên Phi lại lần nữa bạo khởi, thoáng chốc tạo thành một màn kiếm ảnh trùng trùng, liên tiếp mở rộng khuếch tán như chiếc dù hư thực nan phân xòe ra nghênh tiếp tụ ảnh của An Thế Thanh đang xô đến.

Loại kiếm pháp này lấy uy lực "hữu hình" và "vô hình" hợp nhất lại, kiếm khí sắc nhọn, hóa giải hoàn toàn kinh khí của An Thế Thanh từng khiến chàng cùng Lưu Dụ cật lực đối chọi.

An Thế Thanh không ngờ Yên Phi càng ngày càng lợi hại, cao thủ tương tranh nhân nhượng là tự sát, lão

chủ động tấn công trước, Yến Phi bị động mà toàn lực phản công, hai người như cùng trên lưng hổ, chỉ có thể kết thúc khi một trong hai thọ trọng thương hoặc cả hai cùng lưỡng bại câu thương mà thôi.

Lão cũng không biết rằng Yến Phi chính là đang lúc đột phá cửa ải quan trọng nhất.

Từ lần công hãm Bình Thành, cơ hội cứu thoát chủ tì Kỳ Thiên Thiên lần đầu tiên lóe sáng, trạng thái trầm cảm của Yến Phi dần dần hồi phục. Trong cuộc đấu tranh đuổi bắt tinh thần cùng Ni Huệ Huy, Yến Phi là càng thông hiểu thêm dị năng thông huyền của bản thân, lòng tin vì thế càng lớn mạnh. Những cảm thụ về cảnh quan tráng lệ Thái Ất quán vừa rồi, càng giúp chàng đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, kiếm thuật tự nhiên như nước nổi thuyền lên, các đợt công kích của An Thế Thanh thật là cơ hội tốt để hoàn thành cả quá trình mài luyện.

Sát na trước khi kiếm và tụ giao kích, An Thế Thanh thò đôi tay khẳng khiu từ ống tay áo, chưởng chỉ cuồng loạn điểm liên tiếp vào vùng kiếm ảnh của Yến Phi.

Những tiếng "đỉnh đỉnh, đang đang" vang lên không ngừng.

Trong chớp mắt, hoặc chưởng hoặc chỉ của An Thế Thanh liên tiếp đập vào Điệp Luyến Hoa đến hơn mười lần.

Hai người tách rời nhau, Yến Phi tả thủ tụ các ngón lại thành đao, ngoan cường bổ chính diện vào ngọn quyền huyền ảo của An Thế Thanh đang đánh tới như sấm sét.

Hai người đồng thời chấn động mãnh liệt, gần như không thể tiếp tục được nữa.

Yến Phi chuyển thân bay ra, miệng thổ một búng lớn máu tươi, thương thể phát tác trầm trọng.

An Thế Thanh cũng loạng choạng lùi lại, thiếu chút nữa thì lặn ra đất, cố gắng đứng vững.

"Oa" lên một tiếng đồng thời cũng phun ra một búng máu tươi.

Song phương lưỡng bại câu thương.

"Bình"

Yến Phi phát giác lưng mình vừa chạm vào bức tường đá của Đan phòng, bèn dựa theo tường đá mà trượt ngồi xuống đất.

An Thế Thanh người lắc lư nghiêng ngả lùi lại đến sáu, bảy trượng mới đình bộ, mặt mũi đỏ bừng, dáng vẻ như kẻ say rượu.

Yến Phi một mặt vận công trị thương, mặt khác ngậm hít một hơi chân khí, thuận thế để Điệp Luyến Hoa ngay phía trước mình. Nội thương của chàng có vẻ trầm trọng, e rằng phải mất vài ngày mới có mong phục nguyên, tại thời điểm khẩn cấp thế này, chàng thụ thương có thể gây ra hậu quả rất nghiêm trọng, bởi lẽ chàng đã vô pháp ứng phó với Ni Huệ Huy hoặc Trúc Pháp Khánh.

Chàng hiếm khi căm ghét một ai đó, nhưng tại thời khắc này bất giác muốn đem cái lão già cứng đầu bất cận nhân tình An Thế Thanh này ra chạt làm mấy khúc.

Thật sự thì mấy lần chàng đã vì An Ngọc Tình mà hạ thủ lưu tình, nhưng An Thế Thanh chẳng biết tốt xấu, cứ bức bách chàng phải toàn lực mà tự bảo kỳ thân. Luận công lực chàng vẫn kém An Thế Thanh cả giáp tý hỏa hầu, vì vậy mới nói dễ nghe thì là ngang sức ngang tài, khó nghe một chút thì cuối cùng vẫn là đồng quy ư tận thôi.

An Thế Thanh rốt cuộc cũng đứng vững, song mục hung quang lóe sáng từng bước từng bước tiến lại phía chàng.

Tới cách Yến Phi chừng hai trượng, An Thế Thanh hung hăng quát: "Người lại định giờ trò yêu thuật gì đấy, sao thần tình lại biến thành cổ quái như vậy".

Yến Phi đứng dậy, lạnh lùng nói: "Ni Huệ Huy lại tìm thấy ta rồi".

An Thế Thanh rúng động hỏi: "Người vừa nói cái gì?".

Yến Phi vung Địch Luyến Hoa trở vào An Thế Thanh, tức thì kiếm khí đại thịnh.

An Thế Thanh không ngờ chàng vẫn có kháng lực ngoan cường như vậy, kinh hãi lùi lại một bước, nói: "Cái gì mà Ni Huệ Huy?".

Nghe âm điệu của lão, tựa như úy kỵ Ni Huệ Huy phi thường, hoặc giả là sợ Trúc Pháp Khánh vốn theo mục như hình với bóng.

Yến Phi dứt kiếm vào bao, trong lòng thầm kêu khổ, chàng nhân vì giao thủ với An Thế Thanh, không thể quan bế trạng thái tâm linh đặc thù nên mới bị Ni Huệ Huy phát giác được vị trí của chàng. Khiến cho chàng đau đầu nhất là cho dù chàng có phong tỏa tâm linh không cho phát tiết ra ngoài thì bản thân vẫn bị nội thương, mà ở tuyệt địa này căn bản vô phương đào thoát, cho dù có lối thì cũng không chạy xa được, đúng là lần này đích xác bị lão đầu tử đáng hận này hại chết.

Đoạn nói: "Lão bây giờ đã hiểu ai chiếm tiện nghi rồi chứ, Ni Huệ Huy từ Nhạn Môn thẳng hướng truy sát tới đây, hy vọng người và mục là lão hảo hữu, nếu không tiền bối người cũng khó tránh kiếp nạn này".

An Thế Thanh rất cực biến sắc, trầm giọng nói: "Người vừa rồi cảm ứng thấy Sưu Tinh Truy Thần Thuật của mục, thực không?".

Yến Phi nói "Đúng là như thế, nếu Yến Phi này nói sai một chữ xin để ta vĩnh viễn không thể siêu sinh".

An Thế Thanh chợt gầm lên một tiếng, chuyển thân lao về phía cầu treo.

Yến Phi thầm kêu không hay, truy bức sau lưng lão, kêu lớn: "Mau trở lại, lão chạy thế chính là sẽ gặp Ni Huệ Huy đấy".

An Thế Thanh đột nhiên dừng lại, đứng ngay tại chân chiếc cầu treo.

Yến Phi lao đến bên cạnh lão, bạt xuất Địch Luyến Hoa.

Chiếc cầu treo dài độ ba trăm bộ đung đưa theo gió, không ngừng phát ra tiếng kéo kẹt do ma sát của dây chèo hòa quyện với âm thanh của thác nước.

An Thế Thanh kinh hãi hỏi: "Người muốn làm gì?".

Yến Phi thản nhiên như không nói: "Đương nhiên là chém đứt cầu treo rồi, còn có lựa chọn nào khả dĩ hơn?".

An Thế Thanh biến sắc nói: "Người phải biết đây là Cô tuyệt nhai, vách dốc cao dựng đứng, dù võ công người cao cường đến đâu cũng khó lòng leo lên".

Yến Phi cúi đầu nhìn xuống, cười nói: "Nhảy xuống thì sao, sức nước hoàn toàn có thể giải trừ tiêu hao lực rơi xuống".

An Thế Thanh nhìn chàng chăm chú tựa như mới gặp chàng lần đầu, nghĩ ngợi nói: "Bên dưới khắp nơi là loạn thạch, chỉ cần rơi trúng phải khối đá lớn nào, người sẽ khó tránh khỏi vận mệnh tan xương nát thịt".

Yến Phi điềm nhiên nói: "Chỉ ít cũng có năm thành cơ hội rơi trúng xuống nước, còn hơn là để bọn yêu nhân Di Lặc giáo lăng nhục đủ điều đúng không? Nếu muốn động thủ thì nhanh lên, sau đó lui vào Đan phòng ẩn nấp, khiến cho địch nhân nghi thần nghi quỷ, há chẳng phải tuyệt sao?".

An Thế Thanh không nén nổi phì cười nói: "Hảo tiểu tử".

Đoạn quát: "Động thủ".

Hai người nhăm cầu treo kiếm vung, chường cắt, chỉ thoáng sau đầu này của cây cầu đã rời ra, từng khúc từng khúc va đập vào vách đá bên kia vực, lập tức đứt thành từng đoạn rơi xuống dòng nước bên dưới.

Cô tuyệt nhai đích thị biến thành cô tuyệt với thế gian.

Tiếng gió thổi từ con đường phía trước truyền lại.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, đoạn toàn lực quay đầu chạy về phía Đan phòng, cả hai cùng ngồi dựa lưng vào hai góc tường khác nhau trong Đan phòng, đều dâng lên cảm giác vô lực.

Bất giác đưa mắt nhìn nhau cười khổ, không ngừng hỗn hển.

An Thế Thanh thở dài: "Là ta không tốt. Ài, hơn bốn mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên ta nói lời xin lỗi với kẻ khác".

Ác cảm của Yến Phi với lão cũng giảm đi phần nào: "Lão ca thật người nóng nảy, sự thật chúng ta vô oán vô cừu, lão lại trước sau hai lần muốn lấy cái mạng nhỏ của ta".

An Thế Thanh nói: "Ta thích người đổi sang gọi ta bằng lão ca, từ sau cứ thế mà kêu nhé! Lần đầu tiên ta muốn giết các người là vì nhầm người là người của lão Giang hoặc lão Ân, lần này muốn giết người là vì tìm mãi không thấy bảo vật, muốn tìm người để phát tiết. Hiện tại khí giận đã tiêu tan rồi. Phát giác ra tiểu tử người cũng khá thú vị, chẳng trách mà Ngọc Tình không nỡ giết người".

Yến Phi hỏi: "Lão tìm cái gì thế? Thiên địa bội há chẳng phải trong tay lão sao?".

An Thế Thanh đang định trả lời, đột nhiên thanh âm rung động lòng người của Ni Huệ Huy không cao không thấp văng vẳng từ phía cầu treo truyền đến, tựa như thì thầm bên tai: "Yến Phi chàng tự cho là thông minh rồi cục lại bị cái thông minh hại lại, lại chém đứt cầu treo tự hãm thân vào tuyệt địa, người ta có lý nào lại nỡ giết huynh cơ chứ? Cái mạng nhỏ nhỏ của chàng vốn là do nô gia cứu từ tay Tôn Ân, oan gia à, ra đi để nô gia được ngắm dung mạo tuấn tú của chàng được không? Chuyện gì cũng có thể thương lượng được mà".

An Thế Thanh kinh hãi nói: "Tặc bà nương này ma công ngày càng tinh tiến, chẳng trách lão Giang không qua nổi mụ. Người ngàn lần chớ tin lời của mụ đấy, niên kỉ của mụ e rằng đủ để làm mẹ người đấy".

Yến Phi nghe xong cảm giác lạnh lạnh sau sống lưng, phải chăng chính mụ đã mang mình rời khỏi đấu trường, rồi lại đem mình chôn sống xuống đất.

Vậy sự thực là thế nào đây?

Hồi 93

Nhưng Thị Bằng Hữu

Yến Phi và An Thế Thanh yên lặng trong giây lát, chờ mãi không thấy Ni Huệ Huy nói thêm gì.

An Thế Thanh không nhin được bèn ngo đầu ra ngoài xem, ngạc nhiên nói: "Không thấy bóng dáng ai cả".

Bèn quay sang Yến Phi nói: "Yêu phụ hản là cố ý làm ra vẻ cao thâm mặt trắng, thử dò xem phản ứng của chúng ta thế nào. Mặt khác cử người tìm kiếm sợi dây dài, chỉ cần móc được vào một cây đại thụ bên này là có thể dễ dàng vượt qua được rồi".

Yến Phi nói: "Mụ muốn thử ta thôi, bởi vì mụ không biết sự có mặt của lão ca. Cao thâm mặt trắng là ta chứ không phải mụ. Ví dụ vì sao ta lại một mình đến chỗ tuyệt địa này, lại còn cắt đứt cầu treo tự hãm thân mình nữa? Rốt cuộc là Yến Phi đang giở trò yêu ma gì đây?".

An Thế Thanh cười nói: "Đúng, vì sao người biết rõ Ni Huệ Huy truy đuổi phía sau mà vẫn đến Cô tuyệt nhai chỉ có mỗi đường xuất nhập cơ chứ?".

Yến Phi bất chợt phát giác ra lão này tính tình như trẻ con, dù đang trong tuyệt cảnh mà tâm tình vẫn vui chơi nghịch ngợm như một đứa trẻ.

Đoạn cười nói: "Bởi vì căn bản ta không biết đây là Cô tuyệt nhai".

An Thế Thanh thần tình chợt lộ vẻ ngơ ngác, tiếp theo không nhịn được ôm bụng cười như điên, cười đến chảy nước mắt, phần vì sợ kinh động đến địch nhân, phần vì sợ động chạm đến nội thương, nhịn cười trông đến là khổ sở".

Gật đầu lia lịa nói: "Câu trả lời thật hay".

Sau khi ho rũ rượi, mãi một lúc sau mới hồi phục trở lại, nói: "Yêu phụ này trời sinh đa nghi, cho dù cầu treo vẫn còn cũng chưa chắc đã dám lỗ mãng xông sang đâu".

Đoạn quay sang Yến Phi nói: "Người còn có thể ứng phó tiếp không".

Yến Phi cười khổ thốt: "Miễn cưỡng thì cũng có thể đại chiến được mười hiệp".

An Thế Thanh khổ sở nhịn cười, xua tay nói: "Đừng làm ta cười nữa, nếu không đến năm hiệp ta cũng chịu không nổi. Ai da, người có phải định chuẩn bị nhảy xuống vực đấy à? Định đánh cuộc xem rơi vào nước hay rơi vào đá tự tử sao".

Yến Phi khôi phục vẻ ung dung, nói: "Với thương thế hiện tại của chúng ta, việc nhảy xuống nước hay đụng vào đá thì kết quả cũng như nhau, khẳng định là nội thương phát tác không thể chịu đựng được, kết cục là sẽ bị chết chìm hay bị nước cuốn đập vào đá ngầm mà thôi".

Trong lòng chàng cảm thấy cảm giác thật là hoang đường, bọn họ vốn dĩ là đối địch lại trở thành đồng cam cộng khổ, nay lại cùng nhau nhảy xuống núi thì lại càng hoang đường không tưởng được, nói ra khẳng định chả có ai tin được.

An Thế Thanh ngạc nhiên nói: "Đã như vậy, sao người vẫn có vẻ ung dung tự tại, giống như đang thưởng thức thần thái tuyệt đẹp của cảnh đêm tại cô nhai vậy".

Yến Phi liếc nhìn lão, nói: "Lão ca chẳng phải cũng tâm tình vui vẻ cởi mở như một tiểu hoạt tử đấy sao".

An Thế Thanh nói: "Ta làm sao mà giống như hài tử được, ta năm nay đã sáu mươi lăm tuổi, chuyện bi hoan li hợp của đời người cái nào mà chưa từng trải qua cơ chứ, chết sớm hay muộn nào có gì đáng tiếc. Chỉ có Yến Phi người đang lúc khí huyết phương cương, có cả cuộc đời tốt đẹp rộng mở chờ đợi hưởng thụ phía trước thôi".

Yến Phi bực dọc nói: "Ta căn bản không nghĩ đến sẽ tuyệt mệnh ở đây. Sẵn có thời gian ta có thể hỏi lão ca một vài vấn đề được không?"

An Thế Thanh thần nhiên nói: "Chỉ cần có liên quan đến việc đào thoát ra ngoài, lão ca ta vì bản thân mình, đương nhiên là biết gì nói đấy, những chuyện khác xin miễn bàn tới".

Lại thở dài: "An Thế Thanh ta một đời anh hùng, không ngờ lại có lúc khốn khổ như thế này, Yến Phi người thật là tài ba, chỉ trách là ta đã quá hồ đồ".

Yến Phi hỏi: "Lão ca người vì chuyện gì mà đến Cô tuyệt nhai này?".

An Thế Thanh nhíu mày đáp: "Chuyện đó quan hệ gì tới việc thoát thân?".

Yến Phi nói: "Thời gian không còn nhiều, đáp lời thì có gì hại cho lão? Nếu trốn không được thì nhảy xuống vực, trốn được thì lão còn phải cảm ơn ta ấy chứ".

An Thế Thanh gật đầu nói: "Đúng, chết đến nơi rồi còn giấu cái gì cơ chứ. Ta được tin là, Di Lạc giáo đại tiên công vào Thái Ất quán trên Cô tuyệt nhai, Giang Lăng Hư thụ thương một mình đào thoát, không rõ tung tích,

Thái Ất quán bị san thành bình địa. Sở dĩ ta lập tức bỏ hết mọi việc từ Kiến Khang đến đây là hy vọng có thể tìm được dị bảo của sư môn, còn thì cái đó là thứ gì người không nên biết thì tốt hơn".

Yến Phi trực giác mách bảo hẳn là dị bảo An Thế Thanh đang tìm kiếm đích thị là ""Đan kiếp", đương nhiên là lão mất công vô ích. Bởi vì ""Đan kiếp" vốn dĩ đã bị chàng nuốt vào bụng, chắc giờ đã tiêu hóa xong rồi.

Lại tiếp tục hỏi: "Phía trong đan phòng bị tìm kiếm tung lên, chắc hẳn là do lão ca làm chứ?".

An Thế Thanh nói: "Cái đó ta cũng không biết, khi ta tới vốn dĩ đã như vậy rồi".

Yến Phi hỏi: "Giang Lăng Hư là người như thế nào?".

An Thế Thanh lộ thần sắc coi thường nói: "Lão chỉ giỏi nhất là mua vui cho lão đầu tử, hắc. Tức là làm cho sự phỏ của lão vui vẻ, cũng có chút gì đó thông minh, suốt ngày toàn đưa ra những ý tưởng méo mó, ta thực cố gắng cũng không hợp được".

Yến Phi nói: "Người với lão hẳn là rất quen thuộc".

An Thế Thanh cười lạnh: "Ta và lão sớm chiều gặp nhau đến hơn hai mươi năm, làm sao mà không hiểu rõ tính cách của lão cho được".

Yến Phi ngạc nhiên nhìn lão.

An Thế Thanh kiên nhẫn nói: "Ta không muốn đề cập đến lão nữa, thế còn vấn đề gì nữa không?".

Yến Phi nói: "Vẫn là liên quan đến lão, nếu như Di Lặc giáo dốc toàn lực đến đây, Ni Huệ Huy võ công lại không hề kém Giang Lăng Hư, hơn nữa đây vốn là tuyệt địa, Giang Lăng Hư làm sao có thể đào thoát được?".

An Thế Thanh chấn động nói: "Đúng, với tính cách của hắn, khẳng định là không thể cam tâm hãm thân nơi tuyệt địa, chắc chắn là có đường thoát hiểm".

Yến Phi và An Thế Thanh không hẹn mà cùng quay nhìn đan phòng, người nọ nhìn người kia.

An Thế Thanh chán nản: "Nếu như có bí đạo thì ta đã phát hiện từ lâu rồi, những chỗ còn lại toàn là gạch vỡ, nhất thời làm sao mà tìm kiếm?".

Yến Phi nói: "Ta đoán không sai kẻ đập phá đan phòng đến từng viên đá từng hòn ngói này đích thị là bọn yêu nhân của Di Lặc giáo, bởi vì chúng phát giác ra Giang Lăng Hư sau khi trốn vào đan phòng thì mất tung tích, cho là đan phòng có bí đạo nên đập phá tất cả để lục soát tìm kiếm, cuối cùng không thấy mới phải bỏ đi".

An Thế Thanh trầm ngâm nói: "Suy luận của ngươi cũng hợp tình hợp lý, bất quá trong đan phòng đích xác không có bí đạo".

Yến Phi nói: "Trong đan phòng xác thực không có bí đạo, lão theo cửa chính trốn vào đan phòng, đóng chặt cửa sắt, sau đó lại theo vách tường đào tẩu, chạy đến bờ vực. Hắc, lão làm sao có thể nhảy xuống vực tự tử chứ nhỉ".

Vỗ vỗ vào bức tường đá phía sau: "Bức tường này khẳng định là có cửa ngầm, bất quá chúng ta không cần phí sức tìm kiếm, bởi vì có thấy cũng chỉ là phương tiện ra vào thôi".

An Thế Thanh chăm chú nhìn vách đá xanh cách đó ba trượng, lẩm bẩm nói: "Ta minh bạch rồi. Không hề có bí đạo chạy trốn mà chỉ có bí huyết để tăng thân, đó là nơi hồi nhỏ chúng ta chơi chò trốn tìm vô ý phát hiện ra. Ta nhớ lại rồi, ài, thoáng chốc đã mấy chục năm rồi, ta thiếu điều đã quên mất".

Tiếp đó nhảy vọt lên, hướng về phía trước, nhảy nhót hân hoan nói: "Mau lên, chậm sẽ không kịp, lần này chúng ta được cứu rồi".

An Thế Thanh dừng bước bên bờ vực, đoạn cởi áo bào bên ngoài, nói: "Nếu lúc thường ta có thể vận công dùng tay bám tường, trèo xuống chừng nửa trượng, là có thể đến được một động khẩu sâu lõm chừng một trượng. Chỉ là hiện tại thì không được, nếu dụng kinh như thế chỉ sợ nội thương phát tác, vì vậy đành phải nhờ đến công cụ hỗ trợ".

Yến Phi đang nhìn xuống vách núi, đúng thật là rừng đêm sâu thẳm, sâu không dò tới được, điều khiến người ta phát lạnh là vách núi dốc nghiêng vào trong, cô nhai như chơ vơ lơ lửng giữa không gian mênh mông, không phán đoán được hình dạng của vực đá ra sao.

Có thể tưởng tượng năm đó cao nhân đạo gia lập nên quán này làm nơi tu thân tựa hồ hoài niệm một mối ưu tình nào đó.

Nhìn thấy An Thế Thanh cuộn áo bào lại trông giống như một cuộn dây lớn, hoài nghi nói: "Ta xem dây bằng áo bào này không đủ cứng cáp, áo bào này của lão có thể tin tưởng được chứ".

An Thế Thanh đặt một đầu vào tay Yến Phi, cười nói: "Áo bào này của ta không phải loại tầm thường, mà là được dệt từ tơ bằng tằm, chắc chắn vô cùng, không sợ đao kiếm, người yên tâm đi".

Rồi hít một hơi thở sâu nói: "Người giúp ta xuống vào trong bí huyết trước, sau đó người nhảy xuống, ta sẽ kéo người vào".

Yến Phi chuyển thể tọa mã, miễn cưỡng vận chuyển chân khí, hai tay túm chặt sợi dây làm bằng áo bào, gật đầu nói: "Xuống đi".

An Thế Thanh tóm lấy đầu kia, nhìn kỹ chàng một lượt nghe chừng có chút do dự, sau đó nhẹ nhàng nhảy ra ngoài bờ vực, biến mất phía dưới.

Sợi dây làm bằng áo bào căng lên như dây đàn.

Yến Phi toàn thân chấn động, chút nữa không giữ nổi, khổ sở đến mức ngũ tạng như đảo lộn, không tưởng là lực kéo lại cuồng mãnh đến vậy.

Chàng cảm thấy An Thế Thanh ở đầu kia đang đưa chao đảo, tiếp đến tay chợt nhẹ hẳn, hiển nhiên là An Thế Thanh đã thành công vào bí huyết.

Yến Phi lau mồ hôi túa ra, tự nhủ nội thương nghiêm trọng hơn mình nghĩ.

An Thế Thanh từ bên dưới quát khế: "Mau nhảy xuống".

Yến Phi trong lòng thầm nghĩ việc này có khác gì mang tính mệnh đánh cược, nếu An Thế Thanh không giữ được áo bào mình sẽ rớt xuống vực sâu ngàn trượng, thịt nát xương tan. Bất quá ngã chết vẫn còn tốt hơn là rơi vào tay Ni Huệ Huy, bèn nghiêng chặt răng, tận lực đề khí khinh thân rồi nhảy xuống.

Bên tai gió thổi, chớp mắt đã hạ xuống gần trượng, An Thế Thanh xuất hiện ngay trước mặt đứng bên trong bí huyết, song mục lấp lánh kỳ quang.

Áo bào lại một lần nữa căng hết sức, Yến Phi lơ lửng dưới mép huyết khoảng nửa trượng, gió núi phàn phật càng tăng thêm phần nguy hiểm.

Yến Phi ngừng đầu ngược nhìn lên, vừa lúc An Thế Thanh thò ra từ bí huyết, hai người đối mặt nhìn nhau.

Dưới ánh trăng sáng mờ mờ, khuôn mặt An Thế Thanh chợt hiện ra một nụ cười quỷ dị nói: "Nếu không phải vì ta không nỡ bỏ bằng tâm ý đã theo ta tung hoành thiên hạ mấy chục năm nay, ta sẽ cứ như thế buông tay để tên tiểu tử người tính mệnh ô hô. Hà, ta mới giờ thủ đoạn nho nhỏ cũng có thể thanh toán tiểu tử nhà người, người nghĩ ta có thể để kẻ đã nhìn thấy Thiên địa bội hợp bích còn sống được sao? Tiểu tử người đi đi."

Một tay lôi áo bào, tay kia nhắm trước mặt Yến Phi đánh ra một chưởng.

Yến Phi nào ngờ giờ khắc này lão lại đột nhiên thừa lúc người lâm nguy trở mặt, nhanh trí kêu to một tiếng: "Đan kiếp".

Áo bào rung mạnh, An Thế Thanh lập tức thu hồi chưởng đang đánh tới chụp lấy đuôi bào, hai mắt lấp lánh nói: "Người vừa nói cái gì vậy?".

Yến Phi khí huyết nội thể như đảo lộn, mắt nổ đom đóm, tay nắm chặt lấy đuôi bào, đoạn nói: "Đan kiếp hiện đang nằm trong người ta, nếu có nửa lời hư ngôn ta sẽ chết bất đắc kỳ tử".

Chàng nói đích thực là không dối trá.

An Thế Thanh nói giọng nghi ngờ: "Đừng lừa dối ta, không thể có khả năng đó được, làm sao Đan kiếp lại rơi vào tay người?".

Yến Phi thăm rủa trong lòng, miệng thì nói: "Lão đích thị là đang kiểm cái lọ đồng nhỏ bên ngoài có gắn hai chữ "Đan kiếp" có đúng không?"

Cho dù gió lạnh vẫn thổi bên tai nhưng toàn thân Yến Phi xuất mồ hôi đầm đìa, nhưng kỳ quái là chân khí nội thể lại có dấu hiệu hồi phục, bắt đầu tập kết về trong đan điền.

Yến Phi vội tìm cách kéo dài thời gian, cười khỏ nói: "Ta giờ làm sao dùng tay mà lấy cái lọ đó cho người xem được?"

An Thế Thanh giận dữ nói: "Chớ có giả thần giả quỷ, nếu không ta sẽ buông tay cho người rơi xuống, sau mấy ngày nghỉ dưỡng thương sẽ trở xuống tìm người lấy bảo y và lọ đồng".

Yến Phi đang có lời muốn nói.

Phía trên đột nhiên có tiếng động truyền tới, nghe chừng là tiếng y phục phát động.

An Thế Thanh song mục lập tức hiện hung quang, Yến Phi trong lòng kêu không ổn, biết lão định buông tay liền vội đưa tay chỉ vào miệng mình.

An Thế Thanh song mục hung quang tiêu tán, biến thành ngơ ngác trừng mắt nhìn chàng, trán toát mồ hôi, hiển nhiên là lão không thể chi trì lâu hơn được.

Yến Phi ra hiệu cho lão kéo mình lên, lần thứ hai chỉ tay vào miệng biểu kỳ như nếu lão không kéo thì sẽ kêu to lên.

Phía trên đột nhiên truyền đến tiếng nam nhân nói: "Khải bẩm Phật nương, không tìm thấy bóng dáng ai cả".

Âm thanh Ni Huệ Huy vang lên: "Không thể thế được, rõ ràng ta cảm giác thấy hắn đang ở trên cô nhai này".

Yến Phi trong lòng thầm nghĩ may mắn là mình đang có ý thủ đan điền, đã phong bế tâm linh, khiến tinh thần không phát tiết ra ngoài.

Ni Huệ Huy nói: "Bốn người các người mau hộ pháp cho ta, ta muốn lập lúc thi triển pháp thuật tìm xem tiểu tử này đã trốn đến chỗ nào?".

Yến Phi bắt đầu được nâng lên từ từ, hiển nhiên là An Thế Thanh cuối cùng đã khuất phục.

Yến Phi trong lòng cười thầm cố ý gia tăng trọng lực, nhằm tiêu hao chân khí còn sót lại của An Thế Thanh. Không phải là chàng muốn đem tính mạng ra đùa mà vì thương thế đã có nhiều khởi sắc, dù rằng An Thế Thanh không giữ nổi áo bào, chàng vẫn có thể dùng lực bám vào thành vực mà leo lên thạch huyết.

Khi đầu Yến Phi nhô lên đến cửa bí động, mắt nhìn thấy An Thế Thanh mồ hôi túa ra đầy đầu, mặt đỏ như lửa. Đột nhiên buông tay, An Thế Thanh đang dùng tất cả khí lực kéo chàng lên trên liền mất thế, lập tức cả người lảo đảo về một phía chạm vào vách vực "bình" một tiếng.

Yến Phi hai tay bám vào mép động, vận lực đề khí phi thân bay lên chui vào trong lòng bí động.

Bên ngoài gió núi ào ào, che lấp hoàn toàn tiếng động trong lòng huyết, không sợ kinh động tới địch nhân.

Yến Phi vươn mình đứng dậy, nhìn An Thế Thanh bụi đất đầy đầu, nhếch nhác bò dậy từ nơi tối tăm trong huyết, cười nói: "Lão ca lâu ngày không gặp".

An Thế Thanh quả thật hơn người, mặt mũi tỉnh khô, phổi sạch bụi bặm trên người, cười nói: "Lão đệ chớ có hiểu lầm, ta chỉ muốn thử tài ba ứng biến của lão đệ trong tình cảnh sanh tử tồn vong thôi, người qua ải này rồi đấy".

Bất chợt chồm tới, một tay khoa bào hướng về Yến Phi, như để che mắt, tay kia phóng xuất cân chỉ điểm vào yếu huyết trên ngực chàng.

Yến Phi không biết là nên tức giận hay buồn cười, lúc này An Thế Thanh chẳng khác gì kẻ tiểu nhân vô sỉ, chẳng có nửa điểm phong phạm của bậc cao thủ, ai ngờ được An Ngọc Tình thanh tú mỹ lệ như tiên lại có người cha như vậy. Lúc này chiêu thức lão sử thập phần lợi hại nhưng công lực chưa bằng một nửa thành so với trước.

Yến Phi ung dung rùn người tọa mã tránh được băng tầm y, dùng chỉ đối chỉ, đánh thẳng vào ngón tay của lão.

An Thế Thanh kêu thảm một tiếng, như điều đứt dây, lần thứ hai văng vào vách động.

Lần này thì lão không thể đứng dậy được nữa, kinh ngạc nói: "Nội thương của người đã tốt hơn rồi à".

Yến Phi tiến về trước hai bước, cúi đầu nhìn, cười mà rằng: "Chỉ tốt hơn một chút, may mà để thu thập lão đầu tử vô tình vô nghĩa thì có dư".

An Thế Thanh dựa vào tường ngao ngán, miệng thở hổn hển, khó nhọc nói: "Đan kiếp phải chăng thực sự có trong người người?".

Yến Phi kỳ lạ nói: "Người chết là hết, biết hay không biết có khác biệt chứ".

An Thế Thanh không chút xấu hổ nói: "Chính vì ta muốn chết cho sớm nên mới hỏi người. Có gan thì hạ thủ đi".

Yến Phi giận dữ nói: "Giết lão thì cần gì có dũng khí hay không? Có tránh ra không? Để ta còn qua cửa động bên kia".

An Thế Thanh hoài nghi nói: "Người định bức ta nhảy xuống vực thẳm à? Đừng quên là ta chỉ hét to một tiếng, kinh động tới Ni yêu phụ là trên đường xuống hoàng tuyền sẽ có người cùng bầu bạn đấy".

Yến Phi không mấy thân thiện nói: "Niệm tình lão tìm ra cửa vào bí động, lần này tha cho lão đó".

An Thế Thanh chần động quay về vách động phía sau, đoạn thò tay sờ soạng, vui mừng nói: "Lại là lão đệ người tài giỏi, bức tường phía sau lại biến thành trơn tru rồi".

Yến Phi nói: "Người muốn lấy lòng ta thì lập tức tránh đường để ta qua".

An Thế Thanh vội vàng bò dậy, Yến Phi tránh quá một bên để lão dịch ra bên ngoài động khẩu.

Yến Phi bước tới tận đáy thạch huyết, hai tay bắt đầu thăm dò. Lần thứ nhất An Thế Thanh đụng vào vách đá chàng vẫn chưa phát giác, đến lần thứ hai lão đập vào vách chàng đã nghe thấy tiếng vọng lại, hiển nhiên là phía sau vách động là khoảng trống.

"Tìm thấy rồi".

An Thế Thanh vui mừng chồm tới, cứ tựa như giữa lão và chàng chưa hề có phát sinh gì, hỏi: "Ờ đây à?".

Yến Phi hừ thủ áp vào vách động, cười nói: "Cái này gọi là trời không tuyệt đường người, nhìn xem".

Đoạn dụng lực, nhằm vách động mà đẩy, vách động lõm vào chừng nửa thước, phát ra một tiếng "rắc".

An Thế Thanh cười hềnh hếch nói: "Lão Giang thổ đế này thật không ngờ lại thiết kế bí đạo ở đây, chẳng trách lại có thể thoát khỏi độc thủ của Ni yêu phụ".

Yến Phi biết tử bích đã biến thành hoạt môn, vận lực đẩy mạnh một cái, vách đá rộng mở, bên trong tối đen với mục lực của hai người cũng không trông thấy gì cả.

An Thế Thanh từ trong áo lấy ra hỏa tập, đoạn nói : "Nhìn ta xem", rồi nhóm lửa lên.

Trong động bừng sáng.

Xuất hiện trước mắt là một con đường tạo bởi nhiều bậc đá kéo xuống phía dưới và mất hút trong bóng tối.

An Thế Thanh than rằng: "Thật khiến người khác khó mà tin được, chỉ có tận mắt chứng kiến mới rõ sự thật thôi".

Yến Phi lãnh đạm nói: "Bí đạo này không thể quá dài, nếu thông thẳng đến tận chân núi thì vài trăm năm làm chưa chắc đã xong".

An Thế Thanh nhìn về phía chàng, thấp giọng hỏi: "Chúng ta vẫn là bằng hữu, đúng không?".

Yến Phi cười ha hả: "Chúng ta không phải là bằng hữu thì là gì chứ?".

Hồi 94

Hỏa Kiếp Thủy Độc

Yến Phi mở lớn cặp mắt, khắp không gian mưa từ trên bầu trời rắc xuống làm vùng núi chuyển thành vùng đất mênh mông mưa bụi, xa xa ở mặt nam của dãy núi thấy ẩn hiện đồng ruộng bát ngát, đồi núi nhấp nhô.

Nếu không phải chàng cảm ứng được An Thế Thanh đã tỉnh lại, chàng có thể ngồi như thế thêm một ngày nữa, cho tới khi hoàn toàn phục nguyên.

Bất quá trái với ý liệu của chàng, sau khi trải qua nửa buổi chiều tĩnh tu, thương thế của chàng đã hồi phục được bảy tám phần.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của chàng, bậc thang đá của bí đạo sau khi đi xuống hơn hai mươi bậc, kéo ngang ra hàng trăm trượng xuyên qua lớp bùn dưới cô tuyết nhai đưa bọn họ đến đồng nham thạch lớn. Nham thạch khảm tại nơi sườn núi, cánh rừng ngút ngàn bao quanh hỗn loạn, tuy vẫn không có một con đường có thể qua nhưng đương nhiên chẳng thể làm khó cao thủ như bọn họ.

Hai người thân thụ trọng thương không dám xuống núi lúc đêm khuya, bèn khoanh chân đả tọa cho tới tận lúc này.

Yến Phi sớm đã lánh qua một bên khối nham thạch để đả tọa, nhìn trộm An Thế Thanh chỉ cách nơi chàng một trượng, lão đang bất động nhìn ra xa, trên mặt hiện xuất thần tình thương cảm thất ý.

Thương thế của lão hiển nhiên đã có nhiều biến chuyển, lập tức phát giác việc Yến Phi chăm chú nhìn mình, thờ dài: "Ta đã hết rồi. An Thế Thanh đã xong rồi. Không thể đánh thắng đứa trẻ người, thiên hạ đã không còn phần của ta, sẽ không ai xem ta ra gì nữa".

Yến Phi trong lòng thầm nghĩ trong lòng lão chẳng biết đang có ý niệm quý quái gì trong đầu, nhưng mà bất luận lão giả ra bộ dáng cử chỉ như thế nào, chàng cũng không thể tùy tiện tin tưởng lão.

"Vì sao muốn giết tại hạ?"

An Thế Thanh vẫn không ngó qua chàng, tâm tro ý lạnh nói: "Ta không phải đã nói qua sao? Bởi vì người đã nhìn qua tình huống lúc Thiên địa bội hợp bích".

Yến Phi khó hiểu hỏi: "Nhưng tại hạ chưa thấy qua Tâm bội, xem được thì có làm sao? Lẽ nào dưới tình huống thiếu Tâm bội, tại hạ vẫn có thể tìm được Thái Bình Động Cực kinh sao?"

An Thế Thanh lãnh đạm đáp: "Bởi vì người không rõ Tâm bội chỉ là một phiến ngọc thạch trơn nhẵn như kính, không có văn dạng gì, cho nên Thiên địa bội nhiều khả năng có thể đã là toàn bộ bản đồ tâm bảo rồi".

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Vì sao lại sẵn lòng nói cho tại hạ biết bí mật này?"

An Thế Thanh rốt cục quay lại nhìn chàng, trong mắt lộ ra vẻ chán nản không có cách nào tả được, ngữ khí lại bình tĩnh như nói chuyện của người khác, nói: "Bởi vì ta đã mất đi hùng tâm tráng chí, lại thấy người không niệm thù cũ, cho nên cảm thấy cùng người nói chuyện gì cũng đều không có vấn đề. Ai, ta đã hơn mười năm không có cơ hội cùng người khác nói chuyện tâm sự rồi".

Yến Phi đã lĩnh giáo qua sự phản phúc vô thường của lão, đối với lão cần còn nhiều cảnh giác, nhin không được chỉ ra chỗ sơ hở hỏi: "Lệnh thiên kim thì thế nào? Ông chẳng lẽ cho tới bây giờ không cùng con gái nói chuyện tâm sự gì sao?"

An Thế Thanh hiện ra vẻ mặt đau khổ, nói: "Ngọc Tình từ lúc sáu tuổi đã theo thân nương bỏ đi, đến mấy năm gần đây mới đến gặp ta, tuy chỉ là cách một đỉnh núi, nhưng ta đã hơn mười năm chưa thấy qua mẹ của nó".

Yến Phi ngăn người nói: "Các người lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao làm ra tình trạng đó? Hắc, tại hạ chỉ là thuận miệng hỏi, hoang nhân vốn không nên quan tâm đến chuyện riêng của người khác".

Ánh mắt An Thế Thanh chuyển về cánh rừng xào xạc dưới mưa nhỏ đầy trời, thở than nói: "Là ta không tốt. Suốt ngày trầm mê đan đạo, cuối cùng tự chuốc phải đại họa, trúng phải Đan độc, chẳng những tính tình đại biến, hành vi tư tưởng lại càng kỳ quặc cổ quái, khi sanh ra ác niệm, đạo công cũng vì thế mà giảm sút cực nhiều, bất luận nàng khuyên ta thế nào, ta vẫn là tính xấu không đổi. Nàng bèn tức giận mang Ngọc Tình bỏ ta mà đi, đến lánh tại một ngọn núi khác kết cỏ làm nhà mà sống, còn nói nếu như ta dám bước chân đến đó nửa bước, sẽ lập tức tự sát. Ai, An Thế Thanh ta cả đời người, chỉ có nàng có thể làm cho ta động tâm, chỉ hận ta không biết quý trọng, đã phụ mất ân tứ của hoàng thiên đối với ta".

Trong lòng Yến Phi nghĩ như vậy mới hợp lý, An Thế Thanh sở dĩ "danh bất phù thực" như vậy, đều vì luyện đan luyện vào lối rẽ, lời nói của lão cũng giải thích được vì sao tài hoa khí chất của An Ngọc Tình với lão lại có phân biệt xa cách như vậy.

Thừa cơ hỏi: "Tâm bội của lão ca vì sao lại rơi vào trong tay yêu hậ của Tiêu Dao giáo?"

An Thế Thanh hồ thẹn đáp: "Là ta không tốt, trúng phải kế của yêu nữ, thấy ả hôn mê tại nơi sơn cước, liền động sắc tâm với ả, bị ả quay ngược lại đùa giỡn một hồi lừa mất đi Tâm bội. Ta không phải muốn thoát tội cho bản thân, tất cả đều là Đan độc trên người làm hư chuyện, mất đi đạo tâm, tình huống lúc đó, ta không muốn nhắc lại. Cũng vì việc đó đã kích phát quyết tâm giải trừ Đan độc của ta, cho nên mới đến nơi đây tìm Đan kiếp. Từ sau khi lão đầu tử chết đi, Đan kiếp lại chẳng thấy tông tích, ta luôn luôn hoài nghi Đan kiếp là được giấu ở trên Cô Tuyết nhai".

Lại nhìn về phía chàng, nói: "Người làm sao biết được Đan kiếp? Có phải thật sự giấu ở trên người người? Ai. Đừng nên dùng thủ đoạn đùa bỡn với ta, lòng ta bây giờ đối với việc gì cũng đều như tro tàn, dù cho có lấy được Đan kiếp thì sao chứ? Chuyện lão đầu tử làm không được, ta có lẽ cũng không thể, căn bản không ai có khả năng thuần phục Đan kiếp".

Yến Phi nhún vai nói: "Đan kiếp sớm đã bị ta nuốt rồi".

An Thế Thanh chấn động kêu lên: "Cái gì?"

Yến Phi đem sự tình kể ra, không đành lòng nói dối lão.

Sau khi nghe xong, An Thế Thanh hiện ra thần sắc bi thương cực độ, gật đầu nói: "Lòng ta bây giờ có lẽ đã chết, trở về Vân Vụ sơn sống nốt quãng đời còn lại, từ nay về sau không bước chân vào giang hồ nữa bước, để tránh bị mất mặt".

Lại nói: "Lão đệ nếu có việc cần làm, xin cứ tự tiện, ta còn muốn ngồi tại đây một lúc, tưởng nhớ chút việc".

Yến Phi mỉm cười nói: "Tại hạ có một chủ ý cổ quái, lão huynh tìm đến tại hạ, không phải muốn tìm Đan kiếp sao? Tạm thời sao không thuận phục Đan kiếp sống".

An Thế Thanh chấn động lần nữa, ngơ ngẩn nhìn chàng.

Yến Phi nói: "Tại sao không thử một chút xem sao?"

Song chưởng của Yến Phi đặt trên lưng An Thế Thanh, hỏi: "Đan độc là cái gì?"

An Thế Thanh đáp: "Đan phân ra nội đan và ngoại đan, ta sở dĩ được người ta gọi là Đan vương, nguyên nhân chính là đem được nội đan ngoại đan hợp thành một thể, vừa phụ trợ vừa tăng thêm. Mà bất luận lò đỉnh luyện thuốc, luyện đan tu chân, nói cho cùng vẫn là "thủy hỏa chi đạo", hỏa cực biến thành "kiếp", thủy cực biến thành "độc". Đan kiếp Đan độc, thật ra là hai thái cực của sự luyện đan không đúng cách. Nói như vậy lão đệ hiểu được chút nguyên nhân chưa?"

Yến Phi giật mình hỏi: "Lão ca muốn tìm Đan kiếp, chính là muốn lấy kiếp chế độc, có phải không?"

An Thế Thanh thở dài: "So với Đan kiếp, Đan độc trong cơ thể ta căn bản là không đủ, cho nên không tồn tại năng lực gì chế phục vấn đề đó. Khả năng lớn nhất là sau khi ta nuốt vào Đan kiếp, lập tức hóa thành tro than. Bất quá nếu lão đệ là ta, trải qua tư vị nhiều năm bị Đan độc tổn hại, cũng thống khoái thà để cho thiên hỏa thiêu đốt mà chết".

Chân khí của Yến Phi tại kinh mạch trong người lão chu du một vòng, phát giác lão đạo công phu thâm hậu, lại không có chỗ nào có chút gì dị dạng, kinh ngạc hỏi: "Tình hình trong cơ thể lão ca rất bình thường mà".

An Thế Thanh cười khổ nói: "Nhân vì ta đã thi triển bí kỹ tỏa độc, đem Đan độc đã làm thay đổi cả đời ta mật phong vào trong đan điền, vậy cũng đã làm ta mất đi ít nhất ba thành công lực, làm ta có chút đắc ý vì có bốn sự tùy ý ép vào đáy đan điền.

Yến Phi nói: "Lão ca cần phải giải phong chế mới được".

An Thế Thanh thở dài: "Để ta giao phó hậu sự đã".

Yến Phi kinh hãi hỏi: "Không phải nghiêm trọng đến thế chứ?"

An Thế Thanh nói: "Còn nghiêm trọng hơn ta nói, cứ mỗi lần Đan độc phá cấm mà ra, trước khi ta thành công đem nó mật phong trở lại, hành hạ ta chết đi sống lại. Tình huống như thế hai năm gần đây có tần suất tăng dần. Sáu tháng trước, Đan độc từng ba lượt phá vỡ cấm chế của ta, lần gần nhất ta khó khăn lắm mới áp chế được. Cho nên bây giờ tự giải phong chế, mà lão đệ lại không thể trợ giúp ta, ta khẳng định sẽ không có năng lực cũng như đầu chí để đối phó với nó. Cho nên khi lão đệ phát giác khuôn mặt của ta bắt đầu băng hóa kết sương, thì ngàn vạn lần chớ nên do dự, lập tức kết liễu ta, miễn cho ta chịu đựng hơn mười ngày khổn khổ".

Yến Phi trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ, tuy rằng khó khăn mà An Thế Thanh đối mặt rất khác biệt, nhưng cũng có thể từ nỗi thống khổ của mình mà phát sinh đồng cảm với lão. Nguyên nhân chính là uy hiếp của Đan độc, chẳng những đem đường đường một Đan vương biến thành một kẻ tiểu nhân trá trở, mà còn làm cho một phần công lực của lão vì muốn phân ra kiềm chế Đan độc mà giảm sút rất nhiều.

Vội nói: "Hãy khoan".

An Thế Thanh nói: "Sớm hay muộn không phải cũng giống nhau sao? Là tốt là xấu cũng nên thử một lần".

Yến Phi nói: "Tại hạ có một trực giác, nếu lão ca thời giải khai cấm chế như vậy, để cho Đan độc như hồng thủy không có đề ngăn tuôn ra, không chỉ lão ca sẽ táng mệnh, tại hạ có lẽ cũng không tránh được tai ương độc kiếp".

An Thế Thanh nói: "Sợ cái gì, lão đệ nếu thấy tình thế không ổn, thì hãy vận kinh đem ta chấn xuống nham thạch, cam đoan lão đệ người hoàn toàn không tổn hại. Chớ quên người là Đan kiếp sống, đối với Đan độc có kháng lực mạnh hơn so với bất cứ cao thủ nào".

Yến Phi nói: "Tại hạ nếu như là người như thế, căn bản sẽ không mạo hiểm khu trừ Đan độc cho lão. Cho nên chúng ta bây giờ có cùng vận mệnh, bất luận sống hay chết, tại hạ cũng sẽ kiên trì đến cùng, không thành công thì không dừng. Lão ca hiểu chưa?"

An Thế Thanh im lặng trong khoảng khắc, nói: "Nếu ta có thể vì Ngọc Tình tác chủ, ta sẽ đem Ngọc Tình hứa gả cho người, chẳng những vì Ngọc Tình là niềm kiêu hãnh lớn nhất của An Thế Thanh ta, mà còn vì người là người tìm khắp trên đời cũng khó gặp được. Ha. Đương nhiên nó chỉ biết nghe theo lời của mẹ nó, mà sẽ không nghe ta. Ha ha. Người có đề nghị gì tốt không?"

Yến Phi nói: "Cấm chế của lão ca ràng buộc Đan độc, giống như đề đập ngăn nước lũ cuồng bạo, nếu có thể chỉ mở một đập nước, tại hạ sẽ nhiều cơ hội dẫn dắt, kèm chế dòng hàn lưu Đan độc, sau khi dẫn khắp toàn thân kinh mạch của lão ca, rồi lại chuyển vào trong cơ thể của tại hạ. Lúc Đan độc tiết xuất, tại hạ cùng lão hợp lực hóa hàn thành ấm, sau đó dung hợp trong chân khí bản thân. Cái này gọi là phương pháp dùng kiếp thuần độc. Lão ca có nghĩ rằng sẽ làm được không?"

An Thế Thanh trầm ngâm nói: "Biện pháp của lão đệ chẳng những có sáng tạo, mà còn khó bề tưởng tượng. Chỉ hận ta vẫn không có bản lĩnh khai mở đập nước, chỉ có khả năng phá vỡ toàn bộ đề đập".

Yến Phi cười nói: "Chỉ cần lão ca có năng lực hộ đề là được, chân khí của tại hạ sẽ xâm nhập vào bên trong đan điền lão ca, tìm đến đề đập, mở khai thủy đạo. Hắc, chuẩn bị".

An Thế Thanh lập tức chú tâm chờ đợi, nói: "Đến đi".

o o o

Lưu Dụ ngây người đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh đẹp mê người của bờ tây Dĩnh hà lúc mặt trời lặn.

Có tiếng gõ cửa.

Lưu Dụ nói: "Mời vào".

Tổng Bi Phong đi vào phía sau gã, nói: "Tâm tình như thế nào rồi?"

Lưu Dụ nói: "Tốt hơn nhiều rồi".

Sau khi mời Tổng Bi Phong ngồi, liền ngồi xuống một cái ghế khác.

Tổng Bi Phong nói: "Ta đặt mình vào hoàn cảnh của người đem toàn bộ sự tình nghĩ lại một lần, bằng lòng rằng người tốt nhất đem quan hệ với yêu hậu, nói rõ với Yến Phi. Nếu như người thấy khó mở miệng, ta có thể thay người giải thích với y".

Lưu Dụ cười khổ nói: "Lúc gặp y rồi nói".

Tổng Bi Phong nói: "Người và Đạm Chân tiểu thư vẫn có liên lạc chứ?"

Lưu Dụ trong lòng lập tức xuất hiện đủ loại tư vị, chán nản lắc đầu.

Tổng Bi Phong thở dài: "Ta hiểu được tâm tình của người, cách trở cao môn hàn tộc đã tồn tại gần trăm năm, bất kỳ kẻ nào cũng không thể tại một khoảng thời gian ngắn thay đổi được truyền thống thâm căn cú đế này.

Vương Cung lại càng là cao môn của cao môn. Ai".

Lưu Dụ thấp giọng nói: "Tổng thúc yên tâm, tiểu diệt hiểu được chất vải mặc của mình là thứ gì".

Tổng Bi Phong thấp giọng hỏi: "Tiểu Dụ có biết đại thiếu gia từng vì việc này xuất lực cho người không?"

Lưu Dụ ngẩn người nói: "Huyền soái?"

Tổng Bi Phong nói: "Huyền soái từng tự miệng cảnh cáo Vương Cung, muốn y hủy bỏ hôn ước của Đạm Chân tiểu thư với con trai Ân Trọng Kham, lý do đương nhiên không phải vì tâm của Đạm Chân tiểu thư hướng về người, mà là vì Ân Trọng Kham cùng Hoàn Huyền có quan hệ mật thiết, một khi Hoàn Huyền tạo phản, Vương Cung bởi vì hôn nhân của nữ nhi sẽ ở vào vị trí rất bất lợi".

Trong lòng Lưu Dụ tràn đầy cảm kích với Tạ Huyền. Do đó cũng có thể thấy được Tạ Huyền gia thế hiển hách hơn hẳn Vương Cung, lại tịnh không có thiên kiến cao môn hàn tộc.

Lưu Dụ hỏi: "Vì sao Tổng thúc cùng với tiểu diệt đàm luận về Đạm Chân tiểu thư?"

Tổng Bi Phong lãnh đạm đáp: "Người ngồi vững chưa, nhân vì ta lập tức muốn nói cho người, Huyền soái vì người mà nghĩ ra phương pháp duy nhất cưới hỏi hoàng đế Đạm Chân tiểu thư, lại không ai dám có dị nghị".

Lưu Dụ chấn động mãnh liệt, nói không nổi nửa câu, chỉ ngây người trừng mắt nhìn Tổng Bi Phong.

° ° °

Yến Phi mở choàng mắt ra, đã là thời khắc mặt trời lặn tại núi tây.

Lúc này công lực của chàng đã hồi phục hết, tâm cảnh yên tĩnh và bình hòa, thanh tịnh tự tại. Chỉ qua một đêm, chàng đã kinh qua mấy kiếp, tinh thần công lực tự có đột phá, lòng tin cứu lại được chủ tỳ Thiên Thiên càng thêm kiên định không lay chuyển.

An Thế Thanh chẳng biết đã đi đâu.

Tại trên cây đại thụ trước khối nham thạch, bị vị cao thủ tiền bối danh xưng là đan vương bặt một mảng vỏ cây, có khắc lưu ngôn, viết rằng: "Kiếp hết độc qua, lại có sinh mạng mới.

Yến Phi nổi lên cảm giác vui mừng.

Trước đêm qua, An Thế Thanh hèn hạ vô sỉ đã tan biến, Đan vương An Thế Thanh trước kia uy nhiếp thiên hạ lại sống trở lại, cho nên trong vài chữ để lại cả sự tiêu sái, bỏ đi lại càng tiêu sái hơn nữa, để Yến Phi có thể dễ dàng tiêu hóa Đan độc hấp thụ từ nơi lão, giống như ăn được một loại bổ phẩm giúp thêm cho tiên thiên chân khí của chàng có được từ Đan kiếp.

Tối hôm qua phương pháp lấy Hỏa kiếp giải trừ Thủy độc tịnh không phải không gặp chút khó khăn nào, chỉ bằng kinh nghiệm và công lực của Yến Phi thật chưa đủ để đối phó, may mắn là lúc An Thế Thanh tới lúc không phải phân thần kiểm chế Đan độc, linh giác đột nhiên hồi phục lại, hai người chung tay hợp lực, dốc hết tâm trí, rốt cục đã thành công đem thủy hỏa dung hợp. Tại quá trình hiểm tử hoàn sinh này, giống như Đan vương không giữ lại chút gì, trao cho chàng một kho kiến thức khổng lồ về đan thuật, lợi ích quả thực không thể đong đếm được.

Yến Phi từ trên tảng nham thạch đứng dậy, gió núi phớt qua, ống tay áo phát phơ, thuận tay cầm lấy Diệp luyện hoa bên cạnh cài lại sau lưng, ngửng đầu nhìn trời hít dài một hơi chân khí.

Những ngôi sao bắt đầu hiện ra ở trên trời, bóng tối đối với thị lực của chàng lúc này hoàn toàn không có chút ảnh hưởng.

Chàng ảm ước cảm thấy An Thế Thanh không đợi chàng hồi tỉnh mà phiêu nhiên bỏ đi, là gấp trở lại Đạo sơn tìm thê tử của lão, tìm trở lại những thứ đã mất đi. Yến Phi tự tin rằng An Thế Thanh sẽ có được kết quả viên

mãn, bởi vì lão đã trở lại thành con người mà vợ lão yêu thương lúc trước. An Ngọc Tình sẽ vì sự hàn gắn trở lại của cha mẹ nàng mà vui mừng hơn hở.

Đôi mắt xinh đẹp thần bí đó lại tái hiện lên trong tâm chàng.

Nàng lạnh lùng đối với thế tình phải chăng vì An Thế Thanh thụ Đan độc ảnh hưởng lớn tới tính tình? Nàng từng nói qua rằng không đặt Thiên địa bội trong lòng, nhưng lại không chịu buông tha Nhậm Thanh Thị, nhiều khả năng có thể là vì Nhậm Thanh Thị hiển lộ ra một mặt xấu xa của An Thế Thanh mà đau lòng, vì thế cố tình muốn nhắm vào Nhậm Thanh Thị thu hồi công đạo.

An Ngọc Tình từng cứu một mạng chàng dưới kiếm của Nhậm Dao, bây giờ cũng coi như chàng đã báo đáp đại ân đó phần nào.

Mối quan hệ vi diệu giữa bọn họ cũng có thể nói đã bước sang một trang mới.

An Ngọc Tình tuy là nữ tử đã từng làm chàng động tâm, bất quá bây giờ tình cảm của chàng đã đặt hết lên người Kỷ Thiên Thiên, chẳng thể dung nạp thêm người khác nữa.

Chàng quyết định lập tức khởi trình đi đến Vinh Dương.

Chàng cũng biết rằng không thể bằng lực lượng của bản thân mà cứu được chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên từ trong tay Mộ Dung Thùy, nhưng ít ra chàng muốn gặp mặt nàng một lần, chẳng những là an ủi nỗi khổ tương tư, mà còn muốn mặt đối mặt chứng thật tình yêu của Kỷ Thiên Thiên đối với chàng vẫn không có gì thay đổi.

Chàng muốn rõ tình huống thật sự của Kỷ Thiên Thiên, muốn biết nàng vì sao không truyền lại dù chỉ là đôi lời.

Nếu Kỷ Thiên Thiên đã chuyển tình yêu sang Mộ Dung Thùy, chàng sẽ im lặng rút lui, trở về Biên Hoang Tập sống nốt quãng đời còn lại, mặc cho sinh mệnh có thêm một vết thương vĩnh viễn không thể phai mờ, tiếp tục cuộc sống cô độc tịch mịch của chàng.

Tiếng gió vút lên một tiếng.

Yến Phi từ khối nham thạch vọt lên, hướng về một cây đại thụ ở dưới khối nham thạch bầy, tám trượng xa hoành thân lên trên một cành khô, lại mượn lực bắn lên, nhẹ nhàng như lông vũ gặp cây vượt cây, gặp rừng xuyên rừng hướng xuống nơi sơn cước mà lướt đi.

Trời đất như vì chàng mà hoan hô tán tụng.

Chàng đã tiến vào một cảnh giới mới của võ đạo, mỗi một động tác đều phát xuất theo lẽ tự nhiên, không có một chút gì bất ý, không cần ngưng thần suy nghĩ, chân khí trong cơ thể liền sẽ tự nhiên vận động, mà thân thể lại có thể tạo ra những phối hợp không chê vào đâu được, khiến cho chàng mỗi khi có ý niệm trong đầu thì liền có thể tùy tâm sở dục mà thực hiện một cách thuận lợi.

Loại cảm giác này chẳng những là chưa từng có trước đây, mà còn động lòng người đến cực điểm.

Từ sau khi bị Tôn Ân đánh bại, phá mồ mà dậy, chàng từng có loại cảm giác như vậy, lúc đại chiến Mộ Dung Thùy, cảnh giới của chàng càng tăng lên đến đỉnh điểm có thể đạt được lúc ấy.

Nhưng việc sắp thành lại hỏng, chỉ trong nháy mắt đành trở mắt nhìn Kỷ Thiên Thiên rơi trở lại trong ma chướng của Mộ Dung Thùy, cảnh giới của chàng liền tụt dốc đi xuống.

Đến khi Thác Bạt Khuê công hãm Bình Thành, mọi người nghĩ ra đại kế cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, chàng liền từ chán nản thất ý mà phấn chấn trở lại, sinh ra đầu chí mạnh mẽ.

Bây giờ hấp thu được Đan độc, đem Hỏa kiếp Thủy độc, hai thái cực trái ngược của đạo gia tu chân chi bảo dung hợp quy nhất, chàng cuối cùng đã đạt đến cảnh giới viên mãn.

Chàng lại không có chút sợ hãi, cho dù phía trước tương lai mờ mịt không lường trước được.

Duy Nhất Xuất Lộ

Sự thật là Lưu Dụ đã sớm đoán được lời Tống Bi Phong muốn nói.

Lần cuối cùng gặp Tạ Huyền, là đêm khi cùng Vương Đạm Chân tư bôn thất bại, đêm đó Tạ Huyền tự miệng nói cho gã, sẽ nghĩ cách kéo dài làm lỡ hôn ước của Vương Đạm Chân và Ân Sĩ Duy, để gã có thời gian một, hai năm, lên được vị trí đại thống lĩnh của Bắc phủ binh, như thế gã sẽ có cơ hội trở thành người có quyền thế nhất ở phương nam. Hoặc giả có cơ hội lấy được Vương Đạm Chân.

Nguyên nhân của sự chấn động trong lòng gã là sự cảm kích Tạ Huyền đã nói là làm, Tạ Huyền đối với gã thực sự là chí tình chí nghĩa.

Tống Bi Phong mỉm cười nói: "Người có đoán được cảm nang diệu kế của Huyền soái không?"

Lưu Dụ gật đầu đáp: "Tiểu diệt chỉ khi ngồi ở ngôi thống suất Bắc phủ binh, sự tình mới có thể có chuyển biến".

Tống Bi Phong lãnh đạm nói: "Người suy nghĩ lại sai một điểm, trở thành thống lĩnh Bắc phủ binh mặc dù có quyền có thế, nhưng vẫn không có biện pháp phá bỏ tình hình đối lập phân cách cao môn vọng tộc và hàn môn. Cho dù người đem Vương Cung giết đi, thì cũng chỉ khiến người mất đi sự hỗ trợ của cao môn phương nam, khi đó người muốn bảo trì quyền thế cũng không dễ dàng, đừng nói đến việc đoạt được mỹ nhân về".

Lưu Dụ đột nhiên thở gấp mấy hơi, nói có vẻ khó tin: "Huyền soái muốn tiểu diệt trở thành..."

Tống Bi Phong gật đầu nói: "Đúng. Tại phương nam chỉ có một người có thể đứng ngoài cái gọi là quyền quý chí thượng, không chịu ảnh hưởng của phân cách cao môn hàn tộc, là trở thành người đứng đầu phương nam".

Lưu Dụ sắc mặt chuyển sang trắng xanh, ngật ngừng nói: "Việc này là không thể".

Tống Bi Phong nói: "Đại thiếu gia đối với Tư Mã thị đã hoàn toàn thất vọng, một nửa thiên hạ do tay bọn họ làm mất cho ngoại tộc, nhưng lực cản lớn nhất cho việc bắc phạt cũng chính là bọn họ. Chỉ có một phương pháp có thể thay đổi loại tình huống này, là kiến lập tân triều, lên làm hoàng đế".

Lưu Dụ vẫn lắc đầu, nói: "Việc này là không có khả năng. Nếu tiểu diệt có lòng đó, sẽ phải chịu sự vây công của cao môn phương nam, bởi vì thậm chí tiểu diệt sự nghiệp cái thế, vẫn không có biện pháp thay đổi vận mệnh là thân phận hàn môn".

Tống Bi Phong mỉm cười nói: "Việc đời tình không có đạo lý nào không thể thay đổi. Người đương nhiên không có biện pháp một bước lên trời, mà cần phải trải qua đủ đấu tranh gian khổ kịch liệt, nhưng chỉ cần quyền binh của Bắc phủ binh rơi vào tay người, người có thể noi theo Hoàn Ôn, trước tiên hành bắc phạt, bất luận thành hay bại, đều sẽ làm danh tiếng của người lên tới đỉnh điểm, khi đó há để cao môn phương nam nói câu "không"?"

Lưu Dụ thở dài: "Với tình huống trước mắt của tiểu diệt, muốn ngồi lên vị trí đại thống lĩnh của Bắc phủ binh, tưởng còn khó khăn hơn so với làm hoàng đế".

Tống Bi Phong lắc đầu nói: "Người vẫn nhìn không thấy ưu thế của bản thân, Bắc phủ binh bây giờ người nắm quyền, hoặc là Lưu Lao Chi, hoặc là Hà Khiêm, nhưng có thể tìm được người được lòng của chúng Bắc phủ binh, chỉ có một người Lưu Dụ người. Bởi vì không những người là người kế thừa của Huyền soái, mà còn là anh hùng trong lòng bọn họ. Nếu như ở thời thái bình thịnh trị, người sẽ phải chịu đủ sự gạt bỏ uất ức mà thất bại, nhưng tại thời điểm đại loạn, chỉ cần người có khả năng giữ mạng không chết, sẽ có nhiều cơ hội".

Lưu Dụ cười khổ nói: "Lòng của tiểu diệt đang rất rối loạn".

Tổng Bi Phong trầm giọng nói: "Tư Mã Diêu mạng chẳng được bao lâu nữa, người còn có chuyện gì mà nghĩ không thông nữa?"

Lưu Dụ trầm hít dài một hơi, nói: "Thật sự chỉ có phương pháp này mới có thể có được Vương Đạm Chân sao?"

Tổng Bi Phong lãnh đạm đáp: "Vi tồn vong của dân tộc Đại Hán chúng ta, vì bản thân người, cũng vì vinh nhục của Tà gia, đây là vận mệnh mà người không thể trốn tránh".

Lưu Dụ thở dài: "Chúng ta phải chẳng đã nói quá xa?"

Tổng Bi Phong nói: "Một chút cũng không xa, người đang trên đường tới đó, Tổng Bi Phong ta sẽ toàn lực trợ giúp người, đây tịnh không phải là di mệnh của đại thiếu gia".

Lưu Dụ nói: "Tổng thúc vì sao lại đề cao tiểu diệt như vậy?"

Tổng Bi Phong vươn người đứng dậy, đi đến phía trước, đưa tay nắm lấy hai vai gã, từng lời từng lời từ tốn nói: "Bởi vì ta và người cùng ở trong một tình huống, chỉ có khi người trở thành người đứng đầu tân triều, Tổng Bi Phong ta mới có sinh lộ. Nếu không mặc dù có chạy tới Biên Hoang Tập, cũng chỉ có thể sống trộm nhất thời, cuối cùng cũng có một ngày khó thoát khỏi độc thủ của địch nhân".

Lưu Dụ nói: "Tổng thúc có thể chạy tới phương bắc".

Tổng Bi Phong nói: "Ta có thể ngồi nhìn Tà gia bị lăng nhục và bức hại sao?"

Lưu Dụ cứng miệng không nói.

Tổng Bi Phong bỏ tay khỏi gã, ánh mắt nhìn ra cửa sổ nơi bóng đêm đang phủ xuống mặt đất, nói: "Tư Mã hoàng triều khí số đã hết, kẻ có chí nổi lên cướp lấy, nếu không sẽ có một ngày người Hồ xua ngựa nam hạ, chúng ta đều có khả năng bảo mệnh, vẫn khó tránh khỏi vận mệnh nô lệ vong quốc, khi đó tự hồi hảo thì lại có tác dụng gì?"

Lưu Dụ trầm thở dài nói: "Tiểu Dụ xin vâng lời".

o o o

Biên Hoang Tập.

Trong đại đường của tân tổng đàn Chấn kinh hội ở Tiểu Kiến Khang, Đồ Phụng Tam xem xong mật hàm trong tay, đưa cho Âm Kỳ bên cạnh.

Âm Kỳ được yêu mến vừa mừng vừa lo, đi theo Đồ Phụng Tam đã có năm, sáu năm, nhưng Đồ Phụng Tam lần đầu cùng hắn chia nhau đọc thủ dụ của Hoàn Huyền viết cho Đồ Phụng Tam, có thể thấy được y chẳng những xem mình là thân tín hàng đầu, mà còn là chiến hữu của y.

Âm Kỳ đọc nhanh mật hàm, sau khi xem xong kinh ngạc nhìn Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam trầm giọng hỏi: "Người thấy sao?"

Âm Kỳ thấp giọng trả lời: "Nam quận công do hoài nghi ngài, cho nên bức ngài trong vòng một năm tiêu diệt Đại giang bang, để biểu thị lòng trung thành với ông ta".

Đồ Phụng Tam trầm mặc trong giây lát, nói: "Ta đối với Hoàn Huyền vốn còn có chút tình nghĩa, nhưng giờ đã tan như mây khói cùng với lá thư này".

Âm Kỳ không nói gì đáp lại, Đồ Phụng Tam gọi thẳng tên Hoàn Huyền, chính là biểu lộ ra sự phẫn nộ trong lòng y.

Đồ Phụng Tam nói: "Ta đã sớm hướng về ngài giải thích rõ ràng, muốn đứng chân ở Biên Hoang Tập, tất

phải y theo qui củ của Biên Hoang Tập mà hành sự, trừ phi người muốn đối nghịch với cả Biên Hoang Tập, mà Chúc lão đại ngày đó là một ví dụ tốt".

Âm Kỳ nói: "Bất luận lão đại người có quyết định gì, Âm Kỳ ta thề chết đi theo".

Đồ Phụng Tam nói: "Nghe nói Lưu Dụ hôm qua đã trở lại, việc này có thật không?"

Âm Kỳ gật đầu đáp, bổ sung: "Còn có Tống Bi Phong cùng theo gã trở về, kì quái là sau khi hai người tiến vào tổng đàn Đại giang bang, không thấy ra ngoài nửa bước".

Đồ Phụng Tam cười nói: "Điều này chứng tỏ Lưu Dụ thực sự là một nhân tài, bây giờ Biên Hoang Tập đã hồi phục sự nhộn nhịp, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người lui lui tới tới, trong đó khẳng định trà trộn thám tử khắp nơi, nếu như Lưu Dụ đến các nơi thăm hỏi, sẽ làm người khác hoài nghi, nói cho cùng gã vẫn chỉ là một tiểu tướng của Bắc phủ binh".

Âm Kỳ trầm giọng hỏi: "Lưu Dụ có đáng tin không?"

Đồ Phụng Tam lãnh đạm đáp: "Ta chỉ theo góc độ lợi ích để nhìn người, nếu chúng ta và Hoàn Huyền xích mích, Lưu Dụ đối với chúng ta lại có giá trị lợi dụng rất lớn".

Âm Kỳ nói: "Lão đại có hứng thú gặp gã không?"

Đồ Phụng Tam không đáp, hỏi lại: "Người từng cùng Giang Văn Thanh kề vai sát cánh tác chiến, đối với nàng ta có nhận định gì?"

Âm Kỳ đáp: "Nàng ta là một nữ trung hào kiệt, thuộc hạ tin rằng nàng ta có khả năng chấn hưng Đại giang bang. Nàng là lại là người có tình có nghĩa, khi thuộc hạ cùng nàng ta chung vai tác chiến, thuộc hạ thật sự hoàn toàn tín nhiệm nàng ta. Nói thật, thuộc hạ đã lâu rồi không có loại cảm giác này".

Đồ Phụng Tam bật cười nói: "Phải chăng kể cả ta trong đó?"

Âm Kỳ không đáp mà hỏi lại: "Lão đại có cảm thấy sau khi vào Biên Hoang Tập, có thay đổi rất lớn không?"

Đồ Phụng Tam vui vẻ đáp: "Không phải thay đổi, chỉ là đem ý nghĩ và cảm tình giấu kín trước kia phóng xuất ra. Cả một quá trình được rồi lại mất, mất rồi lại được của Biên Hoang Tập, là một đoạn tao ngộ thú vị nhất trong cuộc đời Đồ Phụng Tam ta, động lòng người nhất không phải là quyết thắng bại trên sa trường, mà là sự giúp đỡ lẫn nhau không quản sinh tử của các chiến hữu, dưới tình huống gian khổ nhất tranh thủ được thắng lợi cuối cùng. Hết thấy sâu sắc như vậy, thậm chí kẻ có tâm sắt đá nhất cũng bị cảm nhiễm".

Âm Kỳ gật đầu nói: "Sự hình dung của lão đại vô cùng chuẩn xác, chúng ta bây giờ sống rất quang minh lỗi lạc, oanh oanh liệt liệt, làm thuộc hạ sinh ra ý nghĩ cổ quái xem Biên Hoang Tập như nhà mình".

Đồ Phụng Tam nói: "Không có suy nghĩ như vậy mới là cổ quái. Biên Hoang Tập đã trở thành miền đất lành duy nhất trong thiên hạ, ở nơi đây sinh mệnh nằm trong tay mỗi người, chỉ cần người sẵn lòng tôn trọng quyết định của Chung Lâu hội nghị, y theo quy củ của Biên Hoang Tập mà hành sự, người sẽ hưởng được tự do lớn nhất".

Âm Kỳ thăm thở dài một hơi, nói: "Lão đại có phải là từ nay về sau sẽ ko nghe theo mệnh lệnh của Nam quận công nữa?"

Đồ Phụng Tam nhu hòa nói: "Bây giờ vẫn chưa phải lúc, ít nhất chúng ta có thời gian một năm, nói dài thì không dài, nói ngắn thì cũng không ngắn, nhưng với nam bắc hai phía mà nói, cũng có thể xảy ra biến hóa vô số".

Âm Kỳ nói: "Thuộc hạ đã hiểu".

Đồ Phụng Tam còn muốn nói tiếp, nhưng thủ hạ tới báo, Mộ Dung Chiến cầu kiến.

Yến Phi đứng tại bờ bắc Hoàng Hà, nhìn đoạn sông mênh mông cuộn cuộn chảy qua, ba chiếc thương

thuyền chất đầy hàng hóa đang giương buồm chạy qua, càng hiển thị rõ khí thế của bắc phương cường vực Hoàng Hà quân.

Vượt qua Hoàng Hà, Vinh Dương còn cách một ngày cưỡi trình.

Chàng vẫn còn dững khí đi tìm Kỳ Thiên Thiên không?

Chàng căn bản không có lựa chọn, chỉ có xác định rõ ràng tâm ý của Kỳ Thiên Thiên, mới có thể quyết định vận mệnh của chàng theo phương hướng nào.

Yến Phi thét dài một tiếng, tung người nhảy dòng nước lạnh như băng. Mưa tuyết bắt đầu rơi, mùa đông giá rét đã bắt đầu.

Hồi 96

Nhục Thể Giao Dịch

Đồ Phụng Tam một mình tiếp kiến Mộ Dung Chiến trong nội đường.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Chiến thần sắc ngưng trọng nói: "Ta vừa được tin Phù Kiên đã chết"

Đồ Phụng Tam mỗi ngày đều đợi được nghe tin tức này. Hiện giờ chuyện đó cuối cùng đã lọt vào tai, nhưng hần quả thực vẫn không tìm được giạt mình một cái. Phù Kiên chết, tình thế Bắc phương ắt hẳn biến chuyển sang một tình thế khác, trực tiếp ảnh hưởng đến đại cục phương Nam. Thiên hạ sẽ không còn giống như lúc xưa nữa. Cái chết của Phù Kiên chính thật biểu hiện thiên hạ từ thống nhất phân thành loạn thế.

Mộ Dung Chiến tiếp tục thuật kỹ lại chuyện Phù Kiên do bị Mộ Dung Xung công hãm Trường An, đành phải chạy đến Ngũ Tương Sơn, cuối cùng dẫn đến việc bị Diêu Trường giết hại.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một hồi rồi nói: "Gia tộc của Mộ Dung đương gia đã sớm ở Trường An. Quyền không chế ở Quan Trung rút cục sẽ lọt vào tay tộc nhân của người. Sao đương gia lại ra về lo lắng không nguôi như vậy?"

Mộ Dung Chiến chán nản đáp: "Cũng chính vì ta rất hiểu Mộ Dung Xung và tộc nhân của ta. Vì vậy ta cũng hiểu rõ rằng tình hình này rất không đơn giản. Đáng tiếc, Mộ Dung Hoàng đã bất hạnh chết trận trước khi tiến vào Trường An. Nếu không tình hình ở Quan Trung có thể sẽ hoàn toàn khác với hiện nay."

Đồ Phụng Tam lắc đầu nói: "Ta thật sự vẫn chưa hiểu."

Mộ Dung Chiến tựa như chỉ cần tìm một người để trút tâm sự, chẳng màng chuyện giải thích nhiều: "Chuyện này có thể nói là do bất đồng của chủ soái và bộ thuộc. Trước tiên là vì người kế tục Mộ Dung Hoàng lãnh đạo tộc nhân ta là Mộ Dung Xung, thừa thiếu niên từng thụ đại nhục của Phù Kiên, vì vậy mà nuôi hận trong lòng, bất cộng đới thiên. Sau khi hần chiếm lĩnh được Trường An bèn buông thả cho thủ hạ chém giết bừa bãi khắp nơi, làm toàn thành tranh nhau chạy trốn. Quả thực là quá thất nhân tâm."

Đồ Phụng Tam ngây người nói: "Mộ Dung Xung lại là kẻ ngu xuẩn như vậy sao? Quả thực khiến người khác không thể hiểu được. Như vậy làm sao có thể giữ được Trường An?"

Mộ Dung Chiến thở dài: "Cho dù không có chuyện xuẩn động đó của Mộ Dung Xung thì tộc nhân ta cũng không có lòng nào sống ở Trường An. Chuyện đó bắt nguồn từ ngày xưa khi Đại Yên tộc ta bị Phù Kiên phá diệt. Ngày đó Phù Kiên đem bốn vạn hộ, ước tính tới hơn hai mươi vạn người chuyển đến sống ở Quan Trung. Từ lúc đó, khát vọng lớn nhất của tộc nhân ta là có ngày được trở về sống trên cố địa ngày xưa, trùng kiến lại Yên Quốc. Với tộc nhân ta mà nói, Quan Trung chỉ là nơi để sống tạm bợ chứ không phải là nơi an cư lập nghiệp. Người người đều hy vọng trở về cố quốc, hoàn thành ước nguyện mong đợi bao năm. Trong tình huống đó mà Mộ Dung Xung lại sử dụng Trường An như một cứ điểm để tranh bá thiên hạ, sao có thể kéo dài được."

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên nói: "Đất đai của Đại Yên cũ hiện đều dưới cờ của Mộ Dung Thuý. Các người sao

có thể trở về được. Giờ Quan Trung lại bị Mộ Dung Xung làm cho loạn hết cả lên. Quả là tiến thoái lưỡng nan. Cũng không lạ khi lão ca người nhăn mày nhăn mặt."

Mộ Dung Chiến đáp: "Ở Biên Hoang này người hiểu ta nhất chính là người, ta có được bằng hữu tri kỷ như người quả thực sinh ra cũng không uổng. Tình thế hiện thời, Bắc phương có ba đại thế lực lớn nhất phân biệt là Mộ Dung Thuý, Diêu Trường cùng với Mộ Dung Xung của tộc nhân ta. Chiếu theo hình thế hiện tại phát triển lên, căn bản không có ai có khả năng tranh phong cùng với Mộ Dung Thuý. Bất luận nói đến thực lực hay chiến lược, Mộ Dung Thuý đều chiếm hết ưu thế."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Người biết rõ hình thế phương Bắc hơn so với ta, đưa ra kết luận như vậy đương nhiên là có lý."

Mộ Dung Chiến lại nói: "Quang Trung chính là căn cứ địa của Tần Quốc. Phù Kiên tuy bị giết, nhưng thế lực của Tần Quốc vẫn còn. Ai muốn xưng vương ở Quan Trung, tất phải nhổ tận gốc rễ những thế lực đó. Nhưng chuyện đó đâu phải cứ muốn là được. Theo thanh danh mà nói, cho dù là Mộ Dung Xung của tộc nhân ta hay Diêu Trường của Khương tộc thì cũng còn xa mới được như Phù Kiên. Bởi vậy chỉ cần hậu nhân của Phù Kiên giữ vững cao đài kỳ phục cừu cho Phù Kiên là có thể dễ dàng chiêu mộ quân binh Quang Trung. Mộ Dung Thuý biết rất rõ điểm này nên giữ trọng binh kiên thủ ở Quan Ngoại, chẳng những chặn đường hướng đông trở về cố quốc của tộc nhân ta, lại qua đó mà ép các thế lực trong Quan Nội tranh đấu sống chết với nhau. Cuối cùng vẫn là "Ngao cò tương tranh, ngư ông đắc lợi" mà thôi."

"Rầm!"

Đồ Phụng Tam đập bàn quát: "Giỏi cho Mộ Dung Thuý. Đến giờ ta mới hiểu tại sao hán không chịu tiến vào Quan Trung mà lại đóng quân ở Huỳnh Dương, từ xa khống chế Lạc Dương."

Sau đó hán lại thở dài: "Trong tình huống này, kẻ nào muốn tấn công Lạc Dương tất phải ứng phó với viện binh điều đến từ Huỳnh Dương của hán. Hà! Lão ca người hiện tại tính toán thế nào?"

Mộ Dung Chiến hạ thấp giọng: "Sự thật ta vốn đã không có hảo cảm với Mộ Dung Xung. Nhưng cũng không ngờ hán ta có thể làm những việc ngu xuẩn đến thế, hiện tại bại thế đã thành, chỉ xem xem có thể kéo dài bao lâu. Ta còn có thể làm được gì đây?"

Đồ Phụng Tam trầm ngâm không nói gì.

Mộ Dung Chiến hạ giọng dò hỏi: "Đồ đương gia có nghĩ ra được chuyện ta đang nghĩ trong đầu không?"

Mục quang Đồ Phụng Tam sáng rực lên chăm chú nhìn hán đáp: "Người có phải cũng đang nghĩ tới Thiên Thiên tiểu thư?"

Mộ Dung Chiến tâm tình trầm trọng gật đầu nói: "Cứ xem tình thế phát triển hiện thời, Mộ Dung Thuý không rảnh để đối phó với Biên Hoang Tập bọn ta, nhưng một khi hán thu phục được Quan Trung cũng sẽ là thời khắc Biên Hoang Tập đại nạn lâm đầu. Đó vốn là tác phong thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết của Mộ Dung Thuý. Bất quá trước khi hán thống nhất Bắc phương, tình thế chưa vững vàng, bọn ta có lẽ vẫn còn cơ hội cứu hồi chủ tỳ Thiên Thiên."

Song mục Đồ Phụng Tam chớp sáng. Hán đồng ý nói: "Chỉ cần Mộ Dung Thuý chịu ly khai Huỳnh Dương, cơ hội của bọn ta sẽ tới."

Sau đó hán ngẩng đầu nhìn nóc nhà, nói tiếp đầy vẻ cảm xúc: "Đồ Phụng Tam ta hiện tại không có mong muốn gì, chỉ hy vọng có thể an cư lạc nghiệp tại Biên Hoang Tập. Nếu như thật sự có khả năng Thiên Thiên tiểu thư trở về Biên Hoang Tập, người nói xem phản ứng của Mộ Dung Thuý sẽ thế nào?"

Mộ Dung Chiến không do dự đáp: "Ta đã từng hứa với Thiên Thiên trừ phi ta chết, sẽ không cho phép ai làm tổn thương đến nàng. Vì vậy ta chẳng hề nghĩ ngợi, căn bản cũng không cần quan tâm đến hậu quả sẽ như thế nào."

Đồ Phụng Tam hân hoan nói: "Quả là hảo hán! Dẫu Đồ Phụng Tam ta đem tính mệnh ra phụng bồi cũng quyết không hối hận. Bất quá tại Biên Hoang Tập, những người cùng ý tưởng đó như ta và người theo thời

gian càng ngày càng ít dần."

Mộ Dung Chiến đáp: "Người khác nghĩ thế nào ta không có hứng thú quan tâm tới. Đây cũng là phương pháp duy nhất ta tận lực giúp tộc nhân. Không sớm thì muộn Mộ Dung Thuý cũng sẽ đến tấn công lại Biên Hoang Tập. Chuyện này là không thể tránh nổi, vậy thì cần gì phải bận tâm đến nó nhiều làm gì?"

Sau đó Mộ Dung Chiến nói tiếp: "Ta hiểu rất rõ bản thân mình, thường vẫn dựa vào tình cảm thích hay không thích mà quyết định hành sự. Nhưng ấn tượng về Đồ đương gia xưa nay vốn là người hành sự không hề dựa vào tình cảm, hiện tại lại vô ngược nói xả mệnh phụng bồi ta, quả là không giống với tác phong hành sự của Đồ đương gia!"

Đồ Phụng Tam nhìn hẩn hồi lâu, cuối cùng song mục chuyển thành ôn hòa, xạ xuất thần sắc hoài tưởng, bình tĩnh đáp: "Ta cũng không tưởng nổi có lúc bản thân lại vì địa phương này mà thay đổi, cũng chưa từng nghĩ là sẽ vì một người mà biến đổi. Từ trước tới nay, Đồ Phụng Tam ta luôn hành xử theo luật cá lớn nuốt cá bé, vì chỉ quan tâm đến lợi hại mới có thể sinh sống trong thời loạn này. Nhưng ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Thiên Thiên, nàng đã làm sống lại một cảm giác ta đã chôn sâu bao nhiêu năm nay. Tới tận giờ ta cũng không biết chuyện gì đã phát sinh trong tim ta lúc đó. Chỉ biết kể từ đó trở đi, tất cả đều đã khác trước. Trước kia không có gì có thể ảnh hưởng đến ta, bất luận là con người hay sự việc. Giờ ta cảm thấy bản thân thật sự có máu có thịt, thấy sinh mệnh tràn đầy ý nghĩa. Những lời này là những lời tận đáy lòng, trước kia ta chưa bao giờ có thể thổ lộ ra với ai."

Mộ Dung Chiến nhớ lại cảm giác lần đầu gặp Kỷ Thiên Thiên rồi gật đầu: "Ta hiểu! Nhưng thay đổi triệt để như vậy, không phải cũng sẽ thống khổ lắm sao?"

Đồ Phụng Tam thở dài: "Vì vậy ta mới nói có máu có thịt. Hành động hy sinh bản thân mình của Kỷ Thiên Thiên, đã tác động sâu sắc đến ta, làm cho ta mở mắt. Trước kia người ta tôn kính là Hoàn Xung, giờ người ta tôn kính nhất là Kỷ Thiên Thiên. Biên Hoang Tập quả là phi thường cổ quái, ai ai cũng có tâm thái sống ngày nào lo ngày đó, nhưng loại cảm giác như mộng như say lại có thể được duy trì vĩnh viễn. Làm người tất phải có một mục tiêu rõ ràng thì cuộc sống mới có ý nghĩa. Trước khi đến Biên Hoang Tập, mục tiêu của ta là giúp Hoàn gia trở thành chủ nhân của thiên hạ. Nhưng Hoàn Huyền đã làm ta thất vọng. Hiện tại ta đối với hẩn đã tâm nguội ý lạnh. Mục tiêu hiện giờ của ta là làm đối thủ của Mộ Dung Thuý. Hẩn mang chủ tỳ Thiên Thiên đi phải không? Ta sẽ nghênh đón họ quay trở về. Điều đó làm tăng thêm ý nghĩa cho Biên Hoang Tập, cũng làm cho ta sống ở Biên Hoang Tập thêm thống khoái."

Mộ Dung Chiến phá ra cười đáp: "Người thì thất vọng với Hoàn Huyền. Ta thì thất vọng với Mộ Dung Xung. Hiện tại chỉ còn Biên Hoang Tập. Sống chết, vui buồn của ta và người sẽ gắn liền với Biên Hoang Tập, mà vinh nhục của Biên Hoang Tập nằm ở chỗ có thể mang chủ tỳ Thiên Thiên bình an trở về hay không. Chuyện này chẳng phải là rất thú vị sao?"

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "Hiện tại bọn ta chỉ có thể bình tĩnh chờ đợi, chuẩn bị mọi thứ thật tốt. Khi cơ hội tới, bọn ta nhất kích phải tất thắng."

Mộ Dung Chiến song thủ vươn tới nắm chặt lấy hai tay của Đồ Phụng Tam.

° ° °

Yến Phi cúi đầu ngắm khuôn mặt mình phản chiếu dưới dòng suối, gần như cũng không còn nhận ra chính mình.

Chỗ này cách Huỳnh Dương chưa đến nửa canh giờ đi bộ. Tâm tình chàng cũng không kèm được mà khẩn trương trở lại. Từ Bình Thành đến đây, bất tri bất giác đã đi được hơn mười ngày đường. Khuôn mặt anh tuấn của chàng râu đã mọc dài ra phủ kín cả khuôn mặt, biến thành thứ che dấu tốt nhất cho chàng. Kể cả gặp người biết chàng, cũng chưa chắc đã nhận ra.

Từ Cao Ngạn, chàng đã biết rõ Huỳnh Dương đang ở trong trạng thái thiết quân luật cao độ. Chỉ cho phép người dân có giấy thông hành chứng nhận được phép ra vào. Những người khác bất kể vì lý do gì cũng phải đứng ngoài cổng thành. Vì vậy chỉ còn cách lén vào thành.

Bằng vào thân thủ của chàng, muốn tiến nhập trọng trấn quân sự có tinh binh Yến quốc canh giữ, thành cao

tường dày, lại thêm hộ thành hà (kênh bọc quanh thành) vây quanh, cũng là một chuyện đau đầu nhức óc. Thêm vào ngoại hình thần thái của chàng đều khác người thường, kể cả có được giấy thông hành, chỉ sợ cũng không có cách nào lọt quá được cổng thành.

Chàng vùi đầu vào trong dòng nước. Cảm giác băng lạnh làm tinh thần chàng tỉnh táo, bất quá vẫn không cách gì làm nhẹ bớt cảm giác lo lắng tìm cách nhập thành của chàng. Xem ra sau khi hiểu rõ tình huống, thì đi đến đâu tính đến đó..

o o o

Mộ Dung Thuý cười nhẹ nói: "Tình trạng của Thi Thi đã cải thiện rất nhiều. Ta thấy chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, cô ấy sẽ nhanh chóng phục nguyên."

Kỷ Thiên Thiên kể vai hấn bước khỏi nội đường, thần sắc bình tĩnh đáp: "Làm phiên Đại Vương phải quan tâm, Thiên Thiên cũng có thể chiếu cố tốt cho Tiểu Thi được. Ồ!"

Mục quang của nàng chạm phải một chiếc ngũ huyền cổ cầm đặt trong góc nội đường. Đàn này hình dáng đặc biệt, thớ gỗ đã lên nước bóng, lại như ẩn hiện sắc đỏ. Tuyệt diệu nhất là chất gỗ thuần nhất, mang đến cho người ta một cảm giác phối hợp tuyệt diệu, vừa nhìn đã biết không phải đồ thường.

Mộ Dung Thuý hân hoan nói: "Đàn này có tên "Lưu Thuý", bắt nguồn từ tên một u cốc. Ta lấy được trong thâm cung nội uyển ở Lạc Dương. Theo người ta nói thì đàn này là kiệt tác của Cầm sư Thúc Thái nổi danh Đại Hán. Thiên Thiên về phương diện này so với kẻ ngoại nhân như ta chắc là rõ hơn."

Kỷ Thiên Thiên cảm khái thốt lên một tiếng, đi tới bỏ đoàn trước cây đàn, đưa ngọc thủ xinh đẹp nhẹ nhàng định cầm lấy cổ cầm, hai tay bỗng nhiên thu lại, mục quang quay sang nhìn Mộ Dung Thuý ở một bên của cổ cầm, nhẹ nhàng hỏi: "Cơ hội thống nhất Bắc phương hiện tại đã xuất hiện trước mắt Đại Vương, Đại Vương sao không để tinh thần vào việc quốc gia đại sự, lại vì Thiên Thiên mà phí sức?"

Mộ Dung Thuý một chút cũng không cảm thấy bị xúc phạm, nhẹ nhàng đáp: "Với Mộ Dung Thuý ta mà nói, đại nghiệp thống nhất và có được Thiên Thiên là hai thứ không thể chỉ có một. Mục tiêu đó vĩnh viễn không thay đổi. Thiên Thiên sao không thử chơi một khúc, xem xem cổ cầm do Thúc Thái chế tạo có thật xứng với mỹ danh hay không?"

Kỷ Thiên Thiên đưa mắt nhìn xuống, u buồn đáp: "Thế chẳng phải là khổ sở sao? Thiên Thiên từng hứa với hoang nhân vì họ mà tấu một bản. Vì vậy bản đàn Thiên Thiên lần tới sẽ chơi chỉ có thể tấu lên ở trên Chung Lâu mà thôi."

Mộ Dung Thuý nhíu mày, hai mắt phát xạ thần quang lấp lánh, lời nói lại rất điều hoà bình thản: "Những điều Mộ Dung Thuý ta nói mà sau này lại không làm được, chẳng phải sẽ làm trò cười cho Thiên Thiên sao?"

Kỷ Thiên Thiên đưa mắt nhìn thẳng vào mục quang của Mộ Dung Thuý rồi đáp: "Đại vương tức giận rồi!"

Mộ Dung Thuý lắc đầu đáp: "Ta có thể nổi giận với Thiên Thiên sao? Ta chỉ muốn hỏi một câu, giả thiết ta lần thứ hai chinh phục được Biên Hoang Tập. Thiên Thiên có khẳng định sẽ vì ta mà diễn tấu một khúc trên Chung Lâu chẳng?"

Kỷ Thiên Thiên thở dài: "Nếu như Biên Hoang Tập một lần nữa rơi vào tay Đại Vương, cũng tương đương với việc tuyệt hết mọi hy vọng của Thiên Thiên. Thiên Thiên không còn lý do nào để tồn tại nữa, chỉ còn cách tự đoạn tâm mạch, chết cùng với Biên Hoang Tập."

Thân hình hùng vĩ của Mộ Dung Thuý khẽ run. Hắn ngoảnh đầu nhìn hoa viên tràn ngập ánh sáng mặt trời, ngửa mặt không ngờ vẫn vô cùng bình tĩnh chậm rãi nói: "Muốn tự đoạn tâm mạch không phải dễ dàng. Thiên Thiên có biết công pháp đó chẳng?"

Kỷ Thiên Thiên nhẹ nhàng đáp: "Võ công của Thiên Thiên trong mắt Đại Vương đương nhiên không có gì đáng để ý. Bất quá công pháp đó Thiên Thiên học được từ mẫu thân. Khi tim không còn thiết sống, tâm mạch đặc biệt yếu ớt. Lúc đó chỉ cần đem nội khí phân ra chạy thuận nghịch, giao kích với nhau ở tâm mạch. Tâm mạch nhân vì không chịu nổi hai cổ chân lực trùng kích, sẽ bị đứt đoạn thôi."

Mộ Dung Thuý cuối cùng cũng biến sắc, bởi vì biết Thiên Thiên không phải nói đùa.

Mục quang hai người chạm nhau, không ai nhường ai. Giọng nói mềm mại của Kỷ Thiên Thiên lại cất lên: "Đại vương không nguyên nên sẽ thi hành thủ đoạn cấm chế với Thiên Thiên. Phải không?"

Mục quang Mộ Dung Thuý chăm chú nhìn nàng, bỗng nhiên chuyển chủ đề nói: "Bình Thành bị Thác Bạt Khuê và bằng hữu Yến Phi của nàng liên thủ công hạ rồi."

Kỷ Thiên Thiên bất ngờ khi được nghe thấy tên Yến Phi. Thân hình tuyệt đẹp giật mình, thất thanh nói: "Yến Phi!"

Mộ Dung Thuý làm như không thấy phản ứng của nàng, ngẩng đầu trầm ngâm: "Ta sớm đã biết Thác Bạt Khuê không phải người an phận thủ thường. Hắn vượt qua Trường Thành công thành chiếm đất, uy hiếp Trung Sơn, quả là tự chuốc lấy diệt vong. Còn một việc nữa cáo tố với Thiên Thiên. Nếu như ta tính không sai, Yến Phi đang một thân một mình trên đường tới đây."

Kỷ Thiên Thiên lập tức mất hết cả bình tĩnh, run rẩy hỏi: "Sao Đại Vương lại biết rõ như vậy?"

Mộ Dung Thuý cười nhẹ: "Nắm vững quân tình là việc luôn phải đặt ở vị trí đầu tiên. Từ khi Yến Phi ly khai Bình Thành, người của Di Lạc Giáo đã xuất ra tìm diệt Yến Phi. Theo lộ tuyến đào tẩu của hắn mà nhìn thì thấy đích đến của hắn chính là Huỳnh Dương."

Thần sắc của Kỷ Thiên Thiên đã khôi phục lại về bình tĩnh, thầm hạ quyết tâm phải thiết lập tâm truyền liên lạc với Yến Phi, cảnh cáo không để cho chàng rơi vào bẫy giăng sẵn. Nàng hỏi: "Đại Vương chuẩn bị đối phó với chàng thế nào?"

Mộ Dung Thuý để tâm nhìn nàng, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười khổ đáp: "Bất luận là Thác Bạt Khuê hay Yến Phi cũng đều là uy hiếp nghiêm trọng đến đại nghiệp thống nhất thiên hạ của ta. Thiên Thiên thử đoán xem ta sẽ đối phó với họ thế nào?"

Kỷ Thiên Thiên rất muốn nói với hắn rằng nếu Yến Phi chết, nàng cũng không thiết sống nữa, nhưng nàng sợ kích khởi lòng ghen tuông của hắn thì hậu quả thật khó lường, đành phải nuốt lời nói đó, lắc đầu đáp: "Thần cơ diệu toán của Đại Vương, Thiên Thiên có thể đoán ra được sao?"

Mộ Dung Thuý như đã hạ quyết tâm nói: "Thiên Thiên có dám làm một giao dịch với Mộ Dung Thuý ta không?"

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên nhìn hắn, trong lòng biết rõ hắn phản ứng lại với chuyện mình đối với hắn vô tình, nhưng không cách nào đoán được giao dịch hắn nói là giao dịch gì? Nàng cũng không kìm được sự cảm khái trong lòng. Với quyền thế hiện tại của Mộ Dung Thuý, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, vậy mà đối đãi với nàng bằng một tình cảm sâu sắc, vẫn nhẫn nhịn chịu đựng tìm cách khuất phục nàng, vì vậy trước đây nàng mới nói với hắn "Thế chẳng phải là khổ sở sao?". Nàng yếu ớt hỏi lại: "Thiên Thiên chính thật đang ở trong tay Đại Vương, Đại Vương sao lại nói chuyện giao dịch với Thiên Thiên? Thiên Thiên căn bản không có tư cách ra điều kiện."

Mộ Dung Thuý ung dung cười nói: "Thiên Thiên đương nhiên có đủ điều kiện và tư cách. Giao dịch đó đơn giản phi thường. Chỉ cần ta bắt được Yến Phi, thỉnh Thiên Thiên nàng ngủ cùng với ta một đêm, Mộ Dung Thuý ta sẽ phóng tha hắn."

Kỷ Thiên Thiên nghe vậy phát nóng cả da đầu, mặc nhiên không nói gì.

Mộ Dung Thuý chính là đang phản kích.

Phản kích đó của hắn nhằm chống lại uy hiếp "tự đoạn kinh mạch" của nàng, cũng thể hiện hắn đã mất kiên nhẫn, nên đành phải trước tiên chinh phục thân xác nàng trước, sau đó mới chinh phục đến trái tim nàng. Thành thật mà nói Mộ Dung Thuý đích xác là một nam nhân có sức thu hút, nàng cũng không tránh khỏi có lúc rung động. Nếu phát sinh quan hệ với hắn, lại không phải trong hoàn cảnh bị cưỡng bức, bản thân nàng có thể kìm chế được không? Sau khi chuyện đó xảy ra, nàng và Yến Phi sẽ ra sao?

Mộ Dung Thuý áy náy nói: "Khẳng định Thiên Thiên đang nghĩ ta là người ti bỉ vô sỉ, không ngờ lại mang thủ đoạn đó ra mạo phạm Thiên Thiên. Chỉ hận là trong tình huống trước mắt chỉ có lý do đó mới có thể khiến ta tha cho Yến Phi."

Kỷ Thiên Thiên có thể khẳng định là Mộ Dung Thuý đã bố trí thiên la địa võng chỉ đợi Yến Phi rơi vào mà thôi. Hắn nói với vẻ chắc chắn như vậy, chứng tỏ đã có kế hoạch chu toàn. Tin tức tình báo của hắn có thể đến trực tiếp từ yêu nhân của Di Lạc giáo. Rất có thể hắn đã liên thủ cùng với Di Lạc giáo để đối phó với người trong tim của nàng. Nàng thở dài đáp: "Đại Vương bảo Thiên Thiên phải hỏi đáp lại như thế nào?"

Mộ Dung Thuý cười dài đáp: "Thiên Thiên không cần phải trả lời ta lúc này. Đợi khi Yến Phi thật sự bị ta bắt rồi chúng ta lại bàn đến giao dịch này sau."

Sau đó hắn khởi thân rồi cười lớn: "Chỉ hy vọng Thiên Thiên đừng trách ta vì ta không còn lựa chọn nào khác. Cũng giống như trong trận chiến ở Phong Minh Hạp với Yến Phi ngày trước, ta đã bắt buộc dĩ phải dùng Thi Thi để uy hiếp Thiên Thiên. Bởi vì ta tuyệt không thể để mất nàng. Mong Thiên Thiên hiểu cho."

Nhìn bóng Mộ Dung Thuý khuất dần ngoài cửa, Kỷ Thiên Thiên thu lại tâm tình, tập trung tưởng nhớ tới hình bóng của Yến Phi. Trời đất bỗng nhiên quay cuồng. Kỷ Thiên Thiên ngã gục vào cổ cầm. Một sợi dây đàn lập tức đứt đoạn, phát ra một tiếng "tinh" ghê người.

Hồi 97

Tương Kế Tụu Kế

Biên Hoang Tập, tổng đàn Đại Giang bang.

Lưu Dụ tiếp đón Trác Cuồng Sinh trong một phòng khách nhỏ, hai người ngồi xuống nói chuyện bên bàn khách.

Ánh mắt Trác Cuồng Sinh chớp sáng nhìn gã dò xét, rồi y mỉm cười nói: "Xem thần tình của Lưu huynh, có vẻ như lấy làm lạ về việc hôm nay ta lại tìm huynh nói chuyện. Thắng thán mà nói, ta từng nghĩ tránh tiếp xúc với Lưu huynh, bởi vì ta đã không còn là người của Tiêu Dao phái nữa, lòng trung thành của ta đối với Đại Ngụy đã theo cái chết của Nhậm Dao mà tan như mây khói".

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Đã như vậy, Trác huynh vì sao lại tìm đến ta?"

Trác Cuồng Sinh thông dong đáp: "Đương nhiên là vì quan hệ giữa huynh với Yến Phi, con người hán đại diện cho sự quang vinh của Biên Hoang chúng ta. Thử tưởng tượng mà xem, so với thiên hạ rộng lớn, Biên Hoang Tập là địa phương không đáng nhắc đến. Nhưng giờ đây mảnh đất này lại trở thành nơi đầu tiên cần phải tranh đoạt của anh hùng hào kiệt thiên hạ, người nào khống chế được nơi đây sẽ kiểm soát toàn bộ việc buôn bán giữa hai miền Nam Bắc trên cả hai tuyến thủy bộ. Hiện tại xuất hiện một kiếm thủ ngạo thế có khả năng đối chọi cùng Tôn Ân và Mộ Dung Thuý, ai dám không nhìn Biên Hoang Tập với cặp mắt khác?"

Lưu Dụ phát giác bản thân mình không có cách nào hòa nhập vào trong sự cuồng nhiệt của Trác Cuồng Sinh đối với Biên Hoang Tập, nhưng cũng không thể không thừa nhận y đối với sự vật thật đồng cảm và có nhãn quan sâu sắc. Tuy vậy lão cuồng thông minh này suy nghĩ thật là khác với người thường.

Rồi như không nhận được, gã liền hỏi: "Nhâm hậu không cùng Trác huynh thông báo tin tức sao?"

Trác Cuồng Sinh trả lời tuyệt không chút do dự: "Ta nào có nhân nhả để đi quản chuyện của ả? Ta bây giờ đang theo đuổi nghiên cứu Biên Hoang Tập, chuẩn bị viết một quyển lịch sử về quan hệ Biên Hoang. Bộ bảo điển này sẽ trở thành sở hữu của hết thảy các thuyết thư cao thủ từ nay về sau".

Y lại hưng phấn nói tiếp: "Lưu huynh người cũng là nhân tài rất hiếm có. Bây giờ Tà An và Tà Huyền trước sau tạ thế, Tư Mã hoàng triều lại không có hi vọng gì, chỉ xem người thu thập tàn cục là Hoàn Huyền hay Tôn Ân. Người nếu lo nghĩ cho bản thân mình, tốt nhất nên lưu lại đây làm hoang nhân, sống một cuộc đời đầy thống khoái. Nhìn Đồ Phụng Tam mà xem, hắn là người thông minh cho nên trăm phương nghìn kế lưu lại

Biên Hoang Tập. Huống chi chỉ cần người sẵn lòng tới Thuyết Thư quán của ta bán dăm ba câu chuyện về trận chiến Phì Thủy, cam đoan cuộc sống của người sẽ không còn âu lo nữa".

Lưu Dụ cười khỏ nói: "Ta thật sự cực kỳ hâm mộ huynh".

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Đến miệng vực thấy thêm cá, lùi lại đan lưới cũng vẫn còn kịp mà? Biên Hoang Tập đang trải qua những ngày tháng rất huy hoàng, dưới sự vây công của cường địch mất rồi lại đoạt lại được, các hệ phái lần đầu tiên đoàn kết nhất trí, đây là chưa nói tới những chuyện cao hứng hơn sắp lục tục kéo đến. Khi chúng ta thành công đón được chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên về, Biên Hoang Tập sẽ leo lên một đỉnh cao mới trong lịch sử của nó. Mới nghĩ vậy thôi ta cũng đã có thể khẳng định nhân tâm khắp nơi sẽ chăm chú hướng về đây".

Lưu Dụ thở dài: "Ý nghĩ của huynh phải chăng chỉ là mong ước một chiều? Hảo sự cứu chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên trở về cố nhiên là khát vọng của mỗi người, nhưng cũng có thể sẽ gây nên phản ứng yêu quá hóa hận, làm các hệ phái xuất hiện cục diện chia rẽ. Khi đó sẽ vô lực đối kháng với những tác động xấu từ bên ngoài".

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Người không rõ địa vị của Thiên Thiên trong lòng hoang nhân chúng ta rồi. Nàng đã vượt lên trên thân phận của một nữ nhân bình thường, không thể chỉ thuộc về một người mà là thuộc về cả Biên Hoang Tập, là biểu tượng cho vinh nhục của mảnh đất này. Thử nghĩ xem, mai này khi Đệ Nhất lâu được chúng ta xây dựng lại, nếu Kỳ Thiên Thiên mỗi ngày lại thướt tha ngồi ở đó, hình ảnh tuyệt vời của Biên Hoang Tập sẽ lập tức bay đi rất xa. Cứ đến mùng một hay ngày rằm mỗi tháng bọn ta lại đến Cổ Chung lâu biểu diễn một khúc, đảm bảo có thể dẫn dụ được người trong thiên hạ hành hương tới để gặp nàng. Tiểu thư nàng nếu sẵn lòng gật đầu, chúng ta liền có thể đến Đệ Nhất lâu cùng nàng uống Tuyết Giản Hương nói chuyện phiếm, hẳn thưởng cái lạc thú mà trước kia chỉ Tạ An và mấy người bọn họ mới có thể hưởng thụ".

Lưu Dụ càng lúc càng minh bạch được vì sao kẻ hoang nhân này được gọi là lão cuồng. Ý nghĩ trong đầu y khó ai có thể tưởng tượng nổi, tuy có một số khía cạnh khá viển vông nhưng ngược lại cũng rất thiết thực. Hai người đang định nói tiếp thì Tống Bì Phong như một cơn gió lốc xông lại nói: "Phụng Thiện của Thái Ất giáo đã chết rồi".

Lưu Dụ và Trác Cuồng Sinh nhìn nhau, trong nhất thời không ai có thể thốt nổi một lời.

° ° °

Yến Phi khẩn trương ngoi đầu lên khỏi mặt nước, tâm thần chấn động dữ dội.

Chàng đã cảm ứng được Kỳ Thiên Thiên, một cảm ứng mãnh liệt, chỉ hận một nỗi là nó diễn ra quá nhanh chóng. Trong khoảnh khắc đó, Kỳ Thiên Thiên tựa như hiện hữu ngay tại chốn này. Chàng cảm giác được sự lo âu, khiếp sợ và hoảng loạn bao trùm lên con người nàng.

Tâm trạng của nàng vì sao mà kích động như thế? Dường như nàng đang cố gắng dùng tâm linh tương thông liên lạc với chàng bằng mọi giá. Có điều sóng tinh thần của nàng lại đến quá bất ngờ, làm cho chàng giải mã không kịp.

Đã có chuyện gì xảy đến với nàng?

Trong thời khắc tín hiệu giao tiếp bị ngắt quãng, chàng nghe thấy một âm thanh vang nhanh.

Yến Phi từ từ leo lên bờ, tâm thần minh mẫn sáng suốt không còn một chút tạp niệm. Chàng quyết tâm tiềm nhập Huỳnh Dương, so với thời khắc trước lại càng thêm kiên định.

Bất luận nguy hiểm như thế nào, chàng thề phải gặp mặt Kỳ Thiên Thiên một lần.

° ° °

Thi thể Phụng Thiện bị treo ngược trên Tàn lâu trú danh ở Đông môn, tứ chi bị dây gân trâu trói chặt, từ xác y thông xuống một miếng vải trắng, trên mặt viết năm chữ "Thái Ất giáo Phụng Thiện" bằng máu đỏ khiến ai nấy nhìn thấy đều phải kinh hồn.

Khi Giang Văn Thanh, Lưu Dụ, Trác Cuồng Sinh và Tống Bi Phong tới hiện trường, người của Đại Giang bang đang phải giải tán đám người đến xem càng lúc càng nhiều, sau đó mới đem được thi thể của Phụng Thiện xuống.

Lưu Dụ rợn người lạnh gáy nhìn cao thủ trước đó không lâu còn sống hùng sông mạnh và thề sẽ báo thù cho Di Lạc giáo trước mặt gã, bây giờ đã biến thành cái xác không hồn, hào khí trong lòng gã trầm hẳn xuống.

Giọng nói của Giang Văn Thanh vang lên: "Là hấn?"

Lưu Dụ gật đầu.

Tống Bi Phong nói nhỏ: "Hắn trước bị bắt sống, sau lại bị độc thủ hành hạ, chịu đủ đày đoạ mà chết".

Trác Cuồng Sinh sau khi kiểm tra thi thể Phụng Thiện liền lui lại bên cạnh Lưu Dụ, đưa mắt nhìn Đại Giang bang chúng dùng vải trắng che phủ Phụng Thiện, rồi trầm giọng hỏi: "Kẻ nào đã làm việc này? Lưu huynh và Phụng Thiện có quan hệ gì?"

Lưu Dụ thở dài một hơi rồi nói: ""Sự nhàn hạ hòa bình ngắn ngủi của Biên Hoang Tập đã thành quá khứ, gió tanh mưa máu sẽ sớm kéo đến. Nếu ta đoán không sai, Đại Hoạt Di Lạc đã đến đây, có vẻ như hấn muốn đại khai sát giới. Cái chết của Phụng Thiện biểu thị hấn công khai tuyên chiến với Biên Hoang Tập". Tại thời khắc nói những lời này, gã hiểu rõ mình đã từ thợ săn biến thành con mồi.

Bao gồm cả Trác Cuồng Sinh, mọi người nghe xong mặt đều biến sắc.

° ° °

Yến Phi leo lên một gò núi cao cách phía đông Huỳnh Dương khoảng năm dặm, lặng lẽ quan sát hình thế của toàn thành.

Huỳnh Dương nằm ở bờ nam Hoàng Hà, phía tây thông Hà Lạc, phía nam đến Giang Hoài. Vật tư và thương lữ của nam phương muốn theo đường thủy đến Lạc Dương hoặc Trường An tất phải đi qua nơi này, cho nên còn có danh xưng là "Cửa ngõ phía đông Lạc Dương". Mộ Dung Thùy đóng trọng binh ở nơi đây, phía tây khống chế Lạc Dương, phía nam kìm chế Biên Hoang Tập, thật là chiến lược cao minh.

Huỳnh Dương là một thành trì lớn có tám cửa, chu vi dài mười tám dặm, tường thành rất cao và dày, bên ngoài có hệ thành hà bao quanh. Mộ Dung Thùy không vội vã động binh tây tiến, thủ chắc nơi đây dĩ dật đãi lao, tại chiến trường tranh đoạt phương bắc thật đã có thể bắt bại.

Thác Bạt Khuê dám xua quân xâm nhập Trường Thành, công hãm Bình Thành và Nhạn Môn tuyệt không phải do nhất thời khinh suất, ngược lại y đã suy nghĩ rất thấu đáo. Thác Bạt Khuê hiểu được việc cấp thiết lúc này của Mộ Dung Thùy không phải là đối phó với y, mà là tiêu diệt một Yến quốc khác được cầm đầu bởi Mộ Dung Xung và Mộ Dung Vĩnh.

Mộ Dung Thùy và huynh đệ Mộ Dung Xung đều cùng chung một nguồn gốc. Lãnh thổ của Mộ Dung Xung chẳng khác nào chi nhánh của Yến quốc, Mộ Dung Thùy tuyệt sẽ không để cho Mộ Dung Xung xưng đế, làm phân hóa lực lượng của Mộ Dung tiên ti tộc. Nếu tính tới lợi ích lâu dài, Mộ Dung Thùy trước tiên cần phải tiêu diệt huynh đệ Mộ Dung Xung, thống nhất các chi các nhánh của Mộ Dung tiên ti tộc, rồi mới có thể đề tâm tới việc khác.

Thác Bạt Khuê quả thật khá mạo hiểm, nhưng thực tế cho thấy y đang đánh cược một cách vô cùng thông minh.

Còn một canh giờ nữa trời mới tối, chỉ có dựa vào sự yểm hộ của màn đêm, Yến Phi mới có cơ hội ngấm xâm nhập Huỳnh Dương một cách thần không biết quỷ chẳng hay.

Đang định phi thân xuống phía dưới, chợt chàng bị một đồng cảnh khô lộn xộn thu hút sự chú ý. Trong đó có ba cảnh củi khô thẳng tắp cắm xuống đất, hình thành nên ba đỉnh của một hình tam giác. Tam giác này có các cạnh không đều nhau bởi một đỉnh nằm cách xa hẳn so với hai đỉnh còn lại, tạo thành hình dạng một mũi tên với đầu nhọn chỉ đến hướng tây bắc.

Do Yến Phi đứng từ trên cao nhìn xuống nên đã sớm ghi nhớ toàn cảnh địa hình xung quanh vào trong lòng, vì vậy chàng không cần nhìn cũng biết hướng mũi tên đó chỉ vào một hoang thôn nằm ở mặt đông bắc cách Huỳnh Dương khoảng bảy, tám dặm.

Chàng không những phát hiện ra thứ này là tiêu kí của nhân vật giang hồ, mà còn nhận định đích xác đây là thủ pháp liên lạc độc môn của Dạ Oa tộc. Chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ Trác Cuồng Sinh không chờ được chàng, nên đã điều động chiến sĩ Dạ Oa tộc đến Huỳnh Dương nghe ngóng tin tức?

Chàng không biết tại sao mình lại để ý chuyện này, đột nhiên trong đầu hiện lên giao cảm tâm linh tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng rõ ràng với Kỳ Thiên Thiên, trong lòng chợt cảm thấy có gì đó nguy hiểm.

Nếu xung quanh mỗi mòm núi đều có ám kí đồng dạng, điều này nói lên rằng địch nhân biết được chàng đã tới, chúng đang bố trí cạm bẫy để đợi chàng.

Kỳ Thiên Thiên nguyên vì biết được hung tin, cho nên không kịp chờ đợi đã thông tri cho chàng. Có điều do tâm lực tổn hao vẫn chưa phục nguyên, cho nên thông tin nửa chừng dang dở, nhưng ít ra nàng cũng đã cảnh cáo thành công.

Yến Phi trở nên cực kỳ lãnh tĩnh, chậm rãi ngồi xuống, giấu mình trong đám cỏ cây cao tới vai người, tâm trạng vui mừng thay vì lo sợ. Điều chàng lo lắng nhất đã không xảy ra, Kỳ Thiên Thiên đối với chàng vẫn một dạ chung tình.

Mộ Dung Thùy làm sao có thể nắm chính xác hành tung của chàng như thế? Gò núi nơi chàng đang ẩn thân chính là địa điểm lý tưởng để quan sát xa gần việc qua sông từ phía bắc. Hành tung của chàng chẳng lẽ đã rơi vào trong tầm quan sát của địch nhân? Nếu đổi lại là người khác, với việc này chỉ có thể nghi thần nghi quỷ, nhưng chàng lại cảm giác được rõ ràng rằng xung quanh đây địch nhân tuyệt đối không có một trạm gác bí mật nào.

Tâm niệm Yến Phi chợt động, chàng cuối cùng chợt nghĩ tới Di Lạc giáo.

Chỉ có bọn chúng mới có thể đoán được chàng muốn đến Huỳnh Dương. Nghĩ ra điều này, chàng khoanh chân ngồi xuống, khai mở tâm linh, lập tức dò tìm tung tích của Ni Huệ Huy.

° ° °

Tổng đàn Đại Giang bang, Trung Nghĩa đường.

Lưu Dụ từ từ kể cho mấy người nghe về lễ hội của Di Lạc giáo, cũng như tình huống gã hợp tác với Thái Ất giáo để đối phó với Trúc Pháp Khánh sắp sửa xuất quan.

Trác Cuồng Sinh sau khi nghe xong nhíu đôi mày lại nói: "Việc này có vẻ như thiên về ân oán cá nhân, ta vì thế rất khó triệu tập Chung Lâu hội nghị để tuyên bố "Đại Hoạt Di Lạc" Trúc Pháp Khánh là công địch của Biên Hoang Tập".

Giang Văn Thanh nói với giọng lãnh đạm: "Trúc Pháp Khánh khẳng định không phải thiện nhân, vì thế hấn giết Phụng Thiện là muốn gây thanh thế cho bản thân. Trước đây hấn hoành hành bá đạo tại phương bắc, lần này đến Biên Hoang Tập những tưởng muốn làm gì cũng được. Nếu chúng ta không đoàn kết lại sẽ bị hấn lần lượt tiêu diệt. Đến khi nhận ra sai lầm có lẽ hối cũng đã muộn. Dưới tình huống lúc này, cử hành Chung Lâu hội nghị là một bước đi sáng suốt".

Tổng Bì Phong chợt hỏi: "Cần bao nhiêu người đồng ý mới có thể cử hành hội nghị?"

Trác Cuồng Sinh đối với ý vừa tôn trọng vừa khách khí, liền đáp: "Chỉ cần có quá nửa thành viên đồng ý là có thể lập tức cử hành hội nghị khẩn cấp. Hiện tại nhân số trong hội nghị đã tăng lên mười hai ghế, bất quá do Thiên Thiên và Yến Phi không ở trong Tập, cho nên chỉ cần sáu thành viên gật đầu thì liền có thể triệu tập hội nghị".

Giang Văn Thanh nói: "Ta đương nhiên sẽ không phản đối, còn ý của Trác danh sĩ như thế nào?"

Trác Cuồng Sinh trả lời: "Di Lạc giáo đồ giống như dịch châu chấu tàn phá khủng khiếp. Nếu như để bọn chúng chọn Biên Hoang Tập làm cứ điểm, hậu quả thật khó mà tưởng nổi. Ta đương nhiên tán thành".

Giang Văn Thanh vui vẻ nói: "Vậy là đã có hai ghế đồng ý, ta phụ trách thuyết phục Phí Nhị Phiết, còn những người khác căn bản ta đi du thuyết không tiện".

Lưu Dụ nói: "Ta sẽ đi gặp Đồ Phụng Tam. Chỉ cần thuyết phục được y, Mộ Dung Chiến tự sẽ không có dị nghị. Thác Bạt Nghi cũng do ta phụ trách".

Trác Cuồng Sinh gật đầu nói: "Nếu mọi việc thuận lợi, chúng ta sẽ có đủ ghế để triệu tập hội nghị, Những người còn lại ta sẽ lần lượt hỏi ý kiến".

Lưu Dụ vươn người đứng dậy nói: "Chúng ta lập tức phân ra hành sự. Di Lạc giáo cùng Tư Mã Đạo Tử cầu kết, chỉ nội điểm này cũng có thể khiến hoang nhân không dám xem thường rồi".

Tổng Bì Phong cũng đứng dậy nói: "Ta đi tiễn người".

Đôi mắt đẹp của Giang Văn Thanh sâu sắc ngược nhìn Lưu Dụ, nàng nhẹ nhàng nói: "Lưu huynh hãy cẩn thận! Người Trúc Pháp Khánh muốn giết đầu tiên chắc chắn chính là huynh đó".

° ° °

Yến Phi tiến vào khu rừng rậm phía sau hoang thôn.

Lúc này chàng đã có thể khẳng định sở liệu của bản thân là hoàn toàn chính xác. Tại một mỏm núi khác, chàng đã phát hiện thêm một tiêu kí Dạ Oa tộc tương tự, ám hiệu chỉ rõ là đến hoang thôn này hội họp.

Tại Biên Hoang Tập, chàng đối với Dạ Oa tộc chẳng có chút hứng thú. Thời gian đầu khi chinh phục Biên Hoang Tập, chàng đã vô tình hiểu được cách thức truyền tin bí mật của tộc này. Hiện tại những ám kí kia có thể do những kẻ phản bội hoặc gian tế của địch nhân trà trộn vào Dạ Oa tộc lưu lại. Hiển nhiên là chúng muốn tiết lộ tin tức cho phía Mộ Dung Thùy.

Chàng định thông qua tâm linh truy tìm hành tung của Ni Huệ Huy nhưng không có kết quả. Phát hiện duy nhất là lúc này Ni Huệ Huy cũng không thi triển bí thuật, vì thế chàng mới không có cách nào sinh xuất cảm ứng với thị.

Đất trời mau chóng chuyển sang tối đen, mây phủ dày đặc tựa như sắp có một trận mưa tuyết. Nếu quả thật là như vậy, ý định lên vào Huỳnh Dương của chàng sẽ khó khăn gấp bội.

Trên thực tế, dưới sự cảnh giác cao độ của địch nhân, chàng cũng không mấy tin tưởng sẽ có thể tiềm nhập vào thành một cách tuyệt đối bí mật.

Yến Phi im lặng tiến về phía hoang thôn.

Chỉ trong phạm vi hơn mười dặm quanh Huỳnh Dương đã có khoảng ba mươi ngôi làng hoang phế như thế này. Đây chính là hậu quả thảm khốc gây ra bởi chiến tranh kéo dài hết năm này qua năm khác.

Nhu yếu phẩm cho toàn bộ quân dân trong thành chính là do các làng mạc xung quanh cung ứng. Dưới tình trạng hàng loạt thôn xóm bị bỏ hoang như hiện tại, Mộ Dung Thùy nếu muốn duy trì sinh kế cho đại quân của hãn tại Huỳnh Dương khẳng định sẽ gặp muôn vàn khó khăn.

Trong khoảng thời gian chưa uống cạn một chén trà, Yến Phi đã nắm rõ được toàn bộ tình thế của hoang thôn. Không có thiên la địa võng, không có cạm bẫy, cũng không có phục binh, chỉ có sự hiện diện của một người duy nhất trong một gian nông xá.

Yến Phi thầm kêu lợi hại.

Giả thiết nếu không có cảnh báo của Kỳ Thiên Thiên, bản thân lại hoàn toàn không đề cao cảnh giác, nhiều

khả năng chàng sẽ bị trúng kế. Hiện tại đương nhiên lại là chuyện khác, chàng có thể tận dụng cơ hội này mà tương kế tựu kế.

Đúng thời điểm đặt chân lên lối vào phía bắc hoang thôn, chàng liền phát ra thanh âm mô phỏng tiếng chim hót của Dạ Oa tộc.

Một bóng nhân ảnh trong nông xá chợt xuất hiện, nhìn thấy Yến Phi liền lộ ra thần sắc kinh ngạc, mồm miệng há hốc.

Yến Phi cất tiếng hỏi như người trên trời rơi xuống: "Người đến nơi đây làm gì? Trước khi ta dò xét rõ ràng tình hình bên địch, các người không thể phái người đến nơi đây, tránh dẫm thảo kinh xà. Chúng ta không phải đã bàn xong rồi sao?"

Nam nhân tuổi còn trẻ trước mặt tên gọi là Trần Ninh, chơi khá thân với bọn Diêu Mạnh và Cao Ngạn. Chàng chưa bao giờ nghĩ tới việc hấn chính là gian tế của địch nhân trà trộn vào Dạ Oa tộc.

Trần Ninh thở ra một hơi đáp: "Ta vốn tưởng là tiểu tử Mã Chính Phong quay lại, ai ngờ lại là Yến gia người. Chúng ta giấu diếm Trác quán chủ đến đây nghe ngóng tin tức của Thiên Thiên tiểu thư. Ai, Thiên Thiên tiểu thư..."

Yến Phi trong lòng cười thầm, rồi chợt cao giọng nói: "Chạy mau!"

Trần Ninh rất lấy làm kinh ngạc, liền ngăn tò te hỏi: "Chạy? Chạy đi đâu chứ?"

Yến Phi lãnh đạm đáp: "Đương nhiên là chạy về Biên Hoang Tập, bộ người không muốn sống sao?"

Trần Ninh vội la lên: "Ta là cùng đến với Mã Chính Phong, hấn đã vào trong thành Huỳnh Dương nghe ngóng tin tức. Ta vì phải tránh tuần binh mà trốn đến nơi đây, dọc đường mới lưu lại ám kí ước định hội hợp".

Yến Phi trong lòng kêu tuyệt, nói dối như thế đúng là không có kẻ hở. Rồi như không muốn chú ý đến hấn nữa, chàng rảo bước đến một chỗ khác của hoang thôn, vừa đi vừa nói: "Người hãy lưu lại ám kí, thông tri cho y lập tức trở về Biên Hoang Tập".

Trần Ninh lòng nóng như lửa đốt đuổi theo phía sau chàng nói vội: "Yến đại gia à, nghe ta một lời thôi được không?"

Thấy vậy Yến Phi liền dừng bước.

Trần Ninh vòng ra phía trước chàng rồi nói: "Yến gia không phải muốn tiến vào Huỳnh Dương thám thính tình hình của Thiên Thiên tiểu thư sao?"

Yến Phi đã sớm nghĩ ra lí do thoái thác, lập tức nói liền một tràng: "Nhiều việc cần phải cân nhắc nặng nhẹ để ưu tiên làm trước hay sau. Ta nhận được tin Di Lạc giáo sẽ ồ ạt tiến đánh Biên Hoang Tập, cho nên giờ phải lập tức trở về thông tri cho các huynh đệ. Ta biết người của Di Lạc giáo đang truy giết mình, liền cố ý dẫn dụ bọn chúng đến Huỳnh Dương, rồi làm cho bọn chúng tưởng rằng ta muốn lén vào trong thành, cho nên mới gặp được người. Đi mau! Chẳng lẽ Thiên Thiên tiểu thư vẫn còn ở trong thành, chúng ta sẽ không bao giờ giải cứu được chủ tì hai người bọn họ".

Trần Ninh ngây người như con gà gỗ nhìn chàng, rõ ràng là ứng phó không kịp, tâm trí đại loạn.

Yến Phi thúc dục: "Người còn do dự cái gì nữa?"

Trần Ninh thở dài một hơi, cúi đầu nói: "Chúng ta trăm đắng ngàn cay mới tìm được diệu pháp lén vào thành Huỳnh Dương, Mã Chính Phong chính là bằng cách đó mà thành công đấy".

Yến Phi trong lòng nghĩ có mà người định ra diệu pháp bắt giữ lão tử mới đúng, đoạn chàng lãnh đạm nói: "Tiến vào thành rồi sẽ thế nào? Chủ tì Thiên Thiên tiểu thư chắc chắn bị quản thúc trong hành cung lâm thời của Mộ Dung Thùy, ở đó thủ vệ không cần nghĩ cũng biết là nghiêm ngặt. Huống chi trong thành lại có lệnh giới nghiêm, nếu như làm việc bất hảo, đừng hòng còn sống mà rời thành. Tóm lại, truy binh của Di Lạc giáo

bất cứ lúc nào cũng có thể tìm đến, ta phải lập tức rời khỏi thôi".

Trần Ninh chán nản nói: "Yến gia hãy chạy trước một bước đi, ta còn muốn chờ Mã Chính Phong trở về. Ài, ta thật sự sợ rằng tiểu tử đó đã gặp chuyện không hay trong thành rồi".

Yến Phi gật đầu nói: "Chúng ta chỉ có thể hi vọng y cát nhân thiên tướng, nếu trong thành có chuyện, chỉ sợ xuất động hết thầy huynh đệ Biên Hoang Tập chắc chắn vẫn không làm được gì. Người cũng nên cẩn thận một chút".

Nói rồi gã phiêu nhiên bước đi, trong lòng không khỏi cười thầm.

Hồi 98

Hữu Ích Hoang Ngôn

Bưu Dụ thầm nghĩ người có ảnh hưởng nhất với Biên Hoang Tập trước mắt không phải Trác Cuồng Sinh, cũng không phải Giang Văn Thanh, mà là Đồ Phụng Tam.

Việc y không giúp Hoàn Huyền làm điều tàn bạo đã lấy được sự tôn kính của toàn bộ hoang nhân, cộng thêm tác phong hành sự độc ác tàn nhẫn khiến người người đối với y vừa "kính ái" bề ngoài lại vừa có phần sợ sệt. Nhiều yếu tố kết hợp lại, vừa vận hình thành phân lượng của Đồ Phụng Tam tại Biên Hoang Tập.

Nếu có thể thuyết phục được Đồ Phụng Tam thì Tống Bi Phong, Giang Văn Thanh và gã sẽ không phải tác chiến một mình. Bọn Trúc Pháp Khánh cũng như một Tôn Ân khác, muốn đánh bại chúng thì chỉ có một cách là cả Biên Hoang Tập phải đoàn kết lại.

Thanh âm của Âm Kỳ vang lên: "Lão đại muốn gặp một mình Lưu huynh".

Lưu Dụ quay qua Tống Bi Phong áy náy cười khỏ. Tống Bi Phong hoàn toàn không để tâm nói: "Có một số việc không thích hợp để người thứ ba nghe được, Lưu huynh xin đừng ngại".

Lưu Dụ vỗ vỗ vai Tống Bi Phong, theo Âm Kỳ mà đi.

Âm Kỳ đưa Lưu Dụ thẳng vào nội đường, vừa hay thấy Đồ Phụng Tam tại cửa vào liền thi lễ cáo lui.

Đồ Phụng Tam mỉm cười mời gã đến ngồi tại một góc của nội đường, đoạn y chuyển nét mặt sang vẻ ngưng trọng rồi hỏi: "Lưu huynh vì sao trở lại Biên Hoang Tập?"

Lưu Dụ cười khỏ hỏi lại: "Nếu ta nói là tránh họa mà tới, Đồ huynh trong lòng sẽ nghĩ gì?"

Đồ Phụng Tam cười ha hả trả lời: "Ta sẽ nhớ tới câu "Là phúc thì không phải họa, là họa thì trốn cũng không được". Nói thật, nếu ta có tình nguyện đối mặt với sự bức hại của Tư Mã Đạo Tử thì cũng phải không muốn đương đầu với sự uy hiếp của yêu nhân Di Lạc giáo".

Lưu Dụ thản nhiên nói: "Vậy Đồ huynh sẽ minh bạch được cảm giác của ta bây giờ, chính là thiên hạ tuy rộng lớn nhưng lại không có chỗ cho ta dung thân".

Đồ Phụng Tam thông dong nhận xét: "Không nên bi quan như vậy, phạm mọi việc đều nên nhìn từ mặt tích cực, kể cả uy hiếp của Di Lạc giáo đối với Biên Hoang Tập. Xin hỏi Lưu huynh và Phụng Thiện thật ra có quan hệ gì?"

Lưu Dụ gật đầu đáp: "Tai mắt của Đồ huynh quả thật cực kỳ linh thông. Ta và Phụng Thiện mới gặp mặt hai lần, lần đầu là trong tình huống đối địch. Lần còn lại vào khoảng bảy, tám ngày trước. Hắn lặn lội đến Quảng Lăng, hy vọng cùng ta hợp tác chặn đánh Trúc Pháp Khánh tại Biên Hoang Tập".

Đồ Phụng Tam lại hỏi: "Phụng Thiện dựa vào cái gì để thuyết phục Lưu huynh hợp tác vậy?"

Lưu Dụ trong lòng nghĩ "cùng người nói chuyện đúng là thoải mái tinh thần, nghe một biết mười, mỗi câu hỏi

đều trúng điểm cốt lõi", đoạn đáp: "Hắn nói cho ta biết Vương Quốc Bảo đến phương bắc gặp Ni Huệ Huy, mời được "Thiên kiều mỹ nhân" Sở Vô Hạ đến Kiến Khang mê hoặc gã hôn quân Tư Mã Diêu, đồng thời tiết lộ Trúc Pháp Khánh đã bế quan tu luyện Thập trụ đại thừa công pháp tầng cao nhất, sau khi xuất quan sẽ đến Kiến Khang khai đàn làm phép".

Đồ Phụng Tam nghe xong thở ra một hơi khí lạnh nói: "Trúc Pháp Khánh thời gian qua được xưng là Hán tộc đệ nhất cao thủ của võ lâm phương bắc, cùng Hồ tộc đệ nhất nhân Mộ Dung Thủy cùng nhau tỏa sáng. Bây giờ nếu tà công ma pháp lại tăng thêm một tầng, trong thiên hạ còn ai có thể một mình đả bại được y nữa?"

Lưu Dụ thở dài: "Nếu để y tới Kiến Khang, có trời mới biết sẽ xảy ra đại họa gì. Cho dù biết rõ là bị Phụng Thiên lợi dụng, ta cũng không thể không ưng thuận cùng hắn hợp tác, bởi vì chỉ có bọn họ mới có thể nắm bắt được hành tung của Trúc Pháp Khánh".

Đồ Phụng Tam cười khở hỏi: "Bây giờ tựa hồ điểm có thể lợi dụng duy nhất kia cũng đã biến mất rồi phải không?"

Lưu Dụ chán nản đáp: "Cho nên ta từ thế chủ động rơi vào bị động, sa vào cục diện phải chống đỡ, chẳng những không có cách nắm bắt được đường đi nước bước của Di Lặc giáo, ngược lại có thể bị đánh bại khi vẫn còn mơ hồ, hoàn toàn không có năng lực phản kích. Dưới tình thế xấu như vậy, ta làm sao có thể nhìn ra mặt nào tốt đẹp chứ?"

Đồ Phụng Tam gật gù đáp: "Tình hình đúng là khó khăn hơn so với tưởng tượng của ta, bất quá vẫn có thể nhìn ra một phương diện tốt để xem xét việc này. Ít nhất Di Lặc giáo đã cung cấp một động lực làm cho Biên Hoang Tập đoàn kết trở lại. Ta nghĩ nguyên nhân Lưu huynh tìm đến ta cũng không ngoài việc này".

Lưu Dụ nói: "Tựa hồ ta không cần phải đau đầu phân trần lợi hại, đã có thể làm cho Đồ huynh đứng về phía mình. Như vậy cũng tốt, có thể tiết kiệm cho ta không ít nước bọt".

Hai mắt Đồ Phụng Tam sáng rực ngênh đón ánh mắt của gã, y khẽ mỉm cười nói: "Huynh đích xác không nên bỏ thời gian để thuyết phục ta. Nếu là chỉ chủ của Biên Hoang Tập, ta sẽ lập tức đem Trúc Pháp Khánh ra làm công địch, toàn lực cùng y quần nhau đến cùng. Nhưng trên thực tế mọi việc ở Biên Hoang Tập lại phải thông qua hội nghị để quyết định, chiếu theo thông lệ phải được toàn thể (hay đa số???) đồng ý, như thế sẽ có khó khăn nhất định".

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Ta nghĩ trước tiên nên hỏi Đồ huynh một chuyện, vì sao..."

Đồ Phụng Tam đưa tay ngăn lời gã, nói giọng lãnh đạm: "Chiếu theo đạo lý, người Trúc Pháp Khánh muốn chĩa vào phải là Lưu huynh chứ không phải Đồ Phụng Tam ta. Lưu huynh phải chăng muốn hỏi vì sao ta lại tích cực đối phó với Trúc Pháp Khánh như thế phải không?".

Lưu Dụ gật đầu đáp: "Kỳ thật ta sớm đã có một đáp án trong lòng, chỉ là muốn nghe Đồ huynh tự miệng nói ra. Phải chăng là vì Đồ huynh lo nghĩ cho đại cục của Biên Hoang Tập, không muốn có ngoại lực gì chia rẽ chúng ta, đồng thời đã có sách lược đánh cho địch không còn manh giáp?". (Mẫu này binhbt sửa liêu theo ý kiến cá nhân, mọi người xem lại hộ)

Đồ Phụng Tam bật cười trả lời: "Suy đoán của huynh rất chung chung, nhưng thông minh phi thường, làm ta khó có thể phủ nhận. Quả thật ta có suy nghĩ cho đại cục, bởi vì đã nhìn ra ý đồ phía sau của Trúc Pháp Khánh. Bọn chúng không phải chỉ muốn giết một vài người, mà là muốn từng bước xâm chiếm cả cái Biên Hoang Tập này".

Lưu Dụ chấn động nói: "Đồ huynh suy nghĩ còn thấu triệt hơn cả ta, Tư Mã Đạo Tử đối với Biên Hoang Tập luôn luôn có dã tâm, nhưng lại không thể nhúng tay. Nếu như hắn có thể mượn sự giúp đỡ của lực lượng Di Lặc giáo, đương nhiên sẽ là việc khác".

Đồ Phụng Tam nói: "Chúng ta sẽ nghiên cứu lại động cơ và thủ đoạn của Trúc Pháp Khánh sau. Việc cấp bách trước mắt là thuyết phục hội nghị tuyên bố Trúc Pháp Khánh là công địch của Biên Hoang Tập. Như vậy chúng ta liền có thể sử dụng nhân lực và tài nguyên của Biên Hoang Tập cho cuộc đấu tranh với y".

Lưu Dụ chợt hỏi: "Nếu đưa phân tích chi tiết của huynh về Trúc Pháp Khánh cáo tri cho hội nghị, như vậy vẫn

chưa đủ sức thuyết phục sao?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Vẫn thiếu một lời nói dối".

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Lời nói dối?"

Đồ Phụng Tam gật đầu đáp: "Lời nói dối do Lưu huynh phụ trách, ta chỉ có thể cam đoan sẽ không tiết lộ, bởi vì nguồn gốc đã bị hủy diệt, chết rồi không thể đối chứng".

Lưu Dụ tỉnh ngộ nói: "Nguồn gốc của lời nói dối là Phụng Thiện".

Đồ Phụng Tam từ tốn nói: "Lưu huynh sẽ thông báo với hội nghị là từ nơi Phụng Thiện tìm được tin tức bí mật, rằng "Trúc Pháp Khánh đã cùng Mộ Dung Thủy âm thầm cấu kết, Di Lạc giáo lần này thay thế Đại Giang bang đến làm quân tiên phong cho Mộ Dung Thủy, âm mưu làm tan rã sức phòng ngự của Biên Hoang Tập từ bên trong". Như vậy thì mọi người đều cùng có chung một kẻ thù, khẳng định sẽ đoàn kết nhất trí trở lại".

Lưu Dụ lại một lần nữa lĩnh giáo tác phong và thủ đoạn không từ việc gì của Đồ Phụng Tam, trong lòng không thể không thừa nhận sự cao minh của y. Gã đồng ý đáp: "Đó là một lời nói dối hữu ích, so với việc Biên Hoang Tập bị Di Lạc yêu nhân công hãm cũng đáng giá mà, phải không?"

Hai người nhìn nhau mà cười. Đôi bên cùng nhận thấy quan hệ song phương lại tiến gần thêm một chút nữa, đồng thời hưởng thụ cảm giác thống khoái khi được kẻ vai sát cánh chống lại kẻ thù.

o o o

Mưa tuyết không ngớt đổ xuống càng làm cho màn đêm lạnh lẽo thêm phần ỷ vị.

Bến sông ở mặt bắc Huỳnh Dương nằm đúng nơi giao nhau của ba con sông Hoàng Hà, Thẩm Thủy và Lạc Thủy. Tại đây đang neo đậu hơn trăm chiếc thuyền lớn nhỏ, đại bộ phận là thương thuyền và thuyền đánh cá, chỉ có lác đác một vài chiến thuyền loại nhỏ. Cộng thêm việc chiến thuyền của Hoàng Hà bang tựa hồ bị tuyệt diệt trong cuộc chiến Biên Hoang Tập, có thể thấy được thủy quân vẫn là một lực lượng bạc nhược nhất của Mộ Dung Thủy. Đây là một đả kích trầm trọng và sâu sắc đối với hắn.

Đương nhiên, chỉ cần Mộ Dung Thủy đoạt được Biên Hoang Tập, điểm yếu về thủy vận và thủy chiến sẽ dần dần được thay đổi. Thông qua Biên Hoang Tập, hắn chẳng những có thể tiếp cận để mua sắm một lượng lớn thương thuyền và chiến thuyền từ vùng sản xuất buôn bán tàu thuyền phát đạt ở Giang Nam, mà còn có thể lợi dụng tài nguyên thiên nhiên và nhân lực của Biên Hoang Tập cho việc phát triển thủy nghiệp.

Vì vậy lấy Biên Hoang Tập làm khởi điểm cho cuộc chiến tranh bá là một sách lược đúng đắn, chỉ là Mộ Dung Thủy không tưởng nổi đám hoang nhân như từ một đồng cát rời rạc bỗng đoàn kết lại, phản kích thành công chiếm được Biên Hoang Tập, làm kế hoạch của hắn sắp thành lại hỏng, mộng đẹp tan như mây khói.

Đối với cuộc chiến giải cứu chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên trong tương lai, Biên Hoang Tập nên tận sức lợi dụng nhược điểm về thủy chiến của Mộ Dung Thủy, dùng sách lược thủy vận và thủy chiến thần tốc, làm cho đội kỵ binh khổng lồ của hắn có lực mà khó dùng, chỉ vậy mới có hy vọng thành công.

Yến Phi sau khi hiểu rõ hình thế của bến sông liền lặng lẽ rời đi. Trước đây phương pháp dễ thực hiện nhất để tiềm nhập Huỳnh Dương là trốn trong một lô hàng hóa đang vận chuyển rồi lên vào, hiện tại Yến Phi lại hiểu được đó là cách bất khả thi. Đơn giản là bởi vì hai cửa thành đối diện bến sông đang được canh phòng nghiêm cẩn, lại có lệnh toàn bộ hàng hóa đều phải tháo dỡ ở khu bến sông, sau khi kiểm tra mới được vận chuyển vào trong thành. Với thân thủ tài trí của mình, Yến Phi cũng cảm thấy không thể dùng phương pháp này được.

Chàng bèn toàn lực phóng về hướng tây của thành.

Giao thông từ Huỳnh Dương tới Lạc Dương, thủy lục hai đường đều thuận lợi như nhau. Từ Huỳnh Dương đến Lạc Dương, theo ngược dòng Lạc Thủy chỉ mất nửa ngày thủy trình. Giữa hai thành còn có quan đạo liên thông, khoái mã đi một ngày có thể tới nơi.

Yến Phi tiến về phía này, chính là muốn từ quan đạo giữa Huỳnh, Lạc tìm cơ hội vào thành.

Lúc này toàn bộ cửa thành đều đã đóng, trừ phi có việc quân sự cấp bách, nếu không tuyệt đối cấm tùy tiện mở ra.

Thực tế, Yến Phi đã sớm mất hy vọng vào được thành trong đêm nay. Bất quá dù sao nhàn rỗi cũng buồn chán, lợi dụng sự yếm hoi của màn đêm và gió tuyết, chàng quyết định trinh sát hình thế giao thông xung quanh toàn bộ thành trì.

Nhảy lên một cành ngang trên ngọn một cây đại thụ mọc bên Huỳnh, Lạc quan đạo, đưa mắt quan sát toàn bộ tình hình cửa phía tây, Yến Phi không khỏi nảy sinh cảm giác lực bất tòng tâm, tinh thần sa sút.

Trên tường thành đăng hỏa chiếu sáng khắp nơi, trạm gác được bố trí san sát, cảnh vật bên ngoài hiện ra rõ ràng như ban ngày. Càng tòi tệ hơn là cây cối xung quanh đã bị chặt bằng sạch, để lộ ra một dải đất trống không trơ trụi. Chỉ cần chàng xuất hiện bên hộ thành hà, khẳng định không thoát khỏi nhãn tình của địch nhân trên cao nhìn xuống.

Mộ Dung Thùy nếu đã nhận được tin tức giả là Yến Phi đã trở về Biên Hoang Tập, liệu hẳn có giảm đi nhân lực phòng thủ và sự cảnh giác hay không? Đáp án chắc chắn là trái ngược với nguyện vọng của chàng, bởi vì Mộ Dung Thùy sẽ không cho phép bất cứ một sơ suất nào xảy ra, nếu không sẽ để cho địch nhân bất cứ phe nào trà trộn vào Huỳnh Dương phá hoại, ví như thiêu rụi lương thảo hay tung tin thất thiệt chẳng hạn, đều sẽ tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với hắn. Trong thời khắc mấu chốt có thể ổn định được thiên hạ phương bắc này, Mộ Dung Thùy nhất định phải đặc biệt chú tâm cẩn thận.

Yến Phi thăm thò dài một hơi.

Bất luận khó khăn như thế nào, chàng cũng muốn vào Huỳnh Dương gặp mặt Kỷ Thiên Thiên một lần, không chỉ là muốn làm dịu đi nỗi khổ tương tư, mà còn vì trong thiên hạ chỉ có một mình chàng có thể liệu trị cho di chứng của việc tổn hao tâm lực quá độ của nàng. Đan pháp chàng học được trước đó không lâu từ An Thế Thanh sẽ giúp nàng tăng cường thể lực, từ đó có thể đảm trách nhiệm vụ thám tử tối thần kỳ, may ra có thể đã bại được một Mộ Dung Thùy luận về binh pháp là thiên hạ vô địch. Chứ ít thì chàng cũng có thể nắm được rõ ràng tình cảnh hiện tại của chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, dựa vào đó mà định ra kế hoạch cứu viện cho chu toàn.

Đang khi tâm tư nổi sóng như vậy, từ phía xa đột nhiên truyền lại tiếng vó ngựa. Yến Phi phấn khởi tinh thần, vận công vào đôi tai chăm chú lắng nghe.

Tiếng vó ngựa còn cách nơi này khoảng tám dặm, trong lúc gió tuyết đầy trời vẫn không qua nổi thính giác tinh duệ gấp mười lần thường nhân của Yến Phi. Tốc độ đoàn người đang khá nhanh đột nhiên trở nên thông thả, lúc này chàng nghe thấy cả thanh âm kỳ dị của kim loại quét xuống mặt đất.

Yến Phi có cảm giác nhìn thấy chút ánh sáng trong đêm đen, vội từ trên cây nhảy xuống, hướng về phía đoàn nhân mã toàn lực chạy tới.

° ° °

Đang lúc Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ bàn bạc chi tiết về "lời nói dối hữu ích", Trác Cuồng Sinh và Mộ Dung Chiến cùng nhau đến, mang theo tin tức tốt lành là Chung Lâu hội nghị sẽ được tổ chức vào sáng mai.

Chờ cho mọi người ổn định xong chỗ ngồi, Đồ Phụng Tam liền nói: "Ta và Lưu huynh đã nghĩ ra một lời nói dối để thuyết phục các thành viên hội nghị đồng tâm hiệp lực, đối kháng toàn bộ địch nhân bao gồm cả Di Lạc giáo. Bọn ta hãy cùng nghiên cứu kỹ xem có chỗ sơ hở hay không".

Lưu Dụ cảm thấy kinh ngạc, vốn tưởng chuyện này chỉ hai người bọn họ biết với nhau, ngờ đâu Đồ Phụng Tam đem ra nói khơi khơi như thế, không hề có chút ý định che giấu.

Phản ứng của hai người mới tới cũng hoàn toàn bất đồng.

Mộ Dung Chiến ngăn người hỏi: "Vì sao cần bịa chuyện tại hội nghị?"

Trác Cuồng Sinh thì hứng thú nói một mạch: "Có lời nói dối tốt như vậy sao, mau nói cho ta nghe. Ta đang sợ Biên Hoang Tập lại đi vào con đường cũ vì tư lợi như trước kia. Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt và Hồ Lôi Phương ba người đều không đồng ý tổ chức hội nghị, cho rằng mục đích chỉ là tư oán cá nhân. May mắn là với ba tác lưởi chưa rách của ta, bọn họ mới miễn cưỡng đồng ý mở hội nghị. Mẹ ơi! Tất cả đều là bọn có tầm nhìn hạn hẹp".

Đồ Phụng Tam hướng về phía Lưu Dụ nói: "Mời Lưu huynh nói cho hai vị đại ca tin tức nghe được từ nơi Phụng Thiện".

Lưu Dụ trong lòng nổi lên cảm giác cổ quái, bèn đem tin tức thật giả lẫn lộn toàn bộ nói ra.

Mộ Dung Chiến và Trác Cuồng Sinh sau khi nghe xong đưa mắt nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong lòng đối phương.

Mộ Dung Chiến ấp úng nói: "Cái này không giống là nói dối".

Đồ Phụng Tam cười nói: "Ngoại trừ đoạn về Di Lặc giáo cấu kết với Mộ Dung Thùy, việc khác đúng là nghe được từ nơi Phụng Thiện. Có chân có giả mới làm cho một lời nói dối trở lên hoàn mỹ như vậy".

Trác Cuồng Sinh dẫn đo nói: "Mộ Dung Thùy mà cấu kết với Trúc Pháp Khánh, tin tức này có phải là đến quá đột ngột hay không? Ở phương bắc, Mộ Dung Thùy và Trúc Pháp Khánh tuy không đến mức là tử địch, nhưng ít ra là cũng cố kỵ lẫn nhau".

Lưu Dụ trong lòng dấy lên cảm giác ảm áp.

Biên Hoang Tập thật sự là địa phương khác thường. Cuộc chiến Biên Hoang đã làm quan hệ long trời lở đất của chư hùng trong tập cải biến đáng kể, mọi người cùng một chí hướng tập hợp lại bên nhau, vì Biên Hoang Tập trù mưu định kế, biểu hiện là lúc này tất cả đều cùng nhau động não để nghĩ ra một lời nói dối hoàn hảo nhất.

Lo ngại trong lòng Lưu Dụ đối với Trác Cuồng Sinh và Mộ Dung Chiến đã sớm tan biến, gã mỉm cười nói: "Điều này không phải nói dối mà lại là sự thật, bởi vì Trúc Pháp Khánh thần công đại thành, y cũng hiểu rõ bên mình đâu không lại Mộ Dung Thùy, đồng thời nhận thấy Mộ Dung Thùy tạm thời không rảnh rỗi nhòm ngó đến Di Lặc giáo. Vì vậy Trúc Pháp Khánh chủ động thân thiện với Mộ Dung Thùy, trước là giúp hấn thu hồi Biên Hoang Tập, sau đó hai bên sẽ phân chia lợi ích của nơi này".

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: "Tin tức này từ đâu mà có, vì sao vừa rồi Lưu huynh không nói tới?"

Lưu Dụ trầm giọng đáp: "Bắc phủ binh chúng ta một mực lưu ý động tĩnh của Di Lặc giáo, điều e ngại chính là Di Lặc giáo đến phương nam làm loạn, cho nên mới có việc Huyền soái thụ thương nhưng vẫn cố giết chết Trúc Bất Quy. Hiện tại Huyền soái đã mất, Trúc Pháp Khánh bèn nắm thời cơ, dưới sự châm lửa thêm dầu của bọn Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, đem người đến Kiến Khang lập giáo".

Mộ Dung Chiến khó hiểu nói: "Trúc Pháp Khánh thiên tâm vạn khổ kiến lập Di Lặc giáo tại phương bắc, với sự cuồng vọng tự đại trong mắt không người của y, sao lại vì sợ Mộ Dung Thùy mà dời đến phương nam phát triển? Thiên Sư đạo phương nam chính là tử địch của Di Lặc giáo, thắng bại còn chưa biết, hành động mạo hiểm này thật không sáng suốt".

Lưu Dụ vui vẻ giải thích: "Chính vì y trong mắt không người, mới nghĩ ra hồng đồ??? đại kế đó. Tại phương bắc, hành động không sáng suốt nhất là chính diện đương đầu với Mộ Dung Thùy đang cực kỳ hưng thịnh. Nếu như có thể tránh được mũi nhọn ấy, tạm thời tháo cờ cất trống, Di Lặc giáo với căn cơ thâm hậu sẽ có thể ung dung làm ngư nhân thu lợi. Lúc Trúc Pháp Khánh thành công trở thành quốc sư của chính quyền phương nam, Di Lặc giáo liền có thể trở thành quốc giáo, khi đó Trúc Pháp Khánh có thể chiếm cứ phương nam rồi tấn công phương bắc, Di Lặc giáo đồ tại phương bắc liền có thể nổi lên hưởng ứng, như thế nghiệp lớn thống nhất thiên hạ của Di Lặc giáo ai dám nói không thể không đại thành trong tay Trúc Pháp Khánh nào?"

Trác Cuồng Sinh thở ra một hơi khí lạnh nói: "Người này suy nghĩ rất sâu xa, lại cũng phù hợp với hình thế trước mắt".

Đồ Phụng Tam nhú mào nói với khẩu khí có điểm không hài lòng: "Lưu huynh vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta".

Lưu Dụ xuôi tay cười khỏ nói: "Ta cũng vừa mới nghĩ ra, như thế làm sao có thể nói sớm cho huynh được?"

Đồ Phụng Tam, Trác Cuồng Sinh và Mộ Dung Chiến nghe được nhìn nhau, tiếp theo phát ra tràng cười vang dội, cùng hiểu được là Lưu Dụ vẫn đang nói dối.

Trác Cuồng Sinh ôm bụng nén cười nói: "Thành công rồi. Thành công rồi. Lời nói dối này làm chúng ta biết rõ sự tình mà còn bị gạt, khẳng định có thể xỏ mũi bất cứ kẻ nào".

Mộ Dung Chiến vừa lau nước mắt chảy ra, vừa cười vừa nói: "Như vậy tin tức không phải từ nơi Phụng Thiện nghe được, mà là từ mạng lưới tình báo bí mật chắc chắn của Bắc phủ binh".

Đồ Phụng Tam nói tiếp: "Thứ cho ta trách oan Lưu huynh. Lưu huynh lần này trở lại Biên Hoang Tập chính là muốn phá vỡ âm mưu nam hạ của Trúc Pháp Khánh. Ha ha. Thật buồn cười. Bây giờ thậm chí ta cũng có điểm tin tưởng với lời nói dối gạt người vô căn cứ đó, có lẽ vì nó thích hợp với tình hình thực tế, nó quá hợp tình hợp lý".

Trác Cuồng Sinh nói: "Nói không chừng chúng ta thực sự đã đoán đúng".

Mộ Dung Chiến lắc đầu nói: "Làm sao mà lại xảo hợp như vậy được. Bất quá chúng ta định cường điệu về điểm lão Trúc muốn cùng Mộ Dung Thủy phân chia Biên Hoang Tập, nếu không thì có ai nhàn rỗi quan tâm đến việc bọn chúng đến phương nam làm xằng làm bậy chứ?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Phương diện này lại không cần phải lo lắng, ta không tin Trúc Pháp Khánh đối với Biên Hoang Tập không có dã tâm. Y đem thi thể Phụng Thiện treo tại cửa đông thị chúng, chính là thủ pháp ném đá dò đường trên giang hồ để kiểm tra xem chúng ta trở thành một đám cát rời hay vẫn bảo trì sự đoàn kết".

Trác Cuồng Sinh song mục thần quang bắn ra, lãnh đạm nói: "Chúng ta sẽ làm y thất vọng tràn trề".

Mộ Dung Chiến nói: "Người khác thì ta chẳng biết bọn họ có ý nghĩ gì, nhưng nhân mã từ phía bốn người chúng ta, khẳng định đã đoàn kết với nhau. Lưu huynh có thể đại diện cho Đại Giang bang nói chuyện không?"

Ánh mắt ba người đồng thời dừng trên người Lưu Dụ.

Gã đáp: "Lập trường của Đại Giang bang với ta là một".

Trác Cuồng Sinh cao giọng: "Tốt lắm. Nghĩa khí hào tình của chúng ta nay đã trở lại. Tại hội nghị ngày mai, ai phản đối việc đem Trúc Pháp Khánh làm công địch thì nhiều khả năng là người có quan hệ với y, cũng chẳng khác nào là địch nhân của chúng ta. Không có quyết tâm như vậy, chúng ta sao có tư cách cùng Trúc Pháp Khánh đo sức đến cùng chứ?"

Trên miệng Đồ Phụng Tam hiện ra nụ cười lãnh khốc, y lạnh lùng nói: "Lời này của Quán chủ thật hợp với tính cách của ta".

Tiếp đó y hướng ra bên ngoài quát lớn: "Nhân lang môn đưa rượu lại, mỗi người hãy uống cạn một ly để kết minh!".

Ba người lập tức phụ họa vỗ tay tán thưởng vang dội.

Hồi 99

Nhập Thành Chi Kế

Trong mưa tuyết mịt mù, một đội Yến binh đang áp giải tù phạm xuất hiện trước mắt Yến Phi.

Số phạm nhân bị áp giải khoảng hai trăm người, chân bị xiềng khoá, tay tuy không bị trói nhưng cũng không thể chạy trốn. Nếu như bọn họ bị giải từ Lạc Dương về thì ít nhất đã phải đi bộ ba bốn ngày đường rồi, lúc này ai nấy đều mệt mỏi đi không vững. Liên tục có người bỗng nhiên đập phải những vật cản trên đường như hòn đá, vỏ chuối,... không trụ được mà ngã lăn ra làm Yển binh tức giận, dùng roi da đánh phạm nhân túi bụi.

Phạm nhân được chia thành năm tổ do gần năm trăm lính kỵ binh áp giải. Nhưng việc đi lại chậm chạp như thế thì cho dù là bọn lính áp giải cũng rất khó chịu, cả người và ngựa đều khốn khổ chống lại trời mưa rét gió lạnh, đi nốt đoạn lộ trình cuối cùng.

Bỗng nhiên lại có một tù phạm không chịu đựng nổi ngã lăn ra. Hai tên Yển binh ngồi trên ngựa quát tháo ra lệnh cho người đó mau đứng lên, một tên dùng roi ngựa đánh vào lưng nhưng không thấy người đó có phản ứng gì.

Một tên lính khác dùng chân lật ngựa người đó lên, hấn dùng tiếng Tiên Ti nói: "Thật là vô dụng! Nó chết rồi!"

Tiếng vó ngựa rộn lên, một nhóm từ phía trước chạy tới, tên dẫn đầu tự mình xuống ngựa kiểm tra. Để chứng thực người đó đã đoạn khí, hấn rút ra một mũi chủy thủ, đâm vào bụng người đó một nhát rồi phân phó: "Vứt xác nó đi!"

Hai tên Yển binh vâng lệnh mang xác người đó lên và đi vào chỗ tối đen bên đường, liền thấy từ đó truyền ra tiếng thì thẽ bị vứt xuống đất.

Bất kể là người bị áp giải hay người áp giải đều mặt trở như gỗ không chút biểu tình, tựa như không biết đã xảy ra chuyện gì, hoặc căn bản là không có động tâm.

Sau khi hai tên Yển binh tiêu huỷ thi thể xong quay lại, tên quan thủ lĩnh Yển binh nói: "Dù sao cũng đã chậm rồi! Nghỉ ngơi một khắc rồi tiếp tục lên đường."

Bọn thủ hạ hét lớn truyền mệnh lệnh đi. Tù phạm ai nấy đều nằm lăn ra tại chỗ, không kể là đang ở giữa đường.

Yển binh lục tục xuống ngựa, tưởng chừng như được Hoàng ân đại xá. Nhất thời, nửa dặm đường đầy binh sỹ và tù phạm nằm ngổn ngang, đủ mọi tư thế kỳ quái.

Yển Phi đã sớm đoán ra số lớn tù phạm đang bị áp giải này là tù binh bắt được ở tiền tuyến và đang bị giải về Huỳnh Dương. Nếu chỉ là tù phạm bình thường thì Yển binh không thể có hứng thú lao sư động chúng áp giải đường xa như vậy. Ở thời điểm đặc biệt như bây giờ, cai trị bằng quân sự, người Yển căn bản không xét việc phạm tội lớn hay nhỏ mà lập tức xử quyết phạm nhân tại chỗ để tránh trở thành gánh nặng.

Chỉ vì những tù phạm này là tù binh chiến tranh nên có giá trị về quân sự, có thể từ miệng họ lấy được thông tin tình báo quan trọng của địch nhân.

Sau khi phán đoán như vậy, Yển Phi vốn không còn hy vọng tiềm nhập vào trong thành tối nay lại lập tức có hy vọng.

Những tù binh chiến tranh bị bắt về từ chiến trường đều có thân phận mờ hồ. Dù là tướng lĩnh có quân hàm cao cấp thì cũng thay đổi quân phục có gắn hàm cấp, đóng giả thành một tên tiểu tốt để tránh bị khám phá thân phận và biến thành mục tiêu chủ yếu bị tra khảo. Họ đương nhiên không cần phải nói ra danh tính thật.

Đám tù binh chiến tranh này nhìn bề ngoài thì không khác nhau nhiều, ai nấy tóc tai rối bù, mặt mũi dơ dáy, râu ria đầy mặt, y phục rách rưới nhiều chỗ hở cả da thịt. Yển nhân nếu muốn lấy được tin tức tình báo từ bọn họ thì trước hết phải mất công phân biệt thân phận hàm cấp quân đội của họ.

Nghĩ đến đó, chàng biết mình đã có cơ hội khó kiếm để hỗn nhập vào thành nên không do dự lập tức âm thầm tiến tới chỗ thi thể tù phạm vừa bị vứt bỏ.

Trong đầu chàng đồng thời nghĩ ra một kế hoạch chu toàn.

Nếu như Biên Hoang Tập là Phượng Hoàng trùng sinh từ hoả tai thì Dạ Oa Tử chính là vương miện trên đầu, nơi cao nhất của Phượng Hoàng. Cổ Chung Trường là những hạt minh châu rực rỡ nhất trang trí cho vương miện đó.

Tổng Bi Phong và Lưu Dụ cảm thấy ngợp người, khó khăn băng qua Cổ Chung Trường. Dưới ánh sáng rực rỡ huyền ảo của ngàn vạn ngọn đèn, hàng vạn người đến thánh địa của Biên Hoang Tập để tầm hoan tác lạc, để tận hưởng sinh mệnh vốn mỏng manh và trân quý trong thời loạn thế này.

Biên Hoang Tập lúc này đang ở thời kỳ cường thịnh như mặt trời lên cao, cho dù là người ngang ngược nhất cũng không dám tới đây tác quái. Mộ Dung Thuý, Tôn Ân, Nhiếp Thiên Hoàn, Hách Liên Bột Bột là những bá chủ một phương ngạo mạn thiên hạ, nhưng đều đã nếm mùi thất bại nặng nhẹ khác nhau ở nơi này.

Lưu Dụ sau một hồi hứng thú đứng xem hàng ở một sạp đồ chơi đủ loại, cuối cùng không chịu nổi sự chen lấn liên kéo Tổng Bi Phong rời đi, hỏi: "Tổng thúc từng giao thủ với Trúc Bất Quy, thúc thúc đánh giá hắn ra sao?"

Tổng Bi Phong cười nhẹ nói: "Ta lại đang nghĩ người dẫn ta xuyên qua Dạ Oa Tử đi về đông môn, mục đích không phải là để ta đại khai nhãn giới mà là để đề phòng yêu nhân Di Lặc Giáo tới tấn công. Bây giờ câu hỏi của người không ra khỏi Di Lặc Giáo, cho thấy tuy không đúng hẳn nhưng cũng không xa suy nghĩ của ta là mấy."

Lưu Dụ cười khổ: "Chỉ sợ Trúc Pháp Khánh sẽ không cho tiểu diệt tiện nghi như thế đâu. Động võ ở Dạ Oa Tử sẽ xúc phạm thiên điều của Biên Hoang Tập, Trúc Pháp Khánh sẽ lập tức trở thành công địch của Biên Hoang Tập."

Đến lúc này, gã vẫn chưa có cơ hội nói cho Tổng Bi Phong và Đồ Phụng Tam biết chi tiết nội dung hội đàm, gã chỉ cho lão biết một sự việc vô cùng lý tưởng đã bắt đầu.

Tổng Bi Phong nói: "Hồi đó, nếu ta cùng Trúc Bất Quy đơn đả độc đấu thì hươu chết vào tay ai thật khó nói cho rõ ràng được."

Lưu Dụ không nhịn được hỏi: "Nghe Tổng thúc nói thì hiện tại người nắm chắc sẽ thắng Trúc Bất Quy phải không?"

Tổng Bi Phong vui vẻ nói: "Người có thể lấy làm kỳ quái là tại sao sau khi ta bị trọng thương nhưng tín tâm đối với kiếm pháp của mình lại tăng thêm như thế. Nói lại thì ta phải cảm kích Yến Phi. Hôm đó hắn ôm ta chạy khỏi địa điểm bị phục kích, trên đường trở về hẻm Ô Y, hắn đã không kể đến tính mạng mình mà toàn lực dồn chân khí vào trong người ta để bảo vệ cái mạng nhỏ này của ta, làm ta thu hoạch được lợi ích không nhỏ. Từ đó không những ta có thể nhanh chóng khỏi bệnh mà còn có tiến bộ đột phá, làm ta bây giờ có thể nói ra những lời hùng tráng đó."

Lưu Dụ trong lòng vô cùng vui mừng.

Nếu gã muốn vượt trội lên trên ở phương nam đang vô cùng hỗn loạn này tất phải xây dựng được một thân binh đoàn của mình. Tổng Bi Phong vốn là thủ lĩnh bảo vệ cho Tạ An, có trọng trách ngầm ngầm bảo vệ và ngăn chặn những lực lượng muốn hành thích Tạ An. Lưu Dụ gã vốn có bản sự, nếu thêm vào Tổng Bi Phong giúp chuyên trách việc đó thì yêu nhân Di Lặc Giáo muốn giết gã cũng tuyệt không dễ sinh cường. Nghĩ đến điểm này, nếu tương lai có thể xây dựng một đội thân binh do Tổng Bi Phong làm đầu lĩnh thì thật như hổ thêm cánh, không sợ bất cứ thế lực nào hành thích, ám sát.

Tổng Bi Phong nhìn gã hỏi: "Người đang nghĩ gì thế?"

Lưu Dụ cười nói: "Tiểu diệt đang nghĩ về chuyện tương lai. Ồ!"

Tổng Bi Phong nhìn theo gã, thấy gã đang nhìn một sạp hàng, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Lão lấy làm kỳ hỏi: "Người biết người đó sao?"

Đó là một quầy bán hàng tạp hoá, vây quanh là rất nhiều người xem. Cái gây sự chú ý không phải là hàng hoá bán trên sạp mà là sắc đẹp của chủ sạp. Chỉ thấy một nữ nhân người Hồ tuyệt đẹp, đang khoe một tấm vải hồng rộng năm xích. Trên tấm vải bày một cây nhân sâm tự nhiên rất lớn để trong một hộp gỗ dài và một chiếc thẻ bài đề giá là mười hai lượng hoàng kim. Đúng là vật quý kinh người, không lạ sao mọi người đến xem rất đông.

Lưu Dụ ghé tai Tống Bi Phong nói nhỏ: "Là một vị bằng hữu. Để tiểu điệt chào hỏi nàng chút nhé?"

° ° °

Yến Phi đến chỗ tối gần đường lớn, trên người đã khoác chiếc áo choàng của tử thi đó, tóc tai vò rối tung lên. Chàng giấu Điệp Luyện Hoa cùng hành trang cẩn thận, ngang hông đeo lưng lẳng chiếc cùm chân của kẻ bất hạnh.

Còng chân không phải là loại thượng phẩm, có hai chiếc vòng để khoá chân, chiếc khoá được làm rất thô thiển. Yến Phi chỉ bằng nội lực đã có thể dễ dàng mở ra, hoàn toàn không thành vấn đề.

Lính áp giải vẫn đang nghỉ ngơi, tiếng hô hấp trầm trọng vang khắp quan đạo. Thỉnh thoảng lại có tiếng ngựa hí, tiếng tù nhân rên rỉ làm người ta có cảm giác rất khó chịu.

Dưới mưa tuyết phấp phới, bảy, tám ngọn đuốc yếu ớt lập loè, chỉ mờ hồ nhìn thấy nét mặt và bóng dáng lữ ngựa.

Sau khi nắm rõ tình thế, Yến Phi vô thanh vô tức vọt mình lên một cành cây nằm ngang cách mặt đất khoảng ba trượng. Chàng nhắm chuẩn khu vực cây rừng nằm sát đội tiên phong, song chường đẩy ra, phát xuất một cỗ kinh khí mãnh liệt bao trùm một khoảng không gian rộng tới hai trượng. Lập tức kinh khí làm tuyết tích tụ trên cây cối khu vực này bay mù mịt, cành lá khuy động tạo thành âm thanh như cuồng phong vừa thổi qua. Những giọt nước mưa bắn loạn lên làm lá cây rụng rơi tã, ào ạt tràn tới đội lính áp giải tiền phương.

Nhân mã lập tức rối loạn, có người chửi lớn.

Đoạn đường lập tức trở nên tối tăm. Hai ngọn đuốc nằm trong phạm vi "gió tuyết" của chàng, một chiếc bị dập tắt, chiếc còn lại thì lập loè muốn tắt.

Yến Phi không dừng lại mà chuyển tới đoạn giữa của đội tù, thi triển lại trò cũ làm người ta tưởng có một trận cuồng phong mưa tuyết vừa tràn qua quan đạo.

Nhiều tên Yến binh rửa lớn là tà môn. Ánh lửa lập loè lúc sáng lúc tối, thêm vào là tiếng ngựa hoảng sợ hí vang làm tình hình càng trở nên hỗn loạn.

Yến Phi biết thời cơ đã đến bèn nhảy xuống đất, chạy về tổ tù binh cuối cùng, phát xuất luồng kinh phong cực mạnh làm hai cây đuốc cuối đoàn lập tức tắt phụt, cả đoạn đường tối đen.

Trong lúc Yến binh hô lớn "chú ý tù phạm", trong đám tù binh tựa như bầy gà con, chàng đã chọn ra một kẻ may mắn và mang hắn ra khỏi đám tù binh, đến khu rừng ven đường rồi tháo cùm xích chân hắn ra, ghé tai hắn nói: "Ta đến để cứu ngươi đó. Chạy mau!"

Đoạn vận công phóng mạnh ra, người đó như đằng vân giá vũ phóng vù vào rừng. Yến Phi lập tức đeo còng xích vào chân, chạy về quan đạo bù vào chỗ của người đó. Lúc này, Yến binh bắt đầu đánh lửa lên.

Yến Phi có chút khản trương, chàng ngồi ở chỗ cuối cùng của đoàn tù nhân, thầm cầu thần bá phạt hy vọng không ai phát giác thủ đoạn của chàng.

Bọn Yến binh áp giải vẫn đang lăm bắm chửi thề thì tiếng tù và vang lên, lệnh cho đội tù tiếp tục hành trình.

Yến Phi học theo những người khác, nặng nhọc đứng lên. Chàng vui mừng thấy những tù binh khác không ai muốn nhìn chàng đến nửa mắt, đương nhiên là cũng không biết là chàng và người kia đã thay đổi cho nhau. Mà dù có biết cũng không ai nhận rồi để cáo tổ chàng.

Yến binh bắt đầu điểm danh kiểm tra nhân số tù binh.

Yến Phi cúi thấp đầu mặc cho mưa tuyết rơi đầy người. Người chàng chọn thể thân có thể hình tương tự chàng, râu tóc mọc đầy mặt, dưới trời đêm mưa tuyết như thế này đúng là khó có thể nhìn ra chân giả.

Điểm danh xong, đoàn người lại khởi hành.

Yến Phi biết mình đã qua được cửa quan này.

o o o

Lưu Dụ vui mừng hỏi: "Từ đó đến nay cô nương vẫn ổn chứ?"

Nữ lang đang bán cây nhân sâm thiên nhiên ở Cổ Chung Trường không ngờ lại là Sóc Thiên Đại, nữ kiếm khách Nhu Nhiên tộc từng nhận lầm Lưu Dụ là Hoa Yêu.

Sóc Thiên Đại liếc gã một cái rồi nhăm nhắng hỏi: "Người vẫn chưa chết ư?"

Lưu Dụ đưa mắt nhìn món hàng duy nhất trên sạp, nhú mày hỏi: "Mười hai lượng hoàng kim không phải là nhỏ. Kể cả đây là cây sâm thiên nhiên thượng đẳng, nhưng nàng không sợ đề giá cao quá sẽ không ai hỏi mua sao?"

Sóc Thiên Đại không biết có nên nổi giận với gã không, trừng mắt nhìn gã nói: "Không biết hàng thì đừng nói lung tung. Nếu người không mua thì lập tức biến đi cho bản cô nương."

Tổng Bi Phong hiển nhiên là người biết hàng, hỏi: "Đây là sâm thiên nhiên của Cao Ly phải không?"

Sóc Thiên Đại nhìn Tổng Bi Phong một cái, không khách khí nói: "Xuất xứ thì không sai, nhưng đây không phải là sâm thường, mà đây là Thiên niên nhân sâm vương trên Trường Vu tuyết lĩnh. Người nếu là người biết xem hàng thì cũng biết mười hai lượng hoàng kim vẫn còn là rẻ cho bọn người rồi."

Tổng Bi Phong và Lưu Dụ nhìn nhau, Tổng Bi Phong nghi ngờ hỏi lại: "Xin cô nương chỉ điểm sâm bình thường và sâm vương có phân biệt gì?"

Lưu Dụ hỏi chen vào: "Phải chăng vấn đề là ở chỗ độ lớn nhỏ khác nhau?"

Sóc Thiên Đại tức giận nhìn Lưu Dụ, không khách khí nói: "Đã bảo người im mồm đi mà! Sức sinh trưởng của sâm vương tự nhiên đặc biệt mạnh mẽ, kể cả khi đã rời khỏi đất rồi vẫn tiếp tục sinh trưởng. Người hiểu chưa?"

Lưu Dụ trầm nghĩ hình như nữ võ sĩ này đối với mình đặc biệt khó chịu, nhưng gã đương nhiên không cảm thấy phiền, gã bèn cười nói: "Nếu là bảo vật như thế thì sao cô nương không giữ lấy mà dùng? Nếu cô nương thiếu thốn thì bọn ta sẽ giúp mà."

Sóc Thiên Đại nói: "Ta không thể ngửa tay nhận tiền của người ta. Đây là mua bán, nếu không nói chuyện mua bán thì mời người đi, đừng có cản trở bản cô nương phát tài."

Tổng Bi Phong nháy mắt với Lưu Dụ ra hiệu mình đủ vàng để mua cây sâm vương này, chỉ cần gã gật đầu là xong.

Lưu Dụ vừa định nói, bỗng một âm thanh vô cùng dễ nghe, xúc động lòng người bên cạnh gã cất lên: "Đúng là sâm vương đặc sản của vùng Tuyết Lĩnh Cao Ly. Cây sâm này khẳng định không chỉ nghìn năm đâu. Ta mua nó!"

"Bộp!"

Một bao vàng nặng nề rơi xuống cạnh sâm vương.

Lưu Dụ nhìn sang, lập tức hồn phi phách tán.

Người mua chính là An Ngọc Tình mặt che sa dày, là một trong những người mà gã không thích gặp lúc này nhất.

° ° °

Khó khăn thứ nhất là đổi người, khó khăn thứ hai là vào thành.

Trong đám tù binh, Yến Phi rợn tóc gáy khi nhìn thấy cửa thành cao vút đang từ từ hạ xuống, gác ngang hào sâu hộ thành. Dưới ánh đèn đuốc sáng trưng của lầu canh có thể nhìn rõ mồn một những bông tuyết phát sáng lấp lánh rơi xuống đất, chỉ cần một người nào đó phát giác có gì không bình thường thì đại kế vào thành của chàng sẽ hỏng mất.

May là bọn Yến binh áp giải lúc này đều mệt mỏi không chịu nổi nữa, chỉ muốn mau mau vào thành để tránh mưa tuyết.

Một đội gần hai trăm Yến binh chậm chậm phóng ngựa ra và giữ chặt ba phía. Tên đội trưởng cùng tên lĩnh đội áp giải tù binh ra một chỗ nói chuyện, trao đổi văn thư xong thì sai người kiểm tra sổ mục tù binh một hồi, cuối cùng cũng cho đoàn người đi vào.

Yến Phi ngấm ngầm thở nhẹ.

Đương nhiên không phải chàng lo lắng cho an nguy của bản thân mình. Bắn vào thân thủ của chàng, nếu không được thì có thể thoát thân. Chàng sợ là nếu vạn nhất mất đi cơ hội nghìn năm khó gặp này, lại khơi lên sự cảnh giác của địch nhân thì thực không cam tâm được!

Đường vào cửa thành sâu hun hút tường chừng không có lối ra.

Hốt nhiên trước mắt sáng bừng lên, không gian mở rộng. Thì ra là đã vào bên trong thành.

Lúc này trời đã khuya, con đường dài trước mặt không một bóng người qua lại. Hàng quán hai bên đường đã đóng cửa hết, phố xá tối đen. Trời đất lạnh lẽo, chỉ thấy tuyết trắng đầy trời không ngừng rơi xuống.

Hơn hai mươi cỗ xe lừa xếp hàng hai bên đường, mỗi xe kéo theo một chiếc xe tù bằng sắt lớn có thể chứa được tám người, xung quanh lại có mấy chục tên Yến binh vẻ mặt căng thẳng như lâm đại địch.

Yến Phi thấy thế, lòng thầm kêu khổ. Chàng vốn đã định chủ ý sau khi vào thành sẽ tìm cách bỏ đi, địch nhân chỉ cho là một tên phạm nhân bỏ trốn mà không biết người bỏ đi là Yến Phi chàng. Nhưng dưới tình hình trước mắt, nếu chàng không chịu vào thiết xa thì lập tức làm sự tình âm ỷ. Làm thế nào thì tốt đây?

Do dự một chút thì kỵ binh Đại Yến đã tăng tăng lớp lớp vây chặt bọn chàng, quát tháo dục bọn chàng lên thiết xa.

Yến Phi trong lòng miễn cưỡng cười khổ, thầm nghĩ sau khi rời khỏi thiết xa sẽ tìm cách thoát thân.

Cỗ xe chàng ngồi là chiếc cuối cùng. Khi cánh cửa sắt đóng lại, nó được khoá lại bằng thanh sắt to như cánh tay người làm chàng có chút cảm giác gặp nạn. Nếu lúc này bị người nào đó phát hiện chàng là Yến Phi thì thực đúng là ô hô ai tai, không còn may mắn nữa. Cho dù với công lực của chàng cũng khó mà phá lồng sắt thoát đi.

Xe tù lần lượt chuyển bánh, hai bên có kỵ binh áp giải. Điều may mắn duy nhất là bọn kỵ binh áp giải lúc trước đã hoàn thành nhiệm vụ nên không đi theo, giảm thiểu khả năng chàng bị khám phá thân phận mạo nhận.

Tiếng bánh xe lăn và tiếng vó ngựa vang vọng trên đường.

Trong chốc lát, Yến Phi phát sinh cảm giác cát hung khó lường, tất cả không còn nằm trong quyền khống chế của chàng nữa.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa từ phía trước rộn lên.

Yến Phi ép sát mặt vào thành xe nhìn lên phía trước. Vừa nhìn, chàng lập tức kinh hồn bất định, thất phách rối loạn, lòng thâm kêu bất diệu.

Hơn mười người cưỡi ngựa đi đến, dẫn đầu không ngờ lại là Ni Huệ Huy, toàn thân mặc kinh trang trắng toát vô cùng dễ nhìn.

Một người đi cạnh bà ta là một viên tướng trẻ tuổi, nhìn trang phục và uy thế của hắn là biết hắn là thành viên của Vương tộc Yến quốc.

Hơn mười kỵ binh phía sau người nào cũng hùng hổ, khẳng định là cao thủ tinh nhuệ của Yến quân.

Dù Yến Phi nghĩ thế nào cũng không tưởng nổi trong tình hình này lại gặp phải Ni Huệ Huy. Lúc này, dù chàng có năng lực phá thiết xa mà ra chỉ sợ cũng không có cách nào đột vây đào tẩu.

Bản thân chàng bị khốn trong một chiếc xe tù, mà Huỳnh Dương thành cũng là một nhà tù lớn đối với chàng.

Ánh mắt chàng dừng lại ở chiếc khoá thiết xa.

Chàng liệu có thể dùng nội lực mở được chiếc khoá này không?

Dừng lại!

Cả đoàn xe tù lập tức theo lệnh dừng lại trên đường. Từ đầu đến cuối hàng xe dài chừng hơn mười trượng.

Tiếng người đàn ông phía trước vang lên: "Phật nương thấy bọn tù binh chiến tranh vừa được mang vào thành này có vấn đề sao?"

Yến Phi vận công tụ vào song nhĩ nghe rõ từng câu đối thoại. Chàng lại tự mắng mình lúc đầu không không ngồi chỗ cửa sắt, không thì lúc này chàng có thể thăm dò cửa khoá rồi. Chỉ hận là hối hận thì đã muộn. Dưới ánh sáng tỏ của đuốc hai bên, bất cứ hành động khác lạ nào đều khơi dậy cảnh giác của kỵ binh áp giải hai bên.

Tiếng Ni Huệ Huy thấp trầm nhưng tràn đầy dụ hoặc đáp: "Thái tử nên biết ta không thể sơ hở bất cứ người hay vật từ ngoài vào thành."

Người được gọi là Thái tử đương nhiên là Mộ Dung Đức. Chỉ thấy hắn nói: "Nhưng theo tin báo thì Yến Phi đã quay về Biên Hoang Tập rồi mà?"

Ni Huệ Huy trầm giọng nói: "Hắn chỉ làm ra vẻ thôi, đại vương và ta đều không tin hắn. Hà! Ta cần tra xét kỹ càng những xe tù này."

Yến Phi thâm kêu cứu mạng, nhưng chàng lại hoàn toàn không có cách nào!

Chàng làm sao cho tốt đây?

Hồi 100

Nhập Thành Chi Kế

Sóc Thiên Đại sắc mặt đặc ý cầm chiếc hộp gỗ đựng cây Sâm Vương giao vào tay An Ngọc Tình, trân trọng nói: "Hộp Dã Sâm Vương này bọn ta định đem đến Trung Nguyên để sử dụng, chỉ vì ngân lượng hao cạn nên cực chẳng đã phải đem bán đi, tỷ tỷ biết cách dùng chứ?"

An Ngọc Tình gật đầu biểu thị có biết, đoạn cầm lấy Dã Sâm Vương cất vào trong bọc đeo trên lưng.

Lưu Dụ và Tống Bi Phong ngậy người nhìn Sóc Thiên Đại thu dọn quầy hàng, trong chốc lát hoàn toàn không nghĩ ra biện pháp ứng phó An Ngọc Tình.

Nàng đột nhiên hiện thân ngay trước mắt bọn gã, vậy là Nhậm Thanh Thị không hề nói xàm, An Ngọc Tình chắc chắn nhờ có cảm ứng mà tìm thẳng đến Biên Hoang Tập.

Tâm bội lúc này vẫn đang được đeo sát trên ngực Lưu Dụ, cho dù gã có ý giải thích cũng vô phương biện bạch.

Sóc Thiên Đại thu dọn xong quầy hàng, thấy Lưu Dụ vẫn ngậy ngốc nhìn mình, hốt nhiên bật cười yêu kiều, sau đó quay người nhập vào đám đông đi mất.

An Ngọc Tình quay đầu liếc nhìn về phía hai người, rồi chậm rãi nói: "Ta có vài điều muốn hỏi Lưu huynh, không biết Lưu huynh có thời gian hay không?"

Tống Bi Phong biết ý liền nói: "Ta đến Đông môn trước."

Lưu Dụ đương nhiên hiểu ý câu nói của Tống Bi Phong là "ngắm ngằm bảo hộ", bèn khẽ gật đầu.

Chờ cho Tống Bi Phong đi khỏi, An Ngọc Tình nói: "Chỗ này đông đúc quá! Bọn ta tìm nơi nào thanh tĩnh nói chuyện được chứ?"

Lưu Dụ không biết nói sao, tựa như phạm nhân chờ đợi phán quyết, mặc cho nàng đưa đi.

° ° °

"A!"

Một tiếng kêu thảm thiết từ chiếc xe tù đi đầu tiên truyền lại, rồi vang vọng trên cả đoạn đường dài yên tĩnh, làm cho người nghe phải kinh tâm động phách. Tất cả các tù binh ở chung cũi với Yến Phi đều kinh hãi cảm thấy chắc có chuyện bất thường xảy ra, liền chen nhau nhao ra phía ngoài để nhìn xem điều gì đang xảy ra ở phía trước.

Nếu muốn đi ra chỗ cửa cũi tù thì đây chính là cơ hội tốt nhất.

Yến Phi lãnh tĩnh ngồi xuống.

Ban nầy chàng sinh xuất tâm ý đào tẩu, nhân vì nghĩ rằng nếu Ni Huệ Huy muốn bắt từng tù binh ra khỏi cũi để tra xét thì chàng sẽ không còn cơ hội để trốn. Hiện tại chàng đã nhận ra y thị chỉ đứng bên ngoài quan sát, rồi dùng chân khí tra xét những tù binh có vẻ khả nghi. Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi chắc là của một tù binh bị thị nghi ngờ.

Liệu chàng có thể qua mặt Ni Huệ Huy được không?

Nếu như phá cũi bỏ đi, biện pháp bảo mệnh duy nhất là chạy khỏi Hoàng Dương. Khả năng thành công không biết được bao nhiêu, nhưng khẳng định chàng sẽ không còn cơ hội gặp gỡ Kỷ Thiên Thiên để tiến hành chữa trị tâm lực tổn hao cho nàng.

Ngay cả bản thân chàng cũng không biết rõ tổn hao tâm lực quá độ sẽ có hậu quả ra sao, tuy nhiên chỉ cần xem Kỷ Thiên Thiên đã trải qua một khoảng thời gian dài như thế này mà vẫn chưa phục nguyên, thì có thể hiểu là tình hình cực kỳ nghiêm trọng.

Một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu, Yến Phi dứt khoát hạ quyết tâm, đánh cược với Ni Huệ Huy một ván.

Chàng bỏ ý định rời đến cửa cũi tù, co người vào một góc, bắt đầu vận công. Có điều lần này không phải là chuẩn bị xuất thủ, mà là đem thần công dấu kín đi, nhằm đánh lừa ánh mắt sắc bén của đối phương.

Ni Huệ Huy thủy chung cũng vẫn là con người bằng xương bằng thịt, bất luận tài trí của thị có cao bằng trời thì vẫn có nhược điểm. Thị có thể hoài nghi việc chàng ly khai là kế dương đông kích tây, nhưng đó cũng chỉ

là hoài nghi, ít nhiều thị cũng bị ảnh hưởng của tin tức tình báo thu nhận được. Nhưng Ni Huệ Huy không thể tính đến khả năng tù binh bị tráo đổi, chỉ vì không biết làm gì khác, thị mới không cho phép khinh suất chuyển tù binh vào thành. Nếu đổi lại chàng là Ni Huệ Huy, cũng không thể tin là Yến Phi nhập thành bằng cách ngu ngốc chui vào trong cũi tù kiên cố.

Lại một tiếng kêu đau đớn nữa vang lên. Yến Phi do đã phân tán hết chân khí, vô pháp phán đoán vị trí mà tiếng kêu truyền đến.

Nhân thần chàng trở nên mơ hồ, chân tay vô lực, hô hấp từ nhẹ nhàng chuyển thành nặng nề hỗn loạn, hiệu quả vô cùng mỹ mãn, chính chàng cũng không nghĩ sẽ được như vậy.

Tán công bí pháp của chàng hoàn toàn là do nhất thời tự sáng tạo, điểm mấu chốt để thành công là ở chỗ chàng đã hai lần kinh qua trạng thái thai tức giả chết.

Ở trạng thái này, việc hô hấp qua đường mũi và miệng bị đoạn tuyệt, nhịp đập của tâm tạng rất yếu có cũng như không, kinh khí kinh mạch tiêu thất vô tung.

Trong quá trình dùng đan kiếp giúp An Thế Thanh khu trừ chất độc, chàng đã tiến được một bước trong việc minh bạch tình trạng thai tức chính là pháp môn tu luyện của đạo gia, cụ thể là làm cho bản thân rơi vào trạng thái tiên thiên giống như thai nhi nằm trong cơ thể mẹ. Khi tình huống như vậy xuất hiện, tự mình có khả năng phát tán chân khí.

Lúc này đương nhiên Yến Phi không thể thực sự tiến nhập trạng thái thai tức, bằng không hậu quả sẽ khó mà lường được. Chàng chỉ có thể giữ cho bản thân duy trì ở cảnh giới tiền thai tức, vừa đủ để ứng phó Ni Huệ Huy mà thôi.

Một nỗi cực nhọc xâm nhập toàn thân, Yến Phi cảm thụ đầy đủ tư vị ""phàm nhân"", thân thể vô lực gập lại, song cước vẫn còn co giật.

Thanh âm Mộ Dung Đức ở bên ngoài vọng tới: "Đây chính là tù xa cuối cùng."

Yến Phi miễn cưỡng mở mắt ra, liên lờ mờ nhìn thấy bên xe tù nhân ảnh lay động. Chàng căn bản không có cách gì để quan sát rõ ràng, thị lực suy giảm nhanh chóng, đồng thời cơ thể sinh xuất cảm giác mệt mỏi và buồn ngủ rũ rượi.

Cuối cùng thì giọng nói của Ni Huệ Huy cũng vang lên: "Có thể cho bọn chúng đi được rồi! Kỳ quái thật! Đây chính là cơ hội nhập thành duy nhất của Yến Phi, chẳng lẽ y thực sự đã đi rồi?"

Đội tù xa lại tiếp tục khởi hành.

Yến Phi trong lòng kêu may mắn, gấp rút vận công để làm cho mình ""sống lại"".

° ° °

Trong một tiệm trà ở Dạ Oa Tử, Lưu Dụ và An Ngọc Tình ngồi đối diện tại một góc nhỏ. Trong tiệm ngoài bọn họ còn ba bàn nữa có khách ngồi, không khí khá là thanh tĩnh.

An Ngọc Tình qua lớp sa mỏng che mặt lặng lẽ quan sát gã, rồi đột nhiên hỏi: "Tại sao Lưu huynh đến Biên Hoang Tập?"

Lưu Dụ lấy làm ngạc nhiên, lòng thầm nghĩ "Chẳng lẽ mặt đối mặt mà nàng vẫn không biết Tâm bội đang ở trên người ta? Nếu vậy tại sao nàng lại đuổi theo đến Biên Hoang Tập?"

Đoạn Lưu Dụ cười khỏ đáp: "Ta vì tránh họa mà tới đây."

Gã không hề giải thích thêm, đối phương cũng chẳng màng truy tìm nguyên nhân.

An Ngọc Tình nhát giọng hỏi: "Là ai đã giết Phụng Thiện?"

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "An tiểu thư đến Biên Hoang Tập lúc nào thế? Làm sao biết rõ tình hình Biên Hoang Tập như vậy?"

An Ngọc Tình đáp: "Ta đến đã bốn ngày rồi, sao Lưu huynh lại phải thắc mắc điều này?"

Lưu Dụ nghe mà ngớ người.

Gã đến Biên Hoang Tập chỉ mới hai ngày. Nói như vậy, An Ngọc Tình sau khi gặp gỡ gã ở Quảng Lăng, nàng đã lập tức lên đường truy đuổi, nếu không chẳng thể có mặt tại Biên Hoang Tập sớm như thế.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Nàng chẳng phải đang truy tìm tâm bội sao? Tại sao Nhậm Thanh Thị phải sớm ly khai Quảng Lăng? Nhìn thần thái của nàng, dường như đối với tâm bội chẳng mấy may cảm giác.

Nhậm Thanh Thị phải chăng đã lừa dối mình? Suy nghĩ kỹ lại không phải vậy, y thị chẳng có lý do gì mà trăm phương ngàn kế tìm đến gã giao bảo vật nhờ cất giữ, trừ phi là bị bức bách bất đắc dĩ.

Mang theo Tâm bội bên mình, Lưu Dụ nếm trải đầy đủ cảm giác bị người truy đuổi.

Gã nhin không được bèn cất tiếng thăm dò: "Nhậm Thanh Thị có đến Biên Hoang Tập không?"

An Ngọc Tình đáp: "Ta tạm thời không lý đến thị, huynh vẫn chưa hồi đáp câu hỏi của ta, là ai giết Phụng Thiện?"

Lưu Dụ buộc phải che giấu tâm bội, đối với nàng phát sinh tâm trạng áy náy, căn bản gã thật sự không muốn lừa dối nàng. Gã thuận miệng trả lời: "Theo dự đoán của bọn ta, giết Phụng Thiện đích thị yêu nhân Di Lạc giáo, thậm chí là do Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy tự mình xuất thủ, bằng không với công phu bản lĩnh cỡ Phụng Thiện tại sao lại không chạy thoát."

An Ngọc Tình nhè nhẹ lắc đầu nói: "Không thể là bọn họ được."

Lưu Dụ tịnh không nắm chắc trong lòng nàng phán đoán những gì, bèn thờ dãi: "An tiểu thư chắc cũng biết Phụng Thiện được xem như là chiến hữu của ta, tối hôm đó sau khi gặp gỡ tiểu thư tại Quảng Lăng, Phụng Thiện đến tìm ta, hy vọng cùng ta liên thủ chặn đánh Trúc Pháp Khánh tại Biên Hoang Tập."

An Ngọc Tình ngạc nhiên nói: "Thì ra là thế, vậy huynh đến Biên Hoang Tập không đơn giản là tránh họa, mà là cùng Phụng Thiện hợp tác, cản trở Di Lạc giáo đi xuống Nam phương."

Lưu Dụ cười khỏ nói: "Tránh họa thật ra là nói quá lên, tránh đao phong kiếm khí thì đúng hơn. Chuyện này liên quan đến cừu hận giữa Tà gia và Tư Mã Đạo Tử, đấu tranh trong nội bộ Bắc Phủ binh, e rằng An tiểu thư không có hứng thú nghe đâu."

An Ngọc Tình gật đầu: "Coi như huynh không nói dối! Bất quá giết Phụng Thiện khẳng định là do người khác, không phải Trúc Pháp Khánh hoặc Ni Huệ Huy, trước khi hết kỳ hạn xuất quan, Ni Huệ Huy tất chưa đặt chân lên biên hoang."

Lưu Dụ ngẩn ngơ hỏi: "Tiểu thư sao lại biết rõ như vậy?"

An Ngọc Tình không đáp mà hỏi lại: "Lưu huynh có biết tại sao trên đường đi Biên Hoang Tập, ta đặc biệt đến Quảng Lăng tìm gặp huynh không?"

Lưu Dụ trong lòng nghĩ "Nàng chẳng phải vì đuổi theo Nhậm Thanh Thị mà đến Quảng Lăng sao?". Đương nhiên gã không nói ra, ngoài miệng thì đáp: "Xin tiểu thư nói cho ta biết."

° ° °

Cho đến khi cửa nhà lao đóng lại, Yến Phi vẫn chưa tìm ra cơ hội thoát thân.

Yến nhân hiển nhiên coi số tù binh này rất quan trọng, đại lao nằm ở góc đông nam thành Huỳnh Dương

được phòng bị nghiêm mật, đèn đuốc sáng trưng. Hàng trăm lính gác phòng thủ hai bên, mắt cứ nhìn trừng trừng như chẳng buồn chớp.

Quá trình giao nhận tù binh diễn ra không một chút cẩu thả. Mỗi tù binh bị buộc phải thoát y để kiểm tra, cũng may là vật tùy thân của Yến Phi tức Điệp Luyến Hoa đã được giấu tại một khu rừng bên cạnh quan đạo, bằng không lúc này tha hồ mà đau đầu.

Đại lao tại Hoàng Dương rõ ràng là đang thiếu hụt y phục tù nhân, nên phải cho các phạm nhân mặc lại y phục cũ, rồi lần lượt đưa từng người vào giam giữ.

Lao phòng của Yến Phi ước chừng rộng khoảng hai trượng vuông, không có cửa sổ, chỉ có một cửa thông hơi bịt lưới sắt ở trên mái thông thẳng lên trời. Có điều nó nhỏ hẹp đến nỗi có phá được lưới sắt thì thân người cũng không thể chui lọt.

Phòng giam chỉ có duy nhất một cửa sắt chỉ có thể mở ra từ bên ngoài để ra vào, trên đó bố trí một lỗ nhỏ để quan sát. Lính canh có thể tùy tiện quan sát nội tình bên trong, phạm nhân thì đương nhiên không thể nhìn thấy diễn biến bên ngoài hành lang. Tại một góc lao phòng có để một chiếc thùng nhỏ, đại tiểu tiện đều phải giải quyết ở đó. Điều kiện tồi tệ đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Mười hai tù binh chen chúc trong một không gian chật hẹp không hề có giường chiếu, tư vị kỳ dị đến khó tả. Vài người lạnh đến phát run nhưng vẫn cứ vậy nằm là xuống, bọn họ e rằng sau mấy ngày nữa nếu không chết đói thì cũng chết rét.

Yến Phi ngồi dựa vào tường, lòng kêu xúi quẩy.

Yến nhân đương nhiên không phải muốn đem đám người này đầy đọa cho đến chết, mà mục đích chỉ là làm tan rã ý chí bọn họ, để ngày mai thẩm vấn chẳng mất sức cũng đạt kết quả.

Yến Phi dò dẫm bức tường đá sau lưng, phát hiện đó là loại đá hoa cương rất rắn chắc. Lao phòng như vậy, cho dù với bản lĩnh hiện nay, chàng cũng khó mà phá tường bỏ chạy, huống hồ lúc này chàng không hề có ý định làm như vậy.

Tù binh trong lao phòng an định ngồi xuống, bắt đầu dùng Đê ngữ nói chuyện, khiến Yến Phi biết được bọn họ chính là Đê binh bị bắt giữ.

Đế quốc Đê Tần tuy nói đã sụp đổ, nhưng tại Quan Trung dư thế vẫn còn. Đám lính này nắm rõ tin tức và tình hình quan nội, đối với Mộ Dung Thùy đương nhiên rất hữu dụng.

Làm thế nào để thoát thân đây? Từ đầu đến giờ Yến Phi không ngừng động não nhưng vẫn không tìm ra cách.

Tối hạ sách là chờ lúc bị đưa đi thẩm vấn rồi thừa cơ trốn thoát, vì như vậy sẽ bại lộ hành tung. Một phương pháp khác là dùng kinh lực siêu phàm từ bên trong mở khóa cửa sắt. Bất quá làm được hay không vẫn chưa chắc chắn, mà trong phòng giam chật hẹp chen chúc tù nhân này, thật khó có thể phá khóa mà không kinh động bọn Yên binh đang phòng vệ.

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên Yến Phi cảm thấy không khí xung quanh có phần khác lạ.

Ngẩng đầu nhìn lên, chàng liền thấy mười một người bạn tù tụ lại một phía, tất cả đều giương cặp mắt bất thiện chăm chăm nhìn mình.

Yến Phi thầm kêu bất diêu. Chàng tuy cũng hiểu sơ Đê ngữ, nhưng nãy giờ lại chẳng hề lưu tâm nghe xem bọn họ nói gì, hiện tại chỉ biết chắc chắn bọn họ đã chàng là người lạ, có hối cũng muộn.

Yến Phi buông tay biểu hiện chẳng biết làm sao.

Một người trong số tù binh cất tiếng hỏi: "Người là ai?"

Yến Phi ngậm thở dài, biết là chỉ cần mở miệng nói một câu thôi, chắc chắn đối phương sẽ nhận ra mình tịnh

không phải Đê nhân. Chàng chỉ có cách vùi đầu vào giữa hai gối, không lý gì đến bọn họ.

Đột nhiên có người dùng Đê ngữ nói: "Y đích thị gian tặc! Chắc Yển tặc phải đến nghe bọn ta nói chuyện."

Yển Phi lòng kêu hồng бет, tốt nhất là tiên phát chế nhân, khiến bọn họ không thể kinh động lính canh, nhưng rồi đầu óc chợt lóe sáng, lập tức nghĩ ra một diệu pháp thoát thân tuy mạo hiểm nhưng rất khả thi.

Ý niệm vừa đến, hơn mười tù nhân đã như lang như hổ lao tới, nhắm chàng mà thi triển quyền cước.

Yển Phi trong lòng thầm khen "Đánh hay lắm!". Chàng hoàn toàn không hoàn thủ, chỉ dùng Đê ngữ gào lên xin cứu mạng lèm theo những tiếng kêu thảm thiết.

Bên ngoài lao phòng có tiếng quát vọng tới.

Yển Phi bảo vệ chỗ yếu hại, nằm lăn ra đất giãy dụa không ngừng. Chàng biết chỉ có kinh động lính canh, đại kế thoát thân của mình mới có thể tiến hành.

"Kẹt!"

Cửa lao phòng mở ra, bảy tám tên lính canh hùng hổ tiến vào. Sau khi giải tán bọn Đê nhân vừa nổi loạn, chúng phát giác một mình Yển Phi vẫn nằm dưới đất, không hề ngồi dậy.

Một tên liền đưa tay thăm dò hơi thở của chàng, rồi dùng tiếng Tiên Ti chửi rủa: "Đồ phế vật vô dụng, mới vậy mà đã đoạn khí."

° ° °

An Ngọc Tình qua lớp sa mỏng che mặt ngưng thị nhìn Lưu Dụ, rồi lãnh đạm nói: "Ở Kiến Khang ta đã gặp qua Chi Độn đại sư, người nói rằng Lưu huynh có lẽ là người duy nhất ở Nam phương có bản lĩnh giúp Phật môn tránh được họa kiếp."

Lưu Dụ ngậy người thốt: "Lão nhân gia người đã quá đề cao ta rồi."

An Ngọc Tình nói: "Người chẳng hề đề cao huynh, mà chính là tín nhiệm Tạ An."

Lưu Dụ cười khỏ nói: "Nếu An tiểu thư biết được tình huống trước mắt của ta, nàng sẽ thấu hiểu rằng cái thân này còn đang khó giữ."

An Ngọc Tình hỏi: "Huynh tại Biên Hoang Tập chẳng phải đang rất phong quang sao? Ở tổng đàn Đại Giang bang, Biên Hoang Tập đệ nhất cao thủ Yển Phi cũng là bằng hữu của huynh, còn ai dám không nể mặt chứ?"

Lưu Dụ gật đầu: "Tại đó thì sinh hoạt của ta đúng là không tệ, nhưng nếu ly khai Biên Hoang Tập, ta cần có người khác bảo hộ thì mới bảo toàn được tiểu mệnh."

An Ngọc Tình nói: "Chỉ cần huynh ngăn không cho Trúc Pháp Khánh đến được Kiến Khang, là đã không phụ kỳ vọng của Chi Độn đại sư rồi."

Lưu Dụ hỏi: "Chẳng phải tiểu thư đã nói giết Phụng Thiện không phải là do Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy hay sao?"

An Ngọc Tình đáp: "Tuyệt không phải một ai trong bọn họ, nhưng ít nhiều cũng có quan hệ với Di Lạc giáo. Huynh thử đoán xem đó là ai?"

Lưu Dụ lắc đầu trả lời: "Thật sự là không tài nào đoán ra, đầu óc ta đúng là đã rối lên hết cả rồi."

Đoạn gã hỏi tiếp: "Tiểu thư dựa vào điều gì mà đoán ra kẻ đã giết Phụng Thiện có quan hệ với Di Lạc giáo? Người của Thiên Sư đạo cũng thuộc diện hiểm nghi mà?"

An Ngọc Tình đáp: "Từ việc hung thủ đem bêu xác Phụng Thiện để thị chúng mà phán đoán, có thể thấy rõ

toàn bộ sự kiện này có liên quan đến chuyện Lưu huynh và Phụng Thiện liên thủ đối phó Di Lặc giáo. Bằng không chúng giết y xong là đủ rồi, khỏi cần phải thị uy làm gì. Chắc là chúng muốn khảo nghiệm ảnh hưởng của huynh tại Biên Hoang Tập."

Lưu Dụ đối với tài trí của nàng đến giờ đã có cái nhìn khác, bèn nói: "Đúng rồi! Nếu đó là người có quan hệ với Di Lặc giáo, vậy thì là ai? Làm như vậy chẳng phải đã thảo kinh xà sao, đối với Di Lặc giáo thì có lợi gì chứ? Hiện nay tại Biên Hoang Tập người người vì thế mà đề cao cảnh giác, Di Lặc giáo muốn đối phó với bất cứ ai cũng sẽ khó khăn gấp bội."

An Ngọc Tình nói: "Công việc cấp bách trước mắt của Trúc Pháp Khánh là đến Kiến Khang tìm chỗ đứng, rồi từ từ mở rộng chân rết của Di Lặc giáo tại Nam phương. Lão chắc chắn có dã tâm đối với Biên Hoang Tập, cũng biết rõ là trong tình thế hiện tại tại Biên Hoang Tập tuyệt không để cho các thế lực bên ngoài xâm nhập. Bởi vậy việc Phụng Thiện bị giết rồi bêu xác là do hung thủ nhận định bọn huynh sẽ không tìm ra động cơ cũng như không có được đầu mối rõ ràng, từ đó dẫn đến chuẩn đoán bệnh sai lầm rồi dùng thuốc không đúng."

Lưu Dụ trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng không nhịn được nói: "Được tiểu thư nhắc nhở, ta thực sự cảm kích phi thường. Nhưng ta vẫn mạo muội hỏi một câu, tại sao tiểu thư lại quan tâm đến sự kiện này?"

An Ngọc Tình im lặng một lúc, sau đó nhẹ nhàng thở dài, từ từ nói: "Nhân vì Thiên Địa bội đã rơi vào tay Trúc Pháp Khánh."

Lưu Dụ kịch chấn thốt: "Làm sao có khả năng đó? Chẳng lẽ người đoạt Thiên Địa bội từ tay ta và Yến Phi lại không phải là lệnh tôn?"

An Ngọc Tình nhạt giọng hỏi: "Huynh trông thấy Thiên Địa bội rơi vào tay cha ta à?"

Lưu Dụ hồi tưởng tình huống ngày hôm đó, Yến Phi cầm Thiên Địa bội chạy đến khu rừng bên ngoài, kéo theo An Thế Thanh đuổi gấp phía sau. Tiếp đó từ khu rừng vọng lại tiếng đánh nhau của lão và Khất Phục Quốc Nhân. Gã đúng là không chính mắt nhìn thấy An Thế Thanh đoạt được Thiên Địa bội.

An Ngọc Tình nói: "Cha ta sau khi đánh lui bọn Khất Phục Quốc Nhân đã tra xét khắp vùng phụ cận nhưng không cách gì tìm ra Thiên Địa bội, ngược lại ông phát giác trên mặt đất có một viên Phật châu tỏa sắc tím hồng, mà vật này thường chỉ có trên người Trúc Pháp Khánh. Như vậy nhiều khả năng kẻ chiếm tiện nghi, nhân lúc cha ta không phát giác, ung dung làm ngư ông hưởng lợi chính là lão."

Lưu Dụ có nằm mơ cũng không tưởng được sự việc lại biến chuyển xấu như vậy, nhất thời không nói nên lời.

Gã suy đoán rằng An Ngọc Tình không cảm ứng được Tâm bội trên người mình là do nàng không có Thiên Địa bội tùy thân.

An Ngọc Tình lại nói: "Ta đến Biên Hoang Tập cốt là tìm Yến Phi nhờ cậy, giờ mới biết y không có ở đó."

Lưu Dụ hỏi: "Tiểu thư có cần sự giúp đỡ từ phía ta hay không?"

An Ngọc Tình đáp: "Để ta thay thế Phụng Thiện được không? Huynh nhất định phải cản trở Trúc Pháp Khánh đến Kiến Khang, còn ta thì muốn đắc thủ Thiên Địa bội. Sau khi có được nó, ta sẽ tự khắc có phương pháp tìm ra Tâm bội. Phương diện này không cần huynh phải quan tâm."

Lưu Dụ thầm nghĩ nếu nàng lấy được Thiên Địa bội, người nàng muốn tìm nhất khẳng định chính là Lưu Dụ này.

Đoạn gã trầm giọng hỏi: "Bọn ta sẽ hợp tác như thế nào?"